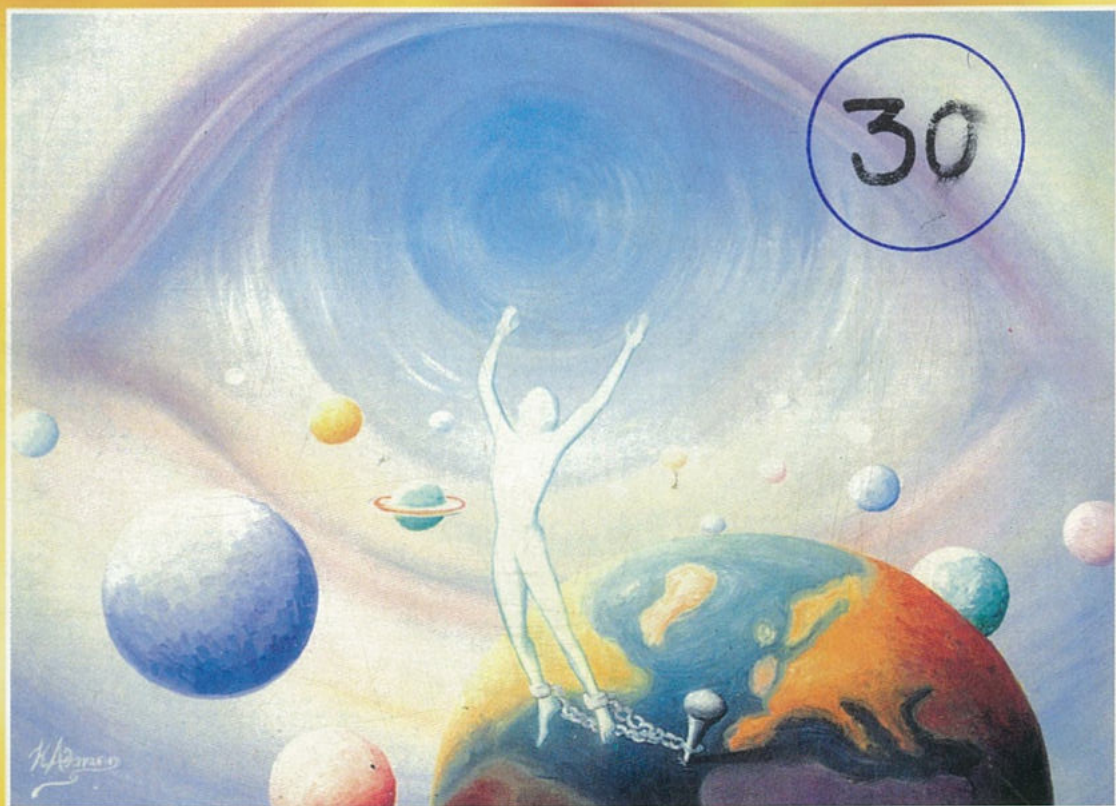

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΗΛ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ
ΦΥΣΙΚΟΥ

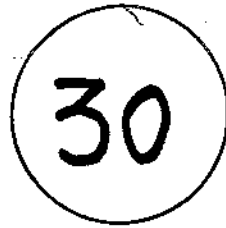
Ὁ Πνευματισμός καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος

30

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ "ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ"
ΑΘΗΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΗΛ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ
ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ
Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»
ΑΘΗΝΑ 2003

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο συγγραφέας του παρόντος Έργου κ. Δημήτρης Μακρυγιάννης είναι Φυσικός, καθηγητής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ο οποίος μέσα από την Έπιστήμη και μελέτη της ύλης και των φυσικών φαινομένων, ανακάλυψε τον Άγνωστο Δημιουργό τους και έκτοτε ασχολείται με την μελέτη της Έπιστήμης των Έπιστημών, τον Άκραιφνή Πνευματισμό.

Έργα του είναι:

- Κοσμολογία και Έθική του Δημόκριτου (Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών, 1999).
- Η έννοια του Θεού στην προσωκρατική φιλοσοφία (2000).
- Πνευματισμός. Ιστορικά τεκμήρια από την Ελλάδα και τον Χριστιανισμό (1995).

Με ιδιαίτερη τιμή και χαρά παρουσιάζουμε τό νέο του βιβλίο με τίτλο «Ο Πνευματισμός και ο σύγχρονος άνθρωπος», τό οποίο αποτελεί μία πραγματεία πού απορρέει από την επί σειρά ετών μελέτη και εντρυφήση στά κείμενα των Διδασκαλιών του Πνευματικού Κόσμου πού μετεδόθησαν μέσω του αείμνηστου Γεωργίου Πιζάνη κατά την περίοδο 1961-1979, καθώς και σέ όλη τή σοβαρή σχετικά μέ τά πνευματιστικά φαινόμενα βιβλιογραφία.

Τό παρόν έργο αποτελεί μία προσέγγιση ενός συνανθρώπου μας, ο οποίος μέ τόν θαυμαστό τρόπο του αναλυτικού του πνεύματος και μέ πλήρη σαφήνεια οδηγεί τόν ενδιαφερόμενο στά Διδάγ-

ματα τοῦ Οὐρανοῦ, ἀνοίγοντάς του τήν πύλη τῆς Γνώσεως στήν ἀφετηρία τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀληθείας.

Μέ ζηλευτό, κατανοητό τρόπο διευκρινίζει καί ἐρμηνεύει πολλές ἀπό τίς τρέχουσες παρερμηνευμένες «ἀλήθειες», ὅσον ἀφορᾷ στήν προέλευση, τή ζωή καί τόν προορισμό τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Σᾶς εὐχόμαστε εὐχάριστη καί διαφωτιστικά ἐποικοδομητική ἀνάγνωση καί μελέτη.

Π.Ο.Α.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο νεώτερος πολιτισμός μας χαρακτηρίζεται από την μεγάλη ανάπτυξη της τεχνολογίας, ο δέ σύγχρονος άνθρωπος ακολουθεί κατά πόδας τὰ ἐπιτεύγματά της, γεμάτος ικανοποίηση από τις κατακτήσεις της ἐπιστήμης. Τί ἔχει, λοιπόν, νά τοῦ προσφέρει ὁ Πνευματισμός;

Γιά νά ἀπαντήσουμε σ' αὐτό τό ἐρώτημα, πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τεχνολογία ἔδωσαν μέν τίς λύσεις σέ πολλά πρακτικῆς φύσεως προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά δέν ὀδήγησαν τήν κοινωνία σέ συνθήκες ἡρεμίας καί εὐτυχισμένης διαβιώσεως, οὔτε κατάφεραν νά ἀπαντήσουν στίς ἐσωτερικές ἀναζητήσεις τῶν ἀνθρώπων γιά τό πραγματικό νόημα τῆς ζωῆς. Ἀντίθετα, ἔχουν δημιουργήσει μιὰ κατάσταση συνεχοῦς ἀγχους, ἐκνευρισμοῦ, στενοχώριας καί ἀδημονίας, ἐνῶ σέ ἀρκετές περιπτώσεις προκάλεσαν τήν ἐμφάνιση νέων πολυπλοκώτερων προβλημάτων.

Ἄρα, τόσο ἡ ἐπιστήμη ὅσο καί ἡ ἐπακολουθοῦσα τεχνολογία, ὠφέλησαν μέν τήν ἀνθρωπότητα μέχρις ἑνός σημείου, ἀλλά τελικά ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκεῖς γιά νά δώσουν ὀλοκληρωμένες λύσεις στά προβλήματα. Αὐτό συμβαίνει ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνον ὑλικός, ἀλλά καί πνευματικός. Ἡ ἐπιτυχῆς ἀντιμετώπιση τῶν ὑλικῶν μόνο ἀναγκῶν του δέν συνεπάγεται τήν ικανοποίηση τῆς ὄντοτήτος του ὡς σύνολον, ἐφ' ὅσον ἡ πνευματική του διάσταση δέν τροφοδοτεῖται μέ ἰσοδύναμα στοιχεία, ἀνάλογα μέ τήν φύση της.

Τί εἶναι ἐκεῖνο πού θά μπορούσε σήμερα νά ικανοποιήσει τόν σύγχρονο ἄνθρωπο ἀπό πνευματικῆς σκοπιᾶς;

Ἡ φιλοσοφία ἔχει χάσει τήν παλαιά καθαρότητα καί αἴγλη της, διότι μέ τά δεκάδες ἀλληλοσυγκρουόμενα φιλοσοφικά συστήματα προκαλεῖ μεγαλύτερη σύγχυση ἀντί νά διαφωτίζει τόν νοῦ.

Ἡ θρησκεία ἔχει ἐκπέσει ἀπό τό ὑψηλό θεῖο βᾶθρο της, διότι οἱ

περισσότεροι εκπρόσωποι της δέν εφαρμόζουν αυτά που διδάσκουν και επί πλέον αγνοούν σε αρκετές περιπτώσεις τα πραγματικά της νοήματα.

Ο έσωτερισμός και η μεταφυσική, όπως διαδίδονται με τα διάφορα έντυπα και σχολές, έχουν καταντήσει ένα πολύπλοκο συνονθύλευμα όλιγων όρθων και πολλών λανθασμένων απόψεων, που είναι αδύνατο να διαχωριστούν από τον μέσο αναγνώστη.

Τά ανατολικής προελεύσεως συστήματα (γιόγκα κ.λπ.) είναι ως επί το πλείστον ακατάλληλα για τον δυτικό άνθρωπο.

Ποιά είναι, τότε, η ένδεδειγμένη απάντηση στο άνωτέρω ερώτημα; Γνωρίζω βεβαίως, ότι αρκετοί έχουν δώσει, ο καθένας για τον έαυτό του, ιδιαίτερη απάντηση, δηλαδή ακολουθούν έναν γνωστικό κλάδο με την πεποίθηση ότι τους παρέχει πλήρη πνευματική ίκανοποίηση. Δέν σκοπεύω να διαφωνήσω μαζί τους, διότι μπορεί ο κλάδος που ασπάζονται να είναι πράγματι ο πιο κατάλληλος για τους ίδιους. Θέλω μόνον να παρουσιάσω την ιδική μου άποψη, ότι ο μοναδικός κλάδος που μπορεί να δώσει τις πιο ολοκληρωμένες απαντήσεις, σε γενική κλίμακα, σε όλα τά ανθρώπινα προβλήματα, τόσο τά φυσικά όσο και τά μεταφυσικά, δέν είναι άλλος παρά ο άκραφνης Πνευματισμός.

Ο άκραφνης Πνευματισμός συνίσταται στην επικοινωνία με τις Θείες Δυνάμεις του Ούρανού. Η επικοινωνία αυτή εκδηλώνεται με ποικίλες μορφές, είτε διά των φαινομένων, είτε διά της μεταδόσεως διδασκαλιών εκ μέρους των Ουρανίων Διδασκάλων, οι όποιοι είναι Όντότητες άνωτέρας εξέλιξεως στον Πνευματικό Κόσμο. Για τά θέματα αυτά ο αναγνώστης θά κατατοπισθή πληρέστερα μέσα από τις σελίδες του παρόντος βιβλίου.

Σχετικά με τις άρχαιότερες καταβολές αλλά και με την εξέλιξη του Πνευματισμού παραπέμπω στο άλλο βιβλίο μας με τον τίτλο: «Πνευματισμός. Ιστορικά τεκμήρια από την Ελλάδα και τον Χριστιανισμό», Άθήνα 1995 (έκδ. Π.Ο.Α. «Τό Θεϊόν Φώς»). Στο πρώτο κεφάλαιο με τον τίτλο «Τί είναι ο Πνευματισμός» εξετάζονται με συντομία κάποια θέματα που εδώ αναπτύσσονται εκτενέστερα. Υπάρχουν όμως εκεί και μερικά συμπληρωματικά κεφάλαια, που πιστεύω πως είναι απαραίτητα για την ολοκληρωμένη έννημέρωση του αναγνώστη. (Όταν παραπέμπουμε στο έν λόγω βιβλίο, αυτό γίνεται για συντομία με τον τίτλο «Πνευματισμός»).

Τό παρόν βιβλίο άποτελεί κατά κάποιον τρόπο την συνέχεια του προηγούμενου και αναφέρεται στις θεωρητικές βάσεις του πνευματισμού, στην εφαρμογή του από τον σύγχρονο άνθρωπο και στην πραγμα-

τικότητα του Πνευματικού Κόσμου. Τό περιεχόμενό του χωρίζεται στα ακόλουθα Κεφάλαια:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α': «Ο άνθρωπος και ο προορισμός του». Ἐκτίθεται, σέ γενικές γραμμές, ἡ διδασκαλία τοῦ πνευματισμοῦ σχετικά μέ τόν προορισμό καί τά καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου κατά τήν γήινη ζωή του. Παράλληλα ἐξετάζονται μερικές συναφείς ἔννοιες, ὅπως ἡ μετενσάρκωση, τό κέσμα, τό πεπρωμένο κ.λπ., μέ εὐληπτο τρόπο, ὥστε νά γίνουν κατανοητές ἀπό ὅλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β': «Τά πνευματιστικά φαινόμενα». Περιγράφονται ἀναλυτικά τά κυριώτερα ἀπό τά λεγόμενα πνευματιστικά φαινόμενα, ἀπό τά πιο ἀπλά μέχρι τά ἀνωτέρας ὕψης. Ἡ γενική ἐρμηνεία τους εἶναι ὅτι ὅλα ὀφείλονται σέ ἐνέργειες ἢ παρεμβάσεις πνευματικῶν ὄντοτήτων, διαφόρων βαθμίδων ἐξελίξεως, οἱ ὁποῖες ἔτοι ἐκδηλώνουν τήν παρουσία τους ἢ ἐκπληρώνουν κάποια ἀποστολή, μέσα στά πλαίσια τῶν καθηκόντων τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ': «Ο ἀκραφνής πνευματισμός». Ἐκτίθενται οἱ βασικές ἀρχές τοῦ ἀκραφνοῦς πνευματισμοῦ, ἤτοι τοῦ ἀπαλλαγμένου ἀπό ἐγωιστικές τάσεις καί ἀτομικά συμφέροντα. Γίνεται ἡ διάκριση ἀπό τόν ἀρνητικό πνευματισμό, ὅπως γράφομε καί στό ἀναφερθέν βιβλίο μας «Πνευματισμός» (σελ. 26 κ.ἐξ.). Ἐξετάζονται οἱ προϋποθέσεις τῆς καθαρᾶς ὑγιοῦς ἐπικοινωνίας, ἡ συμπεριφορά τῶν μεσαζόντων, τά πορίσματα ἐκ τῶν ἐπικοινωνιῶν, καθῶς καί τά φαινόμενα ἀνωτέρας πνευματιστικῆς στάθμης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ': «Ο Πνευματικός Κόσμος». Περιγράφεται, μέ βάση τά κείμενα τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων, ἡ δομή, ἡ ὀργάνωση καί ἡ λειτουργία τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, τό ὁποῖο ἀποκαλεῖται Πνευματικός Κόσμος. Γίνεται ὁ διαχωρισμός τῶν Ἀγαθῶν ἀπό τά Πονηρά πνεύματα καί ἐπεξηγοῦνται οἱ διαβαθμίσεις των. Ἐκτίθεται ἐπίσης ἡ διαδρομή πού ἀκολουθεῖ ἡ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή μετά τόν θάνατο, μέχρις ὅτου καταλάβει τήν θέση τῆς ἐντός τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, μαζί μέ τίς ἄλλες ὀντότητες.

Τά Κεφάλαια αὐτά εἶναι σχετικῶς ἀνεξάρτητα μεταξύ τους, λόγω τῆς διαφοροποιήσεως τῶν θεμάτων τους. Σέ ἀρκετά σημεία ὁμως ἀλληλοσυμπληρώνονται καί ἀλληλοκαλύπτονται.

Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά ἀρχίσει τήν μελέτη τοῦ βιβλίου ἀπό ὅποιο Κεφάλαιο τόν ἐνδιαφέρει περισσότερο. Ἐάν μερικά πράγματα τοῦ φανῶν ἄγνωστα ἢ δυσνόητα, καλόν εἶναι νά τά κρατήσει ὑπ' ὄψιν μέχρι τήν ὀλοκλήρωση τῆς μελέτης, ὅποτε πιστεύουμε ὅτι θά λυθοῦν οἱ περισσότερες ἀπορίες του.

Καταβάλαμε ιδιαίτερη προσπάθεια για να παρουσιάσουμε τὰ ἐξεταζόμενα θέματα με ἀπλότητα καὶ σαφήνεια. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι τὸ βιβλίο στερεῖται ἐμβαθύνσεως στὴν οὐσία τους. Ἀντίθετα, ἔχομε τὴν γνώμη, ὅτι ἡ διὰ τῆς ἀπλότητος διαπραγμάτευση τῶν σοβαρῶν θεμάτων, μάλιστα δὲ τῶν μεταφυσικῶν, εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ προσεγγίσουμε τὸ βάθος τους καὶ νὰ τὸ καταστήσουμε κατανοητό, μέχρι τὸ σημεῖο πού ἐπιτρέπουν οἱ ἀνθρώπινες ἀντιληπτικὲς ἰκανότητες.

Τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου στηρίζεται ἀποκλειστικὰ σχεδόν στὰ κείμενα τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων, τὰ ὁποῖα μετεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γεωργίου Πιζάνη κατά τὴν περίοδο 1961-1979 καὶ ἐκδίδονται ἀπὸ τὸν Πνευματιστικὸ Ὁμιλο Ἀθηνῶν «Τὸ Θεῖον Φῶς». Ἀκόμη ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μερικὰ γενικὰ πνευματιστικὰ συγγράμματα. (Βλ. τὴν βιβλιογραφία).

Ἐάν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴν ἔκταση καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν κειμένων τοῦ «Θείου Φωτός», τότε μποροῦμε νὰ εἰποῦμε ὅτι τὸ παρὸν βιβλίο ἔχει εἰσαγωγικὸ κατατοπιστικὸ χαρακτήρα. Τὰ γραφόμενα, ὡς ἐλέχθη, βασίζονται κατ' ἐξοχὴν στὰ ἀνωτέρω κείμενα. Ἐάν λοιπὸν καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐνδιαφέρεται νὰ ἐντυφίησει πιὸ συστηματικὰ στὰ θέματα τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀκόμη περισσότερα, δέν ἔχει παρὰ νὰ συνεχίσει σ' αὐτὰ τὴν μελέτη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ

1. Τί είναι ο άνθρωπος

Ο άνθρωπος είναι μία οντότητα που κατοικεί στον πλανήτη Γη. Διαφέρει από όλες τις άλλες οντότητες επειδή είναι ανεπτυγμένος ως προς το πνεύμα του, αλλά δεν παύει να υπόκειται στις ίδιες συνθήκες διαβίωσης του γήινου κόσμου.

Η ανθρώπινη οντότητα αποτελείται από το **ύλικό σώμα** και από δύο μη υλικά στοιχεία, τα οποία προσδιορίζονται με τους όρους **ψυχή** και **πνεύμα**. Άρκετοί πιστεύουν ότι τα δύο αυτά στοιχεία συνταυτίζονται στην έννοια της ψυχής, η οποία μερικές φορές αποκαλείται και πνεύμα. Η άποψη αυτή δεν είναι σωστή. Στην επόμενη ενότητα θα εξηγηθῆ σαφέστερα η διαφορά μεταξύ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Η ψυχή και το πνεύμα είναι ἀρρήτως συνδεδεμένα και αποτελοῦν τὴν λεγόμενη **ψυχοπνευματικὴ οντότητα**. Η ψυχοπνευματικὴ οντότητα γιὰ λόγους συντομίας μερικές φορές αποκαλείται ἀπλῶς «ψυχή». Όταν λοιπόν μιλάμε γιὰ τὴν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ἐννοοῦμε τὴν ἐνιαία καὶ ἀδιαχώριστη ψυχοπνευματικὴ τοῦ οντότητα.

Γίνονται πολλές φορές συζητήσεις γιὰ τὸ πότε εἰσέρχεται ἡ ψυχή ἐντὸς τοῦ σώματος. Ἄλλοι λένε ὅτι αὐτὸ γίνεται κατὰ τὴν σύλληψη, ἄλλοι κατὰ τὸν δεύτερον ἢ τρίτον κ.λπ. μῆνα τῆς κυήσεως. Οἱ Οὐράνιοι Διδάσκαλοι ἔχουν διευκρινίσει ὅτι ἡ εἴσοδος τῆς ψυχῆς στὸ σῶμα γίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν γέννηση καὶ ταυτόχρονα μετὰ τὴν πρώτη ἀναπνοὴ τοῦ βρέφους. Ἔτσι τὸ νεογέννητο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς αὐτοτελοῦς ὑπάρξεώς του στὸν ὑλικὸ κόσμο, καθίσταται ὀλοκληρωμένος ἄνθρωπος.

Ἐπομένως, καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς κυήσεως τὸ ἔμβρυο δὲν ἔχει ψυχή, ἀλλ' ὁ ὄργανισμὸς του τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὶς ψυχικὲς δυνάμεις τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ὡς μέλλουσα νὰ φέρει σὲ ὑπαρξὴ μιὰ νέα ζωὴ,

περιβάλλεται με κάποια ιδιαίτερη ιερότητα ἐκ μέρους τῶν θείων δυνάμεων, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν χαρακτήρα της.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ κάποιοι θὰ ὑποβάλλουν τὴν ἐνσταση: Ἄφου τὸ ἔμβρυο δὲν ἔχει δική του ψυχὴ, ἄρα οἱ ἐκτρώσεις εἶναι ἐπιτρεπτές, ἀφου δὲν ἀφαιρεῖται ἀνθρώπινη ζωὴ!

Τέτοιες ἐπιφανειακὲς σκέψεις προέρχονται ἀπὸ ἄγνοια καὶ σύγχυση. Διότι, ναί μὲν τὸ ἔμβρυο μέχρι τὴν γέννησή του δὲν ἔχει ψυχὴ, εἶναι ὅμως καθορισμένη ἐπακριβῶς ἡ ψυχὴ πού πρόκειται νὰ εἰσέλθῃ σ' αὐτὸ ὅταν γεννηθῇ. Ὁ καθορισμὸς γίνεται εὐθύς ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς συλλήψεως καὶ ἡ συγκεκριμένη ψυχοπνευματικὴ ὄντοτητα φροντίζει μὲ ὅλες τῆς τίς δυνάμεις τὸ μελλοντικὸ σῶμα της. Ἐάν αὐτὸ καταστραφεῖ, τότε χάνει τὴν εὐκαιρία τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ ἡ ἀπογοήτευσή της εἶναι μεγάλη, διότι πολὺ δύσκολα θὰ ἐπιτύχει νέα εὐκαιρία.

Ὅπως θὰ ἀναπτύξουμε στὸ τέταρτο Κεφάλαιο, οἱ ψυχές πού πρόκειται νὰ ἐνσαρκωθοῦν εἶναι ἄπειρες καὶ βρίσκονται συγκεντρωμένες σὲ εἰδικὸ Τομέα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται **Κέντρον Διερχομένων**. Ὅταν λοιπὸν γίνεται στὴ Γῆ ἡ γονιμοποίησις ἑνὸς ὠαρίου ἀπὸ ἓνα σπερματοζῶαριον, τὴν ἴδια στιγμή καθορίζεται, κατὰ μυστηριακὸ τρόπο, ποιά συγκεκριμένη ψυχὴ θὰ εἰσέλθῃ στὸ σχηματιζόμενον σῶμα. Ἡ ψυχὴ αὐτὴ αἰσθάνεται τέτοια ἀγαλλίασι καὶ ἀνακούφισι πού ἐπέτυχε τὸν σκοπὸ της μετὰ ἀπὸ πολύμοχθες, πολυχρόνιες καὶ κοπιώδεις προσπάθειες, ὥστε ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς κέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸ τοῦ λαχείου! Καὶ πράγματι, τὸ νέο σῶμα πού τῆς παραχωρήθηκε γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐξέλιξή της, ἀποτελεῖ γι' αὐτὴν ἓνα ἀνέλπιστον λαχεῖον.

Ὅμως (κατὰ τὸ παράδειγμά μας) τὸ γραμμάτιον τοῦ λαχείου πού κέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸ, δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ χρηματικὸ ποσὸν τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ, παρὰ μόνον ἀφου ἐξαργυρωθῇ. Ἐάν τὸ γραμμάτιον καταστραφεῖ πρὸ τῆς ἐξαργυρώσεώς του, τότε ὁ κάτοχός του δὲν μπορεῖ νὰ εἰσπράξῃ τίποτε, ὁπότε ἡ ἀπογοήτευσή του εἶναι τεράστια γιὰ τὴν μεγάλη εὐκαιρία πού ἔχασε.

Κατὰ ἀνάλογον συμβαίνει καὶ μὲ τίς ψυχές πού πρόκειται νὰ ἐνσαρκωθοῦν. Τὸ καθορισμένον σῶμα τους εἶναι γι' αὐτές τὸ γραμμάτιον τοῦ πρῶτου ἀριθμοῦ πού ἐκέρδισαν. Ἐάν καταστραφεῖ πρὸ τῆς ἐνσαρκώσεώς τους, χάνουν τὴν σημαντικώτατην εὐκαιρία νὰ κατέλθουν στὸν ὕλικόν κόσμον καὶ ἡ θλίψις τους εἶναι ἀπερίγραπτη.

Ἐπομένως ἡ ἐκτρωσις δὲν ἀποτελεῖ ἀφαίρεσιν ζωῆς, ἀλλὰ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀφαίρεσιν ζωῆς. Δὲν εἶναι ἔγκλημα, ἀλλὰ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἔγκλημα. Διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν Θεῖον Νόμον καὶ ὅλοι οἱ συμμετέχοντες σὲ τέτοιες πράξεις θὰ ὑποστοῦν κάποτε τίς συνέπειες.

Τά ζευγάρια πού δέν θέλουν νά ἀποκτήσουν περισσότερα παιδιά, εἶναι προτιμώτερο νά λαμβάνουν τά μέτρα τους γιά νά μήν γίνεται σύλληψη. Στήν περίπτωση αὐτή οἱ ψυχές αἰσθάνονται σάν νά ἀγόρασαν λαχείο πού τελικά δέν κέρδισε τίποτε, ὁπότε ἡ ἀπογοητευσή τους δέν εἶναι μεγάλη καί ἀνασυντάσσουν τίς δυνάμεις τους γιά νά ξαναπροσπαθήσουν. Ἄλλοιῶς ἔχουν τά πράγματα, βεβαίως, ὅταν τό λαχείο τους κερδίσει τόν πρῶτο ἀριθμό καί δέν καταφέρουν τελικά νά τό ἐξαργυρώσουν!

Μερικοί πιστεύουν ὅτι οἱ ψυχές δέν προϋπάρχουν τῆς γεννήσεως, ὡς αὐτοτελεῖς ψυχοπνευματικές ὀντότητες, ἀλλά μέ κάθε νέα γέννηση δημιουργεῖται ἐξ ὑπαρχῆς μιὰ νέα ψυχή. Ἡ ἀποψη αὐτή ἔχει καθιερωθεῖ ἀπό τούς νεώτερους θεολόγους καί σάν δόγμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστιανισμός δέν δέχεται τήν προϋπαρξή τῶν ψυχῶν.

Τό ζήτημα τῶν χριστιανικῶν δογμάτων εἶναι τεράστιο καί δέν πρόκειται νά μᾶς ἀπασχολήσει ἐδῶ. Ἀρκούμεθα νά σημειώσουμε, ὅτι τόσο ἡ προϋπαρξή τῶν ψυχῶν ὅσο καί ἡ μετενσάρκωση (γιά τήν ὁποία θά μιλήσουμε στά ἐπόμενα κεφάλαια) ἀποτελοῦσαν οὐσιωδέστατα δόγματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας κατά τούς πρῶτους αἰῶνες τῆς διαδόσεώς της. Ἀποδείξεις ὑπάρχουν πολλές, μέσα ἀπό τά κείμενα τόσο τῆς Καινῆς Διαθήκης ὅσο καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς ὁμως ἡ ἀρχική διδασκαλία ἀπωλέσθη ἢ παραποιήθηκε σέ πολλά σημεία της. Οἱ σημερινοί κληρικοί καί θεολόγοι, ἀρνούμενοι τήν προϋπαρξή τῶν ψυχῶν, τήν μετενσάρκωση κ.λπ., ἔχουν τό δικαιολογητικό ὅτι ἀκολουθοῦν τήν παράδοση. Θά πρέπει ὁμως νά καταλάβουν ὅτι αὐτή εἶναι μιὰ μεταγενέστερη παράδοση, πού διαμορφώθηκε μετά τόν ΣΓ' αἰῶνα καί τήν ὑποτιθέμενη καταδίκη τοῦ Ὁριγένη ἀπό τήν Ε' οἰκουμένηνική σύνοδο (553 μ.Χ.). Ἡ προγενέστερη παράδοση ἦταν πολύ διαφορετική ὡς πρός τίς δογματικές παραδοχές της καί αὐτή προφανῶς εἰσκληῖται τήν ἀληθινή χριστιανική διδασκαλία*.

Ἐπομένως, ὅταν ὁ νεώτερος Πνευματισμός διακήρυξε τήν προϋπαρξή τῶν ψυχῶν, τήν μετενσάρκωση καί πολλά ἄλλα, δέν ἦλθε σέ ἀντίθεση μέ τόν Χριστιανισμό, ἀλλά μέ τίς λανθασμένες ἀπόψεις πού παρεῖφρυσαν μεταγενέστερα στόν Χριστιανισμό, καταλαμβάνοντας μάλιστα τήν θέση ἀπαρασαλεύτων δογμάτων!

Γιά ἀρκετά ἀπό αὐτά τά ζητήματα θά μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νά μιλή-

* Βλ. στό βιβλίο «Πνευματισμός», Κεφάλαια Γ', Δ', Ε' καί ΣΤ', ὅπου ἐκτίθενται πολλά ἱστορικά στοιχεῖα σχετικά μέ τά ἀνωτέρω.

σουμε έκτενέστερα και να τα εξηγήσουμε σύμφωνα με την διδασκαλία του νεώτερου Πνευματισμού, ή όποια ταυτίζεται απόλυτα με την αρχική διδασκαλία του Χριστιανισμού.

Πρός τό παρόν επανερχόμαστε στό θέμα μας: Τί είναι ο άνθρωπος; Μέ δύο λέξεις, είναι μία **ένσαοκωμένη ψυχοπνευματική οντότητα**. Στη συνέχεια θά εξετάσουμε όλα τά ζητήματα πού άφορούν την εξέλιξη και τον προορισμό του.

2. Διάκριση μεταξύ ψυχής και πνεύματος

Μιλήσαμε για την ψυχοπνευματική οντότητα του ανθρώπου, ή όποια σχηματίζεται από την άρρηκτη συνένωση των δύο στοιχείων, της ψυχής και του πνεύματος.

Μερικοί πιστεύουν ότι δέν πρόκειται για δύο διαφορετικά στοιχεία, αλλά για διαφορετικές ονομασίες του ίδιου στοιχείου, της ψυχής, ή όποια μερικές φορές άποκαλείται και πνεύμα. Έάν ήσαν έτσι τά πράγματα, τότε δέν υπήρχε λόγος να σχηματισθή δεύτερη λέξη για τό ίδιο άκριβώς στοιχείο. Η λεπτομερέστατη άκριβολογία της έλληνικής γλώσσας ούδέποτε καταφεύγει σε ταυτολογίες. Άρα, ή ύπαρξη δύο διαφορετικών όρων άποτελεί την καλύτερη άπόδειξη ότι ή ψυχή και τό πνεύμα είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Η διαφορά τους ήταν γνωστή στους άρχαιότατους ονοματοθέτες, αλλά με τον χρόνο λησμονήθηκε και έτσι δημιουργήθηκε ή σύγχυση.

Η ψυχή είναι τό θεϊκό στοιχείο μέσα σε κάθε έμβιο όν, πού άποτελεί την κινητήρια δύναμη του οργανισμού του από όλες τις πλευρές. Η θεία ενέργεια διέπει τά πάντα σε όλόκληρο τό σύμπαν, έκπορευόμενη από την ούσία του Ένός Άγνώστου Θεού. Παρομοιάζεται με την ήλιακή άκτινοβολία πού εκπέμπεται από τό σώμα του ήλιου και διαχέεται σε όλόκληρο τό ήλιακό σύστημα. Έτσι, μία **άκτινα της θείας ενέργειας** διαχετεύεται μέσα σε κάθε έμβιο όν και άποτελεί την ψυχή του.

Η άναγκαιότητα ύπόρξεως της ψυχής είναι άπολύτως άπαραίτητη. Η Φυσική διδάσκει ότι κανένα υλικό σώμα δέν μπορεί να κινηθή από μόνο του, παρά μόνον κάτω από την επίδραση δυνάμεως προερχομένης από άλλο σώμα. Άρα, τά σώματα των εμβίων όντων ούδέποτε θά μπορούσαν να κινούνται άφ' έαυτών, εάν δέν έμπεριείχαν ένα μη υλικό στοιχείο ως άφετηρία των κινητικών τους ιδιοτήτων.

Οί ψυχές όλων τῶν ἐμβίων ὄντων ἔχουν κοινή πηγή, τὴν θεία ἐνέργεια, ἡ ὁποία ὅμως σέ κάθε ἓνα ἀπό αὐτά διαφοροποιεῖται ἀνάλογα μέ τό εἶδος τοῦ ὄργανισμοῦ του καί τῶν φυσικῶν χαρακτήρων του. Ἀνάλογο παράδειγμα συνιστᾷ ἡ ἠλεκτρική ἐνέργεια, ἡ ὁποία ἐνῶ εἶναι πάντοτε ἡ αὐτή, διαφοροποιεῖται σέ ἀποτελέσματα μέσα σέ κάθε ἠλεκτρική συσκευή, ὥστε νά παρέχει διάφορες μορφές κινήσεων, θερμότητα, χημικές μεταβολές, μαγνητικά πεδία κ.λπ. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει μέ τὴν ἐνιαία καί ὁμογενή θεία ἐνέργεια, πού ἀποδίδει διαφορετικές ιδιότητες σέ κάθε ὄργανισμό.

Ἡ ψυχή, λοιπόν, παρέχει ὅλες τίς ἀπαραίτητες δυνάμεις γιά τὴν ἀνάπτυξη, συντήρηση, κίνηση, σκέψη, βούληση, προφύλαξη, ἀναπαραγωγή κ.λπ. κάθε ὄντος. Δηλαδή ἡ ψυχή ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία ὅλων τῶν φυσικῶν καί τῶν πνευματικῶν δυνατοτήτων κάθε ὄντος, ἐφ' ὅσον τά πάντα γενικῶς πηγάζουν ἀπό τὴν θεία ἐνέργεια.

Εἶπαμε ὅτι οἱ ψυχές κάθε εἴδους ὄντων εἶναι διαφορετικές. Οἱ **ἀνθρώπινες ψυχές** χαρακτηρίζονται ἀπό μία ἐπί πλέον διαφορά, ἡ ὁποία καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἐντελῶς ξεχωριστοὺς ἀπό τά ἄλλα ἔμβια ὄντα. Συγκριόμενα, ἡ ψυχή τους ἐμπεριέχει καί ἓναν εἰδικό θάλαμο, οὕτως εἰπεῖν, ὅπου φυλάσσονται τά μυστικά τῆς Θεότητος. Σέ κανένα ἄλλο ὄν δέν ὑπάρχει τέτοιος θάλαμος καί αὐτός ἀπετέλεσε τὴν αἰτία τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα.

Ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἐμφανίστηκε στή Γῆ, βρισκόταν σέ πρωτόγονη κατάσταση καί δέν διέφερε πολὺ ἐξωτερικῶς ἀπό τά πρωτεύοντα πιθηκοειδή. Ἀποτελοῦσε ὅμως ἓνα ἐντελῶς ξεχωριστό εἶδος, πού δέν εἶχε καμία ἀπολύτως βιολογική συγγένεια μέ τοὺς πιθήκους. Ἦταν τό μοναδικό εἶδος πού στήν ψυχή του ὑφίστατο ὁ **θάλαμος τῶν μυστικῶν τῆς Θεότητος**. Ὡς ἐκ τούτου, μόνον αὐτός κατάφερε διὰ μέσου τοῦ χρόνου νά ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τῆς πνευματικῆς ἀνόδου, ἐνῶ ὅλα τά ἄλλα εἶδη παρέμειναν στό ἴδιο σχετικῶς ἐπίπεδο. Ἄρα, οἱ θεωρίες περί τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τοὺς πιθήκους στεροῦνται θετικῶν βάσεων.

Ἡ ἰσχύς τοῦ ἐν λόγω θαλάμου ὥθησε τόν ἀνθρώπο νά ἀναζητήσει κατ' ἀντανάκλασιν καί τὴν ὑπαρξὴ τοῦ δημιουργοῦ του, τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ κανένα ἄλλο ζῶο δέν ἐπεδίωξε κάτι τέτοιο. Ἔτσι, ὅταν οἱ πρῶτοι ἀνθρώποι ἄρχισαν νά ἀναπτύσσουν τὴν πρώτη στοιχειώδη λογικὴ σκέψη, θεοποιούσαν τίς φυσικὲς δυνάμεις ἢ τά ἰσχυρότερα ἀπό αὐτοὺς ζῶα. Μέ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου διαμορφώθηκαν οἱ πρῶτες θρησκείες, πού ἀργότερα ἔφθασαν σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα. Ἡ ἀφετηρία ὅμως ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος βρίσκεται

στόν ειδικό θάλαμο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, πού ἐμπεριέχει τήν εἰκόνα τῆς Θεότητος σέ μικρογραφία καί ὠθεῖ τόν ἄνθρωπο στήν ὁμοίωση πρός αὐτήν.

Συνοψίζοντας λέμε ὅτι ἡ κάθε ψυχὴ εἶναι ἓνα ἀπειροελάχιστο «κύτταρο» ἐκ τῆς θείας ἐνεργείας.

Τί εἶναι, τώρα, τό πνεῦμα;

Κατ' ἀρχήν πρέπει νά διευκρινίσουμε, ὅτι πνεῦμα διαθέτει μόνον ὁ ἄνθρωπος. Τά ἄλλα ζῶα ἀντί τοῦ πνεύματος ἔχουν τό ἔνστικτο, διά τοῦ ὁποίου καθοδηγοῦνται στίς ἐνεργείες τους. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐπίσης ἔνστικτο, ἀλλά τοῦτο, λόγω τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος, παρέμεινε σέ ὑποτυπώδη μορφή.

Τό πνεῦμα εἶναι τό στοιχεῖο ἐκεῖνο διά τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται, βούλεται, σκέπτεται, κρίνει καί ἀποφασίζει. Συνεπῶς εἶναι ἡ ἕδρα τῶν νοητικῶν ιδιοτήτων καί ἰκανοτήτων του. Γιά νά γίνει πιό κατανοητό τό θέμα, θά ἀναλύσουμε μερικῆς ἀπό τίς ἐνεργείες τοῦ πνεύματος.

Μέ τίς αἰσθήσεις ἀντιλαμβανόμαστε τά πράγματα τοῦ ἔξωτερικοῦ μας κόσμου. Οἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῶν αἰσθήσεων, διά μέσου τῶν ἐδικῶν νεύρων μεταβιβάζονται στόν ἐγκέφαλο, ὅπου τίς δέχεται τό πνεῦμα καί τίς ἐπεξεργάζεται. Δηλαδή, ὅταν βλέπουμε κάτι, ἐκεῖνο πού τελικά «βλέπει» δέν εἶναι ὁ ὀφθαλμός, οὔτε τό ὀπτικό νεῦρο, οὔτε ὁ ἐγκέφαλος, ἀλλά τό πνεῦμα. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι ἀπλῶς μέσα ἢ ὄργανα γιά νά ἐπιτευχθῇ ἡ σύλληψη τῆς ὀπτικῆς ἐντύπωσης ἀπό τό πνεῦμα, τό ὁποῖο ἐπέχει τήν θέση τοῦ παρατηρητοῦ μέσα ἀπό τά διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κινεῖται, τό πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο πού δίδει τήν κατάλληλη ἐντολή γιά νά λάβει χώραν ἡ κίνηση.

Ὅταν κάποιος σκέπτεται ἢ προβληματίζεται ἐπάνω σέ ἓνα θέμα, ὅλες αὐτές οἱ διεργασίες γίνονται ἀπό τό πνεῦμα του, τό ὁποῖο συνδυάζει ὅλα τά δεδομένα, γιά νά καταλήξει τελικά στήν ἀπόφαση πού θά κρίνει πιό συμφέρουσα.

Ὅλες οἱ ἐπιλογές μας, οἱ προτιμήσεις μας, τά ἐνδιαφέροντά μας, οἱ συμπάθειες ἢ ἀντιπάθειές μας, οἱ ἀντιδράσεις μας κ.λπ., ἐκπηγάζουν ἀπό τίς ἐνεργείες τοῦ πνεύματος.

Σέ ὅλα αὐτά ἡ ψυχὴ δέν λαμβάνει καθόλου μέρος, παρά μόνον διά τῆς τροφοδοτήσεως μέ τήν ἀπαραίτητη ἐνέργεια λειτουργίας, ἡ ὁποία διοχετεύεται τόσον στό σῶμα, ὅσον καί στό πνεῦμα. Πέραν αὐτοῦ ἡ ψυχὴ δέν συμμετέχει καθόλου στίς κρίσεις καί ἀποφάσεις τοῦ πνεύμα-

τος, τό ὁποῖο ὡς ἐκ τούτου ἔχει ἀπόλυτη τήν εὐθύνη γιά τίς ἐπιλο-
 του καί βαρύνεται γιά τίς συνέπειες, ὅπως θά ἰδοῦμε σέ ἄλλο Κεφ.
 λαιο.

Ἡ ψυχή, ὡς καθαρή κινητήριος δύναμις, ἐδρεύει σέ ὁλόκληρο τό
 σῶμα, συνδεδεμένη μέχρι καί μέ τό τελευταῖο κύτταρο τοῦ σώματος. Τό
 πνεῦμα, ἀντίθετα, ἐδρεύει μόνον στόν ἐγκέφαλο, διότι αὐτός ἀποτελεῖ τό
 κέντρο τῶν νοητικῶν λειτουργιῶν. Ἄρα ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ὁ «ἐπιχειρη-
 σιακός θάλαμος» τῆς ὄντοτητας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου βρίσκεται ἐγκατε-
 στημένο τό πνεῦμα. Αὐτό, ἀφ' ἑνός μὲν ἀντιλαμβάνεται τά πάντα διά
 τῶν εἰσερχομένων δεδομένων ἀπό τίς αἰσθήσεις, ἀφ' ἑτέρου δέ κατευθύ-
 νει τά πάντα διά τῶν ἐξερχομένων ἐνεργειῶν του πρὸς τά ὄργανα τοῦ
 σώματος.

Μεταξὺ τοῦ πνεύματος καί τῆς ψυχῆς ὑπάρχει στενώτατη σύνδεση,
 τίς συνέπειες τῆς ὁποίας θά ἐξετάσουμε ἀργότερα. Πάντως τονίζουμε
 πάλι, ὅτι τό πνεῦμα εἶναι ἐλεύθερο καί ἡ ψυχὴ σέ καμμία περίπτωση δέν
 τό ὑποχρεώνει νά ἀκολουθήσει τήν μία ἢ τήν ἄλλη κατεύθυνση.

Ἡ ψυχὴ, ὡς θεϊκὴ ἐνέργεια, εἶναι τελειότατη ὡς πρὸς τήν οὐσία της.
 Δέν ἀναλυεῖται καί δέν ὑπόκειται σέ νόσους ἢ ὅποιεσδήποτε ἀνώμαλες
 καταστάσεις. Οὐδέποτε διαπράττει σφάλματα καί οὐδέποτε ἐνεργεῖ μέ
 λανθασμένον τρόπο. Ἀντίθετα τό πνεῦμα, ἐπειδὴ εἶναι ἀτελές ὡς πρὸς
 τήν οὐσία του, δέν ἐνεργεῖ πάντοτε μέ ὀρθότητα καί πολλές φορές ὑπό-
 κείται σέ πνευματικὲς νόσους.

Οἱ χρησιμοποιούμενοι ὄροι «Ψυχανάλυση», «Ψυχιατρική» κ.λπ. εἶναι
 ἐννοιολογικά λανθασμένοι. Οἱ θεωρούμενες σάν ψυχικὲς ἀσθένειες,
 στήν πραγματικότητα εἶναι ἀσθένειες τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ ἐγκεφάλου.
 Τό θέμα αὐτό θά τό θίξουμε ὅταν ἐξετάσουμε πιό ἀναλυτικά τίς σχέσεις
 μεταξὺ ψυχῆς καί πνεύματος.

Ἐάν παρομοιάσουμε τήν ἀνθρώπινη ὄντοτητα μέ ἕνα σκάφος, τότε
 τό κύτος τοῦ σκάφους μέ ὁλόκληρη τήν διαρρυθμισή του ἀντιστοιχεῖ
 πρὸς τό σῶμα, ἡ μηχανή ὡς κινητήριος δύναμις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τήν ψυ-
 χή, καί τό πηδάλιο πού δίδει τήν κατεύθυνση τῆς πορείας ἀντιστοιχεῖ
 πρὸς τό πνεῦμα. Ἡ μηχανή παρέχει τήν ἰσχὺν λειτουργίας ὅλων τῶν τμη-
 μάτων τοῦ σκάφους, ἀλλά δέν λαμβάνει καθόλου μέρος στήν ἐπιλογή
 τῆς πορείας του, τήν ὁποία καθορίζει μόνον τό πηδάλιο. Ἐάν λοιπόν ἡ
 κατεύθυνση τοῦ σκάφους εἶναι λανθασμένη, δέν εὐθύνεται ἡ μηχανή,
 ἀλλά τό πηδάλιο. Ἔτσι καί στόν ἄνθρωπο, ἐάν ἀκολουθεῖ λανθασμένη
 πορεία στή ζωὴ του ἢ ἐάν δέν λαμβάνει τίς ὀρθές ἀποφάσεις, δέν εἶναι
 ὑπεύθυνη ἡ ψυχὴ, ἀλλά τό πνεῦμα του.

Τά ἀνωτέρω σκιαγραφοῦν μιὰ πρώτη προσέγγιση στό τεράστιο θέμα τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, πού θά συμπληρωθῆ σταδιακῶς στά ἐπόμενα Κεφάλαια*.

3. Ἡ μετενσάρκωση

Εἶπαμε στήν ἀρχή ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μιὰ ἐνσαρκωμένη ψυχοπνευματική ὄντοτητα, ἡ ὁποία προϋπάρχει στόν Οὐράνιο Κόσμο καί εἰσέρχεται στό σῶμα κατά τήν γέννηση. Μετά τόν θάνατο δέ, ἐπανερχεται στήν ἀρχική πατρίδα της.

Ἡ κάθοδος τῆς κάθε ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητος (ἢ ἀπλῶς ψυχῆς) γίνεται προκειμένου νά καθαρῶσται ἀπό τίς ἁμαρτίες της καί νά καλλιεργηθῆ πνευματικῶς καί ἠθικῶς.

Οἱ ἁμαρτίες τῶν ψυχῶν ξεκίνησαν μέ τό λεγόμενο **προπατορικό ἁμάρτημα**, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ὑποχρεώθηκαν νά ἐγκαταλείψουν τόν Οὐράνιο Κόσμο τους καί νά ἐνσαρκωθοῦν στόν γήινο κόσμο. Ἄρα, ἡ ἐνσάρκωσή τους ἦταν ἓνα εἶδος «θεραπευτικῆς ἀπομονώσεως». Οἱ ἐκτροχιασθεῖσες ψυχές περιβλήθηκαν μέ τά ὑλικά σώματα, ὥστε νά συνέλθουν ἀπό τίς ἀκατάσχετες ἐπιθυμίες πού τοὺς δημιουργήθηκαν καί τίς ἔκαναν νά μὴν ὑπακούουν πλέον στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Τά ἄλλα ὄντα τοῦ γήινου κόσμου εἶχαν δημιουργηθεῖ πρῖν ἀπό τήν κάθοδο τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐμφανίστηκε τελευταῖος γιά νά εὐρεῖ ἔτοιμο τό τραπέζι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Οἱ πρῶτοι ἐνσαρκωθέντες ἄνθρωποι εἶχαν τήν ἐμφάνιση ζώων, ἀλλά ἡ ποιότητα τῆς ψυχῆς τους ἦταν ἐντελῶς διαφορετική ἀπό τά ἄλλα ζῶα, ἐφ' ὅσον εἶχαν τόν προορισμό νά κυριαρχήσουν ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἐπομένως ὁλόκληρο τό ὑλικό σύμπαν δημιουργήθηκε πρὸς χάριν τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά δυνηθῆ νά ἀπαλλαγθῆ ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα. Ὅμως αὐτό δέν μποροῦσε νά ἐπιτευχθῆ κατά τήν διάρκεια μᾶς καί μόνον γήινης ζωῆς. Ἐξ ἄλλου πολλοί ἄνθρωποι, ὄχι μόνον δέν ἀπαλλάσσοντο ἀπό ἓνα μέρος τουλάχιστον τῶν ἁμαρτημάτων τους,

* Ἡ λέξη «πνεῦμα» χρησιμοποιεῖται γιά νά δηλώσει: α) Τό ἰδιαίτερο στοιχεῖο τῆς ἀνθρωπίνου ὄντοτητος, ὅπως ἀναπτύχθηκε στά προηγούμενα, καί β) Μιὰ ὁποιαδήποτε ἀσαρκή ψυχοπνευματική ὄντοτητα, εὐρισκόμενη στόν Ἄδρατο Κόσμο.

Ἀπό τά συμφραζόμενα τοῦ κειμένου γίνεται εὐκόλα κατανοητό μέ ποιὰ ἀπό τίς δύο σημασίες χρησιμοποιοῦμε κάθε φορά αὐτή τήν λέξη.

λλά κατά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς τους πρόσθεταν στήν ὄντοτήτά τους καί νέα ἁμαρτήματα. Ἔτσι, προκειμένου νά πραγματοποιηθῆ ὁ τελικός σκοπός τῆς πλήρους καθάρσεως τῶν ψυχῶν, ἔπρεπε νά κατέρχονται πολλές φορές στόν ὑλικό κόσμο. Τό φαινόμενο αὐτό ἀποκαλεῖται **μετενσάρκωση**, πού σημαίνει τήν διαδοχική ἐνσάρκωση τῆς ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητος σέ διάφορα ἀνθρώπινα σώματα.

Ἡ μετενσάρκωση ἦταν γνωστή ἀπό ἀρχαιοτάτων ἐποχῶν. Τήν ἀποδέχονται ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ἑλληνες φιλόσοφοι, ἰδιαίτερα μάλιστα ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἐμπεδοκλῆς καί ὁ Πλάτων. Ἐπίσης βρίσκεται στή διδασκαλία ὄλων τῶν θρησκειῶν, καί στόν Χριστιανισμό. Οἱ σημερινοί κληρικοί καί θεολόγοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστιανισμός ἀπορρίπτει τήν μετενσάρκωση. Τοῦτο ἀποτελεῖ μιά παράδοση πού διαμορφώθηκε μετά τόν ΣΤ αἰῶνα. Μέχρι τότε ἦταν ἕνα ἀπό τά βασικότερα δόγματα τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας καί γιὰ τό θέμα αὐτό ὑπάρχουν πολλές ἀποδείξεις, τίς ὁποῖες ἔχουμε ἀναλύσει σέ ἄλλα ἔργα μας*.

Ἐπάρχουν ὅμως μερικά σημεῖα γιά τά ὁποῖα ἐπικρατοῦν σέ πολλούς λανθασμένες ἀντιλήψεις καί πρέπει νά τά διευκρινίσουμε, ὥστε νά ξεκαθαριστεῖ ἡ ἀλήθεια ἀπό τά ψεύδη.

Τό σημαντικότερο καί πῶς διαδεδομένο λάθος εἶναι ἡ ἀποψη ὅτι οἱ ἀνθρώπινες ψυχές μετενσαρκώνονται καί σέ σώματα ζῶων, ἢ ἀκόμη καί φυτῶν! Ἡ ἀντίληψη αὐτή ξεκίνησε ἀπό τήν ἀρχαιότητα, μέ τήν παρερμηνεῖα μερικῶν συμβολικῶν διατύπώσεων τῆς μυστικῆς πυθαγορικῆς διδασκαλίας. Ἡ παρερμηνεῖα ἐγίνε πρῶτα ἀπό τόν Ἐμπεδοκλή καί κατόπιν ἀπό τόν Πλάτωνα, διά τῶν ἔργων τοῦ ὁποῖου ἀπέκτησε «κῦρος», πού διατηρεῖται μέχρι τίς ἡμέρες μας. Ἡ θεωρία αὐτή λέγεται **μετεμψύχωση**.

Οἱ Νεοπλατωνικοί καί ἀρκετοί ἄλλοι μελετητές προσπάθησαν νά διορθώσουν τά πράγματα, ἀλλά τά ἔργα τους δέν εἶχαν μεγάλη ἀπήχηση. Ὁ νεώτερος πνευματισμός ἔδωσε πλήρεις ἐξηγήσεις καί σέ αὐτό τό σημεῖο, ὅτι δηλαδή οἱ ἀνθρώπινες ψυχές ἐνσαρκώνονται ἀποκλειστικά καί μόνον σέ ἀνθρώπινα σώματα, καί οὐδέποτε σέ σώματα ζῶων ἢ φυτῶν. Αὐτό πρέπει νά γίνει πλέον κοινή πεποίθηση καί νά παύσουν οἱ ἀντιμαχόμενοι τήν μετενσάρκωση νά προβάλλουν σάν ἐπιχείρημα τό ὅτι ὑποβιβάζει τόν ἄνθρωπο στό ἐπίπεδο τῶν ζῶων.

* Βλ. στό ἔργο: «Πνευματισμός», σελ. 201-204, 241-247, 313-322 κ.ά. Οἱ ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων φιλοσόφων ἀναπτύσσονται στό ἔργο τοῦ ἰδίου: «Ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ στήν προσωκρατική φιλοσοφία», Ἀθήνα 2000, ἔκδ. «Γεωργιάδης».

Τό δεύτερο σημεῖο εἶναι, ἐάν οἱ ἀνθρώπινες ψυχές εἰσέρχονται ἀδιακρίτως τόσο σέ ἀνδρικά ὅσο καί σέ γυναικεῖα σώματα, ἢ ὑπάρχει διαχωρισμός μεταξύ αὐτῶν.

Τό πρόβλημα αὐτό ἀνάγεται στό ζήτημα, ἐάν ὅλες οἱ ψυχές εἶναι ὁμοίομορφες ἢ ὑπάρχουν δύο διαφορετικές κατηγορίες ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Διότι ἐάν ἦσαν ὅλες ἴδιες ὡς πρός τήν φύση τους, τότε θά ἦταν πῶς εὐλογία ἢ ἐκδοχή τῆς ἀδιάκριτης ἐνσαρκώσεώς τους σέ ἀνδρικά ἢ γυναικεῖα σώματα. Ἐάν ὅμως ὑπάρχουν δύο κατηγορίες ψυχῶν διαφορετικῆς φύσεως, τότε θά ἦταν ἀσφαλέστερη ἢ δεύτερη ἐκδοχή.

Οἱ Οὐράνιοι Διδάσκαλοι ἔχουν ἀποκαλύψει ὅτι πράγματι αὐτό συμβαίνει. Οἱ ψυχές δέν εἶναι ὅλες ταυτόσημες, ἀλλά διαχωρίζονται σέ δύο κατηγορίες. Ἡ διαφορά τους δέν εἶναι τό φύλο, ἀλλά ἡ **ποιότητα**, ἀποκαλοῦνται δέ ὡς ψυχές **ποιότητος Α** καί **ποιότητος Β**. Τό γράμμα Β δέν σημαίνει ὑποβιβασμόν, οὔτε ὅτι οἱ ὄντοτες αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶναι ὑποδεέστερες σέ ἀξία. Τίθεται μόνον πρός διάκρισιν τῆς διαφορᾶς, ἀκριβῶς ὅπως καί στή Γῆ οἱ γυναῖκες ἀποκαλοῦνται «τό δεύτερο φύλο».

Οἱ ψυχές τῆς ποιότητος Α ἐνσαρκώνονται πάντοτε ὡς ἄνδρες, οἱ δέ ψυχές τῆς ποιότητος Β ἐνσαρκώνονται πάντοτε ὡς γυναῖκες.

Ἐν γενικῷ αὐτός κανόνας ἔχει καί κάποιες ἐξαιρέσεις. Σέ πολύ σπάνιες περιπτώσεις, γιά διάφορους λόγους, μπορεῖ νά συμβεῖ ὥστε μία ψυχὴ Α ποιότητος νά εἰσέλθῃ σέ γυναικεῖο σῶμα, ἢ μία ψυχὴ Β ποιότητος νά εἰσέλθῃ σέ ἀνδρικό σῶμα. Αὐτά τά ἀνθρώπινα ὄντα ἀποτελοῦν τό λεγόμενο «τρίτο γένος» καί παρουσιάζουν τό μειονέκτημα ὅτι δέν μποροῦν νά τεκνοποιήσουν, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ φύση τῆς ψυχῆς τους δέν ἐναρμονίζεται μέ τίς σωματικές λειτουργίες. (Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι ὅσοι δέν τεκνοποιοῦν ἀνήκουν στό «τρίτο γένος»).

Ἐνα ἄλλο λάθος, πού προέρχεται ἀπό ἀνατολικές δοξασίες, εἶναι ὅτι οἱ ψυχές ἐπανέρχονται συνεχῶς στόν ὑλικό κόσμον. Ἡ ἀένη ἐπ' ἀπειρον ἐπάνοδος θά καθήλωνε τό ἔργον τῆς Δημιουργίας καί δέν θά προσέφερε καμμία ἀνώτερη ἐξέλιξη. Τό σωστό, λοιπόν, εἶναι ὅτι κάθε ψυχοπνευματικὴ ὄντοτητα ἐνσαρκώνεται μέχρις ὅτου ἀπαλλαγεῖ ὀριστικά καί τελειωτικά ἀπό τίς ἁμαρτίες της. Τότε δέν ὑπάρχει ἀνάγκη νά κατέλθῃ πάλι στή Γῆ καί συνεχίζει τήν ἐξέλιξίν της στήν πνευματικὴ κλίμακα τοῦ Οὐρανοῦ.

Σέ μερικούς νεο-θεοσοφικούς κύκλους διατυπώνεται καί ἡ ἀποψη ὅτι οἱ ψυχές ἐνσαρκώνονται ὄχι μόνον στή Γῆ, ἀλλά καί σέ πολλούς ἄλλους πλανῆτες μέσα στό Σύμπαν. Ἐμεῖς, ὡς ἄνθρωποι, δέν εἴμαστε φυσικά σέ θέση νά ἐλέγξουμε τήν ὀρθότητα ἢ μὴ τέτοιων ἰσχυρισμῶν. Οἱ Οὐράνιοι Διδάσκαλοι ὅμως ἔχουν τονήσει ὅτι οὐδαμοῦ ἄλλοῦ σέ ὀλόκληρον τό ἀγα-

νές Σύμπαν υπάρχουν ανθρώπινα όντα εκτός της Γης. Έπομένως τὰ ανωτέρω συνιστούν ένα ακόμη σοβαρό σφάλμα.

Μερικοί διερωτώνται, ποιά θά είναι τελικά ή προσωπικότητα τής οντότητας μετά από είκοσι, ἄς ποῦμε, ἑνσαρκώσεις, κατά τίς ὁποῖες ή ψυχή είχε είκοσι διαφορετικές γήινες προσωπικότητες. Τό ἐρώτημα αὐτό προκύπτει ἐάν ἰδοῦμε τό θέμα ἀπό τήν γήινη σκοπιά. Ἀπό τήν πνευματική του πλευρά ὁμως, πού είναι καί ή πραγματική, δέν ὑφίσταται τέτοιο ζήτημα.

Οἱ προσωπικότητες πού λαμβάνει μιά ψυχοπνευματική οντότητα κατά τίς διάφορες ἑνσαρκώσεις της, παρομοιάζονται μέ τούς διάφορους ρόλους πού ὑποδύεται ἕνας ἠθοποιός. Ἄς πάρουμε γιά παράδειγμα ἕναν ἠθοποιό πού στίς κινηματογραφικές ταινίες ή θεατρικά ἔργα πού ἔπαιξε, ὑπῆρξε βιομήχανος, ξεπεσμένος ἀριστοκράτης, πλοίαρχος, ἐκπαιδευτικός, ἐπαίτης, οἰκογενειάρχης κ.λπ. Σέ κάθε ρόλον εἶχε διαφορετικό ὄνομα καί διαφορετικόν χαρακτήρα, δηλαδή διαφορετική προσωπικότητα. Καμμία ὁμως ἀπό αὐτές δέν ἀποτελεῖ τήν πραγματική του προσωπικότητα, διότι ὅλες συνιστοῦν φαινομενικές προσωπικότητες. Ἡ πραγματική είναι αὐτή αὐτή τοῦ ἠθοποιοῦ ὡς οντότητας, μέ τήν διαφορά ὅτι ἐξελισσεται καί τελειοποιεῖται μέσα ἀπό τήν ἐρμηνεία τῶν ρόλων.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει μέ τίς ψυχές, σέ πνευματικό ὁμως ἐπίπεδο. Οἱ ἑνσαρκώσεις τους ἀποτελοῦν φαινομενικές ἐκπαιδευτικές προσωπικότητες, τίς ὁποῖες καλοῦνται νά ἐρμηνεύσουν κατά τόν καλλίτερο δυνατό τρόπο, προκειμένου νά ὀλοκληρώσουν ἀπό πλευρᾶς ἠθους καί ψυχικοῦ σθένους τήν πραγματική τους προσωπικότητα, ή ὁποία είναι αὐτή αὐτή τής ψυχοπνευματικῆς οντότητας πού ἔχει ὑποδυθεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπινους ρόλους.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος πεισθῆ περί τής μετενσαρκώσεως αἰσθάνεται συνήθως τήν ἀνάγκη, ή μάλλον τήν περιέργεια, νά μάθει τίς προηγουμένες διαβιώσεις του. Γιά τόν σκοπό αὐτόν, ἀρκετοί καταφεύγουν σέ διάφορα διάμεσα, ή ὑποβάλλονται σέ ὑπνωση, προκειμένου νά μάθουν ή νά ἀποκαλύψουν ποιοι ὑπῆρξαν κατά τό παρελθόν.

Ἡ ἀναζήτηση τῶν προϋπάξεων τίς περισσότερες φορές ἔχει ἀρνητικές ἐπιπτώσεις στή συμπεριφορά τοῦ ἀτόμου, διότι ἀναπόφευκτα γίνεται σύγκριση τῶν συνθηκῶν τής τρεχούσης ζωῆς μέ ἐκείνες τής προϋπάξεως, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος ἐπηρεάζεται ψυχολογικά καί καταστρέφεται ή πνευματική ἰσορροπία του.

Πά νά μήν συμβαίνουν αὐτά, ή Θεότης ἐγκλείει ὅλες τίς εἰκόνες τῶν προϋπάξεων στόν σκοτεινό θάλαμο τοῦ ὑποσυνειδήτου, ὥστε τό

πνεῦμα νά μὴν λαμβάνει γνῶσιν αὐτῶν. Μετὰ τὸν θάνατο ὅμως τὸ ὑποσυνείδητο φωτίζεται πλήρως, ὅποτε μποροῦμε νά θυμηθοῦμε ὅλες τὶς προϋπάρξεις μας.

Ἐπομένως γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς Γῆς ἀποτελεῖ μεγάλο σφάλμα καὶ παράβασιν τοῦ Θείου Νόμου, τὸ νά προσπαθεῖ νά μάθει τὶς προϋπάρξεις του. Ἡ ἔνστασις ὅτι διὰ μέσου αὐτῶν ἓνα ἄτομο μπορεῖ νά θεραπευθῆ ἀπὸ «ψυχολογικά» προβλήματα πού τὸ βασανίζουν, δέν ἔχει ἐφαρμογή, διότι τὸ κακὸ εἶναι πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ προσωρινὸ δῆθεν καλὸ πού προκύπτει.

Ἐξ ἄλλου πρέπει ὅλοι νά γνωρίζουν, ὅτι καμμία μέθοδος ἀναζητήσεως τῶν προϋπάρξεων δέν εἶναι ἀπόλυτα ἀσφαλῆς. Τόσο τὰ διάμεσα, ὅσο καὶ τὰ ἴδια τὰ ἄτομα ὅταν ὑπνωτίζονται, μπορεῖ νά ὑποπέσουν στὴν ὑποβολή ἑνὸς πονηροῦ πνεύματος καὶ νά μεταδώσουν λανθασμένη προὔπαρξη, μὲ ὅλες τὶς δυσάρεστες συνέπειες πού θά μποροῦσε νά ἔχει κάτι τέτοιο.

Διὰ τοῦτο ὅλοι πρέπει νά ζοῦμε βάσει τῶν συνθηκῶν τῆς παρουσίας ζωῆς μας, χωρὶς νά ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὶς προϋπάρξεις μας, ἐκτός ἐὰν ἀποκαλυφθοῦν ἀφ' ἑαυτῶν, χωρὶς νά τὸ ἐπιδιώξουμε, ὅταν ὑπάρχει κάποιος εἰδικὸς ἀπώτερος λόγος.

4. Ἡ ἔννοια τοῦ κάρμα

Οἱ συνεχεῖς μετενσαρκώσεις τῆς ὄντοτης ἀποσκοποῦν στὴν τελειοποίησίν της, ἢ ὁποῖα ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπὸ τὸ λεγόμενον κάρμα. Τί εἶναι, ὅμως, τὸ κάρμα;

Κάρμα εἶναι μιὰ σανσκριτικὴ λέξις καὶ σημαίνει τὸ βάρος πού ἔχει στὴ συνείδησίν της ἡ ὄντοτης, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὀφείλει νά ἀπελευθερωθῆ.

Τὸ ἀρχικὸ κάρμα δημιουργήθηκε μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, δηλαδή μὲ τὴν ἀνυπακοή τῶν ψυχῶν στὶς ἐντολές τοῦ Δημιουργοῦ. Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς καθόδου τῶν στὴ Γῆ, ἢ ὁποῖα ἀναφέρεται σὰν «πτώσις τῶν πρωτοπλάστων». Ἐκτοτε ὅμως οἱ περισσότερες ἐνσαρκωμένες ὄντοτητες, ἀντὶ νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ κάρμα τους, προσθέτουν καὶ νέα βάρη στὴ συνείδησίν τους, μὲ τὶς παράνομες πράξεις τους, μὲ ἀποτέλεσμα νά χειροτερεύει συνεχῶς ἡ κατάστασίν τους.

Ἐπομένως ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖο, πού ἀποτελεῖ τὸ κύριον σημεῖο τῆς γηίνης ὑπάρξεώς τους, παρουσιάζει δύο πλευρές: Πρῶτον, τὴν διαβίωσίν τους σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγές τῆς ἠθικῆς, τῆς

δικαιοσύνης και της αγάπης, ώστε να μην αυξηθούν τό κάρμα τους, και δεύτερον, να επιδείξουν υπομονή και καρτερικότητα στις δοκιμασίες τους, ώστε να απαλλαγούν από τό κάρμα των προϋπάρξεών τους.

Οι δύο αυτές πλευρές, βεβαίως, είναι αλληλένδετες και επηρεάζουν ή μία την άλλη, αλλά για μεθοδικούς λόγους θά τις εξετάσουμε χωριστά.

Ἡ διαβίωση τοῦ ἀνθρώπου σύμφωνα μέ τούς θείους νόμους τῆς ἠθικῆς, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀγάπης, δέν συνιστᾶ ἕνα «θηρησκευτικό εὐχολόγιο», ὅπως πιστεύουν μερικοί, ἀλλ' ἀποτελεῖ τήν πεμπτουσία τῆς γήινης ζωῆς καί τόν ἀντικειμενικά σωστό δρόμο πού πρέπει νά ἀκολουθεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος. Διότι κάθε παρέκκλιση ἀπό αὐτόν, μπορεῖ νά δώσει κάποια παροδική χαρά καί ἱκανοποίηση, ἀλλά στό τέλος θά ἔχει συνέπειες πολύ δυσμενέστερες, πού ὁ ἄνθρωπος δέν τίς φαντάζεται!

Ἡ ἀντίληψη ὅτι ὁποῖος «πηγαίνει μέ τόν σταυρό στό χέρι» δέν προοδεύει στή ζωή του, προέρχεται ἀπό τούς παράτολμους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δέν διατάζουν πρό οὐδενός, προκειμένου νά ἐπιτύχουν ὑλικά ὀφέλη. Βεβαίως, δέν ὑποστηρίζουμε τήν θρησκοληπτική συμπεριφορά ὀρισμένων ἀτόμων, πού ἔχουν φθάσει στό ἄλλο ἄκρο τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ἀλλά τήν σθεναρή ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν καταστάσεων τῆς ζωῆς μας σύμφωνα μέ τό ἀνθρωπιστικό ἰδεῶδες.

Ἐάν κάποιος κακόβουλος ἄνθρωπος ἀποσπάσει μέ ἀθέμιτους τρόπους τήν περιουσία ἑνός ἄλλου, αἰσθάνεται μεγάλη χαρά γιά τήν αὔξηση τῶν ἰδικῶν του ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ἡ χαρά ὅμως αὕτη δέν εἶναι ἀληθινή, οὔτε γνήσια, διότι πηγάζει ἀπό τήν δυστυχία τοῦ ἀδικηθέντος. Ἐπομένως ὁ ἀδικήσας οὐσιαστικά ἐπιβάρυνε τήν ὄντοτήτά του τόσο μέ τό ἀφαιρεθέν ποσόν, ὅσο καί μέ αὕτη καθ' ἑαυτή τήν ἀδικη πράξη. Αὐτά προκάλεσαν τήν αὔξηση τοῦ κάρμα του, χωρίς ὁ ἴδιος νά τό ἔχει συνειδητοποιήσει, παρά μόνον ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς πληρωμῆς.

Ὁ ἀδικήσας ἔχει τήν ἐντύπωση ὅτι ἱκανοποίησε τό συμφέρον του μέ τήν οἰκειοποίηση τῆς ξένης περιουσίας. Αὕτη ὅμως εἶναι ἡ «βραχυπρόθεσμη» ἔννοια τοῦ συμφέροντος καί ἐπιφανειακῶς φαίνεται σωστή. Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ «μακροπρόθεσμη» ἔννοια, ἡ ὁποία ἀνάγεται στό συνολικό συμφέρον τῆς ὄντοτήτος καί ὑλοποιεῖται σέ διάρκεια μεγάλου χρόνου. Διότι ὁ ἀδικήσας πρέπει νά ἀπαλλαγῆ κάποτε ἀπό τό κάρμα πού πρόσθεσε στήν ὄντοτήτά του ἕνεκα τῆς ἀδικίας. Γιά νά γίνει αὐτό, θά ὑποστῆ τέτοιες ὀδυνηρές δοκιμασίες, ὥστε ἡ ἀρχική χαρά πού αἰσθάνθηκε νά φαίνεται μηδαμινή καί ἀσήμαντη. Ἀναλογιζόμενος τότε τήν κατάστασή του θά ἀναγνωρίσει ἀνυπερθέτως ὅτι τό πραγματικό του συμφέρον ἦταν νά μὴν εἶχε διαπράξει τό ἀδίκημα τῆς ἀφαιρέσεως τῆς

ξένης παρουσίας. Είναι όμως άργά για οποιαδήποτε μετάνοια. Όταν τεθή σέ ίσχύ ό νόμος του κάρμα, πρέπει νά φθάσει μέχρι τήν ολοκλήρωση τής εφαρμογής του.

Ό νόμος αυτός επιβάλλει, ως γενικόν κανόνα, τό νά υποστή ό άνθρωπος όλες τίς άδικίες πού διέπραξε εις βάρος τών άλλων. Ό σφετεριστής του παραδείγματός μας θά πρέπει νά άπωλέσει περιουσιακά στοιχεία ίσοδύναμα μέ εκείνα πού άφάιρесе, αλλά και νά αισθανθή τήν ίδια ψυχική όδύνη πού προκάλεσε.

Τό ίδιο συμβαίνει μέ όλες τίς πράξεις, σκέψεις και ένέργειες, πού δέν συμβιβάζονται μέ τούς κανόνες τής ήθικης, τής δικαιοσύνης και τής αγάπης. Ό κλέπτης, θά τόν κλέψουν· ό συκοφάντης, θά τόν συκοφαντήσουν· ό ύβριστής, θά τόν ύβρίσουν· ό δολοφόνος, θά τόν δολοφονήσουν· ό καταπιεστής τών αδυνάτων, θά υποστή τήν καταπίεση ως αδύνατος· ό έκμεταλλευτής τών πτωχών, θά γίνει θύμα έκμεταλλεύσεως κ.λπ. κ.λπ.

Κάθε τέτοια πράξη καταγράφεται εις βάρος τής συνειδήσεως, τό δέ συνολικόν βάρος είναι τό κάρμα τής όντότητας.

Και ή ψυχή τί ρόλο παίξει στην υπόθεση αυτή; Η ψυχή είναι ή θεία πνοή τής όντότητας και τονίσαμε ότι δέν λαμβάνει μέρος στις αποφάσεις του πνεύματος. Υποδεικνύει τόν σωστό δρόμο στό πνεύμα διά μέσου τής συνειδήσεως, αλλά δέν επιτρέπεται νά τό έξαναγκάσει στό νά τόν ακολουθήσει, διότι τό πνεύμα είναι έλεύθερον. Έτσι μέσα στην παραζάλη τής έλευθερίας του διαπράττει πολλά σφάλματα, τίς συνέπειες τών όποιων θά υποστή αναπόφευκτα, μέχρις ότου συνεισται και ακολουθήσει οικειοθελώς τόν δρόμο τής άρετης.

Οί συνέπειες συνήθως δέν πληρώνονται κατά τήν διάρκεια μιās και μόνον γήινης ζωής, αλλά επεκτείνονται σε πολλές ένσαρκώσεις, ανάλογα μέ τόν βαθμό του κάρμα, τήν ποιότητα τής όντότητας, τήν ένδεχόμενη μετάνοιά της κ.λπ.

Μερικοί έχοντας διαπράξει μεγάλα άδικήματα, αισθάνονται ευτυχεις σε όλη τήν διάρκεια τής ζωής τους, λέγοντας ότι «τά έχουν καλά μέ τήν συνείδησή τους»! Δέν υπάρχει μεγαλύτερη αυταπάτη από τό νά νομίζουν πώς ή συνείδησή τους έχει συμφωνήσει μέ τίς άνομιές τους. Διότι στην πραγματικότητα ή συνείδησή τους είναι υποταγμένη και δεσμευμένη κάτω από τήν πίεση του ίσχυρου και αδιόρθωτου πνεύματός τους, και γι' αυτό δέν μπορεί νά αντιδράσει. Μετά τόν θάνατο όμως αυτού του ανθρώπου, ή συνείδηση άπελευθερώνεται από τά δεσμά του πνεύματος και καθίσταται ό πλέον άμείλικτος κριτής τών άνομιών του. Αυτή επιβάλλει τήν δέουσα τιμωρία στην όντότητα, μέ άλλάνθαστη ακρίβεια και μέ άνυποχώρητη άσστηρότητα.

Ἐπομένως, τό νά ζεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τῆς ἠθικῆς, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀγάπης, δέν συνιστᾷ ἀπλῶς ἓνα εὐχολόγιο κοινωνικῆς δεοντολογίας, ἀλλ' ἀποτελεῖ τήν οὐσιαστική κατευθυντήρια γραμμή τῆς πορείας του, τήν ὁποία ἐπιτάσσει τό πραγματικό του συμφέρον.

Ἐρχόμαστε τώρα στή δεύτερη πλευρά, στόν τρόπο ἀπαλλαγῆς ἀπό τό ὑφιστάμενον κάρμα. Ὁ γενικός κανόνας εἶναι, ὅπως εἶπαμε, τό νά ὑποστῇ ὁ ἄνθρωπος στόν ἑαυτό του ὅσα ἔχει διαπράξει εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Αὐτά, ὅμως, δέν ὑφίστανται πλέον ὑπό μορφήν ἀντικειμενικῶν πράξεων, ἀλλ' ὑπό μορφήν εἰκόνων ἐντυπωμένων στή συνείδηση. Ἄρα, ἡ συνείδηση πρέπει νά ἀπαλλαγθῇ ἀπό αὐτές τίς εἰκόνες, ὥστε νά ἀπελευθερωθῇ ἡ ὄντοτητα ἀπό τό κάρμα.

Πῶς γίνεται τοῦτο; Γίνεται διά μέσου τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς. Δηλαδή, ὅταν ἀντιμετωπίζουμε κατά τήν διάρκεια τοῦ βίου μας ὁποιοδήποτε πρόβλημα ἢ δυσχέρεια ἢ ἀσθένεια ἢ ἀτύχημα, αὐτό γίνεται ὥστε διά μέσου τῆς δυσμενοῦς γιά ἡμᾶς καταστάσεως νά πληρώσουμε γιά τίς ἁμαρτίες μας τοῦ παρελθόντος καί νά ἀπαλλαγθῇ ἡ συνείδησή μας ἀπό τό ἀφόρητο βάρος τοῦ κάρμα.

Τά βάρη συνήθως δέν προέρχονται ἀπό τήν τρέχουσα ζωή μας, ἀλλ' ἀπό τίς προϋπάξεις μας. Γι' αὐτό πολλοί ἄνθρωποι δυσανασχετοῦν ἀπό ὅσα τοῦς συμβαίνουν, διερωτώμενοι γιά ποιόν λόγο ἔπαθαν τό τάδε δυστύχημα ἢ ἔχασαν τήν περιουσία τους ἢ ἀπώλεσαν προσφιλή τους πρόσωπα ἢ δέν μποροῦν νά σταδιοδρομήσουν βιοποριστικά κ.λπ. Γι' ὅλα αὐτά δέν πρέπει νά ἀναζητοῦν ἄλλοῦ τίς πραγματικές αἰτίες, παρ' ὅσον ἄλλοι ἐσωτερικό τους κόσμον, ὅπου βρίσκονται οἱ εἰκόνες τῶν σφαλμάτων τους.

Μερικοί μάλιστα τολμοῦν νά καταφέρονται καί ἐναντίον τῆς Θεότητος, λέγοντας ὅτι τοῦς ἀδίκησε γιά ὅσα ὑποφέρουν, ἐνῶ ἄλλοι συνάνθρωποί τους ἀπολαμβάνουν εὐχάριστα τά ἀγαθά τῆς ζωῆς. Τέτοιες σκέψεις εἶναι διπλά λανθασμένες, διότι ἡ Θεότης, ἀφ' ἑνός οὐδέποτε ἀδικεῖ, ἔστω καί κατά τό ἐλάχιστον, καί ἀφ' ἑτέρου δέν λαμβάνει μέρος στίς ἀποφάσεις καί πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ὅποτε εἶναι τελείως ἀναίτιος γιά ὅσα τοῦς συμβαίνουν.

Μία ψυχοπνευματική ὄντοτητα μέ μεγάλα βάρη στή συνείδησή της, εὐρισκόμενη στόν Πνευματικό Κόσμον, αἰσθάνεται ἀφόρητη καταπίεση ἀπό τίς τύψεις τῆς συνειδήσεως καί δέν μπορεῖ καθόλου νά ἡσυχάσει. Μετά τήν λήξη, λοιπόν, τῆς οὐράνιας ἐκπαιδευτικῆς τιμωρίας της, λαμβάνει τήν τολμηρή ἀπόφαση νά ἐνσαρκωθῇ στή Γῆ καί νά ὑποστῇ μερι-

κά προκαθορισμένα δεινά, προκειμένου να απαλλαχθῆ ἀπό ἓνα μέρος τοῦ κάρμα της. Ἄρα, προτοῦ ἐνσαρκωθῆ, ἐγνώριζε ἀπό ποιές καταστάσεις θά διήρχετο κατὰ τὴν προγραμματιζόμενη νέα ζωὴ της καὶ εἶχε συμφωνήσει ὅτι αὐτές ἦσαν ἀπαραίτητες γιὰ τὴν καλλιτέρευση τῆς θέσεώς της. Ἐάν ἡ ὄντοτης δέν συμφωνήσει οἰκειοθελῶς, χωρὶς κανέναν ἀπολύτως ἐξαναγκασμό, ἐπὶ ὄλων τῶν φάσεων τῆς μελλοντικῆς ἐνσαρκώσεώς της, τότε δέν λαμβάνει τὴν ἄδεια καθόδου στὴ Γῆ.

Κατερχόμενη ὁμως στὴ Γῆ, ἔχει λησμονήσει ἐντελῶς τὰ διαμειφθέντα στὸν Οὐρανό. Καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ χρόνος τῆς ὑλοποιήσεως τῶν συμφωνηθέντων εἰκόνων τῆς γήινης ζωῆς, τότε ἀντιμετωπίζοντας στὴν πράξη τίς δυσκολίες, δυσσαρεστεῖται, δυσανασχετεῖ, διαμαρτύρεται, ἀπογοητεύεται, χάνει τὸ θάρρος της, καταφέρεται ἐναντίον τῶν πάντων, ἢ παρουσιάζει ποικίλες ἄλλες ἀντιδράσεις.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψη μας ὅλα τὰ προηγούμενα, ποιά πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση μας ἐνώπιον τῶν δυσκολιῶν γενικῶς τῆς ζωῆς;

Πρῶτον, νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι γι' αὐτές οὐδεὶς ἄλλος εἶναι ὑπεύθυνος, ἐκτός ἀπὸ ἐμᾶς. Δεύτερον, νὰ αἰσθανθοῦμε πραγματικά ὅτι συμβαίνουν πρὸς τὸ ἀπώτερο ὄφελος καὶ συμφέρον μας. Καὶ τρίτον, μετὰ ἀπὸ αὐτά, νὰ τίς ἀντιμετωπίσουμε μὲ θάρρος, μὲ πίστη, μὲ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα, ὥστε μετὰ τὴν παρέλευσίν τους νὰ ἔχουμε ἀποκομίσει ὀλόκληρο τὸ κέρδος ἀπὸ τὴν καταβληθεῖσα προσπάθεια νὰ τίς ξεπεράσουμε.

Ἐάν ὁμως ὁ ἄνθρωπος δέν ἀκολουθήσει αὐτὴ τὴν τακτικὴν, ἀλλὰ τὴν μεμψιμοιρία καὶ ἥττοπάθεια, τότε ἐνεργεῖ ἀντίθετα πρὸς τὸν προορισμό του καὶ τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα θά εἶναι ἀρνητικά. Διότι μπορεῖ νὰ ἔσβησε τὸ ἀντίστοιχο βᾶρος τοῦ κάρμα (ἀφοῦ ὑπέστη τὴν δοκιμασία), ἀλλὰ μὲ τὴν ἀδύναμη στάση του ἐναντι τῆς δοκιμασίας δέν ἀνέπτυξε περισσότερο τὸ ψυχικὸ του σθένος, ἐνῶ μπορεῖ νὰ πρόσθεσε νέο βᾶρος στὴ συνείδησίν του, μὲ τίς ἀδίκες κατηγορίες ἐναντίον τῆς Θεότητος ἢ μὲ τὴν κακὴ συμπεριφορὰ του στοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του.

Οἱ ἐπιβαρύνσεις αὐτές δυσκολεύουν τὴν ὄντοτητα καὶ γιὰ τίς μελλοντικὰς ἐνσαρκώσεις της. Διότι σὲ κάθε ἐνσάρκωση σχεδιάζεται ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς συνειδήσεως ἀπὸ ἓνα μέρος μόνον τοῦ ὑπάρχοντος συνολικοῦ κάρμα, μέσα ἀπὸ τίς συνθήκες τῆς γήινης ζωῆς. Ὅταν λοιπὸν τὸ κάρμα ἀπὸ τὴν μὴ πλευρὰ μειώνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀυξάνεται, τὰ πράγματα γιὰ τὴν ὄντοτητα περιπλέκονται καὶ οἱ δοκιμασίες της πολλαπλασιάζονται.

Όφείλουμε λοιπόν, ως άνθρωποι με συναίσθηση του προορισμού μας, να απορρίψουμε την καθορισμένη ποσότητα κάρμα της τρεχούσης ζωής μας, αλλά και να φροντίσουμε να ζούμε σωστά, για να μὴν συσσωρεύσουμε νέο κάρμα.

5. Τό πεπρωμένο

Υπάρχει πεπρωμένο;

Υπάρχει, αλλά ἡ ἔννοιά του εἶναι ἔντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴν πού συνήθως νομίζουμε.

Γιὰ νὰ κατανοήσουμε σωστά τὴν πραγματικὴ ἔννοια τοῦ πεπρωμένου, θὰ πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τὰ ὅσα εἶπαμε στὴν προηγούμενη ἐνότητα, περὶ τῶν προκαθορισμένων γήινων εἰκόνων (ἢτοι συμβάντων τῆς ζωῆς μας) πού ὀφείλονται στὴν ἐκπλήρωση τοῦ κάρμα. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζουμε ὅτι καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ κάρμα δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ συμβοῦν ἀπολύτως συγκεκριμένα γεγονότα, ἀλλὰ συνίσταται σὲ κακὲς δυναμικὲς πνευματικὲς εἰκόνες τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ διαγραφοῦν ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν συνείδησι. Αὐτὸ ὅμως μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῆ μὲ διάφορους παρεμφερεῖς τρόπους ἀπὸ ὕλικῆς πλευρᾶς.

Ἐκτός ἀπὸ τίς φάσεις τῆς ζωῆς μας τίς ἐξαρτώμενες ἀπὸ τὸ κάρμα, ὑπάρχουν καὶ ὅλες οἱ ἄλλες περίοδοι ἢ καταστάσεις, γιὰ τίς ὁποῖες ἔχουμε τὴν ἐλεύθερη βούλησι νὰ διαλέξουμε τὸν δρόμο πού θὰ ἀκολουθήσουμε. Οἱ δυνατότητες ἐπιλογῆς μας ὅμως δὲν εἶναι ἀπεριόριστες, ἀλλὰ διέπονται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες, ὅπως οἱ συνθήκες τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, ἡ οἰκογενειακὴ κατάσταση, οἱ προσωπικὲς κλίσεις τοῦ κάθε ἀτόμου, οἱ οικονομικὲς του δυνατότητες κ.λπ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες καθορίζουν ἓνα πλαίσιο, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ κινηθῆ καὶ νὰ κάνει τίς ἐπιλογές του. Βεβαίως, τὸ πλαίσιο δὲν ἔχει ἀπολύτως σαφές περίγραμμα, ἀλλὰ ὅσο ἀπομακρυνόμαστε πρὸς τίς ἀκραῖες δυνατὲς ἐπιλογές τόσο οἱ δυσκολίες γίνονται μεγαλύτερες, διότι ἡ ἰσχύς τῶν παραγόντων καθίσταται μικρότερη καὶ συνεπῶς ἀπαιτεῖται πολὺ μεγαλύτερη προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπίτευξι τοῦ στόχου.

Υπάρχουν λοιπόν, σὲ γενικὲς γραμμές, δύο κατηγορίες συμβάντων στὴ ζωὴ μας: Αὐτὰ πού γίνονται κατόπιν συνειδητῆς προσωπικῆς μας ἐπιλογῆς, καὶ αὐτὰ πού λαμβάνουν χώρα κατὰ κάποιον τρόπο ἀφ' ἑαυτῶν, χωρὶς νὰ τὰ ἔχουμε ἐπιλέξει.

Ἡ συνήθης ἔννοια πού ἀποδίδουν οἱ ἄνθρωποι στό πεπρωμένο, ἀνάγεται στό «ἀναπόφευκτον». Δηλαδή, ὅ,τι καί νά κάνει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἀδύνατον νά ἀποφύγει αὐτό πού πρόκειται νά συμβεῖ. Ἡ, στήν περίπτωση πού συνέβη κάτι κακό, λέγουν ὅτι ἦταν πεπρωμένο νά συμβεῖ, δηλαδή ὅ,τι καί νά ἔκανε ὁ ἄνθρωπος δέν θά μπορούσε ποτέ νά τό ἀποφύγει.

Ἡ τοιαύτη ἔννοια τοῦ πεπρωμένου λέγεται **μοιραῖον**. Τό μοιραῖον πιστεύεται ὅτι εἶναι πράγματι ἀναπόφευκτο καί ἀνεξάρτητο ἀπό ὅποιαδήποτε γήινη ἐνέργεια. Ἔτσι ὁμως ὀδηγοῦμαστε στήν παθητικότητα καί ἀδράνεια τοῦ ἀτόμου μπροστά στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, γεγονός πού μπορεῖ νά ἐπιδεινώσει τήν κατάστασή του καί νά ἐπιφέρει πράγματι αὐτό πού θεωρεῖται μοιραῖον. Δέν εἶναι ὁμως λίγες οἱ περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες ἄνθρωποι εὐρισκόμενοι σέ κάποια δεινή κατάσταση, ἀντιδρῶν δυναμικά καί καταφέρνουν νά ἐξέλθουν ἀπό αὐτήν μέ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Ἐάν παρέμεναν ἀδρανεῖς, ἀναμένοντας παθητικά τήν ἐξέλιξη τῆς καταστάσεως, διόλου ἀπίθανο ἦ τελική ἔκβαση νά ἦταν τελείως ἀντίθετη καί μοιραία γιά τούς ἴδιους.

Ὅλα αὐτά πείθουν, μέ βάση τήν κοινή λογική, ὅτι ἡ θεώρηση τοῦ πεπρωμένου σάν κάτι ἀναπόφευκτο δέν εὐσταθεῖ. Ἡ ἀντίληψη αὕτη ὀφείλεται στήν ἀβουλία τοῦ ἀνθρώπου καί στήν προσπάθεια νά δικαιολογήσει τήν ἀδυναμία του γιά σθεναρή ἀντιμετώπιση τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς.

Ὅταν μία ψυχοπνευματική ὄντοτητα πρόκειται νά ἐνσαρκωθῆ, ἀφοῦ ἔχει λάβει τήν σχετική ἄδεια, καταρτίζει τό **πρόγραμμα** τῆς μελλοντικῆς ζωῆς της στή Γῆ. Ὁ καταρτισμός τοῦ προγράμματος, ὑπό μορφήν εἰκόνων, γίνεται μέ τήν βοήθεια καί τήν καθοδήγηση τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων. Περιλαμβάνει δέ, πρῶτον τίς εἰκόνες πού σχετίζονται μέ τήν ποσότητα τοῦ κάρμα πού πρόκειται νά ἐκπληρωθῆ, καί δεύτερον μέ τίς γενικές συνθήκες τῆς ζωῆς, ὅπως τοῦ βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος κ.λπ.

Βεβαίως, οἱ δύο αὐτές κατηγορίες εἰκόνων εἶναι ἀλληλένδετες, ὥστε νά ἀποτελοῦν ἕνα ἐνιαῖο πρόγραμμα. Ἐκεῖνο ὁμως πού πρέπει νά κατανοήσουμε ἰδιαίτερα, εἶναι ὅτι οἱ διαδοχικές διαδρομές τοῦ προγράμματος δέν εἶναι μονοσήμαντες, ἀλλά παρουσιάζουν ἀρκετές ἐναλλακτικές ἐπιλογές κάθε φορά, μέσα στά πλαίσια πού καθορίζουν οἱ ἐν γένει παράγοντες τῆς ζωῆς μας, ὅπως ἀναφέραμε στήν ἀρχή.

Τό πρόγραμμα σέ σχέση μέ τήν μελλοντική ζωή, πού πρόκειται νά βιώσει ἡ ὄντοτητα, ἔχει τήν ἀναλογία τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου πρὸς τό ὀλοκληρωμένο κτήριο. Τό σχέδιο ὁμως δέν εἶναι στατικό, ἀλλά περιλαμβάνει ὅλες τίς δυνατές λύσεις στά ἀνακύπτοντα προβλήματα κατά

τήν υλοποίησή του και προβλέπει αντίστοιχες προσαρμογές στις εκάστοτε διαμορφούμενες συνθήκες σε κάθε στάδιο της οικοδομήσεως.

Γιά να δώσουμε ένα πιά από παράδειγμα, παρομοιάζουμε τό καταρτισθέν πρόγραμμα τής πρός ενσάρκωση οντότητας μέ τό πρόγραμμα ενός ηλεκτρονικού παιχνιδιού, κατά τό όποίο ένα άνθρωπάκι περνάει μέσα από διάφορες διαδρομές, αντιμετωπίζει ποικίλες δυσκολίες και άπρόοπτες καταστάσεις, μάχεται μέ επικίνδυνους έχθρούς πού άπειλούν τήν ζωή του και έξέρχεται στό τέλος νικητής ή φονεύεται σε κάποια ένδιάμεση διαδρομή.

Όλο τό πρόγραμμα του παιχνιδιού είναι μία σειρά διαδοχικών εικόνων, οί όποιες έχουν καταγραφεί μέ ηλεκτρονικό τρόπο στή δισκέττα. Όταν ή δισκέττα μπαίνει στόν ύπολογιστή, οί εικόνες αρχίζουν νά υλοποιούνται στήν οθόνη, δηλαδή τό πρόγραμμα αρχίζει νά «τρέχει», όπως λέγεται. Τό άνθρωπάκι προχωρεί. Οί δυνατότητες τής κινήσεώς του δέν είναι άπεριοριστες, αλλά καθορίζονται μέσα στα όρια πού του έχει δώσει ό σχεδιαστής του προγράμματος. Από τήν άλλη πλευρά όμως ή κίνηση του εικονιδίου πού παριστάνει τό άνθρωπάκι δέν είναι άπόλυτος μονόδρομος, αλλά έξαρτάται από τούς χειρισμούς του παίκτη διά μέσου των ειδικών πλήκτρων του ύπολογιστού. Έτσι τό τελικό αποτέλεσμα πού έμφανίζεται στήν οθόνη ως τετελεσμένον γεγονός, είναι συνάρτηση άφ' ενός των δυνατοτήτων πού παρέχει τό πρόγραμμα και άφ' έτέρου των καταλλήλων ή μή χειρισμών του παίκτη.

Άς εξετάσουμε τήν περίπτωση πού τό άνθρωπάκι κατά τήν πορεία μιας διαδρομής καλείται νά ξεπεράσει ένα έμπόδιο. Τό πρόγραμμα περιλαμβάνει όπωσδήποτε τήν δυνατότητα νά τό ξεπεράσει. Άπομένει λοιπόν στόν παίκτη νά κάνει τούς σωστούς χειρισμούς, ώστε νά οδηγήσει τό άνθρωπάκι στήν υπερνίκηση του έμποδιου. Εάν αυτό δέν γίνει, έπέρχεται συνήθως ό «θάνατος».

Τό ίδιο συμβαίνει όταν τό άνθρωπάκι άπειλείται νά φαγωθή ή νά έξουδετερωθή από ένα άλλο εικονίδιο-τέρας. Μέ τίς κατάλληλες κινήσεις μπορεί νά ξεφύγει από τό τέρας, ή νά τό έξουδετερώσει. Εάν όμως παραμείνει σε άδράνεια ή κινηθή νοχηλικά ή άδέξια, ύφίσταται τόν θάνατό του από τό ένεδρεϋον τέρας.

Πολλές φορές ό παίκτης έχει τήν δυνατότητα νά επιλέξει μεταξύ δύο ή περισσοτέρων διαφορετικών διαδρομών, πού διακλαδίζονται σε ένα σημείο. Κάθε διαδρομή περιλαμβάνει τίς ιδιές της καταστάσεις, εικόνες και συνθήκες. Η τελική όμως υλοποίηση στήν οθόνη γίνεται μόνον γιά τίς εικόνες τής διαδρομής πού επέλεξε ό παίκτης, ενώ οί άλλες παραμένουν άφανείς και άνεκπλήρωτες.

Σέ άρκετά σημεία κάθε διαδρομής υπάρχουν διαφόρων ειδών «βοήθειες» πού μπορεί νά πάρει ό παίκτης (καθοδηγώντας τό άνθρωπάκι στην όθόνη), ώστε νά ένισχύει τήν θέση του, ένω παράλληλα υπάρχουν καί στοιχεία πού όταν τόν κυπτήσουν, τόν έξασθενούν καί μειώνουν τίς ικανότητές του.

Όλα αυτά τά στοιχεία πού αναφέραμε, τά έμπόδια, τά τέρατα, όί βοήθειες, όί διαδρομές κ.λπ., αποτελούν προκαθορισμένες εικόνες, τυπωμένες ήλεκτρονικά σέ έναν ελάχιστο ειδικό χώρο, άπαρτίζουν δέ στό σύνολό τους τό «πρόγραμμα» τοῦ παιχνιδιού, μέσα στά πλαίσια τοῦ όποίου κινείται ό παίκτης.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει καί μέ τόν άνθρωπο. Όταν ή ψυχοπνευματική όντότητα πρόκειται νά ένσαρκωθή, καθορίζει γιά τόν έαυτό της, ύπό μορφή πνευματικών εικόνων, τό «πρόγραμμα» τής μελλοντικής της ζωής. Τό πρόγραμμα αυτό περιλαμβάνει τίς βασικές διαδρομές πού θά μπορούσε νά ακολουθήσει, τά συμβάντα κάθε διαδρομής, τά έμπόδια ή τίς δυσκολίες πού πρέπει νά ξεπεράσει, τίς βοήθειες πού θά έχει, τίς έναλλακτικές λύσεις σέ μερικά ζητήματα κ.λπ., κ.λπ.

Η όλοκλήρωση τοῦ προγράμματος γίνεται κάτω από τήν καθοδήγηση τών Ουρανίων Διδασκάλων, όί όποιοι συμβουλεύουν τήν όντότητα νά μήν ανάλαβει βάρη μεγαλύτερα τών δυνάμεών της. Διότι στόν Ουρανό, όπου δέν ύφίσταται ή έλξη τής ύλης, ή όντότητα ένθουσιασμένη από τήν προοπτική τής καόδου της, έχει τήν έντύπωση ότι θά μπορέσει νά άντεπεξέλθη άκόμη καί στίς πιό δύσκολες καταστάσεις. Όταν όμως έλθη στή Γή καί πρέπει νά άντιμετωπίσει τίς καταστάσεις αυτές στή πράξη, τά πράγματα είναι πολύ διαφορετικά...

Έκείνο πού πρέπει νά καταλάβουμε όλοι καλά, είναι ότι ή κάθε όντότητα, πριν από τήν ένσάρκωσή της, άποδέχεται οικειοθελώς καί χωρίς κανέναν άπολύτως έξαναγκασμό όλες τίς εικόνες τοῦ σχεδιασθέντος προγράμματος. Τοῦτο έχει βασική σημασία, διότι όλα όσα συμβαίνουν στή ζωή μας, καί μάλιστα αυτά πού μās συμβαίνουν χωρίς τήν θέλησή μας, προέρχονται από τό πρόγραμμα πού ήδη έχουμε άποδεχθεί.

Όταν λοιπόν συμπληρώνεται ό σχεδιασμός τοῦ προγράμματος σέ όλες τίς λεπτομέρειές του, άποτυπώνεται σέ μία «δισκέττα», ή όποία τοποθετείται στό **ύποσυνείδητο** τής όντότητος. Άμέσως δέ μετά τήν γέννηση, ή όποία σηματοδοτεί τήν ένσάρκωση τής όντότητος, τό πρόγραμμα αρχίζει νά «τρέχει».

Στήν αρχή, φυσικά, όί δυνατότητες έπιλογής είναι περιορισμένες. Όσο μεγαλώνει όμως ό νέος άνθρωπος, αναπτύσσεται τό πνεῦμα του

καί αποκτᾶ μεγαλύτερες δυνατότητες κρίσεως καί διακρίσεως. Ἡ οἰκογένεια, τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον, ἡ ἐκπαίδευση, οἱ συναναστροφές καί γενικά ὅλες οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς του, παίζουν τὸν ρόλο τους, ὑπὸ τὴν ἔννοια ὅτι τὸν ἐπηρεάζουν στὴν κατεύθυνση πού θὰ ἀκολουθήσει κάθε φορὰ ἐπὶ τοῦ ὑφισταμένου προγράμματος, τὸ ὁποῖο συνεχίζει ἀδιάκοπα νά «τρέχει».

Τί εἶναι, τώρα, τὸ πεπρωμένο;

Σύμφωνα μὲ τὸν ὀρισμὸ πού ἔχει δώσει ἕνας Διδάσκαλος, **πεπρωμένο εἶναι αὐτὸ πού πρόκειται νά γίνει καί γίνεται.** Δηλαδή, εἶναι κάτι πού ὑπῆρχε σάν εἰκόνα σέ κάποια ἀπό τίς προσχεδιασμένες διαδρομές τῆς ζωῆς μας καί ἐπειδὴ ἀκολουθήσαμε τὴν συγκεκριμένη διαδρομή, ἔφθασε μέχρι τὸ σημεῖο νά ἐμφανισθῆ ὡς πραγματικὸ γεγονός.

Ἄς πάρουμε, γιὰ παράδειγμα, ἕνα σοβαρὸ ἀτύχημα πού συμβαίνει σέ κάποιον. Αὐτὸ ἦταν προσχεδιασμένο, δηλαδή ἐπρόκειτο νά συμβῆ ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης διαδρομῆς, καί ὅταν γίνει, λέμε ὅτι ἦταν «πεπρωμένο» νά γίνει. Σωστά, μέχρι ἐδῶ. Ὅμως δέν πρέπει νά παραμεινουμε σ' αὐτὸ τὸ πρῶτο συμπέρασμα, ἀλλὰ νά ἐξετάσουμε βαθύτερα τὸ ζήτημα. Βάσει τῶν προηγουμένων, λοιπόν, προκύπτουν καί τὰ ἀκόλουθα τρία συμπληρωματικὰ δεδομένα:

α) Ἡ διαδρομὴ στὴν ὁποία συμπεριλαμβανόταν τὸ ἀτύχημα, δέν ἦταν μονόδρομος, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορούσε νά εἶχε ἀκολουθήσει διαφορετικὴ διαδρομὴ, ὥστε νά τὸ ἀποφύγει. Βεβαίως, ἡ νέα διαδρομὴ θὰ εἶχε τὰ ἰδικὰ τῆς συμβάντα, πού μπορεῖ νά ἦσαν καλύτερα ἢ χειρότερα. Αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ ζητήματος δέν θὰ τὴν ἐξετάσουμε, διότι ἐκεῖνο πού μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορούσε νά ἀποφύγει τὸ συγκεκριμένο ἀτύχημα, ἐάν ἀκολουθοῦσε ἄλλη διαδρομὴ.

β) Ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν δυνατότητα περιορισμένης ἐκτάσεως ἐπιλογῶν καί ἐπὶ τῆς ἤδη διανομένης διαδρομῆς, οἱ ὁποῖες μπορούσαν νά ἀποβοῦν σωτήριες. Ἔτσι, κατὰ τὴν στιγμή τοῦ ἀτυχήματος, ἐάν εἶχε κάνει ἕναν κατάλληλο ἐλιγμὸ ἢ ἄλλη δυναμικὴ κίνηση πρὸς σωτηρία του, θὰ μπορούσε νά τὸ εἶχε ἀποφύγει. Ἐπειδὴ ὅμως ἀδράνησε τὸ πνεῦμα του καί δέν δραστηριοποιήθηκε κατάλληλα καί ἔγκαιρα, ὑπέπεσε στὸ σημεῖο τοῦ ἀτυχήματος.

γ) Ἐκτός ἀπὸ τίς ἴδιες δυνατότητες τοῦ ἀνθρώπου, ὑπάρχουν καί οἱ «βοήθειες» πού θὰ μπορούσε νά εἶχε λάβει, ἀλλὰ καί ἡ ἀντίληψή του ἐπὶ τῶν ὑποδείξεων τοῦ ὑποσυνειδήτου. Διότι τὸ ὑποσυνειδήτο γνωρίζει ὅλη τὴν διαδρομὴ τῆς ζωῆς του (ἀφοῦ περιέχει τὴν «δισκέττα» τοῦ προγράμματος) καί προσπαθεῖ πάντοτε μὲ ἕμμεσο τρόπο νά προειδοποιήσει

τήν οντότητα για τούς επικείμενους κινδύνους. Όταν όμως τό πνεῦμα δέν δίνει σημασία στά σήματα ἢ στούς ψιθύρους τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἐπόμενο εἶναι νά ὑποπίπτει σέ μικρές ἢ μεγάλες παγίδες καί νά διαπράττει σφάλματα, πρὸς βλάβη πάντοτε τῆς οντότητος.

Ἐπομένως τό ἀτύχημα πού συνέβη ἦταν μέν «πεπρωμένον», ἀλλά σέ καμία περίπτωση δέν ἦταν «μοιραῖον», δηλαδή κάτι τό ἀναπόφευκτο.

Όταν ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνει τά δυσάρεστα περιστατικά τῆς ζωῆς του σάν «μοιραῖα», τότε ὁ ἴδιος εἶναι μοιραῖος καί μοιρολάτρης. Διότι δέν ἀντιλαμβάνεται, οὔτε ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε ἀποδεχθεῖ τό ἀτύχημα σάν πιθανή εἰκόνα τῆς μελλοντικῆς του ζωῆς πρὸ τῆς ἐνσαρκώσεώς του, οὔτε ὅτι εἶχε πολλές εὐκαιρίες νά τό ἀποφύγει προτοῦ συμβεῖ. Ἄρα, ἡ ἀτομική του εὐθύνη εἶναι διπλή. Ἐάν μάλιστα καταφέρεται καί ἐναντίον τῆς Θεότητος, θεωρώντας αὐτήν ὑπεύθυνη τῆς καταστάσεώς του, τότε ἐπιβαρύνει περισσότερο τήν θέση του καί ἀπωθεῖ τήν ἐνδεχόμενη βοήθεια ἐκ μέρους τῶν Θεῶν Δυνάμεων σέ μελλοντικές καταστάσεις.

Ἔτσι περίπου πρέπει νά ἀντιμετωπίζουμε τήν ζωή μας: Σάν ἓνα ἠλεκτρονικό παιχνίδι, ὅπου τό «ἄνθρωπάκι» εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Τό προσχεδιασμένο πρόγραμμα τρέχει συνεχῶς καί περιέχει πάμπολλες δυνατότητες καί ἐναλλακτικές λύσεις γιά τήν ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν προσκομιμάτων. Τό κυριώτερο δέ πρόβλημα εἶναι ὅτι πρέπει νά βρισκόμαστε σέ διαρκῆ ἐγρήγορη καί ἐτοιμότητα, ὅπως ὁ παίκτης πού πρέπει νά κρατάει συνεχῶς κάτω ἀπό τόν ἔλεγχο του τό ἄνθρωπάκι. Διότι ἂν τό ἀφήσει νά κινηθεῖ ἀνεξέλεγκτα καί ἀδιάφορα, θά ἐξαφανιστεῖ μέσα σέ ἐλάχιστο χρόνο ἀπό τά στοιχεῖα πού ὑπονομεύουν τήν ὑπαρξή του.

Θά ἐρωτήσῃ κάποιος: Εἶναι δυνατόν νά μᾶς συμβοῦν πράγματα πού δέν ἐμπεριέχονται στό «πρόγραμμα» τῆς ζωῆς μας;

Γιά νά ἀπαντήσουμε στό ἐρώτημα αὐτό, πρέπει νά θυμηθοῦμε τίς δύο κατηγορίες συμβάντων πού ἀναφέραμε στήν ἀρχή: Ἐκεῖνα πού γίνονται κατόπιν ἐπιλογῆς μας καί ἐκεῖνα πού λαμβάνουν χώρα ἀφ' ἑαυτῶν.

Τά συμβάντα τῆς δεύτερης κατηγορίας εἶναι ἀδύνατον νά κινηθοῦν ἔξω ἀπό τά πλαίσια τοῦ προγράμματος, διότι ὅλα ἀπό αὐτό ἐκπηγάζουν γιά νά ἐμφανισθοῦν στήν «ὀθόνη» τῆς ζωῆς μας. Ὅσον ἀφορᾷ ὁμως τά συμβάντα τῆς πρώτης κατηγορίας, εἶναι δυνατόν, λόγω τῆς ἐλευθερίας πού ἔχει τό πνεῦμα στίς κρίσεις καί ἀποφάσεις του, νά κάνει λανθασμένους χειρισμούς καί νά ὀδηγηθεῖ σέ πράξεις καί ἐνέργειες ἀπρόβλεπτες.

Ἐπομένως τά «ἐκτός προγράμματος» συμβάντα ὀφείλονται ἀποκλει-

στικά σίς ἐπιλογές τοῦ πνεύματος τῆς ὄντοτης, ὅταν αὐτό ἐκτροχιασθῆ πολὺ ἀπὸ τὸ μέτρον τῆς πορείας του.

Μιά τέτοια περίπτωσις εἶναι ἡ αὐτοκτονία. Ἡ αὐτοκτονία οὐδέποτε συμπεριλαμβάνεται στό προκαθοριζόμενο πρόγραμμα τῆς ζωῆς ἐνός ἀτόμου, διότι ἀποτελεῖ βδελυρὴ πράξις, ἀντιτιθέμενη στό σχέδιον τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ἐπομένως οἱ καταλήγοντες σ' αὐτὴν ἀμαρτάνουν βαρύντατα ἐναντι τῆς Θεότητος καὶ θά ὑποστοῦν μεγαλύτερα δεινά γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ βῆρος τῆς συνειδήσεώς τους. Ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶναι «πεπρωμένον», ἀλλὰ πνευματικὴ παραφροσύνη.

Μερικοὶ ἄνθρωποι, διαβιοῦντες κάτω ἀπὸ δυσχερεῖς συνθήκες, ἔχουν ἀποκτήσει τὴν πεποίθησι, ὅτι ὀφείλουν νὰ ὑφίστανται τὰ πάντα χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι τὸ πεπρωμένο τους. Ἡ ἀντίληψι αὕτη διαμορφώνεται κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν πολλαπλῶν βιοτικῶν προβλημάτων. Δὲν εἶναι ὅμως σωστὴ, διότι ὁ ἄνθρωπος πρέπει πάντοτε νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ καλῦτερον καὶ νὰ προσπαθεῖ νὰ ξεπεράσει τὰ προβλήματα του.

Οὐδεὶς γνωρίζει ποιοὺ ἀκριβῶς εἶναι τὸ πεπρωμένο του, ἀφοῦ αὐτὸ παραμένει στό ἀπόρητον ἀρχεῖον τοῦ ὑποσυνειδήτου. Ἡ ἀδράνεια, λοιπόν, τοῦ ἀνθρώπου μπροστὰ σὲ ὅποιαδήποτε δυσάρεστη κατάστασι, τὸν καταδικάζει στὴ στασιμότητα καὶ ἴσως τοῦ στερήσει τὴν προγραμματισμένη ἀνάτασι σὲ πολὺ καλλίτερες συνθήκες ζωῆς, πρὸς ὄφελος τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ καὶ ἀρκετῶν ἄλλων συνανθρώπων του.

6. Συνείδησι καὶ ὑποσυνείδητο

Οἱ δύο αὐτοὶ ὄροι χρησιμοποιοῦνται πολὺ συχνά, κυρίως ἀπὸ τίς ἐπιστήμες τῆς Ψυχολογίας καὶ τῆς Ψυχανάλυσις. Ἡ πραγματικὴ τους ἔννοια ὅμως εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη πού παραδέχονται σήμερα οἱ ἐπιστήμονες.

Στὴν κοινὴ ἀντίληψι, ὁ ὄρος «συνείδησι» σημαίνει τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος νὰ κρίνει τὴν ἠθικὴ ἀξία ὀρισμένων ἀτομικῶν πράξεων, ἢ τὴν ἐπίγνωσι τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς ἰδίας ὑπάρξεώς του, ἢ τὴν ἐκδήλωσι τῆς συναισθήσεως καὶ τῆς βουλήσεως κ.λπ. Ὅλες αὐτές οἱ συναφεῖς σημασίες τῆς συνειδήσεως συνδέονται μὲ τίς ἀντίστοιχες λειτουργίες τοῦ πνεύματος. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκτεται τὸ λάθος τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, διότι ἡ συνείδησι δὲν εἶναι ιδιότητα τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Στήν ένότητα 2 άναπτύξαμε σέ γενικές γραμμές τίς ουσιώδεις διαφορές μεταξύ ψυχής και πνεύματος. Προσθέτουμε έδω ότι ή ψυχή, ως θεία ουσία, ενεργεί πάντοτε πρós τό καλό και άγαθό, ένω τό πνεύμα, έπειδή είναι έλεύθερο στίς κρίσεις και άποφάσεις του, ενεργεί άλλοτε πρós τό καλό και άλλοτε πρós τό κακό.

Έάν λοιπόν ή συνείδηση ήταν ιδιότητα του πνεύματος, θά μπορούσε να λαμβάνει και άρνητικές σημασίες. Όμως ή κοινή πεποίθηση περί τής συνειδήσεως είναι ότι συνίσταται σέ κάτι απόλυτα θετικό, γεγονός πού άντανακλά τήν πραγματικότητα τής προελεύσεώς της από τήν ψυχή και όχι από τό πνεύμα.

Συνείδηση είναι ό έλεγχος τής ψυχής επί τής όρθότητος ή μή τών άνθρωπίνων πράξεων. Ό έλεγχος αυτός είναι όρθότατος, δικαιοτάτος και άκριβέστατος, διότι ή ψυχή ούδέποτε λανθάνει στίς ενέργειές της, έστω και κατά τό έλάχιστον.

Όταν λοιπόν κάποιες πράξεις μας δέν είναι σωστές, τότε ή ψυχή άντιδρά και διά τής έπεμβάσεώς της άσκει έλεγχον στό πνεύμα. Άποτέλεσμα αυτού είναι να αισθάνεται ό άνθρωπος τίς λεγόμενες **τύψεις συνειδήσεως**, οί όποίες δέν σταματούν μέχρις ότου τό πνεύμα άπαλλαγεί από τό ήθικό βάρος.

Πολλές φορές όμως συμβαίνει τό εξής: Έπειδή στή γήινη ζωή τό πνεύμα είναι εκείνο πού κυριαρχεί στήν όντότητα, δέν είσακούει τίς οδηγίες εκ μέρος τής ψυχής. Οί τύψεις πού αισθάνεται, νομίζει ότι προέρχονται από λανθάνουσα δειλία, τήν όποία πρέπει να ξεπεράσει διά τής τόλμης πρós τήν ίκανοποίηση τών υλικών συμφερόντων του. Έτσι ό άνθρωπος αυτός ενεργεί συνεχώς εις βάρος τών άλλων, διαπράττοντας πλείστα άδικήματα και χωρίς να ενδιαφέρεται εάν οί πράξεις του δέν συνάδουν μέ τήν ήθική, τήν άρετή και τόν άνθρωπισμό, άφοϋ ό ίδιος απολαμβάνει τά άγαθά τής ζωής.

Ένας τέτοιος άνθρωπος χαρακτηρίζεται σαν «άσυνείδητος». Ό όρος αυτός δέν είναι κυριολεκτικός, διότι ούδείς άνθρωπος ύπάρχει πού να μην έχει συνείδηση, άφοϋ όλοι έχουν ψυχή.

Ό άνθρωπος του παραδείγματός μας έχει πολύ ισχυρό και σκληροτράχηλο πνεύμα, τό όποιο σαν άφηνιασμένο άλογο έχει ξεφύγει πλήρως από τόν έλεγχό τής συνειδήσεώς του. Αυτή, ένεκα τής αδυναμίας της να επιβληθή, παραμένει συρρικνωμένη, όχι όμως και άδρανής, διότι καταγράφει μέ κάθε λεπτομέρεια όλες τίς πράξεις του πνεύματος.

Μετά τόν θάνατο, όταν ή ψυχοπνευματική όντότητα επανέρχεται στόν Οϋρανό, τά πράγματα άντιστρέφονται: Η ψυχή είναι πλέον εκείνη πού κυριαρχεί στήν όντότητα και επιβάλλεται ολοκληρωτικά στό πνεύ-

μα, διά μέσου τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐκδηλώνει τίς τύψεις τῆς ἐλευθε-
ρα καί μέ ὄλη τὴν συσσωρευμένη ἔνταση ἀπὸ τὴν γήινη καταπίεσίν τῆς.
Ἐάν δέ τὰ σφάλματα τῆς ὄντοτης εἶναι μεγάλα, τότε ἡ κατάσταση τοῦ
πνεύματος ἀπὸ τίς τύψεις τῆς συνειδήσεως γίνεται ἐξαιρετικά ἀφόρητη
καὶ ἀπελπιστική, διότι αὐτό ἐπωμίζεται καὶ αἰσθάνεται τό βάρος.

Ἐλεγχος τῆς συνειδήσεως πραγματοποιεῖται βάσει τῶν αἰωνίων
Θείων Νόμων, ἧτοι τῶν νόμων τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς
ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ τό
μεγαλύτερο μέρος τους εἶναι σαθροὶ καὶ ἀβάσιμοι, δέν λαμβάνονται κα-
θόλου ὑπ' ὄψιν στίς κρίσεις τῆς.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἐάν μιά πράξη εἶναι σύμφωνη μέ τοὺς ἀνθρώπι-
νους νόμους, ἀλλά ἀντιτίθεται στοὺς Θείους Νόμους, ἡ συνείδηση δέν
θά δώσει ἄφεση στό πνεῦμα, οὔτε θά δεχτεῖ τὴν παραμικρὴ δικαιολογία,
ἀλλά θά ἐπιβάλλει τὴν ἀνάλογη ποινή, σύμφωνα μέ τό μέγεθος τοῦ ἁμαρ-
τήματος.

Ἐπί παραδείγματι, οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι ἐπιτρέπουν τὴν διά μέσου
τοῦ Χρηματιστηρίου ἀπόκτηση κερδῶν, ἀπὸ τὴν ἀγορά καὶ πώληση με-
τοχῶν. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ θεωρεῖται ἀνεκτὴ μέχρι ἐνός ὄριου, ἀπορρέου-
σα ἀπὸ τὴν γήινη ἀνάγκη διακινήσεως τοῦ χρήματος. Ὅταν ὁμως κά-
ποιοι ὑπερβοῦν τό ὄριο καὶ μέ διάφορα νομότυπα τεχνάσματα ἐπιτυγχά-
νουν ὑπέρογκα κέρδη, τὰ ὁποῖα ἰσοδυναμοῦν μέ τὴν καταλήστευση τῶν
ἄλλων μετόχων, τότε ἡ πράξη τους αὐτὴ ἀντιτίθεται σέ κάθε ἔννοια
ἠθικῆς καὶ ἀνθρωπισμοῦ, διότι ἀδιαφοροῦν ἀκόμη καὶ γιά τόν θάνατο
τῶν θυμάτων τους.

Τέτοια φαινόμενα ἔχουν συμβεῖ συχνά, σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Ὅλοι
οἱ ἐνεχόμενοι σ' αὐτὰ αἰσθάνονται μεγάλη ἱκανοποίηση, διότι κατάφε-
ραν νά ξεγελάσουν τοὺς ἄλλους καὶ νά κερδίσουν πολλά χρήματα. Οἱ
ἀνθρώπινοι νόμοι δέν προβλέπουν τὴν τιμωρία τους, διότι οἱ πράξεις
τους ὑπάγονται στά τυπικῶς νόμιμα πλαίσια, οἱ δέ τυχόν ἐπιβαλλόμενες
κυρώσεις εἶναι ἀσήμαντες.

Ἀντίθετα οἱ Θεῖοι Νόμοι προβλέπουν τὴν τιμωρία μέχρι καὶ τῆς ἐλά-
χιστης ἀδικίας εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Ἡ δέ συνείδηση, ἀδιαφορώντας
πλήρως γιά τοὺς πρώτους, ἀσκεῖ τόν δριμύτατο ἔλεγχό τῆς βάσει τῶν
δευτέρων καὶ χρεώνει στό ἀρνητικὸ μέρος τῶν ἐνεχομένων τόσο τὴν κα-
κὴν πράξη τους ὅσο καὶ τὰ κεφάλαια πού εἰσέπραξαν. Ἐτοι ἡ θέση τους
ἐπιβαρύνεται, τό κάρμα τους αὐξάνεται, καὶ θά ὑποχρεωθοῦν κάποτε νά
ὑποστοῦν μεγάλα δεινά, γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τό τεράστιο βάρος
τους.

Ἡ συνείδηση, λοιπόν, εἶναι ὁ ἀλάνθαστος κριτὴς καὶ ὁ ἀμείλικτος δι-

καστής τῆς ὄντοτήτος μας. Ἄντλει δέ τίς δυνάμεις τῆς ἀπό τὴν ἐνέργεια τῆς θείας πνοῆς μας, τῆς ψυχῆς.

Ὅσο γιὰ τὸ ὑποσυνειδήτο, εἶναι ἓνας ὅρος πού χρησιμοποιεῖται συχνά μετὰ τὴν διάδοση τῶν ψυχαναλυτικῶν θεωριῶν. Ὅμως καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν σοβαρές παρανοήσεις, τίς ὁποῖες θά ἐξετάσουμε ἀφοῦ δώσουμε τὴν πραγματικὴ του ἔννοια.

Τὸ **ὑποσυνειδήτο** εἶναι ἓνα μέρος τῆς ψυχικῆς λειτουργίας. Δηλαδή, ἀποτελεῖ μιά πτυχή τῆς ψυχῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ εἶναι κάτι τὸ θεῖο καὶ τέλειο σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς, ἄρα καὶ τὸ ὑποσυνειδήτο ἐμπεριέχει καὶ τίς δύο αὐτές ιδιότητες, τῆς θεϊκότητος καὶ τελειότητος. Ἐντὸς αὐτοῦ εὐρίσκονται καταγεγραμμένα μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια ὅλα τὰ στοιχεῖα πού ἀφοροῦν τὴν ὄντοτητα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐμφανίσεώς τῆς μέχρι καὶ τὸ πέρας τῆς μελλοντικῆς τῆς ἐξελιξέως. Συνεπῶς, ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτῆ, ἀποτελεῖ τὸ **Μητρώον** τῆς ὄντοτητος.

Τὸ ὑποσυνειδήτο γνωρίζει ἐπακριβῶς ὅλες τίς προϋπάρξεις τῆς ὄντοτητος, καθὼς καὶ αὐτές πού πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσουν. Στὴν παροῦσα διαβίωσή μας ἐπὶ τῆς Γῆς, γνωρίζει ἐπίσης ἐπακριβῶς ὁλόκληρη τὴν διαδρομὴ τοῦ «προγράμματος» πού ἔχουμε ἐπιλέξει νὰ διανύσουμε. Εἶναι ὅμως αὐστηρὰ ἀπαγορευμένο ἀπὸ τοὺς Θεῖους Νόμους τὸ νὰ μεταδίδει τίς γνώσεις του αὐτές πρὸς τὸ πνεῦμα, διότι σέ ἀντίθετη περίπτωση ὁ ἄνθρωπος θά ἐλάμβανε μέτρα προφυλάξεώς του ἀπὸ τίς ἐπικείμενες δοκιμασίες καὶ ἔτσι δέν θά ἐκπληρωνόταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐνσαρκώσεώς του. Ὁ σκοπὸς δέ εἶναι ἡ τελειοποίησις τοῦ πνεύματος διὰ τῆς διακρίσεως καὶ τῆς ἰδίας ἐλευθέρως βουλήσεώς του, καὶ ὄχι διὰ τῆς ἀποφυγῆς τῶν δοκιμασιῶν ἐκ δειλίας ἢ φόβου.

Ἄρα, τὸ ὑποσυνειδήτο εἶναι ἓνας **τελειότατος μηχανισμός**, ὁ ὁποῖος κρατεῖ μὲ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια τὰ μυστικά τῆς ψυχικῆς μας ταυτότητος. Σέ μερικές περιπτώσεις ὅμως, ὅταν συντρέχουν εἰδικοί λόγοι, τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐνημερώσει μερικῶς τὸ πνεῦμα ἐπὶ ἑνὸς μελλοντικοῦ γεγονότος, πού ἀφορᾷ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα τὴν ὄντοτητα ἢ καὶ τὴν γενικότητα. Τότε τὸ πνεῦμα συλλαμβάνει ἀόριστες συγκεχυμένες εἰκόνες, διὰ τῶν ὄνειρων ἢ διὰ τῆς διαισθήσεως, καὶ ἐάν ἔχει ἀνεπτυγμένη τὴν διάκριση, θά μπορέσει νὰ ἀντιληφθῆ τὸ πραγματικὸ νόημα τῶν μηνυμάτων καὶ θά ἀκολουθήσει τὴν πρέπουσα πορεία πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ κινδύνου.

Ἐάν κάποιος μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσει στὰ ἀπύθμενα βᾶθη τοῦ ὑποσυνειδήτου, τότε θά ἦταν σέ θέσιν νὰ προφητεύει μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια ἐπὶ τῶν μελλόντων γενέσθαι. Ἐπειδὴ ὅμως κάτι τέτοιο οὐδέποτε μπορεῖ

νά ἐπιτευχθῆ, ὅλες οἱ προφητείες διέπονται ἀπό τήν σχετικότητα τῆς ἐκπληρώσεως των ἢ μή, δεδομένου ὅτι πολλές ἐξ αὐτῶν προέρχονται ἀπό πηγές διαφορετικές ἀπό τό ὑποσυνειδητο τῶν λεγομένων προφητῶν.

Ἡ ἐπιστήμη δέν ἔχει κατορθώσει νά διεισδύσει στό περιεχόμενο τοῦ ὑποσυνειδητο, καί οὔτε θά τό κατορθώσει ποτέ, διότι δέν εἶναι δυνατόν νά παραβιάσει τά μυστικά τῆς Θεότητος. Ἐνεκα τῆς ἀδυναμίας τῆς αὐτῆς ἢ σημερινῆ Ψυχολογία νομίζει ὅτι τό ὑποσυνειδητο εἶναι ἕνας χώρος ὅπου συμφύρονται ἀνεξέλεγκτα ὅλες οἱ ἐντυπώσεις, παραστάσεις, σκέψεις, ἰδέες, γεγονότα, ἀναμνήσεις κ.λπ. ἀπό τήν ζωῆ μας. Αὐτό δέ τό ἄμορφο ἀλλά δυναμικό συνονθύλευμα ὄλων τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἐπηρεάζει ἀσυνειδήτητα τήν κοινωνική μας συμπεριφορά καί ἀποτελεῖ τήν αἰτία τῶν ἀνωμάλων καταστάσεων, τῶν λεγομένων «ψυχικῶν ἀσθενειῶν» κ.λπ.

Ἡ ἀντίληψη αὐτή εἶναι λανθασμένη. Τό ὑποσυνειδητο δέν εἶναι ἕνα ἄμορφο ἀνακάτεμα τῶν στοιχείων πού ἀναφέραμε, ἀλλά ἕνας τελειότατος μηχανισμός ὅπου καταγράφονται μέ ἀπόλυτη τάξη καί ἀκρίβεια ὄχι μόνον αὐτά τά στοιχεῖα, ἀλλά ἀπειρώς περισσότερα.

Ὅταν οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν τό ὑποσυνειδητο, εἶναι σάν νά παρατηροῦν τόν τελειότατον αὐτόν μηχανισμό μέσα ἀπό ἕνα θαμπό τζάμι, ἀπό ὅπου δέν μποροῦν νά διακρίνουν τίς λεπτομερεῖς δομές καί λειτουργίες του. Τό θαμπό τζάμι τοῦς δίνει τήν ἐντύπωση ἑνός ἄμορφου ὄγκου καί γι' αὐτό ἔχουν καταλήξει στό συμπέρασμα ὅτι πράγματι τό ὑποσυνειδητο εἶναι κάτι τό ἄμορφο, χωρίς νά ἀντιληφθοῦν ὅτι τό βλέπουν ἔτσι ἔνεκα τῆς ἀδυναμίας τους νά διεισδύσουν στήν οὐσία του.

Ἐνα ἄλλο ἐξ ἴσου σοβαρό λάθος μερικῶν ἐπιστημόνων, εἶναι τό ὅτι τοποθετοῦν τό ὑποσυνειδητο στόν ἐγκέφαλο. Ὅπως ἔχουμε εἰπεῖ, στόν ἐγκέφαλο βρίσκεται μόνον τό πνεῦμα. Ἐάν λοιπόν καί τό ὑποσυνειδητο βρισκόταν στόν ἐγκέφαλο, τότε θά ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ πνεύματος, ὅποτε δέν θά ἦταν δυνατόν νά διαφυλάξει ὑπό ἐχεμύθειαν τά μυστικά του, ἀλλά θά τά μετέδιδε ἀκωλύτως πρὸς τό πνεῦμα. Τό λάθος αὐτό ὀφείλεται ἐν μέρει καί στήν ἀγνοία τῶν ἐπιστημόνων ἐπὶ τῆς διακρίσεως μεταξὺ τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος.

Τόσο ἡ συνείδηση ὅσο καί τό ὑποσυνειδητο, ἐδρεύουν ἀποκλειστικά στήν ψυχὴ καί εἶναι τελειότατα καί ἀκριβέστατα στίς ἐνέργειές τους, ἐφ' ὅσον κατευθύνονται ἄμεσα ἀπό τήν θεία πνοή τῆς ὄντοτητός μας.

7. Ὁ ἔγωισμός

Εἶπαμε ὅτι ἡ συνείδηση εἶναι ὁ κυριώτερος παράγων τῆς ὀρθῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν δρόμο τοῦ προορισμοῦ του. Στούς ἀντίποδες αὐτῆς βρῖσκεται ὁ κυριώτερος παράγων πού ὑπονομεύει καὶ παρεμποδίζει συνεχῶς τὴν πορεία τοῦ ἀνθρώπου, ἀσκώντας ἀντιδραστικές πιέσεις σέ κάθε του βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ὀρθότητος. Αὐτός δέ εἶναι ὁ ἔγωισμός.

Ὁ ὄρος **ἔγωισμός** σχηματίζεται ἀπὸ τίς λέξεις «ἐγὼ εἰμί». Ὑποδηλώνει δηλαδή τὴν ἔννοια τῆς ἀτομικότητος τοῦ καθενός, τὴν αἴσθησή του ὅτι εἶναι αὐτοτελῆς ὄντοτητα, διαφορετική καὶ ἀνεξάρτητη ἀπὸ τίς ἄλλες. Ὡς ἐκ τούτου ἡ βάση τοῦ ἔγωισμοῦ συνιστᾷ μιὰ φυσικὴ πραγματικότητα, διότι στὸν ὑλικό κόσμο ὁ κάθε ἀνθρώπος φαίνεται σάν ἀνεξάρτητος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὲ ἰδιαίτερη ἀτομικότητα. Γιατί, τότε, ὁ ἔγωισμός χαρακτηρίζεται ὡς τὸ μέγιστο τῶν κακῶν;

Δέν εἶναι κακό ὁ ἔγωισμός καθ' ἑαυτόν, ἀλλά ἡ αὔξηση τοῦ ἔγωισμοῦ σέ ὑπερβολικά μεγάλους βαθμούς. Διότι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸν ὑπέρομετρο ἔγωισμό ἐνεργεῖ πάντοτε εἰς βάρος τῶν συνανθρώπων του, ἀποβλέποντας μόνον στὸ ἀτομικὸ του συμφέρον. Δέν διστάζει νά κλέπτει, νά συκοφαντεῖ, νά ἐξαπατᾷ, νά ἐκμεταλλεῦεται τοὺς πάντες, ἀδιαφορώντας ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τους, προκειμένου νά ἐξασφαλίσει ὁ ἴδιος τὰ ἀγαθὰ πού δέν ἔχει, ἔστω καὶ χωρὶς νά τὰ χρειάζεται.

Ἄλλοι τύποι ἔγωιστῶν ἔχουν τὴν ἐντύπωση τῆς μεγάλης πνευματικῆς ὑπεροχῆς των ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων, ὁπότε περιφρονοῦν τοὺς πάντες σάν πολὺ ὑποδεέστερους αὐτῶν. Μὲ τὴν φαρισαϊκὴ νοοτροπία τους δέν δίνουν σημασία σέ κανέναν καὶ δέν ἐνδιαφέρονται γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον πῶς νά ἐδραιωθοῦν σάν μεγιστάνες τοῦ πνεύματος.

Ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ διάφοροι τύποι ἔγωιστῶν. Ὁ καθένας προσπαθεῖ νά προβάλλει τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ὑπερέχει σέ κάποιον συγκεκριμένο θέμα καὶ ὅτι εἶναι ὁ πλέον εἰδικός γιὰ νά διατυπώσει τίς σωστές ἀπόψεις ἢ νά δώσει τίς κατάλληλες ὁδηγίες. Στὴν προσπάθειά του δέ νά ἐπιβληθῇ ἔναντι τῶν ἄλλων, γίνεται μισαλλόδοξος, κακὸτροπος, οἰηματοσίας, ἀλαζών, φίλαντος, μικροπρεπῆς, ἀναξιοπρεπῆς, συκοφάντης κ.λπ. Ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸν κεντρικὸ πυρῆνα τοῦ ἐγωῖσμοῦ.

Ὁ ἔγωισμός παρομοιάζεται μὲ ἓνα δέντρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο φύονται συνεχῶς νέοι κλάδοι. Ὁ ἀνθρώπος ἔχει τὸ καθῆκον νά κλαδεύει κατὰ διαστήματα τὸ δέντρο τοῦ ἔγωισμοῦ του, ὥστε νά μὴν ἀφήνει τοὺς κλάδους

νά λαμβάνουν μεγάλες διαστάσεις, ὅποτε θά εἶναι πολύ δύσκολο νά τοῦς ἀποκόψει. Στήν ἀντίθετη περίπτωση, ἐάν οἱ κλάδοι ἐπεκταθοῦν ἀνεξέλεγκτα, τότε ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἐξαιρετικά ἐγωιστής καί γίνεται ἄτομο ἐπικίνδυνο γιά τήν κοινωνία, διότι κανεῖς δέν γνωρίζει πού θά ἐκσπάσει ὁ ὑπερφίαλος ἐγωισμός του.

Οἱ κλάδοι τοῦ ἐγωιστικοῦ δέντρου μποροῦν καί πρέπει νά ἀποκόπτονται, ἀλλά ὁ κεντρικός κορμός του παραμένει ἀθάνατος. Δηλαδή, τό δέντρο αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά ἐκριζωθῆ ἔντελῶς, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ὁ ἐγωισμός οὐδέποτε μπορεῖ νά ἐξαλειφθῆ ὀλοκληρωτικά. Πάντοτε θά παραμένει ἐντός τοῦ ἀνθρώπου ἡ βάση του, ἡ συναίσθηση τῆς ἀτομικῆς ὑποστάσεως, διότι ὅπως εἶπαμε αὐτή συνιστᾷ μιά φυσική πραγματικότητα. Τό πρόβλημα λοιπόν ἐντοπίζεται στήν ἀποκοπή τῶν κλάδων τοῦ ἐγωισμοῦ καί ὄχι στήν πλήρη ἐξάλειψή του, ἡ ὁποία εἶναι φυσικῶς ἀδύνατη.

Πῶς καί πότε πρέπει νά γίνεται τό κλάδευμα τοῦ ἐγωισμοῦ; Πρόκειται γιά σοβαρά ζητήματα, στά ὁποία πρέπει νά ἐξασκηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ὅταν, γιά ὁποιοδήποτε λόγο, αἰσθανθοῦμε ὑπεροχή ἐναντι τῶν ἄλλων, αὐτό μᾶς δημιουργεῖ μιά αἴσθηση ἐλαφροῦς πνευματικῆς ἡδονῆς καί ἐσωτερικῆς αὐτο-ικανοποιήσεως. Αὐτά εἶναι σημάδια ὅτι οἱ κλάδοι τοῦ ἐγωιστικοῦ μας δέντρου ἄρχισαν νά μεγαλώνουν ταχύτατα καί πρέπει νά ἐπέμβουμε δραστικά καί ἀποτελεσματικά, ὥστε νά μήν ἀφήσουμε τό κακό νά λάβει μεγαλύτερες διαστάσεις.

Ἄρα, τό δέντρο τοῦ ἐγωισμοῦ σέ κανονικές ὁμαλές συνθήκες τῆς ζωῆς μας παραμένει οἰωνεῖ ἐν ναρκώσει. Σέ εἰδικές περιπτώσεις ὅμως, μέσα σέ ἀπρόοπτες καταστάσεις, οἱ κλάδοι του ἀρχίζουν νά ἀναπτύσσονται ταχύτατα. Τότε ἀκριβῶς εἶναι πού ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἔχει τήν ἐτοιμότητα πρὸς ἀντιμετώπιση τοῦ ἐπερχόμενου κακοῦ.

Ἡ καταπολέμηση τοῦ ἐγωισμοῦ συνίσταται κυρίως στήν ἐξουδετέρωση τοῦ αἰσθήματος ἀνωτερότητας καί ὑπεροχῆς ἐναντι τῶν συνανθρώπων μας. Ἐάν ἀντιληφθοῦμε ὅτι δέν εἴμαστε τίποτε ἄλλο παρά ἀπλά μόρια τῆς Δημιουργίας, τότε θά συναισθανθοῦμε καί τήν μικρότητά μας ἐναντι τῶν Θεῶν Δυνάμεων, ὅποτε ὁ ἐγωισμός δέν εὐρίσκει πλέον πρόσφορο ἔδαφος γιά νά ἀναπτυχθῆ. Ἀντικαθίσταται ἀπό τό συναίσθημα τῆς ταπεινοφροσύνης καί μετριοπάθειας, πού περιορίζουν τήν ἐξαλλοσύνη τοῦ πνεύματος.

Στήν Ἑλληνική Μυθολογία ὁ ἐγωισμός συμβολίζεται μέ τήν Λερναία Ὑδρα. Τό τέρας αὐτό εἶχε ἑννέα κεφαλές, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ὀκτώ ἦσαν θνητές καί ἡ μία ἀθάνατη. Ὅταν ὅμως ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκοπτε μία κεφα-

λή, στή θέση της ανεφύοντο δύο νέες κεφαλές! Διά τουτο ἐκάλεσε τόν Ἰόλαον, ὁ ὁποῖος ἐκαυτηρίαζε μέ δαυλοὺς τὰ σημεῖα ἀποτμήσεως κάθε κεφαλῆς καί ἔτσι ἐξουδετερώθησαν ὅλες. Τήν δέ ἀθάνατη κεφαλή τήν ἔθαψε βαθείά μέσα στή γῆ.

Ἡ ἐξήγηση τοῦ μύθου εἶναι ὅτι ἡ καταπολέμηση ἑνός κλάδου τοῦ ἐγωισμοῦ προκαλεῖ τήν ἐμφάνιση δύο νέων κλάδων, ὁπότε τὰ κακά πολλαπλασιάζονται ἀντί νά ὀλιγοστεύουν. Μόνον ἡ παρουσία ἑνός συντρόφου, ὁ ὁποῖος θά καυτηριάξει τὰ σημεῖα τῆς τομῆς, μπορεῖ νά ἀποτρέψει τήν ἐμφάνιση νέων ἐλαττωμάτων στή θέση τῶν ἐξουδετερωθέντων. Ἡ δέ ἀθάνατη κεφαλή συμβολίζει τόν κεντρικό κορμό τοῦ ἐγωισμοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νά ἐκριζωθῆ ἐντελῶς.

Πράγματι, στοὺς ἀπομονωμένους ἀπό τήν κοινωνική ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἐγωισμὸς ἀναπτύσσεται πολὺ εὐκολώτερα καί ὑπὸ ποικίλες μορφές. Ἡ συναναστροφή ὅμως μέ ἄλλους ἀνθρώπους, φίλους ἢ συντρόφους, τοῦ ἰδίου ἢ τοῦ ἄλλου φύλου, παρέχει τήν δυνατότητα ἄμεσου ἢ ἔμμεσου ἐλέγχου τῶν ἐλαττωμάτων μας, ὁπότε ἡ ἐκδήλωσή τους μετριαζεται ἢ καί ἐξαλείφονται ὀλοκληρωτικά, χωρὶς νά ἐμφανίζονται στή θέση τους νέα ἐλαττώματα. Ἄρα, ἡ στενὴ κοινωνική συναναστροφή λειτουργεῖ σάν μιὰ μορφή καυτηριασμοῦ τῶν πνευματικῶν πληγῶν ἀπὸ τήν ἀποκοπὴ τῶν ἐγωιστικῶν κλάδων. Ὁ καυτηριασμὸς αὐτὸς μπορεῖ νά εἶναι λίγο ἐπώδυνος, ἀλλὰ τελικῶς ἀποβαίνει ἐξαιρετικά ἐπωφελῆς καί ἀνακουφιστικός γιὰ τήν ὄντοτήτά μας, ἀφοῦ μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ ὀρισμένα κακά στοιχεῖα μας, ἀρκεῖ ἢ προσπάθειά μας νά διέπεται ἀπὸ καλὴ θέληση.

Ὅλα τὰ δεινὰ πού μαστίζουν τήν Ἀνθρωπότητα πηγάζουν ἀπὸ τόν ἐγωισμὸ, καί μάλιστα ἐκείνων πού θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν ἀνώτερους ὅλων τῶν ἄλλων. Τὸ κακὸ ἔχει προχωρήσει στήν ἐποχὴ μας τόσο πολὺ, ὥστε μόνον ἡ δύναμις τοῦ Ἡρακλέους θά μπορέσει νά καταβάλλει αὐτὸ τό τέρας τῆς νέας παγκόσμιας Λερναίας Ὑδρας.

8. Τὸ μέτρον, ὁ χρυσὸς κανόνας τῆς γήινης ζωῆς

Ὁ ὕλικὸς κόσμος εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἀντιθέσεων. Ὅπου καί νά στρέψουμε τὸ βλέμμα μας, παντοῦ καί πάντοτε, παρατηροῦμε τήν ἐμφάνιση ἀντιθετικῶν στοιχείων. Τὰ πάντα μέσα στή φύση λειτουργοῦν καί ἀποδίδουν τίς ἐνέργειές τους μέσα ἀπὸ τοὺς κύκλους τῶν ἀντιθετικῶν ἐπιδράσεων.

Στό φυσικό επίπεδο έχουμε τις αντιθέσεις θερμού και ψυχρού, πυκνού και αραιού, σκληρού και μαλακού, υγρού και ξηρού, φωτεινού και σκοτεινού, έγχρωμου και άχρωμου, όμοιου και άοσμου, θετικού και άρνητικού κ.λπ.

Στό δέ πνευματικό επίπεδο έχουμε τις αντιθέσεις καλού και κακού, ώραιου και άσχημου, δίκαιου και άδικου, άληθείας και ψεύδους, άγάπης και μίσους, ταπεινοφροσύνης και ύπερηφάνειας, ευφύιας και μωρίας, γνώσεως και άγνωσίας κ.λπ.

Ής εξετάσουμε τώρα μερικές από τις αντιθέσεις πού αναφέρονται στον ίδιο τον άνθρωπο: Ό κάθε άνθρωπος εργάζεται για να έξοικονομήσει τά προς τό ζήν και ξεκουράζεται για να άνανεώσει τις δυνάμεις του. Τρώγει διά να συντηρηθή και άποβάλλει τά περιττά στοιχεία διά τών εκκρίσεων. Αναπτύσσεται σωματικώς και ταυτόχρονα διά τής φθοράς του σώματος βάνει προς τον θάνατο. Όμιλεί διά να εκφράσει τις άπόψεις του και σιωπά όταν δέν έχει να είπει κάτι. Άλλοτε συναναστρέφεται οικείους ή φίλους και άλλοτε άπομονώνεται. Άλλοτε κινείται ή άθλείται και άλλοτε άναπαύεται. Άλλοτε έπιθυμεί να διασκεδάσει και άλλοτε άποφεύγει τήν διασκέδαση. Άλλοτε είναι εύθυμος και άλλοτε σοβαρός. Γενικά δέ, για να μή μακρυλογούμε, σε κάθε στιγμή τής ζωής μας έάν παρατηρήσουμε τον έαυτό μας προσεκτικά, θά αντίληφθούμε ότι ευρισκόμεθα κάτω από τήν επίδραση άντιθετικών δυνάμεων και καταστάσεων.

Ποία πρέπει να είναι, τότε, ή ένδεδειγμένη στάση μας μέσα σε όλες αυτές τις συνθήκες;

Η λέξη πού καθορίζει τήν ένδεδειγμένη γραμμή πλεύσεως έντός όλων τών άντιθετικών καταστάσεων πού μας άφορούν, είναι τό **μέτρον**.

Τό μέτρον είναι ό χρυσός κανόνας τής γήινης ζωής. Όταν κάποιος άκολουθεί τό μέτρον, χωρίς μεγάλες άποκλίσεις προς τά δεξιά ή τά άριστερά, εύρίσκεται έντός τής όρθής πορείας του και ούδέποτε λανθάνει στις ένέργειές του. Η ύπέρβαση του μέτρου, είτε προς τήν μία κατεύθυνση είτε προς τήν άλλη, έχει πάντοτε δυσμενή άποτελέσματα για τήν όντότητα.

Τί είναι, όμως, τό μέτρον;

Τό **μέτρον** αντιπροσωπεύει τήν **άρμονία** μεταξύ δύο άντιθέτων στοιχείων. Καί για να γίνει πιο κατανοητή ή έννοιά του, θά αναλύσουμε τό ακόλουθο παράδειγμα.

Ό άνθρωπινος όργανισμός παράγει, διά μέσου τών καύσεων, τήν άπαραίτητη θερμότητα για τήν συντήρησή του. Ταυτόχρονα όμως λαμβάνει χώραν και άποβολή μέρους τής θερμότητος προς τό περιβάλλον,

ἀφοῦ τό σῶμα ἔχει μεγαλύτερη θερμοκρασία ἀπό τόν γύρω χῶρον. Οὕτω ἡ παραγωγή θερμότητος ἀφ' ἑνός καί ἡ ἀπώλεια θερμότητος ἀφ' ἑτέρου, ἀποτελοῦν δύο ἀντίθετες μεταξύ των λειτουργίες. Ὄταν μεταξύ αὐτῶν ὑπάρχει ἰσορροπία, τότε διατηρεῖται σταθερή ἡ ἐνδεδειγμένη θερμοκρασία τοῦ σώματος (τῶν 36,5° C) καί αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό μέτρον πού καθορίζει τήν ἀρμονική συνύπαρξή τους.

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἐνεργεῖ καταλλήλως, ὥστε νά διατηρεῖ τό μέτρον, ἐπαναφέροντας τήν ἰσορροπία τῶν ἀντιθέτων ὅταν τείνει νά διαταραχθῆ, ἀνάλογα μέ τίς ἐκάστοτε συνθῆκες. Ὄταν π.χ. ὁ καιρός εἶναι παγερός, φορᾶ περισσότερα ἐνδύματα γιά νά μειώσῃ τίς ἀπώλειες θερμότητος. Ὄταν δέ ἐπικρατεῖ καύσωνας, ἐνδύεται ἑλαφρά καί πίνει ἀφθονα ὑγρά, γιά νά αὐξήσῃ τήν ἀποβολή θερμότητος πρός τό περιβάλλον. Αὐτά ἀκριβῶς συνιστοῦν τήν ἐφαρμογή τοῦ μέτρον ἐπί τοῦ συγκεκριμένου θέματος.

Μέ ἀνάλογους τρόπους πρέπει νά ἐνεργεῖ ὁ ἄνθρωπος καί σέ ὅλα τά ζητήματα τῆς ζωῆς του. Νά ἐργάζεται ἐν μέτρῳ, νά ἀναπαύεται ἐν μέτρῳ, νά τρώγει ἐν μέτρῳ, νά διασκεδάζει ἐν μέτρῳ, νά ὀμιλεῖ ἐν μέτρῳ, νά σιωπᾷ ἐν μέτρῳ κ.λπ., κ.λπ. Μόνον ἔτσι θά διατηρεῖ συνεχῶς τήν σωματική, πνευματική καί ψυχική ἰσορροπία του, ἀποφεύγοντας τίς ἀκραίες καταστάσεις πού θά μπορούσαν νά τοῦ δημιουργήσουν δυσάρεστα προβλήματα.

Εἶπαμε ὅτι ἡ ὑπέρβαση τοῦ μέτρον πρός τήν μία ἢ τήν ἄλλη πλευρά, ἔχει πάντοτε δυσμενῆ ἀποτελέσματα. Ἐπί παραδείγματι, ἐνώ τό φαγητό ἐν μέτρῳ ὠφελεῖ τόν ὄργανισμό, ἀντίθετα οἱ ἀποκλίσεις ἀπό τό μέτρο εἶναι ἐπιβλαβεῖς: Τό μὲν ὑπερβολικό φαγητό ἐπιφέρει πάχυνση καί δυσλειτουργία ὄλων τῶν σωματικῶν ὀργάνων, τό δέ ὀλιγώτερο τοῦ δέοντος ἐπιφέρει ἀδυναμία καί ἀπίσχυση, μέ συνέπεια τήν πλήρη ἀτονία ἢ καί τόν πρόωρο θάνατο.

Τό ἀνωτέρω παράδειγμα μᾶς διδάσκει, ὅτι τό μέτρον δέν εἶναι κάτι αὐστηρῶς προσδιορισμένο καί ἀμετάβλητο, ἀλλά συναρτᾶται μέ τίς ἐκάστοτε ἐπικρατοῦσες συνθῆκες. Πράγματι, ὁ κάθε ἄνθρωπος δέν ἔχει πάντοτε τίς ἴδιες ἀνάγκες, οὔτε σέ εἶδος οὔτε σέ ποσότητα φαγητοῦ. Ἄρα, τό «φαγητό ἐν μέτρῳ» δέν εἶναι κάτι σταθερό καί ἀπολύτως καθορισμένο, ἀλλά σημαίνει τήν ποσότητα καί τό εἶδος τοῦ φαγητοῦ πού θά καταστή ὠφέλιμο γιά τόν ὄργανισμό, κάτω ἀπό τίς ὑπάρχουσες συνθῆκες τῆς συγκεκριμένης στιγμῆς.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί σέ ὅλες τίς περιπτώσεις ὅπου πρέπει νά ἐφαρμόζεται τό μέτρον. Οὐδέποτε προσδιορίζεται ἐπακριβῶς, ἀλλ' ἔχει τήν ἐννοια τῆς μέσης ὁδοῦ, διά τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐξισορρόπηση

τῶν ἀντιθέτων στοιχείων. Ὄταν π.χ. ἓνα ἐξ αὐτῶν αὐξηθῆ περισσότερο τοῦ δέοντος, τότε ἐπιβάλλεται νά ἐνεργήσουμε καταλλήλως ἐπί τοῦ ἀντιθέτου στοιχείου, ὥστε νά ἐπέλθῃ ἐκ νέου ἡ ἁρμονία μεταξύ των.

Διά τοῦτο λέμε, ὅτι τό μέτρον στή γήινη ζωῆ μας εἶναι ἐλαστικόν. Ἡ ἐλαστικότητά του σημαίνει ὅτι δέν ἔχει σταθερή τιμῆ ἀπό πλευρᾶς μεγέθους, ἀλλά μεταβάλλεται ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες τῆς στιγμῆς. Τό σημεῖο αὐτό τοῦ μέτρου εἶναι κάπως δύσκολο στήν κατανόησή του, ἀλλ' ἀποτελεῖ καί τήν πεμπτουσία τῆς ἐννοίας του.

Ἄλλο παράδειγμα: Μεταξύ σιωπῆς καί λόγου πρέπει νά ὑφίσταται μέτρον, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά γνωρίζει πότε νά σιωπᾷ καί πότε νά ὁμιλεῖ. Αὐτά δέν εἶναι δυνατόν νά προσδιοριστοῦν ἐκ τῶν προτέρων, διότι σέ κάθε συνδιάλεξη οἱ συνθῆκες καί τά δεδομένα πού τίθενται ἀλλάζουν συνεχῶς, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος, ὡς συνομιλητής, πρέπει νά εὐρίσκειται σέ ἐτοιμότητα, ὥστε νά ἀντιλαμβάνεται ἄμεσα πότε πρέπει νά ὁμιλήσῃ καί πότε νά σιωπήσῃ. Ἄρα, καί ἐδῶ τό μέτρον μεταξύ σιωπῆς καί λόγου εἶναι ἐλαστικόν, ὁ δέ συνομιλητής ρυθμίζει ἀνάλογα τίς ἐνεργειές του, ὥστε νά εὐρίσκειται πάντοτε σέ ἰσορροπία, χωρὶς νά ὑπερβάλλῃ οὔτε ὡς πρὸς τήν σιωπή, οὔτε ὡς πρὸς τόν λόγον.

Τό μέτρον ἔχει πλήρη ἐφαρμογή σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις μας, στή συμπεριφορά μας, καί στίς σχέσεις μας μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἄς πάρουμε τό θέμα τῆς ἀγάπης τῶν γονέων πρὸς τά τέκνα τους, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς πρέπει νά ὑπάρχει, ὡς ἀπαραίτητος συνεκτικός δεσμός μεταξύ τῶν μελῶν τῆς οἰκογένειας. Ἡ ἀγάπη αὐτή ὁμως πρέπει νά ἐκδηλώνεται ἐν μέτρῳ, διότι ἡ τυχόν ὑπερβολική ἀγάπη καθιστᾷ τά τέκνα δύστροπα, κακομαθημένα, ἀπαιτητικά, ἐγωιστικά καί ἀχάριστα πρὸς τούς γονεῖς. Στήν περίπτωση αὐτή δέν πταίουν τόσο τά τέκνα γιά τήν κακή τους συμπεριφορά, ὅσο οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι μέ τήν ὑπερβολική τους ἀγάπη, πού ἔφθανε μέχρις ἀδυναμίας, δέν ἐτήρησαν τό μέτρο στήν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους, ἀφήνοντας ἔτσι ἐλεύθερο τό πεδίο γιά νά ἀναπτυχθοῦν οἱ παντοῖοι κλάδοι τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς κακίας.

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά βοηθεῖ τούς ἔχοντας ἀνάγκη, ἀνάλογα ὁμως μέ τίς δυνατότητές του. Διότι ὅταν δεικνύει πολύ μεγάλη καλωσύνη, εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ κακόβουλοι θά τόν ἐκμεταλλεθοῦν, ὑφαρπάζοντας ὅλα τά ἀγαθά του, ἢ θά ἀνταποδώσουν τήν εὐεργεσία μέ τήν ἀχαριστία τους. Διά τοῦτο ὁ Κύριος εἶπε: «Ὁ ἔχων δύο χιτῶνες νά δίδει τόν ἓνα σέ ὅποιον δέν ἔχει». Ἡ φράση αὐτή ἐμπερικλείει στήν ἀπλότητά της ὁλόκληρη τήν φιλοσοφία τοῦ μέτρου. Ὁ ἔχων δύο χιτῶνες δέν θά κρατήσῃ καί τούς δύο γιά τόν ἑαυτό του (διότι αὐτό θά ἐσήμαινε μέγαν ἐγωισμό καί ἔλειψη ἀνθρωπισμοῦ), οὔτε θά δώσει καί τούς δύο (ὁπότε ὁ

ἴδιος θά ἔμενε γυμνός καί ἀπροστάτευτος). Θά δώσει μόνον τόν ἕνα, κρατώντας τόν ἄλλον γιά τίς ἰδικές του ἀνάγκες.

Σέ κάθε περίσταση τῆς ζωῆς μας, λοιπόν, ὀφείλουμε νά ἔχουμε ὡς γνώμονα τῶν πάντων τό μέτρον.

Τό μέτρον πρέπει νά διέπει ὄχι μόνο τήν ζωή τῶν ἀτόμων, ἀλλά καί τῶν λαῶν καί ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ὅλα τά δεινά τους ἔχουν ὡς ἀφετηρία τήν ὑπέρβαση τοῦ μέτρου. Τέτοιες ὑπερβάσεις συνιστοῦν ὁ ὑπερβολικός ἐθνικισμός, ὁ φανατισμός ἐναντίον ἄλλων λαῶν, ἡ ἔντονη διάθεση κυριαρχίας, οἱ ἐπεκτατικές τάσεις κ.ἄ. Ἔτσι ξεκινοῦν οἱ διενέξεις καί οἱ πόλεμοι, τῶν ὁποίων τά ἀποτελέσματα εἶναι πάντοτε οἰκτρά γιά τοὺς λαούς.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγαν: «Πᾶν μέτρον ἄριστον». Αὐτό εἶναι ἕνα ἀπό τά πιό σοφά ἀποφθέγματα τους. Δέν λένε ἀπλῶς «τό μέτρον», ἀλλά «πᾶν μέτρον», κάθε μέτρο, σέ κάθε περίσταση καί σέ κάθε ζήτημα, ἀποτελεῖ τό «ἄριστον», ἦτοι τόν ἰδανικότερον καί ὀρθότερον τρόπον ἐνεργείας μας. Βεβαίως, ἡ ἐφαρμογή τοῦ μέτρου δέν εἶναι πάντοτε εὐκόλη, ἀλλά ἡ συνεχῆς προσπάθεια καί ἡ ἐγρήγορη τοῦ πνεύματος μᾶς καθιστοῦν συνεχῶς περισσότερο ἱκανούς στό νά προσαρμόζουμε τήν συμπεριφορά μας καλύτερα στίς ἀπαιτήσεις τοῦ μέτρου.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ τώρα νά προχωρήσουμε καί σέ ἕνα πιό θεωρητικό βῆμα: Στόν ὕλικό κόσμο ὅλα τά ἀντίθετα στοιχεῖα δέν εἶναι ἀπομονωμένα μεταξύ τους, ἀλλά συνυπάρχουν κατά τρόπον πού εἶναι ἀδύνατον νά διαχωριστοῦν. Ἔτσι σέ ὅλα ἐπικρατεῖ ἡ σχετικότητα, δηλαδή ὁ συγκριτικός χαρακτηρισμός τοῦ καθενός σέ σχέση πρός τά ἄλλα, ἐνῶ τό ἀπόλυτον οὐδαμοῦ ὑφίσταται στή Γῆ.

Τό θερμόν καί τό ψυχρόν ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἀντίθετα. Ὅμως δέν ὑπάρχει στόν ὕλικό κόσμο οὔτε τό ἀπολύτως θερμόν, οὔτε τό ἀπολύτως ψυχρόν. Ὅλα εἶναι σχετικά. Ἐνα σῶμα θερμοκρασίας 20° C, συγκρινόμενο μέ ἕνα ἄλλο σῶμα θερμοκρασίας 5° C χαρακτηρίζεται ὡς «θερμόν», ἐνῶ συγκρινόμενο μέ ἕνα τρίτο σῶμα θερμοκρασίας 40° C χαρακτηρίζεται ὡς «ψυχρόν». Ἐπομένως τό θερμόν καί τό ψυχρόν, ὡς ἀντίθετα, οὐδέποτε διαχωρίζονται ἀπολύτως.

Μέ παρόμοιους συλλογισμούς συμπεραίνουμε ὅτι ἡ σχετικότητα ἐνυπάρχει καί σέ ὅλες τίς ἄλλες μορφές ἀντιθέτων στοιχείων. Ἰδιαίτερη σημασία, ἀπό φιλοσοφικῆς μᾶλλον πλευρᾶς, ἔχει ἡ σχετικότητα μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ, τά ὅποια ἐπίσης δέν εἶναι δυνατόν νά διαχωριστοῦν. Τό «οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ» τῶν ἀρχαίων, συμπληρώνεται θεωρητικά μέ τό «οὐδέν καλόν ἀμιγές κακοῦ». Ὅταν λοιπόν μιλάμε γιά τό καλό καί τό κακό, ὀφείλουμε νά γνωρίζουμε ὅτι αὐτά εἶναι πάντοτε ἀναμειγμέ-

να μεταξύ τους και σχετικά. Τό δέ μέτρον εἶναι ὁ καλλίτερος ὁδηγός μας γιά νά συμβιβάζουμε τά ἀντίθετα σέ ἁρμονική συνύπαρξη.

Τό θέμα αὐτό εἶναι πολύ σοβαρό καί θά ἐπανέλθουμε στά ἐπόμενα Κεφάλαια, γιά νά τό διευκρινίσουμε πιό ἀναλυτικά.

9. Ἐξωτερική καί ἐσωτερική πρόοδος

Συχνά ἀκούμε νά λέγεται, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα προοδεύει καί ὅτι ἡ πρόοδος εἶναι πολιτισμός.

Ἐπάρχουν ὅμως δύο εἶδη προόδου στόν ἄνθρωπο: Ἡ ἐξωτερική καί ἡ ἐσωτερική. Ἡ πρώτη ἀναφέρεται στήν τεχνική ἐξέλιξη γενικῶς ἀπό ὑλικῆς πλευρᾶς, ἐνῶ ἡ δεύτερη στήν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου ἀπό ψυχοπνευματικῆς πλευρᾶς.

Θά ἐξετάσουμε χωριστά τό κάθε εἶδος προόδου, γιά νά συμπεράνουμε στό τέλος ποιά πρέπει νά εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη στάση μας ὡς πρός αὐτό τό θέμα.

Ἡ **ἐξωτερική πρόοδος** ἔγκειται στή συνεχή ἐξέλιξη καί τελειοποίηση τῶν μηχανῶν καί γενικῶς τῶν τεχνικῶν μέσων πού διαθέτει ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πρόοδος αὕτη ἔχει τίς θετικές, ἀλλά καί τίς ἀρνητικές της πλευρές.

Διά τῶν μηχανῶν διευκολύνεται ἡ κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων καί ἡ ζωή τους καθίσταται περισσότερο ἄνετη. Ἡ παραγωγή προϊόντων γίνεται μέ ταχύτερους ρυθμούς καί ἡ ἐκμετάλλευση τῶν φυσικῶν πόρων περισσότερο ἀποτελεσματική.

Ταυτόχρονα ὅμως ἡ μηχανή, ὑποκαθιστώντας τήν ἀνθρώπινη ἐνέργεια, μειώνει στό ἐλάχιστο τήν ἀνάγκη ἐργατικῶν χειρῶν, μέ συνέπεια πολλοί ἄνθρωποι νά καταδικάζονται στήν ἀνεργία. Αὐτό συμβαίνει ἐπειδή οἱ μηχανές εὐρίσκονται συνήθως στήν κατοχή τῶν ὀλίγων, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται κυρίως γιά τά ἀτομικά τους συμφέροντα, χωρίς νά τούς ἀπασχολεῖ ὁ ἀνθρωπισμός.

Οἱ παντοῖες ἐξυπηρετήσεις πού παρέχονται διά μέσου τῶν μηχανῶν εἶναι γνωστές καί γι' αὐτό δέν ἐπεκτεινόμεστε στήν ἀναφορά τους. Θά ἐπιμείνουμε στίς ἀρνητικές ἐπιπτώσεις τῆς μηχανικῆς προόδου, οἱ ὁποῖες δέν εἶναι τόσο φανερές καί οἱ συνέπειές τους ἐκδηλώνονται ἐντός μεγάλου χρονικοῦ διαστήματος.

Ἡ μηχανή ἔχει χαρακτηριστεῖ σάν «ὁ ψυχρός δολοφόνος τοῦ ἀνθρώπου». Δηλαδή, καταστρέφει κάθε τι ἄγνό καί ὠραῖο στόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ ἀνθρώπου, καθιστώντας αὐτόν ἕνα μηχανικό ὄν, σάν ρομπότ,

πού λειτουργεί χωρίς αισθήματα και χωρίς ικανότητα διακρίσεως του καλοῦ ἀπό τό κακό. Αὐτά δέ συμβαίνουν ἐπειδή τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου προσκολλᾶται στή μηχανή και βαθμιαίως ἀφομοιώνεται πρός αὐτήν, ὅποτε σιγά-σιγά ἀποκτᾶ τίς ιδιότητές της.

Ἡ μηχανή δέν ἔχει ἰδική της πρωτοβουλία, ἀλλά ἐργάζεται ἐπί τῆς κατευθύνσεως πού τῆς δίνει ὁ χειριζόμενος αὐτήν. Κατ' ἀκολουθίαν και ὁ θιασώτης τῆς μηχανῆς και τῆς μηχανικῆς προόδου γενικώτερα, περιορίζει τόν πνευματικό του ὀρίζοντα στά χαμηλά ἐπίπεδα τῆς ὕλης και μόνον, ἀρνούμενος τήν ὑπαρξή ὑπερβατικῶν δυνάμεων, ὡς και τοῦ ἀνθρώπινου προορισμοῦ πέραν τῆς ὕλης.

Στόν χῶρο τῆς ἐξωτερικῆς προόδου κατατάσσεται και ἡ ἐξέλιξη τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ὅπως τῆς Φυσικῆς, τῆς Ἀστρονομίας κ.λπ. Ἐκεῖ παρατηρεῖται πάλι τό ἴδιο φαινόμενο, ἤτοι τῆς θεοποιήσεως τῆς ὕλης και τῆς ἀρνήσεως ὑπάρξεως κάθε μεταφυσικοῦ παράγοντος. Διότι οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες αὐτῶν τῶν κλάδων, τυφλωμένοι ἀπό τίς μονομερεῖς ἐπιτυχίες τους στήν ἔρευνα τῆς φυσικῆς πραγματικότητος, ἔχουν τήν ἐντύπωση ὅτι ἀνεκάλυψαν τά πάντα και ὅτι δύνανται διά τῆς ὕλης νά ἐξηγήσουν τά πάντα. Δέν λαμβάνουν καθόλου ὑπ' ὄψιν, οὔτε τό ὅτι πολλές θεωρίες ἀποδεικνύονται λανθασμένες ἀπό νεώτερους μελετητές, οὔτε τήν προφανή ἀντιφατικότητα ἄλλων θεωριῶν, οὔτε τήν ἀδυναμία τους μπροστά σέ πολλά ἀνεξήγητα φυσικά μυστήρια.

Οἱ λεγόμενες θετικῆς ἐπιστήμες ἐξελισσονται συνεχῶς και συνελῶς δέν ἔχουν οὐσιαστική θετικότητα. Ἐπί πλέον, σέ σύγκριση μέ τό ἄπειρον, δέν κατέχουν παρά ἓνα ἐλάχιστο μόνον μέρος τῆς πραγματικότητος. Οἱ θετικοί ἐπιστήμονες ὁμως, γιά νά ἐμφανισθοῦν ὅτι ἐκπροσωποῦν τίς κορυφαίες τῶν ἐπιστημῶν, μεγαλοποιοῦν στό ἔπακρον τά ἐπιτεύγματά τους, ὥστε νά ἐμφανίζονται στό κοινό σάν μικροί ἐπίγειοι θεοί!

Μετά ἀπό μυρίους κόπους και κινδύνους, ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἀστροναυτικῆς κατάφερε νά στείλει μερικούς ἀνθρώπους μέχρι τόν δορυφόρο τῆς Γῆς, τήν Σελήνη. Ἀπό τότε ἄρχισαν οἱ μεγαλοπράγμονες νά ὀμιλοῦν θριαμβευτικά γιά τό μέγα κατόρθωμα τῆς τεχνολογίας και τῆς ἐπιστήμης, τήν «κατάκτηση τοῦ Διαστήματος»! Οἱ ἀφελεῖς βεβαίως ἐντυπωσιάζονται, ἀλλ' ἐάν σκεφθῆ κάποιος ψύχραιμα, θά ἀντιληφθῆ τήν ἀπάτη τοῦ λόγου πρός κάλυψη τῆς σμικρότητός των.

Τό Διάστημα εἶναι ἀχανές και ἀπέραντο, ἐκτεινόμενο σέ περισσότερο ἀπό ἄρκετά τρισεκατομμύρια ἔτη φωτός. Μέ τό νά κάνουν, λοιπόν, μισό βῆμα μέχρι τήν Σελήνη, νομίζουν ὅτι τό κατέκτησαν; Και τί ὠφελήθησαν ἀπό αὐτές τίς ἐξορμήσεις, γιά τίς ὅποιες δαπανῶνται τεράστια κεφάλαια, τήν στιγμή πού πολλά ἑκατομμύρια ἀνθρώπων λιμοκτονοῦν; Ἄρα,

ή λεγόμενη «κατάκτηση» του Διαστήματος είναι καθαρή κομπορημοσύνη εκείνων που δεν αντιλαμβάνονται την εξαιρετικά περιορισμένη σημασία του επιτεύγματός τους.

Υπάρχουν επίσης πολλά άλλα πράγματα, τα οποία κατά καιρούς εξυμνήθηκαν σαν μεγάλες κατακτήσεις της επιστήμης και τα οποία απέδειχθησαν καταστροφικά για την ανθρωπότητα, όταν φάνηκαν οι μη προβλεφθείσες συνέπειές τους. Όλα αυτά κατατάσσονται στην αρνητική πλευρά της εξωτερικής προόδου, ή όποια σήμερα έχει λάβει εξαιρετικά επικίνδυνες διαστάσεις, με την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος και την διατάραξη της φυσικής ισορροπίας, την εξάπλωση των ασθενειών, την ανεξέλεγκτη υπερπαραγωγή χημικών φαρμάκων και άλλων ουσιών, τον πολύπλευρο βιασμό της ανθρώπινης προσωπικότητας κ.λπ., που είναι πράγματα γνωστά και δεν χρειάζεται να τα επαναλάβουμε.

Ερχόμαστε τώρα στο δεύτερο σκέλος του θέματός μας, που είναι η **έσωτερική πρόοδος**. Αυτή συνίσταται στην καλλιέργεια της ψυχής και του πνεύματος του ανθρώπου, και αποσκοπεί στην ανάπτυξη της ήθικης, της δικαιοσύνης και του ανθρωπισμού.

Η έσωτερική πρόοδος είναι πολύ δυσκολότερη από την άλλη, την εξωτερική, διότι απαιτείται μεγάλη προσπάθεια για να υπερνικηθούν τα ελαττώματα και οι αρνητικές έλξεις του κάθε ατόμου, ώστε να προχωρήσει ευκολότερα στον δρόμο της αρετής. Το κυριώτερο δέ των ελαττωμάτων είναι, όπως αναφέραμε, ο έγωισμός.

Αναπτύξαμε ήδη στίς προηγούμενες ενότητες, ότι ο προορισμός του ανθρώπου στή Γη είναι να απαλλαχθῆ από τά βάρη της συνειδήσεώς του, χωρίς να δημιουργήσει νέα βάρη, τά όποια θά δυσκολέψουν περισσότερο την πορεία του. Καί οι δύο αυτοί στόχοι επιτυγχάνονται ασφαλέστερα όταν ασχολείται ισοδύναμα τόσο μέ την έσωτερική του μόρφωση, όσο και μέ την εξωτερική.

Η εξωτερική μόρφωση συνίσταται στην απόκτηση γήινων γνώσεων, επιστημονικών ή άλλων. Αυτή όμως δεν έχει μεγάλη σημασία για την εξέλιξη της οντότητας, διότι μπορεί ένας αγράμματος να ήταν στην πρoύπαρξή του μέγας επιστήμων, ή ένας επιστήμων να ήταν αγράμματος. Άρα, ο βαθμός απόκτησεως γήινων γνώσεων διακυμαίνεται κατά πολύ στίς διάφορες ένσαρκώσεις μας, διότι δεν αποτελεί αυτοσκοπόν, αλλά μέσον βοηθητικό στην επίτευξη της έσωτερικής μας καλλιέργειας, μέ επίκουρον την πνευματική δξύνοια.

Πότε ο άνθρωπος θεωρείται μορφωμένος ψυχικά; Όταν συναισθάνε-

ται τόν πόνο τοῦ συνανθρώπου του καί προσπαθεῖ ἐμπράκτως νά τόν βοηθήσει. Ὄταν δέν ἐπιδιώκει τήν συσώρευση ἀγαθῶν γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά ἀρκεῖται σέ ὅσα ἔχει ἀνάγκη. Ὄταν ἐφαρμόζει παντοῦ καί πάντοτε τήν δικαιοσύνη, ἀκόμη καί εἰς βάρος τῶν ἀτομικῶν του συμφερόντων. Ὄταν ὑποστηρίζει τήν ἀλήθεια, χωρίς περιστροφές καί σοφιστικά ἐπιχειρήματα, ἀποφεύγοντας κάθε εἶδους ψεῦδος. Ὄταν ἀκολουθεῖ τόν δρόμο τῆς ἀρετῆς σέ ὅλες τίς περιστάσεις τῆς ζωῆς του. Ὄταν ἔχει κατανόηση στά σφάλματα, ἑλαττώματα καί παρεκτροπές τῶν συνανθρώπων του, ὅπως στόν ἑαυτό του, ὥστε νά τοὺς συγχωρεῖ καί νά τοὺς ἐπαναφέρει, ἐάν εἶναι δυνατόν, στήν ὀρθότητα τῆς συμπεριφορᾶς τους. Ὄταν ἔχει εὐσέβεια πρὸς τὰ θεῖα καί ἄμεση ἀντίληψη ἐπὶ τῆς παρεχομένης βοήθειας ὑπὸ τῶν θείων δυνάμεων. Ὄταν ἔχει ὡς γνώμονα τῆς γήινης ζωῆς του τό μέτρον, χωρίς νά παρεκτρέπεται σέ ἀκραίες καταστάσεις.

Αὐτά καί ἀκόμη περισσότερα εἶναι τὰ γνωρίσματα ἐνός ἀτόμου πού ἐπιδιώκει τήν ἐσωτερική του πρόοδο. Πόσοι ὅμως τέτοιοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν σήμερα; Ἐλάχιστοι. Διότι ἡ τεράστια ἀνάπτυξη τῆς ἐξωτερικῆς προόδου ἔχει προκαλέσει σέ ὅλους τό ἄγχος τῆς συνεχοῦς προσαρμογῆς στά τεχνολογικά δεδομένα, πού συσκοτίζει τήν ὀρθή σκέψη καί δέν ἀφήνει τό πνεῦμα νά ἠρεμήσει καί νά ἀντιληφθῇ ποιόν δρόμο πρέπει νά ἀκολουθήσει. Ἐνα χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι ἡ τηλεόραση, διότι ἡ προσκόλλησις στά τηλεοπτικά προγράμματα καθιλώνει τό πνεῦμα στήν παρακολούθησι τῶν εἰκόνων, ὅποτε τό δεσμεύει καί τό παρεμποδίζει νά σκεφθῇ κάτι ἄλλο πέραν αὐτῶν πού βλέπει, ἢ νά δημιουργήσῃ ἰδικές του κρίσεις καί εἰκόνες.

Ἡ ἐσωτερική πρόοδος ἐπιτυγχάνεται πληρέστερα διά τῆς κατανοήσεως καί ἐμπρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν θείων διδασκαλιῶν τοῦ Οὐρανοῦ. Τίς διδασκαλίαι αὐτές μετέδιδαν στήν ἀνθρωπότητα κατά καιρούς οἱ μεγάλοι μύστες ὄλων τῶν αἰώνων, οἱ ὅποιοι ἤρχοντο σέ ἐπαφή μέ Ἀνώτερες Ὄντότητες τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί διεβίβαζαν τίς ὁδηγίας τοὺς πρὸς τήν ἀνθρωπότητα. Ἐπειδή δέ ὅλες οἱ προηγουμένες διδασκαλίαι ὑπῆρξαν ἀτελεῖς, ἀπεστάλη στή Γῆ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος μετέδωσε στοὺς Μαθητάς Του τήν Ἀλήθεια, ἥτοι τήν ὀλοκληρωμένη Διδασκαλία τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὅμως ἡ Διδασκαλία αὐτή εἴτε παρέμεινε ἐν μέρει ἀπόρητη, εἴτε παραποιήθηκε σέ ἀρκετά σημεῖα τῆς διά μέσου τῶν αἰώνων. Διά τοῦτο ὁ Κύριος, εὐρισκόμενος ἀκόμη στή Γῆ, ἐπειδή ἐγνώριζε ὅλη αὐτή τήν ἐξέλιξη, ὑπεσχέθη ὅτι θά ἀποστείλει τόν Παράκλητον, ἥτοι τό Ἅγιον Πνεῦμα, προκειμένου νά ὀδηγήσῃ ἐκ νέου τήν ἀνθρωπότητα «εἰς πᾶσαν

τήν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. 16, 13), ἐπαναλαμβάνοντας ὅλα ὅσα εἶχε εἶπει ὁ ἴδιος*.

Ἐπανερχόμενοι τώρα στό θέμα μας, ἄς ἐξετάσουμε τό τεθέν στήν ἀρχή ἐρώτημα, ποιά πρέπει νά εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη στάση μας ἔναντι τῶν δύο εἰδῶν προόδου.

Διαπιστώσαμε ὅτι ἡ μονομερής ἀφοσίωση πρὸς τήν ἐξωτερική ἢ τεχνολογική πρόοδο τυφλώνει τόν ἄνθρωπο, ἀπονεκρώνει τόν συναισθηματικό του κόσμο, τόν παραπλανᾷ καί τόν ἀπομακρύνει ἀπό τόν προορισμό του. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ μονομερής ἀφοσίωση πρὸς τήν ἐσωτερική πρόοδο ὀδηγεῖ τό ἄτομο στήν ἀπομόνωση ἀπό τό κοινωνικό του περιβάλλον καί τό καθιστᾷ εὐάλωτο σέ ἄλλου εἶδους πειρασμούς καί κινδύνους, τούς ὁποίους δέν φαντάζεται.

Ἐπομένως καί στήν περίπτωση αὐτή, τό μέτρον εἶναι ὁ χρυσός κανόνας πού πρέπει νά ἀκολουθήσουμε. Τό δέ μέτρον εἶναι ἡ μέση ὁδός μεταξύ τῶν δύο εἰδῶν προόδου, ὥστε καί οἱ δύο νά συμβαδίζουν σέ ἴση ἀπόσταση, χωρίς καμία ἐξ αὐτῶν νά ὑπερβαίνει τήν ἰσχύν τῆς ἁρμονικῆς τους συνυπάρξεως.

Βεβαίως, δέν μπορούμε νά ἀγνοήσουμε τά δεδομένα τῆς τεχνολογικῆς ἐξελιξεως, ἀλλά καί δέν χρειάζεται νά τά ἐνστερνιζόμαστε σάν ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιά τήν ζωή μας. Ἄρα, πρέπει νά κάνουμε χρῆσιν αὐτῶν ἐν μέτρῳ, ὡς μέσα βοηθητικά τῆς διαβιώσεώς μας. Ἐκεῖνοι ὅμως πού ἀτενίζουν μέ θαυμασμό τά ἐπιτεύγματα τῆς τεχνολογίας, ὑποτάσσουν τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητά τους στήν ἔλξη τῆς ὕλης, ὁπότε εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀποσπάσουν ἐξ αὐτῆς τό πνεῦμα τους καί νά ὀδηγηθοῦν πρὸς τήν κατεύθυνση τοῦ ἀληθινοῦ προορισμοῦ των.

Ἐπίσης δέν μπορούμε νά ἀγνοήσουμε τήν ἀνάγκη τῆς ἐσωτερικῆς μας προόδου, ἐφ' ὅσον αὐτή ἀποτελεῖ τήν πεμπτουσία τῆς ὑπάρξεώς μας. Ὅσοι τήν ἀγνοοῦν, ξεφεύγουν ἀπό τόν σκοπό τῆς γήινης ζωῆς καί παραπλανῶνται πρὸς ἄδηλες κατευθύνσεις. Τούς ἀνθρώπους αὐτούς, δυνατόν κάποιος ἀπρόοπτος συμβάν τῆς ζωῆς τους νά τούς ἐπαναφέρει στή συναισθησὴ τῶν ἱερῶν καθηκόντων τους, ἀπομακρύνοντάς τους ἀπό τήν ἰσχυρή ἔλξη τῆς ὕλης, πού τούς εἶχε καταβάλει.

Διὰ τοῦτο τονίζουμε πάλι, ὅτι ἡ μέση ὁδός εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη ἀπό κάθε πλευρά. Ἡ ἰσοστάθμιση αὐτή παρέχει καί τό πλεονέκτημα τοῦ θεῖου φωτισμοῦ σέ ὅλες τίς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς μας, δηλαδή διὰ τῆς ἀνω-

* Τό θέμα αὐτό ἀναπτύσσεται στό Κεφάλαιο Γ', ἐνότητα 20, καθώς καί στό βιβλίον «Πνευματισμός», σελ. 264-268.

θεν καθοδηγήσεως εΐμαστε σέ θέση νά ενεργοϋμε μέ μεγαλύτερη ὀρθότητα.

Ἐνας ἐπιστήμων, ἀσχολούμενος μέ τά προβλήματα τοῦ κλάδου του, ἐάν ἔχει ἐστραμμένη τήν προσοχή του ἀποκλειστικά πρὸς τήν ὕλη, προσπαθώντας νά ἐπιλύσει τά προβλήματα διά μέσου τῶν δυνάμεων καί ιδιοτήτων της, τά ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του θά εἶναι περιορισμένα. Ἐάν ὅμως ἔχει καθαρή ἐπίγνωση τῆς ἐσωτερικῆς προόδου, ἐφαρμόζοντας αὐτὴν στή ζωὴ του, τότε φωτίζεται ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους τοῦ Οὐρανοῦ καί εἶναι σέ θέση νά ἐπιλύσει ἀκόμη καί τά δυσκολώτερα ἢ θεωρούμενα σάν ἄλλα προβλήματα τοῦ κλάδου του. Ἴδού μία περίπτωση, ὅπου ἡ ἐξωτερικὴ καί ἡ ἐσωτερικὴ πρόοδος, συμβαδίζουσες μέ ἰσορροπία, ἀποδίδουν τό μέγιστο δυνατό ἀποτέλεσμα.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῶν Γραμμάτων καί τῶν Τεχνῶν. Ὄταν ἓνας ποιητὴς ἢ ἓνας καλλιτέχνης βασιίζεται ἀποκλειστικά στίς ἰδικές του ἀνθρώπινες δυνάμεις, τά δημιουργήματά του συνήθως δέν ἔχουν μεγάλη ἀξία. Ὄταν ὅμως δέχεται καί τόν φωτισμό τῶν θείων δυνάμεων, τότε ἀποδίδει ἔργα ἀνωτέρας πνοῆς. Ἡ συνεργασία αὐτὴ μεταξὺ ἀνθρώπου καί ἀοράτου πνεύματος ἀποκαλεῖται **ἐμπνευσις** καί εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀνεπτυγμένης ἐσωτερικῆς καλλιέργειας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἐσωτερικὴ καλλιέργεια, λοιπόν, βαθμιαίως ἀπαλλάσει τό πνεῦμα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του, ἐξαγνίζει τήν ψυχὴ, καί ἀνορθώνει τήν ὄντοτητα πρὸς τὰ καθήκοντα τοῦ προορισμοῦ της.

10. Οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο φύλων

Τό ἀνθρώπινο γένος ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰ δύο φύλα, τοὺς ἀνδρες καί τίς γυναῖκες. Ὅλοι δέ εἶναι ἐνσαρκωμένες ψυχοπνευματικὲς ὄντοτητες, προκειμένου νά ἐξελιχθοῦν καί νά ἐκτελέσουν τὰ καθήκοντα τοῦ προορισμοῦ των.

Ὄταν μιλήσαμε γιὰ τήν μετενσάρκωση (στήν ἐνότητα 3), διευκρινήσαμε ὅτι οἱ ἀντίστοιχες ψυχοπνευματικὲς ὄντοτητες τῶν ἀνδρῶν καί τῶν γυναικῶν δέν εἶναι ταυτόσημες, ἀλλὰ διαφορετικὲς. Καί οἱ μὲν πρῶτες χαρακτηρίζονται ὡς ψυχὲς ποιότητος Α, οἱ δέ δευτέρες ὡς ποιότητος Β. Τά Α ἢ Β δέν καθορίζουν ἀνώτερη ἢ κατώτερη ποιότητα, ἀλλὰ **ὄντολογικὴ διαφορὰ**. Δηλαδή, οἱ ὄντοτητες ποιότητος Α διαφέρουν ἀπὸ τίς ὄντοτητες ποιότητος Β ὅπως δύο χρώματα διαφέρουν τό ἓνα ἀπὸ τό ἄλλο.

Είναι γνωστό επίσης, ότι και τὰ υλικὰ σώματα τῶν δύο φύλων ἔχουν πολύ μεγάλες διαφορές μεταξύ τους. Ἄρα, οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες, ὡς ἄνθρωποι, δέν συνταυτίζονται ὡς πρὸς τίς ιδιότητές τους, ἀλλ' ἀποτελοῦν ὄντοτητες συμπληρωματικές μεταξύ τους.

Οἱ ὑφιστάμενες διαφορές, κυρίως μὲν στὶς ψυχές, ἀλλὰ καὶ στὰ σώματα τῶν δύο φύλων, σημαίνουν ὅτι οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες ἔχουν διαφορετικό προορισμό, ἀλλὰ καὶ διαφορετικὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ὅμως, ὅπου ἐπικρατοῦν οἱ θεωρίες περὶ «ἰσότητος», παραβλέπονται οἱ διαφορές καὶ προωθεῖται τεχνηέντως ἡ ἄποψη ὅτι καὶ τὰ δύο φύλα μποροῦν νὰ ἔχουν τὰ αὐτὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα. Παρόμοιες ἀντιλήψεις, διδασκόμενες καὶ ἐφαρμοζόμενες στὴν πράξη, ἔχουν ἐπιφέρει μεγάλη χαλάρωση τῶν κοινωνικῶν δομῶν, μὲ ἀποτέλεσμα ὁλόκληρος ὁ κόσμος νὰ εὐρίσκεται σὲ ἀμηχανία καὶ ἀπόγνωση, μὴ γνωρίζοντας τὴν ἀφετηρία τοῦ κακοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσει καταλλήλως.

Θὰ προσπαθήσουμε, λοιπόν, νὰ ἀναλύσουμε ἐν συντομίᾳ τίς διαφορές μεταξύ τῶν δύο φύλων, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτουν τὰ διαφορετικὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματά τους μέσα στό κοινωνικό σύνολο.

Ἡ κυριώτερη διαφορὰ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπηγάζουν ὅλες οἱ ἄλλες, εἶναι τὸ λεγόμενο **ψυχικό σθένος**. Ἔχουμε εἰπεῖ, ὅτι στὸν υλικὸ κόσμο τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο πού κυριαρχεῖ, δηλαδή ἀποφασίζει γιὰ τὴν πορεία τῆς ὄντοτητος. Ἐάν δέν ἐνεργεῖ σωστά, ἡ ψυχὴ προσπαθεῖ νὰ τὸ καθοδηγήσει διὰ μέσου τῆς συνειδήσεως, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐξαναγκάζει. Ἡ μὴ ὀρθὴ κατεύθυνση τοῦ πνεύματος, ἀσκεῖ πίεσιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τούτου ὑφίσταται τὴν ὑποταγὴ τῆς στὴν κυριαρχία τοῦ πνεύματος, χωρὶς φυσικὰ νὰ συμφωνεῖ μαζί του.

Τὸ **ψυχικό σθένος** εἶναι, ἀκριβῶς, **ἡ ἀντοχὴ τῆς ψυχῆς στὴν πίεση τοῦ πνεύματος**. Δηλαδή, ὅσο πιὸ ἰσχυρὴ εἶναι ἡ ψυχὴ, τόσο περισσότερο ἀνθίσταται στὶς συνθῆκες ὑποταγῆς πού ἔχει ἐπιβάλλει τὸ πνεῦμα, καὶ μπορεῖ σὲ δεδομένη στιγμή ἀδυναμίας τοῦ πνεύματος νὰ ἀνατρέψει τίς ἀποφάσεις του καὶ νὰ ἐπαναφέρει τὴν ὄντοτητα σὲ κατάσταση ἰσορροπίας. Οἱ συσχετίσεις μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων εἶναι ἀρκετὰ πολὺ πλοκευ καὶ πολύμορφες, ὥστε ἡ ἀνάλυσή τους θὰ ἀπαιτοῦσε ὁλόκληρους τόμους. Γι' αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν ἀρκούμεθα στὶς ἀνωτέρω γενικὲς περιγραφές.

Ἡ διαφορὰ, τώρα, μεταξύ τῶν ψυχοπνευματικῶν ὄντοτήτων ποιότητος Α καὶ ποιότητος Β εἶναι ὅτι ἐκ δημιουργίας οἱ μὲν πρῶτες ἔχουν ἰσχυρὸ ψυχικό σθένος, ἐνῶ οἱ δεύτερες ἀσθενικό. Στὸν υλικὸ κόσμο οἱ πρῶτες ἐνσαρκιώνονται ὡς ἄνδρες καὶ οἱ δεύτερες ὡς γυναῖκες. Ἄρα,

ὅταν οἱ γυναῖκες ἀποκαλοῦνται «τό ἀσθενές φύλο», ὁ χαρακτηρισμός αὐτὸς δὲν ἀναφέρεται στὶς σωματικὲς ἢ τὶς πνευματικὲς τους ἰκανότη-
τες, ἀλλ' ἀνάγεται στὸ ψυχικὸ σθένος τους.

Ὅταν ὁμως μιά γυναῖκα βρίσκεται σὲ θέση ὅπου ἀπαιτεῖται συναι-
σθηματικὴ φόρτιση, τότε, ἐάν διαθέτει καὶ ἐσωτερικὴ ἀγνότητα στὸν ψυ-
χικὸ της κόσμον, μπορεῖ νὰ θαυματουργήσῃ. Τὸ κυριώτερον δὲ καθήκον
τῆς γυναῖκας εἶναι νὰ συμπαραστέκεται στὸν ἄνδρα, ὡς σύντροφος
αὐτοῦ ὑπὸ οἰονδήποτε τύπον, νὰ τὸν ἐμψυχώνει στὶς δύσκολες συνθήκες
τῆς ζωῆς του, νὰ τοῦ ἐμπνέει τὰ ὑψηλά ἰδανικά καὶ νὰ τὸν ὠθεῖ πρὸς τὰ
ἀνώτερα ἐπίπεδα τοῦ προορισμοῦ του. Διότι γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο
ἐπλάσθη ἀπὸ τὴν Θεότητα ἡ γυναῖκα: Γιὰ νὰ ἀποτελέσει τὸ μέσον τῆς
ἐξελίξεως τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μπορούσε νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ
μόνος του.

Στὸν ἠλεκτρισμὸ ὑπάρχουν οἱ δύο ἀντίθετοι πόλοι τοῦ ἠλεκτρικοῦ
ρεύματος, ὁ θετικὸς καὶ ὁ ἀρνητικὸς. Ὁ θετικὸς πόλος μόνος του δὲν
ἀποδίδει. Χρειάζεται καὶ ὁ ἀρνητικὸς, ὁ ὁποῖος «ἀπορροφᾷ» τὰ ἠλεκ-
τρὸνια πού κατανάλωσαν τὴν ἐνέργειά τους καὶ τὰ ἀνακυκλώνει διὰ μέ-
σου τῆς ἠλεκτρικῆς πηγῆς, ὥστε νὰ διατηρεῖται συνεχῶς ὁ ἀποδιδόμενος
φωτισμὸς ἢ ἡ κίνηση τῆς ἠλεκτρικῆς συσκευῆς κ.λπ.

Τοὺς ρόλους τῶν δύο πόλων παίζουν οἱ δύο ἀντίθετες ὀντότητες,
τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναῖκας. Ἔτσι ἔχουν καθορισθεῖ ἀπὸ τὴν Θεῖα
Δημιουργία. Ὁ ἄνδρας εἶναι ὁ θετικὸς πόλος. Μόνος του ὁμως δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ἀποδώσῃ τίποτε, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ὁ ἀρνητικὸς πόλος, ὁ
ὁποῖος ὀλοκληρώνει τὸ κύκλωμα καὶ ἡ ἀπόδοση τῆς ἐνεργείας του γί-
νεται ἀπρόσκοπτα. Ὁ ἀρνητικὸς δὲ πόλος εἶναι ἡ ὀντότητα τῆς γυ-
ναῖκας.

Ὅταν λοιπὸν τὰ δύο φύλα παίζουν σωστὰ τοὺς ρόλους πού τοὺς ἔτα-
ξε ὁ Δημιουργός, τότε ὅλα βαδίζουν καλά, οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἤρεμοι καὶ
εὐτυχησμένοι καὶ οἱ κοινωνίες εὐημεροῦν. Ὅταν ὁμως οἱ ρόλοι τῶν δύο
φύλων ἐναλλάσσονται, τότε τὰ πάντα ἀνατρέπονται ἢ βραχυκυκλώνον-
ται, μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

Ἐνας κινητήρας συνεχοῦς ρεύματος ἐάν συνδεθῇ ἀνάποδα, τότε θὰ
ἀρχίσει νὰ περιστρέφεται ἀνάποδα, ἀντιστρέφοντας ὅλες τὶς λειτουργίες
τῶν μηχανικῶν συσκευῶν μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι συνδεδεμένος. Ἀνάλογες
καταστάσεις συμβαίνουν μέσα στὶς κοινωνίες, ὅταν οἱ γυναῖκες κατα-
λαμβάνουν θέσεις πού εἶναι προορισμένες γιὰ τοὺς ἄνδρες, ἢ καὶ ἀντί-
στροφα.

Βεβαίως, ἀναφερόμαστε στὴν πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι
στὶς λίγες ὑπάρχουσες ἐξαιρέσεις. Σὲ κάθε περίπτωση δέ, πρέπει νὰ μὴν

βλέπουμε μόνον τήν επιφάνεια, αλλά νά ἐξετάζουμε τό βάθος τῶν πραγμάτων.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν «πῦρ, γυνή καί θάλασσα», κατατάσσοντες καί τήν γυναίκα μεταξύ τῶν δύο ἄλλων δυναμικῶν φυσικῶν στοιχείων. Ἡ ὁμοιότητά της μέ τήν θάλασσα ἐγκτεται κυρίως στό εὐμετάβλητον τοῦ χαρακτήρος της. Ὅπως ἡ θάλασσα παρουσιάζεται ἄλλοτε ἀγρια φουρτουμισμένη καί ἄλλοτε γαλήνια, ἔτσι καί ἡ γυναίκα τήν μιά στιγμή συμπεριφέρεται μέ ἐξαλλοσύνη, καί τήν ἄλλη στιγμή μέ πλήρη ἡρεμία καί νηφαλιότητα.

Ἡ παρομοίωση μέ τό πῦρ ἔχει μεγαλύτερο βάθος, διότι ἀντιπροσωπεύει τήν ἐνέργεια. Τό πῦρ ἀποτελεῖ τήν κινητήρια δύναμη τῶν πάντων. Χωρίς αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει τεχνική πρόοδος, ἡ δέ ἀνθρωπότητα θά παρέμενε σέ πρωτόγονη κατάσταση. Ἀντίστοιχα ἡ γυναίκα ἀποτελεῖ τήν κινητήρια δύναμη στήν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι αὐτή δίνει τήν ὄθηση στόν ἄνδρα πρός τόν προορισμό του.

Ὅμως τό πῦρ, γιά νά ἀποδίδει ἐπωφελῶς τήν ἐνέργειά του, πρέπει νά εἶναι περιορισμένο ἐντός τῆς ἐστίας του. Ἐάν ἀφεθῆ ἐλεύθερο, τότε κατακαίει καί καταστρέφει τά πάντα, χωρίς νά ἔχει συναίσθηση τῆς προκαλούμενης καταστροφῆς, διότι ἀκολουθεῖ τίς φυσικές του ιδιότητες.

Ὁ ἔλεγχος τῆς γυναίκας πρέπει νά γίνεται μέ μέτρο καί κατανόηση τῆς φύσεώς της. Διότι ὅπως τό πῦρ σβῆνει ἀπό ἔλλειψη ὀξυγόνου, ἐάν τό ἐγκλείσουμε σέ ἕνα ἀεροστεγές κιβώτιο, ἔτσι καί ἡ γυναίκα, ὅταν ὑφίσταται αὐστηρότατους περιορισμούς, χάνει τήν δυνατότητα νά ἐπιδρᾷ δημιουργικά στό περιβάλλον της. Ἡ ὑπέρβαση τοῦ μέτρου, εἴτε πρός τήν πλευρά τῆς ἐλευθερίας εἴτε τῆς αὐστηρότητος, ἔχει πάντοτε δυσάρεστες συνέπειες.

Τό πρόβλημα τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν δύο φύλων εἶναι τεράστιο καί ἀνεξάντλητο. Ἐμεῖς θίξαμε μερικές πλευρές του, καταλήγοντας στό συμπέρασμα ὅτι στή σημερινή ἐποχή τό πρόβλημα αὐτό ἔχει περιπλακεῖ τόσο πολύ, ὥστε νά μοιάζει σάν ἕνα μπερδεμένο κουβάρι. Γιά νά ξεφύγουμε ἀπό τό ἐμφανιζόμενο ἀδιέξοδο, χρειάζεται νά διδαχθοῦν ὅλοι τά ἰδιαιτέρα καθήκοντα καί τόν ἰδιαίτερο προορισμό τοῦ κάθε φύλου, ὥστε νά συνεργασθοῦν μεταξύ τους ἐποικοδομητικά μέ κατανόηση, χωρίς ἀντιπαλότητες, ἐγωισμούς καί ἀστοχες διεκδικήσεις.

11. Ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως

Στὴν ἐνότητα 2, ὅπου προσδιορίσαμε τίς διαφορές μεταξύ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, τονίσαμε ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι ἐλεύθερο στὶς ἐνέργειές του. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἀναπτύξουμε ἐκτενέστερα.

Ἡ πρώτη ἰδιότητα τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ ἀντίληψη τῶν πάντων, καὶ ἡ δευτέρα τὸ ἐλεύθερον τῆς κρίσεως. Δηλαδή, στὶς κρίσεις καὶ ἀποφάσεις του εἶναι ἐλεύθερο ἀπὸ τὴν Θεότητα νὰ ἀκολουθήσει τὴν κατεύθυνση τῆς προτιμῆσώς του, διακρίνοντας τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ. Ἀναλόγως δὲ τῆς πορείας του, θὰ ἀπολαύσει τὴν ἀμοιβή ἢ θὰ ὑποστῇ τὴν τιμωρία του, εἴτε στῆ Γῆ εἴτε μετὰ θάνατον στὸν Πνευματικὸ Κόσμο.

Ἡ ψυχὴ γνωρίζει τὸ ὀρθὸν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ὑποδείξει στὸ πνεῦμα διὰ μέσου τῆς συνειδήσεως. Ὁ Θεῖος Νόμος ἀπαγορεύει ὅποιον-δήποτε ἐξαναγκασμὸ ἐπὶ τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖο διὰ τῶν ἰδικῶν του δυνάμεων ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ καὶ νὰ ἀκολουθήσει τὸ καλὸ, ἀποκρούοντας τὸ κακὸ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ προβάλλεται ἀπὸ μερικοὺς ἢ ἐξῆς ἀντίρρηση: Γιατί ἡ Θεότητα δὲν δίνει στοὺς παραστρατημένους ἀνθρώπους ἐναργέστερες εἰκόνες περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἀοράτου Κόσμου καὶ τῆς ἀναμενόμενης τιμωρίας των; Γιατί τοὺς ἀφήνει στὴν ἄγνοια καὶ δὲν τοὺς δια φωτίζει πιὸ ἄμεσα, ὥστε νὰ καταλάβουν ποῦ εὐρίσκονται καὶ νὰ μεταστραφοῦν;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι τέτοιες ἄμεσες ἀποκαλύψεις τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων θὰ ἀσκοῦσαν τόσο ἔντονη ἐπίδραση στὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, ὥστε θὰ τὸ ἐξανάγκαζαν νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ κακὸ, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ ἐξαλειφθῇ πραγματικὰ ἀπὸ μέσα τους. Δηλαδή, ναί μὲν ὁ ἀνθρώπος, λαμβάνοντας καθαρὴ γνῶση τῆς μελλοντικῆς τιμωρίας του, δὲν θὰ ἔπραττε πλέον τὸ κακὸ, ὅμως ἡ ἰδέα καὶ ἡ ροπὴ πρὸς τὸ κακὸ θὰ παρέμεναν ἀνεξάλειπτες μέσα στὶς ἐνδότερες πτυχές τοῦ πνεύματός του, καὶ σὰν σπόροι θὰ μπορούσαν μελλοντικῶς νὰ φυτρώσουν καὶ νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἀνθρώπο σὲ νέες ἀπρόβλεπτες κακὲς πράξεις.

Ἐκεῖνοι πού ἀποφεύγουν τὸ κακὸ ἀπὸ φόβο ἢ πνευματικὸ ἐξαναγκασμὸ, μοιάζουν μὲ τὰ ἀγίνωτα φρούτα, τὰ ὁποῖα μὲ ἐπάλειψη χημικῶν οὐσιῶν φαίνονται ὄρωμα. Ἐξωτερικῶς ἔχουν τὴν σωστὴ ἐμφάνιση, ἀλλὰ ἐσωτερικῶς δὲν ἔχουν ὄρωμάσει πραγματικὰ. Ἔτσι καὶ οἱ συγκεκριμένοι ἀνθρώποι, μπορεῖ νὰ συμπεριφέρονται σὰν ἀγαθοί, ἀλλὰ ὁ ἐσωτερικὸς τους κόσμος διατηρεῖ ἀφανῶς πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῆς κακῆς φύσεως.

Ἡ Θεότης ὅμως ἐπιθυμεῖ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀποκάθαρση τῆς ὀντό-

τητος, γιά νά ἀποκτήσει τήν λάμψη τῆς ἀγνότητος καί νά προχωρήσει χωρίς ἐπιβαρυντικά στοιχεῖα στήν πορεία τοῦ προορισμοῦ της. Γι' αὐτό ἀφήνει τό πνεῦμα τελείως ἐλεύθερο, χωρίς νά τοῦ ἀποκαλύπτει ἄμεσα τήν ἀλήθεια, ὥστε νά διακατέχεται ἀπό τήν ἀμφιβολία ἐάν ὑπάρχει ἡ ὄχι θεία ἀμοιβή καί τιμωρία, καί νά ἀποφασίζει χωρίς τήν παραμικρή πίεση γιά τίς ἐνέργειές του.

Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι κάποιος ἔχει μέσα του τό ἐλάττωμα τῆς πλεονεξίας. Ἐάν ἐγνώριζε τήν ποινή πού θά ὑποστῆ, θά ἔπαυε μέν νά συμπεριφέρεται σάν πλεονέκτης, ἀλλά ὁ σπόρος τοῦ ἐλαττώματος θά παρέμενε ἀμετάβλητος. Αὐτός λοιπόν εἶναι πού πρέπει, σάν κακός σπόρος, νά ἐξάλειφθῆ. Τοῦτο μπορεῖ νά ἐπιτευχθῆ μέ δύο τρόπους:

Πρῶτον, μέ τήν κατάλληλη διδασχὴ καί διαπαιδαγώγηση, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τήν λανθασμένη συμπεριφορά του καί ἐπανερχεται οἰκιοθελῶς στήν ὀρθότητα, ἀποβάλλοντας τόν σπόρο τοῦ ἐλαττώματος ἀπό τόν ἐσωτερικό του κόσμο.

Δεύτερον, ἐάν δέν ἀποβληθῆ ὁ σπόρος, ἀναγκαστικά κάποια στιγμή θά φυτρῶσει, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος θά ἐκδηλώσει ἐμπράκτως τήν πλεονεξία του, εἰς βάρος τῶν συνανθρώπων του. Αὐτό θά ἔχει ὡς συνέπεια τήν γήινη ἢ οὐράνια τιμωρία του, ἡ ὁποία ἰσοδυναμεῖ μέ ἐκρίζωσιν τοῦ βλαστήσαντος σπόρου καί συνεπῶς τήν ἐξάλειψή του.

Ἡ πρώτη μέθοδος εἶναι ἀσφαλῶς πολύ λιγώτερο ἐπώδυνη γιά τήν ὀντότητα. Διά τοῦτο ἡ Θεότης ἀπέστειλε κατά καιρούς στήν ἀνθρωπότητα Μεγάλους Διδασκάλους ἢ Μύστες, προκειμένου νά διδάξουν καί νά διαφωτίσουν τοὺς ἀνθρώπους γιά τήν ἀλήθεια, ὥστε νά μὴν ἰσχυρισθοῦν ὅτι δέν ἐγνώριζαν τίποτα γιά τόν Πνευματικό Κόσμο καί τήν μεταθανάτια ζωή, ὅταν εὔρεθοῦν ἀπολογούμενοι ἐνώπιον τοῦ Οὐρανίου Δικαστηρίου.

Οἱ Διδάσκαλοι ὑποδεικνύουν, ἀλλά δέν ἐξαναγκάζουν. Τό ἴδιο ἔπραξε καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε μέν τά πάντα διά τοῦ λόγου, ἀλλά ἀπέφυγε συστηματικά τίς ἀποκαλύψεις διά φαινομένων πρός τά πλήθη τοῦ λαοῦ. Ὁ λόγος ἔχει τήν πρωτεύουσα σημασία, ἐνῶ τά φαινόμενα ἔρχονται σέ δεύτερη μοῖρα, ὡς ἐνισχυτικά τῶν δυναμικῶν ἐπιδράσεων τοῦ λόγου.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, ὀφείλει νά καθαρῖσει τόν ἐσωτερικό του κόσμο ἀπό τά ἐλαττώματα καί ὅλα ὅσα τόν βαραινουν, ἐνεργῶν ἐπί τοῦ ἑαυτοῦ του διά τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως, πειθόμενος στίς ἐπιταγές τοῦ Θεοῦ Λόγου. Εἶδ' ἄλλως θά ὑποστῆ τήν ἀποκάθαρσή του διά μέσου τῆς ὀδυνηρῆς ὁδοῦ τῶν δοκιμασιῶν.

Ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος πού περιγράψαμε, ἀνήκει στόν πνευματικό χῶρο καί ἀποτελεῖ θεμελιώδη διάταξη τῶν Θείων Νόμων. Κατ' ἀντανάκλασιν αὐτῆς ὑφίσταται καί ἡ ἐλευθερία στόν κοινωνικό χῶρο, ὅπου ὁμως τό νόημά της ἔχει παρερμηνευθῆ σέ μερικές περιπτώσεις.

Ἡ πλήρης ἐλευθερία τῶν ἀτόμων μιᾶς κοινωνίας ὀδηγεῖ στήν ἀναρχία, στήν ἀσυδοσία καί στήν ἀνθαιρεσία τῶν ἰσχυροτέρων. Διά τοῦτο ἐτέθησαν φραγμοί, διά τῶν νόμων ἢ ἄλλων διατάξεων, οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι πάντοτε σύμφωνοι πρός τήν ψυχροσύνησιν τῶν ἀτόμων καί πολλές φορές ἐπιφέρουν ἐξ ἀντιδράσεως τά ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπό ἐκεῖνα πού ἐπιδιώκουν.

Ἡ πραγματική ἔννοια τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας ἐντοπίζεται σέ δύο κύρια σημεῖα:

α) Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος στούς λόγους καί στίς πράξεις του, μέ τήν προϋπόθεση νά μήν βλάπτει κανένα, δηλαδή νά σέβεται τήν ἀντίστοιχη ἐλευθερία τῶν συνανθρώπων του, θέτοντας ἐκουσίως φραγμούς στόν ἑαυτό του, ὥστε νά μήν καταχρᾶται τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ ἀγαθοῦ.

β) Διά νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἄξιος τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἐλευθερίας, πρέπει νά ἔχει καθαρή συνείδηση καί εὐθυκρισία, ὥστε νά τήν ἐφαρμόζει κατά τρόπον εὐεργετικό πρός τούς ἄλλους. Διότι ἐάν ἡ ἐλευθερία περιπέσει στά χέρια ἀναξίων, θά τήν καταρρακώσουν ἐφαρμόζοντας δύο μέτρα καί δύο σταθμά, ἕνα γιά τόν ἑαυτό τους καί ἕνα γιά τούς εὐρισκόμενους κάτω ἀπό τήν ἐξουσία τους.

Ἡ μαγική λέξη «ἐλευθερία» ἐνθουσιάζει τά πλήθη, ἀλλά δέν μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ πλήρως στήν πορεία τῆς ζωῆς μας, διότι στόν ὑλικό κόσμο δέν ὑπάρχει τίποτε ἀπόλυτον. Μόνον στόν Πνευματικό Κόσμο ὑφίσταται ὡς ὀλοκληρωμένη Ἀξία, διότι ἐκεῖ ἐλλεῖπει ἀπό τίς ὀντότητες τό συμφέρον καί ἡ φιλοδοξία τῆς ἐξουσίας.

12. Τό θρησκευτικό συναίσθημα

Τό **θρησκευτικό συναίσθημα** εἶναι ἔμφυτο στόν ἄνθρωπο, διότι αὐτός περιέχει ἐντός του τόν σπινθῆρα τῆς θείας οὐσίας, ἥτοι τήν ψυχή.

Ἀπό τήν ἐποχή πού οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκοντο σέ πρωτόγονη κατάσταση, μόλις ἄρχισαν νά συναισθάνονται κάπως τόν ἑαυτό τους, ἄρχισαν συγχρόνως νά ἀντιλαμβάνονται, κατά θεία ἔμπνευση, καί τήν παρουσία

του υπερβατικού παράγοντος ἐντός τῆς φύσεως. Ἡ ἀντίληψη αὐτή διαμορφώθηκε σταδιακά στήν πίστη πρὸς τὴν ὑπαρξὴ τῶν θεῶν, τοὺς ὁποίους ἀπεικόνισαν μέ τίς μορφές ἄλλων ὄντων τοῦ Ζωικοῦ Βασιλείου καὶ συνδύασαν τίς ἐνέργειές τους μέ τὰ διάφορα φυσικά φαινόμενα ἢ στοιχεῖα.

Ἡ μελέτη τῆς θρησκευτικότητος λαῶν πού βρίσκονται μέχρι σήμερα σέ πρωτόγονες συνθήκες διαβιώσεως, διευκολύνει τὴν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος τῆς ἀρχικῆς γενέσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Διαπίστωσαν λοιπόν οἱ ἐρευνητές, ὅτι οἱ λαοὶ αὐτοὶ διακατέχονται ἀπὸ ἔντονη πίστη: α) πρὸς ἓνα ὕψιστο ὄν β) πρὸς τὰ πλήθη κατωτέρων δυναμούχων πνευμάτων πού γεμίζουν τόν χώρο γ) πρὸς τίς ψυχές τῶν θνησκόντων, οἱ ὁποῖες διατηροῦνται ἀθάνατες μετά τόν χωρισμό τους ἀπὸ τό σῶμα καί δ) πρὸς τίς ζωτικές δυνάμεις πού κρύπτονται μέσα στά φυσικά στοιχεῖα, φαινόμενα καί ἀντικείμενα.

Ὑποστηρίζουν δέ οἱ ἐρευνητές, ὅτι ἡ ἀφετηρία αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων ὑπῆρξαν: α) Ἡ ἀδυναμία τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου νά ἐξηγήσει τὰ στοιχεῖα ἢ φαινόμενα τῆς φύσεως, πού τοῦ προκαλοῦσαν ἐξαιρετική ἐντύπωση ἢ δέν μποροῦσε νά τὰ ἀντιμετωπίσει. β) Οἱ ἐμφανίσεις πνευματικῶν ὁμοιωμάτων (φασμάτων) τῶν νεκρῶν, στίς ὁποῖες ὀφείλεται ἡ παλαιότατη πίστη στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀκολούθως δέ ἡ λατρεία καί οἱ ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νεκρούς μέ προσφορές κ.λπ. γ) Ἡ ἐπεξεργασία τῶν ὀνείρων, ὡς φαινομένων παραδόξων καί ἐντυπωσιακῶν. Καί δ) διάφορες ὑπερφυσικές ἐκδηλώσεις ἀτόμων πού εἶχαν ἰδιαιτέρα χαρίσματα ψυχικοῦ δυναμισμοῦ, ὡς τὰ πρῶτα ἐμφανισθέντα διάμεσα, τὰ ὁποῖα ἐπαρουσιάζοντο σάν μάγοι.

Στά ἀνωτέρω προσθέτομε ὡς τό κυριώτερο στοιχεῖο τὴν θεία ἐμπνευση, ἥτοι τὴν ἔμμεση ἐπενέργεια τῶν θείων δυνάμεων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖες προσπαθοῦσαν μέ κάθε εἶδους ἐκδηλώσεις νά καθοδηγήσουν τὰ ἀνεξέλικτα ἐκεῖνα ὄντα πρὸς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα τῆς πνευματικῆς καί ψυχικῆς των προόδου.

Οἱ ἴδιες δυνάμεις ἐξακολουθοῦν νά ἐνεργοῦν μέχρι σήμερα καί βεβαίως θά συνεχίζουν τό ἔργο τους μέχρι τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ θείου σχεδίου γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τίς θείες ἐμπνεύσεις συλλαμβάνουν εὐκολώτερα οἱ ἔχοντες περισσότερο ἐξαγνισμένη συνείδηση καί ὁ ἐσωτερικός τους κόσμος εἶναι πιό ἐξελιγμένος. Αὐτοὶ δέ ἀναλαμβάνουν τό καθῆκον νά καθοδηγήσουν καί τοὺς ἄλλους συνανθρώπους των ἐπάνω στά ὑπερβατικά θέματα.

Ἄρα, τό θρησκευτικό συναίσθημα δέν ὀφείλεται στήν φανταστική πίστη σέ κάποια ἀνύπαρκτη πνευματική οὐτοπία, ἀλλά ἀπορρέει ἀπὸ τὴν

άντανάκλαση στον άνθρωπο της πραγματικότητας του υπερβατικού κόσμου, ὁ ὁποῖος φυσικά εἶναι πολύ διαφορετικός ἀπό τόν ὑλικό μας κόσμο.

Ἐάν ὁμως οἱ βάσεις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος εἶναι σωστές καί ἀληθινές, ἡ ἀνάπτυξή του ἐντός τῶν κοινωνιῶν δέν ἔχει διατηρηθεῖ στήν καθαρότητα καί ἀγνότητα πού ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς ἱερότητός του. Οἱ ἄνθρωποι πού ἀκολούθησαν λανθασμένες κατευθύνσεις καί διαστρέβλωσαν τήν ἀρχική του ἔννοια, ἀνήκουν στίς ἀκόλουθες κύριες κατηγορίες:

Πρῶτον, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀσπάζονται ἐπιπολαίως τό θρησκευτικό συναίσθημα. Αὐτοί δέν ἀντιλαμβάνονται κατά βάθος τήν σημασία του γιά τούς ἄνθρώπους καί γίνονται φανατικοί θρησκόληπτοι. Μέ τήν στάση τους καταστρέφουν τά ἰδεώδη τῆς θρησκείας, ἐνώ οἱ ἴδιοι ἔχουν τήν ἐντύπωση ὅτι εἶναι πραγματικά πιστοί.

Δεύτερον, οἱ ἀναιροῦντες παντελῶς τό θρησκευτικό συναίσθημα, ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ἀντιπροσωπεύει τίποτε ἀληθινό. Αὐτοί καταλήγουν στόν ἀθεϊσμό καί στόν ἄκρατο ὕλισμό. Ἐπειδή ὁμως οὐδεὶς εἶναι ὀλοκληρωτικά ἄπιστος, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί οὐσιαστικά ἔχουν μεταφέρει τό ἀντικείμενο τῆς πίστεώς τους στήν ὕλη, τήν ὁποία δέχονται σάν παντοδύναμη οὐσία, χωρίς νά τό ὁμολογοῦν.

Τρίτον, οἱ ἐπιδεικνύοντες ὑπερβολική εὐσέβεια καί λατρεία πρὸς ὑλικά ἀντικείμενα, τά ὁποία συνδέουν μέ τίς θεῖες δυνάμεις. Αὐτοί ὑποκαθιστοῦν τήν ἔννοια τῆς θεότητος διά τοῦ ἀντικειμένου, ὅπως εἶναι τά τοτέμ καί τά φετίχ τῶν πρωτογόνων, τά ὁποία στίς μεταγενέστερες ἐποχές ἀντικατεστάθησαν διά τῶν ἀγαλμάτων, τῶν εἰκόνων καί τῶν φυλαχτῶν. Τά ἄτομα αὐτῆς τῆς κατηγορίας δέν ἔχουν τήν πνευματική εὐρύτητα νά ἀντιληφθοῦν αὐτούσιες τίς θεῖες δυνάμεις ἐπέκεινα τοῦ ἀντικειμένου, ἀξιολογοῦνται δέ ἀνάλογα μέ τήν καθαρότητα καί ἀγνότητα τῆς πίστεώς τους.

Τέτατον, τά ἄτομα μέ ἄρκετά ἀνεπτυγμένη πνευματική ἐξέλιξη, τά ὁποία ὁμως, γιά διάφορους λόγους, δέν φθάνουν μέχρι τό σημεῖο νά ἀναγνωρίσουν τήν ὑπαρξή τοῦ Ὑπεράτου Ὄντος, τοῦ Ἐνός Θεοῦ, ἀλλά περιορίζουν τήν πίστη τους σέ παραδοσιακούς θεούς τοῦ παρελθόντος. Αὐτοί ὀπισθοδρομοῦν, ἀντί νά προοδεύουν, παρά τήν πνευματικότητά τους, διότι διέπονται ἀπό ἕναν ἰδιάζοντα θρησκευτικό φανατισμό, πού τούς ἀφαιρεῖ τήν δξύνοια ἐπί τῆς κατανοήσεως τῆς ἀληθείας.

Ἰδιαίτερη, τέλος, κατηγορία ἀτόμων εἶναι ἐκεῖνοι πού στρέφουν τήν πίστη τους, ἀπό τυφλότητα καί ἄγνοια, πρὸς τήν ἀντίθετη παρὰταξη τῶν

πονηρῶν πνευμάτων. Οἱ παραπλανημένοι αὐτοὶ καὶ δυστυχημένοι κατὰ βάθος ἄνθρωποι, ὀφείλουν νὰ διαφωτιστοῦν κατάλληλα καὶ νὰ μεταστραφοῦν ἀπὸ τὴν ὀλέθρια πλάνη τους, διότι κάποτε θὰ πληρώσουν πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἐκούσια προσήλωσή τους στὶς δυνάμεις τοῦ σκότους, ἀπὸ τίς ὁποῖες μόνον καταστροφές μπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένει.

Ἡ καθαρὴ ἔννοια, λοιπόν, τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ἀπαιτεῖ τὴν ὑπέρβαση ὅλων τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν καὶ τὴν ἀναγωγή μας εἰς τὴν σφαῖρα τῆς ἀκραίφνουσ πίστεως πρὸς τὴν Θεότητα. Δέν ἔχει σημασία ἡ ἰδιαίτερη θρησκεία πού πρεσβεύει ἓνα ἄτομο, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ παράγοντες ἄσχετους μὲ τὴν θέλησή του. Ἐάν ἡ εὐσέβεια πρὸς τὴν δοξασία του δέν ἐμπεριέχει φανατισμὸ καὶ μισαλλοδοξία, ἔχει δέ πλήρη κατανόηση εἰς τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν, τότε τὸ ἄτομο αὐτὸ χαρακτηρίζεται ὡς εὐρισκόμενον ἐντὸς τῆς ὀρθότητος τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος.

Βεβαίως, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει, διότι ἀπεκαλύφθησαν γιὰ πρώτη φορὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ Οὐράνια μυστήρια καὶ ἐδόθησαν νέες κατευθύνσεις πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος. Δυστυχῶς ὁμως ὁ Χριστιανισμὸς διεφθάρη διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, κυρίως ἀπὸ τοὺς ὑποουλούς καὶ κακεντρεχεῖς ἐχθρούς του, οἱ ὁποῖοι διείδυσαν εἰς τὰς τάξεις του καὶ μὲ τὴν προσωπίδα τοῦ χριστιανοῦ ἀλλοίωσαν ἢ ἐξαφάνισαν πολλὰ στοιχεῖα τῆς διδασκαλίας του. Αὐτοὶ δημιούργησαν καὶ τίς αἱρέσεις καὶ προκάλεσαν τὴν διάσπαση τῆς Ἐκκλησίας εἰς τμήματα ἀντιμαχόμενα μεταξὺ τους γιὰ δευτερεύοντα ζητήματα, παραβλέποντας τὴν οὐσία.

Χρειαζέται, λοιπόν, νὰ γίνῃ διόρθωση τῶν σφαλμάτων ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὥστε διὰ μέσου τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ ζιζάνια, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρχικὴ μορφή της καὶ νὰ ἀναλάμψῃ καὶ πάλι ἡ ἀνώτατη ἔκφραση τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, τὴν ὁποία ἀντιπροσωπεύει ὁ γνήσιος Χριστιανισμὸς.

13. Ἡ θρησκεία καὶ ὁ κληρὸς

Μέσα εἰς τὴν κοινωνία ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἀνάγκη ἀσκήσεως κάποιου βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος, προκειμένου νὰ συντηρηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν. Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα εἶναι ἐπιτρεπτά, ἐφ' ὅσον δέν βλάπτουν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, κατὰ ὅποιονδήποτε τρόπο. Ὑπάρχουν ὁμως μερικά

ἐξ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία ἀπό πνευματικῆς καὶ μεταφυσικῆς σκοπιᾶς, διότι τὸ ἀντικείμενό τους σχετίζεται στενά μέ τήν ἑσωτερική πρόοδο τῶν ἀνθρώπων, ὅποτε οἱ ἐκπροσωποῦντες αὐτά ἔχουν μεγαλύτερη εὐθύνη ἔναντι τῶν συνανθρώπων τους. Στήν παρούσα καὶ στίς ἐπόμενες 4 ἐνότητες θά ἐξεταστοῦν τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐπαγγελμάτων.

Οἱ **κληρικοί** ἐκπροσωποῦν τὸ πλεόν **ιερό ἐπάγγελμα**, διότι συνδέεται μέ τήν θρησκεία καὶ τήν γενικώτερη διδασκαλία περί τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τῶν καθηκόντων του, τῆς μεταθανάτιας ζωῆς καὶ τῆς μελλοντικῆς σωτηρίας του. Πρέπει ὅμως νά τονίσουμε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι θρησκεία καὶ κληρὸς ἀποτελοῦν δύο ἐντελῶς διαφορετικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νά βρίσκονται σέ ἀρμονία μεταξύ τους. Δηλαδή, ἡ διαγωγή, οἱ λόγοι καὶ οἱ πράξεις τῶν κληρικῶν νά βρίσκονται σέ ἀπόλυτη ἀρμονία μέ τίς ἐπιταγές τῆς θρησκείας, διότι ἄλλως δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποκαλοῦνται ἐκπρόσωποι αὐτῆς.

Στίς πρωτόγονες ἐποχές, ὅταν ἀρχισε νά ἐκδηλώνεται ἐμφανῶς τὸ θρησκευτικό συναίσθημα, τὸν ρόλο τῶν «ιερέων» ἀνελάμβαναν ἄτομα μέ ψυχοδυναμικῆς ιδιότητες, οἱ ἀποκαλούμενοι **μάγοι** τῆς κάθε φυλῆς, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦσαν ὡς ἐνδιάμεσοι μεσολαβητές μεταξύ τῆς κοινότητος καὶ τῶν θείων δυνάμεων. Οἱ δυνάμεις τους καὶ τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα ἐπιτεύγματα τους, ἐνέπνεαν στοὺς ἄλλους τὸν φόβο καὶ τὸν σεβασμό, ὥστε νά ἐκλαμβάνονται σάν ἱερά πρόσωπα.

Ἀργότερα, μέ τήν ἀνάπτυξη τῶν πῖο ὀλοκληρωμένων θρησκειῶν, ἐφανίστηκε ἡ ἀνάγκη πῖο συστηματικῆς ὀργανώσεως καὶ ἐξυπηρητήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν πιστῶν, αὐτὸ δέ τὸ ἔργο τὸ ἀνελάβαν οἱ ἱερεῖς κάθε θρησκείας. Συνεπῶς οἱ ἱερεῖς δέν ἐκπροσωποῦν αὐτὴν ταύτην τὴν Θεότητα, ὁποιαδήποτε καὶ νά εἶναι. Ἔχουν μόνον τὰ καθήκοντα τῶν διαχειριστῶν τῶν ὑποθέσεων πού ἀνάγονται στήν ἐφαρμογή τῶν καθιερωμένων θρησκευτικῶν καθηκόντων, τῶν τελετουργιῶν κ.λπ. Μεταξύ αὐτῶν ὑπάγεται καὶ ἡ πνευματικὴ καθοδήγηση τῶν πιστῶν, πού μπορεῖ νά ἀναχθῆ σέ ὑπέρτατο λειτούργημα. Καὶ γιὰ νά μὴ μακρολογήσουμε μέ τίς ἄλλες θρησκείες, θά ἀσχοληθοῦμε μόνον μέ τὰ συμβαίοντα στὸν Χριστιανισμό.

Ἡ **Χριστιανισμός** εἶναι ἡ ἀνώτερη, ἡ καθαρώτερη καὶ ἡ πῖο ὀλοκληρωμένη ἀπὸ ὅλες τίς θρησκείες πού ἐνεφανίσθησαν ποτέ ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἡ Διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὰ ἀκλόνητα καὶ ἀπαρασάλευτα θεμέλια τῆς θρησκείας μας, τὰ ὁποῖα οὐδεὶς εἶναι δυνατόν νά τὰ ἀνα-

τρέφει, διότι ἐδραιώνονται ἐπὶ τῶν Θείων Νόμων καὶ τῆς πραγματικῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ.

Ἐπάνω στά ἀκλόνητα αὐτά θεμέλια οἱ μετέπειτα ἀπόστολοι, πατέρες καὶ διδάσκαλοι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἄρχισαν σιγά-σιγά νά κτίζουν τό οἰκοδόμημα τῆς θρησκείας. Στὴν ἀρχὴ τὰ ὑλικά τῆς οἰκοδομήσεως ἦσαν παρόμοια μέ τὰ ὑλικά τῶν θεμελίων. Ἀργότερα ὅμως τό ἔργο αὐτό ἀνέλαβαν νά τό συνεχίσουν ἀκατάλληλα ἄτομα, πού δέν ἐγνώριζαν τὴν ποιότητα τῶν ὑλικῶν. Ἀφαιροῦσαν τὰ πῖο πολύτιμα ἐξ αὐτῶν, καὶ χρησιμοποιοῦσαν ἄλλα ψεύτικα ἢ ἀπομιμήσεις τῶν γνησίων. Ἐπὶ πλέον, ἀπὸ τίς συμφεροντολογικῆς, ἐγωιστικῆς καὶ ὑπονομευτικῆς τάσεις ἄλλων ἀτόμων, ἐδημιουργοῦντο σχίσματα καὶ αἰρέσεις, μέ ἀποτέλεσμα κάθε διαχωριζόμενο τμήμα νά κτίζει τό ἰδικό του ξεχωριστό δογματικό οἰκοδόμημα.

Ἔτσι στὴν ἐποχὴ μας ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία παρουσιάζει τὴν εἰκόνα, νά ὑπάρχουν πολλά διαφορετικά οἰκοδομήματα, μεγάλα ἢ μικρότερα, ἐδραιωμένα ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκλονήτων καὶ πανίσχυρων βάσεων. Τὰ οἰκοδομήματα αὐτά ἔχουν χαρακτηρισθῆ ὡς «χάρτινοι πύργοι», διότι εἶναι ἐξαιρετικά ἀσταθῆ στὴν κατασκευὴ τους, ἀφοῦ ἐμπεριέχουν πολλά στοιχεῖα ξένα πρὸς τὴν γνήσια χριστιανικὴ διδασκαλία, παρεισφύσαντα πρὸς συμπλήρωση ἢ ἐρμηνεία τῶν ὀρθῶν ἀπολεσθέντων.

Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, λοιπόν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ χάρτινοι πύργοι νά κατεδαφιστοῦν καὶ ἐπὶ τῶν βάσεων πού ἔθεσε ὁ Κύριος, νά ἀνεγερθῆ ἓνα νέο ἐνιαῖο οἰκοδόμημα, ἀπὸ τὰ ἴδια ὑλικά μέ τίς βάσεις, τό ὁποῖο ὀλοκληρωμένο νά στεγάσει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὴ ἡ ἐξέλιξη θά πραγματοποιηθῆ σταδιακῶς διὰ μέσου τοῦ χρόνου μέ τὴν ἐνοποίηση ὄλων τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ μέ κατάργηση τῶν δογματικῶν ἢ ἄλλων διαφορῶν τους.

Οἱ ἀφοσιωμένοι στὴν παραδεδομένη διδασκαλία τῆς ἐκκλησίας ἔχουν τὴν ἐντύπωση, ὅτι οἱ καταφερόμενοι ἐναντίον ὀρισμένων λανθασμένων δογμάτων καταφέρονται ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα. Ἡ κατεδάφιση τῶν χάρτινων πύργων δέν σημαίνει προσβολὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔχει τὴν ἐννοία τῆς ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ τὰ ξένα παρείσασκα στοιχεῖα καὶ τὴν ἀντικατάστασή τους μέ τὰ ὀρθά.

Τέτοια «δόγματα» εἶναι ἡ ἄρνηση τῆς μετενσαρκώσεως, ἡ αἰωνιότητα (δηλ. τό ἀτελεύτητον) τῆς κολάσεως τῶν ἁμαρτωλῶν, ἡ ἄρνηση τῆς θεοπνευστίας ὡς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας, ἡ διττὴ φύση τῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τό ἄτρεπτον τῶν πονηρῶν πνευμάτων πρὸς τό καλό, ἡ λεγόμενη «μέση κατάστασις» τῶν ψυχῶν, καὶ ἀρκετὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπικρατήσῃ, γιὰ τοὺς λόγους πού ἀναφέραμε. Ἐν

τούτοις όλα αυτά είναι αντίθετα προς την γνήσια διδασκαλία του Χριστιανισμού και η διαγραφή τους δεν συνιστά πλήγμα κατά της θρησκείας, ἀλλ' ἀπαλλαγὴ της ἀπὸ τὰ παρειακὰ λανθασμένα στοιχεία.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τονίσαμε ἤδη, ὅτι οἱ κληρικοί δὲν εἶναι ἰδιοκτῆτες τῆς θρησκείας, ἀλλὰ διαχειριστὲς ἐπὶ τῶν τελετουργικῶν διατάξεων. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὅταν ἓνας κληρικός ἐκφράζει τὴν ἀποψὴ του σὲ ἓνα θέμα, δὲν ἔπεται ὅτι ἡ ἀποψη αὐτὴ εἶναι καὶ θέση τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Οἱ κληρικοί, ὡς ἄνθρωποι, ἔχουν συνήθως διαφορετικὲς ἀντιλήψεις ἐπὶ τῶν ἰδίων θεμάτων. Ἐάν ἐρωτηθοῦν π.χ. γιὰ τὴν ἐρμηνεία ἑνὸς δυσκόλου ἑδαφίου τῆς Καινῆς Διαθήκης, μπορεῖ νὰ δώσουν ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀπαντήσεις μεταξύ τους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τοὺς θεολόγους. Αὐτὸ καὶ μόνον ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ κατάρτισή τους εἶναι ἑλλιπής, κυρίως ἐπάνω στὰ ὑπερβατικὰ θέματα, διότι ἀγνοοῦν τίς αὐθεντικὲς πτυχὲς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ἐάν τίς ἐγνώριζαν, τότε θὰ ἔδιναν ὅλοι σχεδὸν ταυτόσημες ἀπαντήσεις ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος.

Οἱ ἱερωμένοι ἀποκαλοῦνται «ἀντιπρόσωποι τοῦ Κυρίου» ἐπὶ τῆς Γῆς. Οὐδεὶς τοὺς ἔχει ἀπονείμει τὸν τίτλο αὐτόν, ἀλλὰ ἀπὸ μόνου τους κατὰ παράδοση τὸν ἀπέδωσαν στοὺς ἑαυτοὺς των. Ἐάν ὅμως θέλουν νὰ εἶναι πραγματικοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Κυρίου καὶ ὄχι μόνον κατ' ὄνομα, θὰ πρέπει οἱ λόγοι, οἱ πράξεις καὶ ὁ βίος τους ἐν γένει, νὰ εἶναι τόσον ἀμεμπτος, ὥστε νὰ πλησιάζει αὐτόν τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἀντιπρόσωπος μιᾶς Κυβερνήσεως, ἀποστελλόμενος σὲ ξένη χώρα, δὲν ἐνεργεῖ αὐθαίρετα, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τίς αὐστηρὲς ἐντολὲς τῆς προϊσταμένης του ἀρχῆς. Ἐάν παρεκκλίνει ἀπὸ τίς ὁδηγίες πού ἔχει λάβει, τότε ἀνακαλεῖται καὶ ὑφίσταται τὴν ἀνάλογη τιμωρία.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τοὺς κληρικούς. Ὡς διαχειριστὲς τῶν καθηκόντων πού ἔχουν ἀναλάβει, πρέπει νὰ ἐνεργοῦν πάντοτε σύμφωνα μὲ τίς ἐντολὲς τῆς προϊσταμένης των Ἀρχῆς, τοῦ Κυρίου, εἰδ' ἄλλως θὰ τιμωροῦν βαρύτερα. Διότι θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι οἱ ποινὲς των διπλασιάζονται στὸν Πνευματικὸ Κόσμο. Ἐάν δηλαδή ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος καὶ ἓνας κληρικός διαπράξουν τὸ ἴδιο παράπτωμα, ἡ ποινὴ τοῦ δευτέρου θὰ εἶναι διπλάσια ἀπὸ τὴν ποινὴ τοῦ πρώτου, διότι μὲ τὴν πράξη του ἐμπαίζει θεόν καὶ ἄνθρωπον. Αὐτὸ ἰσχύει διὰ τοὺς ἱερεῖς ὅλων τῶν θρησκειῶν, ὄχι μόνον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὅσο γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικά τους καθήκοντα, δὲν πρέπει νὰ ἐκφεύγουν ἀπὸ τίς καθιερωμένους δικαιοδοσίας των, ὅπως κατὰ τὴν ὥρα τῆς θείας κοινωνίας, νὰ ἐξετάζουν τὸν κόσμον ἐάν ἔχει προηγουμένως ἐξομολογηθῆ, ἢ νὰ ἀρνοῦνται νὰ τελέσουν τὴν κηδεῖα ἀτόμων πού ἔχουν κάνει πολιτικὸ γάμο κ.λπ.

“Όλες αυτές οί συμπεριφορές είναι απαράδεκτες. ‘Ο ιερέας δέν είναι ιδιοκτήτης τού μυστηρίου τής θείας κοινωνίας γιά νά ξετετάξει ποιόν πρέπει νά κοινωνήσει ή όχι. Είναι άπλως ό διαχειριστής τού τελετουργικού μέρους τού μυστηρίου και δέν έχει κανένα δικαίωμα νά άρνεϊται τήν κοινωνία σέ όποιονδήποτε προσέρχεται. Έάν ό προσερχόμενος είναι ή όχι άξιος, αυτό άφορα τόν ίδιον έναντι τής Θεότητας και σέ καμία περίπτωση τόν ιερέα.

Σκιαγραφήσαμε σέ πολύ γενικές γραμμές τίς σχέσεις μεταξύ θρησκείας και κλήρου. Τό πρόβλημα βεβαίως είναι πολύ περισσότερο περίπλοκο, διότι έμπλέκονται και άλλοι παράγοντες, τούς όποιους δέν θελήσαμε νά θίξουμε, άρκούμενοι στίς κυριώτερες έπισημάνσεις.

Έάν οί κληρικοί νομίζουν ότι ό Κύριος τούς άναμένει μέ άνοιχτές άγκάλες γιά νά τούς άνταμείψει, άυταπατώνται. Μόνον τά έργα τους θά τούς άναδείξουν ή θά τούς όδηγήσουν στό Έρεβος. Οί ίδιοι είναι άποκλειστικά ύπεύθυνοι γιά τήν άλάνθαστη έτυμηγορία πού θά τούς έπιβάλλει ή συνείδησή τους.

‘Ο Πνευματικός Κόσμος δέν κάνει καμία διάκριση μεταξύ φυλών και θρησκειών. Στην Ουράνια Πολιτεία όλοι είναι άδελφοί, κατ’ άναλογίαν δέ πρέπει νά επικρατήσει ή άδελφότητα και μεταξύ όλων τών ανθρώπων τής Γής.

14. Οί ιατροί και ή ιατρική

Οί ιατροί άσκοϋν, μετά τούς ιερείς, τό δεύτερο σημαντικότερο **ιερό έπάγγελμα**.

Διατί όμως άποδίδεται, από τόν Πνευματικό Κόσμο, ή τόσο μεγάλη άξία τής ιερότητας και στό έπάγγελμα τής ιατρικής;

Διότι άναφέρεται στή σωστή λειτουργία τής ύλικής φύσεως τού ανθρώπου, ή όποία είναι θεϊον δημιούργημα.

Τό σώμα μας δέν είναι κάτι τό εϋτελές και περιφρονητέον, αλλά έχει μεγίστη σημασία, άφοϋ έντός του ένοικεί ή ψυχοπνευματική μας όντότητα. ‘Οφείλουμε λοιπόν νά τό διατηροϋμε σέ άριστη κατάσταση, άποβλέποντας όχι στό σώμα καθ’ έαυτό, αλλά στην άνεση τής ένοικούσης ψυχής, πού άποτελεί τήν κυρίως προσωπικότητα τού «είναι» μας.

‘Από φυσικής πλευράς τό ανθρώπινο σώμα, ως θεϊος μηχανισμός, είναι τελειότατο στην κατασκευή του και πολυπλοκώτατο στίς λεπτομε-

ρείς λειτουργίες του. Ἡ ἐπιστήμη οὐδέποτε θά κατορθώσει νά τό ἐξιχνιάσει στό σύνολό του. Ἡ διερεύνηση τῶν φυσιολογικῶν του διεργασιῶν, διά μέσου τῶν ποικίλων πολυάριθμων ὀργανικῶν ἐνώσεων, θά προχωρεῖ συνεχῶς, χωρίς ποτέ νά φθάσει στό ἔσχατο βάθος, διότι τοῦτο εὐρίσκεται στά χέρια τῆς Ἀγνώστου Θεότητος.

Συνεπῶς ἡ ἱατρική ἀπό τήν πλευρά αὐτή ἔχει μιά τεράστια προοπτική, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἱλιγγιᾷ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς! Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὁμως τό ἔργο της εἶναι σχετικῶς ἀπλούστερο, διότι ὁ ἀπείρως πολύπλοκος μηχανισμός τοῦ σώματος μπορεῖ νά ρυθμίζεται μέ ἀπλές μεθόδους, ὅταν διαταράσσεται ἢ ἀνατρέπεται ἡ κανονική λειτουργία του.

Ἡ τηλεόραση, ἐπί παραδείγματι, εἶναι ἕνας πολύπλοκος ἠλεκτρονικός μηχανισμός, πού δύσκολα τόν καταλαβαίνει ὁ ἀδαής ἄνθρωπος. Ἐν τούτοις ἡ κατασκευή του εἶναι τέτοια, ὥστε νά ρυθμίζεται μέ ἀπλούστατες κινήσεις, ὅπως τό πάτημα κουμπιῶν ἢ ἡ περιστροφή μικρῶν τροχῶν. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καί μέ τήν κατασκευή τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, σέ διαφορετική κλίμακα βεβαίως.

Στούς ἀρχαίους χρόνους ἡ ἱατρική ἀσκεῖτο ἀπό τούς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι μετέδιδαν τίς γνώσεις τους μόνον στόν στενό κύκλο τοῦ οἰκογενειακοῦ των περιβάλλοντος. Ἔτσι τό ἐπάγγελμα ἦταν κληρονομικό. Ὁ Ἴπποκράτης ὑπῆρξε ὁ πρῶτος πού ἄρχισε νά διδάσκει τήν ἱατρική σέ ὄλους τούς νέους πού εἶχαν κλίση πρὸς αὐτήν.

Στή σημερινή ἐποχή ἡ ἱατρική ἔχει ἀποκτήσει μεγάλη ἔκταση (δηλαδή οἱ γνώσεις της ἐπὶ τῆς ὑλικῆς πλευρᾶς τοῦ σώματος ἔχουν ἐπεκταθεῖ σημαντικά), ἀλλά στερεῖται τοῦ ἀνάλογου βάθους, διότι δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅσο θά ἔπρεπε τήν ψυχοπνευματική διάσταση τῆς ἀνθρώπινης ὄντοτητας. Διά τοῦτο οἱ ἱατροί, γιά νά καταστοῦν πραγματικοί μύστες τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης, πρέπει νά διέπονται στό ἔργο τους ἀπό τίς ἀκόλουθες βασικές ἀρχές:

1) **Πίστη πρὸς τόν Θεόν.** Ἡ πίστη βεβαίως εἶναι ἀπαραίτητη σέ ὄλους, ἀλλά γιά τούς ἱατρούς ἔχει ιδιαίτερη σημασία, ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται μέ τό ἀνώτερο δημιουργία τοῦ Κυρίου, τόν ἄνθρωπο. Χρειάζονται, λοιπόν, ὅπωςδήποτε τόν πρωταρχικό παράγοντα τῆς πίστεως, ὥστε νά ὑποβοηθοῦνται στό ἔργο τους ἀπό τόν Ἱατρικό Τομέα τοῦ Οὐρανοῦ καί νά ἐμπνέονται τί πρέπει νά κάνουν στίς δύσκολες περιπτώσεις. Ἡ ἱερότητα τῆς ἐπιστήμης τους ἐπιβάλλει νά ἔχουν ἐνστερνισθεῖ τά ἀνθρωπιστικά ἰδεώδη, νά ἀντιμετωπίζουν ἐξ ἴσου ὄλους τούς ἀσθενεῖς χωρίς διακρίσεις, νά μὴ μετατρέπονται σέ ἐμπόρους ἀλλά καί νά βοηθοῦν ἀκόμη ὅσους ἔχουν ἀνάγκη κ.λπ. Ὅλα αὐτά εἶναι ἀπόρροιας τῆς

πίστεως, χωρίς την οποία ο ιατρός είναι σχεύος κενόν, ήτοι ψυχρός επαγγελματίας πού δέν ενδιαφέρεται γιά τίποτε άλλο πέραν του κέρδους πού θά αποκομίσει από τόν ασθενή, θεωρώντας αυτόν ως πελάτην.

Ο όρκος τόν όποϊον δίδουν οί ιατροί είναι βαρύς! Δέν αποτελεί άπλώς μία τυπική διαδικασία γιά νά λάβουν τήν άδεια άσκησης του επαγγέλματος, άλλ' ενέχει πραγματικό κύρος ύποσχέσεως προς τήν Θεότητα ότι θά τηροῦν στό άκέραιο τά καθήκοντά τους. Άρα, είναι υπεύθυνοι έναντι Αυτής και θά δώσουν λόγο των πράξεών τους, είτε τό πιστεύουν είτε όχι. Μπορεί έδώ στή Γη σπανιότατα νά τιμωροῦνται γιά τήν άμέλεια ή τά λάθη τους, αλλά στόν Οὐρανό θά εξεταστοῦν λεπτομερῶς γιά όλα όσα έκαναν ή δέν έκαναν και θά λάβουν τήν αντίστοιχη άμοιβή ή τιμωρία.

2) Νά έχουν **έπίγνωση τῆς ύπάρξεως τῆς ψυχῆς καί του πνεύματος**, τῆς θείας προελεύσεως αὐτῶν, τῆς διακρίσεως τῶν ιδιοτήτων τους, καθώς καί του ρόλου των εντός του οργανισμοῦ.

Όταν ο ιατρός έκλαμβάνει τόν άνθρωπο σάν βιολογικό μηχανισμό, τότε προσπαθεῖ νά τόν «διορθώσει» μέ καθαρά μηχανιστική δεοντολογία, όποτε άποτυγχάνει κατά μέγα μέρος στόν σκοπό του, αφού δέν λαμβάνει υπ' όψιν τήν ψυχή και τό πνεῦμα. Η τακτική τῆς μηχανιστικῆς θεραπευτικῆς άγωγῆς έχει οδηγήσει στά χιλιάδες χημικά φάρμακα, μέ τήν ιδέα ότι ή τάδε βλάβη διορθώνεται μέ τήν δεῖνα χημική οὐσία. Φυσικά, τά πράγματα μέσα στόν οργανισμό είναι πολύ πιό πολύπλοκα.

Οί δράσεις τῆς ψυχῆς καί του πνεύματος δέν έχουν άπασχολήσει σέ βάθος τούς ιατρούς. Η λεγόμενη Ψυχανάλυση παραπαιεί, διότι έκλαμβάνει μέ λανθασμένη έννοια τήν ψυχή, ενώ οί «ψυχοπαθολογικές» ασθένειες αντιμετωπίζονται πάλι μέ φάρμακα, χωρίς κανένα οὐσιαστικό αποτέλεσμα. Τά «ψυχοτροπικά» φάρμακα αναστέλλουν τίς ανώμαλες νευρικές εκδηλώσεις, αλλά ή πάθηση στό βάθος παραμένει ανεπηρέαστη, διότι έντοπίζεται στό πνεῦμα τῆς οντότητος και όχι στό σῶμα.

Στόν ασθενή ή αίσιοδοξία και ή χαρούμενη διάθεση αποτελοῦν τό ήμιοι τῆς θεραπείας του. Επίσης έχουν διαπιστωθεῖ τά έκπληκτικά θεραπευτικά αποτελέσματα τῆς προσευχῆς, τῆς άνοιχτῆς επικοινωνίας μέ τούς άλλους ανθρώπους, τῆς διαβιώσεως μέσα στή φύση, τῆς άγάπης προς τά ζῶα και τά φυτά κ.λπ. Όλα αυτά συνδέονται άμεσα μέ τίς ενέργειες τῆς ψυχῆς καί του πνεύματος. Έχουν μελετηθεῖ από διάφορους μεμονωμένους έρευνητές, πού έχουν γράψει αρκετά βιβλία, αλλά δέν έχουν γίνει ακόμη εφαρμόσιμα σέ γενική κλίμακα, επειδή θεωροῦνται ότι βρίσκονται έξω από τά πλαίσια τῆς επιστημονικῆς ιατρικῆς. Και όμως, οί μέθοδοι αυτές είναι πολύ πιό επιστημονικές από τά χημικά πα-

ρασκενάσματα. Ἡ μεγάλη διαφορὰ σέ πρακτικά ἀποτελέσματα ἀποδεικνύει τήν ἀλήθεια.

Μερικές φορές οἱ σωματικές παθήσεις ὀφείλονται σέ πνευματικά παραπτώματα, τῆς παρουσίας ἢ παρελθούσης ζωῆς μας. Ἐάν ἀπαλλαγούμε ἀπό αὐτά, ἡ ἀσθένεια θεραπεύεται αὐτομάτως, ὡς διά μαγείας.

3) **Ἡ μελέτη τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ ὡς σύνολον καί ὄχι ἐπί μέρους, ἀνάλογα μέ τήν κάθε πάθηση.** Τό κάθε ὄργανο τοῦ σώματος δέν εἶναι ἀνεξάρτητο, ἀλλά συνδέεται μέ ὅλα τά ὑπόλοιπα διά μέσου ἐξαιρετικά πολύπλοκων γνωστών ἢ ἀγνώστων φυσικοχημικῶν διεργασιῶν. Ὅταν λοιπόν ἡ προσπάθεια θεραπείας κατευθύνεται ἀποκλειστικά στό πάσχον ὄργανο, μπορεῖ νά ἐπηρεαστοῦν κάποια ἄλλα, γιά τά ὁποῖα τό χορηγηθέν φάρμακο ἀποβαίνει ἐπιβλαβές.

Ἡ διαίρεση τῆς ἱατρικῆς σέ εἰδικότητες (καρδιολόγοι, νεφρολόγοι, πνευμονολόγοι, οὐρολόγοι, αἱματολόγοι κ.λπ., κ.λπ.), ἀποτελεῖ μεθοδολογικό σφάλμα, πού τελικά καταλήγει σέ βάρος τῶν ἀσθενῶν. Ὁ καθένας ἐξετάζει τό τμήμα πού ἀφορᾷ τήν εἰδικότητά του, χωρίς νά λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τό σύνολον τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ πάθηση ἑνός ὀργάνου μπορεῖ νά εἶναι φαινομενική, δηλαδή νά ὀφείλεται σέ ἀντανάκλαση τῆς παθήσεως ἄλλου ὀργάνου, τό ὁποῖο πάσχει πραγματικά, χωρίς αὐτό νά εἶναι ἐμφανές. Ἐάν λοιπόν ὁ ἱατρός, ἀγνοώντας τήν ἀφανῆ ἀλληλεπίδραση μεταξύ τῶν δύο ὀργάνων, ἐπιχειρήσει νά θεραπεύσει τό πρῶτο (τό φαινομενικῶς πάσχον), ἐπόμενο εἶναι νά προκαλέσει σοβαρές βλάβες στόν ὀργανισμό.

Γιά παράδειγμα, σέ μιᾶ περίπτωση ἀνωμαλίας τῆς καρδιακῆς λειτουργίας, διαπιστώθηκε τελικῶς ὅτι ὀφειλόταν στους σσηπότες ὀδόντες. Τά φάρμακα γιά τήν καρδιά ὄχι μόνο δέν ἔφεραν ἀποτελεσμα, ἀλλά ἐπιβάρυναν τήν ὅλη ὑγεία τοῦ ἀτόμου.

Ἐκτός ἀπό τίς τεχνικές εἰδικότητες, ὅπως τῶν χειρουργῶν ἢ ὀδοντιῶν, δέν πρέπει νά ὑπάρχει ἄλλη εἰδικότητα στήν ἱατρική, παρά μόνον τοῦ γενικοῦ παθολόγου, ὁ ὁποῖος θά ἐξετάζει τόν ὀργανισμό τοῦ ἀσθενοῦς ὡς σύνολον καί ὄχι κατά μέρος.

4) **Ἡ θεραπεία νά γίνεται ὡς ἐπί τό πλεῖστον μέ φυσικές μεθόδους καί μέ τήν χρήση φυσικῶν οὐσιῶν.**

Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός, ὡς θεῖον δημιούργημα, διαθέτει ἀπό μόνος του πάμπολλες δυνατότητες ἀντιμετωπίσεως τῶν παθήσεών του, ἐάν ἐνεργοποιηθοῦν οἱ σχετικές βιολογικές δραστηριότητές του. Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ φυσικές κυρίως μεθόδους. Μπορεῖ, γιά παράδειγμα, νά ἀναπτύξει ἀντισώματα γιά τήν ἐξουδετέρωση ὁποιοῦδήποτε μικροβίου, ὅποτε δέν χρειάζεται ἀντιβιοτικά, τά ὁποῖα, ἀντίθετα, παρέχουν κάποια

προσωρινή ωφέλεια, ἀλλ' ἀδρανοποιοῦν τίς ἐγγενεῖς ἀμυντικὲς ἰκανότη-
τες τοῦ ὄργανισμοῦ, ὁπότε καθίσταται πῶς εὐάλωτος στὰ μικρόβια.

Ἐκ τῆν πλευρά τῶν φαρμάκων, πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται ἀπο-
κλειστικά φυσικὲς οὐσίαι (ζωικὲς, φυτικὲς ἢ ὀρυκτὲς), πού εἶναι ἀφομοι-
ώσιμες ἀπὸ τὸν ὄργανισμό καὶ πῶς ἀποτελεσματικὲς.

Οἱ χημικὲς οὐσίαι, ἦτοι τὰ χιλιάδες κυκλοφοροῦντα χημικὰ παρα-
σκευάσματα, δέν ἀφομοιώνονται εὐκόλα ἀπὸ τὸν ὄργανισμό, καὶ ἐπὶ
πλέον ἐπηρεάζουν πολλὰ ἄλλα λειτουργικὰ του συστήματα, ὥστε οἱ
βλάβες πού προκαλοῦν νά εἶναι συγκριτικὰ πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ τὴν
πρόσκαιρη βελτίωση τῆς ὑγείας τοῦ πάσχοντος. Πολλοὶ ἰατροὶ ἔχουν
ἀντιληφθεῖ τίς βλαπτικὲς ἐνέργειαι τῶν φαρμάκων, ἀλλὰ τὸ κατεστημένο
τῶν φαρμακευτικῶν ἐταιριῶν ἐμποδίζει τὴν ἐπαναφορά τῶν φυσικῶν
βοτάνων, τὰ ὁποῖα δέν τοὺς παρέχουν κέρδη.

Τὰ φυσικὰ παρασκευάσματα γενικῶς, κυρίως δὲ τὰ βότανα, δέν εἶναι
ὄλα κατάλληλα γιὰ τίς ἀσθένειαι πού διαφημίζονται. Χρειάζεται νά γί-
νουν ἐμπεριστατωμέναι ἐρευναι ἀπὸ εἰδικούς, ὥστε νά διαπιστωθοῦν οἱ
εἰδικὲς θεραπευτικὲς ιδιότητες τῆς κάθε φυσικῆς οὐσίας, σὲ συσχετισμὸ
πάντοτε καὶ μὲ τίς ἰδιαιτερότητες τοῦ κάθε πάσχοντος ὄργανισμοῦ.

Ἡ φύσις ἔχει προνοήσει γιὰ τὰ πάντα. Ὅπως ἔχει δώσει στὸν ἄνθρω-
πο τίς ἀσθένειαι, ἔτσι ἐμπεριέχει καὶ τὰ ἀντιδότα αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ὅταν
ἀνακαλυφθοῦν, ἀποδεικνύονται πολὺ περισσότερο ἀποτελεσματικὰ
ἀπὸ τὰ χημικὰ φάρμακα.

Οἱ Οὐράνιοι Διδάσκαλοι ἔχουν ὑποδείξει, ὅτι ὁ ὄφις εἶναι ὁ πλέον κα-
τάλληλος στὴν ἀνεύρεση τῶν ἀντιδότην, διότι ὡς ἐρπετόν γνωρίζει ἄρι-
στα ὄλα τὰ βότανα. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε στὴν ἀρχαιότητα ἐθεωρεῖτο ὡς
σύμβολο τῆς ἰατρικῆς. Ἐάν τοῦ μεταδοθῆ μιὰ ἀσθένεια, θά ἀναζητήσῃ
τὸ κατάλληλο βότανο καὶ θά θεραπευθῆ μόνος του. Διὰ τῆς παρακολου-
θήσεώς του, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμοναι, θά μπορέσῃ νά γίνῃ ὁ ὁδη-
γὸς τοὺς στὸν ἐντοπισμὸ τοῦ ἀντιδότου κάθε ἀσθενείας.

Ὅταν οἱ ἀνωτέρω τέσσαραις θεμελιώδαι ἀρχὲς ἐφαρμοσθοῦν σὲ γενι-
κὴ κλίμακα, τότε θά ἀρχίσῃ μιὰ νέα περίοδος στὴν ἐξέλιξη τῆς ἰατρικῆς,
ὑπὸ τὴν συνεχῆ καθοδήγησι καὶ βοήθειαι τῶν ἰατρῶν ἐκ μέρους τῶν Θεϊ-
ῶν Δυνάμεων.

Σημειωτέον, τέλος, ὅτι ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀπαγορεύει νά λαμβά-
νῃ μορφήν ἐμπορίου ἢ ἄσκηση τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος, καθὼς καὶ
ὄλας οἱ συναφεῖς δραστηριότητες ὅπως ἡ παρασκευὴ τῶν φαρμάκων
κ.λπ. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νά εὐρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ κρά-
τους, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι οἱ ἀρμόδιοι θά εἶναι λίαν εὐσυνείδητοι στὰ

καθήκοντά τους. Οἱ λειτουργοὶ ἐπὶ τῆς ὑγείας ὀφείλουν νά συνειδητοποιήσουν τὴν ἱερότητα τῶν καθηκόντων τους καὶ νά μὴ μεταβάλλονται σὲ ἐμπόρους τοῦ ἀνθρώπινου πόνου.

15. Ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ δικαστές

Στὶς ὀργανωμένες ἀνθρώπινες κοινωνίες, ἡ δικαιοσύνη στηρίζεται στοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους θεοπίζει ἡ πολιτεία καὶ ἐφαρμόζονται ἀπὸ τοὺς δικαστές. Ἄρα, τὸ θέμα αὐτὸ ἔχει δύο κύριους κλάδους: Πρῶτον, τὴν **θέσπιση τῶν νόμων** ἀπὸ τοὺς ἐκάστοτε νομοθέτες ἢ τὰ νομοθετικά σώματα τῆς πολιτείας, καὶ δεύτερον, τὴν βάσει αὐτῶν **ἐκδοση τῆς ἀποφάσεως** ἐπὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ κάθε κατηγορουμένου ἀπὸ τοὺς δικαστές.

Ὁ διαχωρισμὸς τῶν δύο κλάδων εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν διερεύνηση τῶν τρωτῶν σημείων τῆς δικαιοσύνης, καθὼς καὶ γιὰ τὶς εὐθύνες τῶν ἐνεχομένων σ' αὐτοὺς ἔναντι τῆς Θεότητος.

Τὰ θέματα αὐτὰ εἶναι τεράστια σὲ ἔκταση καὶ βάθος, μὲ πολλές διακλαδώσεις καὶ λεπτομερεῖς πτυχές, πού δὲν ἔχουν μελετηθεῖ ἐπαρκῶς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἐπιστήμη. Θά προσπαθίσουμε νά σκιαγραφήσουμε μερικὲς βασικὲς τοὺς ἀρχές ἀπὸ πνευματικῆς πλευρᾶς, χωρὶς νά εἰσέλθουμε σὲ ἀναλύσεις*.

Στὸν πρῶτο κλάδο, τῆς θεσπίσεως τῶν νόμων, διαπιστώνεται ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀτελεῖς ἢ λανθασμένοι, διότι οἱ συντάκτες τοὺς δὲν εἶχαν βαθειὰ γνώση τοῦ θέματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέλαβαν νά διατυπώσουν τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου. Ἔτσι οἱ νόμοι πολλάκις ἔβλαψαν ἀντὶ νά ὠφελήσουν τὴν κοινωνία.

Οἱ νομοθέτες μπορεῖ νά ἔχουν τὴν πεποίθηση ὅτι οἱ νόμοι τοὺς εἶναι σωστοὶ καὶ καλύπτουν ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ θέματος. Συνήθως ὅμως ἐμπεριέχουν πολλὰ κενὰ ἢ ἀσαφεῖς διατυπώσεις, πού ὁ λαὸς τὰ ἀποκαλεῖ «παράθυρα» τοῦ νόμου, τὰ ὁποῖα ἐκμεταλλεύεται ὁ ἐνοχος καὶ διαφεύγει τῆς τιμωρίας. Μάλιστα δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις θεσπίσεως νόμων πού μὲ «φωτογραφικὲς διατάξεις» ἀποσκοποῦν στὴν νομικὴ κάλυψη συγκεκριμένων συμφερόντων.

* Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά μελετήσουν τὸ ἔργο «Περὶ Νόμων καὶ Δικαιοσύνης» (ἐκδοση Π.Ο.Α. «Τὸ Θεῖον Φῶς»), τὸ ὁποῖο περιέχει ὅλες τὶς σχετικὲς ὁμιλίαι τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων.

Όλα, λοιπόν, τὰ μειονεκτήματα τῶν νόμων, καθὼς καὶ οἱ δυσμενεῖς συνέπειες ἐξ αἰτίας αὐτῶν, ἐπιβαρύνουν ἐκείνους πού τοὺς συνέταξαν καὶ τοὺς ἐψήφισαν, οἱ ὅποιοι θὰ λογοδοτήσουν γιὰ τὶς ἄστοχες ἐνέργειές τους ἐπὶ τῆς θεσπίσεως τῶν νόμων.

Μερικὲς βασικὲς ἀρχές πού πρέπει νὰ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του ἕνας νομοθέτης, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

- Οἱ νόμοι νὰ συντάσσονται διὰ τῆς ἐμπνεύσεως ἐκ τῶν Θείων Δυνάμεων τοῦ Οὐρανοῦ. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, ὁ νομοθέτης πρέπει νὰ ἔχει ἀκραιφνῆ πίστη πρὸς τὴν Θεότητα, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀφανῆ συνεργασία τῆς ἐπὶ τῆς σωστῆς καὶ ὀλοκληρωμένης ἐπεξεργασίας τοῦ νόμου.

- Οἱ νόμοι νὰ βασίζονται ἐπὶ τῆς ἐσωτερικότητος τοῦ ἀτόμου, δηλαδή νὰ προβλέπουν τὰ βαθύτερα κίνητρα τῆς κακῆς πράξεως καὶ νὰ μὴν παραμένουν ἀπλῶς στὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐκδήλωση. Πολλές φορές ἢ οὐσία τῶν φαινομένων εἶναι ἀντίθετη ἀπὸ τὴν ὄψη τους, διότι ὁ φαινομενικὰ ἔνοχος μπορεῖ νὰ εἶναι κατὰ βάθος ἀθῶος.

- Οἱ νόμοι νὰ εἶναι ἀπλοὶ, σαφεῖς καὶ εὐκρινεῖς. Ὅταν εἶναι δυσνόητοι καὶ πολύπλοκοι, μέ λαβυρινθώδεις διατυπώσεις τῶν νοημάτων τους, τότε δέν εἶναι νόμοι, ἀλλὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου, στὰ ὅποια παγιδεύονται συνήθως οἱ ἀδύνατοι, ἐνῶ οἱ ἰσχυροὶ εὐρίσκουν τρόπους νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὶς διατάξεις τους.

- Σέ ὅλα τὰ κράτη οἱ νόμοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι, διότι ὁ ἄνθρωπος ὡς ὄντοτης εἶναι παντοῦ καὶ πάντα ὁ αὐτός. Ἡ ἐφαρμογὴ διαφορετικῶν νομοθεσιῶν σέ κάθε κράτος ὑποδηλώνει ἀκριβῶς τὴν ἀτέλεια τῶν ἀνθρώπινων νόμων καὶ τὴν ἀδυναμία τους νὰ συνταυτισθοῦν μέ τὶς ἀρχές τοῦ Θείου Νόμου.

- Οἱ νόμοι δέν πρέπει νὰ ἀρκοῦνται μόνον στὸν καθορισμὸ ποινῆς ἀνάλογης πρὸς τὸ ἀδίκημα, ἀλλὰ νὰ προβλέπουν καὶ γιὰ τὸν σωστό τρόπο ἐπίσεως τῆς ποινῆς, καὶ γιὰ τὴν τύχη τοῦ καταδικασθέντος μετὰ τὴν λήξη τῆς.

Στὸν δεύτερο κλάδο, τῶν **δικαστῶν**, τὰ πράγματα εἶναι ἀκόμη δυσκολώτερα, διότι αὐτοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι στὴ λήψη τῆς τελικῆς ἀποφάσεως.

Ἐχει λεχθεῖ, ὅτι ὁ νόμος εἶναι ἕνα ἔνδυμα, ὁ δὲ δικαστὴς εἶναι ὁ ῥάπτῃς πού ἀναλαμβάνει νὰ προσαρμόσῃ τὸ ἔνδυμα στὰ μέτρα τοῦ κατηγορουμένου. Ἐπομένως ἡ σωστὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων βαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς δικαστὲς, οἱ ὅποιοι ἐάν δέν εἶναι ἱκανοὶ «ῥάπτες» διαπράττουν μικρὰ ἢ μεγάλα ἀδικήματα. Ἀκόμη καὶ στὴν περίπτωση ἑνὸς ἡμιτελοῦς νόμου, ὅταν ὁ δικαστὴς εἶναι δίκαιος, ἡ ἀπόφασί του θὰ εἶναι ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης.

Οι δικαστές, λοιπόν, γιά νά εἶναι σέ θέση νά ἐφαρμόξουν σωστά τούς νόμους, ἔχουν ἀνάγκη πίστεως πρός τήν Θεότητα καί ἀγάπης πρός τούς συνανθρώπους των. Οἱ δύο αὐτές ἀρετές λειτουργοῦν ὡς ἓνας ἄξονας σταθεροποίησεως τοῦ πνεύματός των κατά τήν ἀσκησιμότητα των καθηκόντων τους, ὥστε νά μήν παρασύρονται ἀπό ἄλλες δυνάμεις πού θά μπορούσαν νά τούς ἀποπροσανατολίσουν ἀπό τήν ἐκδοσιμότητα τῆς ὀρθῆς ἀποφάσεως.

Οἱ δικαστές ἔχουν εὐθύνη ἐναντι τῶν καταδικαζομένων, διότι τιμωροῦν ἀνθρώπους πού δέν τούς ἔφταιξαν σέ τίποτα. Τί πρέπει, τότε, νά γίνει; Πρέπει οἱ ἔνοχοι νά τιμωροῦνται μέ πνεῦμα ἐφαρμογῆς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, δηλαδή ἡ ἀπόφασιμότητα νά ἀποσκοπεῖ στόν σωφρονισμό τους, στή συναίσθησιμότητα τῆς ἀδικίας πού διέπραξαν καί στήν ἀποφυγή ἐπαναλήψεως τῶν ἰδίων σφαλμάτων. Ὄταν ὁμως ὁ δικαστής τιμωρεῖ μέ πνεῦμα ἐκδικητικότητος ἢ τυπικῆς ἐφαρμογῆς τῶν νομικῶν διατάξεων, χωρίς νά ἐνδιαφέρεται γιά τά περαιτέρω, τότε ἐπιβαρύνεται ὁ ἴδιος μέ τήν ἐπιβληθεῖσα ποινή.

Ἐνα ἄλλο σοβαρότατο θέμα εἶναι οἱ λεγόμενες δικαστικές πλάνες. Ὁ ὁρος αὐτός πρέπει νά ἐκλείπει παντελῶς ἀπό τό λεξιλόγιό των δικαστικῶν, διότι εἶναι χιλιάκις προτιμότερο νά ἀθωωθῆ ἓνας ἔνοχος, παρά νά καταδικαστεῖ ἓνας ἀθῶος. Ὁ ἔνοχος δέν θά δυνηθῆ νά ἀποφυγεῖ τήν τιμωρία του ἀπό τούς Θεούς Νόμους, ἔστω καί μετά θάνατον στό Οὐράνιο δικαστήριό, ὅποτε ἡ τιμωρία θά εἶναι διπλάσια. Ἡ καταδική ὁμως ἓνος ἀθῶου ἀποτελεῖ μέγιστο κοινωνικό ἀδίκημα μέ πολλαπλές ἀρνητικές ἐπιπτώσεις, τόσο γιά τόν τιμωρηθέντα καί τήν οἰκογένειά του, ὅσο καί γιά τούς ἴδιους τούς δικαστές.

Ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη δέν τιμωρεῖ τούς δικαστές πού ὑπέπεσαν σέ πλάνη. Ὄταν ὁμως αὐτοί εὐρεθοῦν κατηγορούμενοι στό Οὐράνιο δικαστήριό, ἐκεῖ δέν θά μπορέσουν νά ἀρθρώσουν οὔτε λέξη, ἀπολογούμενοι γιά τό ἀδίκημά τους, καί θά ὑποστοῦν πρός σωφρονισμό τους τήν αὐστηρότατη ποινή πού προβλέπει ὁ Θεῖος Νόμος.

Ὄταν μάλιστα ἓνας δικαστής, ἐνῶ γνωρίζει ὅτι ὁ δικαζόμενος εἶναι πράγματι ἀθῶος, ἐν τούτοις τόν τιμωρεῖ, ἐπειδή κάποιος ἰσχυρός παράγων κατήυθνε παρασηνιακῶς τήν ἀπόφασή του, ἡ ποινή πού θά ὑποστή ὁ δικαστής αὐτός στόν Οὐράνό θά εἶναι ἀνευ προηγουμένου!

Ἐπάρχουν ἀνθρώποι οἱ ὅποιοι τρέμουν ἀκούοντας γιά δικαστήρια, χωρίς νά ἔχουν καμμία ὑπόθεσιμότητα σ' αὐτά. Ὁ φόβος τους πηγάζει ἀπό τό ὑποσυνείδητο, ὅπου βρῖσκεται καταγεγραμμένη ἡ ἀνάμνησιμότητα τῆς βαρύντατης τιμωρίας πού ὑπέστησαν στό Ἐρεβος τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐπειδή σέ προηγούμενη ζωή τους ὑπῆρξαν δικαστές, διαπράξαντες μεγάλα ἀδικήματα.

Βαρύτερα δικαστικά αδικήματα συνιστούν και οι καταδίκες σέ θάνατο. Μιά τέτοια καταδίκη, έστω και αν προβλέπεται από τον νόμο, επιβαρύνει στον μέγιστο βαθμό εκείνους που έλαβαν την απόφαση, στους οποίους θα επιβληθή σκληρή τιμωρία άνευ οίκτου.

Χρειάζεται λοιπόν, τόσο οι νομοθέτες όσο και οι δικαστές, να συναισθανθούν τά χρέη τους έναντι των συνανθρώπων τους, αλλά και έναντι του έαυτού των, ώστε να ενεργοούν πάντοτε μέ γνώμονα τον ανθρωπισμό, την αγάπη και την άρετή, που σέ συνδυασμό αποδίδου την σωστή έννοια τής δικαιοσύνης.

Στις δικαστικές ύποθέσεις έμπλέκονται και οι **δικηγόροι**, ως συνήγοροι είτε των έναγόντων είτε των κατηγορουμένων. Ή θέση τους όμως δέν έχει την ιερότητα που έχει ή θέση των δικαστών, διότι δέν συμμετέχουν στή λήψη τής απόφάσεως.

Ή δικηγόρος, καλώς ή κακώς, υπερασπίζεται τά συμφέροντα του πελάτου του, οποιοσδήποτε και να είναι. Έστω μία διένεξη του έναγοντος Α έναντιον του κατηγορουμένου Β. Ή δικηγόρος του Α προσπαθει μέ κάθε τρόπο να αϊτιολογήσει τίς δίκαιες αξιώσεις του πελάτου του έναντιον του Β. Έάν ο ίδιος ήταν δικηγόρος του Β, θα υπερασπιζόταν εκείνον έναντιον των αξιώσεων του Α. Ή τελική κρίση όμως άνήκει στον δικαστή, ο οποίος φέρει όλόκληρη την εϋθύνη για την ορθότητα ή μη τής απόφάσεως.

Έάν ο δικαστής παρασυρθη από τά τεχνάσματα του λόγου ή τά λογικοφανή σοφίσματα των δικηγόρων, πάλι ο ίδιος είναι ο υπεύθυνος. Γι' αυτό ο δικαστής πρέπει να έχει εϋρύτατη αντίληψη, διεισδυτική κρίση, ύψηλή διαίσθηση και πολλές γνώσεις για όλα τά θέματα, ώστε να μην γίνεται ακούσιο θύμα τής δικηγορικής εϋγλωττίας, εις βάρος τής δικαιοσύνης και του έαυτού του.

Οι δικηγόροι έξασκουν ένα κοινό βιοποριστικό επάγγελμα. Έάν είναι εν τάξει στην ύπόλοιπη ζωή τους, έξω από τίς αίθουσες των δικαστηρίων, δέν υπέχουν καμμία άλλη εϋθύνη έναντι τής Θεότητος.

16. Ή σημασία τής Παιδαγωγικής

Παιδαγωγική είναι ή σωστή εκπαίδευση των νέων. Ή σημασία της έγκειται στο ότι ή διαμόρφωση τής προσωπικότητας των νέων καθορίζει όλόκληρη την ζωή τους. Αυτά που θα μάθουν σέ νεαρή ήλικία, αυτά θα

ἐφαρμόζουν. Ἐάν λοιπόν ἀποκτήσουν κακές συνήθειες, θά εἶναι πολύ δύσκολο ἐάν ὄχι ἀδύνατο νά τίς ἀποβάλουν ὅταν ἀνδρωθοῦν.

Στήν παιδαγωγική δέν εἶναι ἀρμόδιοι μόνον οἱ διδάσκαλοι ὅλων τῶν βαθμίδων, ἀλλά καί οἱ γονεῖς. Αὐτοί πρωτίστως πρέπει νά δώσουν τήν κατάλληλη ἀγωγή στά τέκνα τους, ὥστε νά τά προετοιμάσουν σωστά γιά τήν μετέπειτα κοινωνική τους ζωή.

Βασικό χρέος ὅλων εἶναι νά τούς ἐμπνέουν τήν πίστη πρός τόν Θεόν καί τήν ἐπικοινωνία μέ τίς θεῖες δυνάμεις διά μέσου τῆς προσευχῆς. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀποκτήσει τήν πίστη ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, παρασύρεται εὐκολα ἀπό τίς ἀθεϊστικές θεωρίες καί ἀκολουθεῖ τόν δρόμο τοῦ κακοῦ. Ὅταν τά τέκνα γίνουν πιστά καί εὐσεβεῖ, ἔχουν μεγαλύτερο σεβασμό καί ἀγάπη πρός τούς γονεῖς των καί ἀκολούθως πρός τούς συνανθρώπους των.

Ἡ πρακτική ἀσκηση τῆς παιδαγωγικῆς πρέπει νά λαμβάνει ὑπόψιν τίς διαφορές τῶν δύο φύλων, ὥστε τό καθένα νά διαπαιδαγωγεῖται ἐπί διαφορετικῆς βάσεως. Ἡ βάση πρέπει νά εἶναι ἡ ἐσωτερικότητα τῶν ἀτόμων καί ἡ ἐμφύσηση τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐπειδή λοιπόν τά δύο φύλα ἔχουν διαφορετική ψυχολογία, ἀνάλογη πρέπει νά εἶναι καί ἡ ἐκπαίδευσή τους.

Ἡ κακή ἀγωγή ἐπιβαρύνει τούς γονεῖς, διότι ὅταν μεγαλώσουν τά τέκνα τους, θά ἐνεργοῦν ἀντίθετα πρός τήν ἀρετή, αὐτό δέ θά στενοχωρεῖ πολύ τούς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ὡς ὑπεύθυνοι ἀντιλαμβάνονται τό λάθος τους, ἀλλά εἶναι πλέον ἀργά νά τό ἐπανορθώσουν.

Ἡ εὐτυχία μιᾶς κοινωνίας στηρίζεται στήν καλή ἀγωγή πού λαμβάνουν τά νεαρά μέλη της.

Ἡ ὑπερβολική ἀγάπη τῶν γονέων πρός τά τέκνα τους καί ἡ συνεχῆς μέριμνα νά ικανοποιοῦν ὅλες τίς ἐπιθυμίες τους, καθιστοῦν τά τέκνα ἀχάριστα, ἐγωιστικά καί ἀνίκανα νά ἀντιμετωπίσουν τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀφοῦ ἔχουν συνηθίσει νά ἀπολαμβάνουν χωρίς κόπο τά πάντα. Ἄρα καί οἱ γονεῖς ἔχουν ἀνάγκη ἐκπαιδύσεως οἱ ἴδιοι, προκειμένου νά μάθουν τά στοιχειώδη καθήκοντα τῆς συμπεριφορᾶς τους ἔναντι τῶν τέκνων τους.

Κάθε τέκνο πρέπει νά ἀντιμετωπίζεται ἀπό τούς γονεῖς ὡς ἰδιαίτερη μονάδα, μέ ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Τό ἴδιο πρέπει νά συμβαίνει καί μέ τούς μαθητές ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων. Διότι ὁ κάθε μαθητής εἶναι ἕνας ὁλόκληρος ἰδιαίτερος κόσμος, μιά ψυχοπνευματική ὄντοτητα πού δέν ταυτίζεται πλήρως μέ καμμιά ἄλλη. Συνεπῶς ἡ συμπεριφορά τῶν γονέων καί διδασκάλων πρέπει νά προσαρμόζεται στόν χαρακτήρα τοῦ καθενός, γιά νά διαμορφώσει βαθμιαία μέ τόν σωστό τρόπο τήν προσωπικότητά του.

Τά παιδαγωγικά συστήματα τῆς ὁμοιόμορφης ἀντιμετωπίσεως τῶν πάντων εἶναι λανθασμένα. Τέτοια εἶναι καί τὰ προγράμματα ἐπιμορφώσεως διά μέσου μηχανῶν («ἐκπαιδευτική τηλεόραση» ἢ κομπιούτερ), πού προωθοῦνται τά τελευταῖα χρόνια. Αὐτά ἰσοπεδώνουν τήν προσωπικότητα τῶν μαθητῶν, διότι ἡ ἄψυχη μηχανή μεταδίδει ἀπλῶς τίς τυποποιημένες γνώσεις, χωρίς νά ἔρχεται σέ ἐπαφή μέ τόν ἐσωτερικό κόσμο τῶν παιδιῶν, ὁ ὁποῖος βαθμιαίως ἀδρανοποιεῖται, μιμούμενος ἀσυνείδητα τήν συμπεριφορά τῆς μηχανῆς. Αὐτά λοιπόν τά συστήματα, ἐνώ καταστρέφουν τήν ψυχροσύνθεση τῶν παιδιῶν καί διαστρεβλώνουν τήν σωστή ἔννοια τῆς παιδαγωγικῆς, ἐν τούτοις διαφημίζονται σάν πρόοδος! Πράγματι εἶναι πρόοδος, ἀλλά πρὸς τό κακό, πρὸς τήν ὀπισθοδρόμηση, πρὸς τήν διαφθορά τοῦ πνεύματος!

Ὅσα παιδιά ἔχουν ἐξαιρετικά δύστροπο χαρακτήρα, θά πρέπει νά παρακολουθοῦν εἰδικά σχολεῖα, ὅπου θά ὑφίστανται ἐκπαίδευση ἀνάλογη πρὸς τό ἀτίθασο πνεῦμα τους. Οὐδενός ἀνθρώπου ἡ φύση εἶναι ἀτρεπτή πρὸς τό καλό, δηλαδή ἀθεράπευτα κακή, ἐάν ληφθοῦν ἐγκαιρῶς τά κατάλληλα μέτρα. Ἐάν ὅμως τά παιδιά αὐτά ἀφεθοῦν ἐλεύθερα στίς παρορμήσεις τους, ἡ κακή φύση θά σταθεροποιηθῇ μέσα τους καί ἐξερχόμενα στήν κοινωνία θά καταστοῦν ἐπιβλαβῆ στοιχεῖα τῆς, χωρίς νά ὑπάρχει δυνατότητα ἀλλαγῆς τοῦ χαρακτήρος των. Στήν περίπτωση αὐτή ἕνα μεγάλο μέρος τῆς εὐθύνης ἔχουν ἐκεῖνοι πού ἦσαν ἀρμόδιοι γιά τήν ἐκπαίδευσή τους καί παραμέλησαν τά καθήκοντά τους.

Μιά γνωστή παροιμία λέγει: «ἀμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα». Συνήθως δίδεται ἡ ἐρμηνεία, ὅτι τά σφάλματα τῶν γονέων ἐπιβαρύνουν τά τέκνα τους, ὡς ὑφιστάμενα τήν κακή συμπεριφορά ἢ τίς λανθασμένες ἐπιλογές τους στή ζωή. Ἐάν ἐξετάσουμε ὅμως βαθύτερα τά πράγματα, ἀπό τήν πνευματική τους σκοπιά, συμπεραίνουμε ὅτι τό νόημα εἶναι διαφορετικό.

Οἱ ἀμαρτίες τῶν γονέων ἐπιβαρύνουν ἀποκλειστικά τοὺς ἴδιους, διότι βίβασαι τῶν Θεῶν Νόμων, ὁ κάθε ἀνθρώπος ὑφίσταται ὁ ἴδιος τίς συνέπειες τῶν σφαλμάτων του. Οὐδέποτε ἰσχύει ἡ μεταβίβαση τῆς εὐθύνης σέ ἄλλον ἀνθρώπο. Πῶς τότε συμβαίνει νά παιδεύονται τά τέκνα ἀπό τίς ἀμαρτίες τῶν γονέων;

Ἴδου πῶς: Διά τῆς μετενσαρκώσεως! Δηλαδή, οἱ γονεῖς πού διέπραξαν σοβαρά ἀμαρτήματα, εἴτε κατά τήν ἀνατροφή τῶν τέκνων τους εἴτε κατά τήν κοινωνική τους διαβίωση, ἐπανερχόμενοι στόν γήινο κόσμο ὡς τέκνα ἄλλων γονέων, εὐρίσκονται ἐντός τοιοῦτου περιβάλλοντος καί

οικογενειακῶν συνθηκῶν, ὥστε νά ὑφίστανται στόν ἑαυτό τους τά ὅσα διέπραξαν!

Ἡ κακή διαγωγή τῶν γονέων διαγωνίζει τίς ἀρνητικές κοινωνικές καταστάσεις καί ὀδηγεῖ πρὸς τό ἀδιέξοδο, ἐάν δέν ὑπάρξει θεῖος φωτισμός πρὸς ἐπανόρθωση τῶν κακῶς κειμένων.

Οἱ Οὐράνιοι Διδάσκαλοι δίδουν μεγάλη σημασία στό ζήτημα τῆς παιδαγωγικῆς, διότι ἀπό αὐτό ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῶν κοινωνιῶν. Ἐπίσης καί ἡ ἐφαρμογή τῶν θεῶν διδαγμάτων ἔχει ἄμεση συσχέτιση μέ τήν παιδαγωγική, διότι ἀπό τήν ἀγωγή πού θά λάβουν οἱ νεαροί βλαστοί ἐξαρτᾶται καί ἡ κατανόησή τους ἐπὶ τῶν ἀληθειῶν τοῦ θεοῦ λόγου, τίς ὁποῖες καλοῦνται νά ἐφαρμόσουν στή ζωή τους.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐρχόμενος στόν κόσμο εἶναι συνδεδεμένος μέ τόν ἀφανῆ **ἰστόν τῶν ἐλαττωμάτων** του, τά ὁποῖα ἐμπεριέχουν ὑλικές ἔλξεις καί τόν καθηλώνουν στά χαμηλά ἐπίπεδα, ἐμποδίζοντας τήν ἐσωτερική του πρόοδο. Κατῆκον του λοιπόν εἶναι ἡ ἀποβολή ὅσο τό δυνατόν περισσότερων ἐλαττωμάτων, γεγονός πού ἰσοδυναμεῖ μέ διάσπαση τῶν ἀντίστοιχων ἀκτίνων τοῦ ἰστοῦ.

Εὐρισκόμενος ὁ ἄνθρωπος σέ νεαρή ἀκόμη ἡλικία, οἱ ἀκτίνες τοῦ ἰστοῦ εἶναι «μαλακές» καί μποροῦν νά διασπαστοῦν εὐχερῶς, διότι ἡ διάπλαση τῆς προσωπικότητος τῶν παιδιῶν γίνεται εὐκολώτερα. Μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου σταθεροποιεῖται ὁ χαρακτήρας τοῦ ἀτόμου καί σκληρύνονται οἱ ἀκτίνες τοῦ ἰστοῦ, ὅποτε ἡ διάσπασή τους καθίσταται πολὺ δυσκολώτερη.

Οἱ γονεῖς, λοιπόν, καί οἱ παιδαγωγοί γενικά, πρέπει νά διαθέτουν τήν ἀνάλογη ὀξυδέρκεια, ὥστε διεισδύοντας στόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ νεαροῦ τέκνου νά διαπιστώνουν ποιά εἶναι τά σημαντικώτερα ἐλαττώματά του καί μέ κατάλληλες ἐνέργειες νά τά διορθώνουν, δηλαδή νά ἀποκόπτουν τίς πύο ἰσχυρές ἀκτίνες τοῦ ἰστοῦ.

Τό τέκνον ἀρχίζει ἀπό πολὺ μικρὴ ἡλικία νά δείχνει μέ τήν συμπεριφορά του σημάδια τῶν ἐγγενῶν ἐλαττωμάτων του, τά ὁποῖα ἀρχίζουν ἤδη νά ἀναπτύσσονται σάν βλαστοί τοῦ τρυφεροῦ ἀκόμη ἐγωιστικοῦ του δένδρου. Αὐτά πρέπει νά ἐξακριβώνουν οἱ γονεῖς, βοηθούμενοι ἀπό τήν θεία φώτιση, καί νά τά ἀποκόπτουν ἐγκαίρως, προτοῦ μεταβληθοῦν σέ ξυλῶδεις χονδρούς κλάδους, διότι τότε κάθε προσπάθεια ἀποβραίνει μάταιη.

17. Τά πολιτεύματα και οί πολιτικοί

Πολίτευμα είναι ὁ τρόπος διακυβερνήσεως μιᾶς μεγάλης κοινωνικῆς ὁμάδος ἀνθρώπων. Αὐτή γίνεται βάσει ὀρισμένων κανόνων, τοὺς ὁποίους ἀναλαμβάνουν νά ἐφαρμόσουν οἱ **πολιτικοί**.

Μέσα στό γενικό αὐτό πλαίσιο διαμορφώνονται τά διάφορα εἶδη τῶν πολιτευμάτων ἀφ' ἑνός, καί οἱ συμπεριφορές τῶν πολιτικῶν ἐπάνω στήν ἐφαρμογή τῶν καθηκόντων τους ἀφ' ἑτέρου.

Συνεπῶς τό πρόβλημα τῆς πολιτικῆς εἶναι διττό: Πρῶτον, οἱ διατάξεις πού διέπουν τό πολίτευμα νά εἶναι σωστές, δηλαδή νά προβλέπουν ὅλες τίς ἀνάγκες τῶν πολιτῶν καί μέ σχεδιασμό νά προγραμματίζουν κατάλληλα τήν ἱκανοποίησή τους. Δεύτερον δέ, πρέπει οἱ πολιτικοί νά ἔχουν τήν βούληση γιά νά ἐφαρμόζουν πλήρως τίς ἰσχύουσες διατάξεις καί νά λαμβάνουν μέτρα γιά τήν ἀντιμετώπιση οἰουδήποτε ἐμφανιζομένου προβλήματος, χωρίς νά παρακάμπτουν ἢ νά ἀγνοοῦν τοὺς νόμους, ἐκμεταλλευόμενοι τήν ἰσχύ τῆς ἐξουσίας τους πρός ἐπίτευξη ἰδιοτελῶν σκοπῶν.

Ἡ διττή φύση τοῦ προβλήματος τῆς πολιτικῆς συνεπάγεται τήν ἀνάγκη νά μελετηθῇ καί ἀπό τίς δύο πλευρές, ὥστε νά ἐντοπίζεται σέ ποιά πλευρά βρίσκεται κάθε τυχόν ἐμφανιζόμενη ἀνωμαλία ἢ δυσλειτουργία τοῦ συστήματος, καί νά γίνονται οἱ ἀπαραίτητες παρεμβάσεις πρός διευθέτησή τους.

Ἀπό τήν πρώτη πλευρά, τοῦ **ἰσχύοντος κοινωνικοῦ συστήματος**, ἔχουν ἐφαρμοσθεῖ πλεῖστες μορφές πολιτευμάτων στίς διάφορες ἱστορικές περιόδους τῶν λαῶν. Σέ αὐτά ἡ ἐξουσία ἀσκεῖται εἴτε ἀπό ἕνα ἄτομο, εἴτε ἀπό ὁμάδα ἀτόμων, ἐκλεγμένων ἢ ὄχι ἀπό τόν λαό. Τό κάθε ἕνα παρουσιάζει θετικές καί ἀρνητικές πλευρές, ἀπό τήν ἀποψη τοῦ κατά πόσον ἱκανοποιεῖ τίς ἀνάγκες τῶν πολιτῶν, ἔχει δέ ὑποστηρικτές καί ἐπικριτές, ἀνάλογα μέ τίς προτιμήσεις ἢ τά ἰδιαίτερα συμφέροντα τοῦ κάθε πολίτη.

Δέν εἶναι σκοπός μας νά ἀναπτύξουμε ὀλόκληρη τήν θεωρία τῆς πολιτειολογίας, ἀλλά νά ἐπισημάνουμε ὅτι τό ἀνώτερο ἐξ ὄλων τῶν ἐφαρμοσθέντων πολιτευμάτων εἶναι ἡ **ἀκραιφνῆς δημοκρατία**.

Στή δημοκρατία περιορίζονται στό ἐλάχιστο οἱ αὐθαιρεσίες τόσο τῶν κυβερνῶντων ὅσο καί τῶν κυβερνωμένων, διότι ὑφίσταται ἔλεγχος τῶν ἐνεργειῶν τῶν μὲν ἀπό τοὺς δέ. Ἔτσι διατηρεῖται ἡ ἰσορροπία μεταξύ τῶν δύο πλευρῶν. Ἡ ἀνατροπή τῆς ἰσορροπίας ὑπέρ τῆς πρώτης πλευρᾶς σημαίνει καταδυνάστευση τῶν πολιτῶν μέ τυραννικές μεθόδους, ἡ δέ ἀνατροπή ὑπέρ τῆς δεύτερης πλευρᾶς σημαίνει ἀναρχία καί

ὄχλοκρατία. Τέτοια φαινόμενα παρατηροῦνται σέ ὅλα τά ἄλλα πολιτεύματα. Μόνον στήν ἀκραϊφνή δημοκρατία ὑπάρχει αὐτοσυγκράτηση καί τῶν δύο πλευρῶν, ἀποφεύγοντας τίς ὑπερβολές, στίς ὁποῖες ὠθεῖται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἐγωιστική ἀτίθαιση φύση του, τίς τάσεις κυριαρχίας του ἐπί τῶν ἄλλων, καί τήν ἐπιθυμία γιά ἱκανοποίηση τῶν ἀτομικῶν του συμφερόντων.

Πολλά συστήματα φέρουν τό ὄνομα τῆς δημοκρατίας, ἀλλά μόνο κατ' ἐπίφασιν εἶναι δημοκρατικά, διότι στήν πράξη ἐφαρμόζουν μεθόδους ἀπολυταρχικές ἢ ἀκατάλληλες γιά τήν πραγματική πρόοδο τῶν κοινωνιῶν. Ἔχουν ἐπιλύσει κάποια βασικά βιοτικά προβλήματα, ἀγνοοῦν ὅμως πλεῖστα ἄλλα θέματα πού παραμένουν στήν ἀφάνεια, διότι οἱ ἰθύνοντες, ἢ μᾶλλον οἱ θεσπίσαντες τό πολίτευμα, δέν εἶχαν τήν διορατικότητα ἢ καί τήν βούληση νά προβλέψουν καί τίς βαθυτέρες ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου γιά ἐσωτερική πρόοδο καί ψυχοπνευματική ἀνάπτυξη.

Ἡ ἀκραϊφνής δημοκρατία δέν ὁμαδοποιεῖ ὅλους τούς πολίτες, σάν νά εἶναι ὁμοίομορφα προϊόντα βιομηχανικῆς παραγωγῆς, διότι ἔτσι ἐξαφανίζεται ἡ προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου καί διαστρεβλώνεται ὁ φυσικός χαρακτήρας του. Οὔτε παραμελεῖ τά ἐπί μέρους ἄτομα, ἀδιαφορώντας γιά τίς συνθήκες διαβιώσεώς τους, μέ τήν πρόφαση ὅτι μερμινᾶ γιά τό σύνολο. Προβλέπει τήν ἱκανοποίηση ὅλων τῶν ἀναγκῶν τοῦ κάθε πολίτη ξεχωριστά, τόν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ὡς ἰδιαιτέρη μονάδα μέ ξεχωριστή προσωπικότητα. Μόνον τότε δικαιούται νά λέγεται πραγματική δημοκρατία.

Ἐρχόμαστε τώρα νά ἐξετάσουμε τήν ἄλλη πλευρά, τῶν **πολιτικῶν**. Ὅποιαδήποτε καί νά εἶναι ἡ μορφή τοῦ συστήματος, ὁ πολιτικός, ὅταν διέπεται ἀπό ἀνθρωπιστικά φρονήματα, εὐρίσκει τόν τρόπο νά ἐργάζεται ἐποικοδομητικά ὑπέρ τῶν πολιτῶν καί νά ἐπιλύει σωστά ὅλα τά προβλήματα πού ἀνακύπτουν στόν τομέα τῆς ἀρμοδιότητός του, ἔστω καί ἂν δέν ὑφίσταται τό θεσμικό ἢ νομοθετικό πλαίσιο, βάσει τοῦ ὁποῖου νά μεθοδεύει τίς ἐνέργειές του. Ὁ τοιοῦτος πολιτικός θεωρεῖται δημοκρατικός, ἀσχέτως ἐάν ἡ θεωρητική βάση τοῦ ἰσχύοντος πολιτεύματος δέν εἶναι δημοκρατική.

Ἀντιθέτως, ἓνας πολιτικός πού δέν διέπεται ἀπό ἀνθρωπιστικά φρονήματα, ἀκόμη καί σέ ἓνα δημοκρατικό πολίτευμα ἐνεργεῖ πάντοτε ἀντίθετα πρὸς τό συμφέρον τοῦ λαοῦ. Ἐνῶ μέ πομπώδεις λόγους ἐξυμνεῖ τήν δημοκρατία καί διακηρύσσει μεγαλόπνοα ἔργα, στήν πράξη ἀθετεῖ σιωπηρῶς τίς ὑποσχέσεις του, παρακάμπτει τούς νόμους, καί ἐφαρμόζει ἀποφάσεις πού ἐξυπηρετοῦν τά συμφέροντα τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἢ μᾶς ὁμά-

δος κοινωνικά ισχυρών ατόμων, εκ των οποίων συνήθως απολαμβάνει προσωπικά ή κοματικά όφελη.

Οί τοιοῦτοι πολιτικοί στήν ἀρχαιότητα ἀπεκαλοῦντο **δημαγωγοί**, διότι παρέσυραν τόν δήμον (τόν λαόν) μέ τούς φανατικούς λόγους των, γιά νά τόν ὀδηγήσουν τελικῶς στήν διαφθορά καί τήν καταστροφή.

Λέγεται συχνά, ὅτι ἡ **Δημοκρατία** γεννήθηκε στήν ἀρχαία Ἑλλάδα. Αὐτό εἶναι σωστό, βεβαίως, ἀλλά ὑπάρχει καί ἡ ἄλλη πλευρά τοῦ θέματος. Αὐτή εἶναι τό στήν ἀρχαία Ἑλλάδα μαζί μέ τήν Δημοκρατία γεννήθηκε καί ἡ δίδυμη ἀδελφή της, ἡ **Δημαγωγία**. Οἱ δύο ἀδελφές, ὡς δίδυμες, ἔχουν μεγάλη ἐξωτερική ὁμοιότητα, ἀλλά οἱ ἐσωτερικοί τους κόσμοι εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετοι: Ἡ πρώτη εἶναι καλή καί ἀγαθή, ἐνῶ ἡ δεύτερη κακή καί πονηρή. Ἔτσι, ἐάν οἱ πολῖτες ἐξαπατηθοῦν ἀπό τούς δημαγωγούς, πού παρουσιάζονται μέ τήν μορφή τοῦ δημοκράτη, ἀναπόφευκτα θά ὑποστοῦν τίς βαρεῖες συνέπειες τῆς κακῆς ἐπιλογῆς των.

Ἀπό τήν ἀρχαία Ἱστορία εἶναι γνωστά τά ὑψηλά ἐπιτεύγματα τῆς δημοκρατίας, ὅπου αὐτή ἐφαρμόσθηκε, ἀλλά καί οἱ ἀνυπολόγιστες κοινωνικές καταστροφές πού ἐπέφεραν οἱ δημαγωγοί, οἱ ὁποῖοι ἐβλάστησαν σάν ζιζάνια ἐντός τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, γιά νά τό διαβρώσουν ὀλοκληρωτικά μετά τήν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας.

Στή σημερινή μας ἐποχή τά πράγματα δέν εἶναι πολύ διαφορετικά ἀπό ὅ,τι συνέβαινε στήν ἀρχαιότητα. Μόνον οἱ ἐξωτερικές συνθήκες ἔχουν ἀλλάξει, ἐνῶ ἡ οὐσία τῆς πολιτικῆς παραμένει ἀμετάβλητη, διότι οἱ ἄνθρωποι ποιοτικῶς δέν ἔχουν ἀλλάξει ὡς πρός τίς κακίες καί τά πάθη τους.

Ὅπως τότε, ἔτσι καί σήμερα στόν διεθνή χῶρο, οἱ περισσότεροι ἀπό τούς πολιτικούς ἐκφωνοῦν ὑπέροχους λόγους ὑπέρ τῆς δημοκρατίας, ἐξαγγέλλουν θαυμάσια προγράμματα ὑπέρ τῶν πολιτῶν, συγκροτοῦν ἐπιτροπές εἰδικῶν γιά τήν ἐξέταση τῶν προβλημάτων καί τήν ὑποβολή συγκεκριμένων προτάσεων ἐπιλύσεώς τους, ἀλλά στήν πράξη ἀγνοοῦν τά πάντα, ἐνεργοῦντες τελείως ἀντίθετα ἀπό τά προγράμματα καί τίς ὑποσχέσεις τους. Μποροῦμε νά εἰποῦμε, ὅτι σέ καμία χώρα τοῦ κόσμου δέν ὑφίσταται σήμερα ἀκραιφνῆς δημοκρατία, ὄχι ὡς θεωρητικό σύστημα, ἀλλ' ἀπό τήν πλευρά τῆς ἐφαρμογῆς της ἐκ μέρους τῶν πολιτικῶν.

Παραδείγματα ὑπάρχουν ἅπαιρα, ἐάν θελήσει κάποιος νά συγκρίνει συστηματικά τούς λόγους μέ τά ἀντίστοιχα ἔργα τῶν πολιτικῶν. Θά ἀναφέρομε ἕνα πολύ χαρακτηριστικό:

Στό ἑλληνικό σύνταγμα τοῦ 1975, στό ἄρθρο 117, προβλέπεται ὅτι οἱ δεσικές ἐκτάσεις πού καταστρέφονται ἀπό πυρκαϊά, θά ἀναδασώνον-

ται. Ἐν τούτοις, ἀπό τότε μέχρι σήμερα, χιλιάδες στρέματα δασικῶν ἐκτάσεων στήν Ἑλλάδα καταστράφησαν ἀπό πυρκαϊές, καί ἀντί νά ἀναδασωθοῦν, οἰκοπεδοποιήθηκαν! Ποῖος πταίει; Τό σύνταγμα ἤ οἱ ἀρμόδιοι γιά τήν ἐφαρμογή του; Ἀσφαλῶς οἱ δεῦτεροι, ἤτοι οἱ πολιτικοί, οἱ ὁποῖοι δέν ἔλαβαν τά ἐπιβαλλόμενα μέτρα γιά τήν τήρηση αὐτῆς τῆς συνταγματικῆς διατάξεως. Μέ τήν ἀδράνεια καί τήν ἀβουλία τους, ἴσως δέ καί τό ἀφανές ὄφελος τῶν ἰδίων ἢ τῆς παρατάξεώς των, ἄφησαν ἀσύδοτους τούς καταπατητές τῶν καμμένων ἐκτάσεων. Ἀντίθετα, ἕνας σωστός πολιτικός θά φρόντιζε δραστήρια γιά τήν ταχύτατη ἀναδάσωση, ἀκόμη καί ἂν δέν προβλεπόταν κάτι τέτοιο ἀπό τό σύνταγμα.

Αὕτη εἶναι ἡ συνήθης τακτική τῶν δημαγωγῶν. Ψηφίζουν πρόθυμα τά δημοκρατικά θεσμικά πλαίσια τοῦ πολιτεύματος, γιά νά εἶναι θεωρητικά κατωχυρωμένοι, ἀλλά στήν πράξη παραβιάζουν κατά βούληση τό σύνταγμα καί τούς νόμους, χωρίς νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τόν ἔλεγχο πού ὑφίστανται ἀπό τίς ἄλλες πλευρές, ἰσχυρίζόμενοι ὅτι ἐνεργοῦν δημοκρατικά, ἀφοῦ ἐξελέγησαν ἀπό τόν λαό!

Ἡ μέριμνα τῶν δημαγωγῶν γιά τούς πολίτες διέπεται ἐπίσης ἀπό τήν ἴδια νοοτροπία. Ἀδιαφοροῦν γιά τήν ἀποτελεσματική ἐπίλυση τῶν προβλημάτων, χωρίς νά λαμβάνουν ἐγκαίρως τά κατάλληλα μέτρα γιά νά τά ἀντιμετωπίσουν ἐν τῇ γενέσει τους. Ὄταν δέ αὐτά διογκωθοῦν σέ τεράστιο βαθμό, τότε σπεύδουν μέ σπασμωδικές κινήσεις νά συμμαζέψουν πρόχειρα τήν ἀφόρητη κατάσταση, ἐνῶ ὄχι λίγες φορές ἐπιρρίπτουν τήν εὐθύνη στούς ἀπλοῦς πολίτες.

Οἱ πολιτικοί γενικῶς, δημαγωγοί ἢ δημοκράτες, ἔχουν στά χέρια τους τήν δύναμη τῆς ἐξουσίας. Οὐδέποτε λογοδοτοῦν πραγματικά γιά τίς πράξεις τους, οὔτε ὑφίστανται τίς συνέπειες τῶν κακῶν ἐνεργειῶν τους, γιατί ἔχουν διαμορφώσει τό πολιτικό σκηνικό μέ τέτοιον τρόπο, ὥστε οἱ ἴδιοι νά θεωροῦνται ἀνεύθυνοι. Δηλαδή, ἕνας πολιτικός μπορεῖ νά ζημιώσει τό δημόσιο μέ τεράστια ποσά πολλῶν δισεκατομμυρίων, ἀλλά νά παραμείνει ἀτιμώρητος, ἐπειδή δέν ὑπάρχει ἢ δέν ἐνεργοποιεῖται τό νομοθετικό πλαίσιο γιά νά κατηγορηθῇ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης ὡς ὑπεύθυνος. Τό ἴδιο συμβαίνει μέ τούς πολιτικούς, πού μέ τήν ἀνευθυνότητα ἢ τίς λανθασμένες ἀποφάσεις τους, ἀφήνουν ἀνεξέλεγκτους τούς διαφθορεῖς τῆς κοινωνίας, ἀδρανοῦν γιά τήν διάδοση τῶν ναρκωτικῶν, συντελοῦν στήν καταστροφή τῆς παιδείας, ἀδιαφοροῦν γιά τήν δυστυχία τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων κ.λπ. Οὐδεῖς ἐκ τῶν πολιτικῶν ὑπευθύνων γιά τά ἀνωτέρω ἐγκλήματα τιμωρήθηκε ποτέ ἀπό τήν γήνη δικαιοσύνη.

“Όλα αυτά πού αναπτύξαμε μέχρι στιγμῆς σχετικά μέ τούς πολιτικούς, ἔχουν λεχθεῖ ἐπανελημμένως ἀπό δημοσιογράφους καί κοινωνικούς φορεῖς, τά ἔχουν δέ διαπιστώσει στήν πράξη οἱ περισσότεροι πολῖτες. Τά ἀναφέραμε ὁμως γιά νά καταλήξουμε στήν τελική μας θέση, ἀπό πνευματικῆς σκοπιᾶς:

Οἱ πολιτικοί εἶναι πραγματικά ὑπεύθυνοι στόν τομέα πού ἀναλαμβάνει ὁ καθένας. Εἶναι ὑπεύθυνοι καί γιά ὅσα κάνουν, ἀλλά καί γιά ὅσα δέν κάνουν ἐνῶ ὀφείλαν νά τά κάνουν. Ἐάν δέν τιμωροῦνται στή Γῆ ἀπό τήν Πολιτεία, διότι οἱ νόμοι πού ψηφίζουν οἱ ἴδιοι τούς ἐξασφαλίζουν τό ἀνεύθυνον καί τό ἀτιμώρητον τῶν ἀποφάσεών τους, θά πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι στόν Οὐρανό θά δώσουν λόγον τῶν πράξεών τους καί θά ὑποστοῦν μέχρι κεραίας τίς συνέπειες αὐτῶν.

Τά σφάλματα τῶν πολιτικῶν εἶναι συνήθως τεράστια, διότι τούς τυφλώνει ὁ ἐγωισμός, τό συμφέρον, ἡ φιλοδοξία, καί ἡ ψευδαίσθηση ὅτι ἔχοντας τήν ἐξουσία στά χέρια τους θά μείνουν ἀνεξέλεγκτοι. Ἡ ἐντύπωσή τους αὐτή μπορεῖ νά εἶναι σωστή γιά τήν Γῆ, ὄχι ὁμως γιά τόν Οὐρανό. Γι’ αὐτό οἱ περισσότεροι τῶν πολιτικῶν εὐρίσκονται τιμωρημένοι στό ἔρεβος μέ βαρύτερες ποινές.

Σημειωτέον δέ, ὅτι μερικοί πολιτικοί τοῦ παρελθόντος, μετά τήν λήξη τῆς ποινῆς των, ἐπανερχονται στόν κόσμο μας καί ἀναλαμβάνουν πάλι πολιτική ἐξουσία, ἀλλά διαπράττουν τά ἴδια σφάλματα. Αὐτό δείχνει ὅτι παρήμειναν ἀδιόρθωτοι, παρά τίς διδασκαλίες πού ἔλαβαν στά Οὐράνια ἐκπαιδευτήρια. Γι’ αὐτό, ὅταν ἐπανεέλθουν στόν Πνευματικό Κόσμο, ἡ προηγούμενη ποινή τους διπλασιάζεται. Σέ μελλοντική τους δέ ἐνσάρκωση, δέν τούς ἐπιτρέπεται νά ἀναλάβουν ἄλλη φορᾶ θέσιν ἐξουσίας.

Οἱ πολιτικοί εἶναι συνήθως ὄντοτητες μέ ἰσχυρό πνεῦμα, ἀλλά μέ ἀσθενική ψυχή. Προτοῦ ἐνσαρκωθοῦν, λαμβάνοντας τό πρόγραμμα τῆς μελλοντικῆς ζωῆς των ἐπί τῆς πολιτικῆς σταδιοδρομίας, ἔδωσαν τήν ὑπόσχεση ὅτι θά ἐνεργήσουν σωστά καί θά πράξουν ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιά τήν εὐημερία ὄλων τῶν πολιτῶν χωρίς διακρίσεις. Ἐνσαρκούμενοι ὁμως, λησμονοῦν τήν ὑπόσχεσή τους καί ὠθούμενοι ἀπό τό ἰσχυρό τους πνεῦμα, προβαίνουν σέ κάθε εἶδους παρανομίες ὑπέρ τῶν ὀλίγων, ἀδιαφοροῦντες γιά τούς πολλούς. Ἐτοι καταδικάζουν οἱ ἴδιοι τόν ἑαυτό τους, διότι μέ τίς πράξεις τους παραβαίνουν τήν ὑπόσχεση πού ἔδωσαν πρό τῆς καθόδου των, ἡ ὁποία ἔχει τό κῆρος πνευματικοῦ συμβολαίου.

Αὐτά, βεβαίως, ἰσχύουν γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἀλλά γιά τούς πολιτικούς ἐνέχουν ἰδιαίτερη βαρύτητα, διότι ὡς κατέχοντες τήν δύναμη τῆς ἐξουσίας, κυριεύονται ἀπό ἀλαζονεία καί προβαίνουν σέ ἐνέργειες καί ἀποφάσεις πέρα ἀπό κάθε ἐννοια δημοκρατικῆς εὐθύνης, συμπερι-

φερόμενοι σάν άσυνείδητοι δημαγωγοί. Όταν όμως εύρεθούν ενώπιον του κριτηρίου τής συνειδήσεώς των, θά είναι άργά για νά έπανορθώσουν όσα έκαναν ή όσα δέν έκαναν υπέρ των πολιτών, ενώ είχαν έπιβεβλημένο καθήκον νά τά κάνουν.

18. Η σύγκρουση μεταξύ καλού και κακού στον κόσμο

Στόν γήινο κόσμο τά στοιχεία του καλού και του κακού συνυπάρχουν, ή μάλλον συνυφαίνονται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε νά μήν μπορεί νά υπάρχει τό ένα από αυτά μόνο του χωρίς τήν ύπαρξη και του άλλου. Ο συσχετισμός τους αυτός προκαλεί τήν σχετικότητα τής ύποστάσεώς τους, διότι στόν κόσμο μας δέν ύφίσταται τίποτε τό άπόλυτον. (Βλ. στήν ένότητα 8).

Η συνύπαρξη ή συνύφανση του καλού και του κακού έχουν ως άποτέλεσμα τήν σύγκρουσή τους μέσα στά πλαίσια τής περιοχής όπου ενεργούν, μέ στόχο τήν επικράτηση του ενός επί του άλλου. Μέσα δέ στις προκαλούμενες ποικίλες αντίθέσεις, κινούνται και εξελίσσονται όλα τά στοιχεία και τά έμβια όντα τής Γής.

Οί δύο αυτές αντίθετες δυνάμεις έχουν τήν προέλευσή τους έξ Ουρανού, όπου βρίσκεται και ή άφετηρία τους. Τό καλό προέρχεται από τήν **Παρατάξη του Καλού**, τής όποιás Άρχηγός είναι ο Ίησους Χριστός. Τό δέ κακό προέρχεται από τήν **Παρατάξη του Κακού**, τής όποιás Άρχηγός είναι ο έκπεσών άγγελος Έωσφόρος. Η διαφορά είναι, ότι στόν Ουρανό οί δύο Παρατάξεις είναι άπολύτως διαχωρισμένες μεταξύ τους, ενώ στη Γή, όπως είπαμε, τό καλό και τό κακό συνυπάρχουν σε σχετική άλληλουχία και ούδέποτε μπορούν νά διαχωριστούν.

Οί δύο Παρατάξεις επιδρούν στόν κόσμο μας διά μέσου των άκτινοβολιών τους. Η πρώτη ενεργεί μέ άκτινοβολίες **Λευκού φωτός**, ενώ ή δεύτερη μέ άκτινοβολίες **Μέλανος φωτός**. Η διαφορά δέν είναι αισθητή ύλικώς, αλλά νοητή διαισθητικώς από τήν αντίθεση των σκοπών που επιδιώκουν. Διότι ή μέν πρώτη προσπαθεί νά δημιουργήσει, ή δέ δεύτερη νά καταστρέψει.

Σύμφωνα μέ τους Θείους Νόμους, τους όποιους έθέσπισε ο Άναρχος πρό τής Δημιουργίας των Κόσμων, οί άκτινοβολίες των δύο Παρατάξεων που ενεργούν έντός του κόσμου πρέπει νά είναι ίσοδύναμες. Δηλαδή, τό Καλό και τό Κακό, ως δυνάμεις προερχόμενες έξ Ουρανού, είναι άπολύτως ισοσταθμισμένες. Πρέπει όμως νά γνωρίζουμε τό έξής: Η

ισχύς τῆς Παρατάξεως τοῦ Καλοῦ εἶναι ἀπεριόριστη (πρακτικῶς ἀπειρη), ἐνῶ ἡ ἰσχύς τῆς Παρατάξεως τοῦ Κακοῦ εἶναι πεπερασμένη. Ἡ πρώτη, λοιπόν, ρυθμίζει τὴν ἰσχύν τῆς ἀνάλογα μετὰ τὴν δράση τῆς δευτέρας, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἰσοδυναμία. Ὅταν δὲ ἡ δευτέρα τείνει νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τῆς, τότε ἡ πρώτη λαμβάνει ἀξημμένα μέτρα ἐναντίον τοῦ κακοῦ, ἐπαναφέροντας τὴν ἰσορροπία τῶν ἀντιθέτων μέσα στὸν κόσμον.

Ἐφ' ὅσον ἡ Παράταξι τοῦ Καλοῦ ἔχει ἀπεριόριστη ἰσχύ, θὰ μποροῦσε ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ ἐξουδετερώσει τὴν Παράταξι τοῦ Κακοῦ, δηλαδή νὰ ἐξαλείψει ὅλοσχερῶς τὸ κακὸ ἀπὸ τὸν κόσμον. Γιατί, ὅμως, δέν γίνεται κάτι τέτοιο; Γιατί ἡ Θεότης ἐπιτρέπει στὸ κακὸ νὰ ὑφίσταται;

Διότι τὸ κακὸ εἶναι ἀπαραίτητο στὸν ὕλικό κόσμον γιὰ τὴν ἐξέλιξι ὄλων τῶν ὄντων, κυρίως δὲ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ πλανήτης Γῆ εἶναι ἓνα μεγάλο ἐκπαιδευτήριον.

Ἀναφέραμε ἤδη ὅτι οἱ ἐνέργειες τόσο τοῦ Καλοῦ ὅσο καὶ τοῦ Κακοῦ συντελοῦνται δι' ἀκτινοβολιῶν. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτές εἰσερχόμενες μετὰ ἰσοδύναμη ἰσχύ στὴν κάθε ἀνθρώπινη ὄντοτητα, παύουν πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀπολύτως διαχωρισμένες καὶ συμφύρονται σὲ μιὰ ἀδιαίρετη ἐνότητα δυϊστικοῦ χαρακτήρος. Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα τώρα, ὑπόκειται στὴν ἐπίδραση τῶν ἀμφίδρομων ὠθήσεων μέσω τῶν ἀκτινοβολιῶν. Σημειωτέον δέ, ὅτι οὐδεμία Παράταξι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαναγκάσει τὸν ἄνθρωπον σὲ ἐνέργεια καλὴ ἢ κακὴ, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς πειθοῦς προσπαθοῦν νὰ τὸν ὀδηγήσουν πρὸς τὴν κατεύθυνση πού ἐπιθυμοῦν.

Ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματός του, καλεῖται νὰ ἰσοσταθμίσει ἐντὸς του τίς ἐνέργειες τῶν δύο ἀντιθέτων ἀκτινοβολιῶν πού δέχεται. Ἐάν παραχωρήσει στὸν ἑαυτό του περισσότερη ἰσχύ ἀπὸ τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη πλευρά, τότε ξεφεύγει ἀπὸ τὸ μέτρον καὶ ὀδηγεῖται πρὸς τὸ ἀδιέξοδο. Δέν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε ὑπερβολικὰ καλός, διότι οἱ ἄλλοι θὰ ἐκμεταλλεῦνται ἀσύστολα τὴν ἀδυναμία του νὰ ἀντιδράσει, οὔτε ὑπερβολικὰ ἀντιδραστικός, διότι βλάπτει τοὺς ἄλλους δημιουργώντας προβλήματα πού τελικὰ θὰ ἀποβοῦν εἰς βάρος του. Ἄρα, ἡ μέση ὁδὸς τῆς **ἰσοσταθμίσεως** ἢ τοῦ μέτρον εἶναι ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη.

Οἱ δυσχέρειες καὶ οἱ ἀντιξοότητες τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀτόμου εἶναι πολλές καὶ ποικίλες. Ὅλα αὐτὰ, σὲ τελικὴ ἀνάλυση, προέρχονται ἀπὸ τίς ἐνέργειες τῶν ἀντιθέτων ἀκτινοβολιῶν πού δέχεται. Ἀγωνιζόμενος λοιπόν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὰ δεινὰ τῆς ζωῆς, ἀποκτᾷ συνεχῶς περισσότερο ψυχικὸ σθένος καὶ βαθμιαίως κατορθώνει νὰ φθάσῃ στὸ ἐπιδιωκόμενον σημεῖο τῆς ἰσορροπίας.

Ἐάν ἔλειπαν οἱ ἀντιθέσεις, τότε ἡ ζωὴ μας θὰ ἦταν μονότονη, νοηλικὴ καὶ χωρὶς ἐνεργητικότητα. Μέσα ὅμως ἀπὸ τίς ποικίλες ἀντιθέσεις πού ἐμφανίζονται στὴ ζωὴ μας, ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ νὰ τίς ξεπεράσουμε καὶ νὰ διευθετήσουμε τὰ πράγματα μέ ὀμαλότητα. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ προσπάθεια εἶναι ἐκείνη πού τελειοποιεῖ τὸν ἐσωτερικό μας κόσμο καὶ μᾶς ἀνυψώνει μέχρι τὴν ἰσοστάθμιση. Ὅπως τὸ σῶμα γυμνάζεται μέσω τῶν ἀσκήσεων, ἔτσι καὶ ἡ ψυχοπνευματικὴ μας ὄντοτητα γυμνάζεται μέ τίς ἀσκήσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἐπομένως, στὸν ὑλικό κόσμο ἡ σύγκρουση μεταξύ καλοῦ καὶ κακοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη. Αὐτὸς ἄλλωστε εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ κόσμου μας: Νὰ κατεργάζονται οἱ ὄντοτητες μεταξύ σφύρας καὶ ἄκμονος, ἦτοι διὰ μέσου τῶν ἀντιθέτων ἐνεργειῶν, μέχρι νὰ ἐκλεπτυνθοῦν ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς Νόμος.

Σέ κάθε κοινωνία ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι κακοί, δηλαδή ἐκεῖνοι πού δέν ἀκολουθοῦν τὸν ἐνδεδειγμένο δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Μέ τίς πράξεις τους προκαλοῦν πολλές δυσάρεστες καταστάσεις στοὺς συνανθρώπους των, αὐξάνοντας τὴν ἰσχύ τοῦ κακοῦ στὸν κόσμο. Αὐτοὶ φυσικά, ἐάν δέν μετανοήσουν ἐγκαίρως γιὰ νὰ ἐπανορθώσουν ὅσα ἔπραξαν, θὰ ἀναγκαστοῦν κάποτε, σύμφωνα μέ τὸν νόμο τοῦ κάρμα ἢ τῆς ἀνταποδοτικῆς δικαιοσύνης, νὰ ὑποστοῦν στὸν ἑαυτό τους ὅλα τὰ δεινὰ πού προκάλεσαν στοὺς ἄλλους. Ἐτσι μέσα ἀπὸ τίς διαδοχικὲς μετενσαρκώσεις, θὰ φθάσουν κάποτε καὶ αὐτοὶ στὴν πλήρη ἐξιλέωση τῆς ὄντοτήτός τους καὶ στὴν ἰσοστάθμιση ψυχῆς καὶ πνεύματος.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός των, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ἀποτελοῦν ἓνα ἀκόμη ἀντικείμενο ἀσκήσεως, ὥστε μέσα ἀπὸ τὴν τριβὴ τῆς συγκρούσεως νὰ τελειοποιοῦνται ἀμφότεροι καὶ νὰ ἐξελισσονται στὰ σημεῖα πού ἔχει ἀνάγκη ὁ καθένας.

Ἡ ἔννοια τῆς ἰσοσταθμίσεως στὸν ἄνθρωπο περιλαμβάνει τὴν κατάσταση τῆς πλήρους πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἰσορροπίας, τὴν ἔλλειψη ὁποιασδήποτε ἀμφιβολίας ἢ ἀμφιταλαντεύσεως στὶς ἐνέργειές μας, καὶ τὴν ἀκράδαντη σταθερότητα στὴν ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν δυσχερειῶν τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἔννοια αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τίς δυσκολώτερες στὴν σωστὴ ἐφαρμογὴ τῆς, διότι παρεμβαίνει τὸ πνεῦμα καὶ ἀνατρέπει, μέ τίς ἄλλοπρόσαλλες ἔλξεις του, τὰ ὅσα ἔχει ἐπιτύχει ὁ ἄνθρωπος.

Γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ διατηρηθοῦμε συνεχῶς σέ κατάσταση ἰσοσταθμίσεως. Ὅταν ὁμως αἰσθανόμαστε ὅτι ξεφεύγουμε πολὺ ἀπὸ αὐτὴν, πρέπει νὰ καταβάλουμε κάθε δυνατὴ προσπάθεια ὥστε νὰ ἐπανεέλθουμε.

Ἡ σύγκρουση μεταξύ καλοῦ καὶ κακοῦ στὸν κόσμον μας ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν Θεὸ Νόμον καὶ πραγματοποιεῖται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἁρμονίας, διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἰσχύς ἀκτινοβολίας τῆς μᾶς ἢ τῆς ἄλλης πλευρᾶς θὰ κατέστρεφε τὰ ὄντα, ἀντὶ νὰ τὰ ὠφελήσῃ. Ἡ σύγκρουση αὐτὴ θὰ διαρκέσει μέχρι συντελείας τῶν κόσμων. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφθῇ παντελῶς τὸ κακὸ ἀπὸ τὸν κόσμον μας, ἀλλὰ θὰ διατηρεῖται ἕσαεὶ ὡς ἀντιστάθμισμα τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τοῦ καλοῦ.

Ὁ σιδηρουργὸς στὸ ἐργαστήριό του διαμορφώνει τὰ ἀντικείμενα ποὺ κατεργάζεται μετὰ τὴν σφύρα. Ὅμως ἡ ἐνέργεια τῆς σφύρας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀποδώσῃ κανένα ἀποτέλεσμα, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἀντίσταση τοῦ ἄκμονος (ἀμονιοῦ), ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἰσοδύναμη σὲ σκληρότητα καὶ ἀντοχή.

Κατ' ἀνάλογο τρόπο ἡ Θεότης κατεργάζεται τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλα τὰ ὄντα μέσα στὸ ἀπέραντο ἐργαστήριον τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, διὰ μέσου τῆς σφύρας (τοῦ καλοῦ) καὶ τοῦ ἄκμονος (τοῦ κακοῦ). Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ κακοῦ ὡς ἀντιθέσεως στὴν ἐνέργεια τοῦ καλοῦ. Ὅταν μεταξύ αὐτῶν ὑπάρχει ἰσοδυναμία, τότε ἐπιτυγχάνεται ἡ μέγιστη δυνατὴ ὠφέλεια γιὰ τὸν ἀνθρώπον.

Στὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἐπανέλθουμε στὰ ἐπόμενα Κεφάλαια.

19. Ἡ ζωὴ, ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἀθανασία

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴν γήινη ἐμπειρία μας. Δηλαδή, πιστεύουμε ὅτι **ζωὴ** εἶναι ὁ χρόνος ποὺ βρισκόμαστε ὡς ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς, **θάνατος** δέ, ὅτι εἶναι ἡ λήξη αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Ἐὰν ἐξετάσουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν πνευματιστικὴν σκοπιᾶν, διευρύνονται οἱ ὀρίζοντες αὐτῶν τῶν ἐννοιῶν καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ πραγματικὴ σημασία τους.

Σύμφωνα μετὰ ὅσα ἔχουμε ἀναπτύξει μέχρι τώρα, ὁ ἀναγνώστης ἔχει καταλάβῃ ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος συνδέονται ἀναπόφευκτα μετὰ τὴν ἐννοια τῆς ψυχῆς. Ὅταν ἡ ψυχὴ κατέρχεται ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐγκλωβίζεται στὸ σῶμα, τότε ἀρχίζει ἡ γήινη ζωὴ μετὰ τὴν γέννηση. Ὅταν δέ ἡ ψυχὴ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἐπιστρέφει στὸν Οὐρανὸν, τότε ἐπέρχεται ὁ θάνατος.

Μεταφέροντας τίς ἴδιες αὐτὲς ἐννοίες στὸν Πνευματικὸν Κόσμον, τὸ

νόημά τους αντιστρέφεται: **Ἡ γέννηση στή Γῆ εἶναι θάνατος γιά τόν Οὐρανό**, διότι φεύγει ἀπό ἐκεῖ ἡ ψυχή γιά νά ἐγκατασταθῆ στό νέο της ὑλικό περιβάλλον. Ἐπειδή λοιπόν τήν χάνουν οἱ γνωστές καί φιλικές της ψυχές, ἔχουν τήν ἐντύπωση ὅτι «πέθανε». **Ὁ δέ θάνατος στή Γῆ εἶναι γέννηση γιά τόν Οὐρανό**, ἐπειδή ἡ ψυχή ἐπιστρέφει στό οἰκεῖο της περιβάλλον, καί οἱ γνωστές καί φιλικές της ψυχές τήν ὑποδέχονται μέ χαρά, ὅπως ὑποδέχονται οἱ γήινοι γονεῖς τό νεογέννητο τέκνο τους.

Ὁ συνδυασμός τῶν ἀντιθέτων σημασιῶν πού ἔχουν οἱ ἔννοιες τῆς γεννήσεως καί τοῦ θανάτου στόν γήινο καί στόν Οὐράνιο κόσμο, ὁλοκληρώνει τόν κύκλο τῆς διαδρομῆς τῶν ψυχῶν, μέ τίς συνεχεῖς μετενσαρκώσεις τους. Ἔχουμε ἐξηγήσει δέ, ὅτι οἱ μετενσαρκώσεις γίνονται προκειμένου ἡ κάθε ὄντοτητα νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά βάρη τῆς συνειδησῶς της.

Τί εἶναι, τώρα, ἡ **ἀθανασία**;

Κατά τήν κυριολεξία τῆς λέξεως, ἀθανασία σημαίνει τήν ἀπουσία τοῦ θανάτου. Προηγουμένως ἐδώσαμε τίς δύο σημασίες τῆς ἔννοιας τοῦ θανάτου, τήν γήινη καί τήν οὐράνια. Ἀπό αὐτές στήν ἔννοια τῆς ἀθανασίας δέν εἶναι δυνατόν νά ἰσχύει ἡ πρώτη, διότι κάθε ζωντανό ὄν εὐρισκόμενο ἐπί τῆς Γῆς, κάποτε ἀποθνήσκει, ἀφοῦ ἡ ὕλη ὡς οὐσία εἶναι φθαρή. Ἀκόμη, δέν εἶναι εὐλόγο νά δεχθοῦμε ὅτι θά ἐπικρατήσῃ, μέ θεϊκή ἐπέμβαση, ἡ πλήρης ἀφθαρσία τῶν ὑλικῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, διότι τοῦτο προσκρούει σέ πολλές ἀντιφάσεις καί παραδοξότητες. Τό ἐπιχείρημα περί τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει θέση ἐδῶ, διότι ὅπως ἡ Παντοδυναμία του θά μπορούσε νά ἀφθαρτοποιήσῃ τά ὑλικά σώματα, ἔτσι θά μπορούσε νά δημιουργήσῃ πολύ ἀνώτερα σώματα, σέ ὑψηλότερο πνευματικό ἐπίπεδο. Γιά ποιόν λόγο, λοιπόν, νά ἀλλάξει τόν ρόλο αὐτῆς τῆς οὐσίας (τῆς ὕλης), τήν ὁποία ἐξ ὑπαρχῆς τήν δημιούργησε φθαρή;

Ἐπομένως, στήν ἔννοια τῆς ἀθανασίας ταιριάζει μόνον ἡ ἀπουσία τοῦ οὐράνιου θανάτου. Δηλαδή, ὁποια ὄντοτητα τελειοποιεῖται μέχρι τόν βαθμό νά μήν χρειάζεται νά πεθάνει πάλι στόν Οὐρανό γιά νά ἐνσαρκωθῇ στή Γῆ, αὐτή ἡ ὄντοτητα λέμε ὅτι ἐκέρδισε τήν ἀθανασία της.

Οἱ ἄνθρωποι ὅταν πεθαίνουν, μεταβαίνουν μέν στόν Οὐρανό ὡς ψυχές, ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἔγιναν ἀθάνατοι. Ἐάν ἔχουν βάρη, θά ἐπανέλθουν στή ζωῆ τοῦ θανάτου, ἤτοι στή Γῆ, γιά νά ἐξλιεωθοῦν. Μόνον ὅταν φθάσουν στό ὕψος τῆς γήινης τελειότητας δέν ἐπανερχονται καί μποροῦν νά εἰποῦν ὅτι ἔγιναν ἀθάνατοι. Ἡ δέ περαιτέρω πορεία τῆς ἐξελιξεῶς τους θά ἐξετασθῇ στό Δ' Κεφάλαιο.

Σύμφωνα μέ τήν Ἑλληνική Μυθολογία, ὁ **Ὑπνος** καί ὁ **Θάνατος** ἦσαν

δίδυμοι αδελφοί, τέκνα τῆς Νυκτός καί τοῦ Ἑρέβους. Αυτό σημαίνει ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ θανάτου εἶναι παρόμοια μέ τήν κατάσταση τοῦ ὕπνου. Ποίου ὅμως θανάτου; Τοῦ θανάτου πού ἔμεῖς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τόν ἀποκαλοῦμε γήινη ζωή καί ἔχουμε τήν ἐντύπωση ὅτι ἀποτελεῖ τήν πραγματική ζωή, ἐνώ ἡ ἀλήθεια εἶναι διαφορετική.

Ὁ γήινος θάνατος μᾶς ἐπαναφέρει ἀπό τήν ὕλική ζωή στήν οὐράνια, ἡ ὁποία εἶναι καί ἡ πραγματική. Διά τοῦ οὐρανόθου θανάτου ἐρχόμαστε στήν ὕλική ζωή, ἡ ὁποία σέ ἀντίθεση μέ τήν προηγούμενη εἶναι ἀπατηλή καί εἰκονική, συγκρινόμενη περίπου μέ τήν κατάσταση πού βιώνουμε ὅταν βλέπουμε ἕνα ὄνειρο. Ἐπομένως ἡ γήινη ζωή εἶναι ὁ πραγματικός θάνατος, ἢ μάλλον ἡ κατάσταση πού ταιριάζει περισσότερο στήν ἔννοια τοῦ θανάτου.

Εὐρισκόμενοι, λοιπόν, ὡς ἄνθρωποι ἐπί τῆς Γῆς, εἶναι σάν νά βλέπουμε ἕνα συλλογικό ὄνειρο. Ὁ κάθε ἕνας συμμετέχει στό ὄνειρο αὐτό διά μέσου ἑνός μηχανισμοῦ ἀνάλογου μέ ἐκεῖνον τῆς λεγόμενης «εἰκονικῆς πραγματικότητος», χρησιμοποιώντας σάν ἰδιαίτερο σημεῖο ἡ ὄργανο ἀναφορᾶς τό σῶμα του, τό ὁποῖο κινεῖ ἡ ψυχή (ἡ ψυχοπνευματική ὄντοτητα).

Κατά τόν γήινο θάνατο ἡ ὄντοτητα αὐτή ἐγκαταλείπει τό σῶμα τῆς, τό ὁποῖο ὡς ἐκ τούτου παραμένει ἀκίνητο, δηλαδή «νεκρό». Ἡ ψυχή ὅμως δέν εἶναι νεκρή, ἀλλά ἐπανήλθε στήν ἀληθινή ζωή. Αυτό σημαίνει ὅτι ξύπνησε ἀπό τό ὄνειρο τοῦ γήινου θανάτου καί βρέθηκε στήν κατάσταση τῆς πραγματικῆς οὐράνιας ζωῆς. Διά τοῦτο ὁ Ὕπνος καί ὁ Θάνατος ἐθεωροῦντο ἀδέλφια.

Πράγματι, ὅταν βλέπουμε ἕνα ὄνειρο κατά τήν διάρκεια τοῦ ὕπνου, ὀλόκληρη ἡ ὑπαρξή μας βρίσκεται μέσα στίς εἰκόνες τοῦ ὁνείρου, τίς ὁποῖες βιώνουμε σάν πραγματικές, χωρίς καθόλου νά ὑποψιαζόμεστε ὅτι εἶναι ἀπατηλές ψευδαισθήσεις. Ὅταν δέ ξυπνάμε, οἱ ὄνειρικές εἰκόνες χάνονται ἀπότομα καί ἔμεῖς βρισκόμαστε στήν ἐντελῶς διαφορετική κατάσταση τῆς ζωῆς, πού τήν θεωροῦμε πλέον ὡς τήν πραγματική ζωή, σέ σύγκριση μέ ἐκείνην τοῦ ὁνείρου.

Τήν ἴδια ἐντύπωση ἀποκομίζει ἡ ψυχή κατά τόν γήινο θάνατο. Ἐφ' ὅσον εἶναι ἀκόμη συνδεδεμένη μέ τό σῶμα, βιώνει τίς καταστάσεις τῆς ὕλικῆς ζωῆς σάν πραγματικές. Ὅταν ὅμως ἀποχωρήσει, αἰσθάνεται σάν νά ξυπνάει ἀπό ἕνα ὄνειρο. Εὐρισκόμενη δέ στό περιβάλλον τῆς οὐράνιας ζωῆς, ἀντιλαμβάνεται ξεκάθαρα ὅτι ἡ γήινη ζωή πού ἐγκατέλειπε δέν ἦταν παρά ἕνα εὐχάριστο ἢ δυσάρεστο ὄνειρο.

Ἡ περαιτέρω ἐξέλιξή μας, ὅπως τό ἐάν θά ἐνσαρκωθοῦμε πάλι ἢ ὄχι, ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπό τήν διαδρομή πού ἀκολουθήσαμε μέσα στό ὄλο-

κληρωμένο πλέον ὄνειρο τῆς γήινης ζωῆς μας. Γι' αὐτό πρέπει νά ἀνταποκριθοῦμε σωστά σέ ὅλα τά καθήκοντά μας, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ θάνατος δέν εἶναι τό τέλος, ἀλλά ἡ ἀφετηρία τῆς νέας ζωῆς. Ἐάν ἐπεικοιθοῦμε ὅτι διανύσαμε ἐπάξια τήν ζωὴ μας, τότε θά ἐξασφαλίσουμε τήν ἀθανασία τῆς αἰωνιότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγικές παρατηρήσεις

Τά φαινόμενα πού παρατηροῦνται στόν κόσμο μας χωρίζονται σέ δύο κύριες κατηγορίες: στά φυσικά καί στά ὑπερφυσικά ἢ πνευματικά ἢ πνευματιστικά.

Τά φυσικά φαινόμενα λαμβάνουν χώρα μέ τήν ἐπίδραση τῶν γνωστών ἢ ἀγνωστων φυσικῶν νόμων καί χαρακτηρίζονται ἀπό τήν νομοτέλεια τῆς ἐπαναλήψεως των κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὅταν συνυπάρχουν οἱ ἴδιες συνθήκες.

Τά πνευματικά ἢ πνευματιστικά φαινόμενα* λαμβάνουν χώρα μέ τήν ἐπίδραση μιᾶς πνευματικῆς ὄντοτητας, ἡ ὁποία μπορεῖ νά παραμένει ἀφανής κατά τήν διάρκεια τοῦ φαινομένου, ἡ καί νά γίνεται μερικῶς αἰσθητή. Σέ σπάνιες δέ περιπτώσεις ἡ ὄντοτητα αὐτή μπορεῖ νά γίνει ὀλικῶς ὄρατή.

Ἡ ἀνωτέρω διάκριση μεταξύ τῶν δύο κατηγοριῶν φαινομένων καθορίζει καί τήν οὐσιώδη διαφορά μεταξύ αὐτῶν. Ἐνῶ, δηλαδή, τά φυσικά φαινόμενα διέπονται ἀπό καθορισμένη νομοτέλεια, ἐφ' ὅσον οἱ φυσικοί νόμοι δροῦν ἀσυνείδητα, ἀντιθέτως τά πνευματιστικά φαινόμενα δέν εἶναι δυνατόν νά καθοριστοῦν καί νά προβλεφθοῦν νομοτελειακά, διότι ἡ ἐμφάνισή τους ἡ ὄχι ἐξαρετᾶται καί ἀπό τήν βούληση τοῦ ἐνεργοῦντος πνεύματος.

Συνεπῶς ἡ παρατήρηση καί ἡ μελέτη τῶν ἐν λόγω φαινομένων δέν εἶναι ἐφικτή μέ τίς μεθόδους τῆς παραδοσιακῆς ἐπιστήμης, οἱ ὁποῖες στηρίζονται ἐπὶ τῆς τακτικῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἰδίων ἀποτελεσμάτων ἀπό τά ἴδια αἷτια. Οἱ προσπάθειες ἐφαρμογῆς τέτοιων τυποποιημένων

* Ἐπειδή μέ τόν ὄρο «πνευματικά» ἐννοοῦνται συνήθως τά φαινόμενα τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ (νόηση, σκέψη, βούληση, ἐπιθυμίες κ.λπ.), στό ἔξης θά χρησιμοποιοῦμε μόνον τόν ὄρο «πνευματιστικά».

μεθόδων και στά πνευματιστικά φαινόμενα ὀδηγήθηκαν σέ παταγώδη ἀποτυχία, διότι δέν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ὁ ὑπερβατικός παράγων τοῦ πνεύματος.

Ἐς πάροουμε ἓνα ἀπλό και προσφιλές στούς ἐρευνητικούς κύκλους φαινόμενο, τήν **μεταβίβαση σκέψεως** ἀπό ἓνα ἄτομο (πομπός) σέ ἓνα ἄλλο (δέκτης). Ὁ πομπός συγκεντρώνει τήν προσοχή του σέ μερικά σχήματα ἢ λέξεις ἢ ἀντικείμενα, ὁ δέ δέκτης, πού μπορεί νά βρῖσκεται σέ πολύ μεγάλη ἀπόσταση, προσπαθεῖ τήν ἴδια στιγμή νά συλλάβει τήν εἰκόνα πού τοῦ στέλνει νοερά ὁ πομπός.

Τά πειράματα μεταβίβασεως τῆς σκέψεως, ἄλλοτε στέφονται ἀπό μεγάλη ἐπιτυχία, ἄλλοτε ἔχουν μέτρια ἀπόδοση, και ἄλλοτε δέν παρουσιάζουν κανένα ἀποτέλεσμα. Οἱ μεγάλες διαφορές ἀποδόσεων μπορεί νά ἐμφανίζονται διαδοχικά, χωρίς νά διαφοροποιοῦνται οἱ ἐξωτερικές συνθήκες, και τά ὑποκείμενα τοῦ πειράματος (πομπός και δέκτης) νά εὐρίσκονται στήν ἴδια φυσική κατάσταση και διάθεση. Τότε, τί συμβαίνει;

Ἀπλούστατα, ἡ μεταβίβαση τῆς σκέψεως δέν μπορεί νά συντελεσθῇ, ἐάν μεταξύ πομποῦ και δέκτου δέν μεσολαβήσῃ κάποια πνευματική ὄντοτητα, ἡ ὁποία λειτουργεῖ σάν ἀγωγός διοχετεῦσεως τῶν εἰκόνων. Ὅταν, λοιπόν, ἡ ὄντοτητα αὐτή συνεργασθῇ (ἀφανῶς βέβαια), τότε τό πείραμα ἐπιτυγχάνει μέ σχετική ἀκρίβεια. Ἐάν ὁμως δέν συνεργασθῇ, τότε δέν ὑφίσταται σύνδεση τοῦ δέκτου μέ τόν πομπό, ὁπότε καθίσταται ἀδύνατη ἡ μετάδοση ἔστω και τοῦ ἐλαχίστου μηνύματος.

Οἱ μεγάλες διαφορές ἀποδόσεων στά τοιούτου εἶδους πειράματα ἔχουν ὀδηγήσει πολλούς στήν πεποίθηση ὅτι τά πνευματιστικά φαινόμενα δέν εἶναι «ἐπιστημονικά», ἀποφεύγοντας νά ἀσχοληθοῦν μέ αὐτά.

Πράγματι, δέν εἶναι ἐπιστημονικά, μέ τήν ἔννοια πού ὁ ὅρος ἀποδίδεται στά φυσικά φαινόμενα. Αὐτό ὁμως δέν σημαίνει ὅτι εἶναι κατώτερα ἢ ἀπορριπτέα. Ἀντιθέτως, εἶναι ἀνώτερα και σημαντικώτερα ἀπό τά ἐπιστημονικά, διότι ἀνάγονται στίς ὑπερβατικές ἐπιδράσεις τοῦ οὐράνιου κόσμου στόν γήινο.

Κάποιοι ἄλλοι τά παρουσιάζουν σάν φαινόμενα μυστηριώδη και ἀνεξήγητα, δίνοντας ἔμφαση στίς λεπτομερειακές περιγραφές, γιά νά ἐντυπωσιάσουν τούς ἀναγνώστες, χωρίς νά τούς δίνουν τήν πραγματική βάση τῆς ἐρημνεῖας των. Ἐάν ὁμως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν αὐτή ἡ βάση, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τόν πνευματισμό, τότε τά ὑπερφυσικά φαινόμενα δέν εἶναι πλέον οὔτε μυστηριώδη, οὔτε ἀνεξήγητα.

Ἡ διερεύνηση και μελέτη τῶν φαινομένων αὐτῶν γίνεται, βεβαίως, μέ μεθόδους διαφορετικές ἀπό ἐκεῖνες πού χρησιμοποιεῖ ἡ ἐπιστήμη. Στό

παρόν ἔργο μας δέν θά ἀσχοληθοῦμε μέ τό κεφάλαιο τοῦ πειραματικοῦ πνευματισμοῦ, διότι πρόκειται γιά εἰδικό θέμα πού δέν ἐνδιαφέρει ἄμεσα τό εὐρύτερο κοινό. Ἀρκούμεστε στή διαπίστωση καί καταγραφή τῶν φαινομένων, πού ἔχουν παρατηρηθεῖ πολλές φορές ἀπό ἀξιόπιστους ἐρευνητές καί ἔχουν καταχωρηθεῖ λεπτομερῶς σέ χιλιάδες βιβλίων καί περιοδικῶν διεθνῶς.

Εἴπαμε στήν ἀρχή, ὅτι τά πνευματιστικά φαινόμενα ὀφείλονται στήν ἐπίδραση μιᾶς ἄσαρκης πνευματικῆς ὀντότητας. Τέτοιες ὀντότητες, ὅμως, εἶναι καί οἱ ἐγκλωβισμένες ἐντός τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, δηλαδή οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ἡ κάθε ψυχή, ἐπειδή εἶναι δεσμευμένη στό σῶμα ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου βρῖσκεται κάτω ἀπό τήν κυριαρχία τοῦ πνεύματος (τό ὁποῖο στόν ὑλικό κόσμο δεσπόζει ἐπί τῆς ὀντότητας), δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐκδηλώσει μέ εὐχέρεια τίς ὑπερφυσικές τῆς ἱκανότητες. Ὅταν ὅμως ἡ ψυχή κατορθώσει νά ὑπερκεράσει τήν ἐμβέλεια τῶν ἐνεργειῶν τοῦ πνεύματος, τότε ὁ ἀνθρώπος ἐμφανίζει διάφορα ἀξιοπερίεργα φαινόμενα, τά ὁποῖα ὑπάγονται στόν τομέα τοῦ πνευματισμοῦ.

Αὐτά τά φαινόμενα, πού ὀφείλονται κυρίως στήν ἐπίδραση μιᾶς ἐνσαρκωμένης ψυχοπνευματικῆς ὀντότητας, εἶναι ἡ τηλεπάθεια, ἡ ὑποβολή, ἡ μαντεία, ἡ ψυχοβολία ἢ βασκανία, ἡ ἀκαΐα, ἡ ἐνόραση κ.λπ. Στό προηγούμενο βιβλίο μας («Πνευματισμός», σελ. 38), τά κατατάξαμε σέ ἰδιαίτερη κατηγορία μέ τόν τίτλο «**Αὐτοπνευματισμός**». Τονίσαμε ὅμως, ὅτι σχεδόν πάντοτε ὑφίσταται δευτερευόντως καί ἡ βοηθητική συνεργασία ἑνός ἀσάρκου πνεύματος. Ἐπίσης εἶναι δυνατόν τά ἴδια φαινόμενα νά προκληθοῦν μέ ἀποκλειστική ἐπίδραση μιᾶς ἄσαρκης ὀντότητας, χωρίς ἄμεση συμμετοχή τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Γιά τούς λόγους αὐτούς στό παρόν ἔργο μας τά ἐξετάζουμε ὅλα μαζί, χωρίς νά τά διαχωρίζουμε σέ κατηγορίες.

Πολλοί διερωτῶνται, ποιά εἶναι ἡ καθ' ἑαυτό ἀξία τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καί τί προσφέρουν στήν πρόοδο καί ἐξέλιξη τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀξία τους ἔγκειται στό ὅτι συνιστοῦν ἀπτές ἀποδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἀλλά καί περὶ τῆς δυνατότητας τῶν ἐνεργειῶν του στά πράγματα τοῦ ἰδικοῦ μας ὑλικοῦ κόσμου. Ἔτσι ὁ ἀνθρώπος ἀποκτᾷ συναίσθηση τῆς μεταθανάτιας ζωῆς, ἐφ' ὅσον ἀπό τόν Οὐράνιο κόσμο κατήλθε γιά νά τελειοποιηθῆ καί ἐκεῖ κάποτε θά ἐπιστρέψει. Ἡ ἐπίγνωση αὐτή τοῦ δίνει τό νόημα τοῦ πραγματικοῦ προσορισμοῦ του ἐπί τῆς Γῆς καί τόν καθιστᾷ προσεκτικώτερο στήν ἐκτέλεση

τῶν καθηκόντων του, ὥστε νά μὴν εὐρεθῆ πρό ἐκπλήξεων ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ ἐξεταστηρίου.

Βεβαίως, τὰ πνευματιστικά φαινόμενα δέν ἀποτελοῦν τό ἅπαν στήν ἐκπαίδευση τοῦ ἀνθρώπου. Συνιστοῦν ὅμως τήν εἰσαγωγική βαθμίδα, ὥστε νά στρέψει τήν προσοχή του πρὸς τὰ ἄνω, νά καταλάβει ὅτι ἡ ὑλική ζωὴ δέν εἶναι αὐτοσκοπός, ἀλλὰ εὐκαιρία πρὸς καλλιέργειαν τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου, καί νά στρέψει πρὸς τὰ ἐκεῖ τίς ἐνεργειές του.

Μετά τὰ φαινόμενα ἔρχεται ἡ θεία Διδασκαλία τοῦ Οὐρανοῦ νά δλοκληρώσει τήν ἐκπαίδευση τοῦ ἀνθρώπου καί ἀπό τήν θεωρητική πλευρά, μέ ἐπακριβεῖς καθοδηγήσεις ἐπὶ τῶν καθηκόντων καί ὑποχρεώσεών του, καθὼς καί μέ τήν ἀποκάλυψη τῆς διαδρομῆς τῆς ὄντοτήτός του μετά θάνατον. Ἡ Διδασκαλία αὕτη δίδεται εἴτε ἀπό τοὺς ἐνσαρκωμένους μύστες, εἴτε διὰ μέσου τοῦ πνευματισμοῦ, συνοδευόμενη συνήθως ἀπό φαινόμενα ἀνωτέρας πνοῆς, ὅπως τὰ θαύματα. Αὐτές οἱ πλευρές θά ἐξεταστοῦν στό ἐπόμενο Κεφάλαιο.

Κατά τήν ἐξέταση κάθε φαινομένου δέν ἐπεκτεινόμαστε στήν περιγραφή συγκεκριμένων περιπτώσεων ὅπου συνέβησαν τοιαῦτα φαινόμενα, διότι θά ἀυξανόταν ὑπερβολικά ὁ ὄγκος τοῦ βιβλίου. Ὁ σκοπός μας εἶναι νά τὰ ἐξηγήσουμε θεωρητικά, ὁ δέ ἀναγνώστης μπορεῖ νά τὰ ἐξακριβώσῃ μόνος του, εἴτε ἀπό προσωπικὲς ἐμπειρίες εἴτε ἀπό τό στενό περιβάλλον του. Ἐξ ἄλλου λεπτομερεῖς περιγραφές τέτοιων φαινομένων ὑπάρχουν ἀφθονες στὰ κυκλοφοροῦντα πνευματιστικά βιβλία καί περιοδικά, ὅπου μπορεῖ νά ἀνατρέξει ὁ κάθε ἐνδιαφερόμενος.

2. Γενικά περὶ τῶν πνευμάτων

Τί εἶναι τὰ πνεύματα;

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι στό ἄκουσμα αὐτῆς τῆς λέξεως καταλαμβάνονται ἀπό ἓναν ἀνεξήγητο φόβο καί ἀόριστο δέος, πού ὀφείλεται στήν αἴσθησι τοῦ ἀγνώστου, ἢ στήν ἐντύπωσι ὅτι ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων εἶναι ὁ κόσμος τῶν νεκρῶν, πού δέν πρέπει νά τὸν πλησιάζουν. Ἄλλοι πάλι μειδιοῦν εἰρωνικά σάν νά πρόκειται γιὰ κάτι τό φανταστικό καί ἀνύπαρκτο.

Χρειάζεται λοιπόν νά ἀποσαφηνισθοῦν τὰ στοιχειώδη πράγματα περὶ τῶν πνευμάτων, ὥστε νά ἐκλείψουν οἱ δεισιδαιμονίες, οἱ προλήψεις καί οἱ ἀδικαιολόγητοι φόβοι.

Στό Α' Κεφάλαιο μιλήσαμε γιὰ τήν ψυχὴ καί τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώ-

που, τὰ ὅποια ἀρρήκτως ἐνωμένα ἀποτελοῦν μία ἐνιαία ψυχοπνευματική ὄντοτητα. Ὁ δὲ ἄνθρωπος εἶναι μία τοιαύτη ὄντοτητα ἐγκλωβισμένη στό ὑλικό της περίβλημα, τό σῶμα.

Ἡ εἴσοδος τῆς ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητος στό σῶμα λαμβάνει χώραν κατά τήν γέννηση, ἐνῶ μέ τόν θάνατο ἐπέρχεται ἡ ἀποδέσμευση ἢ ἀπελευθέρωσή της ἀπό αὐτό. Ὅταν λοιπόν ἡ ὄντοτητα εὐρίσκεται ἐντός ὑλικοῦ σώματος ἀποκαλεῖται **ἄνθρωπος**, ἐνῶ ὅταν δέν ἔχει ὑλικό σῶμα ἀποκαλεῖται **πνεῦμα**.

Ἐπομένως, ἀπό ὄντολογικῆς πλευρᾶς, τὰ πνεύματα εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι καί οἱ ἄνθρωποι, μέ τήν διαφορά ὅτι δέν περιορίζονται ἀπό τήν ὕλη καί γι' αὐτό μποροῦν νά κινοῦνται στίς 4 διαστάσεις*, ἔχοντας πολύ μεγαλύτερη ἀντίληψη καί πολύ περισσότερες γνώσεις ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Ἡ ὕπαρξη τῶν πνευμάτων διδάσκεται ἀπό ὅλες τίς θρησκείες, εὐρίσκεται δέ στούς μύθους καί στίς παραδόσεις ὄλων τῶν λαῶν. Ὅλα αὐτά δέν εἶναι δυνατόν νά προέρχονται ἀπό ψευδαισθήσεις, φαντασιώσεις, ἢ ἐξαπατήσεις ἀπό ἐπιτήδειους λαοπλάνους, διότι δέν θά διατηροῦντο ἐπί τόσες χιλιάδες χρόνια ὡς παγκοσμίως ἀποδεκτές ἀλήθειες. Τά ψεύδη ἀποκαλύπτονται σύντομα, χωρίς νά ἀποκτοῦν μεγάλη διάδοση τοπικῶς ἢ χρονικῶς.

Ὁ σημαντικώτερος λόγος πού ἐνισχύει συνεχῶς τήν πίστη ὄλων τῶν λαῶν, σέ ὅλες τίς ἐποχές, στήν ὕπαρξη τῶν πνευμάτων, εἶναι οἱ ἐμφανίσεις τῶν φασμάτων νεκρῶν ἀνθρώπων, γνωστῶν σέ ἐκείνους πού τούς παρουσιάζονται, οἱ ὅποιοι πείθονται ἔτσι γιά τήν ἐπιβίωση τῆς ψυχῆς μετά θάνατον.

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἔχει αὐτοσυνειδησία καί συναισθησι τῆς ἀτομικότητός του ἐναντι τῶν ἄλλων, τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει μέ τὰ πνεύματα: Διατηροῦν πλήρως τήν αὐτοσυνειδησία καί τήν ἀτομικότητά τους, ὡς αὐτοδύναμες ὄντοτητες, μέ τήν διαφορά, ὅπως εἶπαμε, ὅτι ἔχουν τεραστίως διευρυμένη ἀντίληψη ἐναντι τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως λέγεται, τό χαμηλότερο οὐράνιο πνεῦμα εἶναι πολύ σοφώτερο καί ἀπό τούς σοφώτερους ἀνθρώπους τῆς Γῆς.

Ἐπί πλέον, μετά τόν θάνατο, ὅλα τὰ πνεύματα διατηροῦν τὰ αἰσθήματα, τίς ἀναμνήσεις, καί γενικά τίς συναισθηματικές καταστάσεις πού εἶχαν στήν γήινη ζωή τους. Ἔτσι ἔχουν τόν διακαή πόθο νά ἔλθουν σέ ἐπαφή μέ τούς οἰκείους ἢ φίλους των, νά τούς καθοδηγήσουν, νά τούς βοηθήσουν στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς τους, ἢ ἀπλῶς νά συνομιλήσουν μα-

* Ἡ τετάρτη διάσταση εἶναι ὁ Πνευματικός Κόσμος.

ζί τους, ενισχύοντας τήν πεποίθησιν ὅτι ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν ὡς πνευματικές πλέον ὀντότητες καί ὅτι κάποτε θά συναντηθοῦν ἐκ νέου.

Ἡ ὑπαρξή τῶν πνευμάτων ἐπιβεβαιώνεται καί διά μέσου τῶν ποικίλων πνευματιστικῶν φαινομένων. Τοιαῦτα φαινόμενα ὑπάρχουν πλεῖστα στίς παραδόσεις τῶν λαῶν, πού ἔχουν τήν ἀφετηρία τους σέ πραγματικά περιστατικά. Καθημερινῶς δέ συμβαίνουν πολλά φαινόμενα σέ ἀνθρώπους, πού ἐντυπωσιάζονται ἀπό τήν ἀνεξήγητη παραδοξότητά τους. Οἱ θρησκείες ἐπίσης περιλαμβάνουν στήν διδασκαλία τους πάμπολλα ὑπερφυσικά φαινόμενα, πού τά ἀποδέχονται ὡς θείες ἐκδηλώσεις, ἔστω καί ἂν δέν τούς δίνουν τήν ὀνομασία «πνευματιστικά» ἢ οὐσία τους ὅμως εἶναι αὐτή.

Ὅταν ἀπό τά μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα ἄρχισε νά διαδίδεται ὁ νεώτερος πνευματισμός, ταυτόχρονα μέ τήν ἐπιστημονική ἐξακρίβωση καί διερεύνηση τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, ἐγένοντο καί συστηματικές παρατηρήσεις ἐπί τῶν ὀντοτήτων πού τά προκαλοῦσαν ἢ συμμετεῖχαν ὀπωσδήποτε σ' αὐτά. Ἡ μελέτη τῆς συμπεριφορᾶς τῶν πνευμάτων, τῶν δυνάμεων πού ἔχουν, τῶν δυνατοτήτων ἐκδηλώσεως αὐτῶν ἢ ὄχι, τῶν ὀρθῶν ἢ λανθασμένων πληροφοριῶν πού μεταδίδουν, τῆς ἱκανότητος νά προβλέπουν μελλοντικά γεγονότα κ.λπ., ὀδήγησε σέ πολύ χρήσιμα συμπεράσματα, πού ὑπάγονται σέ ἰδιαίτερο κεφάλαιο τοῦ πνευματισμοῦ.

Ἐγινε κατανοητό κατ' ἀρχήν, αὐτό πού διδάσκουν ὅλες οἱ θρησκείες, ὅτι ὑπάρχουν **δύο κύριες κατηγορίες πνευμάτων**: τά **ἀγαθά** καί τά **πονηρά**. Κάθε κατηγορία ὑποδιαιρεῖται σέ περαιτέρω ὑποκατηγορίες καί διαβαθμίσεις τῶν πνευμάτων κατὰ κλίμακες, ἀνάλογα μέ τήν βαθμίδα ἐξελιξεῶς τους. Αὐτά τά θέματα ἐκτίθενται πῶ ἀναλυτικά στά ἐπόμενα Κεφάλαια.

Ἐκεῖνο ὅμως πού πρέπει νά γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης προκαταβολικά, εἶναι ὅτι τά πνεύματα δέν ἔχουν ἀπεριόριστες ἐλευθερίες στίς ἐνέργειές τους, οὔτε στίς ἐκδηλώσεις τους ἐντός τοῦ ὕλικου κόσμου διά τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων. Ὑπάρχουν οἱ σταθεροί, αἰώνιοι καί ἀμετάβλητοι Θεῖοι Νόμοι, οἱ ὁποῖοι ρυθμίζουν τά πάντα μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Ὅλα δέ τά πνεύματα, τόσο τά ἀγαθά ὅσο καί τά πονηρά, ἐνεργοῦν πάντοτε μέσα στά πλαίσια τῶν Θεῶν Νόμων, διότι κάθε ἀπόκλιση ἀπό αὐτούς ἐπισύρει αὐστηρές τιμωρίες.

Ἔτσι, ὅταν ἓνα ἀγαθό πνεῦμα ἐπιθυμεῖ νά ὀμιλήσει πρὸς τούς οἰκείους του, ἢ νά φανερώσει τήν παρουσία του διά μέσου ἑνός πνευματιστικῆς φύσεως φαινομένου, δέν μπορεῖ νά τό κάνει, ἐάν ἡ ἐνέργειά του δέν εἶναι σύμφωνη μέ τίς σχετικές διατάξεις τῶν Θεῶν Νόμων. Ἐπίσης

ένα πονηρό πνεῦμα, παρά τήν ἐπιθυμία του νά βλάψει κάποιον ἄνθρωπο, δέν μπορεί νά τό κατορθώσει, ἐάν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δέν ἔλθῃ μέ ὅποιονδήποτε τρόπο σέ ἐπαφή μαζί του. Τά πάντα, λοιπόν, εἶναι κανονισμένα μέ ἀπόλυτη τελειότητα, χωρίς νά διαφεύγει οὔτε ἡ ἐλάχιστη λεπτομέρεια.

3. Τό ἐκτόπλασμα

Ἀπό τήν ἐναρξη τῶν πνευματιστικῶν πειραματισμῶν ἔγινε φανερό, ὅτι γιά νά ἐκδηλωθοῦν οἱ πνευματικές ὀντότητες κατά ὅποιονδήποτε τρόπο ἐντός τοῦ ὕλικου κόσμου, ἐχρειάζοντο νά ἀπορροφήσουν μιά εἰδική οὐσία, τήν ὁποία ἐλάμβαναν ἀπό τόν ὄργανισμό τῶν διαμέσων. Ἡ οὐσία αὕτη ὀνομάστηκε, ἀπό διάφορους ἐρευνητές, «ψυχικόν ρευστόν», «ἔδιον», «τηλέπλασμα», τελικά δέ ἐπεκράτησε ἡ ὀνομασία «ἐκτόπλασμα», ἐπειδή ἔχει τήν ιδιότητα νά διαπλάθεται ἐξερχόμενον ἐκτός τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ.

Τό ἐκτόπλασμα εἶναι μία εἰδική αἰθέρια ὕλη, πού λαμβάνεται ἀπό τό σῶμα καί τήν ψυχή. Δηλαδή ἡ φύση της δέν εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ὕλική, ἀλλά περιέχει καί στοιχεῖα ἀπό τά αἰθερικά σῶματα τῶν ψυχοπνευματικῶν ὀντοτήτων. Εἶναι συμπυκνωμένη αὔρα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατέχουν σέ κάποιο βαθμό τήν ικανότητα διαθέσεως ἐκτοπλάσματος, ἡ ὁποία εἶναι περισσότερο ἔντονη στά διάμεσα. Ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι κατά τήν διάρκεια πειραμάτων ὕλοποιήσεως, τά διάμεσα χάνουν ἀρκετό ἀπό τό βάρος τους, ἐπειδή ἕνα μεγάλο μέρος τῶν σωματικῶν τους στοιχείων μετασχηματίζεται σέ ἐκτόπλασμα.

Ἡ πιό ἐνδιαφέρουσα φυσιολογική ιδιότητα τοῦ ἐκτοπλάσματος εἶναι ὅτι μπορεί νά λαμβάνει διαφόρους βαθμούς συμπυκνώσεως. Ἀρχικῶς ἔχει ἀόρατη ἀερῶδη μορφή, κατόπιν γίνεται ὀμιχλώδες νέφος, κατόπιν μαλακή γλοιώδης οὐσία, μπορεί δέ νά γίνει μέχρι ἐξαιρετικῆς σκληρότητος στερεό σῶμα. Εἶναι προφανές ὅτι ἀνάλογα μέ τίς ἐκάστοτε συνθήκες, λαμβάνει ὅποιαδήποτε ἀπό τίς ἐνδιάμεσες μορφές καί καταστάσεις, γι' αὐτό ἡ φαινομενολογία του ποικίλει πολύ, ἐξαρτώμενη ἀπό τούς παράγοντες πού ἐπηρεάζουν τήν ἐκδήλωση τοῦ πνεύματος.

Οἱ διαφορετικές μορφές τοῦ ἐκτοπλάσματος παρομοιάζονται μέ τίς διαφορετικές καταστάσεις τοῦ ὕδατος. Τό ἴδιο στοιχεῖο, τό νερό, μπορεί νά εἶναι ἀόρατος ὑδρατμός, ὄρατό νέφος, ὑγρό, ἢ στερεός πάγος. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει μέ τό ἐκτόπλασμα, τοῦ ὁποίου ὁ βαθμός συμπυκνώ-

σεως εξαρτάται από την διαθέσιμη ποσότητα, την ισχύν του πνεύματος, τις φυσικές συνθήκες του περιβάλλοντος, τό είδος του πειράματος κ.λπ.

Από ύλικής πλευράς, έχει διαπιστωθή ότι τό εκτόπλασμα έμπεριέχει ανόργανες ένώσεις, όπως φωσφορικό ασβέστιο και χλωριοϋχο νάτριο, αλλά και οργανικές, όπως λευκωματώδη ούσία με λιπαρά στοιχεία και κύτταρα του ανθρώπινου οργανισμού, τά όποια μοιάζουν με λεμφοκύτταρα. Άμυλο και σάκχαρο δέν ανεκαλύφθησαν. Πάντως τά ύλικά στοιχεία αποτελούν την μία πλευρά της ύφης του, διότι ή άλλη πλευρά, ή πνευματική, μάς είναι παντελώς άγνωστη.

Τό στερεό εκτόπλασμα έχει χρώμα υπόλευκον ή φαιόν, παρουσιάζει δέ μεγάλη ευαισθησία στό φώς. Πάντως μπορούμε νά δεχθοϋμε, ότι ή λεπτομερής σύσταση και οι επί μέρους ιδιότητες κάθε τύπου εκτοπλάσματος ποικίλουν, ανάλογα με την προέλευση και την σύνθεσή του. Όπως δηλαδή τά διάφορα ύδατα έμπεριέχουν πολλές διαλυμένες ούσίες, πού τά καθιστούν διαφορετικά τό ένα από τό άλλο σέ ιδιότητες και χρήσεις, έτσι υπάρχουν και διαφορετικοί τύποι εκτοπλάσματος, με ανάλογη φυσική συμπεριφορά και αποτελέσματα.

Κατά την εκπομπή εκτοπλάσματος παρατηρείται πτώση της θερμοκρασίας (ψυχρά ρεύματα), καθώς και φαινόμενα φωτεινά, ήλεκτρικά, μαγνητικά και φωτοχημικά. Η έπιστημονική μελέτη όλων αυτών δέν έχει προχωρήσει αρκετά, έφ' όσον οι έρευνητές άγνοούν την μή ύλική πλευρά της ύφης του. Έξ άλλου δέν είναι δυνατόν νά διερευνηθή, με τά σημερινά μέσα, όταν εύρίσκεται ακόμη στην άόρατη ή στην νεφελώδη μορφή του. Οι προηγούμενες διαπιστώσεις έγιναν με έρευνες επί στερεού εκτοπλάσματος.

Είπαμε στην άρχή, ότι οι πνευματικές όντότητες για νά εκδηλωθούν κατά όποιονδήποτε τρόπο έντός του ύλικού κόσμου, χρειάζεται νά απορροφήσουν μία ποσότητα εκτοπλάσματος. Αύτή λειτουργεί μέσα στην όντότητά τους περίπου όπως τό ήλεκτρικό ρεύμα μέσα στον κινητήρα. Ό κινητήρας, με την διέλευση του ρεύματος τίθεται σέ κίνηση και άποδίδει ένα συγκεκριμένο έργο. Αντίστοιχα τά πνεύματα, απορροφώντας την ένέργεια του εκτοπλάσματος, μπορούν νά άποδώσουν διάφορα φαινόμενα, όπως μετακινήσεις αντικειμένων, κτύπους, αιώρησην, φωτεινές εκδηλώσεις κ.ά. Για τά νοητικά φαινόμενα (διαμεσική γραφή, ξενογλωσσία, διόραση, έμπνευση κ.ά.) είναι επίσης άπαραίτητο τό εκτόπλασμα, χρησιμοποιούμενο με την άόρατη μορφή του, όποτε δέν είναι άμεσα άντιληπτό.

Τά ὄσα ἀναφέραμε προηγουμένως ἀφοροῦν στό ἀνθρώπινο ἢ γήινο ἐκτόπλασμα. Ὑπάρχουν ἄλλα δύο κύρια εἶδη ἐκτοπλάσματος, γιά τά ὁποῖα γράφομε στήν ἐνότητα 17, ὅπου ἐξετάζεται τό φαινόμενο τῶν ὑλοποιήσεων.

Κατά τίς ὑλοποιήσεις, ἤτοι τίς ὁρατές ἐμφανίσεις πνευματικῶν ὄντοτήτων, ἡ λειτουργία τοῦ ἐκτοπλάσματος εἶναι διαφορετική ἀπό τήν προηγούμενη. Δηλαδή, δέν παίζει τόν ρόλο κινητηρίου ἤλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀλλά ἐμποτίζει τό αἰθερικό σῶμα τῆς ὄντοτητος, μέχρι τό σημεῖο νά καθίσταται τοῦτο ὁρατό ἀπό τοὺς ἀνθρώπους.

Γιά νά γίνει αὐτό κατανοητό, φέρω τό ἐξῆς παράδειγμα: Ὅταν πρόκειται νά γίνει ἀξονική τομογραφία σέ ἕναν ἀσθενή, αὐτός πίνει ἕνα εἰδικό ὑγρό, τό ὁποῖο ἐμποτίζει τά ὄργανα τοῦ σώματός του, ὥστε νά καθίστανται «ὁρατά» ἀπό τό μηχάνημα καί νά ἀποτυπώνονται λεπτομερῶς στήν λαμβανόμενη πλάκα. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καί μέ τό ἐκτόπλασμα. Διαχέεται, ὅπως εἶπαμε, στό αἰθερικό σῶμα τοῦ πνεύματος, προσδίδοντας ὁρατή ὑπόσταση στή μορφή του. Ὅταν δέ ἡ ἀπορρόφηση ἐκτοπλάσματος περιορίζεται σέ ἕνα μέρος μόνον τοῦ σώματος (τό πρόσωπο, ὁλόκληρο τό κεφάλι, τό χέρι κ.λπ.), τότε εἶναι ὁρατό μόνον αὐτό τό μέρος, ἐνώ τό ὑπόλοιπο σῶμα τοῦ πνεύματος παραμένει ἀόρατο, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει, ὅπως νομίζουν μερικοί ἀπό τήν πρώτη ἐντύπωση τῆς περιεργῆς ἐμφανίσεως.

Γενικά, λοιπόν, τό ἐκτόπλασμα ἔχει πολλές φυσιολογικές ἰδιομορφίες καί πολλές λειτουργικές ἰδιαιτερότητες, οἱ ὁποῖες κατά ἐλάχιστο μόνον ποσοστό ἔχουν διερευνηθεῖ ὡς πρός τήν οὐσία τους. Κυρίως ὅμως δέν μᾶς ἐνδιαφέρει τόσο ἡ φυσική σύνθεση τοῦ ἐκτοπλάσματος, ὅσο τά ἀποτελέσματά του κατά τίς διάφορες πνευματιστικές ἐκδηλώσεις. Πρός τά ἐκεῖ πρέπει νά προσανατολιστεῖ ἡ νεώτερη ἔρευνα.

4. Πρόκληση φυσικῶν ἐκδηλώσεων

Τά ἀπλούστερα ἀπό τά πάμπολλα εἶδη πνευματιστικῶν φαινομένων εἶναι ἐκεῖνα πού σχετίζονται μέ διάφορες φυσικές ἰδιότητες τῶν ὑλικῶν σωμάτων, διότι γιά νά παραχθοῦν δέν χρειάζονται εἰδικές συνθήκες, οὔτε ἰδιαίτερα μεγάλη συγκέντρωση ἐκτοπλάσματος.

Τά πῶ συνηθισμένα εἶναι **ἤχοι** καί **κρότοι**, πού ποικίλλουν πολύ σέ ἐνταση, σέ χροιά ἢ στά σημεία ἀπό ὅπου ἀκούονται. Ἡ ἐντάσή τους μπορεῖ νά εἶναι ἀπό ἐλαφρό τίχ-τάκ μέχρι ἰσχυρότατοι, ἀκούονται δέ εἴτε

σάν κτύποι, είτε σάν τριγμοί, είτε σάν κρότοι έκπυρσοκροτήσεως πυροβόλου όπλου κ.λπ. Μπορεί νά προέρχονται από τήν όροφή, από τούς τοίχους, από τήν τράπεζα του πειράματος, από τά καθίσματα, από τό δάπεδο ή από όποιοδήποτε σημείο του χώρου. Όταν είναι ισχυροί, προκαλοῦν καί αισθητούς κραδασμούς στά αντικείμενα.

Όταν ὑπάρχει συμφωνημένος κώδικας ἀντιστοιχίας μεταξύ κτύπων καί γραμμάτων του ἀλφαβήτου, τότε είναι δυνατόν διά μέσου τῶν κτύπων νά δίδονται ἀπαντήσεις σέ ὑποβαλλόμενα ἐρωτήματα πρὸς τό πνεῦμα. Αὐτή ἡ μέθοδος ἄλλωστε ὑπῆρξε ἡ ἀφετηρία του νεώτερου πνευματισμοῦ, ἐφαρμοσθεῖσα στήν οἰκία τῆς οἰκογενείας Fox στήν κωμόπολη Hydesville τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς συνεννόηση μέ τό ἀόρατο πνεῦμα πού προκαλοῦσε διάφορες ἐνοχλητικές διαταραχές.

Ἀπό τά ἄλλα εἶδη φυσικῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, ἀναφέρομε ἐν συντομίᾳ τά σπουδαιότερα:

Μεταβολή του βάρους τῶν σωμάτων. Κατά τήν διάρκεια πειραμάτων διαπιστώθηκε, μέ τήν χρησιμοποίηση πλάστιγγος, ὅτι τό βάρος στερεῶν σωμάτων, ὅπως ἐπιπλῶν, ὑφίστατο μεγάλες διακυμάνσεις. Ἐνα ἐλαφρό ἐπιπλο μπορεῖ νά γίνει βαρύτερο, ὥστε νά μήν τό σηκώνουν οὔτε 3-4 ἄνθρωποι μαζί, ἐνῶ ἕνα βαρῦ σῶμα νά γίνει ἐλαφρότατο. Μεταβάλλεται ἐπίσης καί τό βάρος του σώματος τῶν διαμέσων.

Αἰώρηση. Όταν τό βάρος ἐνός σώματος μηδενισθῆ, τοῦτο ἀνυψώνεται καί αἰωρεῖται στόν χῶρο. Μποροῦν νά αἰωροῦνται ἀκόμη καί πολύ βαριά ἐπιπλά. Μερικά διάμεσα ἐπίσης μποροῦν νά αἰωροῦνται τά ἴδια, φθάνοντας μέχρι τήν όροφή του δωματίου καί παραμένοντας ἐκεῖ γιά ἀρκετό χρονικό διάστημα, ὥστε νά ἐξακριβωθῆ ὅτι δέν μεσολαβεῖ κανένα μηχανικό τέχνασμα.

Μετακινήσεις ἀντικειμένων. Διάφορα ἀντικείμενα μποροῦν νά κινοῦνται ἀπλῶς ἢ νά μετακινοῦνται σέ ἄλλο σημείο του δωματίου. Ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέρον προκαλοῦσε ἡ ταχύτατη περιστροφική κίνηση τῶν κυκλικῶν τραπεζῶν πού ἐχρησιμοποιοῦντο κατά τούς πειραματισμούς. Στήν κατηγορία αὐτή ὑπάγονται καί τά τηλεκινητικά φαινόμενα, τά ὅποια ἐξετάζονται στήν ἐνότητα 6. Ἡ διαφορά τους ἀπό τίς διαμεσικές μετακινήσεις είναι ὅτι ἐκεῖνα ἔχουν ἐνοχλητικό χαρακτήρα, ἐνεκα τῶν ἀστάτων πνευμάτων, ἐνῶ τά παραγόμενα κατά τίς πνευματιστικές συνεδριάσεις προέρχονται ἀπό πῶ ἐξελιγμένα πνεύματα καί ἀποσκοποῦν στό νά πείσουν τούς ἀνθρώπους περὶ τῆς ἀνωτερότητος του ὑπερβατικοῦ κόσμου.

Φύσημα ἀέρος. Καίτοι τό δωμάτιο τῆς συνεδριάσεως είναι κλειστό, ἀρκετές φορές παράγονται ρεύματα ἀέρος, τά ὅποια δίνουν στούς πα-

ρευρισκόμενους μιά ελαφρά αίσθηση θερμότητας ή ψύχους. Τό ρεῦμα μπορεί νά γίνει ἀντιληπτό καί μέ τόν κυματισμό μιᾶς κουρτίνας, ἐπίσης μέσα σέ κλειστό δωμάτιο, ὥστε νά ἀποκλείεται κάθε περίπτωση ἐξωτερικοῦ ρεύματος.

Μεταβολή τῆς θερμοκρασίας. Κατά τήν διάρκεια τῶν πειραματισμῶν ἔχει διαπιστωθεῖ μεταβολή τῆς θερμοκρασίας τοῦ περιβάλλοντος κατά ἀρκετούς βαθμούς, ἡ ὁποία δέν δικαιολογεῖται ἀπό τίς φυσικές συνθήκες.

Διάχυση ἀρώματος ἢ ὁσμῶν. Μέσα στήν αἴθουσα τῆς συνεδριάσεως γίνονται αἰσθητά διάφορα γνωστά ἢ ἀγνωστα ἀρώματα, ἢ ὁσμές, πού δέν προέρχονται ἀπό τά ὑλικά πράγματα τῆς αἴθουσας, ἀλλά μετεφέρθησαν ὑπό τῶν πνευμάτων.

Φῶτα καί φωσφορισμοί. Τά φαινόμενα αὐτά ἐμφανίζονται περισσότερο ἔντονα ὅταν ὁ χῶρος εἶναι ἐντελῶς σκοτεινός. Ἔχουν μεγάλη ποικιλομορφία στήν ἔνταση καί στούς σχηματισμούς. Μπορεῖ νά εἶναι ἀπλές φωσφορίζουσες λάμπεις, φωτεινές σφαῖρες κινούμενες ἢ ἀκίνητες, ἐπιμήκεις φλόγες, φωτεινά νεφελώματα κ.ἄ. Συνήθως ἡ κάθε φωτεινή ἐκδήλωση ἔχει βραχεῖα διάρκεια, ἐναλλασσόμενες συνεχῶς, ἐνῶ μερικῆς φορές ἀντικαθίστῶνται τελικῶς ἀπό ἕνα ὁμογενές φῶς ἀπαλό ἢ ἐκθαμβωτικό. Τά φῶτα καί οἱ φωσφορισμοί εἶναι πολύ ἐπιβλητικές καί ἐντυπωσιακές ἐνδείξεις τῆς παρουσίας τῶν πνευμάτων.

Τίς περισσότερες φορές κατά τήν διάρκεια τῶν συνεδριάσεων συμβαίνουν διάφορες διαβαθμίσεις στά προηγούμενα φαινόμενα, σέ συνδυασμό μέ τά φαινόμενα ἀνωτέρας ὑφῆς, ὅπως τά περιγράψουμε στίς ἐπόμενες ἐνότητες.

Ἐπειδή εἶναι σχετικῶς ἀπλά, μποροῦν νά παρουσιαστοῦν καί ἐκτός πειραματισμῶν, στό καθημερινό φυσικό περιβάλλον τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν π.χ. ἀκούγεται ἕνας ὑπόκωφος κρότος ἀπό τό ἐσωτερικό ἐνός ξύλινου ἐπίπλου, εἶναι πολύ πιθανόν νά ὀφείλεται στήν παρουσία ἐνός οἰκείου ἢ φιλικοῦ πνεύματος.

Μιά ἄλλη συνηθισμένη ἐμφάνιση τῶν πνευμάτων εἶναι μέ τήν μορφή μικρῶν **φωτεινῶν ἀστερίσκων**, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ξαφνικά μπροστά στά μάτια μας, κινοῦνται γιά διάστημα μερικῶν ἑκατοστῶν καί κατόπιν ἐξαφανίζονται ἀπό τό ὀπτικό μας πεδίο. Στίς περιπτώσεις αὐτές, τῶν ἀστερίσκων, τό πνεῦμα προσπαθεῖ νά ἐπισύρει τήν προσοχή τοῦ ἀνθρώπου σέ κάποιο θέμα, τό ὁποῖο πολύ πιθανόν νά σχετίζεται μέ ἐκεῖνα πού σκέπτεται ὁ ἀνθρώπος κατά τήν στιγμή τῆς ἐμφάνισεως.

Ἡ ἐξήγηση τῶν ἀνωτέρω, ὅπως ἄλλωστε καί τῶν περισσοτέρων πνευματιστικῶν φαινομένων, ἀνάγεται στίς λειτουργικές ιδιότητες τοῦ ἔκτοπλάσματος, τοῦ ὁποίου ἡ φύση μᾶς εἶναι ἀκόμη ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον ἄγνωστη.

Μιά ἄλλη κατηγορία φυσικῶν ἐκδηλώσεων ἀποτελοῦν οἱ ἐπιδράσεις στίς **βιολογικές λειτουργίες**. Αὐτές, διά μέσου τῶν μεσαζόντων, μποροῦν νά ἐπιταχυνθοῦν ἢ νά ἐπιβραδυνθοῦν σέ κλίμακα πολύ διαφορετική ἀπό τόν φυσιολογικό ρυθμό τους.

Τά φυτά εἶναι περισσότερο ἐπιδεικτικά σέ τέτοιες ἐπιδράσεις, διότι ἀπορροφοῦν ἄμεσα τό ζωικό ρεῦμα (πράνα) καί μποροῦν νά παρουσιάσουν ταχύτατη ἀνάπτυξη, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ἀφαίρεση ἀπό αὐτά τοῦ ζωικοῦ ρεύματος τά ὀδηγεῖ στήν ἀποξήραση.

Ὅρισμένα ἄτομα, οἱ καλούμενοι φακίρες, μποροῦν νά μειώσουν στό ἐλάχιστο τίς βιολογικές λειτουργίες τους καί νά μείνουν θαμμένοι γιά διάστημα ἀπό λίγες ἡμέρες μέχρι μερικούς μήνες. Ἡ κατάστασή τους τότε μοιάζει σάν βαθύς λήθαργος.

5. Προσκόμιση καί ἀποκόμιση

Προσκόμιση λέγεται τό φαινόμενο κατά τό ὅποιο ἓνα ἀντικείμενο ἐμφανίζεται ξαφνικά κάπου, ἐνῶ δέν ὑπῆρχε ἐκεῖ προηγουμένως.

Πῶς, λοιπόν, ἔλαβε χώραν ἡ ἐμφάνισή του;

Τό ἀντικείμενο αὐτό βρισκόταν σέ κάποιο ἄλλο μέρος, ἀκόμη καί σέ πολύ μακρινή ἀπόσταση. Μέ τήν ἐνέργεια μιᾶς πνευματικῆς ὄντοτητος ἀποσυντίθεται, καί ἀκαριαίως ἐπανασυντίθεται στό μέρος ὅπου γίνεται ἡ ἐμφάνισή του.

Ὁ τρόπος μεταφορᾶς ἀντικειμένων μέ τήν προσκόμιση μοιάζει μέ τήν μετάδοση τῶν τηλεοπτικῶν εἰκόνων. Δηλαδή, ἡ κάθε εἰκόνα διασπᾶται σέ λωρίδες διά τῆς «σαρώσεως» καί τά στοιχεῖα της ἀποτυπώνονται στό διαμορφωμένο ἠλεκτρομαγνητικό κύμα. Οἱ λωρίδες διά τοῦ κύματος ἐπανασυντίθενται ἐπάνω στήν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως, σχηματίζοντας τήν ἀρχική εἰκόνα.

Κατά ἀνάλογο τρόπο τό ἀντικείμενο διασπᾶται μέ ἓνα εἶδος σαρώσεως σέ μορφή κύματος, τό ὅποιο μπορεῖ νά μεταδίδεται ἀπό τεράστιες ἀποστάσεις ἢ νά διαπερνᾷ συμπαγῆ ὑλικά τοιχώματα χωρίς δυσκολία. Ἡ ἀνασύνθεση δέ τοῦ ἀοράτου κύματος στό σημεῖο ὅπου θά προσδιορίσει ἡ πνευματική ὄντοτητα, ἐπιφέρει τήν ἐμφάνιση τοῦ ἀντικειμένου στό μέρος αὐτό.

Ἡ προσκόμιση μπορεῖ νά πραγματοποιηθῆ ἀπό ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς Γῆς σέ ἄλλο, ἀνεξαρτήτως ἀποστάσεων ἢ ἐμποδίων. Γιά ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους ὁ τρόπος μεταφορᾶς παραμένει περίεργος καί ἀνεξήγητος, ἀλλά γιά τίς πνευματικές ὀντότητες εἶναι ἀπλούστατος. Ἡ γήινη ἐπιστήμη δέν ἔχει κατορθώσει ἀκόμη νά εἰσδύσει σ' αὐτό τό μυστήριο, τό ὁποῖο σχετίζεται μέ τήν οὐσία τῆς φύσεως τῶν ἀντικειμένων.

Ἡ ἀποκόμιση εἶναι τό ἀντίθετο φαινόμενο: Ἐνῶ ἕνα ἀντικείμενο βρῖσκεται κάπου, ξαφνικά ἐξαφανίζεται. Δέν χάθηκε ἐντελῶς, ἀλλά μεταφέρθηκε κάπου ἄλλοῦ, μέ τήν διαδικασία πού περιγράψαμε.

Συνεπῶς, προσκόμιση καί ἀποκόμιση ἀποτελοῦν δύο συμπληρωματικά φαινόμενα, πού λαμβάνουν χώρα ταυτόχρονα: Ἐνα ἀντικείμενο ἀποκομίζεται ἀπό τό μέρος ὅπου εὑρίσκεται καί προσκομίζεται σέ κάποιο ἄλλο μέρος, σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία τοῦ ἐνεργοῦντος πνεύματος.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω πρέπει νά ἀντιληφθοῦμε, ὅτι τά μέν ἐξαφανιζόμενα ἀντικείμενα δέν διαλύονται στό μηδέν, ἀλλά μεταφέρονται κάπου ἄλλοῦ, τά δέ ἐμφανιζόμενα ἀντικείμενα δέν σχηματίζονται ἐκ τοῦ μηδενός, ἀλλά μεταφέρονται ἀπό κάπου ἄλλοῦ. Τό γεγονός αὐτό ἔχει μεγάλη σημασία γιά τούς ἐρευνητές, προκειμένου νά ἐλέγχουν τήν ἀξιοπιστία μερικῶν ἀτόμων πού ἔχουν τήν δυνατότητα νά παρουσιάξουν τοιαύτης φύσεως φαινόμενα, ἐμφανιζόμενοι οἱ ἴδιοι σάν θαυματοποιοί!

Ἀρκετές φορές τά προσκομιζόμενα ἀντικείμενα ἔχουν συμβολικό χαρακτήρα. Δηλαδή ἡ πνευματική ὀντότητα, ἀνάλογα μέ τό εἶδος τοῦ ἀντικειμένου, θέλει νά μεταδώσει κάποιο μήνυμα, τό ὁποῖο ὁ δέκτης του πρέπει νά ἔχει τήν ὀξύδερκεια γιά νά τό ἀντιληφθῆ καί νά τό ἐρμηνεύσει. Τίς περισσότερες φορές ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἐντυπωσιάζονται ἀπό τήν προσκόμιση, ἀποροῦν, προβληματίζονται γιά λίγο, καί κατόπιν λησμονοῦν τό φαινόμενο, σάν νά ἐπρόκειτο γιά κάτι ἀσήμαντο. Ἔτσι χάνουν τήν εὐκαιρία γιά στενωτέρη συνεργασία μέ τήν ὀντότητα πού προσπάθησε νά συνδεθῆ μαζί τους διά μέσου τῆς προσκομίσεως.

Ἡ ἀποκόμιση καί ἡ προσκόμιση δέν συμβαίνουν μόνον μέ ἄψυχα ἀντικείμενα, ἀλλά καί μέ ζῶντα ὄντα, τά ὁποῖα μέ τόν ἴδιο τρόπο μποροῦν νά μεταφερθοῦν ἀπό ἕνα μέρος σέ ἄλλο. Στούς ἀνθρώπους εἶναι κάπως δυσκολώτερο νά λάβει χώραν τό φαινόμενο, διότι ἀντιδρᾷ ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος ἐνώπιον τῆς ἐπιχειρουμένης μεταβολῆς.

Οἱ μεγάλοι ἐκ τῶν μυστῶν μποροῦν οἱ ἴδιοι νά διαλύουν τό σῶμα τους καί νά μεταφέρονται αὐτούσιοι σέ μακρινές ἀποστάσεις. Τέτοιοι ὑπέφραξαν ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς καί ἀρκετοί ἄλλοι.

Στήν Καινή Διαθήκη ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Φίλιππος, ὁ ὁποῖος με-

τά τήν βάπτισι τοῦ αἰθίοπος εὐνοῦχου Κανδάκη εὐρέθη στήν πόλιν Ἄζωτον, πενήντα χιλιόμετρα πῶ μακρῶν. Δέν μετέφερε ὁ ἴδιος τόν ἑαυτόν του, ἀλλά «*πνεῦμα Κυρίου ἤρπασε τόν Φίλιππον*», δηλαδή ἀποκομίσθηκε τό σῶμα του ἀπό ἐκεῖ καί προσκομίσθηκε αὐτοστιγμει στήν Ἄζωτον (Πράξεις τῶν Ἀποστόλων 8, 26-40).

Τά πονηρά πνεύματα γνωρίζουν ἐπίσης τό φαινόμενο τῆς προσκομίσσεως. Μερικές φορές ἐμφανίζουν μικρά ἀντικείμενα, τά ὁποῖα συνήθως ἐμποτίζουν μέ ἀρνητικές ἐνέργειες, πού μπορεῖ νά βλάψουν τόν ἄνθρωπο. Τά ἀντικείμενα αὐτά μποροῦν νά ἐξαφανιστοῦν διά τοῦ ἀγνοῦ λιβανίσματος (μέ τό γνήσιο λιβάνι, ὄχι τό ἀρωματικό), σέ συνδυασμό μέ τήν πίστη τοῦ ἀτόμου πρὸς τήν Θεότητα.

Χρειάζεται, λοιπόν, προσοχή στά προσκομιζόμενα ἀντικείμενα, γιά νά διαπιστώνεται ἡ προέλευσή τους καί νά ἐξακριβώνεται τό συμβολικό τους νόημα.

Ἡ μεταφορά ἀντικειμένων διά τῆς προσκομίσσεως μπορεῖ νά γίνει καί μέσα σέ ἐρημητικά κλεισμένα κιβώτια ἢ κλειδωμένα συρτάρια, ὅπως ἐπίσης καί νά ἀφαιρεθοῦν ἀπό ἐκεῖ διά τῆς ἀποκομίσσεως, μεταφερόμενα ἀλλοῦ.

Σύμφωνα μέ τά λεγόμενα ἐμπειρῶν πνευματιστῶν, δέν προσκομίζονται ποτέ ἀληθινά νοήματα ἢ κοσμήματα πού ἀνήκουν στήν ἰδιοκτησία κάποιου ἀνθρώπου. Φαίνεται σάν νά ὑπάρχει ἠθικός φραγμός σ' αὐτές τίς ἐνέργειες τῶν πνευμάτων, πού ἐπιβάλλει τήν ἀπόλυτη πειθαρχία στοὺς Θεούς Νόμους.

6. Τηλεκινήτικα φαινόμενα

Μερικές φορές συμβαίνουν μετακινήσεις ἀντικειμένων μέσα σέ ἕνα σπῆτι χωρίς νά τά ἀγγίζει κανένας, ἀκόμη καί βαρέων ἐπίπλων, πού χρειάζονται δύο ἢ περισσότερα ἄτομα γιά νά τά σηκώσουν. Ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι τά φαινόμενα αὐτά λαμβάνουν χώρα ὅταν παρευρίζεται ἕνα συγκεκριμένο ἄτομο τῆς οἰκογένειας, τό ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι μετακινεῖ ἐκ τοῦ μακρόθεν τά ἀντικείμενα μέ τίς ψυχικές του δυνάμεις, δηλαδή ὅτι ἔχει «*τηλεκινήτικες*» ἰκανότητες.

Ποιά εἶναι, ὅμως, ἡ πραγματική ἐξήγησι τῶν φαινομένων;

Τό ἄτομο πού θεωρεῖται ὑπεύθυνο γι' αὐτά, παρουσιάζει ἀφ' ἑνός ἔντονον ψυχικό δυναμισμό καί ἀφ' ἑτέρου πνευματική ἀστάθεια. Μέ ἄλλα λόγια, ἔχει μεγάλη πληθωρικότητα στήν ἐκδήλωσι τῆς ψυχικῆς του

ἐνέργειας πού ἐπιπέμπεται ἀσυνείδητα πρὸς τὰ ἔξω, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά τὸ πνεῦμα του εἶναι ἀρκετὰ ἀσθενικό, ὥστε δέν μπορεῖ νά χαλιναγωγῆσει τὴν ἀπορρέουσα ἰσχύ τῆς ψυχῆς, μέ ἀποτέλεσμα τὸ ἄτομο αὐτὸ νά παρουσιάζει μεγάλη ἀστάθεια στίς σκέψεις καί στίς πράξεις του.

Στὴν κατάστασή του αὐτὴ ἐπεμβαίνουν διάφορα πρόσγεια ἢ ἄστατα πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἀπορροφοῦν τὴν πλεονάζουσα ψυχικὴ ἰσχύ τοῦ ἀτόμου καί χρησιμοποιώντας τὴν προκαλοῦν τὰ λεγόμενα **τηλεκινήτικα φαινόμενα**. Ἄρα, οἱ μετακινήσεις δέν ὀφείλονται ἀπ' εὐθείας στοῦ ψυχοδυναμικό ἄτομο, ἀλλὰ στὰ κατώτερα πνεύματα πού ἐκμεταλλεύονται τὴν πληθωρική ψυχικὴ του ἐνέργεια. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ συγκεκριμένο ἄτομο αἰσθάνεται πὼς ὅλα αὐτὰ γίνονται ἐξ αἰτίας του, ἀλλὰ χωρὶς τὴν θέλησή του. Ἐάν δέ σκεφθῆ νά μετακινήσει μέ τὴν θέλησή του κάποιον ἀντικείμενο, ἔστω καί μικρό, δέν τὸ κατορθώνει, ἀφοῦ δέν μεσολαβεῖ ἡ παρέμβαση τοῦ ἄστατου πνεύματος.

Τὰ τηλεκινήτικα φαινόμενα δέν συνίστανται μόνον σέ μετακινήσεις ἀντικειμένων, ἀλλὰ καί σέ πτώσεις ἢ ρίψεις λίθων, θραύσεις τζαμιῶν, σχίσμο ὑφασμάτων κ.ἄ. Ἡ αἰτία ὄλων αὐτῶν εἶναι ἡ ἴδια πού ἀναφέραμε, ἀνάλογα μέ τὸ εἶδος τῆς ἐκδήλωσεως πού θά εἶναι πιό πρόσφορη στοῦ ἄερατο ταραχοποιοῦ πνεύμα.

Βεβαίως ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα εἶναι ἐξαιρετικά ἐνοχλητικά, κυρίως γιὰ τὸ ἄτομο ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται, ἀλλὰ καί γιὰ τὸ περιβάλλον του. Στὸ συγκεκριμένο ἄτομο καταλογίζεται ἡ εὐθύνη ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιὰ ὅ,τι συμβαίνει, χωρὶς νά εἶναι ἐκουσίως ὑπεύθυνο, ὅπως ἐξηγήσαμε. Ὁ λόγος δέ πού βαρύνεται μέ τὴν ἐκδήλωση τηλεκινήτικῶν φαινομένων ἀνάγεται στίς προϋπάρξεις του.

Σέ κάποια προηγούμενη ζωὴ ἢ συμπεριφορὰ τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ ὑπῆρξε λίαν ἐνοχλητικὴ γιὰ τοὺς συνανθρώπους του. Χωρὶς νά εἶναι κατὰ βάθος κακός, προκαλοῦσε στοὺς ἄλλους δυσάρεστες καταστάσεις, ἐπιδιώκοντας μόνον τὴν ἰδική του ἱκανοποίηση καί διασκέδαση. Αὐτὰ βεβαίως δέν ἦσαν καθόλου εὐχάριστα στοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ὁμως δέν μπορούσαν καί νά τὸν συνετίσουν, ἔνεκα τοῦ ἄστατου χαρακτήρος του.

Ἡ δυσἀρέσκεια, λοιπόν, πού προκαλοῦσε στοῦ περιβάλλον του, τὴν αἰσθάνεται τώρα ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτό του μέ τίς ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὰ τηλεκινήτικα φαινόμενα, γιὰ τὰ ὁποῖα αἰσθάνεται ὑπαίτιος, χωρὶς νά γνωρίζει πῶς νά τὰ ἀντιμετωπίσει.

Ἡ θεραπεία προκύπτει ὡς συνέπεια τῶν ὄσων ἀναφέραμε προηγουμένως: Ἐάν κατορθώσῃ νά σταθεροποιήσῃ τὸ πνεῦμα του καί νά ἰσχυ-

ροποιήσει τήν θέλησή του, τότε χαλιναγωγείται κατά κάποιον τρόπο ή πληθωρική ψυχική του ενέργεια, ήτοι δεσμεύεται ή περιορίζεται ἐντός τῆς ὄντοτητος, ὁπότε δέν εἶναι δυνατόν νά τήν χρησιμοποιήσουν τά ἄστατα ἢ πρόσγεια πνεύματα πρὸς ἐκδήλωση τοιοῦτων φαινομένων.

Οἱ δύο αὐτές ἀπαραίτητες κατευθύνσεις ἐπιαναφορᾶς στήν ὁμαλότητα, ἤτοι ἡ ἰσχυροποίηση τῆς θελήσεως καί ἡ σταθεροποίηση τοῦ πνεύματος, μποροῦν νά ἐπιτευχθοῦν μέ τήν προσευχή πρὸς τίς θεῖες δυνάμεις, ἐφ' ὅσον τό ἄτομο συνειδητοποιήσει τά σφάλματά του. Σημαντική βοήθεια μπορεῖ νά προσφέρει καί ἡ ὑποβολή, διά μέσου τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Σέ ἀρκετές ὁμως περιπτώσεις τά φαινόμενα σταματοῦν ἀπό μόνα τους, μετά ἀπό κάποιο χρονικό διάστημα.

Τηλεκινητικά φαινόμενα παρουσιάζονται μερικές φορές καί στά ζῶα, ἀλλά δέν ἔχουν μελετηθεῖ ἐπαρκῶς.

Σημειωτέον ὅτι μέ ὁποιαδήποτε μορφή καί ἂν ἐκδηλωθοῦν τά τηλεκινητικά φαινόμενα, οὐδέποτε βλάπτουν τούς ἀνθρώπους, ὅπως μέ τό νά πέσει κάποιο ἀντικείμενο ἐπάνω τους. Αὐτό συμβαίνει διότι τά ἐνεργοῦντα ἄστατα πνεύματα γνωρίζουν πὼς σέ μιά τέτοια περίπτωση θά ὑποστοῦν βαρύτερη τιμωρία, ὡς παραβάτες τῶν Θεῶν Νόμων. Γι' αὐτό εἶναι πολύ προσεκτικά, ὥστε νά ἐνοχλοῦν ἀπλῶς χωρίς νά βλάπτουν.

7. Διαμεσική καί ἄμεση γραφή

Ἡ **γραφή** εἶναι τό συνηθέστερο ἀπό τά διαμεσικά πνευματιστικά φαινόμενα. Ὑπάρχουν ὁμως διαβαθμίσεις, ἀπό τήν λεγόμενη αὐτόματη γραφή μέχρι τήν ἄμεση γραφή ὑπό τοῦ πνεύματος, χωρίς τήν χρησιμοποίηση γραφικοῦ μέσου.

Ὁ ἀπλούστερος τρόπος γραφῆς εἶναι ἡ χρησιμοποίηση μιᾶς πινακίδος ὅπου εὐρίσκονται τοποθετημένα τά γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Ἡ διάταξη τῶν γραμμάτων μπορεῖ νά εἶναι κυκλική, ὁπότε ἡ πινακίδα λέγεται **ἄβαξ** ἢ **ἀβάκιον**, ἢ σέ δύο ἐπάλληλα κυκλικά τόξα, ὁπότε λέγεται **πλανοέττα**. Στό μέσον δέ τῆς πινακίδος τοποθετεῖται ὁ σταυρός.

Τό διάμεσον κρατᾶ στό χέρι του ἓνα μικρό ἀντικείμενο (π.χ. ἓνα ποτηράκι ἀνεστραμμένο), τό ὁποῖο κινεῖται διαδοχικά ἐπάνω στά γράμματα, διά τῆς σειρᾶς τῶν ὁποίων «γράφει» τήν ὑπαγόρευση τοῦ πνεύματος. Τό διάμεσον παρακολουθεῖ τήν κίνηση καί εἴτε ἐκφωνεῖ τά λεγόμενα ὑπό τοῦ πνεύματος (τά ὁποῖα γράφει ὁ παρακαθήμενος γήινος ὁδηγός), εἴτε γράφει ὁ ἴδιος μία-μία τίς φράσεις πού ὑπαγορεύονται.

Κατά τήν **αυτόματη γραφή** τό διάμεσον κρατᾶ ἀπλῶς στά χέρια του τό μολύβι ἐπάνω στό χαρτί, χωρίς νά σκέπτεται τίποτε καί χωρίς νά κάνει καμία προσπάθεια νά γράψει. Πρέπει νά ἡρεμεῖ, νά χαλαρώνει σωματικά καί πνευματικά, καί νά συγκεντρώνει τήν σκέψη του στήν ἀπόκτηση ἐπαφῆς μέ τήν πνευματική ὄντοτητα, μέ τήν ὁποία ἐπιδιώκει νά ἐπικοινωνήσῃ.

Μετά ἀπό ἕνα διάστημα τό χέρι ἀρχίζει νά κινεῖται μόνο του καί νά γράφει στό χαρτί, χωρίς τό διάμεσον νά ἔχει συνείδηση τοῦ τί γράφει. Δηλαδή ἡ πνευματική ὄντοτητα ὑλοποιεῖται μέχρις ἑνός βαθμοῦ καί κατευθύνει τό χέρι τοῦ διαμέσου, γράφοντας τά μηνύματα πού ἐπιθυμεῖ. Ὁ δέ γραφικός χαρακτήρας δέν εἶναι τοῦ διαμέσου, ἀλλά τοῦ πνεύματος.

Οἱ τρόποι αὐτοί εἶναι οἱ εὐκολώτεροι γιά νά ἐξασκοῦνται οἱ ἀρχάριοι καί νά δοκιμάζουσι ἕαν διαθέτουν διαμεσικές ἱκανότητες, ὑπό τήν καθοδήγηση βεβαίως ἑνός ἐμπειροῦ πνευματιστοῦ, ὁ ὁποῖος θά ἐλέγχει τήν πρόοδό τους. Ἐάν ὅμως δοκιμάσουσι καί διαπιστώσουσι ὅτι δέν ἐπιτυγχάνουσι κάποιο θετικό ἀποτέλεσμα, δέν πρέπει νά ἐπιμείνουσι πολύ, ἀλλά νά ἀναμένουσι εὐνοϊκότερες συνθήκες στό μέλλον.

Μετά ἀπό ἀρκετή ἐξάσκηση τό διάμεσον μπορεῖ νά γράφει μέ κλειστούς ὀφθαλμούς, ἢ εὐρισκόμενο σέ πλήρη ὑπνωσι. Τότε τά κείμενα μπορεῖ νά γράφονται καί σέ ὁποιαδήποτε ἄλλη γλῶσσα, τήν ὁποία ἀγνοεῖ παντελῶς τόσο τό διάμεσον ὅσο καί οἱ παρευρισκόμενοι. (Βλ. κατωτέρω, στήν ἐνότητα «Ξενογλωσσία»).

Τά πῶ ἐμπειροῦ διάμεσα μποροῦν νά γράφουσι ἐμπνεόμενα τοῦς λόγους τοῦ πνεύματος, τοῦς ὁποῖους ἀποδίδουσι στό χαρτί μέ τήν ἰδική τους διατύπωση καί τόν ἰδικό τους γραφικό χαρακτήρα. Ὁ τρόπος αὐτός εἰδικώτερα λέγεται **ψυχογραφία** καί ἐπειδή ἀποτελεῖ τήν πῶ διαδεδομένη μορφή ἐπικοινωνίας, θεωροῦμε σκόπιμο νά τήν ἀναλύσουσι ἐκτενέστερα.

Κατά τήν ψυχογραφία τό διάμεσον διατηρεῖ τήν αὐτοσυνειδησία του, δηλαδή δέν περιπίπτει σέ ὑπνωσι. Ὅμως, ὅταν ἐπικοινωνεῖ, παραμερίζει κατά κάποιον τρόπο τίς προσωπικές του σκέψεις, θέτοντας τίς πνευματικές του λειτουργίες στήν διάθεση τῆς ὄντοτητος μέ τήν ὁποία ἔρχεται σέ ἐπαφή. Αἰσθάνεται τότε νά εἰσέρχεται στό πνεῦμα του ἐν εἶδει ἀκτινοβολίας ἢ ὁμιλίας αὐτῆς τῆς ὄντοτητος, τήν ὁποία ἀποδίδει διά τῆς γραφῆς ἢ διά τῆς φωνῆς.

Οἱ πνευματικές ὄντοτητες δέν χρησιμοποιοῦσι τό ἀνθρώπινο λεξιλόγιο, ἀλλά συνεννοοῦνται διά μέσου ἀκτινοβολιῶν, διαφόρων χρωματι-

σιμών, σχηματισμών και έντάσεων. Μέ τέτοιες ακτινοβολίες μεταδίδουν τὰ νοήματά τους στό ὑποσυνείδητο τοῦ διαμέσου, ἀπό ἐκεῖ δέ «μεταφράζονται» σέ λόγο καί μεταβιβάζονται στόν ἐγκέφαλο, γιά νά διατυπωθοῦν τελικά μέ μορφή ἀνθρώπινου λόγου.

Στίς περιπτώσεις αὐτές ὁ ὄργανισμός τοῦ διαμέσου λειτουργεῖ ὅπως ὁ μηχανισμός τοῦ ραδιοφώνου, ὁ ὁποῖος συλλαμβάνει τήν ἠλεκτρομαγνητική ἀκτινοβολία τοῦ ἐκπεμπόμενου διαμορφωμένου κύματος ἀπό τόν σταθμό καί τήν μετασχηματίζει σέ φωνή. Κατά ἀνάλογο τρόπο τό διάμεσον συλλαμβάνει τίς πνευματικές ἀκτινοβολίες καί τίς μετατρέπει σέ γραπτό λόγο, χωρίς νά ἀντιλαμβάνεται πῶς ἀκριβῶς γίνεται αὐτό. Αἰσθάνεται σάν νά ἔρχονται στόν ἐγκέφαλό του ἄυλα κωδικοποιημένα μηνύματα, περίπου σάν τά σήματα Μόρς, τά ὁποῖα αὐτομάτως τά ἀποκωδικοποιεῖ, χωρίς νά παρεμβαίνει συνειδητά ἢ βούλησή του.

Ἐπειδή, ὅπως εἴπαμε, διατηρεῖ τίς αἰσθήσεις του, χρειάζεται πολὺ μεγάλη προσοχή καί ἐμπειρία, ὥστε νά μήν ἐπηρεάζεται ἀπό τίς ἰδικές του σκέψεις καί νά μήν ἀναμίξει στήν διατύπωση τοῦ κειμένου προσωπικές του ἀπόψεις. Τό λεκτικό, βεβαίως, ἐξαρτᾶται ἀπό τό μορφωτικό του ἐπίπεδο γενικά, ἀλλά οἱ ἐκφραζόμενες ἔννοιες ἀνήκουν στήν ὄντοτητα πού μετέδωσε τό κείμενο. Γι' αὐτό ἐάν δύο ἐπικοινωνοῖ λάβουν διά ψυχογραφίας τό ἴδιο κείμενο, θά τό διατυπώσουν μέ διαφορετικές λέξεις, ἀλλά οἱ ἔννοιες θά εἶναι οἱ ἴδιες.

Ἐξυπακούεται, λοιπόν, ὅτι ἡ ψυχογραφία ἀπαιτεῖ τό διάμεσον νά εἶναι μορφωμένο, κατατοπισμένο στό πνευματικά θέματα, μέ ἱκανότητα αὐτοσυγκεντρώσεως καί μέ ἀρκετά πλούσιο λεξιλόγιο, ὥστε νά μπορεῖ εὐχερῶς νά «μεταφράζει» τίς μεταδιδόμενες εἰκόνες-ἔννοιες σέ λόγο. Ἀντίθετα κατά τήν αὐτόματη γραφή, καθὼς καί στίς περιπτώσεις πού ἀναφέρουμε στή συνέχεια, τό διάμεσον μπορεῖ νά εἶναι ὁποιασδήποτε ἡλικίας καί μορφωτικοῦ ἐπιπέδου. Ἀκόμη καί ἓνας ἀγράμματος χωρικός μπορεῖ νά γράψει πρωτότυπες ἐπιστημονικές ἢ φιλοσοφικές μελέτες, αὐτομάτως, χωρίς νά γνωρίζει τί ἀκριβῶς γράφει, διότι οὐσιαστικῶς γράφει τό πνεῦμα μέ τό χέρι του καί ὄχι ὁ ἴδιος.

Τά ἐπόμενα εἶδη πνευματιστικῆς γραφῆς πραγματοποιοῦνται μόνον κατά τήν διάρκεια πειραμάτων, διότι ἀπαιτοῦν ἐξειδικευμένες συνθήκες.

Τό μολύβι στερεώνεται ἐπάνω σέ ἓνα ἀντικείμενο, γιά νά διατηρεῖται σέ ὄρθια θέση, τό δέ διάμεσον ἀγγίζει ἀπλῶς μέ τίς ἄκρες τῶν δακτύλων του τό ἀντικείμενο (π.χ. μικρό κάνιστρο). Τότε τό μολύβι ἀρχίζει νά γράφει, χωρίς νά ὑπάρχει ἄλλη ἐπαφή τοῦ διαμέσου μέ αὐτό.

Σέ ἄλλο πείραμα τό μολύβι βρισκόταν ἀπλῶς ἐπάνω στό τραπέζι μέ

τό χαρτί, τό δέ διάμεσον καθόταν ἀκίνητοποιημένο σέ κάποια ἀπόσταση. Μετά ἀπό λίγο τό μολύβι ἄρχισε νά γράφει μόνο του. Στίς περιπτώσεις αὐτές ὑλοποιεῖται τό χέρι τοῦ πνεύματος, σέ ὄρατή ἢ φωτεινή ἢ ἀόρατη μορφή, καί γράφει τό μήνυμά του, πού συνήθως ἀποτελεῖται ἀπό λίγες λέξεις. Τό διάμεσον χρησιμεύει γιά τήν παροχή τοῦ ἀπαραίτητου ἐκτοπλασματικοῦ ὑλικοῦ τῆς ὑλοποιήσεως, χωρίς νά ἔρχεται σέ ἄμεση ἐπαφή μέ τό μολύβι. Γι' αὐτό ὁ τρόπος αὐτός λέγεται ἄμεση γραφή, διότι ἐπιτελεῖται ἀπ' εὐθείας ὑπό τοῦ πνεύματος χωρίς τήν μεσολάβηση τοῦ διαμέσου.

Ἡ ἄμεση γραφή μπορεῖ νά λάβει χώραν καί χωρίς τήν χρησιμοποίηση γραφικοῦ μέσου (μολυβιοῦ). Γιά νά ἀποκλειστεῖ ἡ περίπτωση ἀπάτης, τό χαρτί ἐλέγχεται καί τοποθετεῖται ἀνάμεσα σέ δύο ὑάλινες πλάκες σφραγισμένες, ἡ μέσα σέ κλειδωμένο συρτάρι, ἡ διπλώνεται καί ἀσφαλίζεται μέ ὅποιονδήποτε τρόπο. Μετά τό τέλος τοῦ πειράματος, ἐπάνω στό χαρτί βρῖσκεται γραμμένο τό μήνυμα τοῦ πνεύματος. Καί στήν περίπτωση αὐτή ἡ παρουσία τοῦ διαμέσου περιορίζεται στήν ὑποβοήθηση τοῦ πνεύματος νά ὑλοποιηθῇ μερικῶς, ὑλοποιώντας καί τήν χρησιμοποιηθεῖσα γραφική ὕλη.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο, διά τῆς ἀμέσου γραφῆς, γράφονται μερικές λέξεις ἐπάνω στίς πνευματιστικές φωτογραφίες.

Οἱ πνευματικές ὀντότητες γιά νά ἀποκλείσουν παντελῶς τήν ὑπόνοια περὶ ἀπάτης τοῦ μεσάζοντος, μεταχειρίζονται διάφορα τεχνάσματα, πού εἶναι φύσει ἀδύνατα γιά τόν ἄνθρωπο. Μερικές φορές γράφουν «κατόπτρικά», δηλαδή τά γράμματα φαίνονται ἀνάποδα καί μόνον μέ τήν βοήθεια κατόπτρου διαβάζονται κανονικά, ἐνῶ ἄλλοτε γράφουν τίς φράσεις ἀρχίζοντας μία-μία τίς λέξεις ἀπό τό τέλος τῆς φράσεως.

Ἀναφέρεται περίπτωση διαμέσου πού ἔγραφε καί μέ τά δύο χέρια, ἐνῶ συγχρόνως ὁμιλοῦσε. Ἄλλο πάλι διάμεσον εἶχε προσαρμόσει 4 μολύβια στά 4 ἄκρα τοῦ σώματός του καί ἔγραφε συγχρόνως γιά 4 διαφορετικά θέματα.

Ἐνδιαφέρον ἐπίσης εἶναι καί τό φαινόμενο τῶν **διασταυρουμένων ἐπικοινωνιῶν**. Δηλαδή μερικά διάμεσα, εὐρισκόμενα σέ μακρινές ἀποστάσεις μεταξύ τους, συνεννοοῦνται νά ἐπικοινωνήσουν μέ τόν ἀόρατο κόσμον μιά συγκεκριμένη ὥρα, ὅποτε λαμβάνουν διά τῆς αὐτομάτου γραφῆς ἀποσπασματικές φράσεις ἢ κείμενα, τά ὅποια ἀπό μόνα τους εἶναι ἐντελῶς ἀσυνάρτητα. Ὅταν ὁμως συνδυαστοῦν κατάλληλα οἱ ἐπικοινωνίες πού ἔλαβαν ὅλα τά διάμεσα τοῦ πειράματος, τότε προκύπτει πλήρως κατανοητό κείμενο, μέ ὀρθές διατυπώσεις καί ἔννοιες.

“Όλα αυτά τὰ φαινόμενα δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχουν ἄλλη ἱκανοποιητική ἐξήγηση, ἐκτός ἀπό τήν πνευματιστική. “Όμως δέν ἔχουν ἄλλο σκοπό, παρά μόνον νά πείσουν τούς ἀνθρώπους περί τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὑπερβατικοῦ κόσμου, τῆς ἀθανασίας τῶν ψυχῶν, καί τῶν δυνατοτήτων πού ἔχουν οἱ πνευματικές ὀντότητες νά ἐνεργοῦν ἐντός τοῦ κόσμου μας. Ἐπέκεινα δέ τῶν φαινομένων, μόνον οἱ πνευματικές διδασκαλίες ἔχουν πραγματική ἀξία γιά τήν ἀνθρωπότητα.

8. Διαμεσική καί ἄμεση φωνή

Σχετικά μέ τό πνευματιστικό φαινόμενο τῆς φωνῆς ἰσχύουν οἱ ἴδιες διαβαθμίσεις ὅπως καί στή γραφή, μέ τήν μόνη διαφορά ὅτι τό διάμεσον ἢ τό πνεῦμα ὀμιλεῖ ἀντί νά γράφει.

Ἀρχικά, λοιπόν, ἔχομε τήν **αὐτόματη φωνή**, κατά τήν ὁποία τό πνεῦμα ὀμιλεῖ χρησιμοποιώντας τά φωνητικά ὄργανα τοῦ διαμέσου. Ἡ διαφορά ἀπό τήν αὐτόματη γραφή εἶναι ὅτι τό διάμεσον πρέπει νά εὐρίσκεται σέ πλήρη ὑπνωση, διότι ἡ ὀμιλία ἀποτελεῖ ὡς ἐπί τό πλεῖστον νοητική λειτουργία, ἐνῶ ἡ γραφή μπορεῖ νά γίνεται καί μηχανικά, ὁπότε δέν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὑπνωση.

Κατά τήν διαμεσική ὀμιλία μέ αὐτόματη φωνή τό πνεῦμα χρησιμοποιεῖ τό ἰδικό του λεκτικό καί τρόπον ἐκφράσεως, ἐνῶ ἀρκετές φορές ὀμιλεῖ σέ γλῶσσα πού ἀγνοεῖ τό διάμεσον. Ἡ χροιά τῆς φωνῆς εἶναι βεβαίως ἐκείνη τοῦ διαμέσου, ἀλλά μπορεῖ νά ἐπηρεάζεται ἀπό τήν ἐνδεχόμενη χαρακτηριστική χροιά τῆς φωνῆς τοῦ ὀμιλοῦντος πνεύματος καί νά πλησιάζει πρὸς αὐτήν μέχρις ἐνός βαθμοῦ.

Τό ἐπόμενο στάδιο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τήν «ψυχογραφία», δηλαδή τό διάμεσον, διατηρώντας τίς αἰσθήσεις του, ἢ περιπίπτοντας σέ ἐλαφρά αὐτο-ὑπνωση (χωρίς πάλι νά χάσει ἐντελῶς τίς αἰσθήσεις του), ὀμιλεῖ ἐμπνεόμενο ἀπό τό πνεῦμα μέ τό ὁποῖο ἔρχεται σέ ἐπικοινωνία. Περί τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἰσχύουν τά ἴδια ἀκριβῶς πράγματα, ὅπως τά ἀναλύσαμε στήν προηγούμενη ἐνότητα, ἀναφερθέντες στήν ψυχογραφία, μέ τήν μόνη διαφορά ὅτι τά μεταδιδόμενα νοήματα τῶν πνευμάτων ἐκφράζονται διά τοῦ λόγου ἀντί τῆς γραφῆς. Διά τοῦτο μποροῦμε, κατ' ἀντιστοιχία, νά χρησιμοποιήσουμε τόν ὄρο «**ψυχοφωνία**». Ἐάν καί δέν εἶναι δόκιμος ὡς ὄρος, ἐν τούτοις ἀποδίδει ἀκριβῶς τό νόημα αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐπικοινωνίας μέ τόν Πνευματικό Κόσμο.

Ἡ ψυχογραφία καί ἡ ψυχοφωνία ἀποτελοῦν τούς κορυφαίους τρό-

πους τῆς διαμεσότητος. Μὲ αὐτούς μετεδόθησαν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλες οἱ ὑψηλές διδασκαλίαι τῶν Ἀνωτάτων Πνευμάτων τοῦ Οὐρανοῦ, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, ὅποτε ὑπῆρχε ἀνάγκη διαφωτίσεως τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ διάμεσα πού χρησιμοποιοῦν αὐτούς τοὺς τρόπους, ἀποκαλοῦνται εἰδικώτερα ἐπικοινωνοί, διότι δέν λειτουργοῦν ἀπλῶς ὡς ἐνδιάμεσα στοιχεῖα μεταξύ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρεμβαίνει παίζοντας ἀποφασιστικὸ ρόλο καὶ ἡ προσωπικότητά τους, προκειμένου νά μεταδώσουν σωστά καὶ μὲ ἀκρίβεια τὰ νοήματα τοῦ Οὐρανοῦ λόγου, χωρὶς ὅμως νά ὑπαισέρονται οἱ προσωπικὲς τους σκέψεις.

Διάμεσον, ὅπως εἶπαμε, μπορεῖ νά εἶναι οἰοσδήποτε ἀνθρώπος. Ὁ ἐπικοινωνὸς ὅμως πρέπει νά διαθέτει ὑψηλὸ ἠθικὸ ἀνάστημα, πίστη, εὐσέβεια, ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὑψηλὴ ἐσωτερικὴ μόρφωση κ.λπ. Τότε μόνον προσελκύει τὰ Ὑψηλά Πνεύματα, γιὰ νά τοῦ μεταδώσουν τὶς διδασκαλίαι καὶ καθοδηγήσεις τους. Κατὰ τὴν διάρκεια δὲ τῆς ἐπικοινωνίας μπορεῖ νά συνομιλεῖ μετ' αὐτῶν, ὑποβάλλοντας ἐρωτήσεις, ἢ ἀπαντῶντας σὲ ἐρωτήσεις τῶν παρισταμένων.

Τὰ ἐπόμενα εἶδη πνευματιστικῆς φωνῆς πραγματοποιοῦνται, ὅπως στὴν γραφή, μόνον κατὰ τὴν διάρκεια πειραμάτων, χαρακτηρίζονται δὲ ὡς ἄμεση ἢ ἀπ' εὐθείας φωνή, διότι δέν χρησιμοποιοῦνται πλέον τὰ φωνητικὰ ὄργανα τοῦ διαμέσου.

Μὲ τὴν ἀπορρόφηση ἐκτοπλάσματος ὑλοποιοῦνται ἐκ μέρους τῶν πνευμάτων διάφορα ὄργανα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐκδηλώνουν τὴν φωνή τους. Ὁ τρόπος πού γίνεται αὐτό, ἐνδιαφέρει μόνον τοὺς ἀσχολούμενους μὲ τοιαῦτα πειράματα. Ἐμεῖς θά ἀρκεστοῦμε στὴν περιγραφή τῶν παρουσιαζομένων φαινομένων.

Οἱ ἐντάσεις τῶν φωνῶν ποικίλουν, ἀπὸ λίαν ἀσθενεῖς μέχρι πολὺ ἰσχυρές, ὥστε νά ἀντηγεῖ τό δωμάτιο. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα καὶ τό εἶδος τοῦ διαθέσιμου ἐκτοπλάσματος. Γιὰ νά ἐνισχύονται οἱ ἀσθενεῖς φωνές, χρησιμοποιεῖται κατὰ τοὺς πειραματισμοὺς εἰδική **σάλπιγγα** ἀπὸ ἀλουμίνιο, πού μοιάζει σάν λεπτὸ ἐπίμηκες χωνί. Διὰ μέσου αὐτῆς τό πνεῦμα ἐνδυναμώνει τὰ ὑλοποιημένα ἠχητικὰ κύματα τῆς φωνῆς του, ὥστε ἡ ὁμιλία νά εἶναι ἀκουστὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ πειράματα ἀμέσου φωνῆς γίνονται σὲ περιβάλλον σκότους, γιὰ νά διευκολύνεται ἡ ἔξοδος τοῦ ἐκτοπλάσματος ἀπὸ τό διάμεσον. Πρὸς ἀποφυγὴ ἐνδεχομένης ἀπάτης λαμβάνονται ὅλα τὰ μέτρα προφυλάξεως, ὅπως ἡ τοποθέτηση μάσκας στό πρόσωπο τοῦ διαμέσου, πού τό ἐμποδίζει νά ὁμιλεῖ. Τὰ ἴδια φαινόμενα ὅμως ἔχουν λάβει χώραν καὶ σὲ συνθήκες πλήρους φωτός.

Ἡ χροιά τῆς φωνῆς εἶναι ἐκείνη τοῦ ὀμιλοῦντος πνεύματος καί πολλές φορές ἀναγνωρίζεται ἀπό τούς παρισταμένους. Ἐξ ἄλλου κατά τήν ἴδια συνεδρίαση μπορεῖ νά ἀκουστοῦν διαδοχικά εἴκοσι ἢ περισσότερες διαφορετικές φωνές, διαφορετικῶν προφανῶς πνευμάτων, πού τό κάθε ἓνα ἀπευθύνεται σέ κάποιο οἰκεῖο του πρόσωπο καί συνομιλεῖ μαζί του ἐπί ὑποθέσεων οἰκογενειακῶν ἢ ἄλλων, πού μόνον αὐτοί γνωρίζουν. Μερικές φορές μάλιστα ἀκούονται νά ὀμιλοῦν 2-3 φωνές συγχρόνως.

Μέσα στό σκοτεινό περιβάλλον τῆς συνεδριάσεως ἐμφανίζονται καί διάφορα φῶτα ἢ φωσφορισμοί. Ἡ σάλπιγγα αἰωρεῖται στόν χώρο μετακινούμενη πρὸς διάφορες κατευθύνσεις ἀπό ὑλοποιημένα ἐκτοπλασματικά χέρια. Γιά νά εἶναι ὄρατή, ἀλείφεται μέ φωσφοροῦχο ὕλικό.

Τά φαινόμενα ἀμέσου φωνῆς εἶναι πολύ ἐνδιαφέροντα καί ἐντυπωσιακά. Τό περιεχόμενο τῶν ὀμιλιῶν ὅμως περιορίζεται σέ ζητήματα οἰκογενειακοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ κυριώτερη ἀξία τους εἶναι ὅτι παρέχουν ἀπτή ἀπόδειξη τῆς ἐπιβιώσεως τῶν μεταστάντων πρὸς τούς οἰκειούς των, ἀφοῦ ἀκούγεται αὐτούσια ἡ φωνή τους καί συνομιλοῦν γιά τά οἰκογενειακά τους θέματα σάν νά εὐρίσκοντο ἀκόμη στή γήινη ζωή. Κάποτε μάλιστα αἰσθάνονται καί θωπιεῖς ἐκ μέρους τῶν προσφιλῶν τους πνευμάτων, πού θέλουν ἔτσι νά δείξουν ὅτι διατηροῦν τά ἀγαθά τους αἰσθήματα.

Τά ἀνωτέρω φαινόμενα παράγονται μέ ἀτελεῖς ὑλοποιήσεις. Ὅταν ἓνα πνεῦμα φθάσει στήν ὀλοκληρωμένη ὑλοποίησή του, τότε πλέον ὀμιλεῖ ὅπως ἓνας κανονικός ἔνσαρκος ἄνθρωπος.

9. Καλλιτεχνικές ἐκδηλώσεις

Ἀρκετές φορές οἱ πνευματικές ὀντότητες προβαίνουν σέ καλλιτεχνικές ἐκδηλώσεις διά μέσου τῶν διαμέσων. Τά ἄτομα πού ἐκλέγουν ὡς διάμεσα, δέν ἔχουν καμμία ἀπολύτως κλίση πρὸς τόν ἀντίστοιχο καλλιτεχνικό κλάδο, ὥστε νά γίνεται πιό πιστευτή ἡ ἐνέργεια τῶν πνευμάτων. Δηλαδή, ὅτι τό ἔργο πού ἀποδίδουν δέν εἶναι ἰδικό τους, ἀλλά τῆς πνευματικῆς ὀντότητος πού ἐνεργεῖ διά μέσου αὐτῶν.

Ἄτομα τά ὁποῖα δέν ἔχουν τήν παραμικρή ἰδέα περὶ ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς, οὔτε ἀσχολήθηκαν ποτέ μέ αὐτά τά θέματα, ἀρχίζουν νά ζωγραφίζουν ἢ νά κατασκευάζουν γλυπτά ἔργα σάν πεπειραμένοι τεχνίτες, τά δέ ἔργα τους εἶναι συνήθως ἀξιόλογα, κατά τήν κρίση τῶν εἰδικῶν.

Γενικά, ἡ καλλιτεχνική ἀξία τῶν ἔργων αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸ ἐξελίξεως τοῦ πνεύματος-καλλιτέχνου στὸν κλάδο του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἰκανότητα τοῦ διαμέσου νὰ ἐκδηλώσει ἀποτελεσματικά τὴν ἐνέργεια τοῦ ἀόρατου δημιουργοῦ. Τὰ διάμεσα τῆς κατηγορίας αὐτῆς μποροῦν νὰ εὐρίσκονται σὲ ἐργήγορη, ἢ σὲ ἡμι-ύπνωσι, ἢ ἀκόμη καὶ σὲ πλήρη ὑπνωσι, ὁπότε μποροῦν νὰ ζωγραφίζουν μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς.

Τὰ ἔργα ἐκτελοῦνται συνήθως μὲ μεγάλη ταχύτητα, ἐνῶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος καλλιτέχνες οὐδέποτε ἐργάζονται τόσο ταχέως. Πολλοὶ πίνακες ζωγραφικῆς, κατασκευασμένοι ὑπὸ διαμέσων, εἶναι ὡραιότατοι, μὲ ἀρμονικώτατους συνδυασμοὺς χρωμάτων, μὲ λίαν περιεργὰ θέματα καὶ μὲ ἀναμίξεις ὄλων τῶν ρυθμῶν, πού περιπλέκονται κατὰ φανταστικούς τρόπους.

Ἄλλη καλλιτεχνική ἐκδήλωσι εἶναι ἡ ποίησι. Οἱ ποιητὲς τοῦ ἀόρατου κόσμου μεταδίδουν τὰ ἔργα τους διὰ τῆς ὁμιλίας ἢ τῆς γραφῆς τῶν διαμέσων. Τὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι τὰ μεταθανάτια αὐτὰ ποιήματά τους ἔχουν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ὕφος μὲ ἐκεῖνα πού ἐγραψαν ἐν ζωῇ, ἀποδεικνύοντας ἔτσι ὅτι ἡ προσωπικότητά τους ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται αὐτούσια. Τὰ νοήματα αὐτῶν τῶν ποιημάτων δέν εἶναι γήινα, ἀλλ' ἐμπεριέχουν ιδέες σχετικὰ μὲ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων ὑλικῶν ἀγαθῶν, τὴν ἀνάγκη προσηλώσεως τοῦ ἀνθρώπου στὶς ἀρχές τῆς ἀγάπης κ.λπ.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ μποροῦσαν νὰ μεταδοθοῦν μυθιστορήματα ἢ θεατρικὰ ἔργα, ἔχοντα τὸ ἴδιο ὕφος μὲ τὰ γήινα ἔργα τῶν δημιουργῶν τους. Κάτι τέτοιο ὁμως εἶναι περισσότερο δύσκολο, λόγῳ τοῦ μεγάλου χρόνου πού ἀπαιτεῖται.

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ μουσικὲς καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις. Διακρίνομε δέ, ὅπως στὴν περίπτωσι τῆς ὁμιλίας ἢ τῆς γραφῆς, τὴν ἔμμεση καὶ ἄμεση ἐκτέλεσι μουσικῶν τεμαχίων.

Ὅρισμένα διάμεσα, πού δέν γνωρίζουν τίποτε ἀπὸ μουσική, παίζουν πιάνο ἢ ἄλλο μουσικὸ ὄργανο σάν ἄριστοι βιρτουόζοι. Προφανῶς, δέν παίζουν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα-μουσικός, πού χρησιμοποιεῖ τὰ σωματικὰ ὄργανα (δάχτυλα) τοῦ διαμέσου. Ἡ ἀπόδοσι τῆς μουσικῆς στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἴδιους παράγοντες πού ἀναφέραμε γιὰ τὴν ζωγραφικὴ.

Ὅταν τὸ πνεῦμα φθάσει νὰ ὑλοποιηθῇ σὲ ἰκανοποιητικὸ βαθμὸ, τότε μπορεῖ νὰ παίξει ἀπ' εὐθείας τὸ μουσικὸ ὄργανο, δηλαδὴ χωρὶς τὴν μεσολάβησι τοῦ διαμέσου. Τὰ πληκτρα ἢ οἱ χορδὲς τοῦ ὄργανου διακρίνονται νὰ κινοῦνται σύμφωνα μὲ τοὺς φθόγγους τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου,

χωρίς νά φαίνεται ποῖος τά κινεῖ, διότι ἡ ὑλοποίηση τοῦ πνεύματος συνήθως παραμένει στήν ἀόρατη βαθμίδα. Ἡ ἀπόδοση τώρα ἐξαρτάται μόνο ἀπό τήν ἰκανότητα τοῦ πνεύματος.

Ἐάν δέν ὑπάρχουν μουσικά ὄργανα στό δωμάτιο, τότε τά πνεύματα μποροῦν νά ὑλοποιήσουν ἀόρατα τοιαῦτα, ὅποτε οἱ παριστάμενοι ἀκούουν τήν ὑπερφυσική μουσική, χωρίς νά προσδιορίζουν πόθεν προέρχεται. Μερικές φορές μάλιστα ἐκτελοῦν συναυλίες μέ 2 ἢ περισσότερα ὄργανα.

Τά ἀνωτέρω, βεβαίως, λαμβάνουν χώρα κατὰ τήν διάρκεια πνευματιστικῶν συνεδριάσεων μέ παρουσία διαμέσου. Ὅμως δέν εἶναι σπάνιο τό φαινόμενο κατὰ τό ὁποῖο ἀκούγεται θαυμάσια ὑπερκόσμια μουσική λίγο χρόνο πρό τοῦ θανάτου ἢ κατὰ τόν θάνατο κάποιων προσώπων. Τά πρόσωπα αὐτά κατὰ τήν διάρκεια τῆς ζωῆς τους ὑπῆρξαν ὑποδείγματα ἠθικῆς, ἐντιμότητος, ἀγάπης καί προσφορᾶς πρὸς τοὺς συνανθρώπους των, ὁ δέ Πνευματικός Κόσμος διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐκδηλώνει τήν εὐαρέσκειά του πρὸς τοὺς ἀναχωροῦντας γιά τήν ἄλλη ζωή.

Ἀπό θεωρητικῆς πλευρᾶς στίς περιπτώσεις αὐτές δέν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία διαμέσου, διότι χρησιμοποιεῖται οὐράνιο ἐκτόπλασμα. Πρόκειται γιά γλυκύτατη καί ἐξαισία μουσική, γιά μουσική τοῦ Παραδείσου ἢ τῶν Ἀγγέλων, ὅπως τήν ὀνόμασαν ὅσοι εἶχαν τήν εὐτυχία νά τήν ἀκούσουν.

Αὐτή ἡ θεσπέσια οὐράνια μουσική μπορεῖ νά μεταδοθῆ καί στά ὄρα ἀτόμων ἐξαιρετικῆς ἀγαθότητος, ὡς ἐνδειξή τῆς ἐκτιμήσεως τῆς Θείας Ἀρχῆς πρὸς τό ἔργο τους. Ὡς πρὸς αὐτήν, δέν ὑπάρχει ἀνώτερο συναίσθημα μουσικῆς ἀπολαύσεως.

10. Ἐνόραση, διόραση καί διακοή

Σχετικά μέ αὐτά τά φαινόμενα ἐπικρατεῖ ἀρκετή σύγχυση, πρῶτον διότι εἶναι παρεμφερῆ καί δεύτερον ἐπειδή ὑπάρχουν διαφορές στήν ὀνοματολογία τους ἀπό τοὺς συγγραφεῖς. Θά προσπαθήσουμε νά ἀποσαφηνίσουμε τά πράγματα, σύμφωνα μέ μιὰ ἐνιαία ὀρολογία, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι οἱ ὄροι πού χρησιμοποιοῦνται ἀπό ἄλλους εἶναι λανθασμένοι. Σημασία ἔχει κυρίως ἡ φύση τῶν φαινομένων καί ἡ διάκριση τῶν διαφορῶν τους.

Ἐνόραση λέγεται τό φαινόμενο κατὰ τό ὁποῖο βλέπει κάποιος εἰκόνες ἢ σκιηῆς διαδραματιζομένων γεγονότων πού δέν ὑπάρχουν στήν

πραγματικότητα ἐντός τοῦ ὀπτικοῦ του πεδίου, ἀλλὰ συμβαίνουν τὴν ἴδια στιγμή σὲ μακρυνὴ ἀπόσταση, ἢ πρόκειται νὰ λάβουν χώρα στὸ προσεχὲς μέλλον.

Καὶ στίς δύο αὐτές περιπτώσεις πρόκειται γιὰ εἰκόνες πού συμβαίνουν στὸ γήινο ἐπίπεδο, δηλαδή στὸν ὑλικὸ κόσμο. Τὸ ἔνορατικὸ άτομο πού τίς περιγράφει, δέν μπορεῖ φυσικά νὰ δώσει τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή ἀποδείξεις τῆς πραγματικότητος ὧσων λέγει. Ἀργότερα ὅμως διαπιστώνεται ὅτι πράγματι συνέβησαν ὅσα ἀνέφερε, οἱ δὲ ἀκροατές ἐντυπωσιάζονται μέ τὴν ἀκριβέστατη συνταύτιση τῶν γεγονότων.

Ὁ γνωστότερος ἔνορατικός ἀπὸ τὴν ἱστορία εἶναι ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς. Εὐρισκόμενος κάποτε στὴν Ἀλεξάνδρεια, εἶδε τὸν ἐμπρησμό τοῦ ναοῦ τοῦ Καπιτωλίου Διὸς στὴ Ρώμη. Ἀπὸ τὴν Ἐφεσσο δέ, εἶδε τὴν δολοφονία τοῦ αὐτοκράτορος Δομτιανοῦ, κατὰ τὸ ἔτος 92 μ.Χ. Ἐκτός αὐτοῦ, ὅλοι οἱ μεγάλοι μύστες εἶχαν τὴν ἰκανότητα τῆς ἔνοράσεως. Ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχὴ μας ἀναφέρονται πολλὰ παρόμοια παραδείγματα, μέ τὴν διαφορὰ ὅτι δέν γίνονται εὐρύτερα γνωστά.

Ἡ ἔνοραση δέν εἶναι προφητεία, ἀλλὰ ἐσωτερικὴ ὄραση γήινων γεγονότων, διὰ μέσου τοῦ τρίτου ὀφθαλμοῦ καὶ μέ τὴν ἀφανῆ βοήθεια ἐνὸς ἀοράτου πνεύματος, τὸ ὁποῖο μεταβιβάζει τίς εἰκόνες στὸν ἐσωτερικὸ ὀφθαλμὸ τῆς ψυχῆς.

Μία σπανιότερη λειτουργία τῆς ὄρασεως, ἐντός τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, εἶναι ἡ ἰκανότητα τοῦ ὀφθαλμοῦ νὰ βλέπει κατὰ κάποιον τρόπο τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀντικειμένων ἢ τῶν ζωντανῶν ὀργανισμῶν, πού φαίνονται σάν ὀμιχλώδεις σκιές μέ ποικίλους χρωματισμούς. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ λέγεται **παρόραση**. Μέσω αὐτῆς μποροῦν νὰ διαπιστωθοῦν ἐσωτερικὲς ἀνωμαλίαις, παθήσεις τῶν ὀργάνων, ἐστίαις ἀσθενειῶν κ.λπ.

Τὰ ἄλλα δύο συναφῆ φαινόμενα, ἡ **διόραση** καὶ ἡ **διακοή**, ἀναφέρονται στὴν ἀντίληψη ὀπτικῶν ἢ ἀκουστικῶν παραστάσεων, οἱ ὁποῖες δέν ὑφίστανται στὸν ὑλικὸ κόσμο (ὅπως προηγουμένως οἱ εἰκόνες τῆς ἔνοράσεως), ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν Πνευματικὸ Κόσμο. Ἐπομένως εἶναι καθαρὰ διαμεσικά πνευματιστικά φαινόμενα, ἐνῶ στὴν ἔνοραση ὑπαισέρχεται ἐν μέρει καὶ ὁ ὑλικὸς παράγοντας.

Τὰ **διορατικά διάμεσα** βλέπουν πνευματικὲς ὀντότητες, ἢ σκηνές ἐντός τοῦ οὐρανίου περιβάλλοντος, ἢ συμβολικὲς παραστάσεις, πού δέν ἔχουν καθόλου ὑλικὴ ὑφή, ἀλλὰ ὑφίστανται μόνον στὸν Πνευματικὸ Κόσμο. Ἡ ἐμφάνιση ὅλων εἶναι συνήθως ἐξαιρετικὰ φωτεινὴ, δημιουργοῦν δέ στὸν θεατὴ ἓνα ἀνείπωτο αἶσθημα ψυχικῆς ἀνατάσεως καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως.

Ἡ **διακοή** συμπληρώνει τήν διόραση, διότι τό διάμεσον ἀκούει συγχρόνως διάφορα πράγματα, ὅπως ὁδηγίες, ὑποδείξεις ἢ ἐρμηνεῖες τῶν συμβόλων. Εἶναι δυνατόν ὅμως ἡ διακοή νά ἐκδηλωθῇ ἀνεξάρτητα ἀπό τήν διόραση. Συμβαίνει συχνά σέ μερικούς νά ἀκούσουν καθαρά μιά ἐσωτερική φωνή, πού δέν προέρχεται ἀπό φυσικό ὄν, ἀλλά μεταβιβάστηκε ἀπό πνευματική ὄντοτητα διά τῆς διακοῆς. Δέν πρόκειται γιά ψευδαίσθηση ἢ ὑποκειμενική ἐντύπωση, ἀλλά γιά ξεκάθαρη αἴσθηση ἀκοῆς, ὅπως καί ἡ διόραση εἶναι ξεκάθαρη αἴσθηση ὁράσεως.

Κατ' ἀναλογία πρὸς τό λεγόμενο «τρίτο μάτι», μερικοί ἐπινόησαν τόν ὄρο «τρίτο αὐτί», γιά νά ἐξηγήσουν τήν διακοή. Οἱ ὄροι αὗτοι εἶναι ἐλαφρῶς παραπλανητικοί, διότι δέν ἔχουμε μέσα μας κάποιο ἰδιαίτερο «μάτι» ἢ «αὐτί», ἀλλά ἓνα ἐνιαῖο ψυχικό ὄργανο ἀντιλήψεως τῶν πάντων, ἓνα «παν-αισθητήριο» τό ὁποῖο καλύπτει ὅλες τίς αἰσθήσεις. Ἐπομένως εἶναι ἀρκετός ὁ ὄρος **ψυχικός ὀφθαλμός**, μέ τήν διευκρίνιση ὅτι δέν ἀναφέρεται μόνον στήν ὄραση, ἀλλά σέ ὅλες συνολικά τίς ὑλικές καί πνευματικές αἰσθητηριακές ὁδοῦς τῆς κάθε ὄντοτητος.

Τά ἐξεταζόμενα φαινόμενα δημιουργοῦν στόν ἄνθρωπο πραγματικά αἰσθήματα ὁράσεως καί ἀκοῆς, ὄχι ὅμως διά τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν ἢ ὠτῶν, ἀλλά διά τοῦ ψυχικοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐπομένως εἶναι δυνατόν ἀκόμη καί τυφλοί ἢ κωφοί νά ἔχουν τέτοιες ἐντυπώσεις, διά μέσου τῶν ὁποίων ἀποκοτοῦν ἔμμεση ἐμπειρική γνώση τῶν εἰκόνων ἢ ἤχων τοῦ φυσικοῦ κόσμου.

Σημειωτέον ὅτι κατά τήν διάρκεια τῶν φαινομένων αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος πού βλέπει ἢ ἀκούει, εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἐγρηγόρσει. Ἡ διαφορά μεταξὺ ἐνοράσεως καί διοράσεως εἶναι (σύμφωνα μέ τήν ὁρολογία πού ἀκολουθοῦμε), ὅτι ἡ πρώτη ἀφορᾷ σέ εἰκόνες τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ἐνῶ ἡ δεύτερη σέ εἰκόνες τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ὅσες ὅμως ἐντυπώσεις δέν ἐμπεριέχουν ὁρατές εἰκόνες οὔτε ἀκουστούς ἤχους, ἢ δέν λαμβάνουν χώρα ἐν ἐγρηγόρσει, τότε δέν ὑπάγονται στά ἀνωτέρω φαινόμενα.

Γιά παράδειγμα, οἱ ἐντυπώσεις πού προέρχονται ἀπό τήν μεταβίβαση σκέψεως ἢ τήν τηλεπάθεια ἢ τήν διαίσθηση ἢ τήν ἔμπνευση, ὅπως τίς ἔχουμε περιγράψει, εἶναι σαφῶς διαφορετικές ἀπό τά ἐν λόγω φαινόμενα. Ἐπίσης ἡ διαμεσική ὁμίλια ἢ γραφή δέν βασίζεται στήν διακοή, ἐκτός ἀπό σπάνιες περιπτώσεις. Τά δέ ὄνειρα ὑπάγονται σέ ἄλλη κατηγορία, ἐπειδή κατά τόν ὕπνο χάνεται ἡ αὐτοσυνειδησία τοῦ ἀνθρώπου.

Μεγαλύτερη σύγχυση ἐπικρατεῖ ἀπό τό γεγονός ὅτι τά ἴδια φαινόμε-

να παρατηρούνται και στά εν ύπνώσει εύρισκόμενα διάμεσα. Το γεγονός αυτό μόνον είναι άρκετό για να τα αποκλείσουμε από την παρούσα κατηγορία, τής ένοράσεως, διοράσεως και διακοής, διότι στην κατάσταση του ύπνωτισμού ύποβαθμίζονται μόν οι φυσικές αισθήσεις, αλλά αναπτύσσονται σε έξαιρετικό βαθμό άλλες αντίστοιχες αισθητηριακές δυνατότητες στον άνθρωπο.

Ο ύπνωτισμός είναι πολύ μεγάλο κεφάλαιο, τό όποιο δέν υπάγεται άμεσα στον πνευματισμό, αλλά λειτουργεί ως παράπλευρο ύποβοηθητικό όργανό του*. Τά ύπνωτιζόμενα διάμεσα δέν έπικοινωνούν έπειδή ύπνωτίζονται, αλλά μέ τήν μείωση τής έντάσεως των αισθήσεων διευκολύνονται στην έπαφή τους μέ τις πνευματικές όντότητες. Τότε ή ψυχική αίσθηση έρχεται σε έπαφή μέ τόν έξωτερικό κόσμο χωρίς τήν μεσολάβηση του πνεύματος, όποτε ή ψυχή μπορεί να εκδηλώνει τις ύπεροχες ικανότητές της μέ άξιοθαύμαστα φαινόμενα.

Θά πρέπει επίσης να προσέξουμε τό ότι κάποιο συγκεκριμένο φαινόμενο μπορεί, ανάλογα μέ τήν περίπτωση, να έχει διαφορετικές εξηγήσεις. Όταν π.χ. ένα διάμεσον διαβάξει τό περιεχόμενο κλειστής έπιστολής, αυτό εξηγείται: α) μέ τήν ένόραση εν έγρηγόρσει β) μέ τήν δυνατότητα τής ψυχής να βλέπει τά πάντα όταν τό άτομο εύρίσκεται εν ύπνώσει γ) μέ τήν διαμεσική έπικοινωνία μετά του πνευματικού όδηγοϋ, πού διαβάξει τό κείμενο τής έπιστολής και τό μεταδίδει στό διάμεσον. Τά επί μέρους δεδομένα κάθε περιπτώσεως μάς όδηγοϋν να κατατάξουμε τό γεγονός σε ποιά κατηγορία υπάγεται.

11. Διαίσθηση και έμπνευση

Η διαίσθηση είναι ή λεγόμενη έκτη αίσθηση. Πηγάζει από τήν ψυχική ενέργεια τής όντότητος, σε συνδυασμό μετά τής ούρανίου φωτίσεως. Η φάση προσφέρεται εκ μέρους τής Θείας Αρχής προς τούς ανθρώπους πού γνωρίζουν και εκτελοϋν τά καθήκοντά τους επί τής Γής, ώστε διά μέσου αυτής να καλλιεργοϋν τήν διαίσθησή τους.

Έπειδή οι άνθρωποι είναι δύσκολο να επιτύχουν τήν έπαφή τους μετά του Θείου, έλάχιστοι είναι εκείνοι πού έχουν σε ύψηλό βαθμό άνεπτυγμένη διαίσθηση. Στους περισσότερους παραμένει σε άσαφή χαμηλά

* Τά βασικά στοιχεία περί του ύπνωτισμού αναλύονται στό βιβλίό μας «Πνευματισμός», σελ. 55-60.

ἐπίπεδα, δηλαδή διαισθάνονται κάτι ἄοριστα, χωρίς νά τό προσδιορίζουν ἐπακριβῶς.

Ἡ διαίσθηση λειτουργεῖ σέ δύο κυρίως τομεῖς:

Πρῶτον, προειδοποιεῖ τόν ἄνθρωπο γιά τήν ὑπαρξη ἑνός ἐπικείμενου κινδύνου, γιά νά λάβει τά μέτρα του καί νά προφυλαχθῆ. Ὅπως ὁ φάρος σηματοδοτεῖ τίς ἐπικίνδυνες περιοχές, προειδοποιώντας τά πλοῖα νά προσέχουν στήν πορεία τους, ἔτσι καί ἡ διαίσθηση λειτουργεῖ σάν ψυχικός φάρος πρὸς τό πνεῦμα γιά κάποιο ἐπικίνδυνο σημεῖο στήν προδιαγεγραμμένη πορεία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία εἶναι γνωστή λεπτομερῶς στό ὑποσυνείδητο.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἀντληθῆ τά σήματα πού ἐκπέμπει ἡ διαίσθηση, θά προφυλαχθῆ καί θά σωθῆ. Εἰδ' ἄλλως θά ἐπιπέσει στήν παγίδα τοῦ πεπρωμένου του, ὅπως τό πλοῖο ἐπὶ τῶν βράχων, ὅταν δέν δώσει σημασία στά σήματα τοῦ φάρου.

Δεύτερον, ἡ διαίσθηση ἀποκαλύπτει στήν ἀνθρώπινη ὄντοτητα τίς ἐνέργειες γεγονότων πού δέν τά γνωρίζει ἄμεσα, ἀναφερομένων ἐπὶ προσωπικῶν ἢ ἄλλων θεμάτων. Αὐτό γίνεται μέ εἰκόνες πού συλλαμβάνει ἡ φαντασία καί τίς ἀποδέχεται τό πνεῦμα ὡς ὀρθές, χωρίς νά γνωρίζει τήν αἰτιολόγησή τους.

Ὅταν π.χ. κάποιος μηχανεῦται κακά σχέδια ἐναντίον ἄλλου συνανθρώπου του, ὁ δεύτερος, ἐάν εἶναι φωτισμένος, συλλαμβάνει διά μέσου τῆς διαίσθησεως τίς προθέσεις του, χωρίς νά διαθέτει συγκεκριμένα ἐπιβαρυντικά στοιχεία γι' αὐτόν.

Ὁ τομέας αὐτός ἀφορᾷ κυρίως σέ γήινες καταστάσεις ἢ σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἐν μέρει ὅμως συλλαμβάνει καί εἰκόνες τῶν οὐρανίων ἐνεργειῶν. Ἰδιαίτερα ἀνεπτυγμένος εἶναι στίς γυναῖκες, ἀλλά μόνον ἐπὶ τῶν προσωπικῶν τους ὑποθέσεων. Ἀποτελεῖ κατά κάποιον τρόπο δῶρον τῆς Θεότητος πρὸς τήν ὄντοτητά τους, σέ ἀντιστάθμισμα τῆς φυσικῆς τους ἀδυναμίας, ὥστε νά ἀποφεύγουν προκαταβολικά τήν σύναψη ἀκατάλληλων δεσμῶν.

Εἶπαμε στήν ἀρχή, ὅτι ἡ διαίσθηση ἀναφαίνεται ὡς συνδυασμός τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας καί τῆς οὐρανίου φωτίσεως. Ἐάν ὁ συνδυασμός αὐτός εἶναι ἀτελής ἢ χωλαίνει σέ κάποιο σημεῖο, τότε ἡ διαίσθηση δέν ὀλοκληρώνεται. Ὅταν ὅμως ἀπουσιάζει πλήρως ὁ ἕνας ἢ καί οἱ δύο παράγοντες, τότε τό πνεῦμα συλλαμβάνει λανθασμένες εἰκόνες, πιεζόμενο ἀπό τίς ἐντυπώσεις τῶν αἰσθήσεων. Στήν περίπτωση αὕτη ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά νομίζει ὅτι ἔχει διαίσθηση, ἐνῶ ἡ κατάστασή του χαρακτηρίζεται ὡς **παραίσθηση**.

Ἡ γνήσια διαίσθηση οὐδέποτε λανθάνει καί δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο τὴν ἐσωτερικὴ ἡρεμία καί σταθερότητα. Ἀντίθετα ἡ παραίσθηση δημιουργεῖ καταστάσεις ἐσωτερικῆς ταραχῆς, φόβου καί ἀβεβαιότητος γιὰ τὸ πῶς πρέπει νά ἐνεργήσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐπάνω στίς ὑποθέσεις πού τὸν ἀπασχολοῦν. Χρειάζεται λοιπὸν μεγάλη προσοχὴ στὴν διάκριση τῆς διαισθήσεως ἀπὸ τὴν παραίσθηση.

Ἡ διαίσθηση ὑπάρχει σέ μικρότερο βαθμὸ καί στά ζωά. Αὐτὰ ἔχουν κυρίως τὸ ἔνστικτο γιὰ νά καθοδηγῶνται, τὸ ὁποῖο ἐπίσης οὐδέποτε λανθάνει, χωρὶς τὰ ζωά νά ἀντιλαμβάνονται τί εἶναι ἐκεῖνο πού τὰ ὠθεῖ στό νά μετακινῶνται ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος στό ἄλλο ἢ νά τρέχουν ξαφνικά γιὰ νά ἀποφύγουν κάποιον ἀόρατο ἀκόμη κίνδυνο. Τὸ ἔνστικτο, λοιπὸν, τὰ ἐξυπηρετεῖ στὴν ἐπιβίωσή τους, ἐνῶ ἡ διαίσθηση τὰ βοηθᾷ στό νά ἀντιλαμβάνονται τίς προθέσεις τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντί τους, ἐάν εἶναι φιλικές ἢ ἐχθρικές, καί νά συμπεριφέρονται ἀνάλογα. Γιὰ παράδειγμα, τὸ φαινόμενο νά μὴν πειράξουν κάποιον ἄνθρωπο τὰ πεινασμένα θηρία πού τὸν περικυκλώνουν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ φωτισμοῦ των μέσω τῆς διαισθήσεως ἐκ μέρους τῆς Θείας Ἀρχῆς, ὅταν ὑπάρχει εἰδικὸς λόγος γιὰ τὴν σωτηρία του.

Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ ἐξεταζόμενα ψυχικά φαινόμενα, ἡ **ἔμπνευση**, ἀποτελεῖ συνεργασίαν μιᾶς ἄσαρκης ὄντοτητος μέ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, ἐπὶ ἐνός συγκεκριμένου θέματος.

Πιὸ ἀναλυτικά, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται συστηματικὰ ἐπάνω σέ ἓνα θέμα πού τὸν ἐνδιαφέρει, τότε ἔρχεται σέ ἐπικουρία του μία ἄσαρξη ὄντοτητα, εἰδική ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἡ ὁποία διὰ τοῦ φωτισμοῦ πρὸς τὸ πνεῦμα του, μέσω τοῦ ὑποσυνειδήτου, τὸν καθοδηγεῖ δίνοντας τίς κατάλληλες λύσεις σέ ὅ,τι τὸν ἀπασχολεῖ, ἢ συμπληρώνει τίς σκέψεις του ἐπάνω σέ σημεῖα πού δέν τὰ εἶχε προσέξει, ἢ τὸν ὠθεῖ στό νά βρεῖ ὁ ἴδιος τὴν κατάλληλη λύση.

Πολλές φορές συμβαίνει νά μᾶς προβληματίζει ἔντονα κάποιο ζήτημα, χωρὶς νά βρισκόμαστε διέξοδο. Ἡ λύση ἔρχεται τότε ξαφνικά στό πνεῦμα μας, σέ ἀνύποπτο χρόνο, χωρὶς νά τὸ περιμένουμε. Ἡ νέα αὐτὴ ἰδέα δέν ἦταν ἰδική μας, ἀλλὰ μεταβιβάστηκε στὸν νοῦ μας ἀπὸ τὸ ἀόρατο πνεῦμα, χωρὶς νά ἀντιληφθοῦμε πραγματικά τί συνέβη.

Εἶναι γνωστό ὅτι τὰ πνεύματα ἐνεργοῦν διὰ μέσου ποικίλων πνευματικῶν ἀκτινοβολιῶν. Ἄρα καί ἡ διοχέτευση τῆς ἐμπνεύσεως πάλι διὰ μέσου ἀκτινοβολιῶν λαμβάνει χώραν. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος πού δέχεται τὴν ἐμπνευση, ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι «φωτίστηκε», χωρὶς νά προσδιορίζεῖ πῶς καί ἀπὸ ποῖον.

“Όλες οί μεγάλες ἐφευρέσεις καί ἀνακαλύψεις, πού ἔγιναν πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ συγγραφὴ ἀνωτέρας πνοῆς λογοτεχνικῶν ἔργων, ἢ σύνθεσις μουσικῶν ἀριστουργημάτων, ἢ παροχὴ βοήθειας πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη, ἢ θεραπευτικὴ ἀγωγή κατὰ τῶν ἀσθενειῶν, ἢ ἀνθρωπιστικὴ ὀργάνωσις τῶν κοινωνιῶν κ.λπ., κ.λπ., βασιζοῦνται κατ’ ἀρχὴν σὲ ἐμπνεύσεις τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς ἀξίους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι στή συνέχεια ἀνέλαβαν τίς δέουσες πρωτοβουλίες γιὰ νά τίς ὑλοποιήσουν. Διότι ἐάν ἡ ἐμπνευση δέν ὀλοκληρωθῆ διὰ τῆς πράξεως, τότε ὁ φωτισμὸς ἐκμηδενίζεται.

“Όλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά καλλιεργοῦν τὴν πίστη τους πρὸς τὴν Θεότητα, ὥστε ἐμπνεόμενοι νά ἀποδίδουν ἔργα ἀγαθὰ, ἀναγνωρίζοντας ὅτι ἡ φώτιση τοὺς ἐδόθη ἄνωθεν. Κάποτε ὅμως συμβαίνει νά πιστεύουν μερικοί, ὅτι ἡ ἐμπνευση προῆλθε ἀπὸ τὴν ἰδική τους πνευματικὴ ἰκανότητα, διότι δέν παραδέχονται τὴν ὑπαρξὴ ὑπερβατικῶν δυνάμεων. Ἐάν ὁ ἄπιστος αὐτὸς ἄνθρωπος κατορθώσῃ νά δημιουργήσῃ ἓνα ἀξιόλογο ἔργο, ὑπερφηανεύεται γι’ αὐτὸ σάν ἀποκλειστικὰ ἰδικό του δημιούργημα. Τότε τὸ βοηθητικὸ πνεῦμα ἀποχωρεῖ, παύοντας νά συνεργάζεται μαζί του διὰ τῆς μεταδόσεως ἐμπνεύσεων, ἔκτοτε δὲ τὰ ἐπόμενα ἔργα τοῦ ἐν λόγῳ ἀνθρώπου εἶναι χαμηλῆς στάθμης καί ἀνούσια. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπόδειξη, ὅτι ὅλα τὰ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου δημιουργήματα ὀφείλονται στὴν θεία ἐμπνευση.

Ἐπάρχει ὅμως καί ἡ ἀρνητικὴ πλευρὰ τοῦ φαινομένου, ἥτοι οἱ ἐμπνεύσεις πού μεταδίδονται ἀπὸ πονηρὰ ἢ ἄστατα πνεύματα. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἔχει μὲν τὴν πεποίθησι ὅτι οἱ ἀπόψεις του εἶναι σωστές, ὅμως στὴν πραγματικότητα εἶναι λανθασμένες, διότι ἐξαπατήθηκε ἀπὸ τὸν μέλανα φωτισμό.

Τέτοιοι εἶναι συνήθως οἱ πολιτικοί, οἱ ὅποιοι διακηρύττουν ὠραιότατους λόγους πρὸς τὸν λαό, ἀλλὰ στὴν πράξιν ἐκτελοῦν ἐλάχιστα μόνον ἀπὸ τὰ ὅσα ὑπεσχέθησαν, ἔχοντας ὅμως τὴν πεποίθησι ὅτι ἐνεργοῦν μὲ δημοκρατικὴ εὐθύνη ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

Ἄλλη μεγάλη κατηγορία λανθασμένων ἐμπνεύσεων συνιστοῦν οἱ ποικιλώνυμες φυσικῆς, μεταφυσικῆς, καί φιλοσοφικῆς θεωρίες, οἱ ὅποιες ἀντιφάσκουν μεταξύ τους ἢ ἀναιροῦνται ἀπὸ ἄλλες νεώτερες θεωρίες. Ἡ ἀσυμφωνία, ἡ ἀσάφεια καί ἡ πολυπλοκότητα, ἀποτελοῦν ἐνδείξεις τῆς μὴ ὀρθῆς κατευθύνσεως στὶς περισσότερες ἐξ αὐτῶν. Ὡς ἄνθρωπινα νοητικὰ δημιουργήματα, δέν φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς θείας πνοῆς διὰ τῆς ὀρθῆς ἐμπνεύσεως, μὲ ἀποτέλεσμα νά παραπλῆξουν στό σκοτάδι τῆς ἀγνωσίας τῶν δημιουργῶν τους, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ θεωρία τους εἶναι ἡ ἀνώτερη πού ἀνεφάνη ποτὲ ἐπὶ τῆς Γῆς!

Διά τούτο ὁ κόσμος πρέπει νά ἐλέγχει τίς ἐμπνεύσεις τῶν εἰδικῶν, κυρίως μάλιστα τῶν ἰθιυόντων, ὥστε νά μὴν εὐρεθῇ σέ ἀδιέξοδη κατάστασι ἔνεκα τῆς κακῆς ἐπιλογῆς του.

Πρέπει τέλος νά διευκρινήσουμε τήν διαφορά τῆς ἐμπνεύσεως ἀπό τά παρεμφερῆ φαινόμενα. Στή διαμεσική ὁμιλία καί στή διαμεσική γραφή, χωρίς ὑπνωσι, τό διάμεσον διατηρεῖ πλήρως τίς αἰσθήσεις του. Ὅμως κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπικοινωνίας ἢ προσωπική του βούλησι δέν συμμετέχει καθόλου στίς ἔννοιες τῶν ὑπαγορευομένων νοημάτων, παρά μόνον ἴσως στήν ἐξεύρεσι τῆς καταλλήλου λέξεως, πού νά ἀνταποκρίνεται στήν ἀκτινοβολούμενη ἔννοια. Ἀντίθετα στήν ἐμπνευσι ἢ προσωπική βούλησι συμμετέχει κατά τό ἥμισυ στήν ἀνεύρεσι, τόν προσδιορισμό καί τήν διατύπωσι τῶν νοημάτων, ὁπότε τό τελικό ἀποτέλεσμα προέρχεται ἐκ τῆς ἀφανοῦς συνεργασίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος μέ τήν ἄσαρκη ὄντοτητα.

Ὁ βαθμός συμμετοχῆς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος διακυμαίνεται σέ ὄλες τίς ἐνδιάμεσες καταστάσεις, ἀπό τήν καθαρῆ διαμεσότητα μέχρι τήν αὐτοδύναμη ἐνεργεία του. Ἡ περιγραφῆ τῶν δύο πύο χαρακτηριστικῶν βαθμίδων ἔγινε γιά μεθοδολογικούς λόγους, διότι ἡ λεπτομερῆς κατάταξι ὄλων τῶν περιπτώσεων εἶναι πρακτικά ἀδύνατη, σάν νά ἀποτελοῦν συνεχῆς φάσμα φαινομένων, μέ ἐλάχιστες διαφορές τό ἓνα ἀπό τό ἄλλο.

12. Μεταβίβασι σκέψεως καί τηλεπάθεια

Τά δύο αὐτά φαινόμενα συνήθως συγγέονται, ἀλλά στήν πραγματικότητά εἶναι διαφορετικά μεταξύ τους. Τό πρῶτο συνίσταται στήν μεταβίβασι κάποιας σκέψεως ἀπό ἓνα πρόσωπο σέ ἄλλο, ἐνῶ τό δεύτερο στήν μεταβίβασι κάποιου πάθους, ἥτοι πόνου, συγκινήσεως, συναισθηματικῆς ὀδύνης, χαρᾶς κ.λπ.

Ὁ κοινός τόπος καί τῶν δύο φαινομένων εἶναι ὅτι ἡ μεταβίβασι τῆς σκέψεως ἢ τοῦ πάθους δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθῆ χωρίς τήν μεσολάβησι μᾶς πνευματικῆς ὄντοτητος. Ἡ ἀπαραίτητη αὐτή προϋπόθεσι γιά τήν ἐκδήλωσι τῶν φαινομένων δέν γίνεται ἀποδεκτῆ ἀπό ὄλους τοῦς ἐρευνητές, κυρίως τοῦς ὀπαδοῦς τῆς ψυχο-φυσιολογίας ἢ τῆς παραψυχολογίας, διότι κατά τήν γνώμη τους δέν εἶναι ἀναγκαία. Ὅμως τό μεγάλο πλῆθος τῶν περιπτώσεων, τά εἰδικά σπάνια περιστατικά πού συμβαίνουν, καθῶς καί ἡ ἐξήγησι τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας τῶν σχετικῶν πειραμάτων, ἐπιβεβαιώνουν τήν πνευματιστικῆ ἐρμηνεία.

Ὡς ἐκ τούτου τὰ ἄτομα στά ὁποῖα παρουσιάζονται ἐντονώτερα αὐτά τὰ φαινόμενα, εἶναι ἐκεῖνα πού ἔχουν ἰσχυρές διαμεσικές ἰκανότητες. Ὅταν ἡ διαμεσότητα εἶναι ἀσθενική (ὅπως συμβαίνει μέ τούς περισσό- τερους ἀνθρώπους), τότε τὰ ἐν λόγῳ φαινόμενα ἐκδηλώνονται σάν ἀπλές ἢ ἀσαφείς προαισθήσεις, χωρίς νά ὀλοκληρῶνουν τήν εἰκόνα τους.

Ἐπάρχουν, λοιπόν, δύο ἄτομα πού συμμετέχουν στά φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐφεξῆς θά καλοῦνται **πομπός** καί **δέκτης** τῆς σκέψεως ἢ τοῦ πά- θους. Μεταξύ αὐτῶν μεσολαβεῖ ἡ πνευματική ὄντοτητα ἐν εἶδει ἀγωγοῦ μεταβιβάσεως τῆς ἐνέργειας τοῦ ἑνός πρός τόν ἄλλον.

Ὡς πρός τό πρῶτο φαινόμενο διακρίνουμε δύο κύριες κατηγορίες: Ὅταν ἡ μεταβίβαση τῆς σκέψεως γίνεται ἄνευ προθέσεως, καί ὅταν γίνε- ται ἐσκεμμένα κατά τήν διεξαγωγή πειραματισμῶν.

Στήν **πρώτη κατηγορία** ὑπάρχουν οἱ περιπτώσεις κατά τίς ὁποῖες ὁ πομπός δέν ἔχει πρόθεση, οὔτε καταβάλλει προσπάθεια νά μεταδώσει τίς σκέψεις του. Ἐκ τῶν ὑστέρων διαπιστώνεται ὅτι τίς ἴδιες ἀκριβῶς ἢ παραπλήσιες σκέψεις εἶχε κάποιον ἄτομον τοῦ στενοῦ του περιβάλλοντος, τό ὁποῖο λειτούργησε ὡς δέκτης αὐτῶν, χωρίς νά γνωρίζει ὅτι τοῦ μετε- βιβάσθησαν ἐκ τοῦ ἄλλου ἀτόμου.

Ἀρκετές φορές συμβαίνει νά σκεφθοῦμε κάποιον γνωστό μας, μετά ἀπό λίγο δέ, νά τόν συναντήσουμε ἢ νά μάς ἐπισκεφθῆ. Αὐτό γίνεται ἐπειδή ἐκεῖνος μάς εἶχε στή σκέψη του, ἡ ὁποῖα μεταβιβάστηκε στόν νοῦ μας. Οἱ περιπτώσεις ποικίλουν ἀνάλογα μέ τήν δεκτικότητα τῶν ἀτόμων στίς ἐπιρροές τῶν πνευμάτων. Συμβαίνει ἀκόμη κάποτε τό πνεῦμα νά με- ταβιβάσει τήν ἴδια σκέψη σέ δύο ἄτομα συγχρόνως, πού τήν ἐκφράζουν ταυτόχρονα, λέγοντας ὁ ἕνας στόν ἄλλον «τό πῆρες ἀπό τό στόμα μου», ἐνώ στήν πραγματικότητα ἡ σκέψη δέν ἀνήκει σέ κανέναν ἀπό τούς δύο, ἀλλά στό πνεῦμα πού τήν μεταβίβασε.

Τά πνεύματα εἶναι σέ θέση νά γνωρίζουν τίς μύχιες σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά τίς μεταβιβάξουν κατά βού- λησιν. Τά ἀγαθὰ πνεύματα ἐνεργοῦν πάντοτε πρός τό καλό, ἀλλά γιά τὰ πονηρά ὑφίστανται φραγμοί καί ἀπαγορεύσεις. Σέ σπάνιες περιπτώσεις, ἰδίως ὅταν ἕνας ἀνθρώπος δέν ἔχει ἀκριβή πίστη πρός τήν Θεότητα, εἶναι δυνατόν τό πονηρό πνεῦμα νά ὑποκλέψει τίς σκέψεις του ἀπό τό ὑποσυνείδητό του, ὅπου γίνεται ἡ ἀφανής ἐπεξεργασία τους γιά νά κα- ταλήξουν στόν νοῦ, καί νά τίς μεταδώσει σέ ἄλλο ἄτομον τῆς προτιμησε- ῶς του. Ἔτσι, ἐάν ὁ πρῶτος ἐπρόκειτο νά συγγράφει ἕνα πρωτότυπο ἐπιστημονικό ἔργο, παραδόξως τό ἔργο αὐτό παρουσιάζεται ἀπό τό

ἄλλο άτομο. Ὁ πρῶτος ἔχει τήν ἐντύπωση ὅτι ὁ ἄλλος τόν ἐπρόλαβε στήν ἔμπνευση, ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἔλαβε χώραν ὑποκλοπή τῶν ἰδεῶν του.

Στή **δεύτερη κατηγορία** ὑπάγονται τά ποικίλα πειράματα μεταβίβασης σκέψεως μεταξύ μεσαζόντων, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νά βρισκονται πλησίον ἀλλήλων ἢ σέ πολύ μακρινές ἀποστάσεις μεταξύ τους. Ὁ κλάδος αὐτός ἀνήκει στόν τομέα τοῦ πειραματικοῦ πνευματισμοῦ. Ἐδῶ μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον τό θεωρητικό μέρος, διότι τά πειράματα ἄλλοτε σημειώνουν ἐκπληκτική ἐπιτυχία καί ἄλλοτε ἀποτυγχάνουν παταγωδῶς, ἐνῶ οἱ συνθήκες διεξαγωγῆς εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἴδιες. Ἡ ἐξήγηση τῆς ἀποτυχίας εἶναι ὅτι στήν περίπτωση αὐτή τό μεσολαβητικό πνεῦμα δέν μπόρεσε ἢ δέν θέλησε νά συνεργαστεῖ γιά τήν μεταβίβαση τῶν σκέψεων τοῦ πομποῦ πρός τόν δέκτη.

Γενικά, ὁ βαθμός ἐπιτυχίας παρόμοιων πειραμάτων ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἰσχυρή ἢ μή διαμεσότητα τῶν συμμετεχόντων καί ἀπό τήν δυναμικότητα τοῦ μεσολαβούντος πνεύματος.

Ὡς πρός τό δεύτερο φαινόμενο, τήν **τηλεπάθεια**, ὁ μηχανισμός εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, μέ τήν διαφορά ὅτι συνίσταται στήν μετάδοση συμβάντων ἢ καταστάσεων. Δέν ἔχει γίνει ἀντικείμενο πειραματικῶν ἐρευνῶν, τουλάχιστον σέ εὐρεία κλίμακα, ἔνεκα τῶν δυσκολιῶν πού παρουσιάζει ἡ προσπάθεια ἐκούσιας ἐκδηλώσεώς της.

Ἡ συνηθέστερη μορφή τηλεπάθειας εἶναι ἡ **τρέχουσα**, ἡ ὀνομαζόμενη «τῆς στιγμῆς». Ὄταν ἕνα γεγονός λαμβάνει χώραν, γίνεται ταυτόχρονα ἡ ἐκπομπή καί ἡ λήψη τῆς εἰκόνας μεταξύ τοῦ πομποῦ καί τοῦ δέκτου. Ὄταν π.χ. ἐγχειρίζεται ὁ ἕνας, τήν ἴδια στιγμή ὁ πόνος τῶν τραυμάτων μεταβιβάζεται στόν ἄλλον, χωρίς αὐτός νά ἔχει ὑποστει κάποια ἐπέμβαση, ἢ αἰσθάνονται μαζί τό ἥμισυ τοῦ πόνου ὁ καθένας.

Δεύτερη μορφή εἶναι ἡ **δαισθητική τηλεπάθεια**. Ἀναφέρεται στήν περίπτωση πού δαισθανόμαστε ὅτι κάτι κακό συμβαίνει τήν στιγμή ἐκείνη, ἢ πρόκειται νά συμβῆ. Δηλαδή δέν μεταδίδεται τό ἴδιο τό πάθος (ἔσως στήν προηγούμενη περίπτωση), ἀλλά ἡ εἰκόνα του ὡς συμβάντος, ἢ ὅποια γίνεται αἰσθητή ἀπό τόν δέκτη σάν ψυχικό βάρος ἢ ἔντονη ἀνησυχία.

Μέ τήν δαισθητική τηλεπάθεια μεταβιβάζονται συνήθως τά δυσάρεστα γεγονότα. Διότι ὅταν σέ κάποιον συμβαίνει κάτι εὐχάριστο, ἀπολαμβάνει χαρούμενος τό γεγονός, χωρίς νά σκέπτεται ἐκείνη τήν στιγμή γνωστούς ἢ φίλους, ὁπότε δέν λειτουργεῖ ὡς πομπός τῆς εἰκόνας τοῦ γεγονότος. Ὄταν ὁμως τοῦ συμβαίνει κάτι κακό ἢ θλιβερό, τότε μόνον ἀναλογί-

ζεται άλλα στενά συνδεδεμένα προς αυτόν πρόσωπα. Διά δέ τὰ γεγονότα πού πρόκειται νά συμβοῦν, ἡ ἐκπομπή γίνεται ἀπό τό ὑποσυνείδητό του, τό ὁποῖο ὅπως ξέρουμε γνωρίζει δλόκληρη τήν διαδρομή τῆς ζωῆς του.

Τρίτη περίπτωση εἶναι ἡ **δραματική τηλεπάθεια**. Λαμβάνει χώραν ὅπως καί ἡ προηγούμενη, ἀλλ' ἐπί πλέον ὁ δέκτης δραματίζεται τὰ συμβαίνοντα, ἐξ ἀντανάκλασεως τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου τοῦ πομποῦ. Δηλαδή, δέν μεταδίδεται μόνον ἡ διαισθητική ἐντύπωση, ἀλλά καί αὐτούσια ἡ σκηγή τοῦ γεγονότος.

Τέταρτη περίπτωση εἶναι ἡ **προδιαγεγραμμένη τηλεπάθεια**. Στήν περίπτωση αὐτή ὁ δέκτης βλέπει, γιά σύντομο χρονικό διάστημα, εἰκόνες οἱ ὁποῖες πρόκειται νά συμβοῦν μελλοντικά. Μπορεῖ νά ἀφοροῦν γνωστά του πρόσωπα, ἢ ἄλλα ἀγνωστα, πού μερικές φορές τὰ συναντᾶ ἀργότερα καί ἐάν δέν θυμᾶται τό ὄραμα, ἀπορεῖ πού τὰ ἔχει ἰδεῖ. Οἱ εἰκόνες μεταδίδονται πάλι ἀπό τό ὑποσυνείδητο τοῦ πομποῦ, χωρὶς αὐτός νά ἀντιληφθῆ τό παραμικρό.

Τά στενά συγγενικά ἢ φιλικά πρόσωπα ἀναπτύσσουν μέχρις ἑνός βαθμοῦ τηλεπαθητικούς δεσμούς, κυρίως ὅταν αἰσθάνονται ψυχικά συνδεδεμένοι μεταξύ τους. Ἐφ' ὅσον σκέπτονται συχνά ὁ ἕνας τόν ἄλλον, μποροῦν νά γίνονται ἐναλλάξ πομποί ἢ δέκτες, ὥστε ὁ καθένας νά διαισθάνεται τίς καταστάσεις τοῦ ἄλλου, ὑποβοηθούμενοι ἀπό τά προστατευτικά τους πνεύματα.

Ἰδιαίτερα ἀνεπτυγμένος ὅμως εἶναι ὁ τηλεπαθητικός δεσμός μεταξύ τῶν διδύμων πού προέρχονται ἀπό τό ἴδιο γονιμοποιηθέν κύτταρο. Οἱ δίδυμοι αὐτοί εἶναι πάντοτε τοῦ αὐτοῦ φύλου, διότι ἔχουν τὰ ἴδια ἀκριβῶς γονίδια. Παρουσιάζουν μεγάλες ὁμοιότητες στίς σκέψεις, ἰδέες, προτιμήσεις, εὐπάθεια στίς ἀσθένειες, συγκινήσεις κ.λπ. Ἐκτός αὐτοῦ ὅμως ἐπηρεάζονται σέ μεγάλο βαθμό ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον ἀπό τὰ ἴδια πράγματα, σάν δύο συντονισμένες συσκευές, λόγω τοῦ ἰσχυροῦ τηλεπαθητικοῦ δεσμοῦ των.

Τά πολλά περίεργα φαινόμενα πού συμβαίνουν ἔνεκα τῆς συνταυτίσεως τῶν διδύμων, περιγράφονται σέ εἰδικές ἐπιστημονικές μελέτες. Τό σημεῖο ὅμως πού ἀγνοεῖ ἡ ἐπιστήμη, εἶναι ἡ βαθύτερη αἰτία τῆς διδυμογένειας.

Ὅταν δύο ἄνθρωποι τρέφουν μεγάλο μῖσος ὁ ἕνας πρὸς τόν ἄλλον, καί τό μῖσος αὐτό δέν ἐξαλείφεται μέ τίς ἐπανειλημμένες ἔνσαρκώσεις τους, τότε ἡ Θεότης τοὺς ἀποστέλλει μαζί στή Γῆ, ὡς δίδυμοι προελθόντες ἐκ τοῦ ἰδίου ζυγωτοῦ κυττάρου. Ὁ ἀναπτυσσόμενος τότε ἰσχυρός τηλεπαθητικός δεσμός μεταξύ τους, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν στενή πνευ-

ματική και ψυχική τους προσέγγιση, όποτε εξαφανίζεται παντελώς κάθε αντίπαθεια των προηγουμένων ύπάρξεών τους. Πρόκειται λοιπόν για ένα «τέχνασμα» τής Θείας Αρχής, προκειμένου να συνετίσει τους κατ' εξακολούθηση αδιόρθωτους στην καταπολέμηση του έγωισμού.

13. Υποβολή και αυθυποβολή

Υποβολή είναι ή μετάδοση μιās ιδέας σέ άλλο άτομο, βάσει τής όποίας καθοδηγείται νά ενεργήσει προς όρισμένη κατεύθυνση, μέ συγκεκριμένο σκοπό.

Οί μέθοδοι πού χρησιμοποιούνται για τήν επίτευξη τής υποβολής χωρίζονται σέ δύο κατηγορίες: Αυτές πού γίνονται μόνον διά τής σκέψεως, χωρίς τήν χρήση λόγου, και αυτές πού γίνονται διά τής χρήσεως του λόγου.

Στήν **πρώτη κατηγορία**, ή σκέψη ενός ατόμου, πού κατευθύνεται δυναμικά προς άλλο άτομο μέ σκοπό νά τό επηρεάσει στήν εκτέλεση κάποιας όδηγίας, ενισχύεται τόσο από τήν ψυχική ενέργεια του ενεργούντος, όσο και από διάφορα άόρατα πνεύματα. Άρα τό άτομο πού προσπαθεί νά υποβάλλει τήν σκέψη του υποβοηθείται από τίς όντότητες του άοράτου κόσμου. Ειδικώτερα, εάν ή σκέψη του είναι άγαθή και επιδιώκει τό καλό, υποβοηθείται από άγαθά πνεύματα, ενώ εάν επιδιώκει τό κακό των άλλων ατόμων, υποβοηθείται από πονηρά ή άστατα πνεύματα.

Στίς περιπτώσεις αυτές ή σκέψη χρησιμοποιείται σάν ένα είδος προζύμης εκ μέρους των πνευμάτων, τήν όποία επεξεργάζονται κατάλληλα και τήν κατευθύνουν πió ενισχυμένη προς τόν στόχο τής. Έπειδή όμως ό αρχικός σχηματισμός τής σκέψεως όφείλεται στον άνθρωπο, αυτός επωμίζεται έξ ολοκλήρου τίς κακές συνέπειες των αποτελεσμάτων τής, ή καταχωρούνται υπέρ τής όντότητός του τά θετικά τής αποτελέσματα.

Ή υποβολή, λοιπόν, δέν είναι άπλως μεταβίβαση μιās σκέψεως, άλλ' επιδιώκει επί πλέον τήν εκτέλεση κάποιας πράξεως. Αυτός πού επιδιώκει νά επιβάλλει τήν σκέψη του σέ άλλον, αισθάνεται ανακούφιση όταν τό επιτύχει. Στήν επιτυχία του όμως συνετέλεσαν και άόρατα πνεύματα. Διά τουτο δέν του είναι εύκολο νά επιτυχάνει πάντοτε στίς προσπάθειές του.

Ή **δύετη κατηγορία**, τής υποβολής διά τής χρήσεως λόγου, χωρίζεται σέ δύο υποκατηγορίες. Ή πρώτη άφορα στίς περιπτώσεις όπου τό

άλλο άτομο εύρίσκεται ἐν ἐγρηγόρσει, καί ἡ δεύτερη ὅταν εύρίσκεται σέ κατάσταση ὑπνώσεως.

Ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μικρή ἢ μεγάλη δυναμικότητα, ἀνάλογα μέ τό ψυχικό σθένος του, ἀπό ὅπου ἀντλεῖ τήν ἰσχύ του. Μπορεῖ δύο ἀνθρώποι νά λέγουν ἀκριβῶς τά ἴδια πράγματα, ἀλλ' ἡ ἀποδοχή τους ἀπό τούς ἀκροατές νά εἶναι ἐντελῶς διαφορετική. Τοῦτο συμβαίνει ἐπειδή οἱ λόγοι τους ἐκφέρονται μέ διαφορετική δυναμικότητα, ἐνισχυόμενοι ἀπό διαφορετικῆς κατηγορίας πνεύματα, πού ἐπηρεάζουν ἀφανῶς τούς ἀκροατές τῶν λόγων, τῶν ὁποίων οἱ ἀντιδράσεις εἶναι ἀνάλογες πρός τήν ἐνέργεια πού δέχονται.

Ὅταν κάποιος εἶναι ἀπελπισμένος, εύρισκόμενος σέ δεινή κατάσταση ἀπό πλευρᾶς ὑγείας ἢ βιοτικῶν συνθηκῶν, μπορεῖ ἕνας ἄλλος ἀνθρώπος, μέ τόν δυναμικό καί ὀρθολογικό λόγο του, νά τόν ἐπηρεάσει σέ μεγάλο βαθμό, ὥστε νά ἀναπτρωθῆ τό ἠθικό του καί νά ἀναζωογονηθῆ μέσα του ἡ ἐλπίδα. Ὁ δεύτερος οὗτος ἐνήργησε διά τῆς ὑποβολῆς τοῦ λόγου ἐπί τοῦ πρώτου, ὁ δέ λόγος ἐπέτυχε ἀσφαλῶς τόν στόχο διότι συνετέλεσαν καί ἀγαθὰ πνεύματα.

Ἀντιθέτως, ὁ λόγος ἐνός κακοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νά ἐπηρεάσει ἀρνητικά τούς ἄλλους καί νά τούς ὀδηγήσει στήν ἀπογοήτευση, στήν ἀπελπισία ἢ στήν καταστροφή. Στά ἀρνητικά αὐτά ἀποτελέσματα συνετέλεσαν καί πονηρά ἢ ἄστατα πνεύματα, πού χαιρόνται ἐπειδή στό πρόσωπο τοῦ κακόβουλου ἀνθρώπου βρῆκαν ἕναν κατάλληλο συνεργάτη τους.

Οἱ δυναμικοί λόγοι, ἀγαθοί ἢ κακοί, ἐπηρεάζουν πάντοτε τούς ἀσθενέστερους σέ ψυχικό σθένος καί πνευματική διαύγεια. Στή νεώτερη ἐποχή, οἱ μέθοδοι τῆς ὑποβολῆς διά τοῦ λόγου, σέ συνδυασμό μέ τήν εἰκόνα, ἔχουν ἀναχθεῖ σέ ἐπιστήμη ὀλκῆς! Ἡ προπαγάνδα ὄλων τῶν πολιτικῶν καθεστώτων ἀνεξαιρέτως ὑπέρ τῆς μεγάλης ἀξίας των, ἡ διαφήμιση γιά τήν ἐξαιρετική ἀποτελεσματικότητα διαφόρων προϊόντων, ἡ μόδα ὡς ἐπιβαλλόμενη ἐμφάνιση καί πολλά ἄλλα, στηρίζονται στίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, τίς ὁποῖες ἐκμεταλλεύονται στό ἔπακρον μέ πολύ μεγάλη ἐπιτηδειότητα διά τῆς ὑποβολῆς, μέσω τῆς πειθοῦς.

Ἡ κατάσταση αὐτή εἶναι ἐπιτρεπτή, ἢ μάλλον ἀνεκτή, μέχρις ἐνός ὁρίου. Πέραν αὐτοῦ οἱ χρησιμοποιοῦντες τέτοιες μεθόδους ἐπιβαρύνονται μέ τίς συνέπειες, χωρίς νά τό ἀντιλαμβάνονται. Ὅταν π.χ. πολὺς κόσμος παρασύρεται ἀπό τήν ἐντονη διαφήμιση ἐνός φαρμάκου ἢ ἄλλου προϊόντος, πού τελικά ἀποδεικνύεται ἐπιβλαβές ἢ ἄχρηστο, ἐκεῖνοι πού τό προώθησαν μπορεῖ νά χαιρόνται ἐπειδή ἐπλούτισαν, ἀλλά εἶναι βεβαρυμένοι μέ ὅλες τίς δυσμενεῖς συνέπειες πού προκλήθηκαν καί κάποτε θά ὑποχρεωθοῦν νά πληρώσουν γι' αὐτές στό ἀκέραιον!

Διά τούτο ὁ κόσμος πρέπει νά εἶναι πολύ προσεκτικός στίς κάθε εἶδους διαφημίσεις καί φήμες, γιά νά μήν γίνεται θῦμα τῆς ἀτομικῆς ἢ τῆς ἐκτεταμένης κοινωνικῆς ὑποβολῆς, διότι σήμερα πού πλεονάζει τό κακό, ὁ δόλος καί ἡ ἔξαπάτηση ὀργιάζουν.

Ἡ δεύτερη ὑποκατηγορία, τῆς ὑποβολῆς διά τοῦ λόγου σέ κατάσταση ὑπνώσεως, ὑπάγεται στό κεφάλαιο τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Τό ἄτομο πού ὑποπίπτει σέ ὑπωση, εὐρίσκεται πλέον ὀλοκληρωτικά στό χέρι τοῦ ὑπνωτιστοῦ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά ἐνεργήσῃ ἄνετα ἐπάνω στήν προσωπικότητά του, εἴτε πρὸς τό καλό εἴτε πρὸς τό κακό.

Διά τῆς ὑποβολῆς μέσω τοῦ ὑπνωτισμοῦ μποροῦν νά θεραπευθοῦν οἱ λεγόμενες «ψυχικές» ἀσθένειες, νά ἐκτοπισθοῦν ἀπό τό πνεῦμα οἱ ἔμμονες ἰδέες, νά διορθωθοῦν τά ἐλαττώματα, νά μετριάζονται οἱ σωματικοί πόνοι, νά ἐνισχύεται ἡ αἰσιοδοξία κ.λπ. Ὡσαύτως διά τοῦ ἰδίου τρόπου μπορεῖ νά καθοδηγηθῇ τό ἄτομο πρὸς κακές ἐνέργειες, εἰς βάρος τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῶν συνανθρώπων του.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἔχουν ἔμφυτο τό χάρισμα νά ὑπνωτίζων. Ἐάν ἦσαν εὐσυνείδητοι καί χρησιμοποιοῦσαν τήν ἱκανότητά τους αὐτή ἐπί καλῶ, θά ἐγίνοντο εὐεργέτες τῆς κοινωνίας. Δυστυχῶς ὁμως οἱ περισσότεροί τήν χρησιμοποιοῦν γιά τό ἀτομικό τους συμφέρον, βλάπτοντας ἀφάνταστα τούς συναθρώπους των.

Οἱ πολύ μεγάλες θετικῆς δυνατοτήτες τοῦ ὑπνωτισμοῦ δέν ἔχουν ἀκόμη ἀξιοποιηθῆ ἐπαρκῶς ἀπό τούς εἰδικούς, ἐνῶ ἀντιθέτως γίνεται μεγάλη χρήση του, ἀφανῶς, γιά τήν διαφθορά τῶν κοινωνιῶν.

Ὅταν ἡ ὑποβολή γίνεται ἀπό ἓνα ἄτομο πρὸς τόν ἑαυτό του, τότε ὀνομάζεται **αὐθυποβολή**. Αὐτή πραγματοποιεῖται συνήθως διά τῆς σκέψεως, ἀλλά μπορεῖ νά χρησιμοποιηθῇ καί ὁ λόγος γιά τήν σταθεροποίηση τῆς θελήσεως ἐπάνω στό θέμα πού ἐπιδιώκεται νά πραγματοποιηθῇ.

Μέ τήν αὐθυποβολή μπορεῖ κάποιος νά βελτιώσει τόν χαρακτήρα του, νά ἀπαλλαγῇ ἀπό διάφορα ἐλαττώματά του, νά ξεπεράσῃ τούς φόβους ἢ τίς ἀδυναμίες του, νά βελτιώσει τήν σωματική του ὑγεία κ.λπ. Ὡσαύτως, ἐάν δέν ἔχει ἰσχυρό ψυχικό σθένος καί παρασύρεται ἀπό τίς ὑλικές ἔλξεις μπορεῖ μέ τήν λανθάνουσα αὐθυποβολή νά ὀδηγηθῇ σέ ἀρνητικῆς συνέπειες, εἰς βάρος του. Δέν πρόκειται γιά ψευδαισθήσεις, ἀλλά γιά πραγματικά ἀποτελέσματα πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δυναμικότητα τῆς σκέψεως.

Ἡ αὐθυποβολή ἐνισχύεται, καί πρὸς τίς δύο κατευθύνσεις, ἀπό ἀόρατα πνεύματα. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐπιδιώκει νά ἀνυψώσει τόν ἑαυτό του, οἱ ἀγαθές σκέψεις του ἐνισχύονται ἀπό ἀγαθά πνεύματα. Ὅταν ὁμως οἱ

σκέψεις του είναι κακές, ή πίεση ἔνεκα αὐτῶν, πού αἰσθάνεται, ἐνισχύεται ἀπό πονηρά πνεύματα, πού προσπαθοῦν νά τόν σύρουν μέχρι τήν αὐτο-εξόντωσή του.

Τά δύο αὐτά θέματα, τῆς ὑποβολῆς καί τῆς αὐθυποβολῆς, ἐξετάστηκαν θεωρητικά, χωρίς νά ἐπεκταθοῦμε στίς μεθόδους ἐφαρμογῆς των. Ὑπάρχουν πολλές περιγραφές τοιούτων μεθόδων σέ εἰδικά βιβλία, τά ὁποῖα μπορεῖ νά συμβουλευθῆ ὁ ἐνδιαφερόμενος, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀνάπτυξη τῆς προσωπικῆς πείρας του.

14. Ὄνειρα καί προαγγελτικά φαινόμενα

Τά ὄνειρα εἰλλκυσαν τήν προσοχή τῶν ἀνθρώπων ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ περίεργες εἰκόνες καί ἡ ἐπαλήθευση μερικῶν ἀπό αὐτά, τοῦς ὠθησαν στήν προσπάθεια νά τά ἐρμηνεύσουν κατά φαντασίαν, χωρίς νά γνωρίζουν ἀπό ποῦ προέρχονται.

Τά ὄνειρα γενικῶς διαιροῦνται σέ δύο κύριες κατηγορίες, ἀνάλογα μέ τήν αἰτία τῆς προελεύσεώς των.

Στήν **πρώτη κατηγορία** ὑπάγονται ἐκεῖνα πού προέρχονται ἀπό τήν κακή λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀπό σωματικές παθήσεις, ἀπό τίς ἔμμονες ἰδέες, ἀπό τίς συνεχεῖς σκέψεις ἐπί ἐνός θέματος, ἀπό τήν ἔντονη ἀνησυχία ἢ στενοχώρια γιά κάποια ὑπόθεση κ.λπ. Στίς περιπτώσεις αὐτές οἱ εἰκόνες τοῦ ὄνείρου συνδυάζονται μέ τήν σωματική πάθηση ἢ ἐκεῖνο πού μᾶς ἀπασχολεῖ καί ἀσκεῖ πιέσεις ἐπί τῶν νεύρων. Τά τοιαῦτα ὄνειρα εἶναι ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἐλαφρά· δέν μᾶς προκαλοῦν μεγάλη ἐντύπωση καί λησμονοῦνται εὐκόλα.

Στήν **δεύτερη κατηγορία** ὑπάγονται τά προαγγελτικά ὄνειρα, τά ὁποῖα προέρχονται εἴτε ἀπό τό ὑποσυνείδητο, εἴτε ἀπό τόν Ἄγγελο φύλακα τῆς ὀντότητος.

Τό ὑποσυνείδητο γνωρίζει ὀλόκληρη τήν διαδρομή τῆς ζωῆς μας. Ὅταν λοιπόν πρόκειται νά μᾶς συμβῆ κάτι δυσάρεστο, πού εἶναι ἤδη γραμμένο σέ κάποια φάση τῆς προγραμματισμένης πορείας μας, τότε πιέζεται ἀπό τήν ἀνησυχία καί μεταδίδει εἰκόνες πλάγιες, δηλαδή ὄχι ἐντελῶς σαφεῖς, οἱ ὁποῖες φθάνουν στό πνεῦμα μέ συμβολική ἢ ἀλλοπρόσαλλη μορφή, ἔχοντας ὁμως σάν βάση τήν προειδοποίηση τοῦ μελλοντικοῦ δυσάρεστου συμβάντος.

Τό ὑποσυνείδητο δέν ἔχει τό δικαίωμα νά μεταδώσει τίς προγραμματισμένες εἰκόνες αὐτούσιες, διότι τότε ὁ ἄνθρωπος θά ἐλάμβανε τά μέ-

τρα του, αντίθετα προς τόν προσορισμό της ζωής του. Διά τούτο οι έκπεμπόμενες εικόνες «φιλτράρονται» διερχόμενες μέσα από τούς μηχανισμούς της ψυχικής λειτουργίας, όποτε καθίστανται παραμορφωμένες και ασυνάρτητες, χωρίς να χάσουν τήν κεντρική τους έννοια.

Ώσαύτως ό Άγγελος φύλακας, ό όποιος επίσης γνωρίζει όλη τήν διαδρομή της ζωής μας, έπεμβαίνει πολλές φορές για να μās προειδοποιήσει για κάποιο δυσάρεστο γεγονός, πάλι με πλάγιες εικόνες, ώστε να λάβουμε τά μέτρα μας και να προφυλαχθούμε.

Τά μελλοντικά ευχάριστα γεγονότα συνήθως δέν μεταδίδονται διά τών όνείρων, διότι δέν άνησυχούν ούτε πιέζουν τό ύποσυνείδητο. Αντιθέτως αφήνονται να έξελιχθούν και να παρουσιασθούν άπροόπτως στή ζωή μας, όποτε ή χαρά μας είναι διπλάσια.

Άπό συνεχείς μακροχρόνιες παρατηρήσεις οι άνθρωποι έχουν καταλήξει σέ συμβατικές έρμηνείες τών όνείρων, βάσει της άρχής ότι οι ίδιες εικόνες συμβολίζουν τά ίδια πράγματα ή μελλοντικά γεγονότα. Η άρχή αυτή είναι σωστή μέχρι ενός σημείου, άλλ' όχι άπόλυτα. Οί συμπτώσεις μερικών εικόνων με τά γεγονότα έχουν όδηγήσει στή σύγχυση της γενικευμένης έφαρμογής της άνωτέρω άρχής, πού δέν συμφωνεί με τήν πραγματικότητα, όπως άποδεικνύουν άλλωστε οι διαψεύσεις ττοιούτων προβλέψεων.

Η σωστή έρμηνεία τών όνείρων προϋποθέτει τήν άνίχνευση της αίτίας τους. Αυτό μπορεί να γίνει μόνον από ειδικά άτομα, τά όποια έχουν τήν Ικανότητα να διεισδύουν στο ύποσυνείδητο του άλλου άτομου, να μανθάνουν τό μυστικό διά μέσου της διαισθήσεώς των, και να τό μεταδίδουν έξηγώντας τις εικόνες του όνείρου με τις έννοιες πού άντλήσαν από τό ύποσυνείδητο.

Τέτοιοι γνήσιοι έρμηνευτές σπανίζουν, διότι είναι έλάχιστοι σέ όλόκληρο τόν κόσμο. Οί λοιποί πού ασχολούνται με τά όνειρα, απλώς εκμεταλλεύονται τήν εύπιστία και τήν άγνοια τών ανθρώπων.

Όταν ένα δύσκολο πρόβλημα άπασχολεί τήν σκέψη του ανθρώπου, είναι δυνατόν να εύρει τήν λύση του με όνειρο. Η λύση αυτή μετεβιβάσθη στον έγκέφαλό του από τόν Άγγελο φύλακα ή από άλλο Ουράνιο πνεύμα με ειδικότητα σχετική προς τό θέμα του προβλήματος. Ένας Ουράνιος Ιατρός θα καθοδηγήσει για τήν ανακάλυψη ενός φαρμάκου κ.ο.κ.

Υπάρχει και μία τρίτη σπανιώτερη κατηγορία όνείρων, τά όποια έντάσσονται στήν ένδιάμεση περιοχή μεταξύ κανονικού όνείρου και όραματος. Δέν είναι μηνύματα, αλλά εικόνες πού πρόκειται να συμβούν,

στό προσεχές ή πολύ απώτερο μέλλον. Τά όράματα εξετάζονται πιό αναλυτικά στό έπόμενο κεφάλαιο.

Στά **προαγγελτικά φαινόμενα** δέν υπάγονται μόνον τά όνειρα, αλλά και διάφορα τυχαία μικρο-συμβάντα τής ζωής μας, τά όποια, όπως αποδεικνύεται έκ τών ύστέρων, έγιναν αίτια νά προφυλαχθούμε από άλλον σοβαρώτατο κίνδυνο. Τοϋτο έλαβε χώραν μέ επέμβαση ενός προστατευτικού πνεύματος, χωρίς νά υποπέσει στην άντίληψή μας ή ένέργειά του.

Οί συμπτώσεις μερικών συμβάντων μέ όρισμένα δυσάρεστα γεγονότα έχουν δημιουργήσει τίς **προλήψεις**, οί όποιες βεβαίως δέν είναι όρθές καθ' έαυτές. "Όταν όμως πολλοί άνθρωποι πιστεύουν σέ κάποια πρόληψη, δέν είναι άπίθανο αϋτή νά συμβή στην πραγματικότητα, διότι ή συγκεντρωμένη δύναμη τών κακών σκέψεων, ένισχυόμενη από πονηρά πνεύματα, έπιφέρει τήν ύλοποίησή της. Έπομένως τό κακό πού συνέβη δέν όφείλεται στην πρόληψη, αλλά στην προκατάληψη τών ανθρώπων μέ τήν άστοχη πεποίθησή τους επί τής άληθείας τής προλήψεως.

Οί άνθρωποι πρέπει νά μάθουν νά διακρίνουν τά προαγγελτικά όνειρα και φαινόμενα τής καθημερινής ζωής, διαχωρίζοντας αϋτά από τίς λανθασμένες έρμηνείες και τίς προλήψεις. "Έτσι αποκτούν επίγνωση τών ένεργειών του Πνευματικού Κόσμου επί τών γήινων και εισέρχονται στα προκαταρκτικά στάδια τών Ουρανίων Μυστηρίων.

15. Ξενογλωσσία

Ξενογλωσσία λέγεται ή ικανότητα μερικών διαμέσων νά όμιλούν ή νά γράφουν σέ γλώσσες παντελώς άγνωστες στους ίδιους, άσχέτως εάν αϋτές όμιλούνται σέ κάποια μέρη ή άποτελούν νεκρές και λησμονημένες γλώσσες του παρελθόντος.

Στίς περιπτώσεις τής ξενογλωσσίας τό διάμεσον εύρίσκεται σέ ύπνωση, γίνεται δέ ένσωμάτωση ενός πνεύματος, τό όποιο όμιλεί τήν άγνωσμένη από τό διάμεσον ξένη γλώσσα, χρησιμοποιώντας τά φωνητικά του όργανα, ή γράφει ένα κείμενο στή γλώσσα αϋτή διά τής μηχανικής αϋτομάτου γραφής.

"Όταν ή γλώσσα είναι γνωστή σέ κάποιον από τούς παρισταμένους, μπορεί νά γράφεται από αϋτόν· συχνά όμως άγνοείται από όλους και τοϋτο άποδεικνύει ότι τό διάμεσον πού όμιλεί, δέν άντλεί τήν ικανότητά του αϋτή από τίς γνώσεις τών άλλων. Έξ άλλου δέν περιορίζεται μόνον

στήν όμιλία ή γραφή τής ξένης γλώσσας, μέ τήν άπόλυτα σωστή χρήση τών κατάλληλων λέξεων και τών γραμματικών κανόνων της, άλλα δίδει στήν ίδια γλώσσα και άπαντήσεις σέ έρωτήματα πού τού άπευθύνονται.

Όλα αυτά έξηγούνται μόνον διά τής ένσωματώσεως ενός πνεύματος. Σέ σπάνιες όμως περιπτώσεις είναι δυνατόν ή ξενογλωσσία νά όφείλεται σέ γλώσσα πού όμιλούσε ό ύπνωτισθείς σέ προηγούμενη ζωή του. Τότε όμως και τά λεγόμενά του περιορίζονται στίς γνώσεις πού είχε ή στίς προσωπικές έμπειρίες του, ένω τά γνήσια διάμεσα ξενογλωσσίας μπορούν νά όμιλούν σέ μεγάλη ποικιλία θεμάτων (έπιστημονικών, φιλοσοφικών, καλλιτεχνικών κ.λπ.), ακριβώς όπως ένα κανονικό διάμεσον.

Τό φαινόμενο τής ξενογλωσσίας ήταν γνωστό άπό άρχαιοτάτων χρόνων. Ό Έρόδοτος (βιβλίό Η' 135) αναφέρει μιá τέτοια περίπτωση, πού συνέβη στό θηβαϊκό ιερό τού Άπόλλωνος Πύου, κοντά στή λίμνη Κοπαιίδα. Ό προφήτης (ήτοι ό μεσάζων) τού μαντείου άρχισε νά όμιλεί σέ άγνωστη βαρβαρική γλώσσα, ή όποία ήταν γνωστή μόνον σέ εκείνον πού είχε προσέλθη για νά λάβει χρησμό άπό τό μαντείο.

Η ξενογλωσσία παρουσίασε ιδιαίτερη ανάπτυξη μεταξύ τών χαρισματούχων στίς πρώτες χριστιανικές κοινότητες, ιδιαίτερα δέ στήν εκκλησία τής Κορίνθου. Η πρώτη εκδήλωσή της έλαβε χώραν κατά τήν ήμέρα τής Πεντηκοστής, όπότε οι Άπόστολοι «ήρξαντο λαλείν έτέραις γλώσσαις, καθώς τό πνεύμα έδίδου αυτοίς αποφθέγγεσθαι» (Πράξεις 2, 1-4). Αναγνωρίζεται, λοιπόν, ότι δέν όμιλούσαν έφ' έαυτών, άλλα κατά τήν ύπαγόρευση τού Πνεύματος, όπως δέχεται και ή πνευματιστική έρμηνεία. Από τίς λέξεις δέ «λαλείν γλώσσαις», τό φαινόμενο αυτό όνομάστηκε «γλωσσολαλία»*.

Στή νεώτερη έποχή τό διασημότερο διάμεσον ξενογλωσσίας ύπήρξε ό βραζιλιάνος Carlos Mirabelli, γεννηθείς τό 1889, ό όποιος εύρισκόμενος σέ βαθειά ύπνωση, όμίλησε σέ 19 διαφορετικές γλώσσες και 7 διαλέκτους, έγραψε δέ κείμενα σέ 25 ζώσες γλώσσες και 3 νεκρές. Έγραφε δέ πυρετωδώς, χωρίς νά παρατηρεί τό χαρτί, τελειώνοντας κάθε σελίδα κειμένου σέ 1-3 λεπτά.

Τά φαινόμενα τής ξενογλωσσίας είναι άπό τά πλέον πειστικά πρós άπόδειξη και έπιβεβαίωση τής πνευματιστικής θεωρίας.

* Περί τής γλωσσολαλίας στήν Καινή Διαθήκη, βλέπε στό βιβλίό «Πνευματισμός», σελ. 225-229.

16. Μαντεία

Μαντεία αποκαλείται ἡ πρόβλεψη τοῦ μέλλοντος ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισμένων ὑλικῆς φύσεως ἐνδείξεων.

Ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τῶν ὑλικῶν ἐνδείξεων πού χρησιμοποιοῦνται, γίνεται ὁ διαχωρισμός τῶν διαφόρων μορφῶν μαντείας, ὅπως καφεμαντεία, χαρτομαντεία, ὄρνιθομαντεία, ὕδρομαντεία, χειρομαντεία, ἀβγομαντεία, κρυσταλλομαντεία, ἀριθμομαντεία, λεκανομαντεία, ἀστρομαντεία κ.λπ.

Ὁ μέσος ἄνθρωπος πάντοτε εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθει τὸ μέλλον του, κυρίως γιὰ τὰ προσωπικά του ζητήματα. Γι' αὐτὸ κατέφευγε στοὺς θεωρούμενους σὰν εἰδήμονες γιὰ τὴν πρόβλεψη τοῦ μέλλοντος, ὥστε νὰ ἱκανοποιήσει τὴν περιέργειά του. Ἔτσι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τέτοιες ἐνέργειες ἀποκτοῦσαν κῆρος μέσα στὴν κοινωνία καὶ συνεχῶς ἀνακάλυπταν νέους τρόπους γιὰ τὴν προσέλκυση πελατῶν.

Οἱ μάντιες, λοιπόν, ἐμφανίζονται σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς, σὲ ὅλες τίς ἐποχές, προβάλλοντας πάντοτε τὴν ἀδιαμφισβήτητη ἱκανότητά τους νὰ προλέγουν τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Κατὰ πόσον, ὅμως, εἶναι ἀληθινοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ τους ἐπὶ τῆς προγνώσεως τοῦ μέλλοντος, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἄλλους παράγοντες, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζουν ἢ δὲν τοὺς ἀναφέρουν.

Οἱ ἐπαγγελλόμενοι τοὺς μάντιες γενικὰ χωρίζονται σὲ τρεῖς κύριες κατηγορίες:

α) **Οἱ ἔχοντες κάποιες μικρὲς διαμεσικὲς ἱκανότητες**, μὲ τὴν βοήθεια τῶν ὁποίων συλλαμβάνουν εἰκόνες τοῦ ἐγγύς μέλλοντος ἢ καὶ τῆς τρέχουσας πραγματικότητος, ἐπὶ θεμάτων πού ἀντικειμενικά δὲν τὰ γνωρίζουν. Τὰ ὑλικά ἀντικείμενα ἢ οἱ ὑλικὲς παραστάσεις (τοῦ καφέ, τῶν χαρτιῶν κ.λπ.), χρειάζονται γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν αὐτοσυγκέντρωση τοῦ μάντη ἐπάνω στοῦ ζήτημα τοῦ πελάτου του. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐρχεται σὲ μερικὴ ἐπαφή καὶ μὲ τὸν πνευματικὸ του ὁδηγὸ, πού συνήθως εἶναι πνεῦμα χαμηλῆς ἐξελίξεως (ἐκπαιδευόμενο), καὶ ἐκεῖνος τὸν ἐνισχύει ἐμμέσως στὴν προσπάθεια ἐξακριβώσεως τῶν συνθηκῶν τοῦ παρόντος ἢ τῶν μελλοντικῶν συμβάντων.

β) **Οἱ ἔχοντες περισσότερο ἀνεπτυγμένους διαμεσικὲς ἱκανότητες** καὶ συνεργαζόμενοι μὲ **πονηρὰ ἢ ἄστατα πνεύματα**. Αὐτοί, συνελθῶς, εἶναι κανονικὰ διάμεσα, ἀλλὰ συνεργαζόμενα μὲ τὰ πνεύματα τοῦ κακοῦ, πού τοὺς ἐμπνέουν τί συμβαίνει σὲ κάθε περίσταση, διότι εἶναι σὲ θέση νὰ γνωρίζουν καλῶς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Ὁ πελάτης ἐντυπωσιάζεται μὲ τὴν ἀποκάλυψη λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς του, πού εἶναι βέβαιον ὅτι τίς

ἀγνοεῖ ὁ μάντης, θαυμάζει τίς ἰκανότητές του καί ἔλκεται πρὸς αὐτόν, πιστεύοντας ὅτι λέγει πάντοτε τὴν ἀλήθεια. Δέν γνωρίζει ὅμως ὅτι εἶται κάνει τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴν μεταγενέστερη ἑξαπάτησή του ἀπὸ τὸ εὐφρέστατον πονηρὸ πνεῦμα ἐπὶ ἄλλων σοβαροτέρων ὑποθέσεων του.

γ) **Οἱ μὴ ἔχοντες καθόλου διαμεσικὲς ἰκανότητες**, ἀλλὰ διὰ τῆς σοβαροφανοῦς ἠθοποιίας μιμοῦνται τίς ἐνέργειες τῶν μάντεων, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν εὐπιστία τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ εἶναι ἀπατεῶνες ὄλκῃς, δέν ἐνδιαφέρονται γιὰ τίποτα καί ἀποβλέπουν ἀποκλειστικά στό ἀτομικό τους συμφέρον, τῆς κερδοσκοπίας εἰς βάρος τῶν ἀφελῶν.

Ὁ διαχωρισμός μεταξύ τῶν τριῶν κατηγοριῶν δέν εἶναι ἀπόλυτος, διότι τὸ ἴδιο ἄτομο μπορεῖ νά μεταπίπτει ἀπὸ τὴν μία κατάσταση στὴν ἄλλη, ἀνάλογα μέ τίς συνθήκες τῆς στιγμῆς. Δηλαδή, ἄλλοτε νά συνεργασθῆ μέ ἀγαθὸ πνεῦμα, ἄλλοτε μέ πονηρὸ, καί ἄλλοτε νά μὴν ἔχει καθόλου τὴν ἀόρατη βοήθεια.

Ὁ μάντης ἀπὸ τὴν πλευρά του, γιὰ νά ἀποδώσει στό ἔργο του, χρησιμοποιεῖ κατ' ἑξοχὴν τὴν διαίσθηση καί τὴν φαντασία. Ἐπειδὴ οἱ δύο αὐτές ιδιότητες, ὅταν πρόκειται γιὰ γήινες ὑποθέσεις, εἶναι περισσότερο ἀνεπτυγμένες στὶς γυναῖκες, γι' αὐτὸ συνήθως ὑπερτεροῦν οἱ γυναῖκες-μάντιδες ἀριθμητικὰ ἔναντι τῶν ἀνδρῶν πού ἀσκοῦν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα.

Ὅταν ὁ μάντης ἢ ἡ μάντιδα εἶναι πρόσωπο εὐσυνείδητο καί δέν ἐπιδιώκει τὴν ἐκμετάλλευση τῶν ἄλλων διὰ τῆς ἀπάτης, τότε προσφέρει θετικὲς ὑπηρεσίες στὴν κοινωνία. Μέ τὸν τρόπο του, διὰ τῆς καθοδηγήσεως πρὸς τοὺς ζητοῦντες τὴν βοήθειά του, ἐνισχύει τὴν πίστη ὅτι ὑπάρχουν ἀόρατες δυνάμεις πού κατευθύνουν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, ἐνεργώντας σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῶν Οὐρανίων Νόμων. Βεβαίως, αὐτὰ δέν λέγονται μέ σαφήνεια, ἐφ' ὅσον οὔτε ὁ μάντης τὰ γνωρίζει καλῶς, ἀλλὰ πραγματοποιοῦνται τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴν ἀποδοχὴ τους, ὥστε ὁ ἀδαής κατ' ἀρχὴν ἀνθρώπος νά προχωρήσει καί στά ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας, ὅπως εἶναι ἡ κατανόηση τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καί τῶν ἐνεργειῶν τῶν Θεῶν Δυνάμεων.

Ὅταν ὅμως ὁ ἀνθρώπος προχωρήσει στά ὑψηλότερα αὐτὰ ἐπίπεδα, δέν ἔχει πλέον ἀνάγκη νά ἀσχολεῖται μέ τίς διάφορες μορφές τῆς μαντείας, διότι δέν ἔχουν νά τοῦ προσφέρουν τίποτε στὴν πνευματικὴ του ἐξέλιξη.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ μάντιες-ἀγῦρται καταστρέφουν καί δυσφημίζουσι τὴν ὑψηλὴ ἔννοια τῆς ἐπικοινωνίας μέ τὸ Θεῖον, ἔστω καί στίς εἰσαγωγικὲς τῆς βαθμίδες, ὅποτε δημιουργοῦν στὸν κόσμον τὴν δυσπι-

στία πρὸς τοὺς ἴδιους καὶ τὴν ἀπιστία πρὸς τὴν Θεότητα. Διὰ τοῦτο οἱ ἐνδιαφερόμενοι πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοὶ καὶ νὰ ἐκλέξουν σέ ποιούς θὰ ἀπευθυνθοῦν, διότι πολὺ πιθανόν νὰ ἐξαπατηθοῦν ἀπὸ τοὺς λόγους κακῶν πνευμάτων.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὑποστηρίζουμε τὴν μαντεία ὡς μέσον ἐπιλύσεως τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Ὁχι! Εἶπαμε μόνον ὅτι εἶναι ὑποβοηθητικὴ πρὸς ἐκείνους πού δὲν ἔχουν ἰδέα περὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Γιά τοὺς κάπως προηγμένους ὁμως, καταπτάει ἀνώφελη ὀπισθοδρόμηση, διότι οἱ δυνατότητές της δὲν ὑπερβαίνουν τὸ γήινο ἐπίπεδο.

Πολλές φορές μάλιστα συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Γίνεται πρόβλεψη, διὰ μέσου τῆς μαντείας, ὅτι στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου Α πρόκειται νὰ τοῦ συμβῆ προσεχῶς τὸ γεγονός X, τὸ ὁποῖο πράγματι εὐρίσκεται στὴν ἀκολουθούμενη γραμμὴ τοῦ πεπερωμένου του. Ἡ ἀνακοίνωση αὐτὴ ὁμως ἐπηρεάζει τὸ πνεῦμα τοῦ Α διὰ τῆς ἀδημονίας ἢ ἄλλου συναισθήματος, ὥστε νὰ ἀλλάξει πορεία καὶ νὰ μὴν τοῦ συμβῆ τελικὰ τὸ ἀναμενόμενο γεγονός X. Ἐάν δὲν εἶχε γίνει ἡ ἀποκάλυψη, τοῦτο ἀναπόφευκτα θὰ ἐλάμβανε χώραν τὴν καθορισμένη στιγμή, ἐνῶ τώρα ὁ ἐνδιαφερόμενος τὸ παρέκαμψε διὰ πλαγίας διελεύσεως. Ὁ μάντης, λοιπόν, ὅταν διαπίστωνε τὸ γεγονός X, δὲν ἐψεύδετο, ἀλλὰ ἐκ τῶν ὑστέρων ἄλλαξαν τὰ δεδομένα, ὥστε νὰ μὴν πραγματοποιηθῆ.

Τέτοιες περιπτώσεις εἶναι πολὺ συχνές, διότι ὁ ἀνθρώπος ὅταν μαθαίνει κάτι πού πρόκειται νὰ συμβῆ, ἐπηρεάζεται ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ, καταστρέφοντας, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, τὴν φυσιολογικὴν ροὴν τῶν γεγονότων. Διὰ τοῦτο εἶναι προτιμώτερο νὰ μὴν ἀσχολούμεθα καθόλου μέ τὴν μαντεία, ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦμε πάντοτε γιὰ τὸ καλλίτερο, μέσα στὰ πλαίσια τῶν δυνατοτήτων μας, ὅποτε θὰ ἔχουμε καὶ τὴν βοήθεια τῶν ἀοράτων δυνάμεων.

Στὴν ἀρχαιότητα τὰ διάφορα ἐπίσημα Μαντεία λειτουργοῦσαν διὰ τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας, διότι οἱ Πυθίαι κ.λπ. ἦσαν διάμεσα. Ἐπομένως δὲν ὑπάγονται στὶς ἀνωτέρω κατηγορίες τῆς μαντείας, ἀλλὰ τῆς διαμεσότητος. Ἡ ἀπόδοση τῶν Μαντείων ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὰ πνεύματα μέ τὰ ὁποῖα ἤρχοντο σέ ἐπαφή, ἐάν ἦσαν ἀγαθὰ ἢ πονηρὰ ἢ μετρίως ἐξελιξέως.

Τὸ θέμα αὐτὸ χρειάζεται εἰδικὴ διερεύνηση, διότι μέχρι σήμερα οἱ ἐρευνητές ἐξετάζουν τὰ ἀρχαῖα Μαντεία ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ φιλολογικῆς πλευρᾶς, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κύρια βάση τῆς λειτουργίας τους ἦταν ὁ πνευματισμός. Ὅλες οἱ πληροφορίες τῶν ἀρχαίων συγγρα-

φρών περί τῶν Μαντείων, θετικές ἢ ἀρνητικές, μόνον μέ τά δεδομένα τοῦ πνευματισμοῦ ἐπιβεβαιώνονται καί τεκμηριώνονται πληρέστατα.

Εἶπαμε στήν ἀρχή, ὅτι στή μαντεία συμμετέχουν εἴτε χαμηλῆς ἐξελίξεως καλά πνεύματα, εἴτε ἄστατα ἢ πονηρά πνεύματα. Οἱ Ἀνώτερες Ὀντότητες δέν ἀσχολοῦνται μέ αὐτήν, οἱ δέ ἀνακοινώσεις τους ἐπί μελλοντικῶν γεγονότων ὑπάγονται στήν κατηγορία τῶν προφητειῶν.

Οἱ ἄσταθεῖς καί ἀβέβαιες προβλέψεις τῆς μαντείας, παρά τήν ἀρνητική τους χροιά, ἀποτελοῦν τό εἰσαγωγικό στάδιο τῆς καλλιέργειας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς τά ὑπερβατικά θέματα, μέ τήν ὑποκίνηση τοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τίς οὐράνιες δυνάμεις. Ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά μήν καθηλωθῆ στή μαντεία, ἔχοντας τήν ἐντύπωση ὅτι ἀντιπροσωπεύει τό ἅπαν τῆς ἀληθείας.

Σέ ἐλάχιστες περιπτώσεις, ὅταν ὁ πελάτης τοῦ μάντη ἢ τῆς μάντιδος εἶναι καλῆς πίστεως ἄνθρωπος, ἀλλά ἀγνοεῖ τίς Θεῖες Δυνάμεις, εἶναι δυνατόν νά παρέμβουν Ἀνώτερα πνεύματα, γιά νά τόν καθοδηγήσουν πρὸς τόν προορισμό του. Τοῦτο γίνεται κατ' ἐξαιρέση, ὅταν ὑπάρχει εἰδικός λόγος ὑπέρ τοῦ συγκεκριμένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δέν ἐπιδιώκει τό ἀτομικό του συμφέρον, ἀλλά ἐνδιαφέρεται γιά τήν γενικώτερη πρόοδο τῆς κοινωνίας.

17. Ὑλοποιήσεις

Ὑλοποίηση λέγεται τό φαινόμενο κατά τό ὁποῖο μία ἄσαρκη ὄντοτητα καθίσταται ὄρατή, εἴτε ὀλόκληρη εἴτε κατά ἓνα μέρος μόνον τοῦ σώματος της.

Οἱ ὑλοποιήσεις ἐπιτυγχάνονται διά μέσου τοῦ ἐκτοπλάσματος. Τό πιό συνηθισμένο καί γνωστό εἶδος του εἶναι τό **ἀνθρώπινο ἢ γήινο ἐκτόπλημα**, τό ὁποῖο λαμβάνεται ἀπό τόν ὄργανισμό τοῦ διαμέσου, συμπληρωματικά δέ ἀπό τούς ὄργανισμούς τῶν παρευρισκομένων ἀτόμων. Οἱ πλήρεις ὑλοποιήσεις εἶναι φαινόμενο σπάνιο, ἀλλά καί ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρον, διότι ἀποτελοῦν τήν πιό ἀπτή ἀπόδειξη τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀόρατου κόσμου.

Τό ὑλοποιούμενο πνεῦμα ἀρχικῶς ἔχει τήν μορφή νεφελώδους φάσματος. Βαθμιαίως τό ἐκτοπλασματικό μίγμα συμπυκνοῦται περισσότερο, ὅποτε καθίστανται εὐκρινέστερα τά χαρακτηριστικά τῆς ὄντοτητος. Κατά τήν πλήρη ὑλοποίηση σχηματίζεται τέλειο ἀνθρώπινο σῶμα, τό ὁποῖο δέν διαφέρει μορφολογικῶς ἀπό τά σώματα τῶν ἀνθρώπων. Ἔχει

κανονικές σάρκες, όσπᾶ, ἄγγεῖα, λειτουργικά ὄργανα, λαμβάνει τροφή, συνομιλεῖ μέ τούς παρισταμένους, γράφει μηνύματα, μεταχειρίζεται ἐργαλεῖα, φωτογραφίζεται κ.λπ. Εἶναι δηλαδή ἕνας κανονικός ζῶν ἄνθρωπος.

Σέ ἄλλες περιπτώσεις ὑλοποιεῖται ἕνα μέρος μόνον τοῦ σώματος, ὅπως τό κεφάλι ἢ τό χέρι, ἐνῶ τό ὑπόλοιπο σῶμα παραμένει ἀόρατο. Ὁ βαθμός τῆς ὑλοποιήσεως ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπό τήν ποσότητα τοῦ διαθέσιμου ἐκτοπλασματικοῦ ὕλικου, ἀλλά καί ἀπό τήν προσοχή πού ἐπιδεικνύουν τά πνεύματα, ὥστε νά μήν προκαλέσουν βλάβες στό διάμεσα.

Κατά τήν διάρκεια τῶν πειραμάτων αὐτῶν τά διάμεσα παραμένουν σέ ὑπνωση, ἐντός σκοτεινοῦ θαλαμίσκου, γιά νά διευκολύνεται ἡ ἔξοδος τοῦ ἐκτοπλάσματος, τό ὁποῖο ἐπηρεάζεται πολύ ἀπό τό φῶς. Ἐνεκα τῆς διαθέσεως αὐτοῦ τοῦ ὕλικου, τό βᾶρος τοῦ διαμέσου μπορεῖ νά μειωθῆ μέχρι καί τό ἦμισυ. Σέ μερικές μάλιστα περιπτώσεις παρατηρήθηκε πλήρης ἀφυλοποίηση ἑνός μέλους τοῦ σώματός του, πού ὅμως διαρκεῖ γιά ἐλάχιστο χρόνο, μέχρι ἕνα λεπτό, ἐνῶ τά συνήθη πειράματα ὑλοποιήσεων διαρκοῦν 1-3 ὥρες.

Τά ἐνδύματα τοῦ ὑλοποιηθέντος πνεύματος ἀποτελοῦνται ἐπίσης ἀπό ἐκτοπλασματικό ὕλικό. Ἐάν κόψουμε ἕνα τεμάχιο ἀπό τό ὕφασμα, τοῦτο δέν διατηρεῖται, διότι διαλύεται σύντομα, ἐνῶ τό σημεῖο τοῦ ἐνδύματος ἀπό ὅπου κόπηκε, ἀποκαθίσταται ὅπως ἦταν προηγουμένως, μέ τήν προσθήκη νέου ὕλικου. Τό ἴδιο συμβαίνει ἐάν κοπεῖ ἕνας βόστρυχος ἀπό τήν κόμη τοῦ φάσματος.

Μετά τήν λήξη τοῦ πειράματος τό ὑλοποιημένο σῶμα διαλύεται καί τό ἐκτόπλασμα ἐπιστρέφει στόν ὄργανισμό τοῦ διαμέσου, ἀπό ὅπου προήλθε. Τά πειράματα αὐτά συνοδεύονται καί ἀπό ἄλλα φαινόμενα (φωτεινά, ἠχητικά κ.λπ.), τά ὁποῖα περιγράφονται λεπτομερῶς στά εἰδικά συγγράμματα περί πνευματισμοῦ.

Εἶναι προφανές, ὅτι γιά τήν πραγματοποίηση τῶν ὑλοποιήσεων ἀπαιτοῦνται εἰδικές συνθήκες, ὅπως ἡ ὕπαρξη ἰσχυροῦ ἐκτοπλασματικοῦ διαμέσου καί ἡ ἐπιμελής προετοιμασία καί ἄσκηση τῶν πειραματιστῶν. Διά τοῦτο τά ὀλοκληρωμένα ἀποτελέσματα εἶναι πολύ σπάνια. Ἡ πλέον γνωστή περίπτωση ὑλοποιήσεως εἶναι ἐκείνη τῆς Καίτης Κίγκ, ἡ ὁποία ἐπί τρία συνεχῆ ἔτη ἐμφανιζόταν στίς συνεδριάσεις τοῦ ἄγγλου χημικοῦ W. Crooks*. Σ' αὐτές παρευρέθησαν καί κορυφαῖοι ἐπιστήμονες, πού

* Τά φαινόμενα αὐτά περιγράφησαν ὑπό τοῦ ἴδιου στό ἔργο του William Crookes: «Μελέται ἐπί τῶν φαινομένων τοῦ πνευματισμοῦ», Μετ. Γ. Χριστοδουλάκη, Ἐν Ἀθήναις 1939.

ἤλεγξαν αὐστηρῶς τὰ φαινόμενα καὶ διαπίστωσαν τὴν αὐθεντικότητά τους.

Στὶς περιπτώσεις ὅπου ἐμφανίζονται διάφορα ὑλοποιημένα ἀντικείμενα, ὅπως ἄνθη, σταυροὶ κ.λπ., αὐτὸ γίνεται προφανῶς μὲ τὴν ἐπενέργεια ἐνὸς ἀοράτου πνεύματος, τὸ ὁποῖο διαπλάθει στὴ μορφή αὐτῶν τὸ διαθέσιμο ἐκτοπλασματικὸ ὑλικό. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ δὲν διατηροῦνται μετὰ ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διάστημα διαλύονται, σάν νὰ παθαίνουν ταχεῖα ἐξάχνωση. Οἱ ὑλοποιήσεις εἶναι φαινόμενο διαφορητικὸ ἀπὸ τίς προσκομίσεις. Δηλαδή, τὰ ἀντικείμενα πού προέρχονται ἐκ προσκομίσεως εἶναι ὑλικά καὶ διατηροῦνται, ἐνῶ ἐκεῖνα πού προέρχονται ἐξ ὑλοποιήσεως εἶναι ἐκτοπλασματικά καὶ διαλύονται.

Ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν μὲ ἐκτόπλασμα πού λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπινες ὀντότητες ἢ ἀπὸ φυσικὰ σώματα, γι' αὐτὸ ὀνομάζεται ἀνθρώπινο ἢ γήινο ἐκτόπλασμα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα δύο εἶδη ἐκτοπλάσματος: τὸ πλαστὸ καὶ τὸ οὐράνιο ἢ θεϊκό.

Τὸ **πλαστὸ ἐκτόπλασμα** χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, ὅταν θέλουν νὰ ἐμφανισθοῦν στὸν ὑλικὸ κόσμο, ἢ νὰ ἐμφανίσουν μορφές τῆς προτιμήσεώς τους, γιὰ νὰ ἐκφοβίσουν τοὺς ἀνθρώπους.

Γιατί ὀνομάζεται πλαστὸ; Διότι δὲν περιέχει καμμία οὐσία! Δηλαδή ὁ Πονηρὸς σχηματίζει διὰ τῆς ὑποβολῆς μιὰ εἰκονικὴ φυσιογνωμία, εἴτε τοῦ ἑαυτοῦ του εἴτε ἄλλου προσώπου, χωρὶς νὰ ὑφίσταται ἐντὸς αὐτῆς κάποια ὀντότητα, ὅπως στὶς ὑλοποιήσεις τῆς προηγούμενης περιπτώσεως.

Οἱ ἐμφανίσεις μὲ πλαστὸ ἐκτόπλασμα μοιάζουν μὲ τὰ πολύχρωμα μεγάλα μπαλόνια, πού ἐξωτερικὰ ἔχουν τὴν μορφή ἐνὸς ἀνθρώπου ἢ ζώου ἢ πτηνοῦ, ἐνῶ ἐσωτερικὰ δὲν περιέχουν τίποτε. Γι' αὐτὸ οἱ δαιμονικὲς παρουσιάσεις δὲν μποροῦν νὰ βλάψουν ἄμεσα τὸν ἀνθρώπο. Ἀκόμη καὶ ὅταν κινοῦνται ἢ ἐκφωνοῦν κάποια λόγια, δὲν εἶναι παρὰ ψεύτικες «κοῦκλες» ἢ «μαριονέτες», ὑποκινούμενες ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ μακρόθεν.

Στὶς περιπτώσεις αὐτές ὁ ἀνθρώπος δὲν πρέπει νὰ ταραχθῆ, ἀλλὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πάθῃ κακὸ. Ἐχοντας δὲ κατὰ νοῦν τὸν Κύριον καὶ κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, τὸ φάσμα θά διαλυθῆ ἀμέσως. Δὲν γίνεται ἐξαύλωση (ἀφοῦ οὐσιαστικὰ δὲν ὑπάρχει), ἀλλ' ἀπλῶς ἐξαφανίζεται ἡ εἰκόνα του ἀπὸ τὸ ὀπτικὸ πεδίο τοῦ ἀνθρώπου.

Μερικὲς φορές τὰ πονηρὰ πνεύματα κάνουν καὶ προσκομίσεις ἀντικειμένων μὲ πλαστὸ ἐκτόπλασμα, τὰ ὁποῖα ἐμποτίζουν μὲ τίς ἰδικές τους

ἀρνητικές ἐνέργειες. Τά ἀντικείμενα αὐτά ἐξαφανίζονται διὰ τοῦ ἀγνοῦ λιβανίσματος.

Ὁ Πονηρός δέν μπορεῖ νά διεισδύει παντοῦ μέ παρόμοια φαινόμενα, παρὰ μόνον ἐκεῖ ὅπου εὕρισκει κατάλληλο ἔδαφος στόν ἐσωτερικό κόσμο τῶν ἀτόμων. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος εἶναι πραγματικά πιστός στόν Κύριον, ἡ πίστη του αὐτή λειτουργεῖ σάν ἀπόρρητο τεῖχος προστασίας του, ὁπότε τά πονηρά πνεύματα δέν μποροῦν νά τόν πλησιάσουν.

Τό τρίτο καί σπουδαιότερο εἶδος ἐκτοπλάσματος εἶναι τό **οὐράνιο ἢ θεῖο ἐκτόπλασμα**. Τοῦτο δέν προέρχεται ἀπό τούς μεσάζοντες, ἀλλά δίδεται ὡς δῶρον ἐκ μέρους τῆς Θείας Ἀρχῆς στίς ὑψηλές ὀντότητες, ὅταν πρόκειται νά ἐμφανισθοῦν στόν ὑλικό κόσμο, εἴτε κατά τήν διάρκειά μιᾶς ἐπικοινωνίας εἴτε γιά ἄλλους λόγους.

Στίς ἐπικοινωνίες ἀνωτάτου ἐπιπέδου, λοιπόν, ὅταν γίνονται ὑλοποιήσεις ὑψηλῶν πνευμάτων ἢ καί Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, πραγματοποιοῦνται μέ οὐράνιο ἐκτόπλασμα, τό ὁποῖο λαμβάνει κατ' ἀρχήν ὁ ἐπικοινωνός διὰ τοῦ συντονισμοῦ του μέ τό Οὐράνιο πνεῦμα καί κατόπιν παραλαμβάνεται ἀπό τά πνεύματα πού καλοῦνται πρὸς ἐπικοινωνίαν.

Ἄλλη περίπτωση εἶναι, ὅταν μία ὑψηλή Οὐράνια ὀντότητα πρόκειται νά κατέλθῃ στή Γῆ μέ συγκεκριμένη ἀποστολή. Τότε διὰ τοῦ θείου ἐκτοπλάσματος λαμβάνει ἀνθρώπινη μορφή καί κυκλοφορεῖ στόν κόσμο σάν ἀπόλυτα κανονικός ἄνθρωπος, χωρίς οὐδεὶς νά ἀντιλαμβάνεται ὅτι τό σῶμα του δέν ἀποτελεῖται ἐξ ὕλης. Μετά τήν ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς τῆς, τό σῶμα διαλύεται καί ἡ ὀντότητα ἐπιστρέφει στόν Πνευματικό Κόσμο. Οἱ ὑλοποιήσεις αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶναι οἱ τελειότερες πού μποροῦν νά λαμβάνουν χώραν.

Ἀρκετές φορές ἔχει συμβῆ τό ἑξῆς: Μερικοί ἄνθρωποι συναντοῦν τυχαῖα στό δρόμο κάποιον γνωστό τους, συνομιλοῦν ἀρκετά μαζί του, ἀλλά ἔπειτα ἀπό ἓνα διάστημα μαθαίνουν ὅτι τήν ἡμέρα πού τόν συνάντησαν εἶχε πεθάνει! Προφανῶς, λοιπόν, δέν συνομίλησαν ἀκριβῶς μέ τό γνωστό τους πρόσωπο, ὅπως νόμιζαν. Κάποιο ἄλλο πνεῦμα, ἴσως ὁ Ἄγγελος φύλακας, εἶχε λάβει, ἢ μᾶλλον εἶχε ἐνδυθῆ τήν ἀνθρώπινη μορφή του, διὰ μέσου τοῦ θείου ἐκτοπλάσματος, καί τούς ἐμφανίστηκε προκειμένου νά πεισθοῦν περὶ τοῦ ὑπερβατικοῦ κόσμου.

Τί συμβαίνει ὁμως; Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἀνθρώπων πού τούς παρουσιάζονται τέτοια ἐκκλητικά φαινόμενα, ἀποροῦν ὅταν διαπιστώνουν τήν ἀλήθεια, προβληματίζονται γιά μερικές ἡμέρες διερωτώμενοι πῶς ἔγινε ἡ παράδοξη ἐμφάνιση, ἀλλά στό τέλος λησμονοῦν τά πάντα,

σάν νά ἐπρόκειτο γιά ἓνα γεγονός ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας!

Τόση εἶναι ἡ κουφότητα τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νά μὴν ἐπηρεάζονται κατά βάθος οὔτε ἀπό τά πιό ἐντυπωσιακά θαύματα τοῦ Οὐρανοῦ. Διά τοῦτο ὁ Πνευματικός Κόσμος τονίζει ὅτι πρέπει νά προηγηθῇ ἡ ἐσωτερική διδασκαλία καί κατόπιν νά ἀκολουθήσουν τά φαινόμενα πρὸς ἐνίσχυσὴ της.

Ἀπό τά τρία ἀναφερθέντα εἶδη ἐκτοπλάσματος, μόνον τό πρῶτο εἶναι γνωστό στοὺς σημερινούς εἰδικούς ἐρευνητές. Τά ἄλλα δύο δέν τὰ ἔχουν ἀκόμη ἐξετάσει, οὔτε τοὺς ἔχουν δώσει ἰδιαίτερη ὀνομασία. Ἐπομένως ὁ ὀρίζοντας τῆς διερευνησεῶς τους ἀνοίγεται εὐρὺς καί πολλὰ ὑποσχόμενος σέ ἐκείνους πού θά ἀναλάβουν τὴν μελέτη τους, μέ ἀναμμένη τὴν δάδα τῆς πίστεως πρὸς τὴν Θεότητα.

Σημειωτέον δέ ὅτι τά πνεύματα, γιά νά παράσχουν ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις τῆς ὑλοποιήσεώς τους, ἀφήνουν τά ἀποτυπώματά τους κατά τρόπο πού δέν μπορεῖ νά γίνει ἀπό ἄνθρωπο. Ἐνα τέτοιο περίεργο πείραμα εἶναι ἡ κάλυψη τῶν ὑλοποιημένων χειρῶν μέ λεπτό στρώμα παραφίνης. Ὅταν τά χέρια ἐξαὐλωθοῦν, τά «γάντια» παραμένουν ἄθικτα, ἐνῶ τέτοια κατασκευή εἶναι φύσει ἀδύνατον νά ἐπιτευχθῇ μέ ἀνθρώπινα χέρια.

18. Φάσματα ζώντων

Τά φάσματα ζώντων ἀνθρώπων ἀποτελοῦν ἰδιαίτερη κατηγορία ὑλοποιήσεων, διότι δέν ἀναπαριστοῦν μορφές νεκρῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἀνθρώπων πού ἐξακολουθοῦν νά εὐρίσκονται ζωντανοί ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἔχουν καταγραφῆ ἑκατοντάδες τέτοιες περιπτώσεις, ἀλλά δέν ἔχει γίνει ἀκόμη ἡ διάκριση τῶν δύο βασικῶν κατηγοριῶν ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησή τους.

Στὴν **πρῶτη κατηγορία** ὑπάγονται οἱ περιπτώσεις ὅπου ἓνας ἄνθρωπος ἐμφανίζεται κάπου σέ μακρινή ἀπόσταση, ἐνῶ τό κανονικό ὑλικό σῶμα του παραμένει ἀκίνητο, σάν νεκρό, στό μέρος τῆς συνήθους διαμονῆς του.

Ἡ ἀκίνησις τοῦ σώματος σημαίνει ὅτι ἔλαβε χώραν διαστολή καί ἐξοδος τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ὑλοποιεῖ, στό ἄλλο μέρος ὅπου ἐμφανίζεται, ἓνα ἀκριβές ὁμοίωμα τοῦ κανονικοῦ σώματος καί ἐνεργεῖ πλέον ὅπως ὁ γνωστός ὑλικός ἄνθρωπος.

Γιὰ νά μπορέσει κάποιος νά πραγματοποιήσει αὐτό τό φαινόμενο, πρέπει νά εἶναι ὄντοτητα πολὺ ὑψηλῆς ἐξελίξεως. Ἡ ἐξεληθούσα ψυχὴ μπορεῖ νά λάβει ὅποιαδήποτε μορφή ἐπιθυμεί, ἀλλὰ ἐμφανίζεται μέ τὴν γνωστὴ μορφή πού ἔχει ὡς ἄνθρωπος γιὰ νά ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ τοὺς παρισταμένους, οἱ ὁποῖοι βεβαιώνουν ἀνεπιφύλακτα τό γεγονὸς τῆς παρουσίας του.

Ἡ ἐμφάνιση μπορεῖ νά εἶναι ἀπὸ ἀτελῆς φασματικὴ μέχρι τοῦ κανονικοῦ ἀνθρώπου μέ σάρκες καὶ ὀστά. Στό τέλος δέ, τό ὑλοποιηθέν σῶμα διαλύεται καὶ ἡ ψυχὴ ἐπιστρέφει στό κανονικὸ σῶμα της, πού «ζωντανεύει» ξανά. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἐξοδο τῆς ψυχῆς δέν ἀποκόπτεται ἐντελῶς ὁ σύνδεσμός της μέ τό σῶμα, διότι ἄλλως θά ἐπῆρχετο ὁ θάνατος.

Σέ μερικούς ἀνθρώπους, συνήθως μετὰ ἀπὸ κάποιο σοβαρὸ ἀτύχημα, συνέβη νά βλέπουν ἀπὸ ψηλά τό ἀκίνητο σῶμα τους καὶ νά παρακολουθοῦν τὰ διατρέχοντα. Πρόκειται γιὰ τό ἴδιο φαινόμενο, τὴν ἐξοδο τῆς ψυχῆς ἀπὸ τό σῶμα, ἢ ὁποῖα ὅμως ἐγινε ἀκούσια καὶ δέν συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ φασματικὴ ἐμφάνιση τῆς ὄντοτικότητος σέ ἄλλο μέρος.

Στὴ **δεύτερη κατηγορία** ὑπάγονται οἱ περιπτώσεις ὅπου ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου ἐμφανίζεται τό φάσμα, ἐξακολουθεῖ νά διατηρεῖ πλήρως τίς αἰσθήσεις του καὶ νά ἐνεργεῖ φυσιολογικά, σάν νά μὴν ἔχει συμβῆ τίποτε. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἐξηγοῦνται συνήθως σάν «ἀσυνείδητη προβολὴ τοῦ αἰθερικοῦ σώματος» καὶ ἄλλα παρόμοια, πού δέν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα.

Ἡ σωστὴ ἐξήγηση εἶναι, ὅτι στὶς περιπτώσεις αὐτές ἓνα ἄλλο ἄσαρκο πνεῦμα λαμβάνει τὴν μορφή τοῦ συγκεκριμένου ἀνθρώπου καὶ ἐμφανίζεται σάν νά εἶναι αὐτός. Δέν πρόκειται, λοιπόν, γιὰ κανονικὸ εἶδωλο τοῦ ζώντος, ἀλλὰ γιὰ ἀπομίμησή του, ἢ ὁποῖα γίνεται γιὰ ἰδιαίτερους λόγους, σχετιζόμενους μέ τίς ἰδιαιτερότητες κάθε περιπτώσεως. Τό πνεῦμα μπορεῖ νά εἶναι ἀγαθὸ ἢ πονηρὸ, ἀνάλογα δέ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐμφανίσεώς του.

Ἡ διάκριση τῶν δύο κατηγοριῶν εἶναι ἀπαραίτητη, προκειμένου νά κατανοοῦμε σωστά τί συμβαίνει κάθε φορὰ καὶ νά συνάγουμε τὰ ὀρθὰ συμπεράσματα.

Ἐπάρχει καὶ μιὰ **τρίτη κατηγορία**, ὅπου μιὰ ὄντοτης μεταφέρεται σέ ἄλλο μέρος διὰ τοῦ φαινομένου τῆς προσκομίσεως. Ἐκεῖ παραμένει γιὰ κάποιο διάστημα καὶ κατόπιν ἐπαναφέρεται διὰ τοῦ ἰδίου φαινομένου στὸν τόπο διαμονῆς του. Οἱ περιπτώσεις αὐτές προφανῶς δέν ὑπάρχουν στὰ φάσματα ζώντων, διότι ἔχομε προσωπικὴ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου, πού βεβαιώνεται ἀπὸ ὅσους τὸν εἶδαν, ἀλλὰ αὐτὸς ἀπουσία-

ζε από τόν τόπο όπου διέμενε κατά τό διάστημα τῆς παραμονῆς του στό ἄλλο μέρος.

Ἡ προσεκτικῆ διερεύνηση τῶν δεδομένων κάθε περιπτώσεως καθοδηγεῖ στήν κατάταξή της, σέ ποιά κατηγορία ἀνήκει.

19. Φαντάσματα καί στοιχειωμένα σπίτια

Φαντάσματα ἀποκαλοῦνται τά φάσματα νεκρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μετά τόν θάνατό τους δέν κατόρθωσαν νά ἀνέλθουν στά ἐπίπεδα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί παραμένουν στό γήινο περιβάλλον, ὅπου ἔζησαν. Εἶναι, δηλαδή, πνεύματα πρόσγεια καί χαμηλῆς ἐξελιξεως. Οἱ λόγοι πού τούς κρατοῦν καθηλωμένους στό ὑλικό ἐπίπεδο εἶναι ποικίλοι, ὅπως βίαιος θάνατος, ἀνικανοποίητα πάθη, μεγάλες ἀδικίες εἰς βάρος τους, ἔντονη ἐπιθυμία πρὸς ὀρισμένα πρόσωπα κ.ἄ.

Οἱ ἐμφανίσεις τους γίνονται κοντά στό μέρος μέ τό ὁποῖο αἰσθάνονται συνδεδεμένα, χωρίς νά ἀπομακρύνονται πολύ ἀπό ἐκεῖ. Τά ἐκτοπλασματικά στοιχεῖα πού χρειάζονται γιά τήν ὑλοποίησή τους, τά ἀντλοῦν εἴτε ἀπό τούς ἀνθρώπους εἴτε ἀπό τό φυσικό περιβάλλον. Ἐπειδή αὐτά συνήθως εἶναι περιορισμένα, οἱ ὑλοποιήσεις τῶν προσγείων αὐτῶν πνευμάτων δέν φθάνουν μέχρι τήν ὀλοκλήρωσή τους, ἀλλά παραμένουν στή μορφή τῆς νεφελώδους συστάσεως. Γιά τόν ἴδιο λόγο, χαμηλῆς στάθμης εἶναι καί τά φαινόμενα πού μποροῦν νά προκαλέσουν.

Ἐνας σημαντικός παράγων πού διευκολύνει τήν ὑλοποίησή τους εἶναι ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμόσφαιρας. Γι' αὐτό ἐμφανίζονται συχνότερα στά μέρη ὅπου ὑπάρχει πολλή ὑγρασία, ὅπως στά νησιά ἢ στίς βόρειες χῶρες. Φυσικά, πρόσγεια πνεύματα ὑπάρχουν παντοῦ, ἀλλά ἐκεῖνα πού παραμένουν στίς ὑγρές περιοχές ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἐκδηλώνονται ἐμφανέστερα.

Ὁ τόπος καί ὁ χρόνος τῶν ἐμφανίσεών τους δέν ἔχει καμμία σημασία γι' αὐτά. Ἀρέσκονται μόνο νά διασκεδάζουν μέ τίς δεισιδαιμονίες τῶν ἀνθρώπων, σχετικά μέ τήν παρουσία τους στά νεκροταφεῖα ἢ μέ τό ὅτι βγαίνουν τά μεσάνυχτα! Δέν ἐπιδιώκουν νά ἔχουν πνευματικῆ ἐξέλιξη, ἐνώ ἀρκετά ἀπό αὐτά ἐξακολουθοῦν νά νομίζουν ὅτι εὐρίσκονται ἀκόμη στή ζωή καί παραξενεύονται πού οἱ ἀνθρώποι δέν τά βλέπουν οὔτε τά ἀκούουν.

Ἐκτός τῶν ἐμφανίσεων, προκαλοῦν καί διάφορα ἀπλά πνευματιστικῆς φύσεως φαινόμενα, τά ὁποῖα συνήθως εἶναι ἐνοχλητικά γιά τούς

άνθρώπους. Τέτοια είναι οί κρότοι ποικίλης έντάσεως, φωνές, ήχοι σάλπιγγος, τυμπάνου ή άλλων μουσικών οργάνων, ρίψεις λίθων κ.λπ.

Τά φαντάσματα γενικώς είναι άκίνδυνα για τούς ανθρώπους, διότι εάν βλάψουν κάποιον μέ τίς ένεργειές τους, θά ύποστούν βαρύτατη τιμωρία από τούς Θεούς Νόμους. Οί αϊφνίδιες και παράξενες εμφανίσεις τους, σέ συνδυασμό μέ τήν ανθρώπινη άγνοια και δεισδαιμονία, δημιούργησαν σέ όλους τούς λαούς διάφορους μύθους, πού μεταδίδονται έξογκωμένοι ή παραποιημένοι διά μέσου τών παραδόσεων. Άρα, τά φαντάσματα ύπάρχουν, αλλά τά όσα λέγονται περί αυτών δέν είναι όλα άληθινά.

Οί μορφές πού λαμβάνουν είναι διάφορες, από άπλές ανθρώπινες, μέ σοβαροφανές ή άστείο ύφος, μέχρι τερατόμορφων άνύπαρκτων πλασμάτων. Ό σκοπός τους είναι νά προκαλέσουν τόν φόβο, νά έντυπωσιάσουν, νά τρομοκρατήσουν, ή νά προβληματίσουν τούς άδαείς παρατηρητές τέτοιων φαινομένων, πού δέν άντιλαμβάνονται ότι πίσω από όλα αυτά βρίσκεται ένα χαμηλό πρόσγειο πνεύμα μέ φιλοπαίγμονη διάθεση.

Βεβαίως ή ξαφνική θέα ενός φαντάσματος προκαλεί τόν φόβο, ό όποιος μπορεί νά έχει δυσάρεστες συνέπειες. Δηλαδή τό κακό δέν προήλθε από τό φάντασμα, αλλά όφείλεται άποκλειστικά στήν άπότομη διατάραξη τών σωματικών λειτουργιών ένεκα τού φόβου. "Όταν όμως ό άνθρωπος έχει πίστη πρός τόν Θεόν, τήν κρίσιμη εκείνη στιγμή έξουδετερώνει τόν φόβο, παραμένοντας άπόλυτα ψύχραιμος, όποτε δέν παθαίνει τίποτε.

Στοιχειωμένα σπίτια λέγονται εκείνα, μέσα στα όποία εμφανίζεται συχνά κάποιο φάντασμα. Οί λόγοι πού κάνουν τό φάντασμα αυτό νά παραμένει στο συγκεκριμένο σπίτι, είναι οί ίδιοι πού αναφέραμε στήν άρχή. Η πιο συνηθισμένη περίπτωση είναι ενός βιαίου θανάτου, αυτοκτονίας ή έγκλήματος, έξ αίτίας τού όποίου τό θύμα υπέστη ισχυρόν κλονισμό και δέν έχει τήν πνευματική ήρεμία για νά ακολουθήσει τήν πορεία τών ανακαλουμένων ψυχών πρός τόν Πνευματικό Κόσμο.

Έκτός από τά συνήθη φαινόμενα τών φαντασμάτων, μέσα στο σπίτι προκαλούν άκόμη άναμμα και σβήσιμο φώτων, άνοιγμα και κλείσιμο θυρών, μετακινήσεις άντικειμένων, σχίσμο ρούχων μέσα σέ συρτάρια, σπάσιμο ύαλικών, αίσθηση έπαφής χειρών επάνω στο σώμα τών ενόικων, ψυχρά ρεύματα άέρος, φωτεινές αιώρούμενες σφαίρες κ.λπ. Άκούγονται επίσης βηματισμοί, στεναγμοί, κρότοι και διάφοροι άλλοι ήχοι.

Παρά τήν πολυμορφία τών φαινομένων, ουδέποτε έχει συμβή κάτι εις βάρος τών ανθρώπων. Ό φόβος τού άγνώστου είναι εκείνος πού δημι-

ουργεί τήν ἀπέχθεια τοῦ κόσμου πρὸς τὰ στοιχειωμένα σπίτια, ἐκτός τῶν συχνῶν ἐνοχλήσεων φυσικά. Στὴν πραγματικότητα, τὰ φαντάσματα τῶν οἰκιῶν αὐτῶν εἶναι δυστυχισμένα καὶ ἀνεξέλικτα πνεύματα, πού κατά βάθος ἐπιθυμοῦν τὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦν στὴν ἀνύψωσή τους.

Τὸ πρόβλημα τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν εἶναι σοβαρό. Ἡ δὲ λύση του ἔξαρτᾶται, κατὰ περίπτωσιν, ἀπὸ τὴν αἰτία πού ἀναγκάζει τὸ πνεῦμα νὰ παραμένει οἰωνεὶ δεσμευμένο ἢ φυλακισμένο μέσα στό περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ πύ ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων εἶναι νὰ ἔλθουν σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸ πνεῦμα, διὰ μέσου ἑνὸς ἐνδεδειγμένου ἠθικοῦ μεσάζοντος, νὰ μάθουν ἀπὸ αὐτὸ τὴν αἰτία πού τὸ καθήλωσε μετὰ θάνατον στό γήινο ἐπίπεδο, καὶ κατόπιν νὰ προβοῦν στίς ἀπαραίτητες ἀνάλογες ἐνέργειες γιὰ τὴν ἀποκατάστασή του ἢ τὴν ἠθικὴν του δικαίωση. Ὅταν γίνουν αὐτά, εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι τὰ φαινόμενα θὰ σταματήσουν, διότι τὸ πνεῦμα, ἱκανοποιημένο πλέον, θὰ ἔχει ἀποχωρήσει ἀνυψωθὲν πρὸς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

Κατ' ἐξαίρεσιν τῆς ἀκολουθουμένης ἀρχῆς μας, θὰ ἀναφέρουμε δύο συγκεκριμένες περιπτώσεις τέτοιων φαινομένων.

α) Ὁ λατίνος συγγραφέας Πλίνιος ὁ νεώτερος ἐξιστορεῖ ὅτι στὴν Ἀθήνα ὑπῆρχε μία μεγάλη καὶ ἀνετη οἰκία, ἀλλὰ στοιχειωμένη, διότι τὴν νύχτα ἀκούοντο ἐντὸς αὐτῆς κρότοι ἀλυσίδων, ἐμφανιζόταν δὲ τὸ φάντασμα γέροντος ἰσχυροῦ καὶ γενειοφόρου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἡ οἰκία ἔμεινε ἀκατοίκητη. Ὁ φιλόσοφος Ἀθηνόδωρος ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ὁ ἴδιος τί συμβαίνει. Πύρω στὰ μεσάνυχτα, ἐνῶ ἔγραφε, ἐμφανίστηκε τὸ φάντασμα τοῦ γέροντος, πού τοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Προχώρησαν μαζί μέχρι τὴν αὐλή, ὅπου σὲ ὀρισμένο σημεῖο τὸ φάντασμα ἐξαφανίστηκε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐσκαψαν στό σημεῖο ἐκεῖνο καὶ βρέθηκε σκελετὸς δεμένος μὲ ἀλυσίδες. Ἐγινε ἡ καθιερωμένη ἐπίσημη ταφὴ καὶ ἀπὸ τότε τὰ φαινόμενα σταμάτησαν.

β) Κατὰ τὸ ἔτος 1958 σὲ οἰκία τῶν Ἀθηνῶν ἀρχισαν ξαφνικὰ νὰ συμβαίνουν περιέργως φαινόμενα, ὅπως αὐτά πού περιγράψαμε, δηλαδὴ ἔγινε στοιχειωμένη. Μετὰ ἀπὸ διαβουλεύσεις πραγματοποιήθηκε πνευματιστικὴ ἐπικοινωνία ἐντὸς τῆς οἰκίας, κατὰ τὴν ὁποία ἐμφανίστηκε στὴν μεσάζουσα ὁ πάππος τῆς ἰδιοκτῆτριας καὶ ἐδήλωσε ὅτι στενοχωρεῖται πολὺ διότι δὲν ἐτηρήθησαν οἱ παραγγελίες πού εἶχε δώσει ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, ὡς πρὸς τὸν τρόπο διανομῆς τῆς περιουσίας πού ἄφη-

σε. Τό γεγονός αυτό προκάλεσε αγανάκτηση τῶν ἀδικηθέντων, διότι ἄλλοι μὲν ἔλαβαν πολλά, ἄλλοι δέ ἐλάχιστα ἢ τίποτε.

Τά ἀνακοινωθέντα ἦσαν γνωστά μόνον στό στενό οἰκογενειακό περιβάλλον τοῦ ἀποβίωσαντος. Κατόπιν τούτου συγκάλεσαν συμβούλιο μέ δλους τοὺς συγγενεῖς, γιά νά γίνει δίκαιος διακανονισμός τῶν κληρονομικῶν ζητημάτων, καί ἀπό τότε τά φαινόμενα ἔπαυσαν*.

Παρατηροῦμε ὅτι καί στίς δύο περιπτώσεις ἡ λύση ἐπῆλθε ὅταν ἀπεκαλύφθη ἡ αἰτία πού βασάνιζε τό ταραχοποιό πνεῦμα καί ἐπακολούθησε ἡ δικαίωσή του. Αὐτό, ὅπως εἶπαμε, μπορεῖ νά ἐπιτευχθῆ μόνον μέ τήν βοήθεια μεσαζόντων καί ἐμπειρῶν πνευματιστῶν, οἱ ὁποῖοι θά ἀναλάβουν ἀφιλοκερδῶς νά ἐξακριβώσουν τί συνέβη καί νά συμβουλευσοῦν τοὺς ἐνδιαφερόμενους γιά τίς δέουσες ἐνέργειές τους, ἀλλά καί νά καθοδηγήσουν τό πρόσγειο πνεῦμα ὑποβοηθώντας το στήν προσπάθεια ἀνψώσεώς του.

Στίς περιπτώσεις τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν οἱ ἁγιασμοί καί οἱ ἐξορκισμοί δέν ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα, διότι δέν πρόκειται γιά πονηρά ἢ δαμιονικά πνεύματα, ἀλλά γιά ἄστατα ἢ πρόσγεια, πού μόνον ἡ ἱκανοποιητική ἐπίλυση τοῦ προβλήματός τους μπορεῖ νά τά κάνει νά ἀπομακρυνθοῦν.

Σημαντική βοήθεια προσφέρει καί ἡ ἐπίκληση ἰσχυρῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, ὅπως τῶν Ἁγγέλων φυλάκων, οἱ ὁποῖοι τά ἐμποδίζουν νά ἐκδηλώσουν ἐμφανῶς τίς ταραχοποιές τους προθέσεις. Τότε ὅμως ἡ διακοπή τῶν φαινομένων εἶναι προσωρινή καί ἐπαναλαμβάνονται μέ τήν πρώτη εὐκαιρία.

Πρέπει δέ νά διευκρινήσουμε, ὅτι δέν πρέπει νά γίνεται σύγχυση μεταξύ τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν καί τῶν σπιτιῶν ὅπου συμβαίνουν τηλεκινητικά φαινόμενα, ὅπως τά περιγράψαμε στήν ἐνότητα 6. Τά τελευταῖα ὀφείλονται στήν παρουσία ἑνός ψυχοδυναμικοῦ ἀτόμου ἐντός τῆς οἰκίας καί σταματοῦν ὅταν τό ἄτομο αὐτό ἰσχυροποιήσῃ τήν θέλησή του, γιά νά μήν γίνεται ἔρμαιο τῶν ἀστάτων πνευμάτων, ἢ ὅταν ἀπομακρυνθῆ ἀπό τήν οἰκία. Ἀντιθέτως, τά φαινόμενα τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν δέν ὀφείλονται σέ συγκεκριμένο ἄτομο, ἀλλά σέ συγκεκριμένο πνεῦμα ἐγκαταστημένο ἐντός τῆς οἰκίας.

* Ἡ πλήρης ἐξιτόρηση αὐτῆς τῆς περιπτώσεως δημοσιεύεται στό βιβλίο τοῦ Β. Τσινούκα: «Δέν ὑπάρχει θάνατος», σελ. 218-220.

20. Πνευματιστικές φωτογραφίες

Τό έτος 1861 κάποιος άμερικανός φωτογράφος στή Βοστώνη, όνομαζόμενος W. Mumler, παρατήρησε γιά πρώτη φορά ότι σέ μερικές φωτογραφίες πού έλάμβανε, έμφανίζοντο και άγνωστες ή παράξενες μορφές, οί όποίες φυσικά δέν ήσαν όρατές κατά τήν φωτογράφιση. Άργότερα τό φαινόμενο αυτό έπανελήφθη πλειστάκις, τόσο κατά τήν λήψη έρασιτεχνικών φωτογραφιών, όσο και κατά τήν διάρκεια πειραματικών έρευνών, σέ συνθήκες αυστηροϋ σχολαστικού έλέγχου. Έτσι, παρά τίς άμφισβητήσεις τών εκ συστήματος αντιρρησιών, οί **πνευματιστικές φωτογραφίες** αποτελοϋν ένα άποδεδειγμένο γεγονός.

Άναφέραμε ότι οί πνευματικές όντότητες, κατά τά αρχικά στάδια τής υλοποίησώς τους εΐναι άόρατες στον άνθρωπο. Οί φωτογραφικές πλάκες όμως εΐναι περισσότερο ευαΐσθητες από τό ανθρώπινο μάτι κι έτσι μποροϋν νά αποτυπώνουν τήν άτελή άκόμη εκτοπλασματική εμφάνιση του πνεύματος, χωρίς αυτή νά εΐναι όρατή στους παρευρισκόμενους.

Τά πνεύματα έχουν τήν ικανότητα νά βλέπουν τά πάντα, σάν άφ' ύψηλοϋ. Όταν λοιπόν έχουν διαθέσιμο εκτοπλασματικό υλικό, ώστε νά επιτύχουν τήν μερική υλοποίησή τους, τότε «ποζάρουν» προστά στον φωτογραφικό φακό και εμφανίζονται στή φωτογραφία, χωρίς νά έχουν γίνει άντιληπτά.

Τό φαινόμενο αυτό επιτυγχάνεται όταν παρίσταται κάποιος διάμεσον. Στην άνωτέρω περίπτωση του W. Mumler άπεδείχθη ότι ό ίδιος είχε διαμεσικές ικανότητες, γεγονός πού τό εκμεταλλεύθηκε συστηματικά, διότι στις φωτογραφίες πού έβγαζε έμφανιζόταν και ή μορφή του άποβιώσαντος, του όποίου ή ανάμνηση ύπήρχε στή σκέψη του φωτογραφιζόμενου προσώπου. Μεταξύ πολλών άλλων ένεφανίσθη και ό πρόεδρος τών ΗΠΑ Άβραάμ Λίνκολν σέ φωτογραφία τής χήρας του.

Οί εμφάνισεις τών πνευμάτων στις φωτογραφίες εΐναι άκανόνιστες. Συνηθως παρουσιάζονται παραπλεύρως τών φωτογραφουμένων προσώπων, μέ διαφορετικές έντάσεις φωτισμοϋ κ.λπ. Συχνά τό κεφάλι τους καλύπτεται από ένα εκτοπλασματικό νέφος, σάν είδος πέπλου. Μερικές φορές αποτυπώνουν στή φωτογραφία και κάποιον γραπτό μήνυμα, μέ τόν ιδικό τους ακριβώς γραφικό χαρακτήρα. Γενικά ή φαινομενολογία τών διαφόρων περιπτώσεων εΐναι τόσο μεγάλη, ώστε έχουν γραφεί ειδικά βιβλία επί του θέματος, μέ συλλογή πολλών τέτοιων φωτογραφιών.

Πρέπει νά διευκρινήσουμε, ότι εκείνο πού φωτογραφίζεται δέν εΐναι αυτή καθ' έαυτή ή ψυχή, αλλά τό υλοποιημένο αίθερικό ή πνευματικό

σῶμα τῆς ὄντοτης. Ἡ ψυχὴ, ὡς θεία οὐσία, οὐδέποτε μπορεῖ νά γίνει ὄρατῆ.

“Ὅταν δέν ὑπάρχει ἀρκετό ἐκτοπλασματικό ὑλικό, τότε ἡ ἐμφάνιση εἶναι ἀσαφής, σάν κακοζωγραφισμένη εἰκόνα. Οἱ περιπτώσεις ἀπάτης διά τεχνασμάτων εἶναι βέβαια δυνατές, ἀλλὰ ἀνακαλύπτονται εὐκόλα. Ἄλλωστε κατά τόν 19ον αἰῶνα δέν εἶχε ἐξελιχθεῖ τόσο πολύ ἡ φωτογραφική τεχνική, ὥστε νά συνδυάζονται διαφορετικές μορφές ἐπάνω στήν ἴδια πλάκα.

Ἰδιαίτερη περίπτωση εἶναι ἡ λεγόμενη **σκοτοφωτογραφία**, δηλαδή ἡ ἐμφάνιση ἑνός πνεύματος ἀπ' εὐθείας σέ σφραγισμένη φωτογραφική πλάκα, χωρίς τήν χρησιμοποίησιν φωτογραφικῆς μηχανῆς. Τέτοιες φωτογραφίες ἐλήφθησαν πειραματικά ὡς ἑξῆς: Τό διάμεσον κρατοῦσε ἀπλῶς μεταξύ τῶν χειρῶν του μία δέσμη πλακῶν γιά λίγα λεπτά τῆς ὥρας καί κατόπιν γινόταν ἡ ἐμφάνιση. Σέ μερικές ἀπό αὐτές ὑπῆρχαν ἀποτυπωμένες μορφές πνευμάτων.

Στή σκοτοφωτογραφία τό πνεῦμα ἐπιδρᾷ ἄμεσα διά τῆς ἐνεργείας του ἐπάνω στήν πλάκα, ἐνῶ στίς προηγούμενες περιπτώσεις μεσολαβεῖ ὁ φακός καί ἡ ἀποτύπωση γίνεται μέ τήν ἄορατη γιά τοὺς ἀνθρώπους ἀκτινοβολία τοῦ πνεύματος. Ὅσο γιά τά πλήρως ὑλοποιημένα πνεύματα, ἐφ' ὅσον εἶναι ὄρατά, οἱ φωτογραφήσεις τους γίνονται μέ τόν κανονικό τρόπο.

Ἄλλη περίπτωση εἶναι ἡ λεγόμενη «**φωτογραφία τῆς σκέψεως**». Δηλαδή, τό ἀντικείμενο ἢ τό σχῆμα πού ἔχει στή σκέψη του τό διάμεσον, ἢ τά ἄτομα πού συμμετέχουν στό πείραμα καί σκέπτονται διαφορετικά ἀντικείμενα, ἀποτυπώνονται σέ σφραγισμένες φωτογραφικές πλάκες.

Ἡ σκέψη ἐμπεριέχει βεβαίως πνευματική ἐνέργεια, ἀλλ' αὐτή δέν ἔχει καί τήν ἰκανότητα νά ἐμφανίζεται τυπωμένη σέ φωτογραφική πλάκα, μάλιστα δέ κατ' ἐπιλογή μίας ἐξ αὐτῶν! Τό φαινόμενο αὐτό πραγματοποιεῖται μέ τήν συνεργασία ἑνός πνεύματος, τό ὁποῖο ἀντλαμβάνεται τήν σκέψη κάθε ἀτόμου καί διά τῆς ἐνεργείας του τήν μεταφέρει στήν ἰδιαίτερη, προκαθορισμένη ἀπό τοὺς πειραματιζόμενους, πλάκα.

Οἱ πνευματιστικές φωτογραφίες ἀποτελοῦν ἕνα πολύ ἐνδιαφέρον καί ἐντυπωσιακό τεκμήριον τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, διότι ἀποδεικνύουν ἐμφανῶς τήν ἀθανασία τῶν ψυχῶν.

21. Φαινόμενα κατά την ώρα του θανάτου

“Οπως έχουμε εξηγήσει, θάνατος είναι ο διαχωρισμός της ψυχής (ήτοι της ένσαρκωμένης ψυχοπνευματικής οντότητας) από το σώμα και η επιστροφή της στον οὐράνιο κόσμο. Για να φθάσουμε στη στιγμή του όριστικού διαχωρισμού, προηγείται μία διαδικασία με διάφορες φάσεις, κατά τις όποιες συμβαίνουν ποικίλα φαινόμενα, ανήκοντα στον τομέα του πνευματισμού.

Τό είδος τών φάσεων και τών φαινομένων διαφέρουν από άνθρωπο σέ άνθρωπο, και σχετίζονται μέ όλόκληρη τήν προηγούμενη ζωή του και μέ τήν ποιότητα τής οντότητός του. Μπορούμε νά εἰπούμε ότι οὐδείς ἔχει ακριβῶς τό ἴδιο είδος θανάτου μέ όποιονδήποτε ἄλλον. Σέ γενικές ὁμως γραμμές κατατάσσονται στίς ἀκόλουθες κατηγορίες:

Α) **Θάνατος εὐθανασίας.** Λέγεται όταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει ἀπροόπτως, χωρίς καμμία ἐνόχληση καί χωρίς νά τό περιμένει, διότι ἔχει ἐξιλεωθεῖ πλέον ὡς οντότης. Δέν φέρει βάρη στή συνείδησή του καί βαδίζει πρός τόν Πνευματικό Κόσμο ἱκανοποιημένος, ἐπειδή ἐξετέλεσε τήν ἀποστολή του. (Ἡ γήινη χρήση τοῦ ὄρου «εὐθανασία» ἐπί τής χορηγήσεως θανατηφόρου φαρμάκου σέ ἀνιάτως πάσχοντες, ἀποτελεῖ παρωδία τής πραγματικῆς τής ἔννοιας).

Β) **Θάνατος μέ ταλαιπωρίες καί πόνους.** Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἔχουν βεβαρυμένη συνείδηση καί μέ τήν δοκιμασία τους ἐξιλεώνουν ἕνα μέρος τοῦ μεγάλου φορτίου.

Γ) **Θάνατος μέ βραδύν ρυθμόν,** ἄλλοτε μέ πόνους καί ἄλλοτε μέ ἡρεμία. Ὁ βραδύς ρυθμός καί ἡ συναίσθηση τοῦ ἐπικείμενου τέλους ἀναγκάζει τό ἄτομο νά ἀναλογίζεται τίς πράξεις του καί νά διαχωρίζει τίς καλές ἀπό τίς κακές, ἀπελευθερούμενος ἐν μέρει ἀπό τήν πίεση διά τής μετανοίας.

Δ) **Θάνατος μέ κακοδιαθεσία,** ἀπότομους τρόπους, νευρικότητα καί πολλάκις μέ ὕβρεις. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί οὐσιαστικῶς δέν ἐπίστευαν σέ τίποτε, παρά τό γεγονός ότι ἐπεδείκνυαν ἐπιφανειακή πίστη.

Προκειμένου νά ἐξέλθῃ ἡ ψυχή ἀπό τό σώμα, ἀρχικῶς διαστέλλεται, ὥστε κατά ἕνα μέρος νά εὐρίσκεται ἐκτός αὐτοῦ, ἔχοντας προχωρήσει πρός τήν διάσταση τοῦ Οὐράνιου κόσμου. Σημειωτέον ότι πρώτα γίνεται ἡ ἔξοδος τοῦ πνεύματος ἀπό τό σώμα καί κατόπιν ἀκολουθεῖ ἡ ἔξοδος τής ψυχῆς, ἀρρήκτως συνδεδεμένης μέ τό πνεῦμα. Διά τοῦτο πολλές φορές ὁ ἐτοιμοθάνατος χάνει τήν αἰσθητική ἢ νοητική ἐπαφή μέ τό περιβάλλον (διότι ἔχει ἀποχωρήσει τό πνεῦμα), ἀλλά διατηροῦνται μέχρις

ένός βαθμοῦ οἱ σωματικές λειτουργίες (διότι ἡ ψυχὴ ἔξακολουθεῖ μερικῶς τουλάχιστον νά παραμένει στό σῶμα καί νά τό κρατεῖ σέ μερική λειτουργία). Ὁ ὀριστικός θάνατος ἐπέρχεται μέ τήν ὀλοκληρωτική ἀποχώρηση τῆς ψυχῆς, μετά τήν ὁποία ἀδρανοποιεῖται καί τό τελευταῖο κύταρο τοῦ σώματος.

Παράλληλα μέ τήν ἀνωτέρω διαδικασία, πρό τοῦ θανάτου, συγκεντρώνονται γύρω ἀπό τόν ἐτοιμοθάνατο πολλά φιλικά καί συγγενικά του πνεύματα, γιά νά τοῦ δώσουν θάρρος καί νά τόν ὑποδεχθοῦν στή νέα του ζωή. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος προετοιμάζεται ψυχολογικά, ἀντιλαμβανόμενος ὅτι μέ τόν θάνατο δέν χάνεται ἐντελῶς, ἀλλά μεταβαίνει σέ ἕνα νέο περιβάλλον, ὅπου εὐρίσκονται ὅλα τά ἀγαπημένα του πρόσωπα τῆς προηγούμενης ζωῆς του.

Ἡ διαστολή τῆς ψυχῆς ἀφ' ἑνός καί ἡ παρουσία πολλῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων ἀφ' ἑτέρου, εἶναι οἱ δύο κυριώτεροι παράγοντες πού συντελοῦν ὥστε κατά τήν ὥρα τοῦ θανάτου νά λαμβάνουν χώρα πολλά φαινόμενα, ἀνάλογα μέ ὅσα περιγράψαμε στίς προηγούμενες ἐνόητες.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ του εὐρίσκεται ἤδη σέ ἐπαφή μέ τόν Πνευματικό Κόσμο, μπορεῖ νά συνομιλεῖ μέ τά ἀόρατα γιά τούς ἄλλους πνεύματα, πού παρευρίσκονται στόν χῶρο. Μερικοί νομίζουν ὅτι τότε παραληρεῖ, ἢ ὅτι ἀναπολεῖ τίς παληές ἡμέρες πού ἔζησε μέ τά ἀγαπημένα του πρόσωπα. Δέν συμβαίνει τίποτα τέτοιο, ἀλλά πραγματικῶς συνδιαλέγεται μέ τά οἰκεῖα πρός αὐτόν πνεύματα, πού τά βλέπει μέ τήν ἐνισχυμένη του διόραση.

Μερικές φορές μάλιστα, ἐάν ἔχουν τήν ἄδεια, μποροῦν νά τοῦ ἀνακοινώσουν μελλοντικά γεγονότα ἢ καταστάσεις πού ἀφοροῦν τά ἄτομα τοῦ γήινου περιβάλλοντος ἢ τῆς οἰκογενείας του, τά ὁποία μεταβιβάζει στους παρευρισκόμενους, πρός γνώση τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἔτσι φαίνεται ὅτι ἀπέκτησε προφητικές ιδιότητες, ἐνῶ πρόκειται ἀπλῶς γιά μιᾶ ιδιαίτερη ἐκδήλωση τῆς διαμεσικῆς ἐπικοινωνίας του.

Ἡ ἐπαφή μέ τίς πνευματικές ὀντότητες μπορεῖ νά γίνει μέχρι ἀρκετές ἡμέρες προηγουμένως, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ συναίσθηση τοῦ ἐπικειμένου θανάτου. Ὁ Ἄγγελος φύλακας παίξει ἐπίσης τόν ρόλο του καί τόν προετοιμάζει ποικιλοτρόπως γιά τό ἀποφασιστικό βῆμα πρός τήν νέα ζωή.

Ἀρκετές φορές λαμβάνουν χώρα **φασματικές ἐμφανίσεις** τοῦ ἐτοιμοθανάτου σέ γνωστά του πρόσωπα, πού βρίσκονται σέ μεγάλη ἀπόσταση καί δέν γνωρίζουν τί συμβαίνει. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὑψηλῆς ἐξελίξεως, τότε ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ του κατά τήν διαστολή της ἐμφανίζεται πρός ἐκεί-

νους πού επιθυμεί νά τούς ἐνημερώσει γιά τό γεγονός. Σέ αντίθετη περίπτωση, ἀναλαμβάνει αὐτόν τόν ρόλο ὁ Ἄγγελος φύλακας, ὁ ὁποῖος ἐνδύεται μέ τό ἀστρικό ἔνδυμα τῆς ὄντοτης καί ἐμφανίζεται ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει εἰδικός λόγος.

Οἱ ἐμφανίσεις σέ διάφορα ἄτομα συνεχίζονται καί μετά τόν θάνατο, εἴτε φασματικῶς ἐν ἐγρηγόρσει, εἴτε σέ ὁράματα καί σέ ὄνειρα. Ἐάν ὁ νεκρός πλέον ἄνθρωπος διατηρεῖ ἔντονα στή σκέψη του τήν ἀνάμνηση κάποιου συγκεκριμένου προσώπου στή Γῆ, τότε τό πρόσωπο αὐτό συνήθως τόν βλέπει στόν ὕπνο του, ἀσχέτως ἐάν γνωρίζει ἤ ὄχι ὅτι πέθανε. Οἱ ἐμφανίσεις αὐτές γίνονται διά μέσου τοῦ Ἄγγελου φύλακος, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τήν μορφή τοῦ ἀποθανόντος γιά νά ἀναγνωριστεῖ. Γι' αὐτό οἱ ἐμφανιζόμενοι, σάν τρίτα πρόσωπα, δέν δείχνουν μεγάλη οἰκειότητα πρὸς τούς ἀνθρώπους, ἀλλά ἀρκοῦνται στήν παρουσία τους ἢ στή μετάδοση κάποιου μηνύματος.

Ἐάν δέν λάβει χώραν ὀλοκληρωμένη ἐμφάνιση, τότε τό πρόσωπο πού ἀναλογίζεται ὁ ἀποθανὼν καταλαμβάνεται ἀπό ἔντονα διαισθητικά ἐρεθίσματα, χωρίς νά καθορίζει ἀπό ποῦ προέρχονται.

Αὐτά συμβαίνουν ὅσον ἀφορᾷ τήν ἀπερχόμενη ὄντοτητα. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά τώρα, οἱ συγκεντρωμένες πνευματικῆς ὄντοτητες ἔχουν τήν εὐκαιρία νά ἐκδηλώσουν τήν παρουσία τους διά μέσου ἀπλῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, τά ὁποῖα προκαλοῦν ἐντύπωση τούς γήινους καί τούς παρέχουν κάποιες ἀσφαλεῖς ἐνδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐάν φυσικά ἔχουν στοιχειώδεις γνώσεις περὶ αὐτοῦ, ἢ τήν προδιάθεση νά πιστέψουν στήν ὑπερβατικὴ πραγματικότητα.

Ὁ θάνατος δημιουργεῖ κατά κάποιον τρόπο ἓνα ἀνοιγμα τοῦ διαχωριστικοῦ φραγμοῦ μεταξύ τῶν δύο κόσμων, προκειμένου νά διέλθῃ ἡ ἀπερχόμενη ψυχὴ. Διά μέσου τοῦ ἀνοιγματος μπορεῖ νά ἐκδηλώνεται εὐκολώτερα ἢ ἐνέργεια τῶν παρευρισκομένων κατωτέρων πνευμάτων, γεγονός πού ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὰ αὐξημένα φαινόμενα.

Ἄλλοτε κάποιο ἀντικείμενο βρίσκεται σέ διαφοροετικὴ θέση, χωρίς νά τό ἔχει μετακινήσει κανένας. Ἄλλοτε ἀκούγεται δυνατὸς ὑπόκωφος κρότος ἀπὸ τό ἐσωτερικὸ ἐνός ξύλινου ἐπίπλου. Ἄλλοτε κινεῖται μιὰ κουρτίνα σέ κλειστὸ δωμάτιο σάν ἀπὸ φύσημα ἀέρα. Ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἀπαλά ἀγγίγματα ἀόρατων χερῶν. Ἄλλοτε διαχέεται ἄγνωστο ἄρωμα στήν ἀτμόσφαιρα κ.λπ. Ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ ἐνέργειες τῶν πνευμάτων, πού ἀποσκοποῦν στό νά προσελκύσουν τὴν προσοχὴ τῶν γήινων στήν ὑπάρξη τοῦ ἀόρατου κόσμου καί νά δείξουν

ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν χάνεται μέ τόν θάνατο, ἀλλά ἐξακολουθεῖ νά ζεῖ ὡς ψυχή στήν ἄλλη διάσταση.

Στήν ἀρχή ἡ ἀπελθοῦσα ὄντοτητα εἶναι σάν ναρκωμένη, μέχρι νά συνηθίσει τό νέο της περιβάλλον. Μπορεῖ νά βλέπει τό σῶμα της ἀπό ψηλά, χωρίς νά ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἐγκατέλειψε τόν ὕλικό κόσμο. Μερικές φορές προσπαθεῖ νά μιλήσει στούς οἰκείους της καί στενοχωρεῖται πού δέν τῆς δίνουν σημασία, ἀφοῦ φυσικά δέν τήν ἀκούουν. Τέλος, μέ τήν ἐπέμβαση καί καθοδήγηση τοῦ Ἀγγέλου φύλακός της, πείθεται νά ἀκολουθήσει τήν πορεία τοῦ πνευματικοῦ πλέον προορισμοῦ της.

Ἐν τούτοις καί σ' αὐτή τήν κατάσταση εἶναι σέ θέση νά διαισθάνεται τά συναισθήματα τῶν οἰκείων της. Ἐάν αὐτοί λυποῦνται ἢ στενοχωροῦνται ὑπερβολικά, τήν καθυστεροῦν στήν ἀνοδική πορεία της, διότι δέν θέλει νά τούς ἐγκαταλείψει. Γι' αὐτό οἱ οἰκεῖοι ὀφείλουν νά μειριάζουν τήν λύπη τους διά τοῦ ψυχικοῦ σθένους καί μέ ἀγαθές σκέψεις νά ἐνισχύουν τήν ἀνακληθεῖσα ψυχή, ὥστε νά ἀπαλλαγεῖ ταχύτερα ἀπό τίς ὕλικές ἔλξεις. Ἡ ἀνάμνηση τῶν γήινων ἀποτελεῖ ἐξαιρετικά τονωτικό φάρμακο γιά τήν ψυχή, ὄχι μόνον κατά τήν ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ της, ἀλλά καί κατά τήν διάρκεια τῆς παραμονῆς της στόν Πνευματικό Κόσμο.

Τά πνευματιστικά φαινόμενα πού λαμβάνουν χώρα πρό, κατά, καί μετά τόν θάνατο, μποροῦν νά ἀποτελέσουν μιά πρώτη τάξεως εἰσαγωγική βαθμίδα γιά τήν μελέτη τοῦ Πνευματισμοῦ.

22. Ψυχομετρία

Ψυχομετρία ἀποκαλεῖται τό φαινόμενο κατά τό ὁποῖο ἕνα διάμεσον ἀποκαλύπτει πληροφορίες σχετικές μέ κάποιο πρόσωπο, ὅταν κρατᾷ στά χέρια του ἕνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο πού ἀνήκει στό πρόσωπο αὐτό.

Τό ψυχομετρικό διάμεσον, κρατώντας στά χέρια του τό ἀντικείμενο, ἀρχίζει σιγά-σιγά νά διαισθάνεται πολλά πράγματα ἔχοντα σχέση μέ τόν ἰδιοκτήτη του. Οἱ ἀποκαλύψεις μπορεῖ νά ἀναφέρονται στόν χαρακτήρα τοῦ ἀτόμου, τό περιβάλλον του, τό παρελθόν του, τήν κοινωνική του κατάσταση, τό μέρος ὅπου εὑρίσκεται, τόν τρόπο τοῦ θανάτου του κ.λπ. Σέ μερικές δέ περιπτώσεις γίνονται καί προβλέψεις γιά τήν μελλοντική ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Οί διαισθητικές έντυπώσεις τοῦ διαμέσου ἀναδύονται κατά κάποιον τρόπο στή συνείδησή του, χωρίς ὁ ἴδιος νά γνωρίζει ἀπό πού προέρχονται. Στήν ἀρχή ἔχουν τήν μορφή ἀκαθορίστων ἰδεῶν, βαθμιαία δέ γίνονται πιά συγκεκριμένες καί σαφεῖς πληροφορίες, οἱ ὁποῖες συνήθως ἀποδεικνύονται ἀκριβεῖς.

Μερικοί ἐρευνητές, ἀκόμη καί πνευματιστές, δίνουν τήν ἐξήγηση ὅτι τό ἀντικείμενο εἶναι ἐμποτισμένο μέ τίς ἀκτινοβολίες τοῦ κατόχου του, στίς ὁποῖες ἀποτυπώνονται οἱ σκέψεις, οἱ συγκινήσεις, ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας του κ.λπ. Τό διάμεσον ἐρχόμενο σέ ἐπαφή μέ τό ἀντικείμενο, καθοδηγεῖται διά μέσου τῶν ἀκτινοβολιῶν ἢ ἀπό πνεύματα πού τίς βλέπουν εὐκολώτερα.

Οἱ ἐξηγήσεις αὐτές εἶναι ἀτελεῖς, διότι τό διάμεσον δίνει πολλές πληροφορίες πού δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχουν ἀποτυπωθεῖ σέ ἀντικείμενα μέ μορφή ἀκτινοβολιῶν, ὅπως π.χ. μιᾶ διαδρομή πού ἀκολούθησε τό συγκεκριμένο ἄτομο χωρίς νά ἔχει χρησιμοποιήσει τό ἐξεταζόμενο ἀντικείμενο.

Ἐπομένως ἡ ἐρμηνεία τῆς ψυχομετρίας ἀνάγεται στήν διαμεσότητα. Τό ἀντικείμενο χρησιμεύει ἀπλῶς σάν συνδετικός κρίκος μεταξύ τοῦ διαμέσου καί τοῦ ψυχο-ερευνώμενου ἀτόμου, ὥστε νά ἐπιτευχθῇ κατά κάποιον τρόπο συντονισμός μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ὄντοτήτων. Κατά τήν διάρκεια τοῦ συντονισμοῦ, τό διάμεσον εἶτε ἀντλεῖ τίς πληροφορίες ἀπό τό ὑποσυνείδητο τοῦ ἄλλου ἀτόμου, εἶτε καθοδηγεῖται σχετικά ἀπό τόν πνευματικό ὁδηγό του.

Ἡ ψυχομετρία ἀποκαλύπτει πράγματα πού ἀναφέρονται μόνον στήν γήινη ὑπαρξή τῶν ἀνθρώπων. Οὐδέποτε μπορεῖ νά διεισδύσει στήν οὐράνια διαβίωση τῶν ψυχῶν.

23. Πνευματικές θεραπείες

Τό κεφάλαιο τῶν πνευματικῶν θεραπειῶν εἶναι μεγάλο καί ἐνδιαφέρον, διότι τό θέμα τῆς ὑγείας ἀφορᾷ ἅμεσα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἡ δέ ἱατρική δέν τοὺς παρέχει πάντοτε ἱκανοποιητικά ἀποτελέσματα. Γι' αὐτό ἀρκετοί προστρέχουν στους πνευματικούς θεραπευτές, ἀλλά καί ἐκεῖ τά πράγματα εἶναι ἐξαιρετικά πολύπλοκα, ὥστε ἡ ἀγνοια ἀπ' ἐνός καί τό συμμέρον ἀπ' ἐτέρου, νά ὀδηγοῦν συχνά σέ πολύ δυσάρεστες καταστάσεις. Θά προσπαθήσουμε νά διευκρινήσουμε, κατά τό δυνατόν, τίς κυριότερες πτυχές αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, γιά νά ἐκλείψουν οἱ παρεξηγή-

σεις και να αντιμετωπίζονται σωστά οι έχοντες φυσικές θεραπευτικές δυνάμεις.

Οι πνευματικές θεραπείες χωρίζονται σε τρεις κύριες κατηγορίες:

α) Εκείνες στις οποίες πρωτεύοντα ρόλον παίζουν οι έμφυτες ή επίκτητες φυσικές θεραπευτικές δυνάμεις του ατόμου που αναλαμβάνει την θεραπεία του ασθενούς, υποβοηθούμενος ή καθοδηγούμενος (ό θεραπευτής) από τον πνευματικό οδηγό του.

β) Εκείνες οι οποίες γίνονται διά των οδηγιών που λαμβάνει τό διάμεσον, κατά την επικοινωνία του μέ όντότητες του Πνευματικού Κόσμου, που ανήκουν στον Ίατρικό κλάδο, ενώ ό ίδιος μπορεί να μήν έχει καθόλου ιατρικές γνώσεις και βεβαίως δέν συμμετέχει στή διαδικασία της θεραπείας, εκτός από την περίπτωση που θά δοθή σχετική οδηγία.

γ) Εκείνες οι οποίες πραγματοποιούνται δι' άμέσου έπεμβάσεως Άνωτέρων Πνευματικών Όντοτήτων (δηλαδή χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση) και αποκαλούνται συνήθως θαύματα.

Στήν παρούσα ένότητα θά εξετάσουμε μόνον την πρώτη κατηγορία. Η δεύτερη εξετάζεται στό Γ Κεφάλαιο (ένότητα 12), ενώ ή τρίτη στό Δ Κεφάλαιο (ένότητα 17). Ό διαχωρισμός των κατηγοριών δέν είναι άπόλυτος, αλλά γίνεται για μεθοδολογικούς λόγους. Κάθε περίπτωση θεραπείας μπορεί να συνδυάζει σε διαφορετικό ποσοστό τίς θείες μέ τίς ανθρώπινες δυνάμεις, όποτε στό σύνολό τους σχηματίζουν ένα «συνεχές φάσμα» όλων των κατηγοριών.

Έχει παρατηρηθεί ότι αρκετοί άνθρωποι μέ την έπαφή των χειρών τους στό πάσχον μέρος του σώματος ενός ασθενούς, επιφέρουν την αισθητή ανακούφισή του. Άρα, κάποια θεραπευτική δύναμη διοχετεύεται μέσα από τά χέρια τους, ή όποία είναι άγνωστη ως προς την φύση της, αλλά ύπαρκτή ένεκα των έμφανών άποτελεσμάτων της.

Όπως όλοι οι άνθρωποι έχουν κάποιες διαμεσικές ικανότητες, σε μικρό έστω βαθμό, έτσι διαθέτουν και μικρές ή μεγαλύτερες θεραπευτικές δυνάμεις, που μπορούν να καλλιεργηθούν κατάλληλα και να φθάσουν σε θεαματικά άποτελέσματα.

Όσοι κατέχουν εκ φύσεως τέτοιες ισχυρές δυνάμεις, ή όσοι τίς απέκτησαν διά της συνεχούς άσκήσεως, αποκαλούνται **θεραπευτές**. Οι θεραπευτές είναι ελάχιστοι, σε σύγκριση μέ τον συνολικό πληθυσμό, ενώ μερικοί έξ αυτών δέν γνωρίζουν ότι κατέχουν τό θεραπευτικό χάρισμα, διότι δέν δοκίμασαν ποτέ να τό διαπιστώσουν.

Η δύναμη που διοχετεύεται διά μέσου των θεραπευτών είναι τό **πρά-**

να, τό λεγόμενον **θειόν ρεῦμα** ἢ **ζωϊκόν ρεῦμα**. Δέν θά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν φύση τοῦ πράνα, οὔτε μέ τόν τρόπο ἐπίδρασεώς του ἐντός τοῦ ὄργανισμοῦ, ἀλλά μόνον μέ τίς γενικές συνθήκες τοῦ φαινομένου καί τῶν ἐπιπτώσεών του στοῦς πάσχοντες.

Ἀρκετοί ἀπό τούς θεραπευτές ἰσχυρίζονται ὅτι μποροῦν νά θεραπεύουν ὅποιαδήποτε ἀσθένεια, ἀκόμη καί τίς θεωρούμενες ὡς ἀνίατες. Πράγματι τό πράνα θεωρητικῶς ἐπιφέρει τήν πλήρη ἀποκατάσταση τῆς ὁρμονικῆς λειτουργίας τοῦ σώματος. Τό ζήτημα εἶναι ἐάν ὁ θεραπευτής ἔχει τίς ἀνάλογες ἰκανότητες, ὥστε νά διοχετεύσει τήν κατάλληλη ποσότητα πράνα στό σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐδῶ, σέ αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο, γίνονται οἱ μεγάλες παρεξηγήσεις.

Ἡ τεχνική πού ἀκολουθεῖ ὁ κάθε θεραπευτής, στίς ἐπαφές ἢ στίς κινήσεις του, δέν ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. Ἐκεῖνο πού πρέπει νά γνωρίζει καλά εἶναι, ὅτι οἱ δυνατότητές του δέν ἐπεκτείνονται ἀπεριόριστα ἐπί ὄλων τῶν ἀσθενειῶν, ἀλλά παρουσιάζουν σχετική ἐξειδίκευση γιά ὀρισμένες μόνον, ἐπί τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνει τά καλλίτερα ἀποτελέσματα, ἐνῶ ἐπί τῶν ἄλλων ἢ ἀπόδοσή του εἶναι πολύ μικρότερη ἕως ἀνύπαρκτη.

Ὁ προσδιορισμός τῆς ἐιδιότητός του πρέπει νά γίνει ἀπό τόν ἴδιον, μέ τήν ἐνδοσκοπική ἐξέταση τοῦ ἑαυτοῦ του καί μέ κατάλληλες πειραματικές δοκιμές ἐπί διαφόρων ἀσθενῶν. Ἐπίσης σημαντικό ρόλο παίζει καί ἡ προσωπικότητα τοῦ ἀσθενοῦς, διότι ἐνῶ ὁ θεραπευτής ἐθεράπευσε π.χ. τόν Α ἀπό τήν τάδε ἀσθένεια, δέν μπορεῖ νά θεραπεύσει τόν Β ἀπό τήν ἴδια ἀσθένεια. Πρέπει δέ νά ἐνημερώνει τούς ἀποτετινομένους πρὸς αὐτόν, ἐάν ἔχει ἢ ὄχι τήν δυνατότητα νά τούς θεραπεύσει.

Τί γίνεται ὁμως; Ἐπειδή οἱ περισσότεροι θεραπευτές λαμβάνουν χρήματα, σέ μερικές μάλιστα περιπτώσεις ὑπερβολικά ποσά, εἶναι προσκολλημένοι στό συμφέρον τους καί δέν ἀπομακρύνουν κανέναν πελάτη, ἀσχέτως ἐάν γνωρίζουν ὅτι ἐλάχιστη μόνον ἐπίδραση μποροῦν νά ἔχουν ἐπί τῆς ἀσθeneίας του. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ ἄγνοια τῶν ἀσθενῶν ἢ τῶν οἰκείων τους ἐπί τῶν δυνατοτήτων τοῦ θεραπευτοῦ, ἀλλά καί ἡ μεγάλη ἐπιθυμία γιά τήν ἴασή τους, ἰδίως ὅταν φθάνουν σέ ἀπόγνωση ἀπό τήν κλασική ἰατρική, τούς κάνουν νά διαθέτουν ἀνεξέλεγκτα μεγάλα ποσά, ἐκεῖ ὅπου τούς δίδεται ὅποιαδήποτε ὑπόσχεση σωτηρίας.

Ὅταν ὁ ἀσθενής δέν βλέπει καμμία βελτίωση, στρέφεται ἐναντίον τοῦ θεραπευτοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζεται τόν ἑαυτό του προβάλλοντας τίς θεωραπεῖες ἄλλων ἀσθενῶν κ.ο.κ. Ἔτσι δημιουργεῖται μεγάλη σύγχυση γύρω ἀπό αὐτό τό ἐπάγγελμα.

Οἱ θεραπευτές ἔχουν αὐτό τό χάρισμα ἐξ Οὐρανοῦ. Ἐφ' ὅσον λοιπόν

τούς δόθηκε από θεία δωρεά, δέν πρέπει σέ καμμία περίπτωση νά τό κάνουν άντικείμενο έμπορικῆς έκμεταλλεύσεως, διότι παραβαίνουν τόν Θείο Νόμο. Όφείλουν νά έχουν τό προσωπικό τους βιοποριστικό έπάγγελμα καί σέ τακτά χρονικά διαστήματα νά δέχονται εκείνους πού έχουν τήν ανάγκη τους, χωρίς νά λαμβάνουν καμμία άπολύτως άμοιβή.

Στήν έφαρμογή τοῦ χαρίσματος τους, έχουν τήν συμπαράσταση ενός βοηθητικού καθοδηγητικοῦ πνεύματος, πού ενισχύει τήν διοχέτευση τῆς φυσικῆς δυνάμεως πρός τόν πάσχοντα. Έάν όμως χρηματίζονται, αυτό σημαίνει ότι δέν έχουν έσωτερική άγνότητα καί δέν αναγνωρίζουν τήν θεία βοήθεια, όποτε χάνουν τήν ύποστήριξη τοῦ βοηθητικοῦ πνεύματος καί μειώνεται κατά πολύ ἡ άποτελεσματικότητα τῶν θεραπευτικῶν τους επιδράσεων.

Υπάρχουν ελάχιστα άτομα, πού μποροῦν νά εκτελοῦν πνευματικές έγχειρήσεις χωρίς καθόλου χρήση χειρουργικῶν εργαλείων. Κατά ένα παράδοξο τρόπο κάνουν τήν τομή μέ τά δάχτυλά τους, αφαιροῦν τά κατεστραμμένα μέρη τοῦ σώματος καί κατόπιν κλείνουν τό άνοιγμα, χωρίς νά φαίνεται οὔτε τό ελάχιστο ἴχνος.

Οί θεραπευτές αὐτῆς τῆς κατηγορίας έχουν επίσης ειδικότητα σέ διάφορες παθήσεις, όφειλόμενες συνήθως σέ έσωγενεῖς παράγοντες. Όμως δέν επιτυγχάνουν πάντοτε στίς ύποθέσεις πού αναλαμβάνουν. Άλλά καί στίς περιπτώσεις όπου επιτυγχάνεται θεραπεία, συνήθως δέν διαρκεί γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, ιδίως όταν δέν υπάγεται στήν ειδικότητα τῶν δυνάμεών τους.

Οί θεραπευτές, γενικά, δέν εἶναι θαυματουργοί, οὔτε άτομα μεγάλης ψυχοπνευματικῆς εξέλιξεως. Ός όντότητες έχουν προοδεύσει αρκετά σέ πολλούς τομείς, αλλά στίς προϋπάρξεις τους παρουσίαζαν κάποια έλλειψη, από εκείνες πού ό άνθρωπος όφείλει νά τίς συμπληρώσει κατά τήν γήινη ζωή του. Πά νά συμπληρώσουν λοιπόν αὐτή τήν έλλειψη, απέσταλησαν στή Γῆ έχοντας τό χάρισμα τοῦ θεραπευτοῦ. Έάν τό χρησιμοποιήσουν σωστά, παρέχοντας άφιλοκερδῶς τήν βοήθειά τους, όπως τούς υποδεικνύει ἡ ένδόμυχη φωνή τοῦ ύποσυνειδήτου, τότε δέν επανέρχονται. Έάν όμως δελεασθοῦν από τό χρῆμα καί εκμεταλλευθοῦν τό χάρισμά τους γιά νά πλουτίσουν, τότε θά επανέλθουν σέ νέα ένσάρκωση υπό άλλες δυσμενέστερες συνθήκες.

Πολλοί θεραπευτές δημιουργοῦν έναν κύκλο γύρω τους, από άτομα πού τούς διαφημίζουν σάν Ικανούς νά θεραπεύσουν όποιαδήποτε ασθένεια, ώστε ό κόσμος νά πείθεται καί νά προστρέχει στίς ύπηρεσίες τους.

Ἀπό τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ πολιτεία καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Ἰατρικοῦ κλάδου καταδιώκουν πολλές φορές τοὺς θεραπευτές, σάν τσαρλατάνους καὶ ἀγύρτες, εἴτε εἶναι εὐσυνειδήτοι χωρὶς νά λαμβάνουν χρήματα εἴτε ὄχι.

Γιά νά μὴν δημιουργοῦνται παρατράγουδα μέ τοὺς παντοίους θεραπευτές, ὅπως συμβαίνει συχνά, ἀπαιτεῖται ἡ θέσπιση εἰδικοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος νά συνταχθῆ ἀπό ἐμπνευσμένα άτομα, πού θά μελετήσουν ὅλες τίς ἱατρικές πλευρές καὶ τίς κοινωνικές προεκτάσεις τοῦ περίπλοκου αὐτοῦ προβλήματος. Ἐπίσης ἀπαιτεῖται ἡ ἐνημέρωση τοῦ κόσμου, ὥστε νά μὴν γίνονται θύματα ἐκμεταλλεύσεως.

Τό σημαντικώτερο σημεῖο ὁμως εἶναι ἡ διαφώτιση τῶν ἴδιων τῶν θεραπευτῶν. Ἐάν συνειδητοποιήσουν γιά ποιόν σκοπό ἦλθαν στή Γῆ, θέτοντας τίς δυνάμεις πού κατέχουν στήν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τότε θά ἀνέλθουν τίς βαθμίδες τῆς ἐξελίξεώς τους. Εἶδ' ἄλλως θά λογοδοτήσουν γιά τίς πράξεις τους.

Ἀκόμη, θά ἦταν πολύ χρήσιμο, ἐκεῖνοι πού ἔχουν θεραπευτικά χαρίσματα χωρὶς νά τό γνωρίζουν, νά προσπαθήσουν νά τά ἀνακαλύψουν, μέ τὴν διερεύνηση τοῦ ἐσωτερικοῦ των κόσμου, καὶ νά τά καλλιεργήσουν μέ τὴν ἐξάσκηση. Ἔτσι δέν θά μείνει ἀνεκμετάλλετος ὁ θησαυρός πού κατέχουν, ἀλλά θά τόν ἀξιοποιήσουν ἐπ' ὠφελεία τῶν συνανθρώπων τους, ἀλλά καὶ τῶν ἐαυτῶν τους.

24. Βασκανία

Ἡ **βασκανία** εἶναι τό λεγόμενο «κακό μάτι». Λέγεται ἔτσι ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἔχει διαπιστώσει ὅτι ὀφείλεται σέ ἀκτινοβολίες ἐκπεμπόμενες ἀπό τοὺς ὀφθαλμούς. Αὐτό εἶναι σωστό, ἀλλά ἡ ὀλοκληρωμένη ἐξήγηση τοῦ φαινομένου ἀνάγεται σέ βαθύτερα αἷτια.

Τά άτομα πού «ματιάζουν», δηλαδή προκαλοῦν βασκανία στούς ἄλλους, εἶναι σχετικῶς λίγα. Στόν ἐσωτερικό τους κόσμο ἐμφωλεῖ ἕνας κρυφός κλάδος τῆς κακίας, ἡ ζηλοφθονία. Ὄταν, λοιπόν, τό άτομο αὐτό βλέπει κάποιους ἄλλους νά ἔχουν ἀγαθὰ τά ὁποῖα ὁ ἴδιος στερεῖται, ἀναπτύσσεται στό πνεῦμα του ἡ ἐντονη ἐπιθυμία τῆς ἀποκτήσεώς τους, ἀλλά καὶ ὁ φθόνος ἐναντίον ἐκείνων πού τά ἀπολαμβάνουν.

Ἡ ζηλοφθονία καλλιεργεῖ μέσα στό πνεῦμα τοῦ ἀτόμου τὴν ἰσχύ τῆς κακίας, ὥστε τό πνεῦμα νά καθίσταται ἰσχυρότερο ἀπό τὴν ψυχὴ καὶ νά τὴν ὑποδουλώνει. Στὴν κατάσταση αὐτή, ὑποκλέπτει τὴν ἐνέργεια τῆς

ψυχής, ή όποία μετασχηματίζεται σέ ένα είδος καταστρεπτικού ρεύματος, πού έκτοξεύεται διά μέσου τών όφθαλμών πρός τόν στόχο του. Άρα, ή πηγή τών κακών ακτινοβολιών τής βασκανίας δέν είναι οί όφθαλμοί, αλλά ή ψυχή, ή ύποταχθείσα στή σκληρότητα του πνεύματος. Διά τούτο ή βασκανία λέγεται και **ψυχοβολία**.

Η καταστρεπτική δύναμη τής βασκανίας ή ψυχοβολίας μπορεί νά επιδράσει τόσον επί ανθρώπων, όσον και επί ζώων ή αντικειμένων. Δέν επηρεάζεται από τίς αποστάσεις, διότι εύρίσκει πάραυτα τόν στόχο της, ανάλογα μέ τήν κατεύθυνση πού αποστέλλεται από τό πνεύμα του ζηλόφθονου άτομου.

Σέ μερικές περιπτώσεις τό άτομο μετά από ένα χρονικό διάστημα λησμονεί τίς ζηλόφθονες σκέψεις του. Η σχηματισθείσα κακή ενέργεια, όμως, έξακολουθεί νά ύφίσταται και σέ δεδομένη εύκαιρία δρα αυτόμάτως.

Ο ζηλόφθονος άνθρωπος είναι υπεύθυνος έναντι τής Θεότητος γιά όλα τά κακά πού προκαλούνται έξ αιτίας του. Ο κρυφός τύπος τής ζηλοφθονίας είναι χειρότερος, διότι επιφέρει τήν καταστροφή χωρίς νά γίνεται γνωστός. Άλλά στον Ούρανό τά πάντα αποκαλύπτονται, όποτε οί ένοχοι τιμωρούνται μέ ποινήν άνευ οίκτου. Δηλαδή, κατατάσσονται στό "Ερεβος, χωρίς νά προστατεύονται από Φύλακες Άγγέλους και χωρίς νά γνωρίζει κανείς πού ακριβώς εύρίσκονται. Επομένως δέν μπορούν νά έλθουν σέ επικοινωνία, εάν κάποτε ζητηθούν από τούς γήινους.

Η ισχύς τής ψυχοβολίας έχει διαβαθμίσεις. Διακυμαίνεται από άπλά δυσάρεστα συμβάντα (πτώσεις ανθρώπων, θραύσεις αντικειμένων κ.ά.), μπορεί δέ νά φθάσει μέχρι τόν θάνατο! Διά τούτο ή ζηλοφθονία, λόγω τών κακών αποτελεσμάτων της, θεωρείται ως ένα από τά έπτά θανάσιμα άμαρτήματα.

Αναφέραμε στην άρχή ότι οί ζηλόφθονες χαρακτηρίζονται από μεγάλη κακία. Αυτή πού όφείλεται;

Όφείλεται στό ότι, σέ προηγούμενη ζωή τους, είχαν διαπράξει έγκλημα χωρίς οίκτο. Στόν Πνευματικό Κόσμο έτιμωρήθησαν, αλλά ή συνείδησή τους δέν καθάρισε έντελώς από τίς εικόνες τής κακής πράξεως. Όταν λοιπόν κατήλθαν πάλι στή Γη γιά νά έξιλεωθούν, τό κακό έμεινε κρυμμένο στό ύποσυνείδητό τους. Από εκεί επιδρά στό πνεύμα μέ ακτινοβολισμούς, ώστε ό άνθρωπος νά οδηγείται σέ νέες κακές πράξεις.

Οί ζηλόφθονες πρέπει νά καθοδηγούνται μέ ήπιο τρόπο, γιά νά συναισθανθούν τό βάρος τής μελλοντικής τους τιμωρίας και νά άπαλλαγούν από τό πάθος τους διά μέσου τής προσευχής και τής πίστεως.

25. Ἐνσωμάτωση καὶ πνευματοκαταληψία

Ἐνσωμάτωση λέγεται ἡ εἴσοδος ξένου πνεύματος ἐντός τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ἐγκαθίσταται ἐκεῖ καὶ ἐπηρεάζει τὴν συμπεριφορά του.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, γενικῶς, διακρίνεται σέ δύο κατηγορίες: Στὴν **ἐνσωμάτωση ἀγαθῶν πνευμάτων**, καὶ στὴν **ἐνσωμάτωση πονηρῶν πνευμάτων**. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅλα τὰ οὐράνια πνεύματα ἔχουν τὸ ἐλεύθερον νὰ ἐνσωματώνονται στοὺς ἀνθρώπους.

Σέ κάθε κατηγορία ὑπάρχουν δύο περιπτώσεις: Ὅταν ἡ ἐνσωμάτωση γίνεται **σέ ἀπλούς ἀνθρώπους** κατὰ τὴν καθημερινή ζωὴ τους, καὶ ὅταν γίνεται **σέ διάμεσα** κατὰ τὸν χρόνον πού εὐρίσκονται σέ ἐπικοινωνία.

Θά ἐξετάσουμε μέ τὴν σειρά κάθε πλευρὰ τοῦ φαινομένου.

Πρώτη κατηγορία, πρώτη περίπτωση: Ἡ εἴσοδος ἐνός ἀγαθοῦ πνεύματος στό σῶμα ἀπλοῦ ἀνθρώπου γίνεται πάντοτε ἐπὶ καλῶ, δηλαδή τὸ πνεῦμα ἐπιδιώκει νὰ ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάποιον ἐνδεχόμενο κίνδυνο, ἐπιδρώντας ἐπὶ τῶν σωματικῶν του λειτουργιῶν. Ἄλλοτε πάλι, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξε προσφιλές του πρόσωπο, ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ δώσει τὴν αἴσθησι τῆς παρουσίας του, ὁπότε ἐκεῖνος αἰσθάνεται μιὰ ἀνεξήγητη ψυχικὴ ἀνακούφιση. Τίς καταστάσεις αὐτές οἱ ἄνθρωποι συνήθως τίς ἀποδίδουν στόν ἑαυτό τους ἢ στὴν τύχη ἢ σέ σύμπτωση, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ὅτι βοηθήθηκαν ἀφανῶς ἀπὸ τὴν ἀόρατη προσφιλή ἢ προστατευτικὴ ὄντοτητα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἐνσωμάτωση ἀγαθῶν πνευμάτων ἀποβαίνει πάντοτε ἐπωφελῆς, δέν γίνεται εὐκόλα ἀντιληπτή.

Δεύτερη περίπτωση: Κατὰ τὴν ἐπικοινωνία τῶν διαμέσων μέ τὰ ἀγαθὰ πνεύματα δέν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λαμβάνει χώραν καὶ ἐνσωμάτωση. Τοῦτο γίνεται ὅταν συμβαίνουν φαινόμενα ὑποδηλοῦντα ἐνέργειαν τοῦ πνεύματος διὰ τῆς χρησιμοποίησεως σωματικῶν ὀργάνων τοῦ διαμέσου, ὅπως κατὰ τὴν διαμεσικὴ γραφή, ὅπου ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας εἶναι ὁμοιος μέ ἐκεῖνον τοῦ πνεύματος, ὅταν ἦταν ἐν ζωῇ. Πάντως ἡ περίπτωσις αὐτὴ δέν ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὸν πνευματισμό, διότι δέν παρουσιάζει ἰδιαιτέρες ἐπιδράσεις στὴ διεξαγωγὴ τῶν ἐπικοινωνιῶν.

Γενικά, λοιπὸν, ἡ πρώτη κατηγορία, ὡς θετικὴ καὶ ἐπωφελῆς πάντοτε, δέν ἔχει προσελκύσει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μελετητῶν, ὥστε νὰ γίνει ἀντικείμενο ἰδιαιτέρας ἐρευνας, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἀποκλείει τὴν σημαντικότητά της προσφορά της.

Ἀντιθέτως ἡ **δεύτερη κατηγορία**, ἡ ἐνσωμάτωση πονηρῶν πνευμάτων, γίνεται ἀντιληπτή ἀπό τὰ δυσμενῆ της ἀποτελέσματα. Δέν ἐπηρεάζουν κανένα ἀπό τὰ σωματικά ὄργανα, παρὰ μόνον τό πνεῦμα, διά μέσου τοῦ ὁποίου κατευθύνουν τόν ἄνθρωπο ἐκεῖ ὅπου ἐπιθυμοῦν. Ἐνεκα τοῦ ἐξαναγκασμοῦ αὐτοῦ πού ὑφίσταται, ἡ κατάσταση του χαρακτηρίζεται ὡς **πνευματοκαταληψία**.

Πρώτη περίπτωση: Ἡ εἴσοδος πονηροῦ ἢ ἄστατου πνεύματος ἐντός τοῦ σώματος ἀπλοῦ ἀνθρώπου, κατά τήν καθημερινή του ζωή, συνεπάγεται τήν ἀλλαγὴ τῆς συμπεριφορᾶς του πρός τούς ἄλλους. Ἐνῶ συνήθως εἶναι καλός καί εὐγενικός, κατά τό διάστημα τῆς πνευματοκαταληψίας δεικνύει χαρακτήρα τελείως ἀντίθετον· γίνεται ἐπιθετικός, πονηρός, ὕβριστής, κακοῦργος, πού μπορεῖ νά φθάσει μέχρι τήν διάπραξη φόνου.

Γιά τούς ἀνθρώπους αὐτούς ἡ ἐπιστήμη λέγει ὅτι ἔχουν «διπλῆ προσωπικότητα». Ἡ ἀποψη αὐτή δέν εἶναι σωστή, διότι στόν κάθε ἄνθρωπο ἡ προσωπικότητά του εἶναι μία, μοναδική καί ἀδιαίρετη. Δέν εἶναι δυνατόν κάποιος νά ἔχει δύο διαφορετικές προσωπικότητες. Αὐτό πού συμβαίνει εἶναι ἡ εἴσοδος ἑνός ξένου πνεύματος, τό ὁποῖο ἐπιβάλλεται στήν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου, ἐξαναγκάζοντάς το νά ἐνεργεῖ κατά τρόπον διάφορον τοῦ χαρακτήρος του.

Βεβαίως τὰ πονηρά ἢ ἄστατα πνεύματα δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά εἰσέρχονται στό σῶμα ὄλων ἐκείνων πού ἐπιθυμοῦν. Αὐτό γίνεται ὅταν ἡ ὄντοτης τοῦ ἀνθρώπου παρουσιάζει κάποια ἀδυναμία, τήν ὁποία ἐκμεταλλεύονται ὡς δικλιεῖδα εἰσόδου των. Καθορίζουν δέ μόνα των τήν διάρκεια παραμονῆς ἐντός τοῦ σώματος καί τόν χρόνον ἐξόδου των. Διά τοῦτο τὰ ἄτομα πού ὑφίστανται πνευματοκαταληψία, ἄλλοτε συμπεριφέρονται φυσιολογικά καί ἄλλοτε ἀνώμαλα. Μερικές φορές δέ, αὐτή ὀφείλεται σέ γνωστά ἀποβιώσαντα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νά ἐκδικηθοῦν γιά κάποια ἀδικία πού διαπράχθηκε σέ βάρος τους.

Ἐνα ἄτομο εὐρισκόμενο σέ τέτοια κατάσταση, εἶπαμε ὅτι μπορεῖ νά διαπράξει ἀκόμη καί φόνον! Στή σπάνια αὐτή περίπτωση τό ἄτομο δέν εἶναι ὑπεύθυνο τῆς πράξεώς του, διότι τήν στιγμή ἐκείνη ἐνεργοῦσε ὡς ἄβουλο ὄργανο τοῦ πονηροῦ πνεύματος, τό ὁποῖο εἶναι καί ὁ ἀποκλειστικός ὑπεύθυνος τοῦ ἐγκλήματος. Τό πνεῦμα δέν εἶναι δυνατόν νά τιμωρηθῇ ἀπό τήν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, ἀλλά συλλαμβάνεται ἀπό τούς Ἀγγέλους φύλακες τῆς Θείας Ἀρχῆς. Ὁ ἄνθρωπος ὁμως πρέπει νά ἀθωώνεται γιά τήν πράξη τοῦ φόνου, ἀλλά παραλλήλως πρέπει νά διαπαιδαγωγεῖται κατάλληλα, ὥστε νά ἐνδυναμώσει τό ψυχικό του σθένος καί νά ἀποκρούει κάθε ἄλλη ἀπόπειρα εἰσόδου ἄλλοτριῶν πνεύματος ἐντός του.

Γενικά, ἡ πνευματοκαταληψία ἀντιμετωπίζεται μέ τίς προσευχές καί τούς ἐξορκισμούς, διά τῶν ὁποίων ἀπομακρύνονται τά κακοποιά δαιμόνια. Ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ ὅμως βρίσκεται στήν πνευματική καί ψυχική χαλάρωση τῶν ἀτόμων αὐτῶν, ἔνεκα τῆς ὁποίας γίνονται θύματα τῶν πονηρῶν ἢ ἀστάτων πνευμάτων. Γι' αὐτό συνιστάται, κατά τίς περιόδους πού ἐπανακτοῦν τήν ἡρεμία τους, νά προσεύχονται καί νά ἐπαναλαμβάνουν πολλές φορές τήν λέξη «ΣΤΑΥΡΟΣ». Ὁ Σταυρός εἶναι τό φοβερώτερο ὄπλο ἐναντίον τῶν δαιμόνων καί μπορεῖ νά ἐξομαλύνει τά πάντα.

Δεύτερη περίπτωση: Τά διάμεσα, εὐρισκόμενα σέ ὕπωση, γίνονται ὄργανα ὄλων τῶν ἀνέμων, χωρίς νά ἐλέγχουν τήν ποιότητα τοῦ πνεύματος μέ τό ὁποῖο ἔρχονται σέ ἐπαφή. Ἡ ἐπικοινωνία μέ πονηρά πνεύματα ἐλέγχεται ἀπό τήν ὀρθότητα καί ἀκρίβεια τῶν νοημάτων. Αὐτό τό θέμα ἐξετάζεται στό ἐπόμενο Κεφάλαιο. Ἡ ἐνσωμάτωση ὅμως πονηροῦ πνεύματος στό διάμεσον κατά τήν ὥρα τῆς ἐπικοινωνίας, ἐλέγχεται ἀπό τήν συμπεριφορά του καί τίς ψυχολογικές ἀντιδράσεις του.

Ὅταν παρατηρεῖται ὅτι τό διάμεσον ταράσσεται ἢ παρουσιάζει νευρικότητα, οἱ παρευρισκόμενοι δέν πρέπει νά δίνουν ἐμπιστοσύνη στά ὅσα μεταδίδει, ἀσχέτως ἐάν πρόκειται γιά πνεῦμα τοῦ οἰκείου περιβάλλοντος ἢ γιά ἐπιφανή προσωπικότητα. Τά πονηρά πνεύματα δίνουν συχνά πλαστές ταυτότητες καί εἶναι πολύ πειστικά στίς ἀπαντήσεις τους, διότι γνωρίζουν πολλές λεπτομέρειες ἀπό τήν γήινη ζωή τῶν ἀτόμων πού ὑποδύονται τά ὀνόματά των. Ὁ σκοπός τους εἶναι νά ἔλξουν κατ' ἀρχήν τούς ἐνδιαφερόμενους ὡς πρός τήν ὀρθότητα ὧσων λέγουν διά νά τούς καθοδηγήσουν ἀργότερα ἐκεῖ ὅπου ἐπιθυμοῦν.

Ἡ πνευματοκαταληψία τῶν διαμέσων διαρκεῖ μόνον κατά τό διάστημα τῆς ἐπικοινωνίας. Μπορεῖ νά ἀποφευχθῇ διά τῆς προσευχῆς καί τῆς προσεκτικῆς τηρήσεως τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν μᾶς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας, ὥστε ὁ πνευματικός ὁδηγός ἢ ἄλλα ἰσχυρότερα ἀγαθά πνεύματα νά ἐκδιώκουν τά πονηρά.

Σέ σπάνιες περιπτώσεις τό πονηρό πνεῦμα μπορεῖ νά ὀδηγήσει τό ἐν ὕπνῳ αἰῶμα σέ κατάσταση ἐξαλλοσύνης, χωρίς φυσικά νά ἔχει συναίσθηση τί κάνει. Διά τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ γήινου ὀδηγοῦ ἐπαναφέρεται στήν ἡρεμία, ἀλλά καλόν εἶναι νά παύσει γιά ἓνα διάστημα νά πειραματίζεται, διότι πιθανόν νά ἀποβῇ εἰς βάρος τῆς ὑγείας του.

26. Ἀκαΐα ἢ πυροβασία

Τό φαινόμενο τῆς ἀκαΐας εἶναι πολύ γνωστό στήν Ἑλλάδα ἀπό τά Ἄναστενάρια πού τελοῦνται κατά τήν ἑορτή τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, στίς 21 Μαΐου, σέ μερικά χωριά τῆς Μακεδονίας. Ἄνδρες καί γυναῖκες χορεύουν ἑκστατικοί ἐπάνω σέ ἀναμμένα κάρβουνα, χωρίς νά ἐπηρεάζονται καθόλου ἀπό τήν φωτιά.

Τό ἴδιο φαινόμενο ὅμως παρατηρεῖται καί σέ ἀρκετούς ἄλλους λαούς. Στήν ἀρχαία Ἑλλάδα οἱ βάρκες, ὅπως ἀναφέρει ὁ Εὐριπίδης, κατά τίς ὀργανιστικές τελετές τους ἔβαζαν φωτιά ἐπάνω στό κεφάλι τους χωρίς νά καίγονται (Βάρκες 755-763). Ἐπίσης ἔχει διαπιστωθεῖ ἀπό ἐξερευνητές ὅτι συμβαίνει μέχρι σήμερα σέ πρωτόγονους λαούς τῆς Ἀφρικής καί τῆς Νότιας Ἀμερικής. Ἄρα, οἱ ρίζες τοῦ ἐθίμου ἢ τῆς τελετῆς τῆς πυροβασίας εἶναι πανάρχαιες καί χάνονται στά βάθη τῶν χιλιετηρίδων.

Οἱ ἐπιστήμονες προσπάθησαν ἐπανειλημμένως, μέ ἠλεκτρονικά ἢ ἄλλα μέσα, νά ἐξακριβώσουν τήν αἰτία πού προκαλεῖ τήν ἀκαΐα, ἀλλά δέν τά κατάφεραν. Ὁ λόγος τῆς ἀποτυχίας τους εἶναι ἀπλός: Προσπάθησαν νά διερευνήσουν ἕνα πνευματιστικό φαινόμενο μέ μεθόδους πού ἐφαρμόζονται στίς παρατηρήσεις τῶν φυσικῶν φαινομένων· ἐπόμενο λοιπόν ἦταν νά μήν μπορέσουν νά διαπιστώσουν τήν πραγματική αἰτία του.

Οἱ ἀναστενάρηδες ἔχουν τήν ἐντύπωση ὅτι ἀντλοῦν τήν δύναμη ἀποφυγῆς τῆς πυρᾶς ἀπό τίς εἰκόνες τῶν ἁγίων πού κρατοῦν στά χέρια τους χορεύοντας. Αὐτό δέν εἶναι ἀπολύτως ἀκριβές, διότι σέ ἄλλους λαούς, ὅπου λαμβάνουν χώρα παρόμοιες τελετουργίες, οἱ ἄνθρωποι δέν κρατοῦν θρησκευτικά σύμβολα, οὔτε διέπονται ἀπό ὑπερβατικές ἀναζητήσεις. Ἄρα, ἡ βαθύτερη αἰτία τοῦ φαινομένου δέν βρίσκεται στά ὅποιαδήποτε ὑλικά ἀντικείμενα, ἀλλά στό πνευματικό πεδίο.

Οἱ εἰκόνες στούς ἀναστενάρηδες χρησιμεύουν γιά νά ἐνισχύεται ἡ πίστη τους πρὸς τόν ὑπερβατικό παράγοντα τῆς Θεότητος. Ἀπό τήν ἐντονα ἐνισχυμένη πίστη ἢ ψυχὴ ἀποκτᾶ περισσότερες δυνάμεις, ὥστε νά ἐκπέμπει μιά εἰδική ἀκτινοβολία ἀπωθήσεως τῆς πυρᾶς σέ μεγάλη ἀπόσταση, ὅποτε δέν ἐπηρεάζει οὔτε στό ἐλάχιστο τά πόδια τῶν χορευτῶν.

Τά ὅσα προηγοῦνται τῆς τελετουργίας καθὼς καί ἡ ἰδιόρρυθμη μονότονη μουσική, ἔχουν σκοπό νά ναρκώσουν τό πνεῦμα, ὥστε νά ἀφήσει ἐλεύθερη τήν ψυχὴ στήν ἐκπομπή τῆς ἀνωτέρω εἰδικῆς ἀκτινοβολίας τῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ κύρια αἰτία τοῦ φαινομένου, καί ἐπειδὴ ἀνάγεται στήν ψυχὴ, δέν μπορεῖ νά διαπιστωθεῖ ἀπό τήν ἐπιστήμη. Εἶναι δέ προφανές, ὅτι ἐάν κάποιος ἄνθρωπος κατορθώσει νά ἐκδηλώσει αὐτὴ τήν ψυχική

ἀκτινοβολία, δὲν χρειάζεται κανένα ἄλλο μέσον ἢ προκαταρκτικὴ τελετὴ γιὰ νὰ βαδίσει ἐπάνω στὴ φωτιά χωρίς νὰ καεῖ.

Οἱ πυροβάτες ἔχουν καὶ τὴν ἔμμεση συνεργασία μᾶς πνευματικῆς ὄντοτητας, πού τούς ἐνισχύει στὴν προσπάθειά τους. Οἱ ἀναστενάρηδες τῆς Μακεδονίας λένε συνήθως, ὅτι «ὁ ἅγιος χύνει νερό στά πόδια τους γιὰ νὰ μὴν καίγωνται». Ἐννοοῦν τὸν ἅγιο Κωνσταντῖνο, ἀλλὰ βεβαίως μπορεῖ νὰ μὴν ἐπενεργεῖ αὐτός, ἀλλὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη ὄντοτητα, ὅπως οἱ Ἄγγελοι φύλακες αὐτῶν. Σημασία ἔχει ὅτι ἀναγνωρίζουν ἐσωτερικά στὸν ἑαυτό τους τὴν ἐπίδραση κάποιου ἀόρατου ὑπερβατικοῦ παράγοντος, ἀσχέτως ἐὰν δὲν τὸν προσδιορίζουν ἐπακριβῶς.

Διευκρινίζεται ὅτι αὐτὴ ἡ εἰδικὴ ψυχικὴ ἀκτινοβολία πού ἀπωθεῖ τὴν πυρὰ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ ἐκτόπλασμα. Συνίσταται σὲ κάποια ἄλλη δυναμικὴ ιδιότητα τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται, ὅπως φαίνεται, σὲ εἰδικές περιπτώσεις καὶ σὲ σχετικὰ ἐλάχιστους ἀνθρώπους.

Ἡ ἴδια αὐτὴ ἀκτινοβολία ἔχει καὶ τὴν ιδιότητα νὰ ἀπωθεῖ τίς σφαῖρες, ὥστε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μάχης ὁ πολεμιστὴς νὰ παραμένει ἄτρωτος! Ὑπάρχουν παραδόσεις γιὰ μερικούς στρατιῶτες, γιὰ τούς ὁποίους λέγεται ὅτι «δὲν τούς πιάνουν οἱ σφαῖρες». Πρόκειται γιὰ ἀληθινὸ γεγονός, πού μπορεῖ νὰ ὀφείλεται εἴτε στὴν ἐκπομπὴ ψυχικῆς ἀπωθητικῆς ἀκτινοβολίας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν στρατιώτη, ὅταν ἔχει μεγάλη πίστη, εἴτε στὴν ἐπέμβαση ἑνὸς προστατευτικοῦ πνεύματος, ὅταν ὑπάρχει εἰδικὸς λόγος γιὰ τὴν σωτηρία του.

Ἄλλωστε καὶ ἡ ἀκαία μπορεῖ νὰ ὀφείλεται ἀποκλειστικά στὴν ἐπέμβαση ἑνὸς προστατευτικοῦ πνεύματος, ὅταν συντρέχει ἀπώτερος λόγος. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ φανερώνουν ὅτι οἱ θεῖες δυνάμεις μποροῦν νὰ ἐξουδετερώσουν εὐκολώτατα καὶ ἀπλούστατα τίς ἐνέργειες τῶν φυσικῶν δυνάμεων. Ἡ δὲ ἀκραφνὴς πίστη εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος παράγων γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνουμε τὴν ἀμέριστη βοήθεια ἐκ μέρους τῶν θείων δυνάμεων, ὅταν ὑπάρχει ἀνάγκη.

27. Ραβδοσκοπία

Ὁ ὅρος **ραβδοσκοπία** κυριολεκτικὰ σημαίνει τὴν διερεύνηση ἑνὸς χώρου μὲ τὴν βοήθεια ράβδου. Ἡ κυριώτερη χρῆση αὐτῆς κατὰ τὸ παρελθόν, ἦταν ἡ ἀνακάλυψη ὑπογείων ὑδάτων, στὴν ἐποχὴ μας ὁμως ἔχει ἐπεκταθεῖ καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους σκοποὺς, ὥστε νὰ ἔχει γίνει σχεδὸν **πρωκτικὴ ἐπιστήμη**.

Συνήθως χρησιμοποιείται μιά διχαλωτή ράβδος από ξύλο λεπτοκαρυάς, σχήματος V ή Y. Ο ραβδοσκόπος κρατώντας στα χέρια του τά δύο άκρα τής ράβδου, βαδίζει στην επιφάνεια του έδάφους όπου γίνεται ή αναζήτηση, στά σημεία δέ όπου υπάρχει υπόγειο ρεϋμα νερού, ή ράβδος αρχίζει νά κινείται έντονα άφ' έαυτής.

Πολλές φορές, αντί ράβδου, χρησιμοποιείται ένα εκκρεμές αναρτημένο διά λεπτής κλωστής, αποτελούμενο από σφαιρίδιο ξύλου ή χρυσοϋ δακτυλίου ή μεταλλικής σφαιράς κ.ά. Γενικά, οί μέθοδοι και οί τεχνικές πού χρησιμοποιούν οί ραβδοσκόποι είναι πάρα πολλές. Ο καθένας έξ αυτών διά τής εμπειρίας έχει αναπτύξει τήν ιδική του τεχνική και μπορεί νά βγάξει τά προσωπικά του συμπεράσματα από τά έρεθίσματα πού αισθάνεται κατά τήν εφαρμογή τής.

Αναφορικά μέ τό νερό, ό ραβδοσκόπος μπορεί νά καθορίσει επί πλέον τό βάθος του ρεύματος, καθώς και τό είδος του (άν είναι άλμυρό, γλυκό, θειοϋχο κ.λπ.). Άλλες χρήσεις τής ραβδοσκοπίας είναι ή ανακάλυψη κοιτασμάτων μετάλλων, κάρβουνου, αρχαίων τάφων ή κρυμμένων θησαυρών. Ιδιαίτερο είναι τό ένδιαφέρον για τήν ανακάλυψη χρυσοϋ, ένεκα τής οικονομικής του αξίας.

Γιά τήν εξήγηση του φαινομένου, υποθέτουν μερικοί ότι τό νερό και τά μέταλλα εκπέμπουν ειδικές ακτινοβολίες, τίς όποίες συλλαμβάνει ό ραβδοσκόπος διά τής ράβδου ή του εκκρεμοϋς, πού στην περίπτωση αυτή παίζουν τόν ρόλο τής «κεραίας». Διά τουτο ή ραβδοσκοπία ονομάζεται και **ακτιναισθησία**.

Στή φύση υπάρχουν πάμπολλα είδη ακτινοβολιών, από τίς όποίες ελάχιστες είναι γνωστές στή σημερινή επιστήμη. Όλα τά σώματα, όργανικά και άνόργανα, εκπέμπουν τίς ίδιές τους ιδιαίτερες ακτινοβολίες, βάσει των οποίων θά μπορούσε νά έντοπισθ ή παρουσία τους σέ ένα μέρος.

Στήν περίπτωση των ραβδοσκόπων, αυτοί πράγματι έχουν τήν ευαισθησία νά συλλαμβάνουν τίς ειδικές ακτινοβολίες κάθε σώματος, νερού, χρυσοϋ ή άλλων μετάλλων κ.λπ. Όμως ή επεξεργασία των έρεθισμάτων πού δέχονται από τίς συγκεκριμένες ακτινοβολίες, ώστε νά καταλήξουν στό συμπέρασμα περί τίνος ακριβώς πρόκειται, δέν γίνεται μέ «μηχανικό» τρόπο, αλλά χρειάζεται ή επέμβαση μιάς πνευματικής όντότητας πού θά τούς καθοδηγήσει ύποσυνείδητα προς τήν σωστή κατεύθυνση.

Έπομένως ή ραβδοσκοπία είναι κατά τό ήμισυ ακτιναισθητικό φυσικό φαινόμενο και κατά τό άλλο ήμισυ διαμεσικό πνευματιστικό φαινόμενο. Ο συνδυασμός τής φυσικής και τής μεταφυσικής πλευράς έχει προ-

καλέσει αρκετή σύγχυση στους έρευνητές, αλλά μόνον έτσι αποκαλύπτεται η αλήθεια.

Τά ίδια πράγματα συμβαίνουν μέ τό έκκρεμές, από τίς διαφορετικές κινήσεις του όποίου βγαίνουν διάφορα συμπεράσματα. Άναφέρεται, επί παραδείγματι, ότι όταν τοποθετείται υπεράνω ύγιών σωματικών όργάνων οί κινήσεις του γίνονται έξ άριστερών πρός τά δεξιά, ένώ επί πασχόντων όργάνων γίνονται εκ δεξιών πρός τά άριστερά. Άλλοι δέ κάνουν προβλέψεις για τά τέκνα που πρόκειται νά αποκτήσει κάποιος, άγόρια ή κορίτσια, ανάλογα μέ τίς διαδοχικές εϋθύγραμμες ή κυκλικές ταλαντώσεις του έκκρεμοϋς, όταν τό κρατούν επάνω από τό χέρι του έξεταζόμενου.

Όλα αυτά τά στοιχεία, και αρκετά άλλα άκόμη, δέν είναι δυνατόν νά προσδιορίζονται μόνον διά μέσου φυσικών άκτινοβολιών. Άπαιτείται και ό πνευματικός παράγων τής άσαρκης όντότητας, που ολοκληρώνει τήν διερεύνηση.

Η διαπίστωση τής φυσικής πλευράς του φαινομένου από τούς επιστήμονες έχει όδηγήσει στην επίσημη άναγνώριση τής ραβδοσκοπίας. Έχουν γίνει πολλές επιστημονικές άνακοινώσεις και διεθνή συνέδρια για τό φαινόμενο αυτό, εφαρμόζεται δέ από τίς ύπηρεσίες πολλών κρατών στην Εϋρώπη και στην Άμερική. Άκόμη, στην διεθνή άγορά κυκλοφοροϋν πολλά μηχανήματα, όπως άνιχνευτές μετάλλων, ηλεκτρονικοί έντοπιστές χρυσοϋ κ.ά.

Τά μηχανήματα βασίζονται μόνον στις φυσικές ιδιότητες των υλικών σαμάτων που προορίζονται νά άνακαλύψουν. Η λειτουργία τους προφανώς δέν λαμβάνει υπ' όψιν και τόν πνευματιστικό παράγοντα, γι' αυτό πολλές φορές άποτυγχάνουν στις ένδείξεις τους, όπως συνέβη επανειλημμένως μέ τούς άναζητητές θαμμένων θησαυρών.

Μόνον ό αυθεντικός ραβδοσκόπος είναι σέ θέση νά συνδυάσει άρμονικά και τούς δύο παράγοντες. Έπειδή όμως τό αντικείμενο τής έρεύνης του έχει κατ' έξοχήν υλικό χαρακτήρα, χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή, για νά μήν ύποπέσει στην πλεκτάνη πονηροϋ πνεύματος. Διότι τότε μπορεί μέν νά άνεύρει κάποιον θησαυρό και νά θεωρήσει τόν έαυτόν του εϋτυχέστατον, αλλά ό θησαυρός αυτός τελικά νά γίνει ή αίτία τής ολοκληρωτικής καταστροφής του.

Τά γνήσια διάμεσα δέν άσχολοϋνται ποτέ μέ τοιαύτης φύσεως θέματα, εκτός εάν πρόκειται για τό γενικό συμφέρον, χωρίς νά επιδιώκουν οί ίδιοι προσωπικό όφελος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Ο ΑΚΡΑΙΦΝΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

1. Ἡ σημασία τοῦ πνευματισμοῦ

Ἡ παγκόσμια διάδοση τοῦ πνευματισμοῦ ἀποδεικνύει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν μεγάλη του σπουδαιότητα, κυρίως μάλιστα, καθ' ὅσον ἡ διάδοση αὐτὴ ἐπετεύχθη μέσα στὸ ἀντίξοο περιβάλλον τῶν ὑλιστικῶν φιλοσοφικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν θεωριῶν τοῦ 19ου αἰῶνος. Παρὰ τὸ δυσμενές κλίμα, λοιπόν, καὶ τίς ἐντονώτατες πολύμορφες ἀντιδράσεις πού δέχθηκε στήν πορεία του ὁ νεώτερος πνευματισμός, ὄχι μόνον κατώρθωσε νά ἐπιβιώσει, ἀλλά κατακτᾷ συνεχῶς περισσότερο ἔδαφος παγκοσμίως. Τοῦτο συνέβη διότι ἀντιπροσωπεύει μιὰ ἀλήθεια, πού οἱ ρίζες της χάνονται στά βάθη τῶν αἰώνων.

Ἀπό ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς οἱ ἄνθρωποι ἔστρεψαν τὴν προσοχή τους στά ὑπερβατικά φαινόμενα πού συνέβαιναν, χωρὶς νά μποροῦν νά τὰ ἐξηγήσουν. Βαθμιαίως κατανόησαν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀοράτου κόσμου καὶ προσπάθησαν νά εὑρουν τρόπους ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν πνευμάτων.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι πολιτισμοὶ τοῦ παρελθόντος ἀνέπτυξαν ἱερά κέντρα, ὅπως τὰ μαντεῖα, οἱ χῶροι μύθσεως στά μυστήρια, τὰ θεραπευτήρια ἢ Ἀσιληπειὰ κ.λπ., τὰ ὁποῖα λειτουργοῦσαν κατ' ἐξοχὴν βάσει τοῦ πνευματισμοῦ. Ἰδιαίτερα στήν ἀρχαία Ἑλλάδα ὁ μυστικισμὸς εἶχε φθάσει σέ κορυφαία ἐπίπεδα, ἀσύλληπτα γιὰ τὸν σημερινὸ πολιτισμὸ μας.

Ἐπομένως ὁ νεώτερος πνευματισμὸς δὲν ἀποτελεῖ κάτι τὸ καινοφανές, ἀλλὰ συνίσταται στήν ἐκ νέου ἀνακάλυψη τῶν αἰώνιων ἀληθειῶν ποὺ συνδέουν τοὺς δύο κόσμους, τὸν ὑλικὸ καὶ τὸν πνευματικὸ.

Μέσα, λοιπόν, στὴ δίνη καὶ στήν πνευματικὴ ἀκαταστασία τοῦ σημερινοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ πνευματισμὸς ἀνέτειλε πάλι ὡς ὁ ἀειλαμπὴς φάρος τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐλπίδος γιὰ κάθε σκεπτόμενον ἄνθρωπο. Ὁ φάρος ὑπῆρχε ἀνέκαθεν, ἀλλὰ τὸν ἐσκίαζαν τὰ σκοτεινὰ νέφη τῆς ἀμάρτιας, τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ, ἔνεκα τῶν

ὁποίων δέν ἀπέδιδε τό φῶς του μέ ὀλόκληρη τήν ἐκθαμβωτική του λαμπρότητα. Ἦλθε ὅμως ὁ κατάλληλος καιρός πού τά νέφη σιγά-σιγά διαλύονται καί τό φῶς τοῦ φάρου ἀναφαινεται πάλι, γιά νά φωτίσει σταδιακά ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα.

Ὅπως ὁ ἥλιος εἶναι ἕνας, ἔτσι εἶναι ἕνας καί ὁ φάρος τοῦ πνευματισμοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως πολλές ἐκδηλώσεις του, διότι ὅπως τό ἡλιακό φῶς ἐμπεριέχει πάμπολλες ἀκτινοβολίες μέ διαφορετικές ιδιότητες, ἔτσι καί τό φῶς τοῦ πνευματισμοῦ ἐμπεριέχει ἕνα πολύ μεγάλο πλήθος δυνατοτήτων καί δυναμιכוτήτων, πού μποροῦν νά καλύψουν ὀλόκληρο τό φάσμα τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν καί πνευματικῶν ἀναζητήσεων, ὅταν βεβαίως χρησιμοποιηθοῦν σωστά.

Ὁ νεώτερος πνευματισμός ἀριθμοῖ ζωὴν πέραν τοῦ ἑνός καί ἡμίσεως αἰῶνος. Στό διάστημα αὐτό διαδόθηκε σέ ὀλόκληρο τόν κόσμο καί παρά τίς διακυμάνσεις στήν πορεία του, συνεχῶς κατακτᾷ περισσότερους ὀπαδοῦς. Ἐάν ὑποθέσουμε ὅτι ἀποτελοῦσε κάτι τό ψευδές, οὐδέποτε θά ἦταν δυνατόν νά παρουσιάσει τόσο μεγάλη διαχρονική ἐπέκταση. Αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι ἱκανοποιεῖ τόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ ἀνθρώπου πολύ περισσότερο ἀπό ὅλες τίς ἄλλες μεταφυσικές θεωρίες, πού σέ πολλά σημεῖα τους δέν ἀνταποκρίνονται στήν ἀλήθεια.

Οἱ λόγοι γιά τούς ὁποίους ὁ ἀκραιφνής πνευματισμός ἀναδεικνύεται ὡς ὁ πιό ἱκανοποιητικός κλάδος τῆς ἀληθινῆς γνώσεως, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

α) Ἀποδεικνύει μέ ἀδιάσειστα τεκμήρια τήν **ἀθανασία τῆς ψυχῆς**, ἥτοι τήν ἐπιβίωσή της μετά τόν γήινο θάνατο, στόν ἀόρατο Κόσμο τῶν Πνευμάτων, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξη καθίσταται πλέον ἀναμφισβήτητη.

Ἡ ἀπόδειξη ὅτι ὁ ἀνθρώπος δέν εἶναι μόνον ὑλικός, ἀλλ' ὅτι ἡ κυρίως προσωπικότητά του ἔγκειται στήν ἀθάνατη ψυχοπνευματική του ὄντοτητα, συνιστᾷ μία ἀπό τίς σημαντικώτερες ἀλήθειες τοῦ πνευματισμοῦ. Ἔτσι εὐρίσκει τήν πιό ὀλοκληρωμένη ἀπάντησή του τό μέγιστο ὑπαρξιακό πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τό τί συμβαίνει μετά θάνατον.

Ἡ ἀνθρώπινη διάνοια ἀδυνατεῖ νά διαλευκάνει ἀπό μόνη της αὐτό τό μυστήριο, ἀπλούστατα διότι δέν τό γνωρίζει, οὔτε εἶναι δυνατόν νά τό γνωρίσει, ἀφοῦ εἶναι ἀπαγορευμένη ἡ διείσδυση στά ἄδυτα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Μόνον δι' ἀποκαλύψεως, ἥτοι διά τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας, γνωστοποιοῦνται μερικά στοιχειώδη πράγματα πρὸς ἐκείνους πού ἔρχονται σέ ἐπαφή μετά τῆς Θείας Ἀρχῆς, αὐτοί δέ μέ τήν ἰδική τους διδασκαλία τά μεταβιβάζουν πρὸς τούς πιστούς.

Ἐάν κάποιος ἐπιστήμονας προσπαθῆσει νά διερευνήσει τό μυστήριο

τοῦ θανάτου ἀποκλειστικά μέ τίς ἰδικές του ἀνθρώπινες δυνάμεις καί μέ τίς συνηθισμένες μεθόδους ἐξετάσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων, εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι θά προσκρούσει ἐπί ἀκλονήτου βράχου. Ἐάν δέ ἐπιχειρήσει νά διατυπώσει τά ἐπιστημονικά πορίσματα τῆς ἐρεῦνης του, αὐτά δέν θά εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό ἀνακρίβειες πού συνέλαβε ἡ ἀχαλί-νωτη φαντασία του. Ὁ θάνατος δέν εἶναι κάτι πού μπορεῖ νά μελετηθῆ ἐπιστημονικά, ἀλλά μόνον διά τῆς ἐπικοινωνίας μέ τήν ἄλλη πλευρά, ἡ ὁποία εὐρίσκεται στό καθαρό φῶς.

β) Διά μέσου τοῦ πνευματισμοῦ ἐδραιώνεται ἡ **διδασκαλία τῆς θεο-σκειάς**, ἡ ὁποία, κατά τίς πεποιθήσεις τῶν ὑλιστῶν, ἔρχεται σέ ἀντίθεση πρὸς τήν ἐπιστήμη. Ἡ πίστη πρὸς τόν Θεόν δέν εἶναι πλέον μάταιη ἐλπίδα πρὸς ἐνίσχυση τῶν ἀδυνάτων, ἀλλά πραγματικότητα μέ ἀπτά ἀποτελέσματα. Ἡ ἠθική, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη καί ὅλες οἱ ἄλλες ἀρετές, δέν ἀποτελοῦν μόνον θεωρητικές ἀνθρωπιστικές ἀπαιτήσεις χάριν μιᾶς οὐτοπικῆς δεοντολογίας ἢ μιᾶς ὀρθολογικῆς κοινωνικῆς ὁργανώσεως, χωρίς περαιτέρω σημασία, ἀλλ' ἀποδεικνύεται ὅτι συνίστανται στήν πεμπτουςία τῆς σωστῆς ἀνθρώπινης διαγωγῆς, ὡς τά κύρια γνωρίσμα-τα τῆς ὄντοτης καί ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιά τήν μελλοντική της ἐξέ-λιξη.

Ἔτσι γίνεται κατανοητό, ὅτι ἡ γήινη ζωὴ δέν εἶναι αὐτοσκοπός, ἀλλά τό προπαρασκευαστικό στάδιο τῆς οὐράνιας ζωῆς μας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή καί αἰώνιος. Κατά τόν τρόπο αὐτό παρηγοροῦνται τά μέ-γιστα οἱ πενθοῦντες, διότι ἀντιλαμβάνονται πὼς ἡ ἀπώλεια τῶν προ-σφιλῶν τους προσώπων δέν εἶναι ὀριστική, ἀλλ' ὅτι κάποτε θά συναντη-θοῦν ἐκ νέου στό περιβάλλον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος βοηθεῖται νά ὑπομένει τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς, χωρίς νά παραπονεῖται ἢ νά καταφέρεται ἐναντίον τῆς Θεότητος, διότι γνωρίζει πλέον πὼς ὁ ἴδιος εἶναι ὑπεύθυνος γι' αὐτές καί ὅτι γίνονται πρὸς ὄφελός του, ἤτοι γιά τήν ἀπαλλαγὴ του ἀπὸ τό βῆρος προηγουμέ-νων σφαλμάτων του ἢ γιά τήν ταχύτερη ἀνύψωσή του στόν Οὐράνιο Κό-σμο.

γ) Ἐδραιώνεται ἐπί σταθερῶν ὑγιῶν βάσεων ἡ **ἐνοποίηση τῆς ἀνθρωπότητος**. Ὄταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συνειδητοποιήσουν ὅτι εἶναι πραγματικοὶ ἀδελφοί, ἀνεξαρτήτως χρώματος, φυλῆς ἢ μορφώσεως, ὡς τέκνα τοῦ ἰδίου Πατρὸς, τότε θά προχωρήσουν μέ ἀσφαλέστερα βήματα πρὸς τήν συναδέλφωσή τους, παραμερίζοντας τά ἀτομικά τους συμφέ-ρο-ντα, ἢ μάλλον ἐνδιαφερόμενοι πρωτίστως γιά τό γενικό συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος.

Κατά τόν τρόπο αὐτόν ἡ ἀμφιλεγόμενη σήμερα «παγκοσμιοποίηση»

θά λάβει τό ούσιαστικό της νόημα, δηλαδή θά υλοποιηθῆ μέ τήν θετική της ἔννοια, πού σημαίνει τήν συναδέλφωση ὅλων τῶν λαῶν μέ βάση τόν κοινό προορισμό τῶν ἀνθρώπων ἐπί τῆς Γῆς. Θά ἀποσοβηθῆ δέ ἡ ἐπιδιωκόμενη ἀπό μερικούς ἀρνητική ἔννοια τῆς «παγκοσμιοποίησης», πού σημαίνει τήν ὀλοκληρωτική κυριαρχία τῶν ὀλίγων ἰσχυρῶν εἰς βάρος ὅλων γενικῶς τῶν ἄλλων λαῶν.

Διά τοῦ πνευματισμοῦ ἀποδεικνύεται ἐπίσης, ὅτι στόν Οὐρανό δέν ὑπάρχουν διαφορετικές θρησκείες, ἀλλά ἡ μοναδική λατρεία πρὸς τόν Ἄναρχον καί τόν Υἱόν Αὐτοῦ Ἰησοῦν Χριστόν. Κατ' ἀντανάκλασιν δέ τοῦ Οὐρανοῦ θά ἐπικρατήσῃ κάποτε καί στή Γῆ μία ἐνιαία θρησκεία, ἀπαλλαγμένη ἀπό διαιρέσεις, δογματισμούς καί συμφέροντα.

Ἔτσι οἱ φυλετικές, θρησκευτικές, πολιτισμικές κ.λπ. διακρίσεις μεταξύ τῶν λαῶν ἐξαλείφονται καί ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα βαδίζει μέ ἀδιατάρακτη πορεία πρὸς τήν πραγμάτωση τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

δ) Ἐπί τῆς πορείας αὐτῆς, ἡ **καθοδήγηση τῶν ἀνθρώπων** πρὸς τά καθήκοντα τοῦ προορισμοῦ των λαμβάνει χώραν ἐπίσης διά μέσου τοῦ πνευματισμοῦ. Οἱ παρεχόμενες διδασκαλίες ἔχουν τήν μέγιστη δυνατή σαφήνεια, διαύγεια, ἀκρίβεια καί καθαρότητα, διότι προέρχονται ἀπό Διδασκάλους πού γνωρίζουν σέ βάθος τά θέματα γιά τά ὁποῖα ὀμιλοῦν, πολύ περισσότερο ἀπό ὅ,τι θά μπορούσε νά συλλάβῃ ἡ τελειότερη ἀνθρώπινη διάνοια.

Οἱ Διδάσκαλοι εἶναι σέ θέση, ὅταν ἐρωτηθοῦν, νά ἀπαντήσουν σέ ὁποιοδήποτε ζήτημα, νά καθοδηγήσουν σέ δύσκολες ὑποθέσεις, καί νά δώσουν λύσεις σέ προβλήματα πού ἡ επίλυσή τους δέν εἶναι ἐφικτή ἀπό τόν ἀνθρώπο, διότι γνωρίζουν καλῶς τά ἀνθρώπινα πράγματα, ἀφοῦ καί οἱ ἴδιοι ἔζησαν κάποτε στή Γῆ.

Ἄλλα αὐτά, βέβαια, μπορούν νά πραγματοποιηθοῦν κάτω ἀπό ὀρισμένες προϋποθέσεις, ὥστόσο ἡ δυνατότητα ὑπάρχει καί ἐναπόκειται στους ἐνδιαφερόμενους νά τήν ἐκμεταλλεθοῦν ἐπωφελῶς, ἐφαρμόζοντας τίς ἀπαιτήσεις γιά τήν ἐπίτευξη μιᾶς καθαρῆς ἐπικοινωνίας.

Σημειωτέον μάλιστα, ὅτι οἱ Οὐράνιοι Διδάσκαλοι περιορίζονται σέ ὅσα θέματα εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν μόρφωση τοῦ γήινου ἀνθρώπου, ἀποφεύγοντας τίς περιπλοκώσεις καί τίς ἐνασχολήσεις μέ τά μυστήρια. Ἀντίθετα οἱ περισσότερες γήινες διδασκαλίες, κυρίως ἐκεῖνες πού ἀσχολοῦνται μέ μεταφυσικά θέματα, ἐμπεριέχουν πολλά στοιχεῖα ἄχρηστα ἢ ἀνωφελῆ γιά τόν ἀνθρώπο, ἐνῶ τά ὅσα λέγουν ἐπάνω σέ μυστηριακά ζητήματα δέν εἶναι ὅλα ἀπολύτως ὀρθά.

Ἄνθρωπος, εὐρισκόμενος στή Γῆ, ὀφείλει κατ' ἐξοχήν νά μάθῃ

ποιός είναι ο προρισμός του και πώς να εκτελεί τα καθήκοντά του. Εάν προσπαθήσει να παραγεμίσει τό μυαλό του με άχρηστες γνώσεις, κινδυνεύει να πάθει σύγχυση και να χάσει τόν κατευθυντήριο φάρο του προσανατολισμού του. Πρώτα λοιπόν πρέπει να διδαχθῆ τα ἀπολύτως ἀπαραιτήτα. Όσο για τὰ μυστήρια, ἔχει καιρό να τὰ μάθει στον Οὐρανό, όταν εὔρεθῆ ἐκεῖ ὡς πνευματικὴ ὄντοτητα, ἐάν φυσικά ἔχει ἐξασφαλίσει καλὴ θέση μέσω τῆς ἐκπαιδεύσεώς του στή Γῆ.

ε) Ὁ πνευματισμός ἐνισχύει **τούς συνδέσμους με τὰ Ἄγαθὰ Πνεύματα**, τὰ ὁποῖα ἐπεμβαίνουν σέ πολλές περιπτώσεις, ὥστε να διευκολύνουν ἀπροόπτως τούς ἀνθρώπους στά καθημερινά τους προβλήματα. Οἱ θεϊκές δυνάμεις πού διαθέτουν εἶναι προφανῶς πολύ ὑπέρτερες ἀπό τίς φυσικές καί τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Όταν λοιπόν ὑπάρχει ειδικός λόγος, ἔχουν τό δικαίωμα να ἀσκοῦν τήν ἐπιρροή τους σέ συγκεκριμένα ζητήματα καί να διευθετοῦν καταστάσεις δυσχερεῖς ἢ ἀδύνατες γιά τόν ἀνθρώπο.

Ἡ νοερή σύνδεσή μας με αὐτά (τὰ Ἄγαθὰ Πνεύματα) διά τῶν προσευχῶν ἢ τῶν ἐπικλησέων, διευκολύνει πολύ τίς ἐνέργειές τους. Ἐπί πλέον, διά τῆς πραγματοποιήσεως ἐκ μέρους των πλείστων φαινομένων πνευματιστικῆς φύσεως, προσπαθοῦν να ἀφυπνίσουν τό ἀνθρώπινο πνεῦμα, να τό ἀποσπάσουν ἀπό τίς ὑλικές ἔλξεις του καί να στρέψουν τήν προσοχή του πρός τὰ ἄνω, ὥστε να ἀντιληφθῆ τήν ἀλήθεια.

στ) Διά τῆς μελέτης τοῦ πνευματισμοῦ καί τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων δίδεται ἡ **σωστή ἐξήγηση στά ἱστορικά κείμενα** τοῦ παρελθόντος, τὰ σχετικά με τήν λειτουργία τῶν Μαντείων, τίς μύσεις στά Μυστήρια, καί τίς θρησκευτικές τελετουργικές διαδικασίες. Ἀποσαφηνίζονται ἀκόμη ὅλες οἱ λαϊκές παραδόσεις γιά τὰ φαντάσματα, τὰ στοιχειωμένα σπίτια κ.λπ., τίς ὁποῖες ἄλλοι τίς ἀντιμετωπίζουν με εἰρωνική διάθεση, ἄλλοι με σκεπτικισμό καί ἄλλοι με δεισιδαιμονία.

ζ) Ἡ διαλεύκανση τῆς ἀλήθειας ὀδηγεῖ στήν **ἀποκάθαρση τῆς ἀνθρώπινης γνώσης** ἀπό τὰ λανθασμένα στοιχεῖα πού ἔχει ἐπισωρεύσει ὁ σχολαστικισμός τῶν διανοουμένων, ἀπό ἄγνοια τῆς πραγματικότητας.

Διαχωρίζονται οἱ ἐπιδράσεις τῶν Ἄγαθῶν Πνευμάτων ἀπό τῶν Πονηρῶν, ὥστε να ἐπιδιώκονται οἱ πρώτες καί να ἀποφεύγονται οἱ δεύτερες σάν ἐπιβαρυντικές γιά ὅσους ἐμπλέκονται με αὐτές.

Ξεκαθαρίζονται οἱ πρόλήψεις καί οἱ δεισιδαιμονίες ἀπό ἡμιμάθεια, ὥστε ὁ ἀνθρώπος να παύσει να φοβάται τό ἄγνωστον, ἀλλά να ἀκολουθεῖ μόνον τήν πλευρά τοῦ καλοῦ.

Τοποθετοῦνται στήν πραγματικὴ τους βάση οἱ ἀληθινές προφητείες τῶν θρησκευτικῶν κειμένων, ἐνῶ διαχωρίζονται οἱ ψευδοπροφητείες ὡς προερχόμενες ἀπό ἀπατηλά Πονηρά Πνεύματα.

“Όλα τὰ ἀνωτέρω πού ἀναπτύξαμε ἐν συντομία, σκιαγραφοῦν σέ γενικές γραμμές τήν σημασία τοῦ πνευματισμοῦ καί τήν μέγιστη προσφορά του πρὸς τήν ἀνθρωπότητα.

Τό μέλλον θά γίνει ὁ καλλίτερος κριτής, διότι οἱ προοπτικές πού διανοίγονται εἶναι εὐρύτατες. Πιστεύομε, λοιπόν, ὅτι ἡ διάδοση τοῦ πνευματισμοῦ θά προσλάβει οἰκουμενικό χαρακτήρα, οἱ δέ ἐπαφές μεταξύ τῶν δύο Κόσμων θά γίνουν στενότερες, ὥστε βαθμιαίως νά ἐκλείψουν οἱ ἀμφισβητήσεις καί ἡ ἀνθρωπότητα νά προχωρήσει ταχύτερα πρὸς τήν πνευματική της ἐξέλιξη, πού θά εἶναι περισσότερο ἐσωτερικῆς φύσεως.

2. Οἱ διαμεσικές ιδιότητες

“Ὁ ἄνθρωπος γιά νά ἔρχεται σέ ἐπαφή μέ τόν ὑλικό κόσμο, διαθέτει τίς αἰσθήσεις. Γιά νά γνωρίσει δέ τὰ πράγματα πού δέν τὰ συλλαμβάνουν οἱ αἰσθήσεις, ἐφευρίσκει διάφορα μηχανήματα. Ἔτσι μέ τό τηλεσκόπιο βλέπει στά ἀχανῆ βάθη τοῦ διαστήματος, μέ τό μικροσκόπιο βλέπει τί συμβαίνει στόν μικρόκοσμο, μέ τό τηλέφωνο ἀκούει τήν φωνή ἀπό μακρινές ἀποστάσεις κ.ο.κ.

Ἐκτός ὅμως τῶν κοινῶν γνωρισμάτων, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πολλές ιδιομορφίες ὡς πρὸς τόν χαρακτήρα τους καί ἱκανότητες ἀποδόσεως σέ τομεῖς πού οἱ ἄλλοι δυσκολεύονται νά ἀποδώσουν. Ἡ ἱκανότητα στή ζωγραφική, γιά παράδειγμα, εἶναι ἔμφυτο χάρισμα σέ μερικούς ἀνθρώπους, ἐνῶ ἄλλοι δέν μποροῦν νά σχεδιάσουν οὔτε ἓνα ἀπλό σκίτσο.

Τά προηγούμενα ἔχουν συγκριτική ἀναλογία μέ τό θέμα μας. Διότι γιά νά ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι σέ ἐπαφή μέ τόν Πνευματικό Κόσμο, ἡ Θεότητα ἐδώρησε σέ μερικούς ἓνα ιδιαίτερο χάρισμα, τήν **διαμεσότητα**. Ἐκεῖνοι δέ πού ἔχουν αὐτό τό χάρισμα, λέμε ὅτι διαθέτουν **διαμεσικές ιδιότητες**.

Τέτοιες ιδιότητες σέ κάποιον βαθμό ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά στούς περισσότερους δέν ἐκδηλώνονται μέ τόση ἔνταση, ὥστε νά καταστοῦν ἀναγνωρίσιμες. Ἐκεῖνοι στούς ὁποίους ἡ διαμεσότητα ἐκδηλώνεται ἐνεργῶς σέ μεγάλο βαθμό, ἀποκαλοῦνται **διάμεσα ἢ μεσάζοντες***.

* Ἡ συνηθισμένη λέξη «μέντιουμ» (ἀπό τό ἀγγλ. medium = μέσον, ὄργανον, φορέας), χρησιμοποιεῖται σήμερα γιά νά χαρακτηρίσει τὰ ἀμειβόμενα διάμεσα. Ἐπειδή κάτι τέτοιο δέν ἐπιτρέπεται στόν ἀκραιφνή πνευματισμό, ἀποφεύγουμε τήν χρήση αὐτῆς τῆς λέξεως στό παρόν ἔργο.

Ἡ ἐπαφή μέ τόν Πνευματικό Κόσμο δέν γίνεται διά μέσου τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἀπό τήν ψυχή διά μέσου τοῦ ὑποσυνειδήτου. Δηλαδή, ἡ ἀκτινοβολία τῆς πνευματικῆς ὄντοτητος εἰσέρχεται πρῶτον διά τοῦ ὑποσυνειδήτου στόν μηχανισμό τῆς ψυχῆς, ἐκεῖ ὑφίσταται τήν ἀπαραίτητη ἐπεξεργασία (ἡ ὁποία μᾶς εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστη), καί τελικῶς μεταφέρεται, ἢ μᾶλλον μεταδίδεται στό πνεῦμα, ἀπό ὅπου ἐξωτερικεύεται ὡς γραφή, ὡς λόγος, ἢ ὡς φαινόμενον.

Σέ ἄλλες περιπτώσεις οἱ διαμεσικές ιδιότητες περιορίζονται στό νά παρέχουν στήν πνευματική ὄντοτητα τήν ἀπαραίτητη ἐνέργεια αὐτοτελοῦς ἐκδήλωσεώς της διά γραφῆς, λόγου ἢ φαινομένων, χωρίς τήν ἄμεση συμμετοχή τοῦ διαμέσου, ὅπως ἀναπτύξαμε στό προηγούμενο κεφάλαιο.

Τόν κυριώτερο ρόλο, λοιπόν, στήν ἐκδήλωση τῶν διαμεσικῶν ιδιοτήτων παίζει ἡ ἰκανότητα τῆς ψυχῆς νά διοχετεύει πρὸς τό πνεῦμα τήν μετασηματισμένη ἀκτινοβολία τῆς πνευματικῆς ὄντοτητος. Αὐτό εἶναι τό κρισιμώτερο σημεῖο. Ὅμως οἱ περισσότεροί ἀνθρώποι ἔχουν ἰσχυρότερο πνεῦμα ἀπό ὅ,τι ψυχικό σθένος, ἢ τό πνεῦμα τους εἶναι προσκολλημένο στά γήινα ζητήματα καί δέν στρέφει τήν προσοχή του πρὸς τά ἔσω, γιά νά ἀκούσει τόν ψίθυρο τῆς συνειδήσεώς του. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δέν ὑφίσταται ἐπικοινωνιακός δεσμός μεταξύ τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, ὅποτε οἱ διαμεσικές τους ἰκανότητες παραμένουν σέ λανθάνουσα κατάσταση.

Γιά νά γίνει πιό ἀντιληπτός ὁ μηχανισμός τῆς ἐπικοινωνίας, παρομοιάζουμε τό διάμεσον μέ ἓνα ραδιόφωνο. Ἡ πνευματική ὄντοτητα πού ὁμιλεῖ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τόν ἐκφωνητή τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Ἡ δέ ἐκπομπή δέν γίνεται διά τοῦ λόγου, ἀλλά διά τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς ἀκτινοβολίας. Αὕτη συλλαμβάνεται ἀπό τήν κεραία τοῦ ραδιοφώνου (πού ἀντιστοιχεῖ στό ὑποσυνειδήτο τοῦ διαμέσου), ὑφίσταται τήν κατάλληλη ἐπεξεργασία ἐντός τοῦ μηχανισμοῦ (ἥτοι τῆς ψυχῆς) καί ἐξέρχεται ὡς λόγος ἀπό τό μεγάφωνο τῆς συσκευῆς (ἥτοι ὡς φωνή τοῦ διαμέσου, ἢ ὡς γραφή, ἢ ὡς ἄλλου εἶδους ἐκδήλωση).

Γιά νά λάβει χώραν ὅμως ἡ ἀνωτέρω διαδικασία, πρέπει νά ὑπάρχει συντονισμός μεταξύ πομποῦ καί δέκτου· εἶδ' ἄλλως ἡ ἀκτινοβολία προσπίπτει μέν ἐπάνω στήν κεραία, ἀλλά δέν ἐπακολουθεῖ ἡ περαιτέρω ἐξέλιξη τοῦ φαινομένου. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού οἱ περισσότεροί ἀνθρώποι δέν μποροῦν νά ἐκδηλώσουν τίς διαμεσικές τους ἰκανότητες, διότι δέν συντονίζονται μέ τήν συχνότητα τῆς ἐκπεμπόμενης ἀκτινοβολίας ἀπό τόν Πνευματικό Κόσμο. Σέ ἄλλους πάλι εἶναι «κομμένο» τό καλώδιο

πού συνδέει τό μεγάφωνο μέ τόν μηχανισμό τοῦ ραδιοφώνου, δηλαδή ἔχει ἀτονίσει ὁ σύνδεσμος τοῦ πνεύματος μετά τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀπλοποιημένες αὐτές εἰκόνες παρέχουν μέν κάποια ἐντύπωση τοῦ τί συμβαίνει μέ τήν πνευματιστική ἐπικοινωνία, ἀλλά τά πράγματα στήν οὐσία τους εἶναι πολύ περιοσότερο περίπλοκα. Ἐμεῖς δέν θά ἐπιχειρήσουμε νά ἐμβαθύνουμε στόν ἐσώτερο μηχανισμό, διότι δέν τό θεωροῦμε σκόπιμο. Ὅπως δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά γνωρίζουμε λεπτομερῶς τήν λειτουργία τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ραδιοφώνου γιά νά ἀπολαύσουμε τήν μουσική πού μεταδίδει, ἔτσι δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀναλύσουμε τίς λεπτομέρειες τοῦ μηχανισμοῦ τῆς διαμεσότητος, γιά νά ἐκμεταλλευθοῦμε τό θεῖο αὐτό χάρισμα πρὸς τόν ἄνθρωπο ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη.

Ἡ ἠθική κατάσταση, ἡ πνευματική μόρφωση, ἡ ἡλικία τοῦ ἀτόμου κ.λπ., δέν ἔχουν σχέση μέ τό χάρισμα τῆς διαμεσότητος. Γι' αὐτό εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν διάμεσα πού στήν κοινωνική τους ζωὴ εἶναι ἄνθρωποι ἀγαθοί ἢ κακοί, μορφωμένοι ἢ ἀγράμματοι, παιδιά ἢ ἡλικιωμένοι. Σέ μερικές περιπτώσεις τό χάρισμα ἀποκαλύπτεται ἀπροόπτως σέ κάποια ὥριμη ἡλικία, ἐνῶ ἄλλοτε μεταδίδεται κληρονομικά μέχρις ἐνός βαθμοῦ, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ ἀπόγονοι ἐνός ἰσχυροῦ διαμέσου ἔχουν τήν ἴδια ἱκανότητα.

Τά διάμεσα, γενικά, ἔλαβαν αὐτό τό χάρισμα ἀπό τήν Θεότητα γιά νά δοκιμαστοῦν μέ ποιόν τρόπο θά τό χρησιμοποιήσουν.

Μιά ὄντοτητα ἡ ὁποία σέ πολλές ἐνσαρκώσεις της ὑπῆρξε ἄπιστη πρὸς τόν Θεό, ἐπανερχεται ἔχοντας τό χάρισμα τῆς διαμεσότητος, ὥστε νά μπορεῖ νά ἐξακριβώσει ἡ ἴδια τήν ἀλήθεια περί τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἐάν παρ' ὅλα αὐτά ἐμμένει στήν ἀπιστία της, θά ὑποστεῖ ἄλλες μεγαλύτερες δοκιμασίες γιά νά ἀνοίξει ὁ ἐσώτερος ὀφθαλμός της καί νά ἀντιληφθῇ τήν πραγματικότητα.

Ὅσοι κάνουν κακή χρήση τῆς διαμεσότητος, ὑπῆρξαν ἄνθρωποι βεβαρυμένοι ἀπό ἁμαρτήματα ὀφειλόμενα στίς προηγούμενες διαβιώσεις τους. Παρ' ὅτι ἔδωσαν ὑπόσχεση ὅτι θά μεταστραφοῦν, διαθέτοντας ἕνα ἐμφανές θεῖο χάρισμα, ἐν τούτοις παρεσύρθησαν πάλι ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ Σκότους καί ἔθεσαν τίς ἱκανότητές τους στήν ὑπηρεσία τοῦ Κακοῦ. Αὐτοί θά τιμωρηθοῦν αὐστηρά, ἄλλοτε εὐρισκόμενοι ἀκόμη στή Γῆ, καί ἄλλοτε στόν Οὐρανό μετά τήν ἀνάκλησή τους.

Τά διάμεσα, κατ' ἀρχήν, εἶναι «**ὄργανα ὄλων τῶν ἀνέμων**», δηλαδή μποροῦν νά χρησιμεύσουν σάν συσκευές μεταδόσεως τόσο ἀπό τά ἀγαθὰ ὅσο καί ἀπό τά πονηρά πνεύματα ἀδιακρίτως. Τό πῶς ἕνα διάμεσον μπορεῖ νά προφυλάσσεται, ὥστε νά ἀποφεύγει τά πονηρά πνεύματα,

ἐξετάζεται σέ ἄλλα σημεῖα τοῦ παρόντος κεφαλαίου, ὅπου ἐκτίθενται οἱ τρόποι διακρίσεως τῶν πνευμάτων καί οἱ ὅροι μιᾶς θετικῆς ἐπικοινωνίας.

Στό σημεῖο τῆς κατηγορίας τοῦ πνεύματος μέ τό ὁποῖο γίνεται ἡ ἐπικοινωνία, τήν μεγαλύτερη εὐθύνη φέρουν ὁ γήινος ὁδηγός καί οἱ λοιποὶ παρευρισκόμενοι, παρά τό ἴδιο τό διάμεσον, ἰδιαίτερα μάλιστα ὅταν εὐρίσκεται σέ κατάσταση ὑπνώσεως, ὅποτε δέν ἔχει ἀντίληψη τοῦ τί συμβαίνει.

Οἱ διαμεσικές ἱκανότητες εἶναι μέν ἔμφυτες, ἀλλά παράλληλα μποροῦν νά καλλιεργηθοῦν μέ τήν κατάλληλη ἀσκήση, ὅταν ὑφίστανται σέ κάπως μικρότερο βαθμό. Στήν περίπτωση αὐτή ὁ ἐνδιαφερόμενος πρέπει νά καθοδηγηθῆ ἀπό ἕναν ἔμπειρον πνευματιστή ἢ καλᾶ καταρτισμένο διάμεσον, γιά νά μήν παραπλανηθῆ ἀπό τήν ἀντίθετη παράταξη. Τό κυριώτερο ὅλων εἶναι ἡ συνεχῆς κλάδευση τοῦ ἐγωισμοῦ του, ὥστε νά μήν θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἀνώτερον τῶν ἄλλων, συνειδητοποιώντας ὅτι τό χάρισμα τοῦ δόθηκε ἐξ Οὐρανοῦ, ὄχι μόνον ὡς εὐνοια, ἀλλά κυρίως ὡς δοκιμασία τῆς ἠθικῆς του ποιότητος.

Κάθε διάμεσον ἔχει ὁρισμένη **εἰδικότητα**, ὅπως αὐτές ἐκτίθενται στή συνέχεια. Εἶναι πολύ σημαντικό, λοιπόν, νά παραμένει μέσα στά πλαίσια τῆς εἰδικότητός του, δηλαδή χωρῆς νά ἐπιδιώκει τήν ἀπόκτηση ἱκανοτήτων ἐπί ἄλλου πεδίου τῆς διαμεσότητος, διότι κινδυνεύει νά ἀποτύχει παταγωδῶς.

Ὅταν ὁ ἀσκούμενος παρατηρεῖ ὅτι δέν παρουσιάζει ἱκανοποιητική πρόοδο ἢ ὅτι ἐμφανίζονται περιεργες μεταπτώσεις κατά τήν διάρκεια τῶν ἀσκήσεων, πρέπει νά διακόπτει τίς προσπάθειές του γιά ἕνα διάστημα, ἢ καί νά ἐγκαταλείπει τελείως τό ἐγχείρημά του ὡς μὴ κατάλληλος γι' αὐτόν τόν τομέα. Τήν κατευθυντήρια γραμμή θά λάβει ἀπό τόν καθοδηγητή του.

Ἡ ἀποτυχία κατά τήν ἐξάσκηση σημαίνει ὅτι δέν διαθέτει σέ καλλιεργήσιμη μορφή τό χάρισμα τῆς διαμεσότητος. Ἐν τούτοις ἔχει ὀπωσδήποτε ἄλλα χαρίσματα, τά ὁποῖα ὀφείλει νά τά ἀνακαλύψει καί νά τά καλλιεργήσῃ. Στό σημεῖο αὐτό οὐδεῖς ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀδικημένος. Ὁ Θεός ἔχει δώσει εἰδικά χαρίσματα σέ ὅλους, μέ τήν διαφορά ὅτι οἱ περισσότεροι δέν ἐνδιαφέρονται νά μελετήσουν τόν ἑαυτό τους γιά νά μάθουν ποιό εἶναι τό ἰδιαίτερο προσωπικό τους χάρισμα. Ἡ ἐπιμονή λοιπόν σέ κάτι γιά τό ὁποῖο δέν εἶναι κατάλληλοι, ἐκτός ἀπό τούς κινδύνους πού παρουσιάζει, τούς παρεμποδίζει νά ἀσχοληθοῦν μέ τά πραγματικά τους προσόντα.

Τά ἄτομα πού μποροῦν νά ὑπνωτίζονται εὐκολα, ἔχουν μεγαλύτερες

πιθανότητες νά γίνουν καλά διάμεσα. Ὁ εὐρισκόμενος σέ κατάσταση ὑπνώσεως, ἔχει ὑποχωρήσει τό πνεῦμα του ἔναντι τῆς ψυχῆς, ὅποτε μπορεῖ νά λειτουργήσῃ ὡς διάμεσον, ὑπό τήν καθοδήγηση τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Οἱ ἀναδρομές σέ προηγούμενες ὑπάρξεις του δέν συνιστοῦν διαμεσιική ἐκδήλωση, διότι ἀντλοῦνται ἀπό τό ὑποσυνείδητό του, ἐκτός ἀπό τήν περιπίτωση παρεμβάσεως πονηροῦ πνεύματος, τό ὁποῖο μεταδίδει λανθασμένες πληροφορίες ἀπό ψευδεῖς προϋπάρξεις.

Χαρακτηριστική ιδιότητα τῶν διαμέσων εἶναι ἡ **εὐαισθησία** στήν προσέγγιση τῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων. Αὐτή παρομοιάζεται μέ τήν εὐαισθησία τῆς ραδιοφωνικῆς συσκευῆς στή λήψη ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων πολύ μικρῆς ἐντάσεως. Δέν ἔχει σχέση μέ τήν νευρική εὐπάθεια ἐκείνων πού τά νεῦρα τους ταράζονται μέ τήν παραμικρή ἐνόχληση. Δηλαδή τά διάμεσα δέν εἶναι νευροπαθεῖς ἢ εὐερέθιστοι ἄνθρωποι, ἀλλά μποροῦν νά αἰσθάνονται τίς ἀκτινοβολίες τῶν πνευμάτων μέ ἰδιαίτερη ἀκριβεία.

Ἡ ιδιότητα τῆς εὐαισθησίας, μέ αὐτή τήν ἔννοια, εἶναι συνυφασμένη μέ τήν ιδιότητα τῆς διαμεσότητος. Μπορεῖ δέ νά ἀναπτυχθῇ μέχρι τοῦ σημείου ὥστε τό διάμεσον νά ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τήν καλή ἢ τήν κακή φύση τοῦ πνεύματος μέ τό ὁποῖο ἔρχεται σέ ἐπαφή, ἢ ποιό πνεῦμα εἶναι, προτοῦ ἀκόμη νά ὁμιλήσῃ.

Ὅταν ἓνα διάμεσον ἔχει ἀνεπτυγμένον συναισθηματικό κόσμο καί ἀγαθές προθέσεις, τότε γίνεται εὐαίσθητος καί πληγώνεται εὐκολά ἀπό τήν κακή συμπεριφορά τῶν ἄλλων. Στίς περιπτώσεις αὐτές ὀφείλει νά ἀντισταθμίζει τήν πνευματική του εὐπάθεια διά τοῦ ψυχικοῦ σθένους, ὥστε νά ἐξισορροπεῖται ὁ ἐσωτερικός του κόσμος. Τά διάμεσα πού βρίσκονται στήν ὑπηρεσία τοῦ Κακοῦ, ἔχουν κακή φύση καί δέν ἀντιμετωπίζουν τέτοιο πρόβλημα, διότι ἡ σκλήρυση τοῦ πνεύματος ἐμποδίζει τοὺς συναισθηματισμούς.

Συμβαίνει συχνά ἡ διαμεσότητα ἑνός ἀτόμου νά διακοπῇ γιά κάποιο διάστημα ἢ ὀριστικά. Ὁ κυριώτερος λόγος τῆς **διακοπῆς** εἶναι ἡ μὴ συνεργασία τοῦ πνευματικοῦ ὁδηγοῦ στήν ἐκδήλωση τοῦ πνευματιστικοῦ φαινομένου. Οἱ δέ αἰτίες τῆς μὴ συνεργασίας εἶναι πολλές, ὅπως: α) Ἡ κόπωση τοῦ διαμέσου, ὅποτε ὁ πνευματικός ὁδηγός του θέλει νά τόν ἀπαλλάξῃ ἀπό περαιτέρω ταλαιπωρίες, μέχρι νά ξεκουραστῇ σωματικά καί πνευματικά. β) Διά νά ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ ἱκανότητα πρὸς ἐπικοινωνία δέν ἐξαρτᾶται ἀπό αὐτόν τόν ἴδιο καί ὅτι δέν πρέπει νά ὑπερηφανεύεται γι' αὐτήν. γ) Ὅταν δέν εἶναι ἐν τάξει στά καθήκοντά του γενικῶς. δ) Ὅταν τό συνεργαζόμενο πνεῦμα δέν ἐξυπηρετεῖται ὅπως θά ἐπιθυμοῦσε ἀπό τό συγκεκριμένο διάμεσον.

Στίς περιπτώσεις τῆς διακοπῆς τό διάμεσον πρέπει νά ἀναμένει μέ ὑπομονή καί καρτερικότητα τήν ἐξέλιξη τῆς καταστάσεώς του, διότι ἐάν προσπαθῆσει ἐξαναγκαστικῶς νά ἐκβιάσει τά πράγματα, δυνατόν νά παρεισφύσουν πονηρά ἢ ἄστατα πνεύματα, τά ὁποῖα νά δημιουργήσουν δυσάρεστες καταστάσεις.

Ἡ ἐκδήλωση τῆς διαμεσότητος ἐπηρεάζεται καί ἀπό τήν ψυχική καί νοητική κατάσταση τῶν παρευρισκομένων στή συνεδρίαση. Ἐνα διάμεσον-ἀκροατής, μπορεῖ νά διαταράξει τό ἐν ἐνεργείᾳ διάμεσον. Ἐπίσης ἐάν ὑπάρχουν κάποιοι ἄπιστοι, ἢ πνευματική ὄντοτητα δυσκολεύεται νά ὁμιλήσει ἐλευθέρως, διότι ἡ σκέψη τῶν ἀπίστων ἐνεργεῖ ἀντιδραστικά. Αὐτοί ἐπηρεάζουν πνευματικά δυσμενῶς καί τόν μεσάζοντα, λόγω τῆς ἀρνητικῆς των στάσεως πού ἐπιβαρύνει τήν ἀτμόσφαιρα καί δυσχεραίνει τήν ἐπικοινωνία.

3. Κατηγορίες διαμέσων

Ἐνῶ ἡ γενική ἔννοια τῆς διαμεσότητος εἶναι πάντοτε ἡ αὐτή, ἐν τούτοις δέν ἐκδηλώνεται πάντοτε κατά τόν ἴδιο τρόπο. Ὅπως ἀναφέραμε, τό κάθε διάμεσον ἔχει **εἰδικές ἰκανότητες** γιά τήν ἐκδήλωση τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου φαινομένου. Μποροῦμε λοιπόν νά εἰποῦμε, ὅτι ὑπάρχουν τόσες κατηγορίες διαμέσων ὅσα εἶναι καί τά εἶδη τῶν φαινομένων.

Ἡ διαφοροποίηση τῶν ἐκδηλώσεων παρομοιάζεται μέ τήν φυσική δύναμη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε ἡ αὐτή, ἀλλά μέ κατάλληλες συσκευές ἀποδίδει διαφορετικά ἀποτελέσματα, ὅπως κίνηση, θέρμανση, ψύξη, φῶς, χημικές ἀλλοιώσεις καί ἄλλα. Ἀνάλογα δέ μέ τόν σκοπό πού ἐπιδιώκουμε, χρησιμοποιοῦμε τήν ἀντίστοιχη συσκευή, πού συνήθως παράγει ἕνα κύριο ἀποτέλεσμα, δευτερευόντως δέ μπορεῖ νά ἐμφανισθοῦν καί ἄλλα σέ μικρότερο βαθμό (ὅπως οἱ λαμπτήρες πού παράγουν φῶς, ἀλλά καί λίγη θερμότητα, ἔνεκα τῆς πυρακτώσεως τοῦ νήματος).

Αὐτό λοιπόν συμβαίνει καί μέ τήν πνευματική δύναμη τῆς διαμεσότητος, ἡ ὁποία χρησιμοποιούμενη ἀπό τά διάφορα διάμεσα, ἀποδίδει διαφορετικά ἀποτελέσματα. Ἄρα, τά διάμεσα εἶναι ὅπως οἱ ἠλεκτρικές συσκευές, πού εἶναι κατασκευασμένες νά μετασχηματίζουν πρός ὀρισμένη κατεύθυνση τήν ἠλεκτρική ἐνέργεια. Ἦτοι, ὁ ψυχο-σωματικός ὄργανισμός τοῦ κάθε διαμέσου ἔχει τέτοια ἐσωτερική κατασκευή στίς λεπτομερειακές δομές του, ὥστε νά μετασχηματίζει τήν διαμεσική ἐνέργεια

πρός τήν ἐκδήλωση συγκεκριμένου ειδικοῦ φαινομένου, δευτερευόντως δέ μπορεί νά ἐμφανισθοῦν σέ μικρότερο βαθμό καί ἄλλα φαινόμενα.

Σέ κάθε διάμεσον πού ἀσκει συστηματικά τό χάρισμά του, καθορίζεται ἀπό τόν Πνευματικό Κόσμο ἕνα εἰδικό πνεῦμα, τό ὁποῖο ἐνεργεῖ ὡς καθοδηγητής τοῦ διαμέσου καί ὡς σύνδεσμός του μέ τά ἄλλα πνεύματα πού θέλει νά ἔλθουν σέ ἐπαφή μαζί του. Τό πνεῦμα αὐτό ἀποκαλεῖται **πνευματικός ὁδηγός**. Συνήθως δέν εἶναι ὁ Ἄγγελος-φύλακας τοῦ ἀτόμου, διότι τά καθήκοντά του εἶναι διαφορετικά, χωρίς ὅμως κάτι τέτοιο νά ἀποκλείεται, κυρίως στούς μαθητευόμενους.

Τά διάμεσα εἶναι οἱ «διερμηνεῖς» μεταξύ πνευμάτων καί ἀνθρώπων, ἢ ἀλλοιῶς οἱ «γραμματοκομιστές» (ταχυδρομοί) τῶν μηνυμάτων τους. Ἐπομένως δέν ἐνεργοῦν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλά μόνον ὅταν συνδέονται μέ κάποια πνευματική ὄντοτητα.

Κατά τήν ὥρα τῆς ἐπικοινωνίας, στίς δημόσιες μάλιστα συνεδριάσεις, χρειάζεται ἕνα δεύτερο ἄτομο τό ὁποῖο νά καθοδηγεῖ τό διάμεσον (ὅταν εὐρίσκεται σέ ὑπνώση), νά καταγράφει τίς ὑπαγορεύσεις καί νά τηρεῖ τήν τάξη μεταξύ τῶν παρευρισκομένων. Τό ἄτομο αὐτό ἀποκαλεῖται **γῆινος ὁδηγός** καί πρέπει νά ἔχει μεγάλη πείρα, ὥστε νά ἀνταποκρίνεται ἐπιτυχῶς στά καθήκοντά του.

Τά διάμεσα κατ' ἀρχήν χωρίζονται σέ δύο μεγάλες κατηγορίες: Σέ ἐκεῖνα πού λειτουργοῦν ἐν ἐγρηγόρσει καί σέ ἐκεῖνα πού λειτουργοῦν ἐν ὑπνώσει.

Τά ἐν **ἐγρηγόρσει** διάμεσα διατηροῦν τίς νοητικές καί αἰσθητικές ἰκανότητές τους, χωρίς ὅμως αὐτές νά ἐπηρεάζουν τήν ἐξέλιξη τοῦ φαινομένου, διότι βρῖσκονται κατά κάποιον τρόπο «στό περιθώριο». Τό διάμεσον ὅμως ἀντίλαμβάνεται τά πάντα καί ἔχει τήν δυνατότητα ὡς ἕνα σημεῖο νά ἐλέγχει τήν διαδικασία τῆς ἐπικοινωνίας, ἀποφεύγοντας τήν διείσδυση πονηρῶν πνευμάτων, ἐκλέγοντας μόνον τά ἀγαθά.

Τά ἐν **ὑπνώσει** διάμεσα δέν ἔχουν ἀντίληψη τοῦ τί συμβαίνει κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπικοινωνίας. Ἀποτελοῦν οἰωνεῖ ἀδρανεῖς συσκευές κατευθυνόμενες ὑπό τοῦ πνεύματος καί τοῦ γῆινου ὁδηγοῦ, ὁ ὁποῖος πρέπει νά εἶναι πολύ περισσότερο προσεκτικός, γιά νά μή συμβοῦν δυσάρεστα γεγονότα. Ἡ ὑπνοβασία εἶναι μιά εἰδική περίπτωση τῆς ἐν ὑπνώσει διαμεσότητας.

Ἐπειδή ὁ πνευματισμός ὑφίσταται ἀπό παναρχαιοτάτων χρόνων, ὑπήρχαν ἀντίστοιχα σέ ὅλους τούς λαούς διάφορες κατηγορίες διαμέ-

σων, οί όποιοι άπεκαλοϋντο με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όνόματα. Οί μάγοι τών πρωτογόνων ή άλλων λαών, οί προφήτες, οί βλέποντες (διορατικοί) και οί έπαοιδοί του άρχαίου Ίσραήλ, οί μάντεις, οί πυθίες, οί μυσταγωγοί, οί οίωνοσκοποι, οί θεραπευτές κ.λπ. τής άρχαίας Έλλάδος και τής Ρώμης, οί βραχμάνοι τών Ίνδιών, οί ίερείς και ίεροφάντες όλων τών θρησκευτικών δοξασιών τής άρχαιότητας, ήσαν διάμεσα με ειδικές ικανότητες και με ανάλογες δυνατότητες για τήν εκδήλωσή τους.

Γιά νά επιχειρήσουμε μιά σύγχρονη κατάταξη στίς ειδικότητες τών διαμέσων, παίρνουμε σαν βάση τά φαινόμενα πού περιγράψαμε στό προηγούμενο Κεφάλαιο. "Όλα τά φαινόμενα είναι δυνατόν νά παραχθούν και από τίς δύο άναφερθείσες κατηγορίες διαμέσων (έν έργηγόρσει και έν ύπνώσει). "Ως πρός τήν ειδικότητά τους δέ, διακρίνονται στίς έξής κατηγορίες:

α) **Διάμεσα φυσικών φαινομένων.** Προκαλοϋν κινήσεις αντικειμένων, περιστροφές, αιώρήσεις, μεταβολές στίς φυσικές ιδιότητες τών σωμάτων και άλλα. Σέ μερικούς άνθρωπους ή ικανότητα αυτή έμφανίζεται για σύντομο χρονικό διάστημα, κατόπιν όμως δέν μπορούν νά έπαναλάβουν μόνοι τους τά φαινόμενα, διότι δέν έχουν τήν συνεργασία του πνεύματος. Στήν παρούσα κατηγορία ανήκουν και οί προκαλοϋντες άκουσίως τηλεκινητικά φαινόμενα.

β) **Διάμεσα διακουστικά.** Άκούουν τήν φωνή τών πνευμάτων, όχι διά τής φυσικής άκοής, αλλά διά τής ψυχικής. Η φωνή μπορεί νά άκούγεται καθαρά, σαν φωνή ζώντος ανθρώπου, ή νά γίνεται αισθητή ένδόμυχα. Τά διάμεσα αυτά μπορούν νά συνδιαλέγονται με τά πνεύματα και νά τά άναγωνρίζουν από τόν χαρακτήρα τής φωνής τους.

γ) **Διάμεσα όραματικά.** Μπορούν νά βλέπουν, διά τής ένοράσεως ή τής διοράσεως, εικόνες του γήινου ή του ουρανίου Κόσμου. Σέ άρκετές περιπτώσεις άκούουν παράλληλα και τήν έρμηνεία του όράματος, ή τούς μεταδίδεται άργότερα. Δέν βλέπουν με τήν φυσική όραση, αλλά διά του τρίτου όφθαλμού. Διά τουτο όραματικά διάμεσα μπορεί νά είναι και οί τυφλοί, όποτε αποκτοϋν γνώσεις σαν νά είχαν κανονική όραση. Οί έμφανίσεις μερικώς υλοποιημένων όντοτήτων (φασμάτων) δέν υπάγονται στήν όραματική διαμεσότητα, διότι γίνονται άντιληπτά με τούς φυσικούς όφθαλμούς.

δ) **Διάμεσα διαισθητικά και έμπνεύσεως.** Η έμπνευση και ή διαισθηση συμπληρώνουν τούς τρόπους έπαφής μετά τών πνευμάτων. Τά νοήματα τους μεταβιβάζονται στο ύποσυνείδητο του διαμέσου, έν συνεχεία δέ έξωτερικεύονται πρός τόν έγκέφαλο.

ε) **Διάμεσα όμιλοϋντα.** Μπορούν έν έργηγόρσει νά εκφέρουν διά του

λόγου εκείνα πού ακούουν, εμπνέονται ή διαισθάνονται εκ μέρους του πνεύματος. Τά καθ' έαυτό όμως όμιλούντα διάμεσα είναι εκείνα, διά μέσου των όποιων όμιλεί τό ίδιο τό πνεύμα, χρησιμοποιώντας τά φωνητικά του όργανα. Τά διάμεσα αυτής τής κατηγορίας τίς περισσότερες φορές εύρίσκονται έν ύπνώσει.

στ) **Διάμεσα γραφής.** Ίσχύουν τά ίδια μέ τήν προηγούμενη κατηγορία, μέ τήν διαφορά ότι τό διάμεσον γράφει αντί νά όμιλεί. Στίς δύο αυτές κατηγορίες υπάρχουν πολλές ειδικές ύπο-κατηγορίες, ή σπουδαιότερη των όποιων είναι ή επόμενη.

ζ) **Διάμεσα ξενογλωσσίας.** Μπορούν νά όμιλούν ή νά γράφουν σέ άλλη ξένη γλώσσα, στην όποία ύπαγορεύει τό πνεύμα μέ τό όποιο εύρίσκονται σέ έπαφή. Οί ίδιοι συνήθως άγνωσύν παντελώς τήν γλώσσα αυτή, καθώς και όλοι οί παρευρισκόμενοι στή συνεδρίαση.

η) **Διάμεσα φωτογραφικά.** Ή παρουσία τους ύποβοηθεί τό πνεύμα ώστε νά έμφανίσει τήν μορφή του επάνω σέ φωτογραφική πλάκα, ή νά γράψει σ' αυτήν κάποιο μήνυμα.

θ) **Διάμεσα καλλιτεχνικά.** Μπορούν νά ζωγραφίζουν, νά παίζουν μουσικά όργανα, νά συνθέτουν μουσική κ.λπ., εύρισκόμενοι υπό τήν επήρεια του πνεύματος, χωρίς νά γνωρίζουν καθόλου μουσική ή ζωγραφική. Άλλά και όλοι οί μεγάλοι καλλιτέχνες ήσαν έν μέρει τοιαύτα διάμεσα, έφ' όσον στή δημιουργία των έργων τους έπαιξε πρωταρχικό ρόλο ή θεία εμπνευση. Γι' αυτό άλλωστε τά έργα αυτά παραμένουν άθάνατα, έχοντας μοναδική διαχρονική άνωτερότητα και αξία.

ι) **Διάμεσα προσκομίσεων.** Ή προσκόμιση και ή αποκόμιση αποτελούν ιδιαίτερα φυσικά φαινόμενα, άγνωστα άκόμη στή σημερινή έπιστήμη. Έκτελούνται εύκολώτατα υπό των πνευμάτων μέ τήν βοήθεια των ειδικών διαμέσων.

ια) **Διάμεσα ύλοποιήσεων.** Είναι εκείνα πού μπορούν νά παρέχουν μεγάλες ποσότητες εκτοπλάσματος, διά του όποιου τά πνεύματα έμφανίζονται μέ όρατή μορφή, σέ διάφορους βαθμούς ύλοποιήσεως. Τοιαύτα διάμεσα σπανίζουν.

ιβ) **Διάμεσα ακτινοισθητικά.** Μέ τήν βοήθεια των πνευμάτων συλλαμβάνουν τίς απειροελάχιστες ακτινοβολίες των ύλικών σωμάτων. Μπορούν νά ανακαλύπτουν ύπόγεια ύδατα, διάφορα μέταλλα κ.λπ. διά τής ραβδοσκοπίας ή μέ τό εκκρεμές.

ιγ) **Διάμεσα διαγνωστικά και θεραπευτικά.** Έχουν τήν ικανότητα νά κάνουν ακριβή διάγνωση τής ασθένειας και νά τήν θεραπεύουν, είτε μέ άπλή επίθεση των χειρών στην πάσχουσα περιοχή είτε μέ κατάλληλες χειρονομίες είτε έξ άποστάσεως. Επίσης νά ύποδεικνύουν τήν σωστή θε-

ραπευτική αγωγή με βότανα ή άλλες φυσικές ουσίες. Έχουν διάφορες ειδικότητες ως προς τις ασθένειες, ή δέ φυσική τους δύναμη ενισχύεται υπό των πνευμάτων. Εάν τά διάμεσα αυτά έτίθεντο συστηματικά στην υπηρεσία του κοινού καλού, χωρίς να επιδιώκουν προσωπικό κέρδος, τότε ή ανθρωπότητα θά αποκόμιζε τεράστια όφέλη στον τομέα της υγείας.

ιδ) **Διάμεσα ύπνοβατικά.** Οί ύπνοβατοϋντες εύρίσκονται σέ κατάσταση βαθείας ύπνώσεως, στην όποία περιπίπτουν προκειμένου να ενισχυθή τό ψυχικό σθένος της όντότητας. Μπορούν όμως να έκδηλώσουν και διάφορα διαμεσικά φαινόμενα, όταν κάποιο πνεύμα ενεργήσσει διά μέσου αυτών.

Ό διαχωρισμός των άνωτέρω κατηγοριών προφανώς δέν είναι άπόλυτος, διότι ένα διάμεσον μπορεί να συνδυάζει δύο ή περισσότερες παραπλήσιες ιδιότητες. Σχεδόν πάντοτε όμως μία έξ αυτών εμφανίζεται σέ έξαιρετικά μεγάλο βαθμό, ενώ οί άλλες έχουν αρκετά μικρότερη ισχύ, λειτουργώντας μάλλον ως υποβοηθητικές της κυρίας ιδιότητας, ή όποία άποτελεί την ειδικότητα του διαμέσου.

Όσα άτομα διαπιστώσουν ότι διαθέτουν κάποια διαμεσική ιδιότητα και θελήσουν να την καλλιεργήσουν, άς γνωρίζουν ότι ή εύσέβεια, ή προσευχή και ή προσήλωση στις θείες δυνάμεις, παράλληλα μέ την άσκηση, αυξάνουν την ένταση του χαρίσματος τους. Δέν πρέπει επίσης να άγνοούν και οί περιπτώσεις πού διακόπτεται ή διαμεσότητα. Σέ κάθε περίπτωση όμως είναι άπαραίτητη ή καθοδήγησή τους από έναν έμπειρο πνευματιστή.

4. Οί κίνδυνοι έκ της διαμεσότητας

Ό διαμεσότητα από μόνη της δέν έμπεριέχει κανέναν κίνδυνο. Όπως ένας ζωγράφος ή ένας μουσικός δέν διατρέχει κανέναν κίνδυνο πού να προέρχεται από τό ταλέντο του καθ' έαυτό, τό ίδιο συμβαίνει μέ όσους διαθέτουν τό χάρισμα της διαμεσότητας. Οί περιπτώσεις κινδύνου προέρχονται από άλλες πλευρές, τις όποιες θά έξετάσουμε.

α) Ό σημαντικώτερος κίνδυνος είναι ή σύνδεση του διαμέσου μέ **πονηρά ή άστατα πνεύματα**, τά όποια μεταδίδουν λανθασμένες όδηγίες ή πληροφορίες. Αυτό συμβαίνει όταν δέν λαμβάνονται προστατευτικά μέτρα, όπως αυτά πού σέ γενικές γραμμές καταχωρούνται στην έπόμενη ένότητα. Τό ήθικό ποιόν του διαμέσου και των πειραματιζομένων άσκει

ουσιώδη επίδραση επί του είδους τῶν πνευμάτων πού ἔρχονται σέ ἐπικοινωνία.

Ἐνεκα τοῦ λόγου αὐτοῦ, πρέπει νά γίνεται αὐστηρός ἔλεγχος τῶν λαμβανομένων ἀνακοινώσεων. Διότι ἐάν ἡ ἐπικοινωνία γίνεται πρὸς ἐξυπηρέτηση ὑλικῶν συμφερόντων ἢ πρὸς ἱκανοποίηση ἐπιπόλαιης περιέργειας, δυνατόν οἱ ἀκροώμενοι νά ἐξαπατηθοῦν ἀπό κατώτερα πνεύματα, τὰ ὁποῖα μεταδίδουν κάποια ἀληθῆ στοιχεῖα ἢ ψευδεῖς ὑποσχέσεις, γιά νά κερδίσουν τήν ἐμπιστοσύνη τους κατ' ἀρχήν καί νά τοὺς ὀδηγήσουν ἀργότερα στήν καταστροφή.

Παρεμφερῆς κίνδυνος εἶναι ἐκεῖνος τῆς πνευματοκαταληψίας (βλ. Κεφάλαιο Β, ἐνότητα 25). Ἡ ἀποσόβησή της ἐπιτυγχάνεται διά τῆς προσευχῆς καί τῆς σταθερᾶς ἐμμονῆς τοῦ διαμέσου ἐπὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως στή ζωή του.

β) Ἰσχυρίζονται μερικοί ὅτι τὰ διάμεσα εἶναι ἄτομα μέ **διαταραγμένη προσωπικότητα**, ἢ ὅτι καταλήγουν στήν παραφροσύνη ἢ στή σχιζοφρένεια. Αὐτό δέν εἶναι καθόλου ἀληθές, διότι τὰ διάμεσα κατ' ἀρχήν εἶναι ἀπλοί ἄνθρωποι, ὅπως ὅλοι, χωρὶς νά ἔχουν ἄλλες ἰδιαιτερότητες πέραν τοῦ διαμεσικοῦ χαρίσματος. Ἐάν λοιπόν δέν ἔχουν προδιάθεση πρὸς τήν παραφροσύνη, οὐδέποτε ἡ ἀσκηση τοῦ χαρίσματος τους θά τήν προκαλέσει. Διά τοῦτο εἶναι γενικά ἐξακριβωμένο, ὅτι ὅλα σχεδόν τὰ διάμεσα ἔχουν σῶας τὰς φρένας.

Ἐάν ὅμως ὑφίσταται κάποια ἄλλη αἰτία ἔνεκα ὀργανικῆς ἢ ψυχοπαθολογικῆς ἀνωμαλίας, τότε δυνατόν νά ἐπιδεινωθῆ ἡ κατάστασή τους, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπερδιεγέρσεως πού ἀπαιτεῖται κατά τήν ἐπικοινωνία. Ἐπομένως ἡ ἀρχική αἰτία προϋπήρχε, μποροῦσε δέ νά ἐπηρεασθῆ ἀπό οἰονδήποτε ἄλλον παράγοντα καί ὄχι μόνον εἰδικά ἀπό τήν διαμεσότητα. Ὅταν παρατηροῦνται τέτοια φαινόμενα, τό διάμεσον πρέπει νά ἀναπαύεται ἐπαρκῶς, καί ἐάν δέν ἐπανέρχεται στή φυσιολογική του κατάσταση, νά διακόπτεται ἐντελῶς τίς ἐπικοινωνίες.

γ) Ἡ κατάχρηση τῶν ἐπικοινωνιῶν μπορεῖ νά ὀδηγήσει σέ **ὑπερκόπωση** καί **ἐσωτερική ἐξάντληση**, καθὼς καί σέ **νευρική ὑπερδιέγερση**, διότι ἡ ἔντονη συνεχῆς ἀκτινοβολία τῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων ἐπηρεάζει τό νευρικό σύστημα. Μέ τήν ἀνάπαυση ἐπανορθώνεται ἡ διαταραχθεῖσα ὁμαλή λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλά ἡ συχνή ἐπανάληψη τῆς καταχρήσεως μπορεῖ νά ἐπιφέρει μόνιμες βλάβες. Ἡ διεξαγωγή συστηματικῶν πειραματισμῶν ἄνευ σοβαροῦ λόγου ἀποτελεῖ ἀπερίσκεπτη ἐνέργεια.

δ) Ἰσχυρός ἐμφωλεύων κίνδυνος γιά τὰ διάμεσα εἶναι ὁ **ἐγωισμός**. Ὅσοι ἔχουν ἐξαιρετικῆς ἱκανότητες σέ ὅποιονδήποτε κλάδο τῆς ἐπιστή-

μης ἢ τῆς τέχνης, κινδυνεύουν νά παρασυρθοῦν ἀπό τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὸ αἶσθημα ἀνωτερότητος ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἰδιαιτέρα μάλιστα τὰ διάμεσα, ὡς κάτοχοι μιᾶς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, μπορεῖ εὐκολώτερα νά ἀποκτήσουν τὴν ἐντύπωση ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς θεότητος, θεωρώντας ὅλους τοὺς ἄλλους ὑποδεέστερους καὶ ὑποχρεωμένους νά ὑποτάσσονται στὶς ὁδηγίες τους.

Ἡ καταπολέμηση τοῦ ἐγωισμοῦ αὐτῆς τῆς μορφῆς πρέπει νά γίνεται μέ τὴν συνειδητοποίηση ὅτι ἡ διαμεσικὴ ἱκανότητα δέν εἶναι ἀποκλειστικά ἰδική τους, ἀλλὰ ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ πνεύματα. Ἐάν ὅμως δέν γίνει καθημερινὸ τους βίωμα ἡ ταπεινοφροσύνη, τότε μπορεῖ νά ἐγκαταλειφθοῦν ἀπὸ αὐτὰ καὶ νά ἀπωλέσουν ὀλοσχερῶς τὶς ἱκανότητές τους.

Μερικὲς φορές τὰ ἐγωιστικὰ διάμεσα, γιὰ νά προκαλέσουν μεγαλύτερη ἐντύπωση, διενεργοῦν διάφορες ἀπάτες ἢ τεχνάσματα, ὅπως μέ τὴν δῆθεν προσκόμιση ἀντικειμένων πού τὰ ἔχουν τοποθετήσει ἐκ τῶν προτέρων σέ ὀρισμένα σημεῖα, τὴν δῆθεν ἐμφάνιση ἀνωτέρων πνευμάτων πού τοὺς ὀμιλοῦν κ.λπ. Οἱ ἀπάτες αὐτές καταλήγουν πάντοτε σέ βῆρος τους, διότι ἀποκαλύπτονται εὐκολὰ καὶ τοὺς γελοιοποιοῦν.

ε) Ὁ ὀργανισμὸς τῶν διαμέσων συνήθως εἶναι περισσότερο εὐαίσθητος στὶς ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς διατροφῆς. Γι' αὐτὸ πρέπει νά διάγουν ἡρεμὴ ζωὴ, μέ κανονικὴ διατροφή, χωρὶς κατάχρηση οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ καπνίσματος, διότι ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νά ἐπηρεάσουν ἀρνητικὰ τὴν ὑγεία τους ἢ τὸ διαμεσικὸ τους χάρισμα. Ἡ εὐπάθεια φυσικὰ δέν εἶναι ἴδια σέ ὅλους, ἀλλὰ συνδέεται γενικὰ μέ τὸν τρόπο διαβιώσεώς τους.

στ) Ἄλλος ἐξωτερικὸς κίνδυνος ὀφείλεται στὴν **κακὴ μεταχείριση τῶν διαμέσων** κατὰ τὴν διάρκεια τῶν πειραματισμῶν. Μερικοὶ ἐπιστήμονες, προκειμένου νά ἐξασφαλίσουν ἀπὸ τυπικῆς πλευρᾶς τὴν ἀξιόπιστία καὶ αὐθεντικότητα τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων πού ἐξέταζαν, ὑπέβαλλαν τὰ διάμεσα σέ δοκιμασίες, ὅπως δέσμο στὴν καρτέλα γιὰ νά παραμένουν ἀκίνητα, ὥστε νά ἀποκλειστεῖ τὸ ἐνδεχόμενο σκόπιμης ἐνέργειάς τους πρὸς ἐξαπάτηση, καὶ ἄλλα πολλά.

Τὰ πειράματα ὑλοποιήσεων γίνονται στό σκοτάδι, γιὰ νά διευκολύνεται ἡ ἔξοδος τοῦ ἐκτοπλάσματος. Ἐάν ἀνάψει ξαφνικὰ τὸ φῶς, ὅταν τὸ πείραμα βρισκεται σέ ἐξέλιξη, ἡ ἀπότομη ἐπαναφορὰ τοῦ ἐκτοπλάσματος στό σῶμα τοῦ διαμέσου δυνατόν νά βλάψει σοβαρὰ τὴν ὑγεία του. Ἀναφέρεται συγκεκριμένα ἡ περίπτωση τῆς D' Esperance, ἡ ὁποία ἔμεινε παράλυτη ἐπὶ 4 ἔτη, ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάρκεια πειράματος ὅπου γινόταν ἡ ὑλοποίηση ἑνὸς φάσματος, κάποιος ἐκ τῶν παρισταμένων

ἀναψε αἰφνιδίως τό φῶς γιά νά διαπιστώσει μήπως πρόκειται περί ἀπάτης.

ζ) Συναφής πρὸς τὰ ἀνωτέρω εἶναι ὁ κίνδυνος τῆς **κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς σπλώσεως τοῦ διαμέσου** ἐκ μέρους τῶν ἀντιφρονούντων. Αὐτοὶ γιά νά ὑπερασπίσουν τίς ἀπόψεις τους, ὅταν διαπιστώνουν ὅτι διαφεύδονται ἀπὸ τὰ πραγματοποιούμενα φαινόμενα, προχωροῦν σέ παράτολμες ἐνέργειες δυσφημίσεως ἢ συκοφαντίας τῶν διαμέσων. Φυσικά, δέν ἔχουν κανένα συγκεκριμένο στοιχεῖο γιά τὴν ὑποτιθέμενη κακὴ διαγωγή τους ἢ τὴν προσπάθεια ἐξαπατήσεως στὴν παραγωγή τῶν φαινομένων, ἀλλὰ τό μόνο πού ἐπιδιώκουν εἶναι νά ἀμυνθοῦν διὰ τοῦ ψεύδους ἐναντι τῆς ἀναμφισβήτητης ἀληθείας.

Οἱ χλευασμοὶ καὶ οἱ συκοφαντίες πού ἔχουν ὑποστῆ πολλά διάμεσα, μάλιστα τὰ ἰσχυρά πού ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπὸ ἐπιστήμονες κύρους, ὑπῆρξαν φοβερές.

η) Ἰδιαίτερη προσοχὴ πρέπει νά δίδεται στή **διαμεσότητα τῶν παιδιῶν**. Ἐάν ἐμφανισθῆ αὐτόματα σέ ἓνα παιδί ἡ ἰδιότητα αὐτή, σημαίνει ὅτι ὑπάρχει μέσα στή φύση του. Ἐπομένως ἡ ἐν μέτρῳ ἐκδήλωσή της δέν ἐμπεριέχει κανέναν κίνδυνο, διότι τό ἐπιτρέπει ἡ ἰδιοσυστασία τοῦ παιδιοῦ. Πρέπει ὅμως νά εὐρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη πεπειραμένων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα θά τό καθοδηγήσουν στὰ πρῶτα του βήματα καὶ θά τοῦ διδάξουν τὸν σεβασμὸ πού ὀφείλομε νά ἔχομε πρὸς τὸν Πνευματικὸ Κόσμο.

Ὅταν ὅμως ἡ διαμεσότητα προκαλεῖται καὶ διεγείρεται σέ ἓνα παιδί, τότε ὁ ἀδύνατος καὶ λεπτὸς ὄργανισμὸς του μπορεῖ νά κλονιστεῖ πάρα πολὺ, καὶ ἡ εὐαίσθητη φαντασία του νά πάθει ὑπερδιέγερση ἀπὸ τὰ ὑπερβατικὰ φαινόμενα, πού δέν ἔχει τὴν ὠρμότητα νά τὰ κατανοήσει σωστά. Γι' αὐτό ἡ τεχνητὴ ἀνάπτυξη τῆς διαμεσότητος στὰ παιδιά εἶναι ἐπιβλαβὴς γιά τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τους ἐξέλιξη.

Σέ μερικές περιπτώσεις τὰ παιδιά πειραματίζονται μὲ τὸν πνευματισμὸ κατὰ μίμησιν αὐτῶν πού ἀκουσαν ἢ γνωρίζουν. Οἱ ἐνέργειές τους αὐτές συνήθως γίνονται χάριν ἀστεϊσμοῦ, μὲ ἀπερισκεψία καὶ ἔλλειψη σοβαρότητος, ὅποτε ἔλκονται φιλοπαίγμονα ἢ παραπλανημένα πνεύματα, πού προκαλοῦν διάφορα φαινόμενα γιά νά τρομάξουν τὰ παιδιά. Τότε οἱ ἀστεῖοι πειραματισμοὶ πρέπει νά διακόπτονται ἄμεσα. Ἐάν τὰ παιδιά θέλουν νά συνεχίσουν, ὀφείλουν προηγουμένως νά μάθουν νά σέβονται τὸν Πνευματικὸ Κόσμο καὶ τίς Θεῖες Δυνάμεις, διότι ὁ πνευματισμὸς δέν εἶναι παιχνίδι γιά διασκέδαση.

5. Πώς πρέπει να γίνεται η επικοινωνία

Στό ζήτημα της διεξαγωγής των επικοινωνιών μεσολαβούν από την γήινη πλευρά τρεις παράγοντες: τό διάμεσον, ὁ γήινος ὀδηγός, καί τά παρευρισκόμενα μέλη τοῦ κύκλου. Συμπληρωματικά ἐπιδρᾶ καί ὁ παράγων τοῦ περιβάλλοντος, στό ὁποῖο συμπεριλαμβάνονται τά στοιχεῖα τοῦ χώρου, τοῦ χρόνου καί τῶν ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν.

Θά ἐξετάσουμε χωριστά κάθε παράγοντα, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὅσο καλλίτερα συντονίζονται μεταξύ τους, τόσο ἐπιτυχέστερη καθίσταται ἡ επικοινωνία. Οἱ κατωτέρω ἀπόψεις σταχυολογοῦνται ἀπό τήν βιβλιογραφία, προερχόμενες τόσο ἀπό τίς διδασκαλίες τῶν πνευμάτων ὅσο καί ἀπό τήν πείρα κατά τήν ἐξάσκηση τοῦ πνευματισμοῦ.

1. **Τό διάμεσον.** Τοῦτο ἀποτελεῖ τόν κύριο μοχλό τῆς επικοινωνίας, διότι λειτουργεῖ ὡς σύνδεσμος μεταξύ τοῦ ὄρατοῦ κόσμου καί τοῦ ἀοράτου. Πρωτίστως πρέπει νά εἶναι ἀγαθός ἄνθρωπος. Ἡ μόρφωση δέν ἔχει μεγάλη σημασία, ἀρκεῖ νά εἶναι ἀνεπτυγμένες οἱ διαμεσικές του ἱκανότητες. Ἐπίσης νά εἶναι σωματικῶς καί πνευματικῶς υγιές, καί γενικά ἄτομο ἄξιο σεβασμοῦ καί ἀγάπης. Νά φροντίζει ὅπως μὴ ἀναπτυχθῇ ὁ ἔγωισμός του, νά ἐργάζεται δέ μέ μετριοφροσύνη, πίστη καί εὐσέβεια πρὸς τίς Θεῖες Δυνάμεις, μέ τίς ὁποῖες ἐρχεται σέ ἐπαφή, γνωρίζων ὅτι ἀπό αὐτές ἐξαρτῶνται τά πάντα.

Τά διάμεσα ἔχουν ὑπερευαισθησία καί αἰσθάνονται τίς διάφορες ἐντυπώσεις μέ ὑπερβολική ἔνταση. Ὅφειλουν λοιπόν οἱ παρευρισκόμενοι νά διάκεινται εὐμενῶς πρὸς αὐτά καί νά ἔχουν εὐγενική φιλική διάθεση, χωρίς ὑποψίες, ὑστεροβουλίες ἢ ἐχθρότητες.

Ἡ ἀδιαθεσία ἢ ἡ κόπωση τοῦ διαμέσου (σωματική ἢ διανοητική) παρεμποδίζουν τήν επικοινωνία. Πρὸς ἀποφυγή τῆς ὑπέμετρης κοπώσεως, οἱ συνεδριάσεις πρέπει νά γίνονται μόνον μία φορά τήν ἐβδομάδα, τήν ἴδια πάντοτε ἡμέρα καί ὥρα, καί γιά χρονικό διάστημα 1-2 ὡρῶν, ἀνάλογα μέ τίς ἰδιαίτερες ἐπικρατοῦσες συνθήκες στόν κύκλο.

Τό διάμεσον νά μὴν ἐπεκτείνεται σέ δραστηριότητες ἔξω ἀπό τήν εἰδικότητά του, διότι κινδυνεύει νά ἀποτύχει, προκαλώντας δυσπιστία. Ἐάν δέ ἀντιληφθῇ τήν διακοπή τῆς διαμεσότητός του, νά τό δηλώσει ρητῶς καί νά διακόψει τήν ἐργασία του.

Ἐάν ἐξακριβωθῇ ὅτι ἓνα διάμεσον προέβη σέ σκόπιμη ἐξαπάτηση κατά ὁποιοδήποτε τρόπο, πρέπει νά ἀπομακρύνεται ὀριστικά ἀπό τόν κύκλο, χωρίς σχόλια ἢ κατηγορίες ἐναντίον του.

Ὅταν στήν αἴθουσα ὑπάρχουν περισσότερα διάμεσα, εἶναι δυνατόν

νά ἐπηρεάσουν τό ἐν ἐνεργείᾳ διάμεσον. Διά τοῦτο οἱ λοιποί, καί γενικά οἱ κατέχοντες δυναμικές ιδιότητες, πρέπει νά μάθουν νά αὐτο-συγκρατοῦνται στίς σκέψεις καί στίς διαθέσεις τους, γιά νά μήν προκαλέσουν διαταραχές στήν πνευματική ἀτμόσφαιρα τοῦ χώρου.

Ἀπαραίτητο εἶναι τά διάμεσα νά ἀποφεύγουν ὅποιαδήποτε ἀμοιβή γιά τίς ὑπηρεσίες τους, τίς ὁποῖες πρέπει νά παρέχουν ἀνιδιοτελῶς, ἔξω ἀπό τό κανονικό βιοποριστικό τους ἐπάγγελμα.

2. **Ὁ γήινος ὀδηγός.** Οὗτος εἶναι τό ἄτομο πού ἀναλαμβάνει τήν διεύθυνση τῆς συνεδριάσεως, ὡς σύνδεσμος μεταξύ τοῦ διαμέσου καί τοῦ κοινοῦ. Πρέπει νά εἶναι ἀκραιφνῆς πνευματιστής, μέ πολλές γνώσεις καί μεγάλη ἐμπειρία στά ζητήματα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Νά διαθέτει ὑπομονή, ψυχραιμία, μετριοπάθεια, καί νά διατηρεῖ τήν πειθαρχία στόν κύκλο, ἐπαναφέροντας ὁμαλά στήν τάξη τούς τυχόν παρεκτρεπομένους, μέ τό ἀπαιτούμενο κῦρος.

Πρό τῆς ἐνάρξεως καί μετά τήν λήξη τῆς ἐπικοινωνίας ἀπαγγέλλει τίς καθιερωμένες προσευχές. Αὐτό ὅμως μπορεῖ νά γίνει καί ἀπό ὅποιοδήποτε μέλος τοῦ κύκλου. Τό λιβάνισμα πρῖν ἀπό τήν ἐναρξη καθαρίζει τόν χώρο ἀπό τήν παρουσία πονηρῶν ἢ προσγείων πνευμάτων καί ἐξαγνίζει τήν ἀτμόσφαιρα. (Πρέπει ὅμως νά χρησιμοποιεῖται τό γνήσιο λιβάνι, ὄχι τό ἀρωματικό, οὔτε ἄλλες ἀνατολικῆς προελεύσεως ἀρωματικές οὐσίες).

Ὁ γήινος ὀδηγός ὀφείλει νά συμπεριφέρεται μέ ἀπόλυτο σεβασμό πρὸς τούς Οὐρανίους Διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι κατέρχονται γιά νά μεταδώσουν τίς γνώσεις τους πρὸς διαφώτιση τῶν ἀνθρώπων. Ὄταν πρόκειται γιά κατώτερα πνεύματα ἢ γιά τούς οἰκείους τῶν παρόντων, νά ἔχει κατανόηση πρὸς αὐτά ὡς πραγματικός ἀδελφός, διότι πολλά ἔξ αὐτῶν ἔχουν καταβάλει μεγάλες προσπάθειες γιά νά ἐπιτύχουν τήν ἐπαφή τους μέ τόν κύκλο καί ἀπογοητεύονται τά μέγιστα ἐάν ἀποπεμφθοῦν μέ σκαϊότητα.

Μερικοὶ γήινοι ὀδηγοὶ ἀποκτοῦν ὑπέρμετρο ἐγωισμό, μέ τήν σκέψη ὅτι μποροῦν νά διατάσσουν ἀκόμη καί τά πνεύματα! Αὐτοὶ δέν ἀντιλαμβάνονται τήν θέση τους, οὔτε τίς συνέπειες πού θά ὑποστοῦν ἀπό τήν αὐταρχική συμπεριφορὰ τους.

Ἐάν συμβῆ πνευματοκαταληψία στό διάμεσον, πρέπει νά γνωρίζει πῶς νά τό ἐπαναφέρει στήν ὁμαλότητα. Μάλιστα, ἐάν ἔχει ὑψηλή ἠθική ἀνωτερότητα, μπορεῖ ἀκόμη καί νά καθοδηγήσει τά κατώτερα ταραχοποιά, παραπλανημένα ἢ πρόσγεια πνεύματα, γιά νά φωτισθοῦν καί νά ἐπανεύρουν τόν δρόμο τους. Σέ ἔσχατη ἀνάγκη πρέπει νά διακόπτει τήν

συνεδρίαση και να εκκενώνει την αίθουσα, όποτε αποχωρεί και τό πονηρό πνεύμα. Όλα αυτά έξαρτώνται από την πείρα του στην διεξαγωγή των επικοινωνιών και στις μεθόδους απομακρύνσεως των ενοχλητικών πνευμάτων.

Ό γήινος όδηγός δέν πρέπει να υποβάλει στά πνεύματα ερωτήσεις άνόητες, άπρεπείς ή άνάρμοστες. Τό καλλίτερο είναι να τίς έχει προσχεδιασμένες, διατυπωμένες μέ συντομία και σαφήνεια, για να μήν χάνεται πολύτιμος χρόνος. Τά πνεύματα συνήθως άπαντούν άκριβώς επάνω στην υποβαλλόμενη ερώτηση· γι' αυτό εάν δέν είναι άκριβής και σαφής, άνάλογη θά είναι και ή απάντηση, όποτε δέν θά ίκανοποιήσει.

Νά αποφεύγονται ερωτήσεις συμφεροντολογικές ή ύλιστικου περιεχομένου, διότι τά άγαθά πνεύματα δέν άπαντούν ευθέως σ' αυτές και ύπάρχει κίνδυνος παρεισφύσεως των πονηρών.

Όταν τό πνεύμα δέν απαντήσει σε κάποια ερώτηση, σημαίνει ότι ύπάρχει λόγος γι' αυτό, ό όποιος δέν ανακοινώνεται. Εάν ό γήινος όδηγός επιμένει στην εκμείευση μιάς απαντήσεως, είναι δυνατόν να αποχωρήσει τό όμιλούν πνεύμα, χωρίς να δώσει σημεία της απομακρύνσεώς του, όποτε καταλαμβάνει την θέση του ένα πονηρό πνεύμα και συνεχίζει μέ τό ίδιο άκριβώς ύφος, χωρίς να γίνει αντίληπτή ή άλλαγή. Διά το ύτο είναι άπαραίτητος ό συνεχής έλεγχος, για να αποφεύγεται ή σύγχυση.

Ό γήινος όδηγός τηρεί τά πρακτικά των συνεδριάσεων. Όφείλει να καταγράφει επ ακριβώς τά λεγόμενα υπό των πνευμάτων, χωρίς περικοπές ή αυθαίρετες προσθήκες. Στο τέλος διαβάζει τό κείμενο και υπογράφουν όλοι οί παρευρισκόμενοι. Εάν χρησιμοποιείται μαγνητόφωνο, ή άνάγνωση των πρακτικών γίνεται στην επόμενη συνεδρίαση του κύκλου.

Γενικά τά καθήκοντα του γήινου οδηγού είναι πολύ σοβαρά ως προς την άποστολή του και πολύ λεπτά έναντι των άλλων. Γι' αυτό πρέπει να χαίρει της έμπιστοσύνης όλων των μελών και να διέπεται πάντοτε από τίς άρχές της αγάπης και της ήθικης.

3. **Ό κύκλος.** Ούτος συγκροτείται από όλους τούς παρευρισκόμενους στην συνεδρίαση, οί όποιοι πρέπει να έχουν πίστη προς τόν Θεόν και πεποίθηση στην δυνατότητα της επικοινωνίας μετά του Πνευματικού Κόσμου. Όσοι είναι εκ καλής θελήσεως δύσπιστοι, δέν άποτελούν εμπόδιο στην επικοινωνία, διότι μεταλείθονται εύκολα όταν διαπιστώσουν την αλήθεια. Όμως οί συνειδητά άπιστοι και αντίδραστικοί δημιουργούν προβλήματα, έστω και μέ την άπλή παρουσία τους, διότι οί σκέψεις τους

γίνονται αντιληπτές από τό πνεῦμα, τό ὁποῖο ἔτσι δυσκολεύεται νά ἐκφραστεῖ ἐλεύθερα. Ἐπίσης καί τό διάμεσο αἰσθάνεται ἔντονα τόν ἀρνητισμό καί ἐπηρεάζεται στήν συγκέντρωση καί στήν ὀρθή διατύπωση τῶν λαμβανομένων μηνυμάτων.

Διά τοῦτο οἱ διακατεχόμενοι ἀπό φόβο, εἰρωνική διάθεση, ἀντιπάθεια, προκατάληψη, ἀμφιβολία, δυσπιστία, δόλον, ἐγωισμό, ἢ οἱ προσερχόμενοι γιά διασκέδαση, πρέπει νά ἀποκλείονται ἀπό τίς συνεδριάσεις. Τά ὀλίγα διαλεκτά μέλη εἶναι προτιμώτερα ἀπό τά πολλά ἀνεργάτιστα στίς ἀρχές τοῦ πνευματισμοῦ.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπικοινωνίας, μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ κύκλου πρέπει νά ἐπικρατεῖ ἡρεμία, σοβαρότητα καί ψυχική ἁρμονία, χωρίς νά καταλαμβάνονται ἀπό ἀδημονία γιά τό τί πρόκειται νά συμβῆ, οὔτε νά προτρέχουν νοερώς στά λεγόμενα ὑπό τοῦ πνεύματος, ἀλλά νά προσηλώνονται ἀπερίσπαστοι στήν ὁμιλία του. Νά μήν σκέπτονται τίς προσωπικές τους ὑποθέσεις, οὔτε νά ἀπασχολοῦνται ἀπό ἄλλες ὄχληρές σκέψεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἡ Θεία Ἀρχή γνωρίζει τά πάντα καί μεριμνᾷ γιά ὅλους. Ἡ μουσική γιά λίγα λεπτά πρῖν ἀπό τήν ἔναρξη διευκολύνει τήν γαλήνευση τῶν σκέψεων.

Δέν ἐπιτρέπεται νά βάζουν τό ἕνα πόδι ἐπάνω στό ἄλλο. Οἱ παλάμες κατά προτίμηση νά τοποθετοῦνται ἐπάνω στά γόνατα, χωρίς αὐτό νά εἶναι ἀπαραίτητο. Ὅταν ὁμως γίνεται προσευχή ἢ δέηση, οἱ παλάμες πρέπει νά εἶναι ἀνοικτές πρὸς τά ἐπάνω, διότι ἀπό αὐτές μεταδίδεται ἡ ἀφωνη ἐνέργεια τῆς δεήσεως.

Κατά τήν ἐπικοινωνία νά ἐπικρατεῖ ἀπόλυτη σιωπή. Ὁ παραμικρός ψίθυρος ἢ θόρυβος εἶναι ἐξαιρετικά ἐνοχλητικός, ὄχι μόνο γιά τούς ἄλλους, διότι διαταράσσει τήν αὐτοσυγκέντρωσή τους, ἀλλά καί γιά τό διάμεσον καί τό ὁμιλοῦν πνεῦμα. Γιά τόν λόγο αὐτό νά ἀποφεύγεται ἡ εἴσοδος καί ἡ ἐξοδος ἀτόμων στήν αἴθουσα μετά τήν ἔναρξη.

Τά μέλη τοῦ κύκλου πρέπει νά εἶναι εὐσεβεῖς καί καλοί ἔναντι ὅλων τῶν συνανθρώπων τους, ὄχι μόνον γιά τά ἄλλα μέλη. Νά ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους, ὅτι προσέρχονται γιά νά λάβουν νέες δυνάμεις ἀπό τόν Πνευματικό Κόσμο καί ὄχι νά χάσουν αὐτές πού ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει.

Τά πρόσωπα πού ἀπαρτίζουν τόν κύκλο πρέπει νά εἶναι κατά τό δυνατόν πάντοτε τά ἴδια καί νά μήν ἀπουσιάζουν ἀπό τίς συνεδριάσεις χωρίς σοβαρό λόγο. Ἡ προσέλευση νέων μελῶν νά γίνεται μετά ἀπό κατατοπισμό στά καθήκοντά τους καί στά ζητήματα πού ἀφοροῦν στίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μέ τόν Πνευματικό Κόσμο.

Γιά τήν πραγματοποίησι φαινομένων ὀλκῆς, ὅπως ὑλοποιήσεων ἢ προσκομίσεων, εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητος ὁ πλήρης ψυχο-πνευματι-

κός συντονισμός όλων τῶν μελῶν. Ἐν τούτοις δέν πρέπει νά ἐπιδιώκουν ἐπίμονα τήν παραγωγή φαινομένων, οὔτε νά βασιζοῦν τήν πίστη τους σ' αὐτά, ἀλλά νά δίνουν μεγαλύτερη προσοχή στίς ἠθικές διδασκαλίες. Ὅφειλουν νά αἰσθάνονται ὅπως ὅταν εὐρίσκονται στήν ἐκκλησία. Ἐκκλησία, σημαίνει συνέλευσιν ἢ δέ πνευματιστική ἐπικοινωνία εἶναι διπλή ἐκκλησία, διότι περιλαμβάνει δύο συγκεντρώσεις, τῶν ἀνθρώπων καί τῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων, πού ἐπιδιώκουν τόν ἴδιο σκοπό, ἦτοι τήν μετάδοση τοῦ θείου λόγου.

4. Τό περιβάλλον. Ἡ αἴθουσα ἐντός τῆς ὁποίας πραγματοποιεῖται ἡ συνεδρίαση πρέπει νά εἶναι ἀπομονωμένη, μακριά ἀπό ἐξωτερικούς θορύβους, μέ κανονική θερμοκρασία καί μᾶλλον λιτή σέ διακόσμηση.

Τό φῶς δέν πρέπει νά εἶναι πολύ ἔντονο. Ἐάν πρόκειται νά λάβουν χώραν ἐκδηλώσεις φυσικῶν φαινομένων, προτιμώτερο εἶναι τό ἡμίφως. Στίς περιπτώσεις ὑλοποιήσεων τό διάμεσον ἀπομονώνεται μέ παραπέτασμα σέ μία γωνία τῆς αἴθουσας, γιά νά εὐρίσκεται σέ πλήρες σκότος. Τό ἀπόλυτο σκότος σέ ὀλόκληρη τήν αἴθουσα δέν ἐνδείκνυται. Ἐάν συμβοῦν ταραχώδεις ἐκδηλώσεις, ἀναστέλλονται μέ τήν αὔξηση τοῦ φωτισμοῦ.

Τά καθίσματα πρέπει νά εἶναι ἄνετα, γιά νά ἀποφεύγεται ἡ κόπωση τῶν μελῶν ἐκ τῆς σχετικῆς ἀκίνησιος.

Ὁ χρόνος δέν ἔχει ἰδιαιτέρη σημασία γιά τήν ἐπικοινωνία, ὅταν πληροῦνται σέ ἱκανοποιητικό βαθμό οἱ ἄλλες προϋποθέσεις. Ὅμως στίς πόλεις ὁ καλλίτερος χρόνος ἐπικοινωνίας εἶναι κατά τίς νυκτερινές ὥρες, διότι τά πάντα ἡσυχάζουν ἀπό τήν τύρβη τῆς ἡμέρας καί τό περιβάλλον ἀποκτᾷ μεγαλύτερη ἡρεμία.

Οἱ ἀτμοσφαιρικές καί μετεωρολογικές συνθήκες, εἶναι γνωστό ὅτι ἐπιδροῦν στήν ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ μελέτη τῶν ἐπιδράσεων αὐτῶν δέν ἔχει προχωρήσει σέ μεγάλο βάθος ἀπό τήν ἐπιστήμη, γι' αὐτό λέμε ἀπλῶς, ὅτι ὅταν ἐπικρατεῖ κάποια δυσθυμία ἢ ἀτονία στόν κύκλο, ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω παραγόντων, ἡ ἐπικοινωνία καλό εἶναι νά ἀναβάλλεται.

Μετά τήν λήξη τῆς ἐπικοινωνίας πρέπει νά γίνεται κριτικός ἔλεγχος τῆς ταυτότητος τῶν ἐμφανισθέντων πνευμάτων καί τοῦ περιεχομένου τῶν ἀνακοινώσεών τους. Τήν ἐργασία αὐτή ἀναλαμβάνουν μόνον τά πύο πεπειραμένα μέλη τοῦ κύκλου, καί μάλιστα ἐκεῖνα πού ἔχουν ἀνεπτυγμένη διαίσθηση.

6. Πλαστές πνευματικές ταυτότητες

Τό κεφάλαιο γιά τίς ταυτότητες τῶν πνευμάτων εἶναι ἀπό τά δυσκολώτερα στόν πνευματισμό. Χρειάζεται μεγάλη πείρα, συνεχῆ ἐπαγρύπνηση καί πλήρης ἔλεγχος τῶν μεσαζόντων καί τῶν κειμένων τους, γιά νά βεβαιωθῆ κάποιος ὅτι δέν παρεισέφρυσαν στήν ἐπικοινωνία πονηρά πνεύματα.

Τά ἀγαθά πνεύματα δέν ἔχουν ἀνάγκη νά δώσουν ψευδεῖς ταυτότητες, διότι σκοπός τους εἶναι νά βοηθήσουν καί ὄχι νά παραπλανήσουν τοὺς ἀνθρώπους. Μερικές φορές μάλιστα ὁμιλοῦν χωρίς νά δίδουν ὄνομα, ὅταν εἶναι τελείως ἄγνωστοι στά μέλη τοῦ κύκλου ὅπου παρουσιάζονται καί τό ὄνομά τους δέν ἔχει καμμία σημασία, ἀφοῦ οἱ πιστοί δέν θά εἶναι σέ θέση νά πιστοποιήσουν τήν ταυτότητα τοῦ πνεύματος.

Ὄταν ὑφίστανται εἰδικοί λόγοι, τότε τά ἀγαθά πνεύματα, πού καθ' ἑαυτά εἶναι ἄγνωστα ὡς ὄντότητες, δίδουν ἄλλα ὀνόματα ἀπό τά πραγματικά τους. Στήν περίπτωση αὐτή δέν πρόκειται γιά πλαστή ταυτότητα, ἀλλά μάλλον γιά «φιλολογικό ψευδώνυμο», ἀφοῦ ὁ ἀπώτερος σκοπός τοῦ πνεύματος εἶναι ἀγαθός. Αὐτό συνέβαινε π.χ. στά Μαντεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὅπου προσήρχοντο ὑψηλές ὄντότητες καί ἀπαντοῦσαν στά ἐρωτήματα ἢ προφήτευσαν δίδοντας ὀνόματα τῶν θεῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιά νά γίνουν ἀποδεκτές οἱ ὁδηγίες καί συμβουλές των ἀπό τοὺς προσερχομένους πιστούς.

Ἄρα, **πλαστές ταυτότητες** χρησιμοποιοῦν **μόνον τά πονηρά πνεύματα**, ὅταν δίδουν ψεύτικα ὀνόματα (γνωστά ἢ ἄγνωστα ἢ φανταστικά), μέ ἀπώτερο σκοπό τήν παραπλάνηση.

Στόν Πνευματικό Κόσμο μεταξύ τῶν ψυχῶν δέν ὑπάρχουν ἄγνωστα σημεία. Τά πάντα διά τοὺς πάντες εἶναι γνωστά. Ἔτσι καί τά πονηρά πνεύματα εἶναι σέ θέση νά γνωρίζουν πολλές λεπτομέρειες ἀπό τήν γήινη διέλευση τῶν ψυχῶν, τίς δραστηριότητες, τίς σχέσεις μέ τοὺς συγγενεῖς τους κ.λπ.

Ὄταν λοιπόν μία κοινή ψυχή Α παρουσιάζεται σέ κάποιον πνευματιστικό κύκλο καί ὁμιλεῖ πρός τά ἀγαπημένα της πρόσωπα, εἶναι δυνατόν κάποιο ἰσχυρότερο πονηρό πνεῦμα νά τήν ἀπωθήσει, νά καταλάβει αὐτό τήν θέση της καί νά συνεχίσει τήν ὁμιλία μέ τό ἴδιο ἀκριβῶς ὕφος, ἀπαντώντας στίς ἐρωτήσεις τῶν γηίνων, οἱ ὅποιοι πείθονται ὅτι πράγματι τό ὁμιλοῦν πνεῦμα εἶναι τό γνωστό τους πρόσωπο Α, χωρίς νά ἀντιληφθοῦν τήν ἀλλαγῆ.

Ἐάν ὁ πνευματικός ὁδηγός τοῦ μεσάζοντος εἶναι ἰσχυρό ἀγαθό πνεῦμα, τότε θά ἀπομακρύνει τό παρείσακτο πονηρόν. Ἐάν ὁμως ἡ

ἀκτινοβολία τοῦ τελευταίου εἶναι ἰσχυρότερη, τότε θά παραμείνει στήν θέση τοῦ ὀμλοῦντος, δίδοντας τήν ταυτότητα τῆς ὄντοτητας Α, ἡ ὁποία βεβαίως εἶναι πλαστή.

Ἐπομένως τοῦ πονηροῦ πνεύματος εἶναι νά κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη τῶν γηίνων, ἐξασφαλίζοντας μόνιμη θέση στή σκέψη τους, ὥστε σέ ἄλλη περίπτωση νά τοὺς ἐμπαίξει, μεταδίδοντας ψεύτικες πληροφορίες ἢ ὁδηγίες.

Στίς περιπτώσεις τῶν κοινῶν ψυχῶν πού ὑποκαθίστανται ἀπό πονηρά ἢ ἄστατα πνεύματα, δέν εἶναι εὐκόλος ὁ ἔλεγχος ἐκ μέρους τῶν παρισταμένων, πού συνήθως δέν ἔχουν ἀρκετή πείρα σέ αὐτά τά ζητήματα, ἢ ἔχουν ὑπερβολική ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό τους καί στοῦ διάμεσο τοῦ ἰδιοῦ των κύκλου, ὥστε νά μήν θεωροῦν ἀπαραίτητο τόν ἔλεγχο. Ὁ ἐγωισμός αὐτός, νά θεωροῦν τό κέντρο τους μοναδικό σέ ἀξία καί δυνατότητα ἐπικοινωνίας μέ τόν Πνευματικό Κόσμο, διευκολύνει τοὺς παρείσσакτους στόν σκοπό τους.

Ἡ ἐπαλήθευση τῶν πληροφοριῶν πού δίδονται, δέν ἀποτελεῖ ἀρκετή ἀπόδειξη τῆς ταυτότητας τοῦ πνεύματος. Γι' αὐτό ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τοιαύτης φύσεως ἐπικοινωνίες πρέπει νά εἶναι ἰδιαίτερα προσεκτικοί. Ἡ ἀγνότητα τοῦ μεσάζοντος, ὁ ἐξαγνισμός τοῦ χώρου μέ τό λιβάτισμα, ἡ καλή ἐσωτερική διάθεση τῶν παρευρισκομένων, ἡ ἀποφυγή ἐρωτήσεων ὑλικοῦ περιεχομένου κ.λπ., συντελοῦν στήν ἀπομάκρυνση τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί ἐνίσχυση τῶν ἀγαθῶν. Δέν ἐξασφαλίζουν ὅμως ποτέ τήν ἀπόλυτη βεβαιότητα, διότι ἔτσι εἶναι πλασμένος ὁ κόσμος μας, νά μήν ὑπάρχει τίποτα τό ἀπόλυτο.

Οἱ πλαστές ταυτότητες εἶναι εὐκολώτερες ὅταν τό διάμεσον εὐρίσκεται σέ ὑπνώση, διότι δέν ἐλέγχει τόν ἑαυτό του. Ὁ ἐν ἐγρηγόρσει μεσάζων, ὅταν ἔχει ὑψηλό ἠθικό ἀνάστημα μπορεῖ νά διαχωρίζει τήν ποιότητα τῆς ἀκτινοβολίας πού δέχεται, μέχρις ἐνός βαθμοῦ. Ἐπίσης, στά ὄνειρα καί στά ὁράματα εἶναι ἀρκετά δύσκολη γιά τά πονηρά πνεύματα ἡ πλαστοπροσωπία, διότι δέν μποροῦν εὐκόλα νά ὑποκλέψουν τό ἀστρικό σῶμα μᾶς ὄντοτητας καί νά ἐμφανισθοῦν ἀντ' αὐτῆς.

Ἐκεῖνο πού ἔχει πρωταρχική σημασία στόν πνευματισμό, εἶναι μόνον ὁ **Λόγος**. Διά τοῦ λόγου γίνεται ὁ ἔλεγχος καί ἡ ἀπόδειξη τῆς ταυτότητας. Διότι κάθε πνευματική ὄντοτητα ἔχει ἰδικόν της λόγον, πού σημαίνει τήν ποιότητα τῆς οὐσίας της καί δέν μοιάζει μέ κανέναν ἄλλον. Ἐάν λοιπόν γνωρίζουμε καλῶς τόν λόγον τῆς ὄντοτητας Α, κατά βάθος καί ὄχι ἐπιφανειακά, τότε οὐδεὶς μπορεῖ νά μᾶς ἐξαπατήσει ἐμφανιζόμενος ὡς ὁ Α.

Ὅταν ὁ ἐρευνητής ἐντροφᾷ στίς γνώσεις πού ἔχουν μεταδώσει οἱ

Οὐράνιοι Διδάσκαλοι, τότε καθαρίζεται τό πνευματικό του κριτήριο ἐπί τῆς διακρίσεως τῶν δύο ἀντιθέτων φωτισμῶν, δηλ. τῶν δύο ἀντιθέτων μορφῶν τοῦ Λόγου, ὅποτε ὀξύνεται ἡ ἰκανότητά του νά ἀντιλαμβάνεται ἄμεσα πότε τό ὁμιλοῦν πνεῦμα εἶναι ἀγαθό καί πότε πονηρό. Διότι στήν περίπτωσι αὐτή δέν κρίνει ἀπό τά λεγόμενα τοῦ πνεύματος, οὔτε ἀπό τά τυχόν φαινόμενα πού συμβαίνουν, ἀλλά ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ Λόγου, τόν ὁποῖο συλλαμβάνει τό ὑποσυνείδητο διά τῆς διαισθήσεως καί μεταδίδει στό πνεῦμα τό ἀποτέλεσμα τῆς γνωματεύσεώς του.

Βεβαίως, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέν βρίσκονται σ' αὐτό τό ἐπίπεδο, πολύ περισσότερο δέ ὅσοι εἶναι τελείως ἀδασεῖς ἀκόμη καί στίς στοιχειώδεις ἀρχές τοῦ πνευματισμοῦ. Μερικοί ἔχουν τήν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι σέ θέση νά κρίνουν καί νά διακρίνουν σωστά, ἀλλά συνήθως ἀπατώνται ἐξ ὑποβολῆς τοῦ Ἀντιστρόφου Λόγου διά τῆς πνευματικῆς ψευδαισθήσεως. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τό θεῖο χάρισμα νά διαισθάνονται ἄμεσα καί μέ ἀπόλυτη ὀρθότητα σέ ποιά κατηγορία ἀνήκουν τά πνεύματα. Οἱ ἄλλοι ὀφείλουν νά ἀσκηθοῦν ἐπί τῆς διακρίσεως τῶν ἐννοιῶν, γιά νά εἶναι σέ θέση νά ἀντιλαμβάνονται τήν ἀληθινή ταυτότητα τοῦ πονηροῦ πνεύματος, ἀπό ἐλάχιστα ἀνεπαίσθητα σφάλματα πού πιθανόν νά διαπραῖξει κατά τήν μετάδοσι τοῦ λόγου του.

Στήν περίπτωσι πού τό πονηρό πνεῦμα μεταδίδει κάποια διδασκαλία ἀνώτερης σχετικῶς στάθμης ἀπό τά τετριμμένα, εἶναι δυνατόν νά διαπιστωθῇ ἡ πλαστή του ταυτότητα ἀπό τίς ἀνακρίβειες πού πιθανόν νά εἰπεῖ. Μερικά πνεύματα, γιά παράδειγμα, μεταδίδουν ὅτι στόν Οὐρανό ὑπάρχουν ἀνάκτορα, κῆποι, βιβλιοθήκες καί ἄλλα, πρὸς ἐνασχόλησι τῶν πνευμάτων. Τέτοιες γήινες κατασκευές δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν στόν Πνευματικό Κόσμο, ὅπου δέν ὑφίσταται ὕλη. Ἄρα, ὑπαγορευθῆσαν ἀπό πονηρά πνεύματα, μέ σκοπό νά ἔλξουν τήν προσοχή καί νά ἐντυπωσιάσουν τούς ἀνθρώπους ἀποβλέποντας σέ ἀπώτερους στόχους.

Τά πονηρά πνεύματα μποροῦν νά ἐμφανίζονται μέ τό ὄνομα ὁποιοδήποτε ἐκ τῶν Μεγάλων Διδασκάλων τοῦ Οὐρανοῦ (Σωκράτους, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Κομφουκίου, Ὀμήρου κ.λπ.), γιά νά δώσουν μεγαλύτερο κύρος σέ ὅσα λέγουν. Μόνον τά ὀνόματα «Ο ΩΝ» καί «ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» δέν δύναται νά τά πλαστογραφήσουν, διότι τοῦτο ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἀπό τούς Θεῖους Νόμους.

Ἐρχόμαστε τώρα στό μεγάλο ἐρώτημα: Ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά ὑποπέσουμε στήν ἀπάτη πονηροῦ πνεύματος, μήπως πρέπει νά ἀπαγορευθοῦν οἱ ἐπικοινωνίες καί γενικώτερα ὁ πνευματισμός;

Ἡ ἐξαπάτησι εἶναι ἓνα ἀπό τά ἐπιχειρήματα ὅσων κατακρίνουν τόν

πνευματισμό. Δίνουν όμως έκταση μεγαλύτερη τῆς πραγματικῆς σέ αὐτό τό ζήτημα, καταλήγοντας σέ λανθασμένα συμπεράσματα.

Τά πονηρά πνεύματα δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξαπατοῦν ἐπ' ἄπειρον. Κάποτε οἱ πιστοί ἀντιλαμβάνονται τί συμβαίνει, συνηθίζουν στίς διακρίσεις τοῦ λόγου καί ὀξύνεται ἡ ἀντίληψή τους, ὥστε νά συνδιαλέγονται μόνο μέ τά ἀγαθὰ πνεύματα. Ἐάν ὁμως δέν περνοῦσαν ἀπό τό στάδιο τῶν δοκιμασιῶν, μέ τίς ἀπαραίτητες ἀσκήσεις, οὐδέποτε θά ἔφθαναν στό σημεῖο νά διαχωρίζουν μόνοι τους τό ὀρθό ἀπό τό ἐσφαλμένο.

Ὅταν ἓνας μαθητής διδάσκεται Μαθηματικά, καλεῖται νά λύνει καί ἀσκήσεις. Κατά τήν προσπάθεια τῆς λύσεως ἀσφαλῶς διαπράττει πολλά λάθη, μέχρι νά ἀποκτήσει τήν ἀπαιτούμενη πείρα. Μήπως πρέπει νά σταματήσει τήν ἐξάσκηση, μέ τήν σκέψη ὅτι θά κάνει λάθος στή λύση; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τά λάθη δέν θά συνεχισθοῦν ἐπ' ἄπειρον, ἀλλά κάποτε θά μπορεῖ νά λύνει ὅποιαδήποτε ἀσκηση χωρίς λάθος. Ἐάν ὁμως ἀπέφυγε τήν ἐξάσκηση, ἀντιγράφοντας τίς λύσεις ἀπό ἄλλους, οὐδέποτε θά ἔφθανε στό σημεῖο νά ἀναπτύξει τίς ἀτομικές του ἰκανότητες.

Στήν ἀρχική περίοδο τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ πνευματισμός ἦταν στήν ἡμερήσια διάταξη. Ὅλοι οἱ προφῆτες, οἱ θεραπευτές, οἱ ἔχοντες χάρισμα γλωσσολαλίας κ.λπ., ἦσαν διάμεσα, ἀσχέτως ἐάν ἡ ἐπικοινωνία λεγόταν «θεοπνευστία».

Στούς χρόνους ἐκείνους μποροῦμε νά εἰποῦμε ὅτι οἱ ἐπικοινωνίες ἦσαν πολύ καθαρές, ἀπαλλαγμένες ἀπό ἐπεμβάσεις ξένων πνευμάτων, διότι οἱ χριστιανοί, λόγω τῆς ἰσχυρᾶς τῶν πίστεως, ἐπροστατεύοντο ἀπό δυναμικούς Ἄγγελους φύλακες.

Βαθμαῖα ὁμως ἄρχισε νά ἐκπίπτει ἡ πίστη ἀπό τήν ἀρχική αἴγλη της καί νά μειώνονται τά πνευματικά χαρίσματα μεταξύ τῶν πιστῶν. Τότε ἄρχισαν νά παρεμβαίνουν στίς ἐπικοινωνίες πονηρά πνεύματα, πού μέ τήν τέχνη τοῦ σοφιστικοῦ λόγου ἔσπερναν ζιζάνια στίς τάξεις τῶν χριστιανῶν. Ὁ φανατισμός καί ὁ ἐγωισμός ἔδιναν τροφή γιά νά ἀναπτυχθοῦν τά ζιζάνια, δηλαδή οἱ διχογνωμίες καί οἱ συγκρούσεις μεταξύ τους. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐξέλιξης ἦταν ἡ μεγάλη διάδοση τῆς **ψευδοπροφητείας** καί τοῦ **Μοντανισμοῦ***, πού συντάραξαν τήν Ἐκκλησία κατὰ τόν Β' αἰῶνα.

* Ὁ Μοντανός καταγόταν ἀπό τήν Φρυγία καί ἦταν ἱερέας τῆς Κυβέλης. Ὅταν προσχώρησε στόν Χριστιανισμό, κατελήφθη αἰφνιδίως ὑπό τοῦ «ἀντικειμένου πνεύματος» καί ἔδρασε τήν «νέα προφητεία». Ἡ αἵρεσή του ὀνομάστηκε Μοντανισμός καί καταπολεμήθηκε σφοδρά ἀπό τούς Πατέρες. Ἐξαφανίστηκε μετά τόν Γ' αἰῶνα. (Βλ. σχετικά στό βιβλίο «Πνευματισμός», σελ. 299-303).

Γιά νά σταματήσει ἡ ἀνεξέλεγκτη σύγχυση, ἡ Α' Οἰκουμενική σύνοδος ἀπαγόρευσε ἐντελῶς τίς ἐπικοινωνίες. Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία τηρεῖ ἀρνητική στάση ἐναντι τοῦ πνευματισμοῦ, ὅμως μέ πολύ διαφοροτικά ἐπιχειρήματα, χωρίς μάλιστα νά γνωρίζει τήν οὐσία τοῦ θέματος.

Ἐάν τότε ἡ ἀπαγόρευση ἦταν ἐπιβεβλημένη, σήμερα δέν συμβαίνει τό ἴδιο, διότι ἐπικρατοῦν πολύ διαφοροτικές ἱστορικές συνθήκες. Τό ἀνθρώπινο πνεῦμα ἐξελίχθηκε ἀρκετά, ὥστε νά μπορεῖ νά διακρίνει τό λευκό ἀπό τό μέλαν φῶς. Ὁ φανατισμός πού ὑπῆρχε τότε ὑπέρ τῆς πίστεως, σήμερα δέν ὑφίσταται. Ἡ εὐρυνση τοῦ πνευματικοῦ ὀρίζοντος παρέχει τήν δυνατότητα ὀρθῆς χρήσεως τοῦ θείου αὐτοῦ δώρου τῆς ἐπικοινωνίας, πού ὁ Κύριος παραχώρησε στόν ἀνθρώπο, μέσα στά πλαίσια τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Ὅλα τά εἰς τούς Οὐρανοῦς πνεύματα εἶναι ἐλεύθερα νά ἐπικοινωνοῦν, τόσο τά ἀγαθά ὅσο καί τά πονηρά, ὅταν εὐρίσκουν κατάλληλο μέσο μεταδόσεως τοῦ λόγου των. Ἐάν ἀπαγορευθῇ ἐπισημῶς ὁ πνευματισμός, αὐτό πού θά γίνει στήν πράξη εἶναι νά ἀποκλεισθοῦν ἀπό τίς ἐπικοινωνίες μόνον τά ἀγαθά πνεύματα. Διότι τά πονηρά δέν ἔρχονται σέ ἐπαφή μόνον μέ τά κοινά διάμεσα, πού τά ἐμπαίζουν μέ πλαστές ταυτότητες, ἀλλά ἔχουν καί ἰδικά τους ὄργανα, ἦτοι ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους εἰς αὐτά, οἱ ὁποῖοι δέν περιορίζονται ἀπό τίς τυχόν ἀπαγορεύσεις τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς Πολιτείας.

Ἐπομένως, διά τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, παύει νά ὑφίσταται ἡ ἀναγκαία ἰσορροπηση δυνάμεων στίς ἐνέργειες καί ἐπιδράσεις τῶν δύο ἀντιθέτων Παρατάξεων ἐπί τῆς Γῆς. Θά ἐπικρατήσῃ τότε γενικά ἡ Μέλαινα φάτιση, πρὸς μέγιστη βλάβη ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος, διότι δέν θά ὑπάρχει τό «ἀντίπαλον δέος» γιά νά τήν ἀντικρούσει. Αὐτό ἀκριβῶς ἐπιδιώκει τό Πονηρό πνεῦμα, διά μέσου τῆς συκοφαντικῆς δυσφημίσεως τοῦ πνευματισμοῦ.

Οἱ πλαστές πνευματικές ταυτότητες εἶναι ἓνα μέσον ἐξασκίσεως τῶν ἀνθρώπων στή διάκριση τοῦ καλοῦ ἀπό τοῦ κακοῦ. Ἡ ἀποφυγή τῆς ἀσκήσεως εἶναι ὑπόβολή τοῦ Ἀντιστρόφου Λόγου, ὁ ὁποῖος δίδει μέν λογικοφανῆ ἐξήγηση σέ αὐτό τό σημεῖο, ἀλλά ὁ πραγματικός σκοπός του εἶναι πολύ διαφοροτικός.

Ὅταν ὁ πνευματιστής εἶναι πιστός εἰς τόν Κύριον, δέν διατρέχει κινδύνον. Ἀκόμη καί ἂν ἀπατηθῇ πρὸς στιγμήν ἀπό πονηρό πνεῦμα, θά ἔλθουν ἀμέσως σέ βοήθειά του ἄλλα ἰσχυρότερα ἀγαθὰ πνεύματα, γιά νά τόν προστατεύσουν. Ἀρκεῖ ἡ ψυχὴ του νά εἶναι ἀγνή καί τό πνεῦμα του καθαρό ἀπό πονηρές σκέψεις.

Στό ζήτημα τῆς διακρίσεως τῶν πνευμάτων κατά τήν ἐπικοινωνία, ἔχει ἀπόλυτη ἰσχύ τό κριτήριον πού ἔθεσε ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ἀγαπητοί, μήν πιστεύετε σέ ὅποιοδήποτε πνεῦμα, ἀλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα ἐάν εἶναι ἐκ τοῦ θεοῦ, διότι στόν κόσμον ἔχουν ἐξέλθῃ πολλοί ψευδοπροφήτες. Ἀπό αὐτό τό σημεῖο γνωρίζετε τό πνεῦμα τοῦ θεοῦ: Κάθε πνεῦμα τό ὁποῖο ὁμολογεῖ τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἐλθόντα (ὡς ἄνθρωπον) μέ σάρκα, εἶναι ἐκ τοῦ θεοῦ· καί κάθε πνεῦμα τό ὁποῖο δέν ὁμολογεῖ τόν Ἰησοῦν, δέν εἶναι ἐκ τοῦ θεοῦ, καί αὐτό εἶναι τό τοῦ ἀντιχριστοῦ, τό ὁποῖο ἀκούσατε ὅτι ἔρχεται καί τώρα βρίσκεται ἤδη μέσα στόν κόσμον» (Ἰωάννου, Ἐπιστολή Α', 4, 1-3).

Ἐάν λοιπόν ἐρωτηθῆ σχετικῶς τό ὁμιλοῦν πνεῦμα, ἀπό τήν ἀπάντησή του μπορεῖ νά γίνει σαφῆς διάγνωση τῆς ποιότητός του.

Οἱ πλαστές πνευματικές ταυτότητες εἶναι ἡ λυδία λίθος πρὸς ἐξακριβωση τῆς καθαρότητος τοῦ ἀκραιφνοῦς πνευματισμοῦ.

Σημειωτέον, τέλος, ὅτι μερικά ἄτομα πού ἐπικοινωνοῦν ἐν ἐργηγόρσει εἶναι δυνατόν νά δώσουν κείμενα καί ταυτότητες ὁμιλητῶν πού δέν προέρχονται ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας, ἀλλά ἐκπηγάζουν ἀπό τίς ἐνδόμυχες ἐπιθυμίες τους ἢ ἀπό τήν φαντασία τοῦ πνεύματός τους. Τά ἄτομα αὐτά, ὡς ἐπικοινωνοί, δέν εἶναι ἐξαγνισμένα καί εἶναι δυνατόν νά δημιουργήσουν μεγάλη σύγχυση σέ ἐκείνους πρὸς τούς ὁποίους ἀπευθύνονται.

7. Οἱ δύο μορφές τοῦ Λόγου καί τῆς Λογικῆς

Λόγος εἶναι ἡ ἔκφραση τῶν διανοημάτων μας.

Λογική δέ, εἶναι ἡ πειθῶ πού ἔχει ὁ λόγος.

Ἐπάρχουν δύο εἶδη λόγου: Ὁ ὀρθός καί ὁ ἐσφαλμένος. Ὁ πρῶτος ὁδηγεῖ πρὸς τό καλό, ἐνῶ ὁ δεύτερος πρὸς τό κακό.

Κατ' ἀκολουθίαν, ὑπάρχουν καί δύο εἶδη λογικῆς: ἡ ὀρθή καί ἡ ἐσφαλμένη.

Ἡ ὀρθή λογική ἔχει τήν πειθῶ τοῦ καλοῦ καί ἀποκαλεῖται **Λευκή λογική**. Ὁ δέ λόγος πού τήν διέπει εἶναι ὁ γνήσιος **Ὄρθος λόγος** τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἐσφαλμένη λογική ἔχει τήν πειθῶ τοῦ κακοῦ καί ἀποκαλεῖται **Μέλαινα λογική**. Ὁ δέ λόγος πού τήν διέπει εἶναι ὁ ψευδής λόγος τῆς σοφιστικῆς ἀληθοφάνειας καί γι' αὐτό ἀποκαλεῖται **Ἀντίστροφος λόγος**.

Αὕτη εἶναι ἡ βασική διάκριση μεταξύ τῶν δύο μορφῶν τοῦ λόγου καί τῆς λογικῆς, ὅπως φαίνεται παραστατικά στό ἀκόλουθο διάγραμμα:

ΣΧΗΜΑ 1. Ο διαχωρισμός των μορφών του λόγου και της λογικής

Τό πρώτο συμπέρασμα από τήν άνωτέρω διάκριση είναι, ότι εάν κάτι μάς φαίνεται λογικό, αυτό δέν σημαίνει ότι είναι και σωστό. Μπορεί νά υπόκειται στην άληθοφάνεια τής μέλαινας λογικής, δηλαδή νά είναι κατ' ουσίαν έσφαλμένο. Έμεις όμως τό θεωρήσαμε σαν σωστό, διότι και ο αντίστροφος λόγος έχει τήν ίδιική του πειθώ στις εκφράσεις του, πού τίς διατυπώνει μέ σχετική λογικότητα.

Τό θέμα του διαχωρισμού έχει πρωταρχική σημασία για τόν πνευματισμό, διότι κατά τίς επικοινωνίες τά μέν άγαθά πνεύματα χρησιμοποιούν τήν λευκή λογική του όρθου λόγου, τά δέ πονηρά χρησιμοποιούν τήν μέλαινα λογική του αντίστροφου λόγου. Εάν λοιπόν ο άνθρωπος δέν έχει έξασκηθεί άρκετά στον διαχωρισμό των δύο έννοιών, τότε μπορεί νά παρασυρθί από τήν δεύτερη και νά πιστεύει ότι ακολουθεί τήν όρθότητα, ενώ στην πραγματικότητα ακολουθεί έναν δρόμο παραπλανητικό.

Τά άγαθά πνεύματα διά του όρθου λόγου λέγουν πάντοτε τήν άλήθεια, έστω και άν δέν είναι ολοκληρωμένα, ένεκα των απαγορεύσεων μεταδόσεως θεμάτων ή σημείων πού δέν πρέπει νά ανακοινωθούν, ή λόγω των περιορισμένων δυνατοτήτων τής ανθρώπινης διάνοιας.

Τά πονηρά πνεύματα διά του αντίστροφου λόγου διατυπώνουν τά έπιχειρήματά τους μέ άληθοφάνεια, μέ σκοπό τήν παραπλάνηση. Εάν είπουν κάποτε και μερικές άλήθειες, ο σκοπός τους παραμένει ο ίδιος· δηλαδή οί τυχόν στοιχειώδεις άλήθειες άποσκοπούν στην έλξη των άκροατών προς αυτά, ώστε νά επιτύχουν εύκολότερα τόν στόχο τους στή συνέχεια.

Οί δύο μορφές τής λογικής παρομοιάζονται μέ δύο **δίδυμες άδελφές**.

Αυτές παρουσιάζουν μεγάλη εξωτερική ομοιότητα, αλλά ο έσωτερικός τους κόσμος είναι έντελως διαφορετικός. Ἡ πρώτη ἀπό τίς δύο ἀδελφές ἔχει ἀγαθή καρδιά, συναισθηματισμό, εὐαισθησία, συμπόνια καί καλωσύνη. Ἡ δεύτερη ἔχει σκληρή καρδιά, ἀναισθησία, κακία, πονηρία καί ἀναγλησία.

Οἱ ιδιότητες αὐτές τοῦ χαρακτήρα των δέν διακρίνονται ἄμεσα ἀπό τήν εξωτερική τους ἐμφάνιση. Πῶς λοιπόν θά μπορέσει κάποιος νά διαγνώσει ποιά ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν εἶναι ἡ καλή καί ποιά ἡ κακή;

Αὐτό μπορεῖ νά γίνει μόνον ὅταν ἐκδηλώσουν ἐμπράκτως τίς προτιμήσεις ἢ ἀπόψεις τους σέ ὅποιοδήποτε θέμα. Τότε ἀποκαλύπτεται ἡ ἐσωτερική τους ποιότητα, γίνεται φανερός ὁ χαρακτήρας τους, καί ὁ ἐρευνητής διαπιστώνει μέ εὐχέρεια τί συμβαίνει στό βάθος τῶν ὄντοτήτων τους, διότι οἱ πράξεις τους ἔφεραν στήν ἐπιφάνεια τήν πραγματική εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ των κόσμου.

Τό αὐτό συμβαίνει μέ τίς δύο μορφές τῆς λογικῆς. Ἡ μεγάλη εξωτερική τους ομοιότητα ἔχει ἰσοδύναμη πειθῶ πρὸς τοὺς ἀκροατές, ὥστε πολύ δύσκολα θά μπορούσε κάποιος νά τίς ξεχωρίσει, βασιζόμενος ἀποκλειστικά σ' αὐτήν.

Ἡ ἀσκηθεῖσα πειθῶ ὁδηγεῖ τοὺς ἐνδιαφερόμενους νά ἐφαρμόσουν στήν πράξη τίς ὑποδείξεις τους, μέ τήν βεβαιότητα ὅτι θά ἀποδώσουν κάτι τό καλό. Ποιό θά εἶναι, ὅμως, τό τελικό ἀποτέλεσμα;

Ἐάν ἐπρόκειτο γιά τήν λευκή λογική, τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι πραγματι καλό, θετικό καί εὐεργετικό. Ἐάν ὅμως ἐπρόκειτο γιά τήν μέλαινα λογική, τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι κακό, καταστροφικό καί ὀλέθριο. Οἱ ἐφαρμόσαντες τότε τίς ὑποδείξεις της ἀντιλαμβάνονται τό λάθος τους, μετανοοῦν, ἀλλά εἶναι πλέον ἀργά.

Μερικοὶ ἴσως διερωτηθοῦν: Πῶς εἶναι δυνατόν μία μορφή λογικῆς νά χαρακτηρίζεται σάν λανθασμένη;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι πού διατυπώνουν τίς ἀπόψεις τους μέ βία τήν μέλαινα λογική, ἀποκρύπτουν ἐπιμελῶς τά ἀρνητικά στοιχεῖα τῆς ὑποθέσεως ἢ μεγαλοποιοῦν τεχνηέντως τά θετικά της στοιχεῖα, ὥστε ἡ ἔλλη εἰκόνα πού παρουσιάζουν νά φαίνεται εὐνοϊκή πρὸς ὄλους. Ὅταν ὅμως λάβει χώραν ἡ ἐφαρμογή στήν πράξη, τότε παρουσιάζονται τά προβλήματα ἀπό τήν ἀπόκρυψη ἢ παραποίηση τῶν στοιχείων καί ἀποκαλύπτεται ἡ ἀπάτη.

Τό αὐτό συμβαίνει ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος στήν πορεία τῆς ζωῆς του λαμβάνει ἀποφάσεις πού στηρίζονται στήν μέλαινα λογική, ἐπειδή ἡ εἰκόνα πού παρουσιάζει εἶναι περισσότερο ἀρεστή στό πνεῦμα του.

Τοῦτο δέ, ὑπό τήν ἐπήρειά της, δίδει λανθασμένη κατεύθυνση στήν ὄντοτητα, φιμώνοντας τόν ψίθυρο τῆς λευκῆς λογικῆς, τῆς προερχόμενης ἀπό τήν συνείδηση.

Οἱ πολιτικοί ἡγέτες συνήθως ἐξαγγέλλουν μεγαλεπήβολα σχέδια γιά τήν ἀνόρθωση καί εὐημερία τῶν πολιτῶν, προβλέποντες ὑψηλά ποσοστά ἀνάπτυξης. Ἔτσι πείθουν τόν κόσμο γιά τίς ἱκανότητες καί τίς εἰλικρινεῖς τους προθέσεις, ὥστε νά διατηρηθοῦν στήν ἐξουσία. Ὄταν ὁμως ἐφαρμοσθοῦν τά σχέδιά τους, τά ἀποτελέσματα εἶναι πολύ κατώτερα τῶν προσδοκωμένων. Αὐτή εἶναι μία συνηθισμένη περίπτωση τῆς μέλαινας λογικῆς τοῦ πολιτικοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος παρασύρει τόν λαό διά τῆς πειθοῦς, γιά νά φέρει τελικά τήν καταστροφή.

Ὁ σκοπός, λοιπόν, εἶναι νά διαχωρίζουμε τήν λευκή ἀπό τήν μέλαινα λογική προτοῦ ἀποφασίσουμε νά τίς ἐφαρμόσουμε στήν πράξη. Ἡ ἐπιφανειακή πειθῶ τοῦ λόγου δέν εἶναι ἱκανοποιητικός παράγων γιά τήν ἐπίτευξη τῆς διακρίσεως, διότι καί οἱ δύο μορφές τῆς λογικῆς παρουσιάζουν ὀρθότητα, ἐπικαλούμενες πολλά ἐπιχειρήματα.

Τί πρέπει, τότε, νά γίνει;

Γιά νά καταστεῖ ὁ ἄνθρωπος ἱκανός νά διακρίνει σωστά τήν διαφορά τῆς λευκῆς λογικῆς ἀπό τήν μέλαινα, πρέπει νά ἔχει τήν βοήθεια τοῦ Θείου. Αὐτή ἀποκτάται διά τῆς πίστεως, τῆς εὐσέβειας καί τοῦ ἱλαροῦ φωτός. Ὁ **θεῖος φωτισμός**, λοιπόν, εἶναι ἐκεῖνος πού ἐξασφαλίζει στόν ἄνθρωπο τήν δυνατότητα νά ἀντιλαμβάνεται ἐκ τῶν προτέρων περί ποίας λογικῆς πρόκειται, ὥστε νά μήν παρασύρεται σέ ἐσφαλμένες ἐνέργειες ἀπό τήν ἀρνητική πειθῶ τῆς μέλαινας λογικῆς.

Ἡ ὑπαρξη τῶν δύο μορφῶν τοῦ λόγου καί τῆς λογικῆς ἐντάσσεται μέσα στά γενικώτερα πλαίσια τῆς **ἀρχῆς τῶν ἀντιθέσεων**. Σέ ὅλα τά πράγματα τοῦ ὕλικου κόσμου παρατηροῦνται ἀντιθέσεις, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν ὅπως ἡ σφῆρα καί ὁ ἄκμων, μέ σκοπό τήν κατεργασία τῶν ἀνθρωπίνων ὄντοτήτων.

Ὄταν ἓνας ἄνθρωπος φθάσει στό σημεῖο νά διακρίνει τήν διαφορά τῶν δύο ἐννοιῶν, σημαίνει ὅτι ἐπέτυχε τήν ἰσοστάθμιση. Ἐλάχιστοι ὁμως κατορθώνουν νά ἰσοσταθμιστοῦν. Οἱ περισσότεροι διακατέχονται ἀπό τίς ἐπιθυμίες τοῦ πνεύματός των, ὥστε νά θεωροῦν τό ἐσφαλμένον ὡς ὀρθόν καί ἀντίστροφα.

Γιά νά ὑπάρχει ἰσορροπία, οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νά ἰσοσταθμίζουν ὅλες τίς ἀντιθέσεις τῆς ζωῆς τους. Τό ἀντιστάθμισμα κάθε ἀντιθέσεως πρέπει νά εἶναι ἡ σωστή τῆς ἀντίθεση, διότι μιᾶ ἐνδεχόμενη κακή ἀντίθεση μεγεθύνει τό χάσμα τῆς ἀνισορροπίας.

Στό συγκεκριμένο θέμα μας, τοῦ λόγου καί τῆς λογικῆς, τό πρόβλημα ἐντοπίζεται στήν ἀντιμετώπιση τοῦ ἀντιστρόφου λόγου καί τῆς μέλαινας λογικῆς, ὥστε νά μήν παρασύρεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἀπάτη τοῦ πονηροῦ.

Στό προηγούμενο διάγραμμα (σχῆμα 1), θεωροῦμε ὅτι τά τεταρτημόρια τοῦ κύκλου ἔχουν ἴδιαν βαρύτητα, τό δέ κέντρον τοῦ κύκλου, ὅτι λειτουργεῖ ὡς σημεῖο ἰσορροπίας ἢ ὡς ἄξονας ἐνός θεωρητικοῦ ζυγοῦ, ἐκτέρωθεν τοῦ ὁποίου δροῦν οἱ ἀντίθετες δυνάμεις. Ἀπό τήν εἰκόνα αὐτή προκύπτει ὅτι ἡ ἰσοστάθμιση τῶν ἀντιθέσεων ἐπιτυγχάνεται ὄχι μεταξύ τῶν δύο μορφῶν τοῦ λόγου, οὔτε μεταξύ τῶν δύο μορφῶν τῆς λογικῆς, ἀλλά ἐναλλάξ, ἤτοι ἡ μία μορφή τοῦ λόγου ἀντισταθμίζεται διά τῆς ἐτέρας μορφῆς λογικῆς καί τἀνάπαλιν.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω προσδιορίζεται ὁ ἀκόλουθος κανόνας:

Ὁ Ἀντίστροφος λόγος ἀντιμετωπίζεται διά τῆς Λευκῆς λογικῆς, ἐνῶ ἡ Μέλαινα λογική ἀντιμετωπίζεται διά τοῦ Ὄρθοῦ λόγου.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ κανόνος αὐτοῦ δέν περιορίζεται μόνον στόν πνευματισμό, ἀλλ' ἐφαρμόζεται καί σέ ὅλες τίς ὑποθέσεις τῆς γήινης ζωῆς μας, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν λανθασμένες θεωρίες ἢ προσπάθεια ἐπιβολῆς λανθασμένων ἀπόψεων σέ ὁποιοδήποτε ζήτημα.

Ἐπομένως ἡ ἀποκάλυψη τῶν σαθρῶν βάσεων τοῦ ἀντιστρόφου λόγου, πού προσπαθεῖ νά μᾶς πείσει γιά κάποιο ζήτημα πού μᾶς ἀφορᾷ, γίνεται διά τῆς ἀντιτάξεως τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς λευκῆς λογικῆς, πού ἀποδεικνύουν σαφῶς τήν σφαλερότητά του. Ὅταν πρόκειται δέ νά ἀντιμετωπίσουμε τά ἐπιχειρήματα τῆς μέλαινας λογικῆς σέ κάποιο θέμα, ἀφοῦ τήν ἀντιληφθοῦμε, ἀρκεῖ ἡ ὀλοσχερῆς ἀπόρριψή της διά τοῦ ὀρθοῦ λόγου, χωρὶς νά εἶναι ἀνάγκη νά καταβάλλεται προσπάθεια γιά περαιτέρω ἀνατροπή της διά τῆς ἀντιτάξεως ἀντιθέτων ἐπιχειρημάτων.

Τό πρόβλημα, λοιπόν, δέν εἶναι νά φέρωμε τόν ἀντίπαλό μας σέ κατάσταση ἰσορροπίας, ἀλλά νά μήν παρασυρθοῦμε οἱ ἴδιοι καί νά ἰσοροπήσουμε ἐναντι τῆς ὀρθότητος τῆς γνώσεως.

Τά πονηρά πνεύματα χρησιμοποιοῦν μέ ἀριστοτεχνικώτατο τρόπο τήν μέλαινα λογική, ὥστε πολλές φορές νά ἐξαπατᾶται καί ὁ σοφώτερος τῶν ἀνθρώπων. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τους. Ὁ δέ ἰδικός μας σκοπός δέν εἶναι νά πείσουμε τά πονηρά πνεύματα γιά τήν λανθασμένη δομή τῶν συλλογισμῶν τους, ἀλλά νά μήν ἐπιτρέψουμε στόν ἑαυτό μας νά παρασυρθῆ. Ὅταν δέ ἐκφράζουν ἀπλῶς λανθασμένες ἀπόψεις διά τοῦ ἀντιστρόφου λόγου, τότε αὐτές πρέπει νά κρίνονται διά τῆς ἰδικῆς μας λευκῆς λογικῆς, ὥστε νά μήν ὑποπέσουμε στήν παγίδα τους.

Τό παρόν θέμα, τῶν δύο μορφῶν τοῦ λόγου καί τῆς λογικῆς, τό ἐξετά-

σαμε σέ θεωρητικές βάσεις. Δέν έπεκταθήκαμε σέ συγκεκριμένα παραδείγματα, διότι κάτι τέτοιο θά απαιτούσε έκτενείς σχολαστικές αναλύσεις. Ο άναγνώστης μπορεί νά εφαρμόσει μόνος του τά άνωτέρω στίς ύποθέσεις πού τόν άφοροϋν.

8. Οί έσωτερικές και μεταφυσικές αναζητήσεις

Τίς τελευταίες δεκαετίες έχουν κυκλοφορήσει έκατοντάδες βιβλία και περιοδικά, άναφερόμενα σέ ποικίλα έσωτερικά και μεταφυσικά θέματα.

Τέτοια είναι: ή γιόγκα, ό διαλογισμός, ή μετενσάρκωση, ή παραψυχολογία, ή θεοσοφία, τά άρχαία μυστήρια, ή λευκή και ή μαύρη μαγεία, ή Σολωμονική, οί άνατολικές δοξασίες (βουδισμός, ίνδουισμός, ταοϊσμός, ζέν), οί προφητείες παλαιές και νεώτερες, οί διδασκαλίες διαφόρων νεώτερων διδασκάλων, ή άστρολογία, οί άπόκρυφες τέχνες, ή ύπερ-αισθητή αντίληψη, οί έναλλακτικές μέθοδοι θεραπείας (βελονισμός, σιάτσου, όμοιοπαθητική, άρωματοθεραπεία, ρεφλεξολογία κ.ά.), οί ποικίλες μορφές μαντείας, ή έρμηνευτική τών όνείρων, τό άνοιγμα τού τρίτου ματιού, οί βιολογικές άκτινοβολίες (αϋρα, Κίρλιαν), ή ψυχή και οί μεταθανάτιες έμπειρίες, τά άστρικά ταξίδια, τά ψυχικά και άστρικά πεδία, οί έμφανίσεις φαντασμάτων, τά όντα άπό άλλους κόσμους, οί χαμένοι πολιτισμοί, οί πολεμικές τέχνες κ.λπ. κ.λπ.

Ο κατάλογος δέν έχει τέλος. Η όρολογία δέ κάθε κατηγορίας είναι άκόμη περισσότερο πολύπλοκη και όλες μαζί συνιστοϋν έναν πρωτοφανή λαβύρινθο γνώσεων και άπόψεων.

Η μεγάλη κυκλοφορία όλων αυτών φανερώνει ότι ύπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι, ιδιαίτερα νεοί, οί όποιοί ψάχνουν για τήν αλήθεια σέ περιοχές πέρα άπό τίς γνωστές και καθιερωμένες άπό τήν παράδοση. Αυτές δέν τούς ίκανοποιοϋν πλέον, γι' αυτό αναζητοϋν κάτι άλλο, κάτι πού και οί ίδιοι δέν γνωρίζουν τί ακριβώς είναι, ψάχνοντας στά τυφλά.

Γεννάται τώρα τό ερώτημα: Τό πλήθος αυτό τών αναζητητών τής αλήθειας ίκανοποιείται άπό τήν περιπλάνησή του στα άνωτέρω θέματα ή όχι; Μέ άλλα λόγια, βρίσκουν τελικά αυτό πού τούς δίνει τήν έσωτερική αίσθηση πληρότητας άπό τήν επίλυση τών άποριών τους;

Η άπάντησή μας είναι, άνεπιφύλακτα, ΟΧΙ! Η μεγάλη πλειοψηφία τών προηγούμενων αναζητητών δέν ίκανοποιείται άπό τίς άπαντήσεις

πού παίρνει, μέ αποτέλεσμα νά εμπλέκονται σέ μεγαλύτερη σύγχυση, χωρίς νά γνωρίζουν πού νά κατευθυνθοῦν, χαμένοι μέσα στόν σκοτεινό λαβύρινθο τῶν ἐσωτερικῶν καί μεταφυσικῶν διδαχῶν.

Καί τί γίνεται στή συνέχεια; Ἀφοῦ περιπλανηθοῦν γιά ἓνα διάστημα ἀσκόπως μέσα στόν λαβύρινθο, οἱ περισσότεροι ἀκολουθοῦν δύο ἐπιλογές: Ἡ ἐγκαταλείπουν ἐντελῶς τήν προσπάθεια, ἀπό πνευματική κόπωση καί ἀπογοήτευση, ἢ προσηλώνονται σέ μία ἀπό τίς διδαχές πού ἔτυχε νά ἔχουν συναντήσει καί ἔκτοτε παραμένουν πιστοί ὁπαδοί καί ὑποστηρικτές της. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού κατορθώνουν τελικά νά βροῦν τήν ἔξοδο ἀπό τόν λαβύρινθο.

Ποιά εἶναι, ὁμως, ἡ ἔξοδος καί πῶς θά τήν ἀντιληφθῆ ὁ περιπλανώμενος ἀναζητητής τῆς ἀληθείας;

Ὅταν κάποιος βρίσκεται μέσα σέ ἓνα δαιδαλώδες σκοτεινό σπήλαιο, κρατώντας μόνον ἓνα μικρό φανάρι, ἀπό παντοῦ τόν κατακλύζει τό σκότος τοῦ σπηλαίου. Αἴφνης σέ μακρυνή ἀπόσταση διακρίνει μιά ἀμυδρή ἀκτίνα φωτός. Βοηθούμενος ἀπό τό φανάρι του, γιά νά μήν σκοντάψει καθ' ὁδόν, κινεῖται γρήγορα πρὸς τό σημεῖο ἐκεῖνο, γεμάτος ἐλπίδες ὅτι ἀνακάλυψε τήν ἔξοδο. Καί πράγματι, φθάνοντας ἐκεῖ ἐξέρχεται ἀπό τό σπήλαιο, αἰσθανόμενος μεγάλη ἀνακούφιση καί ἀγαλλίαση, διότι κατακλύζεται πλέον ἀπό τό ὑπέρολαμπρο ἡλιακό φῶς.

Ἐπομένως ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ σκότους καί τοῦ φωτός εἶναι τόσο σαφής, ὥστε δέν χρειάζεται ἄλλες διευκρινήσεις.

Ὅταν ὁ χαμένος στό σπήλαιο ἀνακαλύψει τήν ἔξοδο, εἶναι ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι ἐκεῖνη εἶναι πραγματικά ἡ ἔξοδος, διότι ἔχει ἄμεση ἐμπειρία τοῦ ἄπλετου φωτός, σέ σύγκριση μέ τό σκότος στό ὁποῖο βρισκόταν προηγουμένως.

Στήν περίπτωση, τώρα, τοῦ λαβύρινθου τῶν ἐσωτερικῶν καί μεταφυσικῶν διδαχῶν, ποιά εἶναι ἡ ἔξοδος;

Ἀσφαλῶς εἶναι ἐκεῖνη πού παρέχει στόν ἀναζητητή τήν ἀπόλυτη αἴσθηση πληρότητος τοῦ φωτισμοῦ καί τήν οὐσιαστική ἱκανοποίηση σέ ὅλα τά ἐρωτήματα πού τόν ἀπασχολοῦν.

Προκειμένου νά ἐντοπίσουμε αὐτή τήν ἔξοδο, κατατάσσουμε, σύμφωνα μέ τίς προσωπικές μας ἀπόψεις, ὅλα τά ἀνωτέρω κείμενα βιβλίων ἢ περιοδικῶν στίς ἀκόλουθες κατηγορίες, ὥστε νά ἀποκλείσουμε ἐκεῖνα πού δέν ἀντιπροσωπεύουν τό πραγματικό φῶς:

1η κατηγορία. Σ' αὐτήν ἀνήκουν τά κείμενα πού εἶναι ὀρθά μέν, ἀλλά κατάλληλα μόνον γιά τοὺς ἀνατολικούς λαούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολύ διαφορετικές συνήθειες καί πνευματικότητα ἀπό τοὺς δυτικούς. Τέτοια

είναι οί μεταφυσικές διδασκαλίες ανατολικού μυστικιστικού τύπου, οί πολύπλοκες ασκήσεις γιόγκα κ.ά. Από τούς δυτικούς μποροῦν νά ἐπωφεληθοῦν κάπως τά άτομα μέ ιδιαίτερη ψυχική καί πνευματική ἐξέλιξη, ὅταν διατηροῦν ἀπό προϋπάρξεις τους τήν ανατολική ιδιοσυγκρασία, ἢ ἔχουν ἀνάλογες ικανότητες διεισδύσεως στά μυστήρια. Αὐτοί ὅμως εἶναι ἐλάχιστοι. Ἀλλά καί αὐτοί ἀκόμη ὀφείλουν νά σταθμίσουν τήν προϋπαρξιακή τους ιδιοσυγκρασία μέ τά νέα δεδομένα τῆς παρούσας τους ὑπάρξεως ὡς δυτικοί, ἐκλαμβάνοντας τήν ἐνσάρκωσή τους αὐτή σέ χριστιανική χώρα ὡς πνευματική ἐξέλιξη καί ὄχι νά ὀλισθήσουν ὀπισθοδρομοῦντες.

2η κατηγορία. Περιλαμβάνει τά κείμενα πού ἀποσκοποῦν ἐσκεμμένα στήν παραπλάνηση τοῦ πνεύματος. Συνήθως εἶναι θεωρίες μυστικιστικές, μέ μυστηριακές περιγραφές, μέ ἐντυπωσιακές ὑπερβατικές ἀποκαλύψεις, πού ὅμως δέν ἀνταποκρίνονται στήν ἀλήθεια. Γράφονται μέ τήν ἀχαλίνωτη φαντασία τῶν συντακτῶν τους καί μέ τήν σκοπιμότητα τῆς ἐξαπατήσεως ἐκείνων πού θά ἐμπλακοῦν στά δαιδαλώδη νοήματά τους. Πρόκειται γιά τά πιό σκοτεινά κείμενα πού ἐνεφανίσθησαν ποτέ, διότι ἐνώ δίνουν τήν ἐντύπωση ἀπατηλοῦ φωτός, ὑποκρύπτουν τό βαθύτατο ἔρεβος.

3η κατηγορία. Περιλαμβάνει τά κείμενα πού ἔχουν μέν πραγματικές βάσεις, ἀλλά κατά τήν ἀνάπτυξη τῶν θεμάτων προστίθενται πολλά στοιχεῖα μή ἀληθινά, ἢ πράγματα μή δυνάμενα νά ἐλεγχθοῦν ἐάν εἶναι σωστά ἢ ὄχι. Τό μικρό ποσοστό ἀληθείας παρασύρει σάν δόλωμα τούς ἐνδιαφερόμενους, οἱ ὅποιοι στή συνέχεια ὀδηγοῦνται στόν λαβύρινθο τῶν ἀκατάσχετων ψευδῶν. Ἐδῶ ἀνήκουν π.χ. τά περί φασμάτων καί φαντασμάτων, τά περί ὑπάρξεως ἀνθρωπίνων ὄντων σέ ἄλλους κόσμους, τά περί ἱπταμένων δίσκων, τά περί ἀρχαίων πολιτισμῶν κ.λπ., τά ὅποια ἔχουν μέν θετική βάση ὡς γεγονότα ἢ φαινόμενα, ἀλλά τά περισσότερα πού λέγονται περί αὐτῶν ἀποτελοῦν ἀποκυήματα νοσηρῆς φαντασίας.

4η κατηγορία. Εἶναι τά κείμενα πού ἐμπεριέχουν καθαρές ἀλήθειες, διατυπωμένες κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά εἶναι προσιτές καί κατανοητές ἀπό ὅλους. Ἐπίσης εἶναι προσαρμοσμένα στίς ιδιότητες καί δυνατότητες τῆς ἀνθρώπινης φύσης, δηλαδή δέν ἀσχολοῦνται μέ ἀλήθειες πού δέν ὠφελοῦν στήν ψυχο-πνευματική ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἐπί μέρους κατάταξη κάθε βιβλίου ἢ κειμένου σέ μία ἀπό τίς ἀνωτέρω 4 κατηγορίες, ἀπαιτεῖ ὑψηλές γνώσεις, διεισδυτική ἀντίληψη, ὀξυδέρκεια καί ἀντικειμενική κρίση.

Οί προσηλωμένοι σάν οπαδοί σέ μία από τίς εσωτερικές ή μεταφυσικές διδαχές, πιστεύουν ότι αυτή αντιπροσωπεύει τήν αλήθεια και στέκεται πολύ ύψηλότερα από όλες τίς άλλες.

Άλλοι, πάλι, ασπάζονται εκείνα πού δέν τά κατανοούν, επειδή έχουν τήν εντύπωση ότι οί μυστικοφανείς διατυπώσεις προέρχονται από ανώτατες διάνοιες, οί όποιες κατώρθωσαν νά προσεγγίσουν και νά αποκαλύψουν τά μυστήρια του Σύμπαντος.

Οί περιπτώσεις είναι πολλές. Δέν θά ασχοληθούμε ιδιαίτερα μέ αυτές, αλλά θά εκφράσουμε τήν προσωπική μας άποψη, ότι τό 90% τουλάχιστον από τά κυκλοφορούντα βιβλία και περιοδικά, εσωτερικού ή μεταφυσικού περιεχομένου, ανήκουν στίς τρεις πρώτες κατηγορίες.

Ο μέσος άνθρωπος δέν έχει ανάγκη ούτε νά γνωρίσει τούς άστρικούς κόσμους, ούτε νά άσκηθῆ σέ περίπλοκες άσκήσεις γιόγκα, ούτε νά μνηθῆ στό άρχαία μυστήρια, ούτε νά μάθη τίς απόκρυφες τέχνες, ούτε νά αποκτήσει ύπερ-αισθητή αντίληψη, ούτε νά γνωρίσει τίς προϋπάρξεις του, ούτε νά άσκει τήν μαντεία ή τήν μαγεία κ.λπ. Όλα αυτά είναι άχρηστα για τήν πραγματική εσωτερική του πρόοδο, ή όποία συνίσταται στήν ψυχο-πνευματική του εξέλιξη και μόνον.

Εάν μερικοί νομίζουν ότι ασχολούμενοι μέ κάποιον από αυτούς τούς κλάδους βελτιώνονται και άνέρχονται πνευματικά, άς άναρωτηθούν ποιό όφελος έχουν αποκομίσει πραγματικά από τίς ένασχολήσεις τους αυτές, καθώς και εάν δέν τούς αποπροσανατολίζουν από άλλες βασικότερες ενέργειες ύπέρ τῆς οντότητός τους. Διότι ή συνεχής προσήλωση σέ άχρηστα πράγματα, άπορροφά τήν ζωτικότητα τῆς οντότητος και τήν καθλώνει στό επίπεδο τῆς στασιμότητας ή τήν οδηγεί στήν όπισθοδρομηση.

Έτσι οί μή έχοντες άνεπτυγμένο πνεύμα, προσπαθώντας νά κατανοήσουν ή νά εφαρμόσουν στήν πράξη αυτά τά κείμενα, εμπλέκονται σέ έναν δαιδαλώδη λαβύρινθο άτέρμωνων σιέψεων, στόν όποιο έγκλωβίζεται τό πνεύμα τους, χωρίς νά καταλήγει σέ κάποια διέξοδο.

Απομένουν λοιπόν τά λίγα σχετικώς κείμενα τῆς 4ης κατηγορίας, τά όποία χαρακτηρίζονται ως **άνθρώπινα**, διότι ανταποκρίνονται άκριβώς στίς γνώσεις και στίς ανάγκες του άνθρώπου σύμφωνα μέ τήν φύση του, και όχι σύμφωνα μέ τίς έξωφρενικές φαντασιώσεις των δήθεν κατόχων των άποκρύφων μυστηρίων.

Στήν κατηγορία αυτή, άκριβώς, ανήκουν και τά κείμενα τά προερχόμενα εκ του άκραιφνοϋς πνευματισμού, τά όποία μορφεῖ νά είναι είτε διδασκαλίες από Άνώτερα και Άνώτατα Πνεύματα, είτε γήινα συγγράμ-

ματα βασιζόμενα στίς διδασκαλίες αυτές καθώς και σέ πειραματικές έρευνες και παρατηρήσεις επί τών πνευματιστικῶν φαινομένων.

Ὁ ἀκραιφνής πνευματισμός εἶναι ὁ μόνος πού δίδει τίς πύς πλήρεις και ὀλοκληρωμένες ἀπαντήσεις στούς προβληματισμούς ὄλων τῶν ἀνθρώπων και ὑποδεικνύει τόν σωστό δρόμο πού πρέπει νά ἀκολουθησούν, τόσο ἀπό πλευρᾶς καθηκόντων ὅσο και ἀπό πλευρᾶς ἀποκτήσεως γνώσεων.

Τό ἀνθρώπινο πνεῦμα ὅμως, ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ του, παρεκτρέπεται, μή ὑποτασσόμενο στή συνείδηση. Περιπλανᾶται στόν λαβύρινθο τῶν ἐτερόκλητων γνώσεων, μέχρις ὅτου ὠρμάσει και ἀποσπασθῆ ἀπό αυτές, φθάνοντας στή διέξοδο πρὸς τό ἀληθινό φῶς, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό διάχυτο φῶς τοῦ ἀκραιφνοῦς πνευματισμοῦ.

Τά κείμενα τῶν τριῶν πρώτων κατηγοριῶν, παρά τήν ἀρνητικότητά τους, ἀσκοῦν ἐπάνω σέ πολλούς ἀναγνώστες μιά **σαγηνευτική ἔλξη**, ὥστε νά προσηλώνονται σ' αὐτά, χωρίς νά μποροῦν εὐκόλα νά ἀποσπασθοῦν. Διά τοῦτο χρειάζεται νά ἐπιστρατεύσουν ἀπό τόν ἐσωτερικό τους κόσμο τήν **ἰσχυρή θέληση** και τήν **πνευματική διάκριση**, πού θά τοὺς καταστήσουν ἱκανούς νά ἀποτινάξουν ἀπό τό πνεῦμα τους τήν εὐχάριστη ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλά δηλητηριώδη στήν οὐσία της ἐπίδραση τοῦ πονηροῦ, μέσω τῶν παραπλανητικῶν θεωριῶν. Καί ὅταν γνωρίσουν τό ἀληθινό φῶς, δέν θά τό ἀποχωρισθοῦν ποτέ, διότι θά ἔχουν ἐπίγνωση τῆς διαφορᾶς του ἀπό τήν ἀπατηλότητα τοῦ σκότους, ἀναγνωρίζοντας ὅτι αὐτό εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἀναζητοῦσαν, και εἶναι αὐτό καθ' ἑαυτό ἐκεῖνο τό ὁποῖο τοὺς ὀδηγεῖ στούς νέους ἀτελεύτητους ὀρίζοντες τῆς ἐσωτερικῆς τῶν ἐπιδιώξεως.

9. Ἡ παραψυχολογία

Ἀπό ὄλες τίς κατηγορίες κειμένων πού ἀναφέραμε στήν προηγούμενη ἐνότητα, θά ἐξετάσουμε ἰδιαίτερα τήν θεωρία τῆς **παραψυχολογίας**, διότι εἶναι ἐκείνη πού πλησιάζει περισσότερο πρὸς τήν θεωρία τοῦ πνευματισμοῦ, προσπαθώντας νά ἐξηγήσει τά ἴδια φαινόμενα κατά διαφορετικό τρόπο. Δηλαδή, ἀντιμάχεται τόν πνευματισμό μέ ψευδεῖς ὑποθέσεις και αὐθαίρετες εἰκασίες, παρερμηνεύοντας τά διδάγματά του. Ἐπομένως, ἔστω και ἂν ἀσχολεῖται μέ τά πραγματικά φαινόμενα πού ἤδη ἐξετάσαμε, οὐσιαστικά ὡς θεωρία ἀνήκει στήν 2η κατηγορία, διότι πόρρω ἀπέχει τῆς ἀληθινῆς ἐρμηνείας αὐτῶν.

Όπως αναπτύξαμε στο προηγούμενο Κεφάλαιο, όλα τα περιγραφέντα φαινόμενα εξηγούνται με την επέμβαση, την εκδήλωση, την μεσολάβηση ή την παρουσία μιάς πνευματικής οντότητας του άλλου κόσμου. Αυτή είναι η έρμηνεία του πνευματισμού, έξ ου και τα φαινόμενα αποκαλούνται «πνευματιστικά». Τί προσβέυει, τώρα, ή παραψυχολογία;

Πρίν απαντήσουμε σ' αυτό τό ερώτημα, πρέπει νά έχουμε υπ' όψιν τίς συνθήκες κάτω από τίς όποιες εμφανίστηκε ή παραψυχολογία στον χῶρο τής παγκόσμιας διανόησης.

Ο νεώτερος πνευματισμός, ως γνωστόν, άρχισε νά διαδίδεται από τά μέσα περίπου του 19ου αιώνος, συγκεκριμένα δέ από τό έτος 1848, μετά τά παρουσιασθέντα φαινόμενα στην οίκία τής οικογένειας Fox στην κομόπολη Hydesville τής Νέας Υόρκης. Έκτοτε ή επέκτασή του, τόσο στην Άμερική όσο και στην Εύρώπη, υπήρξε ταχύτατη και ραγδαία. Οί ασχοληθέντες με τά φαινόμενα αυτά δέν ήσαν μόνον άπλοί άνθρωποι, αλλά κυρίως έπιστήμονες περιωπής, όλων τών κλάδων, οί όποιοι μέ ειδι- κούς πειραματισμούς και αυστηρούς ελέγχους, κατέληξαν στό νά αποδεχθούν έπισήμως τήν πνευματιστική έρμηνεία τους. Συνέγραψαν δέ πάμπολλα έργα, όπου άφ' ενός συγκέντρωναν τίς περιγραφές διαφόρων φαινομένων και πειραματικών δεδομένων άναμφισβήτητης έγκυρότη- τος, και άφ' έτέρου εξέθεταν τίς θεωρίες και ανέπτυσαν τίς έρμηνείες τους βάσει του πνευματισμού.

Τήν εποχή εκείνη, όμως, είχαν επικρατήσει ολοκληρωτικά σχεδόν οί **ύλιστικές θεωρίες**, σέ όλους τούς τομείς τής φιλοσοφίας και τών έπι- στημών. Οί κυριώτεροι εκπρόσωποι αυτών ήσαν οί: Μάρξ, Ένγκελς, Δαρβίνος, Νίτσε, Μπύχνερ, Έρνέστος Χαίκελ, Γουλιέλμος Όστβαλντ, Λουδοβίκος Φόϋερμαχ κ.ά.

Όλοι αυτοί είχαν διαμορφώσει, μέ τίς διαπλεκόμενες θεωρίες τους, μιά συνολική κοσμοθεωρία μέ καθαρά ύλιστικό χαρακτήρα, στην όποία δέν έλαμβάνοντο καθόλου υπ' όψιν οί ιδέες περί μεταφυσικής και περί τής ύπάρξεως υπερβατικού κόσμου. Όλα αυτά έθεωρούντο φανταστικά και άνύπαρκτα. Η άθανασία τής ψυχής άπερρίπτετο παντελώς, οί ένεργειες πνευματικών οντοτήτων ένομίζοντο άπλοικά μυθεύματα, ενώ ή ύπαρξη του Θεού έτοποθετείτο στή σφαίρα τής άνυπαρξίας! Μέ δύο λέξεις, δέν πίστευαν ότι ύπάρχει πραγματικά τίποτε άλλο πέραν τής ύλης, τά πάντα δέ, άκόμη και ή εξέλιξη τής ζωής, συνέβαιναν βάσει τών ιδιοτήτων τής ύλης, μέ τήν επίδραση του παραγώγου στοιχείου της, τήν ένεργεια.

Ο άκρατος αυτός ύλισμός είχε επικρατήσει στα πνεύματα τών περισ- σότερων διανοουμένων, μέ τήν έντύπωση ότι εκπροσωπούσε τήν καθα-

ρη έπιστημονική αλήθεια! Όλα τά άλλα τά θεωρούσαν «μή έπιστημονικά» και κατά συνέπεια «ψευδή». (Η ίδια αντίληψη διατηρείται σέ πολλούς μέχρι σήμερα, παρά τίς ανατροπές πού έχουν ύποστει οί περισσότερες ύλιστικές έπιστημονικές θεωρίες).

Μέσα, λοιπόν, σ' αυτό τό εκτεταμένο ύλιστικό κλίμα, αναπήδησε ό νεώτερος πνευματισμός. Η ταχύτατη διάδοσή του, ή διείσδυσή του στους έπιστημονικούς κλάδους, οί αναμφισβήτητες περιγραφές χιλιάδων φαινομένων και οί αδιάσειστες πειραματικές αποδείξεις, προκάλεσαν συντριπτικά πλήγματα στό καλά έδραιωμένο μέχρι τότε οίκοδόμημα του ύλισμού και άπειλούσαν τήν όριστική πτώση του. Διότι ό περισσότερος κόσμος αντίλαμβανόταν εμπράκτως τήν αλήθεια περί τής ύπάρξεως του ύπερβατικού κόσμου και τών ενεργειών του, άπορρίπτοντας τίς ύλιστικές θεωρίες.

Ένώπιον τής νέας αυτής καταστάσεως, οί διανοούμενοι ύλιστές έπιστήμονες έπρεπε νά αντιδράσουν, για νά διασώσουν τό κλονιζόμενο κϋρος τους. Έπειδή λοιπόν δέν μπορούσαν πλέον νά άμφισβητήσουν τήν πραγματικότητα τών μεταφυσικών φαινομένων και νά τά άγνοήσουν (όπως έκαναν μέχρι τότε), **προσπάθησαν νά δώσουν και σ' αυτά ύλιστικές έρμηνείες.** Έτσι δημιούργησαν τήν θεωρία τής **παραψυχολογίας.**

Δηλαδή, μέ τό πρόσχημα τής «έπιστημονικής» έρευνας, υπέθεσαν ότι όλα αυτά τά περιεργα φαινόμενα (μεταβίβαση σκέψεως, αιώρηση, άκαυσία, τηλεπάθεια, ένόραση, ψυχοβολία, τηλεκινησία κ.λπ.), πού δέν έξηγοϋνται βάσει τών φυσικών λειτουργιών του άνθρώπινου οργανισμού, προέρχονται από τόν παράγοντα «ψυχή». Και έπειδή εύρίσκονται έξω από τίς συνηθισμένες εκδηλώσεις τής ψυχής, τίς όποιες έξετάζει ή Ψυχολογία, όνόμασαν τόν νέον τουτον κλάδο «Παρα-ψυχολογία».

Έδώ άκριβώς είναι τό κρίσιμο σημείο, ήτοι στό περιεχόμενο πού δίδει ή παραψυχολογία στήν **έννοια τής ψυχής.**

Ό πνευματισμός δέχεται ότι ή ψυχή είναι μιá **αυτοτελής ψυχοπνευματική όντότητα,** άνεξάρτητη από τό σώμα, αλλά έγκλωβισμένη σ' αυτό, για λόγους πού ήδη έχουμε αναπτύξει. Αντίθετα ή παραψυχολογία δέχεται ότι ή ψυχή είναι μιá **άκαθόριστη βιολογική δύναμη,** πού όφείλεται στή συγκρότηση τών περίπλοκων βιολογικών δομών του σώματος. Μέ τήν έννοια αυτή ή ψυχή δέν είναι παρά τό άποτέλεσμα τής συγκροτήσεως του οργανισμού σέ ένιαίο λειτουργικό σύστημα.

Η διαφορά μεταξύ πνευματισμού και παραψυχολογίας γίνεται πιο φανερή, όταν έξετάσουμε τήν άθανασία ή μή τής ψυχής. Ό πνευματισμός δέχεται άπερίφραστα τήν άθανασία, έφ' όσον ή ψυχή κατά τόν

θάνατο άπλώς άπελευθερώνεται από τά δεσμά του σώματος. Σύμφωνα όμως μέ τήν άποψη τής παραψυχολογίας γιά τήν ψυχή, κάθε έννοια άθανασίας της είναι άδιανόητη, διότι μετά τον θάνατο, μαζί μέ τήν διάλυση των βιολογικών δομών του σώματος διαλύεται και ή «ψυχή».

Μέ τήν άνωτέρω έκδοχή τής ψυχής σάν συνολικής μορφοποιήσεως τής βιολογικής ενέργειας, όπως ισχυρίζονται οι παραψυχολόγοι, επιτυγχάνεται ή εκδήλωση μερικών γνωστών ή άγνωστων δυνάμεων, ώστε μέσω αυτών νά παρουσιάζονται τά διάφορα φαινόμενα.

Η μεταβίβαση σκέψεως, γιά παράδειγμα, λέγουν ότι οφείλεται στην έκπομπή ήλεκτρομαγνητικών κυμάτων από τον έγκέφαλο. Τό φαινόμενο αυτό, τής μεταβιβάσεως εικόνων σχημάτων ή λέξεων μεταξύ δύο άτομων εύρισκομένων σέ μακρυνή άπόσταση, ύπηρεξε τό προσφιές θέμα πειραματισμού των παραψυχολόγων, έπειδή έξηγηείται κάπως μέ τις θεωρίες τους. Πώς όμως θά μπορούσαν νά έξηγήσουν τά τόσα άλλα φαινόμενα, όπως τής αίωρήσεως, τής τηλεκινησίας, τής αυτόματης γραφής κ.λπ., βάσει τής καθαρά βιολογικής έννοιας τής ψυχής;

Διά τουτο οι ύποστηρικτές τής παραψυχολογίας προσπαθούν πολλές φορές νά συγκαλύψουν ή νά άποσιωπήσουν έντελώς τήν άνωτέρω βασική έννοια τής θεωρίας τους, έπειδή άντιλαμβάνονται και οι ίδιοι ότι δέν είναι καθόλου έπαρκής γιά τήν ολοκληρωμένη έρμηνεία των φαινομένων.

Αυτό είναι ένα λεπτό σημείο, πού οι ένδιαφερόμενοι πρέπει νά τό προσέξουν ιδιαίτερα. Δηλαδή, στά βιβλία ή άρθρα όπου αναπτύσσονται διάφορα θέματα βάσει τής παραψυχολογίας, γίνονται μέν λεπτομερείς άναφορές στά μεταψυχικά φαινόμενα και εκτενείς περιγραφές των έκτελουμένων πειραματισμών, αλλά δέν διευκρινίζεται μέ σαφήνεια ότι ή ψυχή, στην όποία άποδίδονται, έχει τήν έννοια τής καθαρά βιολογικής δυνάμεως και όχι τήν έννοια μάς πνευματικής όντότητας άνεξάρτητης από τό σώμα. Έτσι ό άναγνώστης, εάν δέν είναι αρκετά κατατοπισμένος, παραμένει μετέωρος μέσα στη σύγχυση των δύο έννοιών.

Δέν χρειάζεται νά εκθέσουμε περισσότερο άναλυτικά τις άπόψεις τής παραψυχολογίας, ούτε τις έρμηνείες της. Έφ' όσον ή βάση στην όποία στηρίζεται, ήτοι ή θεώρηση τής ψυχής σάν άποκλειστικά βιολογική δύναμη, είναι λανθασμένη, όλόκληρο τό οικοδόμημά της καταρρέει σάν χάρτινος πύργος.

Ό πνευματισμός και ή παραψυχολογία είναι **διαμετρικά αντίθετα συστήματα**. Ό πρώτος άντιπροσωπεύει τήν αλήθεια, ενώ ή δεύτερη τήν άληθοφάνεια, δηλαδή τό ψεύδος μέ εμφάνιση αλήθειας. Ό κάθε έρευνητής μπορεί νά έξετάσει και τά δύο συστήματα μέ άντικειμενικότητα και άμεροληψία, γιά νά διαπιστώσει μόνος του τήν αλήθεια.

10. Τό προφητικό χάρισμα καί ἡ θεοπνευστία

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ἡ παρουσίαση αὐτῶν τῶν θεμάτων γίνεται ἐδῶ μέ σχετική συντομία, διότι ἀναπτύσσονται ἐκτενέστερα στό βιβλίο μας «Πνευματισμός», σελ. 171-182, 218-223, 259-263 κ.ά.).

Τό προφητικό χάρισμα ἀναφέρεται, κυριολεκτικῶς, στήν ἰκανότητα μερικῶν ἀνθρώπων νά προλέγουν τά μέλλοντα γενέσθαι. Στόν Χριστιανισμό ὁ ὄρος ἔχει προσλάβει εἰδικώτερο νόημα, ἀποδιδόμενος στά ἄτομα πού ἐκλέγει ὁ Θεός γιά νά μεταδώσει μέσω αὐτῶν τίς βουλήσεις Του στούς ἀνθρώπους. Ἐπειδή λοιπόν ἔχει ἐπικρατήσῃ σάν βασικώτερη ἡ θεολογική σημασία καί τῶν δύο ὄρων, ἀπό αὐτό τό πρῶσιμα θά τούς ἐξετάσουμε.

Οἱ σημερινοί κληρικοί καί θεολόγοι, διακειμένοι δυσμενῶς πρός τόν πνευματισμό, ἀποφεύγουν συστηματικά νά συσχετίσουν μέ τήν ἔννοια τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας τόσο τό προφητικό χάρισμα ὅσο καί τήν θεοπνευστία. Ἄντ' αὐτοῦ προσπαθοῦν διά πλαγίων τρόπων νά δώσουν συναφεῖς ἐξηγήσεις, χωρίς νά θίγουν τά θέματα στήν οὐσία τους.

Ἡ ἰδική μας θέση εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ προφήτες, τόσο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὅσο καί τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς, ἦσαν μεσάζοντες. Δηλαδή, εἶχαν διαμεσικές ἰκανότητες καί ἐρχόμενοι σέ ἐπαφή μέ τόν Πνευματικό Κόσμο, μετέδιδαν τίς ὁμιλίες διαφόρων πνευμάτων, διά μέσου τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας.

Ὁ ἴδιος ὁ Θεός δέν ἐλάμβανε μέρος στίς ἐπικοινωνίες τους, ἀσχέτως τί ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι. Μόνον ὁ Μωϋσῆς ἦλθε σέ ἐπαφή μέ τήν φωνή τῆς Θεότητος στό ὄρος Σινᾶ, ἀλλά δέν ἠδυνήθη νά καταγράψει ἐπακριβῶς τίς Ἐντολές πού ἔλαβε.

Ὅλοι οἱ προφήτες, ὡς μεσάζοντες, συνομιλοῦσαν τόσο μέ ἀγαθά ὅσο καί μέ πονηρά πνεύματα, χωρίς τίς περισσότερες φορές νά εἶναι σέ θέση νά διαχωρίσουν τά μέν ἀπό τά δέ. Διά τοῦτο οἱ προφητεῖες τους ἔχουν διαφορούμενο χαρακτήρα. Ἰδιαίτερα μάλιστα τά προφητικά κείμενα τῆς **Παλαιᾶς Διαθήκης** ἐμπεριέχουν καί γνήσιες προφητεῖες, ὑπαγορευθεῖσες ἀπό ἀγαθά πνεύματα, ἀλλά καί λανθασμένες ἢ ἀνακριβεῖς προφητεῖες, ὑπαγορευθεῖσες ἀπό πονηρά πνεύματα γιά παραπλάνηση τῶν ἀνθρώπων. Οἱ λήπτες τῶν κειμένων δέν ἀντελαμβάνοντο ποίας κατηγορίας πνεῦμα τούς ὁμιλοῦσε, διότι τά θεωροῦσαν ὅλα ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ Θεοῦ. Ἡ σύγχυση ἔχει διαδοθεῖ μέχρι σήμερα καί τά πράγματα εἶναι τόσο περιπεπλεγμένα, ὥστε οὐδεῖς μελετητής νά μπορεῖ νά διαχωρίσει τά ὀρθά ἀπό τά λανθασμένα στοιχεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἀντίθετα στήν **Καινή Διαθήκη** ἡ κατάσταση εἶναι πολύ περισσότερο ξεκάθαρη, διότι δέν ἔχουν παρεισφύσει ἀρνητικά στοιχεῖα στήν ἀρχική σύνταξη τῶν κεμένων της, τά ὁποῖα ἐπιβαρύνονται μόνον μέ τίς ἀλλοιώσεις πού ὑπέστησαν κατά τίς ἀντιγραφές. Τά νοήματά της ὅμως παραμένουν ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀκραιφνή καί καθαρά. Γι' αὐτό ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ βασίζεται κατ' ἐξοχήν στήν Καινή Διαθήκη.

Οἱ προφῆτες διά τῆς ἐπαφῆς των μέ πονηρά πνεύματα μετέδιδαν λανθασμένα κείμενα, τά ὁποῖα ἐκαλοῦντο **ψευδοπροφητεῖες**. Γιά τήν διάκριση τῶν ψευδοπροφητῶν ἀπό τούς γνήσιους προφῆτες ἐδίδοντο κατά καιρούς διάφορα κριτήρια ἐλέγχου, τά ὁποῖα ἄλλοτε ἐφαρμόζοντο καί ἄλλοτε ὄχι*. Στήν Παλαιά Διαθήκη δέν ὑφίσταται διαχωρισμός, διότι τά ἴδια ἄτομα ἤρχοντο σέ ἐπαφή μέ πνεύματα καί τῶν δύο παρατάξεων. Στήν Χριστιανική ἐποχή ὁ διαχωρισμός ἦταν σαφέστατος, τουλάχιστον κατά τούς δύο πρώτους αἰῶνες, ὅπου παράλληλα μέ τήν γνήσια προφητεία ἔλαβε μεγάλη ἔκταση καί τό φαινόμενο τῆς ψευδοπροφητείας, (ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως), τό ὁποῖο ἀπετέλεσε σοβαρότατον κίνδυνο γιά τήν ἐνότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τό γεγονός εἶναι, πάντως, ὅτι ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τήν ἀρνητική της πλευρά ἡ ἀποψη, ὅτι τό προφητικό χάρισμα ταυτίζεται μέ τήν ἐννοια τῆς διαμεσότητος στόν πνευματισμό. Δηλαδή, ὅπως οἱ σημερινοί μεσάζοντες ἐπικοινωνοῦν μέ ἀγαθά ἢ μέ πονηρά πνεύματα, τό ἴδιο ἀκριβῶς συνέβαινε μέ τούς προφῆτες.

Ἡ ἀνωτέρω βασική θέση μας, ὅτι οἱ προφῆτες ἦσαν μεσάζοντες, ἐπιβεβαιώνεται ἀπό ὅλα τά ἀρχαῖα κείμενα. Οἱ περιγραφές τῆς ἰδιαζούσης καταστάσεως στήν ὁποῖα περιέλιπταν οἱ προφῆτες κατά τήν διάρκεια τῆς ἐκστάσεώς των, συμπίπτουν μέ τά ὅσα συμβαίνουν στούς σύγχρονους μεσάζοντες. Ἡ δέ συγκριτική μελέτη ὅλων τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν στά ἀρχαῖα κείμενα μέ τά δεδομένα τοῦ νεότερου πνευματισμοῦ θά διαπιστώσει σέ πληρέστερο βαθμό τήν συνταύτιση καί θά ἐπιλύσει ὅλα τά συναφῆ προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τούς θρησκευολόγους.

Γιά παράδειγμα θά ἀναφέρουμε ὅσα γράφει σχετικά μέ τούς προφῆτες ὁ ἰουδαῖος φιλόσοφος **Φίλων ὁ Ἀλεξανδρεὺς** (20 π.Χ. - 40 μ.Χ.):

«Ὁ προφήτης δέν λέγει τίποτε δικό του, ἀλλά εἶναι διερμηνέας κάποιου ἄλλου πού τοῦ ὑποβάλλει ὅλα ὅσα προφέρει, γιά τά ὁποῖα ὁ ἴδιος ἔχει ἄγνοια ὅσο χρόνο βρίσκεται σέ ἔκσταση, ὅποτε ὑποχωρεῖ μέν τό λο-

* Βλ. στό βιβλίον «Πνευματισμός», σελ. 174 κ.ἐξ.

γικό και παραχωρεί την ἔδρα τῆς ψυχῆς, γίνεται δέ ἡ ἐπιφοίτηση καὶ ἐγκατοίκηση τοῦ θείου πνεύματος, πού κρούει τὰ φωνητικά ὄργανα καὶ ἐκφέρει μέ ἑναργεῖς δηλώσεις τὶς προφητείες του» (*Περὶ τῶν ἐν μέρει διαταγμάτων* IV, 49).

Στό ἀπόσπασμα αὐτό φαίνεται καθαρά, ὅτι ὁ προφήτης δέν ὀμιλεῖ ἀπὸ μόνος του, ἀλλὰ ὀμιλεῖ διὰ μέσου αὐτοῦ τό θεῖο πνεῦμα, χρησιμοποιώντας τὰ φωνητικά του ὄργανα, ἢ μᾶλλον κρούοντας τὶς φωνητικές του χορδές, ὅπως ὁ ὄργανοπαίκτης κρούει τὶς χορδές τῆς κιθάρας ἢ τῆς λύρας. Ἀντίστοιχες περιγραφές ὑπάρχουν σέ ἀρκετά ἀκόμη κείμενα.

Ὅσο γιὰ τὴν **θεοπνευστία**, ἡ ἀκριβὴς ἔννοιά της εἶναι ἡ πνευματιστική ἐπικοινωνία μέ τό Ἅγιον Πνεῦμα. Δηλαδή, τό Ἅγιον Πνεῦμα μεταδίδει διὰ μέσου ἑνός ἐκλεκτοῦ ἀγνοῦ μεσάζοντος τὶς βουλήσεις τῆς Θεότητος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ ὅσα γράφουν οἱ θεολόγοι ἀναλύοντας αὐτὴ τὴν ἔννοια, προσεγγίζουν πολὺ τὰ ἀνωτέρω, ὥστε εἶναι ἀπορίας ἄξιον τό ὅτι ἀρνοῦνται τὸν πνευματισμό! Ἐπί παραδείγματι, ὁ Ζήκος Ρώσης στήν «*Δογματική*» του (ἔκδοση 1903, σελ. 469) γράφει:

«Θεοπνευστία κατὰ τὴν γενικωτέραν αὐτῆς ἔννοιαν καλεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ θείου πνεύματος εἰς ἱερούς ἀνδρας μετάδοσις θείων ἀληθειῶν καὶ τῆς δυνάμεως πρὸς ὀρθὴν παράστασιν αὐτῶν εἴτε διὰ προφορικοῦ, εἴτε δι' ἐγγράφου λόγου συμφώνως πρὸς τὴν ἰδιοφυῖαν τῶν ἱερῶν τούτων ἀνδρῶν (Α' Κορ. 12, 10-11). Θεοπνευστία δέ τῆς Ἀγ. Γραφῆς καλεῖται ἡ κατὰ τὴν συγγραφὴν αὐτῆς εἰς τοὺς συγγραφεῖς αὐτῆς μετάδοσις θείων ἀληθειῶν καὶ ἐπιστασία τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς ὀρθὴν παράστασιν αὐτῶν...».

Ὁ ἀντικειμενικὸς καὶ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης θά συμφωνήσῃ ὅτι ὁ ἀνωτέρω ὀρισμὸς συμπίπτει ἀκριβῶς μέ ἐκεῖνα πού ὑποστηρίζει ὁ πνευματισμὸς.

Βεβαίως, δέν εἶναι δυνατόν νά μεταδοθοῦν οἱ θεῖες ἀλήθειες διὰ μέσου ὁποιουδήποτε μεσάζοντος. Χρειάζεται νά διαθέτῃ ψυχικὴ ἀγνότη-τα καὶ πνευματικὴ καθαρότητα, ὥστε σάν διανγῆς καθρέπτης νά ἀναμεταδίδῃ ἀναλλοίωτο τό θεῖο φῶς πού δέχεται ἐσωτερικῶς ἀπὸ τό ὀμιλοῦν Ἅγιον Πνεῦμα.

Περισσότερες ἀναφορές σέ ἀρχαῖα καὶ νεώτερα κείμενα ὑπάρχουν στίς σελίδες τοῦ ἀναφερθέντος βιβλίου μας, ὅπου παραπέμπεται ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀναγνώστης.

11. Τό πρᾶνα ἢ θεῖον ρεῦμα

Ἡ σανσκριτική λέξις πρᾶνα δέν ἔχει ἀκριβῆ ἀντιστοιχία σέ καμμία ἄλλη γλῶσσα. Σημαίνει περιφραστικῶς τό θεῖον ρεῦμα ἢ τό ζωϊκόν ρεῦμα, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν θεία πνοή ἐντός τοῦ Σύμπαντος.

Τό πρᾶνα διέπει τά πάντα καί ζωογονεῖ τά πάντα διά τῆς παρουσίας του. Χωρίς αὐτό, τίποτε δέν ἔμπορεῖ νά κινηθῆ. Γιά νά γίνει ἀντιληπτός ὁ ρόλος του, τό συγκρίνουμε μέ τά λεγόμενα πεδία δυνάμεων στή Φυσική. Γιά νά ἐπιτευχθῆ ὁποιαδήποτε κίνηση ἐνός σώματος, πρέπει τοῦτο νά εὑρίσκεται ἐντός ἐνός δυναμικοῦ πεδίου, ὅπως τό πεδίο βαρύτητος, τό μαγνητικό πεδίο ἢ τό ἠλεκτρικό πεδίο. Σέ μεγαλύτερη κλίμακα, ἐπικρατεῖ τό παν-συμπαντικό πεδίο, πού εἶναι τό πρᾶνα, ἦτοι ὁ παλμός τῆς ἐνέργειας ἐντός τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.

Τό πρᾶνα εἶναι κατ' ἐξοχήν ἡ κινητήριος δύναμις τῆς ζωῆς, ἦτοι ἡ ζωογόνοσ οὐσία τῶν πάντων, ἀπό τοῦ πλέον μικροσκοπικοῦ ἐμβίου μέχρι τῶν ἀγνώστων ὄντων στούς ἀπείρους Οὐράνιους κόσμους. Μέ ἄλλα λόγια, τό πρᾶνα εἶναι ἡ Πνοή τοῦ Θεοῦ καί δι' αὐτοῦ ὁ Θεός εὑρίσκεται «πανταχοῦ παρών».

Ὁ ἥλιος, ὡς οὐράνιο σῶμα, εὑρίσκεται σέ συγκεκριμένη θέση ἐντός τοῦ χώρου. Ἡ ἀκτινοβολία του ὁμως διαχέεται παντοῦ καί ἐπεκτείνεται σέ ὀλόκληρο τό ἠλιακό σύστημα, κατά τρόπον ὅστε ὁ ἥλιος νά καθίσταται «πανταχοῦ παρών» διά μέσου αὐτῆς.

Τό παράδειγμα τοῦ ἡλίου εἶναι ἐνδεικτικό τῆς ἀναλογίας μεταξύ τοῦ Θεοῦ καί τῆς Θείας Πνοῆς. Ὁ Θεός, ὡς Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων, εὑρίσκεται ἐκτός τῶν Ἑπτά Συμπάντων, ἀλλά διά τῆς ἀκτινοβολίας του, τῆς Θείας Πνοῆς ἢ πρᾶνα, διέπει τά πάντα ἐντός ὅλων τῶν Συμπάντων, ὡς δημιουργός δύναμις ὅλων τῶν κινήσεων καί κατευθυντήριος ἐνέργεια πρὸς τόν καθορισμένο προορισμό τῆς ἐξελίξεως κάθε ὄντος.

Ἡ οὐσία τοῦ πρᾶνα εἰσέρχεται στόν ὄργανισμό μας διά τῆς ἀναπνοῆς. Ὑπάρχουν εἰδικές ἀσκήσεις ἀναπνοῆς διά μέσου τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά συγκεντρῶνει μεγαλύτερες ποσότητες πρᾶνα. Τοῦτο ἐνεργεῖ πολλαπλῶς ἐντός τοῦ ὄργανισμοῦ, ἦτοι συντηρεῖ τό σῶμα ὑγιές καί ἀμόλυντο, ἐνδυναμώνει τά διάφορα ὄργανα, διαφωτίζει τό πνεῦμα, καί ἐνισχύει τό ψυχικό σθένος.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἐναποθηκεύσει ἐντός του ἱκανοποιητική ποσότητα πρᾶνα, μπορεῖ εὐκολώτερα νά ὀραματίζεται, νά προβλέπει μελλοντικές εἰκόνας, νά ἐπεμβαίνει ἀποτελεσματικά γιά νά βοηθήσει ἄλλους συ-

νανθρώπους του και πολλά άλλα. Μπορεί ακόμη να αποκτήσει υπερφυσικές δυνάμεις, όπως να εξαυλώνεται ή να εξέρχεται του σώματός του και να ταξιδεύει στο εξωκοσμικό διάστημα, ερχόμενος σε επαφή με Ουράνιες οντότητες.

Οι Ίνδοι διδάσκαλοι (γιόγκι) έχουν επιτύχει σημαντικές προόδους σε αυτά τα θέματα, αν και μερικές φορές υπερβάλλουν ως προς τις δυνατότητές τους. Όμως οι ασκήσεις που εφαρμόζουν δεν είναι κατάλληλες και για τους Δυτικούς, οι όποιοι έχουν συνηθίσει σε τελείως διαφορετικό τρόπο ζωής και δυσκολεύονται να ακολουθήσουν την άκραία ασκητική πρακτική των γιόγκι. Δι' αυτούς υπάρχουν απλούστερες ασκήσεις που μπορούν να εφαρμόσουν, με τα ίδια αποτελέσματα, διότι εάν ασχοληθούν έντατικά με τα συστήματα γιόγκα, δυνατόν να πάθουν σοβαρές και ανεπανόρθωτες βλάβες, σωματικές ή πνευματικές.

Όπως στο μαγνητικό πεδίο υπάρχουν ο βόρειος και ο νότιος πόλος, ή όπως στον ηλεκτρισμό υπάρχουν τα θετικά και τα αρνητικά φορτία, έτσι και το πρানা χωρίζεται σε δύο μέρη: στο **θετικό** και στο **αρνητικό**, συμβολιζόμενα με τους αριθμούς **+1** και **-1**.

Οι πραγματικοί διδάσκαλοι διαχωρίζουν τις δύο αυτές δυνάμεις, ώστε να απορροφούν μόνον την θετική δύναμη του πρانا. Ομοίως και οι ασκούμενοι πρέπει διά της εισπνοής να δέχονται το θετικό πρانا (+1) και διά της εκπνοής να αποβάλλουν το αρνητικό πρانا (-1). Για να γίνεται αυτή η διάκριση, απαραίτητη προϋπόθεση είναι ο εξαγνισμός του πνεύματος.

Η απορρόφηση και των δύο δυνάμεων εντός του σώματος, μπορεί μόνον να καταστήσει τον άνθρωπο ικανόν να εμφανίζεται σαν θαυματοποιός, άλλ' επειδή τότε δεν έχει άγνες προθέσεις, πιθανόν να γίνει κακοποιόν στοιχείον της κοινωνίας. Τέτοιοι υπήρξαν διάφοροι φακίρες και μερικοί γιόγκι.

Η ουσία του πρانا δεν αναλύεται είναι η **ζωοποιός δύναμις του Θείου**. Η έπιστήμη δεν τό έχει ακόμη ανακαλύψει και μόνον διά της αυτόσυγκεντρώσεως γίνεται κατανοητή ή πρωταρχική σημασία του για την ζωή, έφ' όσον είναι τό άδηλον στοιχείον της ζωής.

Τό πρانا είναι τό γενεσιουργό αίτιο του ζωικού ρεύματος στον άνθρωπο και σε όλα τά όντα της φύσεως, καθώς και του ζωικού μαγνητισμού, των βιολογικών ακτινοβολιών, της αύρας και του έκτοπλάσματος. Όλα αυτά τά στοιχεία ή ιδιότητες των όντων είναι παρεμφερή μεταξύ τους, γεγονός που αποδεικνύει την κοινή τους προέλευση από ένα θεμελιώδες στοιχείο, τό πρانا.

Στή φύση υπάρχει ή θεμελιώδης δύναμη του ήλεκτρισμού. Ἡ κίνηση τῶν ἠλεκτρικῶν φορτίων ἐντός ἀγωγοῦ προκαλεῖ τήν ἐμφάνιση μαγνητικοῦ πεδίου. Ἡ ταλαντευόμενη κίνηση ἐντός διπόλου προκαλεῖ τήν ἠλεκτρομαγνητική ἀκτινοβολία. Ἡ διέλευση διὰ καταλλήλου σύρματος προκαλεῖ τήν ἐκπομπή ὄρατοῦ φωτός κ.λπ. Ὅλες αὐτές οἱ φυσικές ἐκδηλώσεις εἶναι μὲν διαφορετικές μεταξύ τους, ἀλλά προέρχονται ἀπό τό ἴδιο ἀρχικό στοιχείο.

Κατά ἀνάλογο τρόπο τό πρᾶνα, μέ διαδικασίες πού δέν μᾶς εἶναι καθόλου γνωστές, καθίσταται τό ἐνεργειακό ὑπόβαθρο ὄλων τῶν ἰδιοτήτων πού ἀναφέραμε. Ἡ μελέτη τους μέχρι σήμερα γίνεται ἀπό τήν πειραματική πλευρά, διότι ἡ ἐπιστήμη δέν διαθέτει τίς ἀπαραίτητες γνώσεις γιά νά προχωρήσει βαθύτερα.

Ὁ **ζωικός μαγνητισμός**, γιά παράδειγμα, χρησιμοποιεῖται ἀπό ἀρχαιοτάτους χρόνους ὡς μέσον γιά τήν ἐφαρμογή ὑπνωτισμοῦ ἢ ὑποβολῆς, δέν εἶναι ὅμως γνωστή ἡ οὐσία του, δηλαδή βάσει ποίων διεργασιῶν προκαλεῖται ἡ ἐμφάνισή του καί διὰ ποίου μέσου διοχετεύεται πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τά ἀνωτέρω θέματα ἔχουν πρωτεύουσα σημασία γιά τήν ἐπίγνωση τῆς φυσικῆς πραγματικότητος. Δέν εἶναι μόνον ἐξαιρετικά ἐνδιαφέροντα, ἀλλ' ἀπαιτοῦν καί λεπτομερέστατη διερεύνηση σέ βάθος, ὥστε νά ἀποτελέσουν τήν ἀφετηρία μᾶς νέας θεωρήσεως ὄλων τῶν τομέων πού ἀναφέρονται στόν ἄνθρωπο (βιολογίας, ἰατρικῆς, κοινωνιολογίας, ἐκπαιδεύσεως κ.λπ.).

Πιστεύουμε λοιπόν ὅτι στό μέλλον θά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο ἐνδελεχοῦς ἐπιστημονικῆς μελέτης, ἡ ὁποία θά ὀδηγήσει στήν ἀνακάλυψη πλείστων νέων ἀληθειῶν ἐπί τῆς οὐσιαστικῆς ὑποστάσεως τῶν ὄντων. Ἐπειδή ὅμως οἱ ἐπιστήμονες δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποδώσουν σημαντικά ἀποτελέσματα σέ αὐτούς τοὺς τομεῖς ἀποκλειστικά μέ τά ἴδικά τους μέσα, θά πρέπει νά ἔχουν στενή συνεργασία μέ ἔμπειρα διάμεσα καί κοιλῶς καταρτισμένους πνευματιστές, οἱ ὁποῖοι θά τοὺς διαφωτίζουν στίς σκοτεινές πτυχές τῆς ἐρεῦνης τους.

Τό πρᾶνα, τό θεϊκό στοιχείο τῆς ζωῆς, θά γίνει ἐκ νέου ἡ βάση κάθε ἀνθρώπινης δραστηριότητος.

12. Ίατρικές καθοδηγήσεις

Στό προηγούμενο Κεφάλαιο (ένότητα 23) εξετάσαμε τις περιπτώσεις όπου ένα διάμεσον, έχοντας θεραπευτικές δυνάμεις, προβαίνει σε διαγνώσεις και θεραπευτικές επεμβάσεις σε ασθενείς, χωρίς να έχει ιατρικές γνώσεις.

Διαφορετική είναι η περίπτωση όπου ένα διάμεσον καθοδηγεί τους ασθενείς μόνον **διά της επικοινωνίας**, ερχόμενος σε έπαφή με οντότητες του Ίατρικού Τομέως του Πνευματικού Κόσμου. Αυτά δέν ανήκουν στην κατηγορία των θεραπευτικών διαμέσων, αλλά των καθ' έαυτο μεσαζόντων, διότι τά όσα λέγουν δέν προέρχονται από τις ιδιές τους δυνάμεις, αλλά από την ύπαγόρευση του Ίατρικού πνεύματος.

Πιο συγκεκριμένα εξηγοϋμε την διαφορά τους ως εξής:

Τά **θεραπευτικά διάμεσα** λειτουργοϋν επί της παρεχομένης θεραπείας κατά τό μεγαλύτερο ποσοστό μέ τις ιδιές τους φυσικές δυνάμεις, υποβοηθούμενοι κατά τό άλλο μέρος από τις δυνάμεις του Ίατρικού πνεύματος μέ τό όποιο συνεργάζονται. Δέν απαιτείται άλλη ένέργεια εκ μέρους του ασθενούς.

Τά **διάμεσα ιατρικών επικοινωνιών**, δέν ενεργοϋν οι ίδιοι επί της θεραπείας, αλλά παρέχουν τις απαραίτητες καθοδηγήσεις, μέσω της έπαφης των μέ τά Ίατρικά πνεύματα, ώστε βάσει αυτών ό ασθενής να ενεργήσει μόνος του προς έξασφάλιση της θεραπείας του. "Όταν δέ αποδέχεται και εφαρμόζει μέ την απαιτούμενη ευλάβεια τις οδηγίες, τότε λαμβάνει άφανως και ένίσχυση εκ μέρους του Ίατρικού πνεύματος, ή όποία του δίδεται «τιμής ένεκεν» λόγω της καλής διαγωγής του.

Βεβαίως, όταν ό επικοινωνός έχει και θεραπευτικές διαμεσικές ικανότητες, οι ένέργειες αυτές συνδυάζονται επί του ασθενούς και τά αποτελέσματα είναι ευνοϊότερα.

Γιά να είναι επιτυχημένη μία τοιαύτη επικοινωνία και ακριβής στις λεπτομέρειές της, πρέπει ό επικοινωνός να είναι ακραιφνής πνευματιστής, να μην χρηματίζεται, και να διέπεται από αγαθά ανθρωπιστικά αισθήματα.

Ό ένδιαφερόμενος ασθενής πρέπει να έχει απόλυτο σεβασμό και πίστη προς τις Θείες Δυνάμεις, ώστε να εκτελέσει κατά γράμμα τις οδηγίες πού θά του δοθοϋν. Έάν άμελήσει ως προς την ακριβή εφαρμογή των οδηγιών, σημαίνει ότι τό πνεϋμα του έλκεται από άλλους παράγοντες, όποτε οι Ουράνιοι Ίατροί δέν έχουν την δυνατότητα να τον βοηθήσουν.

Πολλές φορές δίδονται ύποδείξεις προς τον επικοινωνόν για την

παρασκευή **φαρμάκων** από απλά καθημερινά υλικά, πού συνήθως δέν χρησιμοποιούνται στήν ιατρική. Μπορεί νά εἶναι ἀπλοῦν ὕδωρ ἢ ἄλλες οὐσίες ὀργανικές ἢ ἀνόργανες. Τά παρασκευάσματα αὐτά τά μεταχειρίζεται εἴτε γιά ἐπαλείψεις στό πάσχον μέρος τοῦ σώματος, εἴτε πρός πόσιν ὑπό τοῦ ἀσθενοῦς, εἴτε ἀλλοιῶς ἀνάλογα μέ τήν δοθεῖσα ὑπόδειξη.

Τό ἐπιτυγχανόμενο θεραπευτικό ἀποτέλεσμα δέν ὀφείλεται στίς ἰδιότητες τῶν χρησιμοποιηθεισῶν οὐσιῶν, ἀλλά στίς θεῖες ἐνεργειακές δυνάμεις πού ἐναποτέθησαν ἐντός αὐτῶν ὑπό τοῦ Ἰατρικοῦ πνεύματος, διά μέσου τῶν ἀκτινοβολιῶν του. Γυ' αὐτό ἐάν οἱ ἴδιες οὐσίες ἐφαρμοσθοῦν γιά τήν ἴδια ἀκριβῶς πάθησι σέ ἄλλον ἀσθενῆ, δέν θά ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα, διότι θά ἐλλεῖπει ἀπό αὐτές ἡ θεία ἐνέργεια. Ἐπίσης, ἐάν ὁ ἴδιος ἐπικοινωνός ἐφαρμόσει τήν ἴδια μέθοδο σέ ἄλλη περίπτωσι, χωρίς νά ἔχει λάβει σχετική ὑπόδειξι ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, δέν θά ἐπιτύχει ἐκεῖ τήν θεραπεία.

Ὁ βαθμός στόν ὁποῖο φθάνουν οἱ ὀδηγίες τῶν Ἰατρικῶν πνευμάτων ὑπόκειται στοῦς περιορισμούς πού ὑπάρχουν ἀπό τό «κάρμα» τοῦ ἀσθενοῦς. Διά τοῦτο συνήθως δέν εἶναι δυνατόν νά θεραπευθοῦν μέ ταχύν ρυθμόν, ἀλλά σέ συνάρτησι μέ τόν βαθμό ἐξαλείψεως τοῦ ὑπάρχοντος κάρμα.

Ἐφ' ὅσον, δηλαδή, ἡ ἀσθένεια λειτουργεῖ ὡς μέσον ἐξιλεώσεως τοῦ ἀτόμου, τό ἄτομο ὀφείλει ὅπωςδήποτε νά τήν ὑποστῆ, ὁπότε οὐδεμία θεραπευτική ἀγωγή εἶναι δυνατόν νά ἀποβεῖ πλήρως ἀποτελεσματική, μέχρι τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἐκπληρώσεως τοῦ κάρμα. Στίς περιπτώσεις αὐτές οἱ θεραπείες μέ χημικά φάρμακα μᾶλλον ἐπιδεινώνουν τήν κατάστασι, ἐνῶ διά τῶν πνευματικῶν ὀδηγιῶν ὁ ἀσθενής διατηρεῖται σέ κατάστασι σχετικῆς ἰσορροπίας, ἐνισχυομένης ἀπό τό ψυχικό του σθένος, ὥστε νά διέλθῃ ἀπό τό στάδιον τῆς ἀσθένειας ὅσο τό δυνατόν λιγώτερο ἐπώδυνα.

Οἱ θεραπευτικές ἀγωγές πού ὑποβάλλονται διά τῆς ἐπικοινωνίας, μπορεῖ νά εἶναι βραδύτερες ἀπό ἐκεῖνες τῶν θεραπευτικῶν διαμέσων, ἀλλά τά ἀποτελέσματά τους εἶναι ἀσφαλέστερα καί σταθερότερα, δηλαδή ἐπιτυγχάνεται μόνιμη θεραπεία, ἐνῶ ἡ τοιαύτη ἀπό τοῦς θεραπευτές πολλές φορές ἀποδεικνύεται προσωρινή.

Οἱ Οὐράνιοι Διδάσκαλοι ἔχουν δώσει καί γενικώτερους κανόνες ὀρθῆς διαβιώσεως καί ἀσκήσεων πρός διατήρησι τῆς ὑγείας. Ὅσοι τίς ἐφαρμόζουν μέ πίστι καί καλή θέλησι, δέχονται ἀνάλογες ἐνισχύσεις ἐκ μέρους των, χωρίς νά τό γνωρίζουν. Τά θετικά ἀποτελέσματα πού αἰσθάνονται, δέν πρέπει νά τά ἀποδίδουν ἐξ ὀλοκλήρου στόν ἑαυτό

τους, αλλά νά αντιληφθοῦν ὅτι προέρχονται ὡς «δῶρον» τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου γιά τήν πίστη τους.

Τό δῶρο αὐτό δέν εἶναι κάποια εἰδική χάρη, ἀλλά οἱ ἴδιοι μέ τήν πίστη καί συμπεριφορά τους ἔθεσαν σέ λειτουργία κάποιους ἄγνωστους γιά μάς Νόμους τοῦ Δημιουργοῦ, καί ἔτσι τούς δόθηκε ἡ δυνατότητα νά ὑποκινήσουν τήν ἐπέμβαση τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ὑπέρ τῆς ἰασεῶς των.

13. Ὁ πνευματισμός καί ἡ θρησκεία

Ἐπάρχει συσχέτιση τοῦ πνευματισμοῦ μέ τήν θρησκεία;

Ἀσφαλῶς ὑπάρχει, ἀλλά σήμερα εἶναι πολύ παρεξηγημένη, μέσα στήν γενικότερη σύγχυση τῶν ἰδεῶν στήν ἐποχή μας.

Σήμερα οἱ κληρικοί στρέφονται ἐναντίον τοῦ πνευματισμοῦ, χωρὶς νά ἐξετάζουν τήν οὐσία του. Δέν ἐξετάζουν ἐπίσης ποιὰ ἦταν ἡ σχέση του μέ τήν θρησκεία κατά τό παρελθόν. Ἐάν λοιπόν οἱ ἐκκλησιαστικοί παράγοντες ἀποφαίνονται ἀρνητικά ἐναντι τοῦ πνευματισμοῦ, δέν σημαίνει ὅτι αὐτή εἶναι καί ἡ ἀλήθεια.

Τό θέμα, λοιπόν, τῶν σχέσεων τοῦ πνευματισμοῦ μέ τήν θρησκεία εἶναι περίπλοκο. Γιά νά ξεκαθαρίσουμε κάπως τά πράγματα, τό χωρίζουμε σέ δύο μέρη:

Τό πρῶτο μέρος ἔχει ὡς περιεχόμενο τήν συμφωνία τοῦ ἀκραιφνοῦς πνευματισμοῦ μέ τήν οὐσιαστική διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τήν συμβολή στή διάδοσή του.

Τό δέ δεύτερο ἔχει ὡς περιεχόμενο τήν ἐξήγηση τῆς ἀντιθέσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων ἐναντι τοῦ πνευματισμοῦ καί τούς λόγους πού ἀποφεύγουν νά τόν ἐξετάσουν.

Ὁ διαχωρισμός τῶν δύο αὐτῶν πλευρῶν εἶναι ἀπαραίτητος γιά νά κατανοήσουμε τήν οὐσία τοῦ θέματος ἀφ' ἑνός καί τήν σημερινή του κατάσταση ἀφ' ἑτέρου, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τήν ἐπίδραση πολλῶν παραγόντων διά μέσου τοῦ χρόνου. Θά ἐξετάσουμε λοιπόν χωριστά τά κυριώτερα σημεῖα τῆς κάθε πλευρᾶς, προσπαθώντας νά διαλύσουμε τήν ὑπάρχουσα σύγχυση.

Πιστεύουμε ὅτι μέχρι τώρα ἔχει γίνει κατανοητό ἀπό τόν ἀναγνώστη τό τί ἀντιπροσωπεύει ὁ πνευματισμός. Ἀποτελεῖ στήν οὐσία του τήν ἐπικοινωνία τοῦ γήινου κόσμου μέ τόν Οὐράνιο καί ἀντιστρόφως, σέ ὅλες

τίς μορφές και εκφράσεις της. Έπαναλαμβάνομε δέ, ότι ή πνευματιστική επικοινωνία υφίσταται, κατά διαφόρους τρόπους, από παναρχαιοτάτων χρόνων.

Έάν εξετάσουμε την γένεση και διάδοση των θρησκειών, θά διαπιστώσουμε ότι όλες βασίστηκαν σε ποικίλες μορφές αυτής της επικοινωνίας, την όποια έπέτυχαν σε διάφορους βαθμούς και ποιότητα. Αυτό και μόνον τό στοιχείο αποδεικνύει ότι ο πνευματισμός δέν είναι κάτι ανεξάρτητο από την έννοια της θρησκείας, αλλά στενά συνυφασμένο με αυτήν.

Έπομένως ή κατηγορία πού προσάπτεται στον πνευματισμό, ότι αποτελεί θρησκεία, πού διαφοροποιείται από την ήδη ύπάρχουσα, δέν ισχύει. Έφ' όσον, όπως τονίσαμε, υφίσταται σε όλους τους λαούς και σε όλες τις εποχές, δέν είναι **θρησκεία**, αλλά συνιστά τον **συνδυατικό κρίκο όλων των θρησκειών**, έφ' όσον αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της ύπαρξέως των.

Πά νά μήν έπεκταθοῦμε σε όλες τις θρησκείες, θά άσχοληθοῦμε μόνον με τον Χριστιανισμό. Διευκρινίζουμε δέ έξ αρχής την θέση μας, ότι ή διδασκαλία του νεότερου ακραιφνοῦς πνευματισμοῦ συνταυτίζεται απόλυτα με την αρχική πραγματική διδασκαλία του Χριστιανισμοῦ. Οί διαφορές πού υπάρχουν με τά σημερινά δόγματα οφείλονται σε γενικές γραμμές στο έξής γεγονός:

Η αρχική διδασκαλία του Χριστιανισμοῦ διαιρείτο σε δύο μέρη: Πρώτον, στή **φανερή διδασκαλία**, ή όποία περιελάμβανε όλα τά θέματα πού έγίνοντο γνωστά σε όλους τους πιστούς και διεδίδοντο με γραπτά κείμενα, έπιστολές και κατηχήσεις, αρχικά των Άποστόλων, στή συνέχεια δέ των Πατέρων. Καί δεύτερον, στήν **άπόρρητη διδασκαλία**, την όποια αποτελούσαν τά θέματα πού έδιδάσκοντο στους πύ προηγμένους πιστούς και μετεδίδοντο μόνον προφορικά, διότι οί νεοφώτιστοι δέν μπορούσαν νά τά κατανοήσουν.

Η ύπαρξη της άγραφης άπόρρητης διδασκαλίας έπιβεβαιώνεται από αρκετές αναφορές των πατέρων σε γραπτά τους κείμενα, όπως ή ακόλουθη, από τό έργο του **Μ. Βασιλείου** «Περί του Άγίου Πνεύματος», Κεφάλαιο ΚΖ' 66:

«Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καί κηρυγμάτων, τά μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τά δέ ἐκ τῆς τῶν ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα ἅπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἰσχύν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν... Ἐὰ γὰρ οὐδέ ἐποπτεύειν ἔξεστι τοῖς ἀμνήτοις, τούτων πῶς ἂν ἦν εἰκὸς τὴν διδασκαλίαν ἐκθριαμβεύειν ἐν γραμμασιν;... Οὗτος ὁ λόγος τῆς τῶν ἀγράφων παραδόσεως,

ὡς μὴ καταμεληθεῖσαν τῶν δογμάτων τὴν γνῶσιν εὐκαταφρόνητον τοῖς πολλοῖς γενέσθαι διὰ συνήθειαν. Ἔλλο γάρ δόγμα καὶ ἄλλο κήρυγμα. Τό μὲν γάρ σιωπᾶται, τὰ δὲ κηρύγματα δημοσιεύεται.»

[Μετάφραση: Ἀπὸ τὰ φυλαγμένα στὴν Ἐκκλησία δόγματα καὶ κηρύγματα, μερικά τὰ ἔχουμε ἀπὸ τὴν γραπτὴ διδασκαλία, μερικά δὲ τὰ παραδεχθήκαμε ἀπὸ τὴν παράδοση τῶν ἀποστόλων, διαδοθέντα μέχρις ἡμᾶς ὡς μυστήρια. Καὶ τὰ δύο ἔχουν τὴν ἴδια ἰσχύ πρὸς τὴν εὐσέβεια... Διότι ἐκεῖνα πού δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ τὰ βλέπουν οἱ ἀμύητοι, πῶς θὰ μπορούσε ἡ διδασκαλία νὰ τὰ ἀποκαλύψει σὲ γραπτὰ κείμενα;... Αὐτός εἶναι ὁ λόγος τῆς παραδόσεως τῶν ἀγράφων (διδασκαλιῶν), ὥστε νὰ μὴ παραμεληθῇ ἡ γνώση τῶν δογμάτων καὶ γίνῃ εὐκαταφρόνητη στοὺς πολλοὺς ἀπὸ συνήθεια. Διότι ἄλλο εἶναι τὸ δόγμα καὶ ἄλλο τὸ κήρυγμα. Τό μὲν (δόγμα) ἀποσιωπᾶται, ἐνῶ τὰ κηρύγματα δημοσιεύονται].

Ἡ ἀποσιώπηση, ὅμως, τῆς δογματικῆς ἀπόρρητης διδασκαλίας καὶ ἡ προφορικὴ μόνον μετάδοσή της, εἶχε μὰ ἀναπόφευκτη συνέπεια: Βαθμιαία, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἔχανε τὴν καθαρότητά της, μέχρι τὸ σημεῖο πού ἔπαυσε νὰ μεταδίδεται πλέον καὶ λησμονήθηκε, συγκαλυφθεῖσα καὶ ἀπὸ τίς ποικίλες θρησκευτικο-πολιτικῆς ἔριδες. Ἔτσι ἔμεινε μόνον ἡ γραπτὴ διδασκαλία, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶναι ὀλοκληρωμένη, ἀφοῦ δὲν συμπεριλαμβάνει τὰ δογματικά ἢ ἄλλα θέματα πού ἐξέταζε ἡ ἀπόρρητη.

Μποροῦμε νὰ εἰποῦμε ὅτι μέχρι τὴν περίοδο τῆς θεολογικῆς ἀκμῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοὺς Δ' καὶ Ε' αἰῶνες, ὅποτε ἀνεφάνησαν οἱ Μεγάλοι Πατέρες, ἡ ἀπόρρητη διδασκαλία ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑφίσταται σὲ ἱκανοποιητικὸ βαθμό. Ἐκτοτε ὅμως ἄρχισε ἡ μεγάλη πτωτικὴ της πορεία. Ἡ ἐπέκταση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὶς πλατεῖες μᾶζες τῶν λαῶν καὶ ἡ ἀναγνώρισή του ὡς ἐπίσημης θρησκείας, εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ χάσει πολλὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν ὑπέρολαμπρη ἐσωτερικότητά του.

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία δέχεται τὴν **Ἱερά Παράδοση** ὡς ἰσοτίμη μὲ τὴν Ἁγία Γραφή. Αὐτὸ φαινομενικά εἶναι σωστό, ὄχι ὅμως στὴν οὐσία του. Διότι μὲ τὸν ἀνωτέρω ὅρον νοεῖται ἡ μεταγενέστερη παράδοση, δηλαδή αὐτὴ πού διαμορφώθηκε ἀπὸ τὸν ΣΤ' αἰῶνα καὶ μετέπειτα, ὑπὸ τὴν μορφή μάλιστα τυπικῶν συνηθειῶν, οἱ ὁποῖες δὲν ἀπορρέουν ἄμεσα ἀπὸ κάποια διδασκαλία. Ἡ πραγματικὴ χριστιανικὴ παράδοση ὅμως εἶναι ἡ ἀρχική, αὐτὴ πού ἐπικρατοῦσε μέχρι τὸν Ε' αἰῶνα.

Κατὰ τὴν μετάβαση ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ παράδοση στὴν μεταγενέστερη, διατηρήθηκαν ἀρκετὰ τυπικὰ στοιχεῖα, ὅπως τὰ τεκταινόμενα κατὰ τὴν

τέλεση τῶν μυστηρίων, χάθηκε ὁμως ἡ σωστή ἐρμηνεία τους. Ἔτσι οἱ μετέπειτα χριστιανοὶ θεολόγοι προσπάθησαν νά συμπληρώσουν τὰ κενὰ μέ τήν ἰδική τους σκέψη, βασιζόμενοι ἐν μέρει καί στά συγγράμματα τῶν Πατέρων. Ἐπειδή ὁμως δέν ἦσαν ἀποχοί τῆς ἀπόρρητης διδασκαλίας, οἱ συμπληρώσεις τους δέν εἶναι ὅλες ὀρθές. Γι' αὐτό ἀρκετά σημεῖα ἀπό τὰ καθιερωθέντα δόγματα εἶναι ἀντίθετα ἀπό τὰ ἀρχικῶς ἰσχύοντα καί ἀποσιωπηθέντα δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Θά ἀναφέρω δύο μόνον χαρακτηριστικά παραδείγματα, γιά νά γίνει κατανοητή ἡ διαφορά μεταξύ τῶν δύο παραδόσεων.

Ἐνα θεμελιώδες σημεῖο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας εἶναι τό ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπιβαρυνόμεθα μέ τό λεγόμενο **προπατορικό ἁμάρτημα**. Ἡ ἀπόρρητη διδασκαλία διευκρίνιζε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑποπέσαμε οἱ ἴδιοι σ' αὐτό τό ἁμάρτημα καί ἐπομένως ἐπιβαρυνόμεθα ὁ καθένας αὐτοπροσώπως. Ἀντίθετα, σήμερα ἰσχύει τό δόγμα ὅτι γίνεται κληρονομική μεταβίβαση τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀπό τοὺς γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα. Ὅμως, οὐδεὶς ἀπό τοὺς Μεγάλους Πατέρες δέν ἀναφέρει οὔτε τήν ἐλάχιστη νύξη περὶ κληρονομικῆς μεταβίβασης, ἐνῶ σέ ἀρκετά σημεῖα ὁμιλοῦν ἔμμεσα γιά τήν προσωπική συμμετοχή μας σ' αὐτό. Ὅταν ἀπερρίφθη ἡ προϋπαρξή τῶν ψυχῶν (μετά τήν Ε' Οἰκουμενική σύνοδο τό ἔτος 553), δέν μπορούσαν νά δικαιολογήσουν τήν αὐτοπροσωπική συμμετοχή ὄλων στό προπατορικό ἁμάρτημα. Καί γιά νά τό ἀποδώσουν σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἡ πιό πρόσφορη λύση ἦταν νά ἐπινοήσουν τήν κληρονομική μεταβίβασή του. Πρόκειται βέβαια γιά λανθασμένη συμπλήρωση ἐνός κενοῦ πού ἄφησε ἡ ἀπώλεια τῆς ἀπόρρητης διδασκαλίας.

Ἄλλο παράδειγμα εἶναι ἡ **μετενσάρκωση**. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία δέν τήν ἀποδέχεται, ἀκολουθώντας τήν παράδοση. Ὅμως μέχρι τόν Ε' αἰῶνα ἡ παράδοση ἦταν ἀντίθετη, δηλαδή ἡ μετενσάρκωση ἀποτελοῦσε βασικό στοιχεῖο τῆς ἀπόρρητης ἄγραφης διδασκαλίας. Γι' αὐτό οὐδεὶς ἀπό τοὺς Μεγάλους Πατέρες ἔχει γράψει τό ἐλάχιστο ἐναντίον τῆς μετενσάρκωσης καί οὐδεὶς κατηγόρησε ποτέ τόν Ὁριγένη, τόν Κλήμεντα τόν Ἀλεξανδρέα καί ἀρκετούς ἄλλους πού τήν ἐδίδασκαν*.

Ἡ νεότερος πνευματισμός ἐπαναφέρει ἀπό τήν ἀφάνεια ὅλα αὐτά τὰ θέματα, καθώς καί πολλά ἄλλα, ὥστε νά λάμψει ἡ ἀλήθεια, ἀπαλλαγμένη ἀπό αὐθαιρεσίες ὀφειλόμενες στήν ἀνθρώπινη ἀγνοία. Δέν κατηγοροῦμε οὐδένα, ἀλλά πιστεύομε ὅτι πρέπει νά ἀποκατασταθοῦν μερικά

* Τὰ θέματα αὐτά ἀναπτύσσονται ἐκτενέστερα σέ ἄλλο (ὑπό ἐκδοσὴ) ἔργο τοῦ γράφοντος, μέ τίτλο: «Ὁ Ὁριγένης καί ἡ Ε' οἰκουμενική σύνοδος».

πράγματα, με την απαλλαγή της ελεύθερης σκέψεως από την καταπίεση των αυθαιρέτως επιβληθεισών λανθασμένων απόψεων, και μάλιστα υπό την μορφή χριστιανικού δόγματος!

Έκτός από την διδασκαλία, υπάρχει ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο πού συνδέει τον πνευματισμό με την θρησκεία. Αυτό είναι η **θεοπνευστία**, ή όποια, όπως έχουμε αποδείξει στην ένότητα 10, είχε την έννοια της καθαρής πνευματιστικής επικοινωνίας. Τό ίδιο συνέβαινε με τους προφήτες. Η προσεκτική ανάλυση δέ των κειμένων όλων των Μεγάλων Πατέρων, αποκαλύπτει ότι και οι ίδιοι ήσαν επικοινωνοί, ήτοι μεσαζόντες. Μάλιστα ανήκαν στην ανώτερη κατηγορία των έν έργοηγόρσει μεσαζόντων, σέ αντίθεση με τους λεγόμενους **ψευδοπροφήτες**, οι όποιοι, όπως λένε χαρακτηριστικά οι Πατέρες, έπροφήτευσαν «έν έσπτάσει», δηλαδή ανήκαν στην κατηγορία των ύπνωτιζόμενων μεσαζόντων.

Πιστεύομε ότι τά όλίγα αυτά είναι αρκετά για νά διευκρινήσουν μέ σαφήνεια την αρχική θέση μας, ότι ό άκραιφνης πνευματισμός έρχεται σέ απόλυτη συμφωνία με την θρησκεία, τόσον ως διδασκαλία όσον και ως εφαρμοζόμενη πρακτική.

Έρχόμαστε τώρα στην άλλη πλευρά του θέματος, στην απόρριψη του πνευματισμού από τους σημερινούς θεολόγους, κληρικούς και έκκλησιαστικούς παράγοντες. Για νά τεκμηριώσουν την άρνησή τους επικαλούνται βασικά τό ακόλουθο έδάφιο από την Παλαιά Διαθήκη:

«ούχ εύρεθήσεται έν σοί... μαντευόμενος μαντείαν, κληδοιζόμενος και οϊωνιζόμενος, φαρμακός, έπαιδων έπαιδην, έγγαστρίμυθος και τερατοσκοπος, έπερωτων τους νεκρους. Έστιν γάρ βδέλυγμα κυρίω τῷ θεῷ σου πᾶς ποιῶν ταῦτα· ένεκεν γάρ των βδελυγματων τούτων κύριος έξολοθρεύσει αυτούς από σου» (Δευτερονόμιον 18, 10-12).

[Μετάφραση: Δέν θά εύρεθῆ μεταξύ σας... άνθρωπος πού νά επιδίδεται σέ μαντείες, στους κλήδονες, στους οϊωνούς, φαρμακευτής, απαγγέλων μαγικές έπωδες, έγγαστρίμυθος, τερατοσκοπος ή έπερωτων τους νεκρους. Ό ασχολούμενος μέ αυτά είναι βδέλυγμα στον κύριο και θεό σας. Έπειδή (οί κάτοικοι της Χαναάν) επιδίδονται στά μυσάρά αυτά πράγματα ό κύριος θά τους έξολοθρεύσει από εσάς].

Προφανώς τό έδάφιο αυτό δέν αναφέρεται στον πνευματισμό, αλλά στίς πολλές εκατοντάδες μάντεων, μάγων, οϊωνοσκοπων, μαγγανευτων, φαρμακευτων κ.λπ. πού είχαν κατακλύσει τον έβραϊκό λαό. Τό μοναδικό σημείο πού συνδέεται μέ τον πνευματισμό είναι η φράση «έπερωτων τους νεκρους». Και αυτό όμως, εάν τό έξετάσουμε μέσα στό γενικότερο

πλαίσιο του κεμένου, διαπιστώνουμε ότι ύπονοι μορφήν μαντείας διά της επικλήσεως κατωτέρων ψυχών, ήτοι πονηρών ή προσγείων πνευμάτων, πού τά έρωτούσαν για θέματα προσωπικού ενδιαφέροντος ή για πράξεις μαύρης μαγείας.

Όλα αυτά δέν έχουν καμία σχέση μέ εκείνα πού επιδιώκει ο ύψηλός πνευματισμός, ο όποιος ήσκειτο από τους προφήτες, αλλά και έπισήμως από τό ιερατείο διά τών οργάνων «ούρίμ-θουμίμ», χωρίς νά αντιμετώπιζει καμία αντίδραση. Έξ άλλου υπάρχουν πλείστες άλλες διατάξεις στό Δευτερονόμο, για τίς όποιες ουδείς θά διενοείτο σήμερα νά εισηγηθή τήν έφαρμογή τους*.

Έκτός από τό άνωτέρω έδάφιο, οί θεολόγοι επικαλοϋνται μερικά άκόμη χωρία της Παλαιάς Διαθήκης, καθώς και μιá σειρά από τους «Ίερούς Κανόνες» της Έκκλησίας, οί όποιοι όμως αναφέρονται έπίσης σέ θέματα μαντείας, οίωνοσκοπίας, φαρμακείας κ.λπ., χωρίς νά έχουν καμία άμεση σχέση μέ τόν πνευματισμό**.

Έπομένως από τά θεολογικής φύσεως έπιχειρήματα πού προβάλλουν οί σημερινοί εκκλησιαστικοί παράγοντες, κανένα δέν έχει αντικειμενική ισχύ. Όσο για τά έπιχειρήματα θεωρητικής ή πρακτικής φύσεως, όπως περί της επιδράσεως αποκλειστικά πονηρών πνευμάτων, έχομε άπαντήσει τόσο στό βιβλίο μας «Πνευματισμός» όσο και σέ πολλά σημεΐα του άνά χειρας έργου.

Η κυριώτερη αίτία της άρνητικής στάσεως της Έκκλησίας είναι ή άπαγόρευση του πνευματισμού από τήν Α' Οικουμενική Σύνοδο κατά τό έτος 325 μ.Χ., πού διατηρείται έκτοτε κατά παράδοση. Ό λόγος της άπαγορεύσεώς του ήταν ή μεγάλη εξάπλωση του άρνητικού πνευματισμού κατά τήν έποχή εκείνη, είτε υπό τήν μορφή της ψευδοπροφητείας, είτε μέ τήν παρείσφρηση πονηρών πνευμάτων στίς έπικοινωνίες, τά όποία άλλοίωναν τεχνηέντως τίς καθαρές έννοιες της χριστιανικής διδασκαλίας, προκαλώντας συγκρούσεις μεταξύ τών πιστών, διαμάχες, σχίσματα και αίρέσεις. Έξ άλλου δέν αποκλείεται τό ένδεχόμενο νά γινόταν μεγάλη έκμετάλλευση του πνευματισμού πρός εξαπάτηση τών ανθρώπων έκ μέρους εκείνων πού τους ύπόσχοντο νά μιλήσουν μέ τίς ψυχές τών οικείων τους, νά άποκαλύψουν τίς προϋπάρξεις τους και άλλα.

Η έποχή εκείνη ήταν πολύ καθυστερημένη σέ πνευματικότητα και συνεπώς ή άπαγόρευση ήταν πλήρως δικαιολογημένη. Άφορούσε φυσι-

* Περί όλων αυτών των θεμάτων βλέπε στό βιβλίο «Πνευματισμός», σελ. 188 κ.έ.

** Αύτά αναφέρονται και στήν «Άπόφανση» της Ίεράς Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος. Βλ. στό βιβλίο «Πνευματισμός», σελ. 392-395.

κά μόνον τόν ἀρνητικό πνευματισμό, ἀλλά τότε δέν ἦταν δυνατό νά γίνει σαφής διάκριση γιά τούς ἀπλούς χριστιανούς.

Σήμερα ὅμως δέν ὑπάρχει λόγος νά ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται ἡ ἀπαγόρευση. Τό ἀνθρώπινο πνεῦμα ἔχει ἐξελιχθεῖ σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα καί μπορεῖ πιό ἀνετα νά διαχωρίσει τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψεῦδος, ὥστε νά μήν ἐξαπατᾶται ἀπό τό πονηρόν.

Ὁ νεώτερος πνευματισμός ἔρχεται ὡς πολυτιμώτατος ἀρωγός τῆς θρησκείας. Πρῶτον διότι ἐπιβεβαιώνει μέ ἀπτές ἀποδείξεις τά ὅσα πρεσβεύει ἡ θρησκεία περί τῆς ἀθανασίας τῶν ψυχῶν καί τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου, ἐδραιώνοντας διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ τήν πίστη σέ ἀκλόνητες βάσεις. Δεύτερον δέ, διότι μέ τήν διδασκαλία του ἐπαναφέρει στό προσκήνιο τίς ἀλήθειες πού συμπεριελάμβανε ἡ ἀρχική ἀπόρρητη χριστιανική διδασκαλία. Ἡ συνταύτιση τῶν δύο αὐτῶν διδασκαλιῶν ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι δέν προέρχονται ἀπό ἀνθρώπινη διάνοια, ἀλλά ἀπό τήν θεία ἀποκάλυψη.

Τό τελευταῖο αὐτό ζήτημα φρονοῦμε ὅτι εἶναι καί τό σημαντικώτερο στίς σχέσεις τοῦ πνευματισμοῦ πρός τήν θρησκεία. Διότι οἱ θεολόγοι καί οἱ κληρικοί ὀφείλουν νά ἀντιληφθοῦν ὅτι στά ἰσχύοντα δόγματα ὑπάρχουν λανθασμένα σημεῖα, τά ὁποῖα ἐξηγήσαμε πῶς παρεισέφρυσαν*. Δέν εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νά ἐξακολουθήσουν νά γίνονται ἀποδεκτά ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον ἀντίκεινται πρός τήν ἀλήθεια. Ἡ ἐμμονή σ' αὐτά δικαιολογεῖται ἐν μέρει ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀποδίδονται στήν παράδοση, ἀλλά πέραν αὐτῆς χρειάζεται ἡ ἀμερόληπτη, ἀντικειμενική καί χωρίς θρησκευτικό φανατισμό ἐξέταση τῶν πραγμάτων, διά τῆς ἀναδρομῆς στήν ἀρχική παράδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐνα τέτοιο βῆμα φυσικά δέν εἶναι εὐκόλο νά πραγματοποιηθῆ, ἐφ' ὅσον οἱ παγιωμένες πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων δέν μεταβάλλονται εὐκόλα. Εὐελπιστοῦμε ὅμως ὅτι αὐτή θά εἶναι ἡ κατευθυντήρια πορεία τοῦ μέλλοντος, διότι τά ὁποιαδήποτε λάθη δέν εἶναι δυνατόν νά διατηροῦνται ἐπ' ἄπειρον.

* Ἐπί πλέον στά συγγράμματα Δογματικῆς ἐλλήνων θεολόγων ὑπάρχουν σημαντικές διαφορές στίς ἀπόψεις τους ἐπάνω σέ εἰδικά θέματα, ὅπως στό ἄτρεπτον ἢ μή τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Οἱ διαφωνίες τους αὐτές ἀποτελοῦν ἕνα ἄλλο ζήτημα. Ἐδῶ ἀναφερόμαστε κυρίως σέ δόγματα πού τυγχάνουν κοινῆς ἀποδοχῆς.

14. Ὁ πνευματισμός καί ἡ ἐπιστήμη

Ὅπως δέν ὑφίσταται οὐδεμία ἀντίφαση μεταξύ τοῦ πνευματισμοῦ καί τῆς θρησκείας, κατὰ ἀνάλογο τρόπο οὐδεμία ἀντίφαση ὑφίσταται μεταξύ τοῦ πνευματισμοῦ καί τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ ἐπιστήμη μελετᾷ τὴν φύση καί τὰ φυσικά φαινόμενα βάσει τῶν αἰωνίων φυσικῶν νόμων. Στηρίζεται κυρίως στή σταθερή σχέση μεταξύ αἰτίου καί ἀποτελέσματος, ἐκ τῆς ὁποίας συνάγει καί καθιερώνει τὴν διατύπωση τοῦ ἀντίστοιχου φυσικοῦ νόμου, πού ἐντάσσεται μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς φυσικῆς θεωρίας.

Ἐάν συμβῆ κάποιο ἀποτέλεσμα πού δέν προβλεπόταν ἀπὸ τὴν ἰσχύουσα θεωρία, βάσει τῶν γνωστῶν νόμων, αὐτό σημαίνει ὅτι ἐπέδρασε κάποιο ἄλλο αἶτιο, πού δέν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν μέχρι τότε. Τό νέο προσδιορισθέν αἶτιο συμπεριλαμβάνεται στήν διατύπωση ἑνός γενικότερου νόμου, τοῦ ὁποίου ὁ προηγούμενος ἀποτελεῖ πλέον μιᾶ ὑποπερίπτωση.

Ἐς πάρουσμε γιά παράδειγμα τό φαινόμενο τῆς πτώσεως τῶν σωμάτων. Ἡ πτώση προσδιορίζεται μέ τὴν παρατήρηση καί μέ διάφορες μετρήσεις οἱ ἐπιστήμονες κατέληξαν στήν διατύπωση τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος: $\mathbf{B} = \mathbf{m} \cdot \mathbf{g}$, ὅπου \mathbf{B} = τό βάρος τοῦ σώματος, ἤτοι ἡ δύναμη μέ τὴν ὁποία ἔλκεται πρὸς τὴν Γῆ, \mathbf{m} = ἡ μάζα τοῦ σώματος, καί \mathbf{g} ἡ ἔνταση τοῦ πεδίου βαρύτητος.

Μερικά σώματα ὁμως, ἀντὶ νά κινοῦνται πρὸς τὰ κάτω, κινοῦνται πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅπως τὰ ἀερόστατα. Αὐτό συμβαίνει ἐπειδὴ ἐπιδρᾷ σέ σημαντικό βαθμό ἓνα ἄλλο αἶτιο, ἀντίθετο τῆς βαρύτητος, δηλαδή ἡ ἄνωση \mathbf{A} . Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν καί αὐτό τό στοιχεῖο, διατυπώνουμε τὸν γενικότερο νόμο $\mathbf{B} - \mathbf{A} = \mathbf{m} \cdot \boldsymbol{\gamma}$, ὅπου $\boldsymbol{\gamma}$ = ἡ ἐπιτάχυνση πού ἀποκτᾷ τό σῶμα πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀνάλογα μέ τὴν διαφορά τῶν δυνάμεων τοῦ βάρους καί τῆς ἀνώσεως. Τώρα ὁ προηγούμενος νόμος προκύπτει ὡς ὑποπερίπτωση τοῦ νέου αὐτοῦ νόμου, ὅταν ἡ ἄνωση εἶναι πολὺ μικρὴ, ὥστε νά θεωρεῖται ἀμελητέα.

Μπορεῖ νά συμβῆ ὁμως καί κάτι ἄλλο: Ἐνα σῶμα νά μὴν πέφτει στή γῆ ἐπειδὴ κάποιος ἄνθρωπος τό συγκρατεῖ. Ἡ ἐπίδραση πού ἐξασκεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτός γίνεται βεβαίως διὰ μιᾶς φυσικῆς ἐνεργείας του, ἀλλὰ τό τελικό ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδράσεώς του δέν εἶναι δυνατόν νά προβλεφθῆ, οὔτε νά συμπεριληφθῆ στήν διατύπωση ἑνός γενικότερου νόμου, διότι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη βούλησή του.

Ἐάν, γιά παράδειγμα, ἓνας ἄνθρωπος κρατᾷε στό χέρι του μιᾶ πέτρα, οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νά προκαθορισθῆ τό πότε αὐτὴ ἢ πέτρα θά

πέσει στή γῆ, διότι ἐξαρτᾶται ἀπό τόν ἴδιο πότε θά τήν ἀφήσει ἢ ἐάν θά τήν ἀφήσει ἢ ἐάν τήν πετάξει πρὸς ἄλλη κατεύθυνση κ.ο.κ.

Ἐπομένως οἱ παρατηρούμενες διαφοροποιήσεις ἀπό τὰ προβλεπόμενα ἀποτελέσματα βάσει τῶν γνωστῶν φυσικῶν νόμων, μπορεῖ νά ὀφείλονται σέ δύο παράγοντες: Εἴτε στήν ἐπίδραση ἐνός ἄλλου **φυσικοῦ αἰτίου** (ὁπότε μπορεῖ νά διατυπωθῆ ἕνας γενικώτερος φυσικός νόμος), εἴτε στήν ἐπίδραση ἐνός **ἐνσυνειδήτου παράγοντος** (ὁπότε οὐδεὶς φυσικός νόμος εἶναι δυνατόν νά διατυπωθῆ γιά νά προβλέψει τήν ἐξέλιξη τοῦ φαινομένου).

Στόν πνευματισμό λαμβάνουν χώρα πλεῖστα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ὅτι ἀντίκεινται πρὸς τίς παραδοχές τῆς ἐπιστήμης, πού δέν μποροῦσε νά τὰ ἐξηγήσει βάσει τῶν γνωστῶν νόμων. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού πολλοὶ ἐπιστήμονες τὰ ἐθεώρησαν «ἀντιεπιστημονικά» καί τὰ ἀγνόησαν ἢ ἀρνήθηκαν νά τὰ ἐξετάσουν ἢ τὰ διέψευσαν σάν αὐθαίρετα ἢ προσπάθησαν νά ἀποδείξουν ὅτι ἦσαν ἀποτέλεσμα ἀπάτης.

Ὅμως τὰ φαινόμενα ὑπῆρξαν τόσο ἔντονα, τόσο ἐντυπωσιακά καί τόσο μεγάλης ἐκτάσεως ἀνά τήν ὑφήλιον, ὥστε κανένας δέν μποροῦσε νά τὰ ἀπορρίπτει, οὔτε νά ἀμφισβητεῖ τήν πραγματικότητά τους, ἐκτός ἀπό τούς σκόπιμους ἀρνητές. Ἐφ' ὅσον ὁμως ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τὰ ἰσχύοντα στή σημερινή ἐπιστήμη, πῶς ἐξηγοῦνται;

Ἡ ἐξήγηση ὅλων τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, ὅπως τὰ περιγράψαμε στό Β' Κεφάλαιο, εἶναι ὅτι ὀφείλονται στήν ἐπίδραση καί τῶν δύο ἀνωτέρω παραγόντων. Συγκεκριμένα, ἄλλα ἐξ αὐτῶν ὀφείλονται στήν ἐπενέργεια ἀγνώστων φυσικῶν αἰτίων, γιά τὰ ὁποῖα οἱ σημερινοὶ ἐπιστήμονες δέν διανοοῦνται καθόλου τήν ὑπαρξή τους (ὅπως τό ἐκτόπλασμα ἢ τό πρᾶνα), καί ἄλλα στήν ἀφανῆ ἐπίδραση ἐνσυνειδήτων ὄντοτήτων, τῶν πνευμάτων. Συνήθως λαμβάνει χώραν συνδυασμός καί τῶν δύο παραγόντων, διότι καί οἱ ἐνέργειες τῶν πνευμάτων συμβαίνουν διά τῆς ἐκμεταλλεύσεως κάποιων φυσικῶν στοιχείων ἢ δυνάμεων, ἀκριβῶς ὅπως καί ὁ ἄνθρωπος πού κρατᾶει ἢ ἀφήνει τήν πέτρα, χρησιμοποιεῖ κάποιες φυσικές δυνάμεις γιά νά ἐκδηλώσει τήν βούλησή του.

Ἄς ἐξετάσουμε τό ἀπλό φαινόμενο τῆς **αἰωρήσεως**. Ὅταν ἕνα διάμεσον αἰωρεῖται στόν ἀέρα, χωρὶς νά στηρίζεται πούθενά, τοῦτο ἀντίκειται πρὸς τόν νόμο τῆς βαρύτητος, ἢ μᾶλλον δέν ἐρμηνεύεται βάσει τῆς ἰσχυοῦσης διατυπώσεως τοῦ νόμου αὐτοῦ. Αὐτό ὁμως δέν ἀναιρεῖ τήν πραγματικότητα τοῦ φαινομένου, διότι οἱ νόμοι εἶναι ἐκείνοι πού καθορίζονται ἀπό τὰ φαινόμενα καί ὄχι τὰ φαινόμενα ἀπό τούς νόμους. Τότε, πῶς ἐξηγεῖται ἡ αἰώρηση;

Ἡ ἐξήγηση στηρίζεται σέ ὅσα εἶπαμε προηγουμένως. Ἦτοι, μιά ἐνσυνειδήτη ὄντοτητα, ἓνα πνεῦμα, ἐπεμβαίνει καί συγκρατεῖ στόν ἀέρα τό διάμεσον ἢ τό αἰωρούμενο ἀντικείμενο, χωρίς νά γίνεται ἄμεσα ἀντιληπτή ἢ ἐπίδρασή του, ἢ ὁποία λαμβάνει χώραν διά μέσου τῆς χρησιμοποιοῦσας κάποιων ἀγνώστων φυσικῶν δυνάμεων.

Τήν ἐνέργεια αὐτή τοῦ πνεύματος μποροῦμε νά τήν παρομοιάσουμε μέ ἐκείνη τῶν ταχυδακτυλουργῶν πού χρησιμοποιοῦν ἀφανεῖς μαγνητες γιά νά ἐπιτυγχάνουν διάφορα περίεργα τεχνάσματα. Αὐτά ἐντυπωσιάζουν μέν καί φαίνονται ἀνεξήγητα στούς ἀπλοϊκούς θεατές, ἀλλά ἡ ἐξήγησή τους εἶναι ἀπλή: Ὅφειλονται στή φυσική δύναμη τοῦ μαγνητισμοῦ καί στήν ἐνσυνειδήτη ἐκμετάλλευσή της ἐκ μέρους τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ γιά νά ἐπιτύχει τά «κόλπα» του.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει μέ ὅλα τά πνευματιστικά φαινόμενα καί ὄλων τῶν εἰδῶν τίς πνευματικές ἐπεμβάσεις (φυσικές, ἰατρικές, νοσηιακές, αἰσθητικές κ.λπ.). Ἐπομένως οἱ ἐπιστήμονες, ἀντί νά κατηγοροῦν τόν πνευματισμό, νά ἀρνοῦνται τά φαινόμενα καί νά συκοφαντοῦν τά διάμεσα, ὀφείλουν καλύτερα νά κινηθοῦν πρός τίς ἐξῆς δύο νέες κατευθύνσεις:

Πρῶτον, στήν ἔρευνα τῶν ἀγνώστων φυσικῶν δυνάμεων, ὅπως ἐκείνες οἱ ὁποῖες χρησιμοποιοῦνται ὑπό τῶν πνευμάτων. Ἐάν ἡ ἐπιστήμη νομίζει ὅτι ἔφθασε στό ζενίθ τῆς ἐξερευνησεως τοῦ φυσικοῦ κόσμου, πλανᾶται! Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλά ἀγνωστα πεδία, ἀνεξερεύνητα, πού ἀναμένουν τούς φωτισμένους ἐπιστήμονες νά τά ἀνακαλύψουν. Ὅταν οἱ ἀγνώστες φυσικές δυνάμεις ἐντοπισθοῦν καί τεθοῦν εὐσυνειδήτα στήν ὑπηρεσία τῆς ἀνθρωπότητας, τότε ὁλόκληρος ὁ κόσμος θά ἀλλάξει μορφή, διότι θά ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιά τήν ἐσωτερική του καλλιέργεια, παρά γιά τήν συσσώρευση ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Δεύτερον δέ, νά ἀναγνωρίσουν οἱ ἐπιστήμονες τήν ὑπαρξη τοῦ ὑπερβατικοῦ κόσμου τῶν πνευμάτων καί τόν διαχωρισμό του σέ δύο ἀντίθετες παρατάξεις, τῶν ὁποίων τίς ἐπιδράσεις νά μελετήσουν συστηματικά, ὥστε νά διαλευκάνουν πολλές σκοτεινές πλευρές τῶν φυσικῶν φαινομένων. Νά ἀποδεχθοῦν ἐπίσης τήν αὐτοτελή ὑπόσταση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καί τήν ἀθανασία της, ἢ ὁποία μετά τόν σωματικό θάνατο ἐντάσσεται στόν ὑπερβατικό κόσμο τῶν πνευμάτων, ἀπό ὅπου καί κατάγεται.

Ὁ κόσμος αὐτός δέν ἀποτελεῖ φανταστική οὐτοπία, ἀλλά πραγματικότητα, τήν ὁποία πολλοί ἐπιστήμονες δέν παραδέχονται.

Ὅφειλουν ἀκόμη οἱ ἐπιστήμονες νά ἀναγνωρίσουν καί νά παραδεχθοῦν τήν ὑπαρξη τῆς Μιάς Ἀνωτάτης Δυνάμεως πού διέπει ὁλόκληρο

τό Σύμπαν, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τόν ἕνα Θεόν, τόν Ἄναρχον, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τήν ἀρετηρία κάθε φυσικῆς κινήσεως.

Ὁ πνευματισμός ἐρχόμενος σέ ἄμεση ἐπαφή μέ τόν κόσμο τῶν πνευμάτων, τά ὁποῖα ἀσφαλῶς γνωρίζουν ἀπείρως περισσότερα πράγματα ἀπό τούς ἀνθρώπους, εἶναι σέ θέση νά ἐπιλύσει διά τῆς ἐπικοινωνίας ὁποιοδήποτε ἐπιστημονικό πρόβλημα, καί νά βοηθήσει τούς ἐπιστήμονες σέ ὅποιεςδήποτε δυσκολίες ἀντιμετωπίζουν στήν ἐργασία τους.

Γιά νά γίνει αὐτό, βέβαια, ἀπαιτεῖται ὅπως ὁ ἐπικοινωνός εἶναι ἀγνός, μέ ἀκλόνητη πίστη πρός τήν Θεότητα, ὅπως ἀκλόνητη πίστη πρέπει νά ἔχουν καί οἱ ἐπιστήμονες πού ζητοῦν τήν βοήθειά του.

Ἐάν ὁμως οἱ ἐπιστήμονες δέν συνειδητοποιήσουν τίς τεράστιες ἀτέλειες καί ἐλλείψεις τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, οὐδέποτε θά ἀποφασίσουν νά καθοδηγηθοῦν πρός τίς νέες περιοχές τῆς ὑποδεικνυομένης γνώσεως.

Ἡ ἐπιστήμη οὐδέποτε ὑπῆρξε σταθερή, ἀλλά συνεχῶς ἐξελισσεται. Ὅταν παρατηροῦνται νέα φαινόμενα, ἀνακαλύπτονται νέοι φυσικοί παράγοντες καί διατυπώνονται νέοι νόμοι. Γι' αὐτό οὐδεμία θεωρία παραμένει ἐπί μονίμου βάσεως στόν ἐπιστημονικό χῶρο. Ὅλες ἀμφισβητοῦνται κάποτε καί γενικεύονται ἢ ἀπορρίπτονται, ἐνῶ ὑπάρχουν πολλές ἄλλες θεωρίες πού παραμένουν στό ἐρευνητικό στάδιο. Ἐν τούτοις ἡ συνεχῆς αὐτή μεταβλητότητα καί ἀκαθοριστία τῆς ἐπιστήμης, δέν ἔχει προβληματίσει σοβαρά τούς περισσότερους θιασῶτες της, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νά τήν θεωροῦν σάν τό ἀποκορύφωμα τῆς γνώσεως, ἀσχετῶς ἐάν τό ἀποκορύφωμα αὐτό καλύπτεται ἀπό τά σκοτεινά νέφη τῆς ἀγνωσίας, τῆς ἀσάφειας καί τῶν συνεχῶν ἀμφισβητήσεων.

Πολλοί πιστεύουν ὅτι ἡ ὕλη εἶναι τό μοναδικό πρᾶγμα πού ὑπάρχει· συνεπῶς κάθε τι πού ὑπάρχει εἶναι ὕλικό. Ἡ ἀντίληψη αὐτή εἶναι τόσο σαθρή, ἀβάσιμη καί ἀνόητη, ὥστε μόνον οἱ τυφλοί τῆς γνώσεως μποροῦν νά τήν ἀποδέχονται. Ἐάν ἀνοίξουν τούς ὀφθαλμούς των καί ἴδουν τί συμβαίνει πιά πέρα, θά διαπιστώσουν ὅτι ἡ πραγματικότητα εἶναι πολύ πιά διαφορετική ἀπό τίς ψευδεῖς εἰκόνες πού πλάθει ἡ ἐπιστημονική φαντασία τους.

Ὁ πνευματισμός ἔρχεται ὡς πολύτιμος ἀρωγός στήν ἀποκάλυψη τῶν ἀγνώστων ἀληθειῶν, σέ ὅλα τά ζητήματα πού ἀφοροῦν τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο, ἀρκεῖ ἡ ἐπιστήμη νά κλαδεύσει τόν ὑπέρομετρο ἐγωισμό της καί νά ἀντιληφθῇ ὅτι θά παραμένει πάντοτε ἐξαιρετικά ἀτελής μπροστά στήν ἀπεραντοσύνη τοῦ Σύμπαντος!

15. Πνευματισμός και άστρολογία

Ἡ άστρολογία και ὁ πνευματισμός ὑπῆρξαν οἱ δύο ἀρχαιότατοι κλάδοι τῆς μεταφυσικῆς γνώσεως. Στὴν ἱστορικὴ τους πορεία ἀκολούθησαν παράλληλες περιόδους διαδρομῆς, παρουσιάζοντας διαδοχικὰ ἀκμὴ καὶ παρακμὴ στίς διάφορες ἱστορικὲς περιόδους τῆς ἀνθρωπότητος.

Σήμερα οἱ δύο αὐτοὶ κλάδοι εὐρίσκονται στὴ φάση μιᾶς νέας ἀκμῆς των. Ἀναπτύσσονται καὶ διαδίδονται συνεχῶς, χωρὶς φυσικὰ νὰ ἔχουν φθάσει ἀκόμη στὸ ἀπόγειο τῆς ἐξελίξεώς τους. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔχουν ὀλοκληρωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς διερευνήσεως τῶν ἀρχῶν τους, ὑφίστανται πολλές ἐπιθέσεις, κυρίως ἐκ μέρους τῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι δὲν θεωροῦν θετικὰ ὅσα πράγματα δὲν ἐντάσσονται στὰ στενὰ πλαίσια τῶν ἰδικῶν τους παραδοχῶν.

Ἡ **άστρολογία** βασίζεται στίς ἐπιδράσεις τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν ἀνθρώπων. (Μέ τὴν λέξη «ἀστέρες» ἐννοοῦμε τὸ σύνολο τῶν οὐρανίων σωμάτων). Ἄγνοεῖ ὁμως τὴν φύση καὶ τὴν προέλευσὴ αὐτῶν τῶν ἐπιδράσεων, μέ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται τὴν οὐσία τῶν ὄσων διακηρύττει. Ἡ μεγάλη διάδοσή της στὰ λαϊκὰ στρώματα ἐπέφερε τὴν παραποίηση τῆς ἀληθινῆς της ταυτότητος, ὥστε σήμερα νὰ θεωρεῖται σάν ἕνας τρόπος μαντείας τῶν μελλοντικῶν ἐξελίξεων.

Οἱ ἐπιδράσεις τῶν ἀστέρων πραγματοποιοῦνται διὰ μέσου τῶν ἀκτινοβολιῶν τους. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτές βεβαίως εἶναι ἀσθενεῖς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν μελετηθεῖ ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιστῆμη. Γιὰ τὴν ἀνακάλυψή τους χρειάζεται ἡ ἐπινόηση νέων συσκευῶν, μέ διαφορετικὲς ἀρχές λειτουργίας, ὥστε οἱ ἀστροφυσικοὶ νὰ καταφέρουν νὰ συλλάβουν τίς ἄγνωστες αὐτές μορφές ἐνέργειας.

Γεννᾶται ὁμως τὸ ἐρώτημα: Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἀκτινοβολίες αὐτές μέ τίς ἀσθενεῖς ἐντάσεις, νὰ ἔχουν τόσο σημαντικὰ ἀποτελέσματα ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους; Γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ φαινομένου ἄς δοῦμε τὸ ἑξῆς παράδειγμα:

Ἡ τηλεόραση εἶναι ἕνας πολὺπλοκος μηχανισμός, ὁ ὁποῖος ρυθμίζεται μέ τὸ τηλεχειριστήριο (τηλε-κοντρόλ). Οἱ ἀσθενεῖς παλμοὶ πού ἐκπέμπονται ἀπὸ αὐτὸ μποροῦν νὰ ἀλλάζουν κανάλια, νὰ αὐξομειώνουν τὴν ἔνταση τοῦ ἤχου κ.λπ. Δηλαδή ἀπὸ μὰ ἀνεπαίσθητη ἀκτινοβολία ἔχομε ἕνα ἐμφανές ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖο ὀφείλεται στὸν συντονισμό της μέ τὴν συσκευή, ἔνεκα τῆς εἰδικῆς κατασκευῆς της. Ἐάν δὲν ὑπάρξει συντονισμός, δὲν συμβαίνει κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος, ὡς ἔδρα τοῦ πνεύματος, ἔχει ἀπείρως πολυπλοκώτερη δομὴ ἀπὸ μὰ συσκευὴ τηλεοράσεως. Εἶναι φυσικὸ, λοι-

πόν, νά εἶναι πολύ εὐαίσθητος σέ ἀκτινοβολίες μέ ἐλαχιστότατη ἔνταση, πού ὅταν ἐπιδροῦν ἐπ' αὐτοῦ φέρνουν ἐμφανῆ ἀποτελέσματα, ὅπως ὁ καθορισμός τοῦ χαρακτήρος, οἱ ἀλλαγές ἀποφάσεων, οἱ προτιμήσεις σέ συγκεκριμένα πράγματα, ἡ ἐνεργητικότητα, ἡ εὐεξία, τό πάθος, ἡ ἡρεμία, ὁ ἐπαγγελματικός προσανατολισμός κ.ἄ.

Γιά νά λάβουν χώρα ὁμως αὐτές οἱ ἐπιδράσεις πρέπει νά συντονισθῇ ἡ ἀκτινοβολία μέ τήν εἰδική κατασκευή τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐπειδή δέ ὁ μηχανισμός τοῦ ἐγκεφάλου κάθε ἀτόμου εἶναι διαφορετικός στίς λεπτομερεῖς λειτουργίες του, ἔπεται ὅτι συντονίζεται μέ διαφορετικές ἀκτινοβολίες, πού αὐτές μόνον ἔχουν ἀξιόλογη ἐπίδραση ἐπάνω του. Ἔτσι ἐνώ εἶναι διάχυτες στόν χώρο οἱ ἀκτινοβολίες ὄλων τῶν ἀστέρων, τό κάθε ἄτομο ἐπηρεάζεται ἀπό ἐκεῖνες μόνον πού συντονίζονται μέ τήν ἰδιοσυστασία τοῦ ἐσώτερου κόσμου του.

Ἡ βασική θέση τῆς ἀστρολογίας εἶναι ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ χαρακτήρας του κ.λπ., προσδιορίζονται ἀπό τίς θέσεις τῶν ἀστέρων κατά τήν στιγμή τῆς γεννήσεώς του. Πῶς γίνεται αὐτό, δέν μποροῦν νά τό ἐξηγήσουν, ἀλλά ἀρκοῦνται στήν διαπίστωση ὅτι ἔτσι συμβαίνει πραγματικά, στηριζόμενοι σέ παρατηρήσεις καί ἐμπειρίες πολλῶν αἰῶνων.

Ἡ ἐξήγηση δίδεται διά μέσου τοῦ πνευματισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει διευκρινήσει τά ἐξῆς δύο σημαντικά σημεῖα πού ἀφοροῦν τόν ἄνθρωπο: **Πρῶτον**, ὅτι ἡ εἴσοδος τῆς ψυχῆς (τῆς ψυχο-πνευματικῆς ὄντοτης) στό σῶμα γίνεται ἀμέσως μετά τήν γέννηση τοῦ βρέφους καί ταυτόχρονα μέ τήν πρώτη ἀναπνοή του. **Δεύτερον** δέ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀναπαριστᾷ σέ μικρογραφία ὁλόκληρο τό Σύμπαν, δηλαδή ἀποτελεῖ ὁ ἴδιος ἓνα μικρό σύμπαν, ἔχοντας ὅλα τά κέντρα, τίς δομές, τίς ἐνέργειες καί τίς ἀλληλεπιδράσεις τῶν στοιχείων πού συγκροτοῦν τό μεγάλο Σύμπαν.

Ὄταν, λοιπόν, μέ τήν πρώτη ἀναπνοή γίνεται ἡ **ἐμφύχωση** τοῦ νέου ἀνθρώπου, λαμβάνει χώραν ἓνα μυστηριακό φαινόμενο πού ὁ συγγραφέας τό παρομοιάζει μέ τό ἀνοιγμα τοῦ φακοῦ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς. Γίνεται, δηλαδή, κάποιο «ἀνοιγμα» γιά ἓνα ἐλάχιστο κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου, κατά τό ὁποῖο εἰσέρχεται ἡ ψυχὴ, ἀλλά ταυτόχρονα ἀποτυπώνεται μιὰ μικροσκοπική «φωτογραφία» ὁλόκληρου τοῦ Σύμπαντος, ἡ ὁποία λειτουργεῖ σάν ἓνα **ἀρχέτυπο** τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τῆς νέας ὄντοτης στήν Γῆ. Ἄρα ὁ κάθε ἄνθρωπος φέρει ἐντός του τήν εἰκόνα τοῦ Σύμπαντος ὅπως αὐτό παρουσιαζόταν, μέ τίς θέσεις τῶν ἀστέρων του, κατά τήν στιγμή τῆς ἐμφυχώσεώς του. Αὐτό ἐπηρεάζει τίς ἰδιαιτερότητες τοῦ μηχανισμοῦ του καί ἐξηγεῖ τήν εὐαισθησία του στίς ἀκτινοβολίες ὀρισμένων μόνον ἀστέρων.

Ἐπειδή τὰ δύο γεγονότα, τῆς γεννήσεως καί τῆς πρώτης ἀναπνοῆς, δέν ἀπέχουν πολύ ἀπό ἀπόψεως χρόνου, οἱ ἀστρολόγοι ξεκινοῦν ἀπό τήν στιγμή τῆς γεννήσεως. Ἐάν ὁμως θέλουν νά εἶναι ἀκριβέστεροι, πρέπει νά λαμβάνουν ὡς ἀφετηρία **τὴν στιγμή τῆς πρώτης ἀναπνοῆς**, διότι τότε ἀποτυπώνεται ἡ εἰκόνα τοῦ Σύμπαντος.

Ἀπό τὴν ἀνωτέρω ἐξήγηση προκύπτει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἐπηρεάζεται ἀστρολογικῶς μόνον ἀπὸ τοὺς ἀστέρες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, ἀλλὰ καί ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀστέρες τοῦ Σύμπαντος. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ πρῶτοι εἶναι πολύ πλησιέστεροι, οἱ ἀκτινοβολίες τους ἔχουν σχετικὰ μεγαλύτερη ἔνταση καί τὰ ἀποτελέσματά τους καθίστανται ἐμφανεστερα. Γι' αὐτὸ ἡ ἀστρολογία ἀσχολεῖται μόνον μέ αὐτούς. Γιὰ νά ἔχουμε ὁμως ὀλοκληρωμένη τὴν εἰκόνα τῶν οὐρανίων ἐπιδράσεων, χρειάζεται νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καί οἱ ἐπιδράσεις **ὄλων τῶν ἀστερισμῶν**, μέχρι τὰ ἀχανῆ βάθη τοῦ Διαστήματος.

Κατὰ τέτοιο, βεβαίως, εἶναι πολύ δύσκολο, ἢ μᾶλλον σχεδόν ἀκατόρθωτο γιὰ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια. Οἱ ἀστέρες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος σχεδιάζουν τίς κύριες γραμμές τοῦ χαρακτήρος μας, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἀστέρες συμπληρώνουν τίς λεπτομέρειες τοῦ ζωγραφικοῦ πίνακα, πού εἶναι ἡ ὄντοτήτά μας. Αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι ἡ πορεία μας εἶναι πλήρως προκαθορισμένη ἀπὸ τὰ ἄστρα, διότι μεσολαβεῖ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἀνατρέπονται πολλές φορές γεγονότα πού θεωρεῖται βέβαιον ὅτι θά συμβοῦν. Ἄρα, ἡ ἀστρολογία μπορεῖ νά προσδιορίζει μόνον ἐν **δυνάμει καταστάσεις**, οἱ ὁποῖες ὑλοποιοῦνται διαμορφωμένες ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος.

Ἐπειδὴ λοιπὸν μιὰ ὀλοκληρωμένη ἀστρολογικὴ πρόβλεψη εἶναι ἀδύνατη, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά καταφύγει σέ πιὸ ἀσφαλεῖς ἐναλλακτικὲς λύσεις, ὅπως εἶναι ἡ **διαίσθηση** καί ἡ **ἐμπνευση**. Διὰ τῆς διαισθήσεως λαμβάνει ὁδηγίες ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμον τοῦ ὑποσυνειδήτου του, τὸ ὁποῖο γνωρίζει τὰ πάντα, σχετικὰ μέ ὅλη τὴν διαδρομὴ τοῦ ἀτόμου. Μέ τὴν ἐμπνευση δέ καθοδηγεῖται ἀπὸ ὑψηλὸ οὐράνιο πνεῦμα, τὸ ὁποῖο γνωρίζει πληρέστερα τοὺς συσχετισμοὺς καί συνδυασμοὺς μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ὅποτε μπορεῖ νά μᾶς ὑποδείξει ἀσφαλῶς τὴν ἐνδεδειγμένη ἐνέργειά μας σέ ὁποιοδήποτε ζήτημα καί τὸν κατάλληλο χρόνο πού πρέπει νά γίνει.

Ἐνα ἀκόμη σημεῖο συσχετισμοῦ τῆς ἀστρολογίας μέ τὸν πνευματισμὸ εἶναι ἡ βαθμαία μεταβολὴ τῆς φύσεως τῶν ἀκτινοβολιῶν κάθε ἀστέρος διὰ μέσου τοῦ χρόνου. Τοῦτο ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ὑψηλές πνευματικὲς ὄντοτητες ἐδρεύουν ἐπὶ τῶν ἀστέρων καί μέ τὴν πνευματικὴ τους δύναμη ἐπεξεργάζονται τίς ἀκτινοβολίες τους, ὥστε νά καταστοῦν περιοσσότερο ὀφέλιμες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Οι άκτινοβολίες των άστερισμών του Σύμπαντος δέν επιδρουν μόνον σέ όλες τίς φυσικές κλίσεις του ανθρώπου, αλλά ενεργούν καί γιά τήν συντήρηση τής Γης. Οί καιρικές συνθήκες, ή έναλλαγή των εποχών, οί φυσικές διεργασίες, ή άρμονική ίσορροπία των έμβίων όντων ως σύνολον κ.λπ., τά πάντα έξαρτώνται άμεσα καί από τίς επιδράσεις των άστέρων, οί όποιοι πάλι διοικούνται από άνώτατα πνεύματα, γιά νά κρατούν τά πάντα πρός τήν κατεύθυνση πού έχει καθορίσει ό Δημιουργός.

Έπομένως ό τομέας τής άστρολογίας είναι άνεξάντλητος, σέ σημείο πού μπορούμε νά είποϋμε ότι άκόμη βρίσκεται στήν άφετηρία της. Σέ συνδυασμό δέ μέ τίς δυνατότητες πού παρέχει ό πνευματισμός, μπορεί νά έπεκταθί σέ τομείς έντελώς άγνωστους μέχρι σήμερα.

16. Ο άρνητικός πνευματισμός

Γνωρίζουμε ότι τά πνεύματα συνολικώς διαιρούνται σέ δύο μεγάλες παρατάξεις, ήτοι τά Άγαθά πνεύματα καί τά Πονηρά πνεύματα. Αύτά έχουν τίς διαβαθμίσεις τους, όπως θά έκτεθούν στό έπόμενο Κεφάλαιο.

Ο άρνητικός πνευματισμός είναι ή έπικοινωνία μέ τά πονηρά πνεύματα όλων των βαθμίδων. Τά άποτελέσματά του προφανώς είναι ανάλογα μέ τήν ισχύ του πνεύματος μέ τό όποιο γίνεται ή έπαφή καί διακυμαίνονται από άπλές ένοχλήσεις μέχρι βαρύτερες βλάβες, πού μπορεί νά καταλήξουν άκόμη καί στόν θάνατο.

Άπό τήν ανθρώπινη πλευρά ό άρνητικός πνευματισμός χωρίζεται σέ δύο κύριες κατηγορίες, ανάλογα μέ τό άν λαμβάνει χώραν άκουσίως ή έκουσίως των ανθρώπων.

α) Ο άκούσιος άρνητικός πνευματισμός. Συμβαίνει όταν πονηρά πνεύματα κατορθώσουν νά διεισδύσουν σέ κάποια έπικοινωνία, χωρίς νά προσκληθούν, χρησιμοποιώντας «πλαστές ταυτότητες» (βλ. στήν ένότητα β), καί προσπαθώντας μέ κάθε δυνατόν σ' αυτά τρόπο, νά παραπλανήσουν, νά παρενοχλήσουν, νά προκαλέσουν διαφωνίες ή αντίδράσεις, ή νά δημιουργήσουν γενικά δυσάρεστες καταστάσεις.

Τοιαύτα φαινόμενα συμβαίνουν συχνά, κυρίως όταν δέν εφαρμόζονται πλήρως οί όροι διεξαγωγής μιάς καθαρής έπικοινωνίας, ή όταν οί όντότητες των παρευρισκομένων δέν είναι αρκετά έξαγνισμένες, μέ συνέπεια νά έλκύουν τό πονηρόν.

Οί ακραιφνείς πνευματιστές, διά μέσου τῆς πείρας καί τῆς φωτίσεώς των, μποροῦν νά διαχωρίζουν τίς ψευδώνυμες ἀνακοινώσεις τῶν πονηρῶν πνευμάτων, διότι γνωρίζουν σέ ἱκανοποιητικό βαθμό τίς δύο μορφές τοῦ λόγου καί τῆς λογικῆς. Ἐπίσης μποροῦν νά ἀποφεύγουν τίς βλαβερές ἐπιδράσεις τους, διότι συνδέονται στενώτερα μέ τά ἀγαθά πνεύματα. Ἔτσι, μετά ἀπό κάθε τυχόν «στραβοπάτημα» πού θά τοὺς προκαλέσει ἡ ἔλξη τῆς ἄλλης πλευρᾶς, ἐπανέρχονται γρήγορα στήν κατάσταση ἰσορροπίας, ἐπανορθώνοντας τίς ἀκούσιες λανθασμένες πράξεις τους.

Ἄλλά καί οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι πού ἀσπάζονται τόν πνευματισμό, χωρίς νά ἔχουν φθάσει ἀκόμη στό ἐπίπεδο τοῦ ακραιφνοῦς πνευματιστοῦ, δέν ἀποδέχονται τίς ἐνέργειες τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί προσπαθοῦν νά τίς ἀποφύγουν. Μπορεῖ νά παραπλανηθοῦν στήν ἀρχή, ἀλλ' ὅταν διαφωτισθοῦν κατάλληλα καί ἀντιληφθοῦν περί τίνος πρόκειται, ἀπορρίπτουν τίς ὑποδείξεις τοῦ πονηροῦ πνεύματος, τίς ὁποῖες εἶχαν ἀποδεχθεῖ ἐξαπατηθέντες.

Ἐπομένως ἡ πρώτη αὐτή κατηγορία, ἀπό τήν ἀνθρώπινη πάντοτε πλευρά ἐξεταζόμενη, διαπιστώνουμε ὅτι ἀντίκειται πρὸς τίς διαθέσεις καί ἐπιδιώξεις τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι οἱ ἐμπλεκόμενοι σ' αὐτήν ὑποπίπτουν λόγω ἀδυναμιῶν τους στήν παραπλάνηση τοῦ πονηροῦ πνεύματος, ἐνῶ δέν τήν ἀποδέχονται κατ' οὐσίαν. Δηλαδή οἱ προθέσεις τους εἶναι νά τήν ἀποφύγουν καί πράγματι προσπαθοῦν, μέ ὅσες δυνάμεις ἢ γνώσεις διαθέτουν, νά ἀπωθήσουν κάθε πονηρῆ ἐνέργεια ἀπό τόν ἑαυτό τους ἢ ἀπό τόν κύκλο τους. Οἱ δέ συνέπειες πού προκάλεσαν ἀπό τήν ἀκούσια παρεκτροπή, παραγράφονται μετά τήν ἐπανόρθωσή τους.

β) **Ὁ ἐκούσιος ἀρνητικός πνευματισμός.** Λαμβάνει χώραν ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐπικαλοῦνται σκοπίμως τά πονηρά πνεύματα, γιά νά βοηθηθοῦν στήν ἐπιτυχία τῶν ἐπιδιώξεών τους. Αὐτή ἡ κατηγορία χαρακτηρίζεται ὡς ὁ κατ' ἐξοχήν ἀρνητικός πνευματισμός, διότι οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνον ἐπικαλοῦνται ἐκούσιως τά δαιμόνια, ἀλλά καί ἐφαρμόζουν κατά γράμμα τίς ὑποδείξεις τους, πρὸς ὕλικό ὄφελος τῶν ἰδίων καί βλάβην τῶν συνανθρώπων τους.

Θά διερωτηθοῦν μερικοί, ἐάν πράγματι συμβαίνει κάτι τέτοιο. Γνωρίζουμε ὅτι συμβαίνει. Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι συσκοτίζονται σέ τέτοιο βαθμό, προκειμένου νά ἐκδιηθηθοῦν ἢ νά καταστρέψουν τοὺς ἐχθρούς των, ὥστε δέν διστάζουν πρὸ οὐδενός μέσου γιά νά φέρουν σέ πέρας τόν βδελυρό σκοπό τους. Ἔτσι φθάνουν στό σημεῖο «νά πουλήσουν τήν ψυχὴ τους

στον διάβολο», όπως λέει ο λαός, προκειμένου να εξασφαλίσουν την συνεργασία του σέ ό,τι επιδιώκουν.

Ἡ ἀνωτέρω λαϊκή ρήση ἔχει ἓνα οὐσιαστικό νόημα, πού οἱ ἴδιοι δέν τό ἀντιλαμβάνονται, ἢ δέν θέλουν νά τό λάβουν ὑπ' ὄψη τους, τυφλωμένοι ἀπό τό πάθος τους. Σημαίνει, δηλαδή, ὅτι τό πονηρό πνεῦμα δέν ἀρκεῖται νά παράσχει τήν συνεργασία του πρός βλάβην τοῦ τρίτου ἀνθρώπου, ἀλλά ἀπαιτεῖ καί ἀπό ἐκεῖνον πού τό ἐπικαλεῖται τήν ἀνταμοιβή γιά τίς προσφερόμενες ὑπηρεσίες του. Αὐτό ἐκφράζεται μέ τό ὅτι «πούλησε τήν ψυχή του», ἤτοι δεσμεύεται πλέον οἰκιοθελῶς στήν ὑπηρεσία τοῦ δαίμονος, ὁ ὁποῖος ἔτσι ἐπιτυγχάνει «μέ ἓνα σμπάρο δυό τρυγόνια», ἀφ' ἑνός τόν ἐπικαλεσθέντα αὐτόν καί ἀφ' ἐτέρου ἐκεῖνον πού ἔβλαψε μέ τίς ἐνέργειές του.

Ὁ κακός ἀνθρώπος πού ἐξήτησε τήν βοήθεια τοῦ δαίμονος, μετά τήν ἀνάκλησή του, ὁ πονηρός ἀπαιτεῖ νά παραλάβει τήν ψυχή του σάν ἀντάλλαγμα, ἤτοι νά συμπεριλάβει στίς τάξεις του τήν ὄντοτήτά του. Ἔτσι ὁ ἀνθρώπος αὐτός ἐπέτυχε μέν νά ἱκανοποιηθῆ στή Γῆ μέ τήν ἐκδίκηση ἢ ἐν πάσει περιπτώσει μέ τήν ἐπιτυχία τοῦ μισεροῦ προσωπικοῦ του σκοποῦ, ἀλλά ἔχασε τήν ψυχή του. Σέ ἐλάχιστες μόνον περιπτώσεις ὁ ἀνακληθεῖς ἔχει τό σθένος νά ἀρνηθῆ τήν παράδοση τῆς ψυχῆς του, χωρίς φυσικά νά ἀποφύγει τήν σκληρή τιμωρία, πού οὕτως ἢ ἄλλως τόν ἀναμένει, προκειμένου νά ἐξαγισθῆ ἀπό τίς βδελυρές πράξεις του.

Στήν περίπτωση τοῦ ἀρνητικοῦ πνευματισμοῦ ὑπάγεται καί ἡ μαύρη μαγεία, ἡ ὁποία ἔχει σάν βάση τήν ἐπίκληση τῶν δαιμόνων. Περί αὐτῆς καθῶς καί γιά τήν διαφορά τῆς ἀπό τήν λευκή μαγεία (ἐπίσης ἀπαράδεκτη), γράφομε στό βιβλίον «Πνευματισμός», σελ. 48-51.

Ἡ σοβαρώτερη ὁμως πλευρά τοῦ ἀρνητικοῦ πνευματισμοῦ εἶναι οἱ διδασκαλίες πού ἔχει δώσει ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων, ὁ Ἐωσφόρος, σέ ἐλάχιστους ἐκλεκτούς ὀπαδοῦς του ἐπί τῆς Γῆς, προκειμένου βασιζόμενοι σ' αὐτές νά ἐπιτύχουν τήν καθολική κυριαρχία τους ἐπί τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ τελικός στόχος τῆς ἐπιδιωκόμενης παγκόσμιας κυριαρχίας δέν θά ἐπιτευχθῆ, παρ' ὅλες τίς καταστροφές καί τήν διαφθορά τῶν ἠθῶν πού προκάλεσαν καί προκαλοῦν συνεχῶς, γιά νά ἐξουδετερώσουν τίς ἀντιδράσεις τῶν λαῶν. Διότι δέν εἶναι οἱ λαοί πού θά ἀντιμετωπίσουν τίς ἐνέργειες τοῦ Ἐωσφόρου, ὁ ὁποῖος ἔχει διοργανώσει μέ ἀπαράμλλη δεξιότητες τούς ὀπαδοῦς του, ἀλλ' οὗτος ἀντιμετωπίζεται ἤδη δυναμικά ἐκ μέρους τῆς Θεότητος, ἡ ὁποία ἀνατρέπει σταδιακῶς τά σχέδιά του, θά ἐπιφέρει δέ καί τό τελικό κτύπημα ἐπί τῆς κεφαλῆς τοῦ Ὁφειως τήν κατάλληλη στιγμή.

Γενικά, ὁ ἀρνητικός πνευματισμός τῆς δεύτερης κατηγορίας δέν ἔχει μεγάλη διάδοση, διότι ἐλάχιστοι ἄνθρωποι ἔχουν πραγματικά κακή φύση. Τά ἀποτελέσματά του ὅμως εἶναι περισσότερο ἔντονα, ἀφοῦ τό κακό ἔχει ἄμεσον ἀντίκτυπο, σέ ὅποιονδήποτε βαθμό συμβαίνει, ἐνώ τό καλό χρειάζεται διπλή προσπάθεια γιά νά ἀποδώσει. Γιά τήν ἐξουδετέρωση τοῦ κακοῦ, ἡ πιό ἀποτελεσματική ἀντίρροπη δύναμη εἶναι ὁ θετικός πνευματισμός.

17. Ἴσχύς καί ὅρια τῶν πνευματικῶν ἐπεμβάσεων

Μέσα στόν Κόσμο μας εὐρίσκονται πάμπολλα πνεύματα, ὅλων τῶν βαθμίδων ἐξελίξεως καί ὅλων τῶν κατηγοριῶν. Ὑπάρχουν οἱ Ἄγγελοι φύλακες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί πολλά ἄλλα, ἀγαθά, πονηρά, ἄστατα, πρόσγεια κ.ἄ., κινούμενα συνεχῶς καί ἀενάως ἐντός τῆς **τετάρτης αἰθερικῆς διαστάσεως**, χωρίς νά γίνονται ἄμεσα ἀντιληπτά. Βεβαίως, ἡ παρουσία τους δέν εἶναι μόνιμη, ἀλλά ἐναλλάσσονται, ἀνάλογα μέ τήν συνεχῆ ἀνανέωση τοῦ γήινου πληθυσμοῦ.

Ἄλλα αὐτά τά πνεύματα ἔχουν δυνατότητες ἐπεμβάσεως στά ἀνθρώπινα πράγματα. Οἱ ἐπεμβάσεις τους ὅμως δέν γίνονται κατά βούλησιν, ἀλλά ρυθμίζονται ἀπό τοὺς τελειότατους Θείους Νόμους τοῦ Κυρίου, διά τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ἡ ἰσορροπία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπό πνευματικῆς πλευρᾶς.

Τό θέμα αὐτό εἶναι θεμελιῶδες γιά τήν γενικώτερη φιλοσοφία τοῦ πνευματισμοῦ, διότι ἐξηγεῖ πολλές ἀντιρρήσεις τῶν δυσπιστούντων. Θά προσπαθήσουμε ἐδῶ νά ἐκθέσουμε τίς κυριώτερες πτυχές του.

Κατ' ἀρχήν πρέπει νά γνωρίζουμε, ὅτι ἡ ἰσχύς τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων πρὸς τό καλό εἶναι **ἀπεριορίστη**, ἐνώ ἡ ἰσχύς τῶν πονηρῶν πνευμάτων πρὸς τό κακό εἶναι **περιορισμένη**.

Ἐάν τά πονηρά πνεύματα εἶχαν ἀπεριορίστη ἰσχύ, τότε θά κατέστρεφαν τά πάντα, ὅπως εἶναι ἡ ἐπιδιώξή τους καί ἡ ἐπιθυμία τους νά προκαλοῦν πάντοτε ὅσο τό δυνατόν μεγαλύτερο κακό. Οἱ Θεῖοι Νόμοι, λοιπόν, θέτουν φραγμούς στίς δραστηριότητές τους, ὥστε νά μὴν ἐπεκτείνονται πέραν ἑνός ὅριου.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ ἰσχύς τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων εἶναι μέν ἀπεριορίστη, ἀλλά δέν κάνουν ἐξ ὀλοκλήρου χρῆσιν αὐτῆς, διότι τό ὑπερβολικό καλό πού θά προκαλοῦσαν θά ἀπέβαινε εἰς βάρος τῆς ἐξελίξεως τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡς ἐκ τούτου αὐτο-περιορίζονται μέσα στά ὅρια

πού τούς παρέχει ἡ ἔννοια τῆς ἰσοσταθμίσεως τῶν ἐνεργειῶν τους πρὸς τὶς ἀντίστοιχες τῶν πονηρῶν πνευμάτων.

Ἐπομένως τὰ μὲν πονηρὰ πνεύματα περιορίζονται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Θεῖους Νόμους, τὰ δὲ ἀγαθὰ αὐτο-περιορίζονται ἀπὸ ἄλλες διατάξεις τῶν ἰδίων Νόμων, οἱ ὁποῖες ἀπαιτοῦν νὰ ἐναρμονίζονται πρὸς τὶς ἐπικρατοῦσες συνθήκες, ἀνάλογα μὲ τὶς κατευθύνσεις πού λαμβάνουν κάθε φορά οἱ ἀνθρώπινες δραστηριότητες.

Θά ἐρωτήσῃ κάποιος: Ὑπάρχουν παραβάτες τῶν Θείων Νόμων σέ θέματα ἐπεμβάσεων;

Ὑπάρχουν! Εἶναι ὅμως ἐλάχιστοι, διότι οἱ Νόμοι προβλέπουν καὶ τὴν αὐτόματη τιμωρία τῶν παραβατῶν. Ὄταν κάποια πνευματικὴ ὄντοτητα παραβῇ ὅποιαδήποτε διάταξη τοῦ Θείου Νόμου, ὑφίσταται ἄμεσα τὴν ἀνάλογη τιμωρία, μὲ τὴν μείωση τῆς ἰσχύος της. Διὰ τοῦτο ὅλα τὰ πνεύματα εἶναι πολὺ προσεκτικὰ στὶς ἐκδηλώσεις τῶν ἐνεργειῶν τους.

Στὸ θέμα τῶν πνευματικῶν ἐπεμβάσεων, ἐκεῖνο πού ἔχει θεμελιώδη σημασία εἶναι ὅτι οἱ ἐπιδράσεις ἐκ μέρους καὶ τῶν δύο πλευρῶν **οὐδέποτε εἶναι ἐξαναγκαστικές πρὸς τὸν ἄνθρωπο**. Δηλαδή, οὐδέποτε μποροῦν νὰ τὸν ὑποχρεώσουν νὰ κάνει τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ, διότι οἱ Θεῖοι Νόμοι ἀπαγορεύουν παντελῶς τὴν ἄσκηση οἰουδήποτε ἐξαναγκασμοῦ. Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα ἔχει δημιουργηθῆ ἑλεύθερο, ὥστε μόνο του νὰ διαχωρίζῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ, ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνση τῆς προτιμῆσεώς του.

Ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος εἶναι, λοιπόν, διάταξη τοῦ Θείου Νόμου μὲ καθολικὴ ἰσχύ. Οἱ ἄνθρωποι, ἀντίθετα, πολλές φορές ἀσκοῦν πιέσεις ἐπὶ τῶν συνανθρώπων τους, ὅταν ἔχουν κάποια ἐξουσία ἐπάνω τους (ὡς γονεῖς, προϊστάμενοι, κυβερνήτες κ.λπ.), μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουν πρὸς ὀρισμένη κατεύθυνση ἐνεργείας των. Ὁ ἀνθρώπινος ἐξαναγκασμὸς εἶναι δικαιολογημένος μέχρις ἐνός ὅριου, διότι οἱ ἄνθρωποι δέν εἶναι οὐράνιες ὄντοτητες. Ὄταν ὅμως ὑπερβεῖ τὸ ὅριον, τότε συνιστᾷ ἁμαρτήμα, ὡς ὕβρις κατὰ τῆς θείας φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐφ' ὅσον οἱ αὐθαίρετες ἐνέργειες ἀπαγορεύονται, πῶς τότε τὰ πνεύματα ἐπιδρῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων;

Ἡ ἐπίδρασή τους συνίσταται ἀρχικὰ στὸ νὰ τοὺς κατευθύνουν πρὸς τὴν πλευρὰ τους, διὰ μέσου τοῦ ψιθύρου των. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀκολουθῆσῃ οἰκιοθελῶς τὶς ὁδηγίες πού δέχεται ἐσωτερικὰ πρὸς τὴν μία ἢ πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ, τὰ πνεύματα δέν ἔχουν δυνατότητες περαιτέρω ἐπεμβάσεως των, διότι προσκρούουν στὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Οἱ κακὲς ἐνέργειες τῶν πονηρῶν πνευμάτων δέν εἶναι δυνατόν νὰ

προωθούνται μέσα στον Κόσμο μας, εάν δεν εύρισκουν πρόθυμους συνεργάτες των μεταξύ των ανθρώπων.

Γιά να γίνει πιο κατανοητό τό θέμα μας, θά εξετάσουμε κατ' άρχήν πιο αναλυτικά τίς ενέργειες των αγαθών πνευμάτων.

Έχουμε ειπεί, ότι ό κάθε άνθρωπος φέρει εντός του τίς εικόνες των σφαλμάτων του, τίς όποιες πρέπει να εξαλείψει. Αυτές άποτελοϋν τό λεγόμενο κάρμα. Στή Γη έρχόμαστε μέ τήν ύπόσχεση και τήν ύποχρέωση να πληρώσουμε για τά σφάλματά μας αυτά, ώστε να άπαλλαγϋμε από τό βάρος τους. Αυτόν τόν σκοπό έχουν οι διάφορες δοκιμασίες και δυσκολίες πού ύφιστάμεθα, οι όποιες είναι προδιαγεγραμμένες στο «πρόγραμμα» τής ζωής μας, πού διαμορφώσαμε πριν από τήν ένσάρκωσή μας.

Κατά τό διάστημα, λοιπόν, πού ένας άνθρωπος διέρχεται μιá προκαθορισμένη δοκιμασία, οι Ουράνιες δυνάμεις δεν έχουν τό δικαίωμα να επέμβουν στην κατάσταση του. Έτσι, παρά τίς δεήσεις και παρακλήσεις του προς τήν Θεότητα, δεν εισακούεται. Έν τούτοις τά αγαθά πνεύματα προσπαθοϋν συνεχώς να τόν ενισχύσουν, να τοϋ δώσουν θάρρος και έλπίδα, διότι δυνατόν τό κάρμα να λήξει σε σύντομο ή μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, όποτε ή επέμβασή τους προς σωτηρία του γίνεται άμεσα.

Παρομοιάσαμε τό «πρόγραμμα» τής γήινης ζωής μέ τό πρόγραμμα ενός ήλεκτρονικού παιχνιδιοϋ. Μερικές φορές λοιπόν μπορεί ό παίκτης τοϋ παιχνιδιοϋ να επιτύχει κάποια άπρόοπτη εξέλιξη, πού θα τόν βγάλει από μιá πολύ δύσκολη κατάσταση, έπειδή τό ήλεκτρονικό πρόγραμμα τοϋ έδωσε αυτή τήν δυνατότητα. Άνάλογα, ένας άνθρωπος μπορεί να σωθῆ από έξαιρετικά δύσκολη κατάσταση, ενώ ένας άλλος εύρισκόμενος σε πολύ έλαφρότερη θέση να άποτύχει.

Έπειδή ό άνθρωπος έχει τήν έλευθερία τοϋ πνεύματος, οι Ουράνιοι Διδάσκαλοι προσπαθοϋν να μάς καθοδηγήσουν, ώστε μέ τήν θέλησή μας να πατάμε τά κατάλληλα «κουμπιά», πού θα έμφανίσουν στην όθόνη τής ζωής μας τίς εϋνοϊκές για έμάς καταστάσεις, ενώ παράλληλα μέ τό πάτημα άλλων «κουμπιών» να άποφεύγουμε ή να έξουδετερώνουμε τίς δυσκολίες. Έάν όμως δεν κάνουμε μόνοι μας τίς κατάλληλες κινήσεις, δεν έχουν τήν δυνατότητα να μάς βοηθήσουν περαιτέρω.

Γιά παράδειγμα, στην περίπτωση μιás ασθένειας ένας από τούς σημαντικότερους παράγοντες τής έπιτυχοϋς διελεύσεως από αυτήν είναι ή **αίσιοδοξία**. Αυτό τονίζει συνεχώς ό Ουρανός, διότι ή αίσιοδοξία συνιστά τό ήμισυ τής θεραπείας. Έάν κάποιος, από έγωισμό ή στενοκεφαλία, άποφεύγει να πατήσει μέσα του τό «κουμπί» τής αίσιοδοξίας, άπωθει τήν περαιτέρω ένίσχυσή του από τίς Θείες Δυνάμεις, άποστρεφόμενος

οὐσιαστικά τήν βοήθειά τους. Παρά τήν ἐπιθυμία τους, λοιπόν, νά τόν σώσουν, δέν μποροῦν νά ἐνεργήσουν θετικά, πέραν τῶν ἀπλῶν συμβουλῶν.

Ἄρα, σωστά ἔχει λεχθεῖ, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ δημιουργός τῆς μοῖρας του. Ὅχι μόνον βάσει τοῦ προσχεδιασμένου προγράμματος, τό ὁποῖο ἐμπεριέχει πολλές ἐναλλακτικές λύσεις σέ κάθε περίπτωση, ἀλλά καί ἀπό τόν δρόμο πού ἀκολουθεῖ στή Γῆ μέ τό ἐλεύθερο πνεῦμα του, ἐπιλέγων τίς κατευθύνσεις τῆς ἀρεσκείας του.

Ἄπό τήν ἄλλη πλευρά οἱ ἐνέργειες τῶν πονηρῶν πνευμάτων συνίστανται στήν παραπλάνηση τῆς κατευθύνσεως τοῦ πνεύματος στήν πορεία τῶν βημάτων του, ὥστε ὁ ἄνθρωπος καί τήν ὁδό τῆς ἀπωλείας νά ἐπιλέξει, ἀλλά καί νά προσπαθήσει νά ἀποφύγει τήν δοκιμασία τοῦ προγράμματος, μέ τρόπους πού τόν καθοδηγεῖ τό πονηρό πνεῦμα διά τῆς ἀπάτης. Ὅποτε βαρύνεται διπλά: Πρῶτον δέν ἐκτέλεσε τήν ὑπόσχεσή του βάσει τοῦ προγράμματος, καί δεύτερον ἐδημιούργησε ἐπιπλέον βάρη στήν πορεία του, ἀποδεχθεῖς τήν ἐπιρροή τοῦ πονηροῦ.

18. Ἡ ἰσοστάθμιση τῶν ἀντιθέτων ἐπιδράσεων στόν ἄνθρωπο

Ὁ κάθε ἄνθρωπος εὐρισκόμενος στή Γῆ πρός ἐκπλήρωση τοῦ προορισμοῦ του, δέχεται τίς ἐπιδράσεις τῶν δύο ἀντιθέτων πνευματικῶν δυνάμεων, τῆς θετικῆς καί τῆς ἀρνητικῆς. Οἱ ἐπιδράσεις αὐτές προέρχονται ἀπό τίς δύο ἀντίθετες παρατάξεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἤτοι τῶν Ἄγαθῶν πνευμάτων καί τῶν Πονηρῶν πνευμάτων, γιά τίς ὁποῖες γράφομε ἀναλυτικά στό ἐπόμενο Κεφάλαιο. Πάντως μέχρι τώρα ἔχει γίνει ἀρκετά κατανοητό στόν ἀναγνώστη τό εἶδος τῶν ἐπιδράσεων κάθε πλευράς.

Οἱ ἐπιδράσεις αὐτές ρυθμίζονται ἀπό τίς σχετικές διατάξεις τῶν Θεῶν Νόμων, ὅπως ἐξηγήσαμε προηγουμένως.

Εὐρισκόμενος, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος κάτω ἀπό τήν ἐπίδραση τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων, ὀφείλει νά ἰσοσταθμίσει τήν ἰσχύ τῆς κάθε μιᾶς, ὥστε νά παραμένει σέ ἰσορροπία στό μέσον, χωρίς νά ἀποκλίνει οὔτε πρός τήν μία οὔτε πρός τήν ἄλλη κατεύθυνση.

Τό ζήτημα τοῦτο, τῆς ἰσοσταθμίσεως, εἶναι δύσκολο στήν κατανόησή του, πολύ δέ περισσότερο στήν ἐφαρμογή του, διότι ὁ ἄνθρωπος, ἐπιρραζόμενος καθημερινά ἀπό τίς εἰκόνες τῆς ζωῆς του, δέν εἶναι δυνατόν

νά παραμένει συνεχώς σέ απόλυτη σταθερότητα. Όταν όμως διαπιστώσει ότι παρεξέκλινε κάπως αρκετά προς τήν μία πλευρά, ὀφείλει νά ἐφαρμόζει δυναμικά τήν θέλησή του ὥστε νά ἐπανέρχεται τό συντομώτερο στήν κατάσταση τῆς ἰσορροπίας, διότι ἡ συνέχιση τῆς ἀποκλίσεως μπορεῖ νά τόν ὀδηγήσει σέ πλήρη ἐκτροχιασμό ἀπό τήν πορεία του.

Οἱ ἐπιδράσεις τῶν δύο ἀντιθέτων Παρατάξεων ἔχουν τήν μορφή ἔλξεων πρὸς τό Καλό καί τό Κακό. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται νά τόν ἔλκουν δύο ἀντίθετα «ἐλατήρια», συνδεδεμένα ἐπάνω του, πού προσπαθοῦν νά τόν σύρουν πρὸς τήν πλευρά τους. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά ἀποφύγει τήν σύνδεσή του μέ τά δύο ἐλατήρια, ἀλλά μπορεῖ μέ τό ἐλεύθερό πνεῦμα του νά δίνει τήν ἐπιθυμητή ἰσχύ στήν ἔλξη τους. Ἔτσι μπορεῖ νά ὀδηγηθῆ πλησιέστερα πρὸς τό Καλό ἢ τό Κακό, ἀνάλογα μέ τήν ποιότητα τῆς ὄντοτήτός του, τίς ψυχικές κλίσεις καί τίς πνευματικές ἐπιθυμίες του. Ἡ ἰδανική κατάσταση ὅμως εἶναι νά προσδώσει τέτοια ἔλξιν καί ἀντέλξιν στά δύο ἐλατήρια, ὥστε νά διατηρεῖται σέ ἰσορροπία στόν μέσον.

Πρέπει ὅμως νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τό ἐξῆς: Τό Καλό καί τό Κακό στόν Οὐράνιο Κόσμο εἶναι ἀπολύτως διαχωρισμένα μεταξύ τους, ὥστε νά μήν ἔχουν οὔτε τήν ἐλάχιστη ἀνάμιξη ἢ ἀπλή συνάφεια. Στή Γῆ οἱ ἀντίθετες αὐτές δυνάμεις, ἐνεργώντας ἐντός τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, προκαλοῦν τίς ἀντιθέσεις πού τίς ὀνομάζουμε καλό καί κακό (μέ μικρό τό ἀρχικό γράμμα). Αὐτά ὅμως δέν εἶναι διαχωρισμένα μεταξύ τους, ἀλλά συμπύρονται καί συμπλέκονται σέ ἀδιάσπαστη ἐνότητα, κατά τρόπον ὥστε νά μήν ὑπάρχει τίποτε πού νά εἶναι ἀπόλυτα καλό καί τίποτε ἀπόλυτα κακό.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν: «οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ». Ἄρα, ἀκόμη καί τό μεγαλύτερο κακό ἢ συμφορά γιά ἕναν ἄνθρωπο, ἐμπεριέχει καί στοιχεῖα καλοῦ. Δηλαδή, τό συγκεκριμένο γεγονός ἀπό τήν μία πλευρά ἔβλαψε τόν ἄνθρωπο, ἐνῶ ἀπό κάποια ἄλλη τόν ὠφέλησε. Ἡ βλάβη καί ἡ ὠφέλεια (τό καλό καί τό κακό) συμπλέκονται ἀδιαίρετα ἐπί τοῦ ἰδίου συμβάντος. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τά γεγονότα πού θεωροῦνται καλά καί ὠφέλιμα, ἐνῶ πάντοτε ἐμπεριέχουν ἐν μέρει καί τό στοιχεῖο τοῦ κακοῦ.

Ἐπομένως στόν Οὐράνιο Κόσμο ὑπάρχει τό **ἀπόλυτο Καλό** καί τό **ἀπόλυτο Κακό**, ἐνῶ στόν Γήινο Κόσμο ὑπάρχει τό **σχετικό καλό** καί τό **σχετικό κακό**. Ἡ διάκριση μεταξύ τῶν δύο ἐννοιῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη γιά τήν κατανόηση καί ἐφαρμογή τῆς ἰσοσταθμίσεως.

Ἄς ἐξετάσουμε τώρα τίς συνέπειες τῶν δύο ἀντιθέτων ἀποκλίσεων ἀπό τήν κατάσταση ἰσορροπίας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔλκεται περισσότερο ἀπό τήν δύναμη τοῦ Καλοῦ,

τότε γίνεται υπερβολικά καλός προς τούς άλλους. Τοῦτο υποδηλώνει ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρος του, διότι οἱ ἄλλοι τόν ἐκμεταλλεύονται, ἐπιδιώκοντας νά ἐπωφεληθοῦν ὅσο γίνεται περισσότερο, μέ κίνητρο τά ἀτομικά τους συμφέροντα. Ὁ ἴδιος ἀπό υπερβάλλουσα καλωσύνη μπορεῖ νά χάσει ὀλόκληρη τήν περιουσία του, μοιράζοντάς την σέ ὄσους ἔχουν ἀνάγκη ἢ τοῦ ζητοῦν βοήθεια, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἔτσι γίνονται ὀνηροί καί ἐπίμονοι στίς ἀπαιτήσεις τους, τελικά δέ ἀχάριστοι πρὸς τόν εὐεργέτη τους.

Οἱ γονεῖς πού εἶναι υπερβολικά καλοί πρὸς τά παιδιά τους καί υποχωρητικοί σέ ὅλες τίς ἀπαιτήσεις τους, τά κάνουν ἐγωιστικά, κακότροπα, μέ τήν ἐντύπωση ὅτι ἀποκτοῦν εὐκόλα ὅ,τι ἐπιθυμοῦν, μέ ἀποτέλεσμα νά γίνουν χεῖριστοι πολῖτες τῆς κοινωνίας, ὅταν θά ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν τίς ἐντελῶς διαφορετικές συνθήκες στήν κοινωνική τους ζωή.

Ἐπάρχουν, λοιπόν, ἄπειρα παραδείγματα ἀπό τήν καθημερινή μας ζωή, ὅπου ἡ υπερβολική καλωσύνη, εὐεργεσία, εὐγένεια, ἀνεκτικότητα κ.λπ. πρὸς τούς ἄλλους, ἀπέδωσαν πολύ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, δηλαδή ἔγιναν αἰτία μεγάλης ἀυξήσεως τοῦ κακοῦ ἐκεῖ ὅπου ἐφαρμόσθηκαν.

Ὅταν, ἀντίθετα, ὁ ἄνθρωπος ἔλκεται περισσότερο ἀπό τήν δύναμη τοῦ Κακοῦ, τότε γίνεται τυραννικός, δεσποτικός, καταπιεστικός καί βίαιος πρὸς τούς συνανθρώπους του. Ἡ ὅλη κατάσταση πού δημιουργεῖ γύρω του εἶναι δυσμενής γιά τούς ἄλλους. Ἐξουδετερώνει κάθε καλή τους διάθεση στήν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων τους. Ἐκμηδενίζει τήν ἐλεύθερη πνευματική ἔκφραση καί δημιουργεῖ συνθήκες ἀπαράδεκτες ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Τό καλό πού ἐνυπάρχει σέ ὅλη αὐτή τήν κατάσταση, εἶναι ἡ ταχύτερη ἐξιλέωση τῶν καταπιεζομένων ἀπό τά βάρη τῆς συνειδήσεώς τους, μέσω τῶν δοκιμασιῶν πού ὑφίστανται, ἀλλά καί ἡ προοπτική τῆς σταδιακῆς ὠριμάνσεως τῶν πνευμάτων κάτω ἀπό τήν πίεση τοῦ κακοῦ, ὥστε σέ δεδομένη στιγμή νά τό ἀνατρέψουν, γιά νά ἐμφανισθῇ μελλοντικῶς μιᾶ νέα κατάσταση, σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα τοῦ καλοῦ. Ὅμως αὐτές οἱ πλευρές ἔχουν δευτερεύουσα σημασία γιά ἐκείνους πού ὑποφέρουν κάτω ἀπό τήν δεσποτική καταπίεση, ἐνῶ ἐξ ἄλλου εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευθοῦν μέ πολύ ἥπιώτερους τρόπους καί ὄχι εἰς βάρος τοῦ τυράννου, ὁ ὁποῖος θά πληρώσει ὁ ἴδιος γιά ὅσα δεινά προκαλεῖ στούς συνανθρώπους του.

Ἴδού, λοιπόν, τά δύο ἄκρα. Μεταξύ αὐτῶν εὐρίσκεται τό ἰδανικό σημεῖο ἰσορροπίας, ὅπου καθορίζεται ἡ ἀσφαλέστερη καί ἀποδοτικότερη συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τήν ἀνύψωσή του. Αὐτό προσδιορίζε-

ται από τήν τήρηση τοῦ μέτρου σέ ὄλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του, ὅπως τό ἀναπτύξαμε στό Α' Κεφάλαιο (ἐνότητα 8) καί ἐδῶ προχωροῦμε στήν θεωρητική του τεκμηρίωση.

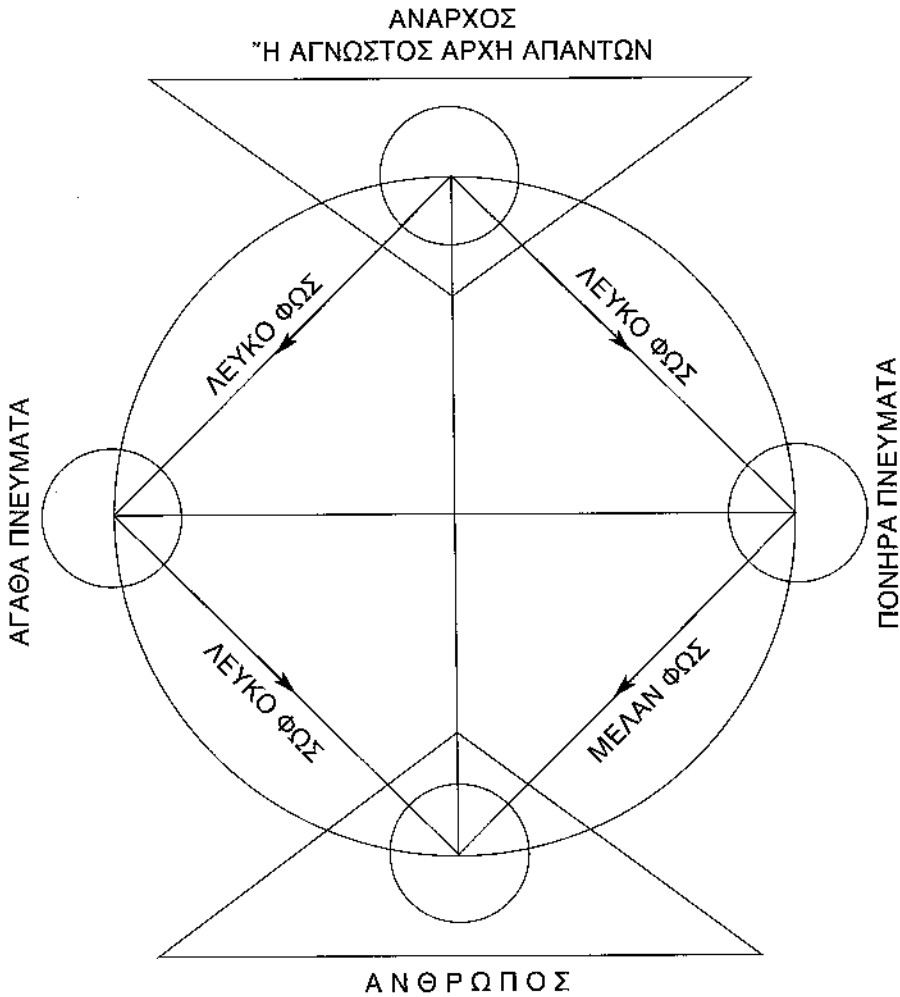
Ἀναφέραμε ὅτι ὁ Κύριος ἔδωσε τήν ἔννοια τοῦ μέτρου μέ τήν παραβολή τῶν δύο χιτῶνων: Ὅποιος ἔχει δύο χιτῶνες, νά δίδει τόν ἕνα σέ ὅποιον ἔχει ἀνάγκη. Ὁ ὑπερβολικά καλός θά δώσει καί τούς δύο χιτῶνες του στούς ἄλλους, ἐνῶ ὁ ὑπερβολικά κακός θά κρατήσῃ καί τούς δύο χιτῶνες γιά τόν ἑαυτό του. Καί στίς δύο αὐτές περιπτώσεις ὁ ἄνθρωπος ἀποδεικνύει ὅτι δέν ἀγαπάει τούς ἄλλους ὅπως τόν ἑαυτό του. Στήν πρώτη περίπτωση δείχνει ὅτι ἀγαπάει τούς ἄλλους περισσότερο ἀπό τόν ἑαυτό του (ἀφοῦ τόν ἀφήνει γυμνόν καί ἀπροστάτευτον), ἐνῶ στήν δεύτερη ὅτι τούς ἀγαπάει λιγώτερο ἀπό τόν ἑαυτό του. Ἄρα, μόνον τό μέτρον ἔρχεται σέ ἀπόλυτη συμφωνία μέ τήν θεμελιώδη ἐντολή τοῦ Κυρίου «ἀγάπα τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».

Τά ἀνωτέρω παριστάνονται σχηματικά στό παρατιθέμενο διάγραμμα (Σχήμα 2). Ἡ ἐρμηνεία του εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Ὁ Ἄναρχος, ἦτοι ἡ Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων, ὡς ἡ μοναδική ἀνώτατη πηγή καί ἀφετηρία τῶν πάντων, ἀποστέλλει τήν ἐνέργειά Του ἰσοδυνάμως πρός τίς δύο Παρατάξεις, τῶν Ἀγαθῶν καί τῶν Πονηρῶν πνευμάτων. Αὐτές στή συνέχεια, διά μέσου αὐτῆς, ἐπιδρῶν ἐπί τῶν ἀνθρώπων. Τά σχετικά θέματα ἀναλύονται στό ἐπόμενο Κεφάλαιο· ἐδῶ θά ἐξετάσουμε μόνον τό κατώτερο μέρος τοῦ διαγράμματος.

Οἱ ἐπιδράσεις τῶν Ἀγαθῶν πνευμάτων πραγματοποιοῦνται διά τοῦ Λευκοῦ φωτός, ἐνῶ τῶν Πονηρῶν πνευμάτων διά τοῦ Μέλανος φωτός. Οἱ δύο φωτισμοί συμφύρονται μέσα στήν ὄντοτητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Οὐδεὶς μπορεῖ νά ἀποσπασθῇ ἀπό τήν ἐπενέργεια τοῦ ἑνός ἢ τοῦ ἄλλου φωτισμοῦ. Εἶναι διάταξη τοῦ Θείου Νόμου, ὥστε νά ἐλέγχεται ἡ ἐσωτερική ποιότητα τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν συμπεριφορά τους, μέ τήν ἐλεύθερη πνευματική ἐκλογή τῶν προτιμήσεών τους.

Ὁ ἄνθρωπος εἰκονίζεται μέ τό ἀντίστροφο τρίγωνο, δηλαδή μέ τήν βίαση του πρός τά κάτω (τήν Γῆ), ὡς δημιουργηθεῖς κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν πρός τόν Θεόν (Ἄναρχον). Ἡ οὐσιώδης διαφορά εἶναι ὅτι ὁ μέν Ἄναρχος ἐκπέμπει δύο κλάδους ὁμοίου φωτός (Λευκοῦ), ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος δέχεται δύο ἀντίθετους φωτισμούς ἀπό κάθε κλάδον (Λευκῶν καί Μέλανα). Ἐπαναλαμβάνομε δέ, ὅτι οἱ δύο φωτισμοί ἐντός του δέν ἐμπεριέχουν κανέναν ἐξαναγκασμό, ἀλλά συνίστανται κατά κάποιον τρόπο σέ ἐνδόμυχες ὑποδείξεις δράσεως πρός τό καλό ἢ τό κακό ἀντίστοιχα.

ΣΧΗΜΑ 2. Διάγραμμα τῶν ἀντιθέτων πνευματικῶν ἐπιδρᾶσεων στὸν ἄνθρωπο.

Ὑφιστάμενος λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τίς ἀντίθετες ἔλξεις τῶν δύο φωτισμῶν, ὀφείλει νά μὴν ἀποκλίνει οὔτε πρὸς τὴν μία πλευρά οὔτε πρὸς τὴν ἄλλη, ἀλλὰ νά ἰσορροπήσει ἐντὸς του τίς ἔλξεις τους, παραμένοντας σέ ἰσορροπία στό μέσον.

Ὅταν τὸ ἐπιτύχει αὐτό, τότε ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό του στή γήινη ζωή, δηλαδή ἐπέτυχε τὴν ἰσοστάθμισή του, ἡ ὁποία συνεπάγεται

τήν ἁρμονική πλέον συνεργασία μεταξύ τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματός του.

Φθάνοντας σέ αὐτή τήν κατάσταση, ἡ ἰσοδυναμία τῶν δύο πλαγίων ἄξόνων (ὡς φορεῖς τῶν δύο φωτισμῶν) τόν σταθεροποιεῖ στό **μεταίχμιον**, ὁπότε μετά τήν ἀνάκλησή του (τόν γήινο θάνατο) ἀνέρχεται καθέτως ἀπό τόν κεντρικό ἄξονα πρὸς τά ὕψη τοῦ Οὐρανοῦ. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν πρόκειται νά ἐνσαρκωθῆ ἄλλη φορά στή Γῆ, ἀλλά θά συνεχίσει τήν ἐξέλιξή του στίς ἀνώτερες σφαῖρες τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζει ἐκ φύσεως μιά μικρή κλίση πρὸς τό Κακό. Μποροῦμε παραστατικά νά εἰποῦμε ὅτι ἡ φυσική του ὑπόσταση ἐμπεριέχει 49% στοιχεῖα τοῦ Καλοῦ καί 51% στοιχεῖα τοῦ Κακοῦ. Ἐάν λοιπόν ἀφεθῆ ἐλεύθερος στίς φυσικές τάσεις του, τότε εἶναι βέβαιον ὅτι θά ἀποκλίνει πρὸς τό κακό, διότι ἡ μικρή ἀρχικά κλίση συνεχῶς θά μεγαλώνει, ὁπότε θά τοῦ εἶναι πολύ δύσκολο νά ἀνακτήσει τήν ἰσορροπία του.

Ἡ ἀνωτέρω μικρή διαφορά σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πράττει εὐκολώτερα τό κακό παρά τό καλό. Γιά νά πράξει τό καλό, πρέπει προηγουμένως νά ἀντισταθμίσει τήν μικρή κλίση του πρὸς τό κακό, ὁπότε χρειάζεται διπλή προσπάθεια. Πρέπει δέ νά εὐρίσκεται πάντοτε σέ ἐγρήγορση, γιά νά μήν ἀφήσει τόν ἑαυτό του νά ἐκπέσει ἀπό ἀδράνεια πρὸς τήν πλευρά τῆς φυσικῆς του ροπῆς.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κάνει τό κακό, εἶναι ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος καί ἐπιβαρύνεται μέ τίς συνέπειες. Ἐάν ἀπό τό κακό αὐτό προκύψει καί κάτι καλό (ὅπως πράγματι συμβαίνει, σύμφωνα μέ ὅσα εἶπαμε), τοῦτο δέν καταλογίζεται ὑπέρ τοῦ ἐν λόγω ἀνθρώπου, διότι ὁ σκοπός του δέν ἦταν νά πράξει τό καλό, ἀλλά τό κακό.

Ἐπίσης ὅταν κάποιος ἐνεργεῖ πρὸς τό καλό ἐν μέτρῳ, δέν εἶναι ὑπεύθυνος γιά τό ἀναμεμιγμένο κακό πού ἀναγκαστικά προκαλεῖται. Ὅταν ὁμως ἐνεργεῖ πρὸς τήν ὑπερβολή τοῦ καλοῦ, τότε τόν βασανίζει τό κακό πού καλλιεργήθηκε ἐξ αἰτίας του στίς ὀντότητες τῶν ἄλλων, ἔστω καί χωρὶς νά τό ἐπιδιώξει, ὁπότε αὐτο-τιμωρεῖται μέ τίς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του.

Ὁ πνευματισμός γενικά ὑπάγεται στίς ἐνέργειες τῶν δύο ἀντιθέτων Παρατάξεων. Τά Πονηρά πνεύματα προσπαθοῦν νά παραπλανήσουν τοὺς ἀνθρώπους, νά συσκοτίσουν τίς γνώσεις τους καί νά διαταράξουν τήν ἰσορροπία τους (ἀρνητικός πνευματισμός). Τά Ἀγαθὰ πνεύματα προσπαθοῦν νά διαφωτίσουν τοὺς ἀνθρώπους, νά τοὺς ἀποκαλύψουν τήν ἀλήθεια καί νά τοὺς ἐπαναφέρουν στήν κατάσταση ἰσορροπίας.

Ἔτσι διά τοῦ θετικοῦ πνευματισμοῦ ἐξισορροποῦν τά πράγματα, γιά νά διατηρεῖται ἡ ἰσοδυναμία ἀπό πνευματικῆς πλευρᾶς.

Εἶπαμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά ἀποφύγει τήν διασύνδεσή του μέ τήν πλευρά τοῦ Κακοῦ, μπορεῖ ὅμως νά ἀποφύγει τήν **ἐφαρμογή τοῦ κακοῦ στήν πράξη**, ὅποτε εἶναι ἐν τάξει στά καθήκοντά του. Ἡ διαφορά στόν πνευματισμό εἶναι ὅτι οἱ ἀντίθετες ἐνέργειες ἐκδηλώνονται περισσότερο ἐμφανῶς, ἐνῶ στήν καθημερινή μας ζωή ἐπιδροῦν ἀφανῶς, χωρίς ὁ ἄνθρωπος νά ἀντιλαμβάνεται ὅτι δέχεται συνεχῶς τίς ἀκτινοβολίες Ἁγαθῶν καί Πονηρῶν πνευμάτων, πού τόν προτρέπουν σέ κάθε στιγμή νά ἀκολουθήσει τήν σωστή ἢ τήν λανθασμένη πορεία.

Ἐπομένως ὁ πνευματισμός διευκολύνει καί ἐπιταχύνει τήν διαδικασία τῆς ἰσοσταθμίσεως. Διά μέσου αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι λαμβάνουν σαφέγη γνώση τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀντιθέτων Παρατάξεων, ὅποτε γίνονται περισσότερο ἱκανοί νά ἐκλέγουν συνειδητά τόν δρόμο τοῦ καλοῦ, ἀπορρίπτοντας τόν δρόμο τοῦ κακοῦ. Δηλαδή, γνωρίζοντας μέ θετικότητα τίς αἰτίες καί τά ἀποτελέσματα τῶν πράξεών τους, μποροῦν νά ἀκολουθοῦν ἐνσυνειδητά πλέον τήν σωστή κατεύθυνση, τεκμηριωμένη ἀπό τήν θεία διδασκαλία καί ἀποδεδειγμένη στήν πράξη γιά τήν ὀρθότητά της.

19. Οἱ ἐπικοινωνίες παρηγορίας

Ἐπικοινωνίες παρηγορίας ὀνομάζονται ἐκείνες πού γίνονται γιά τήν ἀνακούφιση τῶν πενθούντων ἀπό τόν πρόσφατο θάνατο ἀγαπημένου προσώπου των.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πιστεύει κάπως στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, τότε μετά τήν ἀνάκληση ἑνός προσφιλοῦς ἀτόμου ἐπιδιώκει νά ἔλθῃ σέ ἐπαφή μαζί του, γιά νά μετριάσει τήν θλίψη του. Καταφεύγει λοιπόν σέ διάφορα «μέντιουμ», προκειμένου νά συνομιλήσει μέ τό πρόσωπο πού τόν ἐνδιαφέρει.

Τό θέμα αὐτό, τῶν ἐπικοινωνιῶν παρηγορίας, ἔχει τρεῖς πλευρές: τοῦ διαμέσου, τοῦ γήινου ἀνθρώπου, καί τοῦ πνεύματος. Κάθε πλευρά παρουσιάζει τίς ἰδικές της ἰδιαιτερότητες, ἔνεκα τῶν ὁποίων πρέπει νά τίς ἐξετάσουμε χωριστά.

Τά **διάμεσα** πού ἀναλαμβάνουν συνήθως ἐπικοινωνίες τοιαύτης φύσεως εἶναι ἀφ' ἑνός τά ἀμειβόμενα **μέντιουμ** καί ἀφ' ἑτέρου τά εὐρισκό-

μενα σέ διάφορα χαμηλά πνευματιστικά κέντρα, αποκαλούμενα **κέντρα παρηγορίας**.

Τά μέντιουμ αυτό-διαφημίζονται ως πρός τίς μοναδικές ικανότητές τους γιά τήν «έπιναφορά προσώπων», προκειμένου νά ἔλξουν τήν πελατεία τους. Θά πρέπει ὅμως νά γνωρίζουν ὅτι ἡ ἀμοιβή γιά ὅποιοδήποτε ζήτημα στόν πνευματισμό εἶναι κάτι πού ἀπαγορεύει ρητά ὁ Θεῖος Νόμος. Ἐπίσης ὅτι οἱ πνευματικές ὀντότητες δέν ἔχουν πάντοτε τήν ἄδεια νά ἐπικοινωνήσουν ἐλεύθερα. Ἐάν μάλιστα εἶναι τιμωρημένες, δέν μποροῦν νά ἐπικοινωνήσουν καθόλου, παρά μόνον διά μέσου τοῦ Ἄγγελου των φύλακος.

Ἄρα, ἡ ἐπικοινωνία μέ τά μέντιουμ δέν εἶναι καθόλου ἐξασφαλισμένη. Μποροῦν εὐκόλα νά ὑποπέσουν σέ παραπλάνηση ἀπό ἰσχυρό πονηρό πνεῦμα, πού θά ἐμφανισθῇ σάν τό ἀναζητούμενο πρόσωπο, ἢ ἀκόμη νά ὑποκρίνονται ὅτι μεταδίδουν λόγους τοῦ πνεύματος, πρός ἐξαπάτηση τοῦ πελάτου, ἔνεκα τῆς ἀναμενόμενης ἀμοιβῆς. Ἀσφαλῶς ὅμως ἔχουν καί σωστές ἐπικοινωνίες στό ἐνεργητικό τους.

Τά πράγματα εἶναι διαφορετικά στά κέντρα παρηγορίας. Ἐκεῖ δέν ἐπιδιώκεται τό συμφέρον καί ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι περισσότερο καθαρή ἀπό πνευματικῆς σκοπιᾶς. Ἐπομένως ὁ χῶρος εἶναι πολύ πιό κατάλληλος γιά ἐπικοινωνίες τοιαύτης φύσεως, τήν καθαρότητα τῶν ὁποίων ἐνισχύουν ἡ ἰσχύς τοῦ πνευματικοῦ ὁδηγοῦ τοῦ κύκλου, ἢ ψυχική ἀγνότητα τοῦ διαμέσου, καί ἡ εὐσέβεια τῶν παρισταμένων. Πάντοτε ὅμως πρέπει νά εἴμαστε προσεκτικοί. Ἡ ἀνάπτυξη ἐγωιστικῶν τάσεων εἶναι τό σοβαρότερο πρόβλημα πού μπορεῖ νά ἐμφανισθῇ στά κέντρα αὐτά.

Ἀπό τήν πλευρά τοῦ **πενθοῦντος ἀτόμου**, ἡ ἐπικοινωνία μέ τήν ἀνακληθεῖσα ὀντότητα εἶναι κάτι πού τό ἀναζητᾶ σάν βάλσαμο τοῦ πόνου του. Στίς περισσότερες περιπτώσεις αἰσθάνεται ἀρκετή ἀνακούφιση, διότι ὁ ἴδιος δέν ἐκδηλώνει κανένα ἀτομικό συμφέρον καί οἱ Ἄγγελοι φύλακες προσπαθοῦν μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο νά τόν ἱκανοποιήσουν.

Στή συνέχεια ὅμως, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀφοῦ ἱκανοποιηθοῦν ἀπό τήν θλίψη τους, συνήθως δέν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον πλέον πρός τόν Πνευματικό Κόσμο. Ἀπομακρύνονται ἀπό τά κέντρα παρηγορίας, λησμονώντας ἀκόμη καί τίς ὁδηγίες πού ἔλαβαν ἐκ μέρους τοῦ πνεύματος. Ἄρα, ἡ πίστη τους εἶναι ἐπιπόλαιη καί ἐξ ἀνάγκης, ὅπως συμβαίνει μέ τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους, πού δέν γνωρίζουν τήν πραγματικῆ ἔννοια τῆς πίστεως.

Τά κέντρα παρηγορίας προσφέρουν, μέχρις ενός σημείου, θετικές υπηρεσίες στην κοινωνία. Δεν μπορούν όμως να έλκευτύνουν τόν διαφωτισμό τους μέ ανώτερες διδασκαλίες. Θά πρέπει λοιπόν, άφου έλξουν καί άνακουφίσουν τούς πιστούς, νά τούς καθοδηγήσουν κατόπιν πρός άλλα ανώτερα κέντρα, ή πρός τήν μελέτη ειδικών συγγραμμάτων, ώστε νά μήν άπωλέσουν τήν έπιτευχθείσα σύνδεσή τους μέ τόν Πνευματικό Κόσμο, έπιστρέφοντας στην προηγούμενη κατάσταση τής άγνωσίας.

Οί έπικοινωνίες τών κέντρων παρηγορίας έχουν σκοπό νά κεντρίσουν τό ενδιαφέρον τών ανθρώπων πρός τά υπερβατικά. Άποτελούν λοιπόν τήν εισαγωγική βαθμίδα στον πνευματισμό, άρκει οί άνθρωποι νά μήν παραμείνουν σ' αυτήν, ούτε νά όπισθοδρομήσουν, διότι θά χάσουν τό μικρό κέρδος πού άποκόμισαν.

Ή τρίτη πλευρά, του **όμιλούντος πνεύματος**, είναι ή σημαντικώτερη. Ή ανακληθείσα όντότητα εύρίσκεται σέ έντελώς διαφορετικό περιβάλλον καί αισθάνεται σάν τόν ταξιδιώτη πού άναχώρησε γιά μιá νέα άγνωστη χώρα. Ή απότομη άναστροφή τής συνειδησιακής καταστάσεως τής προκαλεί ίσχυρό κλονισμό, εάν δεν είχε αρκετές γνώσεις σχετικά μέ τήν άλλη ζωή. Λαχταράει λοιπόν νά ειπεί δύο λέξεις στους γήινους, έστω και σέ άγνώστους, γιά νά έκτονώσει ένα μέρος από τό βάρος τής συνειδησεώς της, σάν τόν άνθρωπο πού βασανίζεται από τίς θλίψεις τής ζωής καί άνακουφίζεται κάπως μόλις μιλήσει μέ έναν συνάνθρωπό του.

Ή έπικοινωνία, λοιπόν, άποτελεί μέγιστο ευεργέτημα γιά τίς άπλές ψυχές. Ή αίσθηση ότι οί οικείοι τους στην Γή τίς σκέπτονται, επιδιώκοντας νά έλθουν σέ έπαφή μαζί τους, δυναμώνει τό σθένος τους γιά νά προχωρήσουν στην καθορισμένη πορεία τους. Οί γήινοι όμως πρέπει νά έχουν υπ' όψιν τους κάποια πράγματα, ώστε νά διευκολύνουν τήν κατάσταση τους.

Κατ' άρχήν δεν πρέπει νά εκδηλώνουν σέ υπερβολικό βαθμό τήν θλίψη τους, διότι αυτή άντανακλάται στην ψυχή, δυσχεραίνοντας τήν άνύψωση της. Νά αισθάνονται σάν νά πρόκειται γιά έναν πρόσκαιρο άποχωρισμό, όπως είναι πράγματι ό θάνατος. Δεύτερον, νά γνωρίζουν ότι οί άνακαλούμενες όντότητες δεν έπιτρέπεται νά έπικοινωνήσουν πριν περάσουν έξι μήνες τουλάχιστον, μέχρι ένα έτος, ανάλογα μέ τήν ποιότητα τής ψυχής. Έάν έν τώ μεταξύ κληθούν από κάποιο διάμεσον, άπαντά άντ' αυτών ό Άγγελος φύλακας. Καί τρίτον, νά μήν ύποβάλλουν έρωτήματα σχετικά μέ τήν παρελθούσα ζωή της, όπως γιά τήν διάθεση τών περιουσιακών της στοιχείων, τίς δυσάρεστες καταστάσεις πού πέρασε κ.λπ. Αυτά γιά τήν όντότητα άνήκουν στο παρελθόν· δεν τήν ενδιαφέ-

ρουν πλέον, διότι ακολουθεί τόν καινούριο δρόμο τῆς ψυχικῆς τῆς ἐξελίξεως.

Ἔνεκα τῆς μεγάλης ἀνάγκης τῶν ψυχῶν νά ἔρχονται σέ ἐπαφή μέ τούς γήινους ἀδελφούς των, ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νά ὑπάρχουν ἐλεύθερες δίοδοι μεταδόσεως τοῦ λόγου των διά τῶν μεσαζόντων. Τά μεσαζόντα ὁμως δέν εἶναι σέ θέση νά ἐλέγξουν μετά ποίου πνεύματος ἔρχονται σέ ἐπαφή, διότι εἶναι, ὅπως τονίσαμε, ὄργανα ὅλων τῶν ἀνέμων. Ἐτσι ἐπωφελοῦνται καί τά πονηρά πνεύματα νά διοχετεύσουν τόν παραπλανητικό τους λόγο.

Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ ἀπλές ψυχές στήν προσπάθειά τους νά ἐπικοινωνήσουν. Μπορεῖ δηλαδή νά ἀπωθηθοῦν ἀπό ἕνα ἰσχυρότερο πονηρό ἢ ἄστατο πνεῦμα, τό ὁποῖο θά καταλάβει τήν θέση τους στό νῆμα τῆς ἐπικοινωνίας, χωρίς οἱ ἀκροατές νά ἀντιληφθοῦν τήν ἀλλαγή. Ἡ ἐνίσχυσή τους ἀπό τόν Ἄγγελο φύλακα ἀφ' ἑνός, καί ἡ καθαρότητα τοῦ γήινου κέντρου ἀφ' ἑτέρου, διευκολύνουν πολύ τά πράγματα, ὥστε νά ἐπιτευχθῆ μιᾶ ἀκριβῆς ἐπικοινωνία.

Ὅταν μία ταλαιπωρημένη ψυχή ζητεῖ διά τοῦ μεσαζόντος τήν βοήθεια τῶν ἀνθρώπων γιά τήν ἐξιλέωσή της (μέ προσευχή, ἄναμμα κεριοῦ στήν ἐκκλησία κ.ἄ.), ἐκ πρώτης ὄψεως εἶναι σωστό καί πιθανώτατα ἔτσι συμβαίνει. Ὅταν ὁμως ἡ ὄντοτητα αὐτή μεταδίδει στό μεσαζόν τήν ἐντύπωση ὅτι ὑποφέρει ἀπό σωματικούς πόνους, ἀπό ἀσθένεια ἢ ἀπό ἀτύχημα κ.λπ., τότε ἀσφαλῶς πρόκειται γιά πονηρό πνεῦμα. Στόν Πνευματικό Κόσμο δέν ὑφίσταται ὑλικό σῶμα οὔτε ἀσθένειες· ἐπομένως οἱ ψυχές δέν ἔχουν τήν αἴσθηση τοῦ σωματικοῦ πόνου. Ἐνα ἀγαθό πνεῦμα οὐδέποτε θά μετέδιδε τέτοια αἴσθηση, πού βασανίζει τό μεσαζόν κατά τήν ὥρα τῆς ἐπικοινωνίας. Τό πονηρό πνεῦμα ὁμως, γνωρίζοντας τί εἶχε συμβῆ στή γήινη ζωή τῆς ὄντοτητος πού ἐπικαλοῦνται οἱ οἰκέοι της, μεταδίδει ἀνάλογα συμπτώματα στό μεσαζόν, γιά νά τούς πείσει περί τῆς πραγματικῆς παρουσίας τῆς ὄντοτητος καί νά τούς ἐξαπατήσει στή συνέχεια.

Γιά παράδειγμα, ἐάν ὁ προσκαλούμενος πέθανε ἀπό δηλητηρίαση μέ φοβερούς πόνους στήν κοιλιά, τό δέ διάμεσον αἰσθάνεται ἐν ὑπνώσει παρόμοιους πόνους στήν κοιλιακή χώρα, αὐτό ἐκλαμβάνεται σάν ἐνδειξη ὅτι ὁμιλεῖ πράγματι ὁ προσκληθείς, ἐνῶ ἀναμφισβητήτως πρόκειται γιά πονηρό πνεῦμα. Γι' αὐτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Σημειωτέον ὅτι ὁ καταλληλότερος χρόνος ἐπικοινωνίας μέ τίς ἀπλές ψυχές εἶναι τά λεγόμενα **Ψυχασάββατα**, διότι τότε ἀφήνονται ἐλεύθερες νά ἐπισκεφθοῦν τίς οἰκογένειές τους στή Γῆ.

20. Ἡ μοναδική ἀλάνθαστη ὁδός ἐπικοινωνιῶν

Ὁ Πνευματισμός, ὡς σύστημα ἐπικοινωνίας μέ τόν Ἄορατο Κόσμο, παρουσιάζει τρία ἀδύνατα σημεῖα, ἢ ἀλλοιῶς μειονεκτήματα, πού τά ἔχουμε ἐξηγήσει σέ προηγούμενες ἐνότητες. Αὐτά συνοπτικῶς εἶναι τά ἑξῆς:

Πρῶτον, τά διάμεσα εἶναι «ὄργανα ὄλων τῶν ἀνέμων», δηλαδή μποροῦν νά ἔλθουν σέ ἐπικοινωνία τόσο μέ τά ἀγαθά ὅσο καί μέ τά πονηρά πνεύματα.

Δεύτερον, τά πονηρά πνεύματα ἔχουν τήν δυνατότητα νά παρεισφύρουν στίς ἐπικοινωνίες, (ἀπωθώντας τά ἀγαθά πνεύματα, ὅταν εἶναι ἀσθενέστερα αὐτῶν), καί νά ἀλλοιώνουν τά καθαρά νοήματα τῶν οὐρανίων διδασκαλιῶν.

Τρίτον, τά πονηρά πνεύματα καί ὁ ἀρχηγός αὐτῶν, ὁ Ἐωσφόρος, διά τῶν γήινων ὀργάνων τους ἔχουν μεταδώσει πλεῖστες ἀρνητικές διδασκαλίες καί καθοδηγήσεις γιά τήν ἐπιβολή τῆς κυριαρχίας τους στήν ἀνθρωπότητα.

Τά τρία αὐτά σημεῖα οὐσιαστικῶς ἀποτελοῦν τρεῖς ἐκδοχές τοῦ ἀρνητικοῦ πνευματισμοῦ: Τό πρῶτο τήν ἐν δυνάμει ὑπόστασή του, τό δεύτερο τήν ἀνάμειξη μέ στοιχεῖα τοῦ θετικοῦ πνευματισμοῦ, καί τό τρίτο τήν αὐτοτελή του ὑπόσταση σέ ἐλάχιστους κύκλους ἀφοσιωμένων ὀπαδῶν τοῦ Πονηροῦ.

Ὅλα αὐτά συντελοῦν ὥστε νά ἐπιτείνεται ἡ σύγχυση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί οἱ περισσότεροι νά μή γνωρίζουν πού βρίσκεται ἡ ἀλήθεια. Χρειάζεται λοιπόν ιδιαίτερη προσοχή ἐκ μέρους τῶν πνευματιστῶν, γιά νά ἀποφεύγουν τούς ἀφανεῖς σκοπέλους, στούς ὁποίους σκοντάπτει ἡ πρόοδος τοῦ θετικοῦ πνευματισμοῦ.

Ἡ καλή θέληση καί ἡ διάθεση νά ἀκολουθήσουν τήν ὀρθότητα, δέν εἶναι στοιχεῖα ἀρκετά γιά νά ἐξουδετερώσουν τά ἐμπόδια. Ἡ τήρηση τῶν ὄρων καλῆς ἐπικοινωνίας, σέ συνδυασμό μέ τήν πίστη καί τήν εὐσέβεια, βοηθοῦν ἀρκετά, ἀλλά δέν ἐξασφαλίζουν ποτέ τήν ἀπόλυτη ὀρθότητα μᾶς πνευματιστικῆς μεταδόσεως. Ἀκόμη καί στήν περίπτωση πού κάποιος θά εἶχαν τήν ὀξύνοια καί τήν διορατικότητα νά ξεχωρίζουν τά ὀρθά ἀπό τά λανθασμένα κείμενα, δέν θά ἐγίνοντο πιστευτοί ἀπό τούς λοιπούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θά ἐπέμεναν ὁ καθένας στίς ἰδικές του ἀπόψεις σάν τίς πῶ ὀρθές ἀπό ὅλες τίς ἄλλες.

Γιά τούς λόγους αὐτούς ὁ νεώτερος πνευματισμός, παρὰ τίς σημαντικώτατες προόδους πού ἔχει ἐπιτύχει, δέν κατάφερε νά προχωρήσει μέχρι τήν κυριαρχία σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης γνώσεως. Τά ἐμπό-

δια και οι δυσχέρειες που προβάλλονται εξ αιτίας του άρνητικού πνευματισμού έχουν προκαλέσει μία γενική στασιμότητα. Πολλοί είναι εκείνοι που ασχολούνται με τον πνευματισμό, σε παγκόσμιο επίπεδο, αλλά δεν έχουν την δυνατότητα να επεκτείνουν τις γνώσεις τους και τις μεθόδους επικοινωνίας σε ανώτερα επίπεδα από εκείνα που έχουν επιτευχθεί μέχρι σήμερα.

Ενώπιον αυτής της καταστάσεως η Θεία Αρχή, για να δώσει νέα ώθηση στην ανθρώπινη γνώση, απέφασε να δημιουργήσει μία **άλανθαστη όδο επικοινωνιών**, δηλαδή ένα κανάλι διοχετεύσεως του Θείου Λόγου, στο οποίο δεν θα μπορούσαν να διεισδύσουν τα πονηρά πνεύματα για να αλλοιώσουν τις μεταδιδόμενες έννοιες.

Όπως υπάρχουν ελάχιστες όδοι επικοινωνιών ενταγμένες αποκλειστικά στην ύπηρεσία του Πονηρού, έτσι, για να υπάρξει εξισορρόπηση δυνάμεων, εδημιουργήθη και μία όδος επικοινωνιών αποκλειστικά στην ύπηρεσία του Κυρίου.

Ο φορέας αυτής της όδου υπήρξε ο **Επικοινωνός Γεώργιος Πιζάνης**, ο οποίος κατά την διάρκεια των ετών 1961-1979 μετέδωσε ένα μεγάλο πλήθος διδασκαλιών, τις οποίες υπαγόρευσαν οι Μεγάλοι Ουράνιοι Διδάσκαλοι και Αρχηγοί του Πνευματικού Κόσμου, με επί κεφαλής τον Κύριον Ήησούν Χριστόν. Τις διδασκαλίες αυτές εκδίδει σε βιβλία ο Πνευματιστικός Όμιλος Αθηνών «Τό Θεϊον Φώς»*.

Ο Πνευματικός Όδηγός του Γεωργίου Πιζάνη υπήρξε ο **Αρχων Φαράχ**, ο οποίος αντιπροσωπεύει τό **Άγιον Πνεύμα**** . Όλα τα κείμενα που έλαβε ο Γ. Πιζάνης μετεδόθησαν υπό την ύψηλή του επίβλεψη, ώστε στο σύ νολό τους οι διδασκαλίες να καλύπτουν όλους τους τομείς της ανθρώπινης γνώσεως και να περιέχουν τις άπαντήσεις σε όλα τα προβλήματα που άπασχολούν τον άνθρωπο ή θά τον άπασχολήσουν στο μέλλον. Διά το ύτο χαρακτηρίζεται ως ή **Νέα Διδασκαλία του Ούρανοϋ**.

Όταν ο Ήησους Χριστός εύρίσκετο στή Γη, λίγο πριν από τό τέλος, κατά την διάρκεια του «μυστικού δείπνου», ύποσχέθηκε στους Μαθητές

* Ο Γεώργιος Πιζάνης ειργάσθη άρχικώς σε στενούς κύκλους, οίκογενειακής μορφής. Η ομάδα που άπετέλεσε τον πυρήνα του Όμίλου «Τό Θεϊον Φώς» άρχισε να συγκροτείται τό έτος 1969. Από τό έτος 1972 λειτουργεί νομίμως, άναγνωρισθέν ως Σωματείο διά της ύπ' αριθ. 3606/1972 άποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Άθηνών. Ο Όμιλος έχει όλόκληρο τό Άρχείο επικοινωνιών του Γ. Πιζάνη, τό όποιο ήδη έξεδόθη σε βιβλία κατά τό μεγαλύτερο μέρος του.

** Βλ. σχετικά στο Κεφάλαιο Δ', ένότητα 22.

Του ότι θά τούς ἀποστείλει τόν Παράκλητον, ὁ ὁποῖος θά εἶχε τήν ἀποστολή: α) Νά ὑπενθυμίσει ὅλα ὅσα ἐδίδαξε ὁ Κύριος, β) Νά συμπληρώσει τήν διδασκαλία τοῦ Κυρίου στά θέματα πού ἀπέφυγε νά ἀναπτύξει, καί γ) Νά ἐλέγξει τούς ἀνθρώπους γιά τίς ἁμαρτίες τους.

Ἡ πραγματοποίηση τῆς ὑποσχέσεως αὐτῆς πιστεύεται ὅτι ἐγινε κατά τήν ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, μέ τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅμως ἡ ἐρμηνεία αὐτή δέν εἶναι ἱκανοποιητική, διότι δέν συμβιβάζεται μέ τό γενικό περιεχόμενο τοῦ εὐαγγελικοῦ κειμένου, σέ ὅλα τά σημεῖα του.

Ἡ ὀρθή ἐρμηνεία εἶναι, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναφερόταν σέ κάποια ἀπώτερη μελλοντική ἐποχή τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν θά εἶχε λησμονηθεῖ μεγάλο μέρος τῆς Διδασκαλίας Του καί οἱ ἄνθρωποι θά εἶχαν περιπέσει στήν ἁμαρτία. Τότε θά ἔπρεπε νά ἐμφανισθῇ ὁ Παράκλητος, γιά νά ἐπαναφέρει ὅλα τά πράγματα στήν κανονική θέση τους.

Πιστεύομε, λοιπόν, ὅτι ἡ ἐπαλήθευση αὐτῆς τῆς προφητείας ἔλαβε χώραν μέ τήν δημιουργία τῆς ἀλάνθαστης ὁδοῦ ἐπικοινωνιῶν, διά μέσου τῆς ὁποίας ὑλοποιήθηκαν καί οἱ τρεῖς κατευθύνσεις τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παρακλήτου. Ἔτσι, ἡ μεταδοθεῖσα ὀλοκληρωμένη Διδασκαλία τοῦ Οὐρανοῦ συνταυτίζεται ἀπολύτως μέ ἐκεῖνα πού πραγματικά ἐδίδαξε ὁ Κύριος ἐπί τῆς Γῆς*.

Ὁ Χριστιανισμός, ὡς θρησκεία, δέν εἶναι ἀνθρώπινο νοητικό κατασκεύασμα, ἀλλά Θεία Ἀποκάλυψις, πραγματοποιηθεῖσα διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅσες πτυχές αὐτῆς, γιά διάφορους λόγους, ἀπωλέσθησαν, συμπληρώθηκαν κατά τό δοκοῦν ἀπό ἄτομα μέ θεολογική κατάρτιση. Ἡ συμπλήρωση ἦταν κατά κάποιον τρόπο ἀπαραίτητη μέχρι σήμερα, ὥστε νά μὴν ὑπάρχουν κενά. Ἦλθε ὁμως ἡ Νέα Θεία Ἀποκάλυψις τοῦ Παρακλήτου ἢ Ἁγίου Πνεύματος, διά τῆς ὁποίας φωτίζονται τά πάντα, καταργοῦνται τά ἀνθρώπινα δογματικά συμπληρώματα καί ἀποκαθίστανται ὅλες οἱ πτυχές τῆς Ἀληθείας.

Οἱ σημερινοί χριστιανοί ἱερωμένοι δέν φαίνονται διατεθειμένοι νά παραδεχθοῦν τέτοιες καινοτομίες. Ἀπό μιά πλευρά εἶναι δικαιολογημένοι, μέ τήν ἔννοια ὅτι διατηροῦν τήν παράδοση. Ὅπως ἀναφέραμε ὁμως, ἐάν διερευνήσουμε τήν ἱστορική ἐξέλιξη τῶν δογμάτων, θά διαπιστώσουμε πὼς αὐτή εἶναι μία μεταγενεστέρως διαμορφωθεῖσα παράδοση, πού δέν ὑφίστατο κατά τούς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Θά

* Βλ. Κατά Ἰωάννην κεφ. 14-16. Ἡ πλήρης ἀνάπτυξη αὐτοῦ τοῦ θέματος γίνεται στό βιβλίο «Πνευματισμός», σελ. 264-268.

πρέπει λοιπόν να αντιληφθούν τα λανθασμένα σημεία της και να αποδεχθούν την αρχέγονη παράδοση, της αρχικής ανόθευτης χριστιανικής διδασκαλίας, η οποία βεβαίως είναι και η αληθινή.

Ο γράφων γνωρίζει ότι είναι πολύ δύσκολο να πεισθῆ ὁ ἀναγνώστης εὐθύς ἐξ ἀρχῆς περὶ τῶν ἀνωτέρω. Δέν ζητεῖ ὅμως ἀπὸ κανέναν νά πεισθῆ, χωρίς προηγουμένως νά ἐξετάσει κατὰ βάθος τὰ πράγματα καί νά καταλήξει μόνος του στὰ ἰδικά του συμπεράσματα.

Στίς περιπτώσεις αὐτές δέν ἰσχύει τό «πίστευε καί μή ἐρεῦνα», ἀλλ' ἀντιθέτως τό «ἐρεῦνα γιά νά πιστέψεις». Ὅποιος δέν ἐρευνήσῃ, δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά ἀποκαλύψῃ καί νά ἀντιληφθῆ τήν ἀλήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

1. Τί είναι ὁ Πνευματικός Κόσμος

Τί είναι ὁ Πνευματικός Κόσμος;

Σύμφωνα μέ ὅσα ἔχουμε ἀναπτύξει στά προηγούμενα κεφάλαια, ὁ Πνευματικός Κόσμος εἶναι τό σύνολον τῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων καί τῶν λοιπῶν ὄντων πού ὑπάρχουν σέ ὁλόκληρο τό Σύμπαν.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τόν Ὑλικό Κόσμο, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει τήν ὑλική πλευρά τῆς Δημιουργίας. Ἔτσι οἱ δύο αὐτοί Κόσμοι εἶναι ἀντίθετοι ἀλλά καί συμπληρωματικοί μεταξύ τους, ὄχι ὅμως καί ἰσοδύναμοι, διότι ὁ πρῶτος εἶναι ἀπείρως ἀνώτερος ἀπό τόν δεύτερο, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἓνα μικρό μόνον μέρος τοῦ πρώτου.

Ὁ Ὑλικός Κόσμος εἶναι γνωστός ἀπό τίς αἰσθήσεις μας, ἐφ' ὅσον ἐντὸς αὐτοῦ κινούμεθα καί ζοῦμε. Ὁ Πνευματικός Κόσμος μᾶς εἶναι ἄγνωστος, ἀφοῦ δέν ἔχουμε ἄμεση ἐμπειρία τῆς ὑπάρξεώς του. Διά τοῦτο πολλοί ἄνθρωποι δέν παραδέχονται ὅτι ὑφίσταται καί ἄλλος κόσμος πέραν τοῦ ὑλικοῦ, μή πιστεύοντας τά ὅσα λέγουν ἐκεῖνοι πού ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἔρχονται σέ ἐπαφή μέ αὐτόν καί νά ἀποκαλύπτουν ἐν μέρει τά μυστικά του.

Ἡ κυριώτερη ἀπόδειξη τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι ἡ ἀθανασία τῶν ψυχῶν. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἀποτελεῖται μόνον ἀπό ὑλικό σῶμα, ἀλλά καί ἀπό τήν ψυχή. Μετά τόν θάνατο ἡ ψυχή τί γίνεται; Δέν διαλύεται, ὅπως διατείνονται μερικοί, ἀλλ' ὡς αὐτοτελής ὄντοτητα ἐπανέρχεται στόν χώρο ἀπό τόν ὁποῖο προῆλθε, δηλαδή στόν Οὐράνιο Κόσμο, μαζί μέ τίς ἄπειρες ἄλλες ὅμοιες πρὸς αὐτήν ψυχές.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος διαιρεῖται σέ δύο σαφῶς διαχωρισμένες Παρατάξεις: στά Ἀγαθά Πνεύματα καί στά Πονηρά Πνεύματα. Ἐκείνη πού μᾶς ἐνδιαφέρει κατ' ἐξοχήν εἶναι ἡ πρώτη, διότι ἡ δεύτερη συγκροτεῖται ἀπό τοὺς ἀποστάτες τοῦ Οὐρανοῦ καί ὑφίσταται μόνον προσωρι-

νά, γιά τούς λόγους πού ἔχουμε ἤδη ἐξηγήσει. Διά τοῦτο ἐφεξῆς ὅταν λέμε «Πνευματικός Κόσμος» θά ἐννοοῦμε **μόνον τήν πρώτη Παράταξη**.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος, λοιπόν, ἀποκαλεῖται καί **Λευκή Πολιτεία**, διότι ἐκεῖ δέν ὑπάρχουν συμφέροντα, μίσση, πάθη, πειρασμοί καί τά τοιαῦτα. Ἡ ἀδελφότητα ἐντός αὐτῆς εἶναι πρωτοφανής, ὥστε ὅλοι νά ἀποτελοῦν μίαν συμπαγή δύναμιν, μέ ἐπί κεφαλῆς τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ Λευκή Πολιτεία διέπεται ἀποκλειστικά ἀπό τίς Δυνάμεις τοῦ Καλοῦ· ἐπομένως ὅλες οἱ ὀντότητες ἐκεῖ εἶναι καλές καί ἀγαθές. Ἐάν ὅμως δέν ἔχουν φθάσει ἀκόμη στό σημεῖο τῆς ἰσοσταθμίσεως, ἀντιλαμβάνονται τίς ἐλλείψεις τους καί οἰκαιοθελῶς ὑπάγονται στίς διάφορες βαθμίδες τῆς τιμωρίας καί στούς τομεῖς τῶν διδασκαλιῶν, προκειμένου νά τελειοποιηθοῦν καί νά ἀνέλθουν τήν κλίμακα τῆς ἐξελιξεῶς των.

Στήν Λευκή Πολιτεία δέν ὑφίστανται ἐθνικότητες. Αὐτές ὑπάρχουν μόνον στή Γῆ. Κάθε ψυχή, ἐπανερχόμενη στόν γήινο κόσμον διά τῆς μετενσαρκώσεως, μπορεῖ νά ἀλλάζει κάθε φορά ἐθνικότητα, ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες τῆς ἐξελιξεῶς της. Στόν Οὐρανό ὅλες μαζί ὑπάγονται στούς πολίτες τῆς ἐνιαίας Λευκῆς Πολιτείας.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος λέγεται καί **Οὐράνιον Βασίλειον**, ἐπειδή Ἄρχηγός, ὡς Βασιλεὺς, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τοῦτο δέν εἶναι ἀποτέλεσμα διακρίσεως ὑπέρ ἐνός ἀτόμου, ἀλλ' ἀπολύτως δημοκρατική διακυβέρνηση τῆς Λευκῆς Πολιτείας. Διότι ἐάν ὑποθέσουμε ὅτι ὡς Ἄρχηγός πρέπει νά ἐκλέγεται ὁ ἰκανώτερος πάντων, τότε σέ περίπτωση ψηφοφορίας, ὅλοι οἱ πολίτες ἐκεῖ θά ἐξέλεγαν παμψηφεί τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Ἄρχηγόν. Ἄρα, τό πολίτευμα δέν εἶναι ὅπως οἱ γήινες βασιλείες, ἀλλά ἀπόλυτα δημοκρατικό καί ἀξιοκρατικό.

Τό ἴδιο ἄλλωστε συμβαίνει μέ ὄλους. Δέν ὑπάρχουν χαριστικές μεταχειρίσεις οὔτε ἀδικαιολόγητες διακρίσεις μεταξύ τῶν πολιτῶν. Ὁ κάθε ἓνας γνωρίζει τήν ἀξία του, τά καθήκοντά του, τίς ἀνάγκες καί τίς δυνατότητές του, καί ἀναλόγως προχωρεῖ ἢ παραμένει στάσιμος, χωρίς νά ἐξαναγκάζεται ὑπό οὐδενός. Ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος εἶναι ἀπόλυτη ἐντός τῆς Λευκῆς Πολιτείας.

Σχετικά μέ τήν συγκρότηση καί τήν λειτουργία τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἔχουν γραφεῖ πάρα πολλά ἔργα, κυρίως ἀπό ἐκπροσώπους τῆς Θεοσοφίας. Ἡ ἐξέτασή τους, ἐάν εἶναι ὀρθά ἢ ὄχι, δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει βάσει τῶν γήινων γνώσεων, διότι προϋποθέτει ἄλλες ὑπερβατικές γνώσεις ἐξ ἀποκαλύψεως. Διά τοῦτο δέν θά ἀσχοληθοῦμε μέ ὅσα γράφονται κατά καιρούς ἐπί αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Τό παρόν Κεφάλαιο περιλαμβάνει τήν παρουσίαση τῆς δομῆς, τῆς

ὀργανώσεως, καί τῆς λειτουργίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὅπως ἐκτίθεται μέσα στά κείμενα τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων, τά ὁποῖα μετεδόθησαν ὑπό τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γεωργίου Πιζάνη.

Γιά τήν πληρέστερη ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν, ὅλα τά θέματα συμπληρώνονται μέ τήν παράθεση ἀποσπασμάτων ἀπό τά ἐν λόγῳ κείμενα. Στό τέλος δέ τοῦ κάθε ἀποσπάσματος ἀναγράφεται τό ὄνομα τοῦ Διδασκάλου καί ἡ χρονολογία μεταδόσεως τῆς Ὀμιλίας του. Εἶναι προφανές, ὅτι τά ἀποσπάσματα καλύπτουν μερικές μόνον πτυχές κάθε θέματος· συνεπῶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιά περισσότερες λεπτομέρειες πρέπει νά ἀνατρέξουν στά ὁλοκληρωμένα κείμενα.

«Λευκή Πολιτεία λέγεται ἡ πολιτεία, ἣτις δέν ἔχει ὁμοίαν τῆς. Οἱ χρωματισμοί ἔχουν ἐννοίας, τάς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δέν ἠδυνήθη νά δώσῃ.

Ἡ καλύτερα πολιτεία, εἰς τόν κόσμον τῶν θνητῶν, εἶναι ἡ πολιτεία, πού δέν ἐνεφανίσθη ἀκόμη. Αὕτη θά εἶναι ἡ «Χρυσή Πολιτεία», τήν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος.*

Ἡ ἰδική μου Πολιτεία εἶναι λευκή, ὡς τό Φῶς τῆς Ἀληθείας, εἶναι Πολιτεία ὑπερκοσμίας Ἀγάπης καί Γνώσεως ἄνευ τέλους. Εἰς τήν Λευκήν Πολιτείαν ζοῦν καί ἐνεργοῦν αἱ Δυνάμεις τοῦ Καλοῦ. Ἄλλοι διδάσκονται, ἄλλοι πληροφοροῦν τούς πολίτας ὅ,τι πρόκειται νά συμβῆ εἰς τόν κόσμον, ὄν ἐγκατέλειψαν. Ὁ κάθε πολίτης εἰς τήν Λευκήν Πολιτείαν ἀνέρχεται, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τάς τάξεις τῆς μαθήσεως, αἱ ὁποῖαι τάξεις ὀνομαζόνται «Διαβαθμίσεις τῆς Ὀντότητος».

Εἰς τήν Λευκήν Πολιτείαν δέν ὑπάρχουν συμφέροντα. Ὡς ἐκ τούτου, αἱ ἄρισται ψυχαί προσδεύουν ουστηματικῶς, διά νά φθάσουν τά ὕψη, πού ἡ Διοίκησις ἀπαιτεῖ, διά νά ἐνταχθοῦν εἰς τήν σειράν τῆς Δυνάμεως, ἣτις σκοπόν ἔχει νά καθυποτάξῃ τήν Δύναμιν τοῦ Σκότους.

Ἡ Ἀδελφότης, εἰς τήν Λευκήν Πολιτείαν, εἶναι πρωτοφανής. Ὁ εἰς ἐνδιαφέρεται τόσον διά τόν ἄλλον, ὥστε νά ἀποτελοῦν ἕνα κορμόν μέ κεφαλήν τόν Κύριον.» (ΠΛΑΤΩΝ, 2-5-1963).

* Βλ. τό ἔργο τοῦ Πλουτάρχου «Ἡ Χρυσή Πολιτεία», στό βιβλίον «Μεταθανάτια Ἔργα Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», σελ. 209-234 (ἔκδοσις Π.Ο.Α. «Τό Θεῖον Φῶς»).

2. Ἡ Δημιουργία

Ἡ ἀρχική κατάσταση τῶν πάντων ἦταν ἡ Ἄνυπαρξία. Ἡ λέξη αὐτή δέν σημαίνει ὅτι δέν ὑπῆρχε τίποτε, ἀλλ' ὅτι τὰ πάντα εὗρισκοντο ἐντός τοῦ σκότους. Ὄταν ὁ Ἄναρχος ἀπεφάσισε νά δημιουργήσει τὰ πάντα, ἀπετίναξε τό σκότος καί ἔλαμψε τό πρῶτο φῶς τῆς Δημιουργίας.

Ἡ Δημιουργία, λοιπόν, ξεκίνησε ἀπό μία ἀρχή. Ἡ ἀρχή αὐτή εἶναι ἄγνωστη σέ ὄλους, διότι ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τόν Ἄναρχον, ὁ ὁποῖος στήν περίπτωση τῆς δημιουργοῦ δυνάμεως ἀποκαλεῖται Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων.

Βεβαίως, τό ὄλον θέμα τῆς Δημιουργίας εἶναι τεράστιο. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι σέ θέση νά συλλάβει ὅλες τίς φάσεις τῆς, διότι ἔλαβε χώραν σέ διάστημα ἀπείρων αἰῶνων καί συνεχῶς ἐξελλίσσεται μέχρι τόν τελικό της σκοπό. Διά τοῦτο θά ἐξετάσουμε ἐπιγραμματικά τὰ τρία κυριώτερα στάδια τῆς Δημιουργίας, πού μᾶς ἐνδιαφέρουν.

1) Ἡ δημιουργία τῶν ψυχοπνευματικῶν ὄντοτήτων.

Ὡς γνωστόν, κάθε ψυχή ἀποτελεῖ μία ἀπειροελάχιστη ἀκτίνα ἐκ τῆς Πνοῆς τοῦ Ἀνάρχου. Ἀρχικῶς ὅλες οἱ πνοές-ψυχές εὗρισκοντο συγκεντρωμένες καί ἦσαν οὕτως εἴπειν ἀδρανεῖς, χωρίς νά ἔχουν ἐλευθερία κινήσεως. Ἀπό τήν κατάσταση αὐτή ἀφέθησαν ἐλεύθερες, διά τῆς Βουλῆσεως τοῦ Ἀνάρχου, ὥστε νά καταστοῦν ἀνεξάρτητες ὑπάρξεις. Ἐπομένως ἡ ἀρχική ἐμφάνιση τῶν ψυχῶν δέν συνίσταται στήν ἐκ τοῦ μηδενός δημιουργία τους, ἀλλά στήν ἐξουδετέρωση τῆς ἀδρανείας τους μέ τήν ἀπόκτηση αὐτοτελοῦς ἐλευθέρως κινήσεως.

Οἱ ψυχές ἐδημιουργήθησαν ὅλες μαζί· ἐπομένως ἔχουν τήν ἴδια «ἡλικία», χωρίς αὐτή νά καταμετρεῖται σάν χρονικό διάστημα. Ἐκτοτε ὁ ἀριθμός τῶν ψυχῶν παραμένει ὁ αὐτός, διότι δέν λαμβάνει χώρα δημιουργία νέων ψυχῶν.

Οἱ ἀρχικά ὁμογενεῖς πνοές-ψυχές διαιρέθηκαν ἀπό τόν Ἄναρχον σέ δύο μέρη, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζονται μέ τὰ γράμματα Α καί Β. Ἐτσι ἀπό τήν κάθε πνοή ἐδημιουργήθησαν δύο συζυγεῖς πνοές-ψυχές. Κατά τήν ἐνσάρκωση πού ἐπακολούθησε, οἱ πνοές Α ἀπετέλεσαν τούς ἄνδρες καί οἱ πνοές Β τίς γυναῖκες.

Οἱ πνοές-ψυχές ἦσαν τελειότατες καθ' ὅλα, ἐφ' ὅσον ἦσαν ὁμοούσιες πρὸς τόν Ἄναρχον. Παρομοιάζονται πρὸς τόν καθαρό χρυσό, ὁ ὁποῖος ὁμως ὑπόκειται εὐκόλα στίς δυνάμεις τῆς φθορᾶς. Διά τοῦτο, ὅπως οἱ τεχνίτες ἀναμγνύουν μέ τόν χρυσό καί ὑλικά λιγώτερο πολύτιμα, ἔτσι καί ὁ Ἄναρχος ἐδώρισε στήν κάθε ψυχή ἓνα ἄλλο στοιχεῖο, τό πνεῦμα, πού

τό συνέδεσε ἄρρηκτα μέ τήν ψυχή. Ἔτσι ἐδημιουργήθησαν οἱ λεγόμενες **ψυχοπνευματικές ὄντοτητες**, οἱ ὁποῖες ἦσαν πλέον ἐπιδεκτικές μαθήσεως καί ἐξελιξέως, ἀφοῦ τό πνεῦμα εἶναι ἀπό τήν φύση του στοιχεῖο ἀτελές, ὑποκείμενο σέ συνεχῆ καλλιέργεια.

2) Ἡ δημιουργία τοῦ ὑλικοῦ κόσμου.

Αὕτη περιγράφεται μέ συντομία στό δεύτερο ἀπό τά κατωτέρω παρατιθέμενα κείμενα.

3) Ἡ ἐμφάνιση τῆς ζωῆς καί τοῦ ἀνθρώπου στή Γῆ.

Στή στερεοποιηθεῖσα ἐπιφάνεια τῆς Γῆς ἀρχικά ἐφανίσθηκε ἡ χλόη καί ἀργότερα τά διάφορα ζῶα κατά ἐξελικτική κλίμακα. Οἱ διασταυρώσεις μεταξύ ὁμοειδῶν ζῶων ἔδιδαν τήν ἐμφάνιση νέων εἰδῶν. Ἔτσι συνεχίστηκε γιά ἀνυπολόγιστους αἰῶνες ἡ ἐξέλιξη τοῦ φυτικοῦ καί τοῦ ζωικοῦ βασιλείου.

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε τελευταῖος, γιά νά εὔρει ἔτοιμη τήν τροπέζα τῶν ὑλικῶν φυσικῶν ἀγαθῶν.

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἀνθρώπου στή Γῆ ἔλαβε χώραν κατά τρόπο μυστηριακό. Ἡ γήινη ἐπιστήμη δέν ἔχει καταλήξει σέ ἀσφαλῆ συμπεράσματα, διότι προσκολλᾶται στίς ὑλιστικές θεωρίες καί ἀγνοεῖ τά μυστήρια τῆς Θεότητος, ἐκ τῶν ὁποίων θά μπορούσε νά ἀντιληφθῆ τήν ἀλήθεια.

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἀνθρώπου, λοιπόν, ἐγινε κατά τρόπον πού μοιάζει πολύ μέ τό φαινόμενο τῶν ὑλοποιήσεων (βλ. Κεφ. Β', ἐνότητα 17). Εἶναι ἀποδεδειγμένο καί πλήρως τεκμηριωμένο τό γεγονός ὅτι σέ πνευματιστικά πειράματα γίνονται ὀλοκληρωμένες ὑλοποιήσεις πνευματικῶν ὄντοτήτων, πού ἔχουν τήν ἐμφάνιση κανονικῶν φυσιολογικῶν ἀνθρώπων. Σ' αὐτές χρησιμοποιεῖται γήινο ἢ ἀνθρώπινο ἐκτόπλασμα, ἐνῶ ὑπάρχουν καί οἱ ὑλοποιήσεις ὑψηλῶν ὄντοτήτων σάν κανονικοί ἄνθρωποι μέ σὺδράνιο ἐκτόπλασμα.

Κάποια χρονική στιγμή, στό ἀπώτατο παρελθόν, ἕνας ἀριθμός ψυχοπνευματικῶν ὄντοτήτων, ὑλοποιήθηκαν ὡς οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐπί τῆς Γῆς, διά μέσου μιᾶς εἰδικῆς οὐσίας, ἀνάλογης πρός τό ἐκτόπλασμα, πού ὀνομάζεται «θεῖον σπέρμα». Ἐνεφανίσθησαν σέ διαφορετικά σημεῖα τῆς Γῆς καί γι' αὐτό ὑπάρχουν διάφορες φυλές.

Οἱ πρῶτοι αὐτοί ἄνθρωποι δέν εἶχαν ἡλικία, ἢ μᾶλλον εὗρισκοντο ὄλοι στήν ἡλικία τῆς ἀκμῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ἀρχισαν νά τεκνοποιοῦν, ἐφανίσθηκε σιγά-σιγά καί ἡ διαφοροποίηση τῶν ἡλικιῶν στό ἀνθρώπινο γένος.

Ἐπομένως οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν καμμία ἀπολύτως ἐξελικτική συ-

νάφεια οὔτε μέ τούς πιθήκους, οὔτε μέ κανένα ἄλλο ὄν. Ἐδημιουργήθησαν ἀπό εἰδική ὕλη, θείας προελεύσεως, ἀσχέτως ἕαν ἀρχικά εἶχαν τήν ἐμφάνιση ζώων, γιά νά μπορέσουν νά ἐπιβιώσουν στό δύσκολο περιβάλλον τῆς Γῆς, διά τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μέ τά θηρία.

«*Ανυπαρξία: Τό Σύμπαν (σημαίνει: «τά πάντα ἐντός»)* ἦτο σκοτεινόν. Οὐδέν ὑφίστατο. Καί ὅμως, ἐντός αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Πηγὴ τῆς Δημιουργίας! Τί ἦτο ἡ Πηγὴ αὕτη καί ἀπό τί ἀπετελεῖτο, εἶναι ἄγνωστον εἰς τούς Ἀρχηγούς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἡ ἀκαθόριστος αὕτη Δύναμις, ἥτις δέν ἔχει μορφήν ἀλλ' ἔχει Φωνήν, διά τοῦ Λόγου ἐδημιούργησε τὰς ψυχάς, καί ἡ Ανυπαρξία μετεβλήθη εἰς Ἐπαρκτόν Κόσμον Ψυχῶν.

Τήν Δύναμιν αὐτήν, πολύ ἀργότερον ἀπό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τῆς Γῆς, ὠνόμασαν Θεόν, ἦτοι ἄγνωστον Ἀρχήν Ἀπάντων, Αἴτιον καί Αἰτιατόν, Αὐτοδημιουργόν. Τό Πᾶν ἦτο ὁ Θεός, ὁ Ἄναρχος, Ὅστις δέν ἔχει οὔτε Ἀρχήν, ἀλλ' οὔτε Τέλος.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη» 7η).

«*Εἶπεν ὁ Θεός «Γένοιτο» καί τό πᾶν, ἐν τῇ Φύσει, μετεστράφη. Ἡ ἀπόλυτος ἐκείνη ἡρεμία, μετεβλήθη εἰς ἀφόρητον θόρυβον. Τό Σύμπαν ἐφλέγετο. Οὐδεὶς ἠδύνατο νά ἀντιληφθῆ, τί ἦτο ἡ Δημιουργία τῶν Κόσμων! Μίαν ἀμυδράν παράστασιν αὐτῆς δίδει ἡ ἑλληνική μυθολογία μέ τόν Δία καί τούς Τιτάνας. Ὅπως ὁ Θεός εἶχε τούς Ἀγγέλους Του, οὕτω καί ὁ Ἐωσφόρος εἶχε τούς ἰδικούς του ὀπαδοῦς. Ἡ μάχη ἐλάμβανε διαστάσεις καί τό πᾶν εὐρίσκετο ἐντός τοῦ πυρός καί τοῦ σκοτεινοῦ νέφους. Ὀλονέν, ἐντός τῶν αἰώνων, ἡ πυρά τοῦ Σύμπαντος διηρέθη εἰς μικρά καί μικρότερα κυκλικά νέφη, τά ὁποῖα προωρίζοντο νά γίνουν ἀστέρες. Διότι ἡ Γῆ δέν ὑφίστατο. Τά νεφελώματα ταῦτα συνεπυκνοῦντο καί, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐντός, ὡς εἶπον, τῶν αἰώνων, μετεβάλλοντο εἰς πυκνήν ὕλην, ἡ ὁποία ἀργότερον ἐστερεοποιήθη, ὡς ὕλική Γῆ. Ὁ ἥλιος ἦτο πολύ μεγαλύτερος ἀπό ὅ,τι φαίνεται. Συμπυκνούμενος καί ἀνατινάζων μᾶζαν τῆς ὕλης του ἐσχηματίσθησαν ἡ Γῆ καί οἱ διάφοροι δορυφόροι. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Γῆ ἐφλέγετο μέχρις ὅτου, ἐντός τῶν ἀπείρων αἰώνων, ἀπεκρυσταλλώθη ἡ ὕλη, ὥστε καί ἡ Γῆ, νά ἔχη τήν ὄψιν ἐρήμου καί ἀγόνου Ἀστέρος. Κατόπιν, ἐσχηματίσθη ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία διά τῶν συνεχῶν βροχῶν τῆς ἐπλήρει τά κοιλώματα τῆς Γῆς. Οὕτως, ὁ Θεός παρέδωκε τήν Γῆν εἰς τήν ἀτμόσφαιράν τῆς. Ἐξ αὐτῆς τροφοδοτεῖται, εἰς τά ἔγκατά τῆς, τό πῦρ καί δέν εἶναι ὀρθόν, ὅτι μίαν ἡμέραν τό ἐντός τῆς Γῆς πῦρ δέν θά ὑπάρξῃ. Ἡ συντήρησις τοῦ πυρός τῆς ἐξαρτᾶται ἀπό τόν*

ΑΝΑΡΧΟΝ. Αὐτός Οὗτος ὤρισε τόν χρόνον τῆς συντελείας τῆς καί οὐδείς ἄλλος. Ἄρα, ἀδίκως ὑπολογίζουσι τήν ἀπονέκρωσιν τῆς Γῆς εἰς τόσους αἰῶνας!

Ἡ πρώτη χλόη πού ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς Γῆς, ἦτο πρωτόγονος, ὡς καί τὰ ζῶα ἢ θηρία, τὰ ὁποῖα ἀργότερον παρουσιάσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς. Βεβαίως τό ζωϊκόν βασιλεῖον δέν ἦλθεν ὡς τό ἐγνωρίσατε ἐξ Οὐρανοῦ, ἀλλ' ἐνεφανίσθη ὡς ὕλη ἐντός τοῦ ὕδατος καί τῆς ξηρᾶς.

Ἡ διασταύρωσις τῶν ἐκ τῆς ὕλης αὐτῆς ἐμφανισθέντων ζῶων ἢ θηριῶν ἔδωκε νέας μορφάς εἰς τὰ εἶδη τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Οὕτως, ἐντός τῶν ἀπείρων αἰῶνων, ἡ τράπεζα ἐστρώθη διά νά ἐμφανισθῇ ὁ ἄνθρωπος, τόν ὁποῖον προητοίμαζεν ὁ Ὁφίς, διά νά τόν παρασύρῃ εἰς τόν κόσμον τῆς ὕλης. Ὅλα εἶχον ἐτομασθῆ μέ λεπτομέρειαν.» (ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, 3-6-1969).

3. Τό προπατορικό ἁμάρτημα καί ἡ πτώση

Ἐναφέραμε προηγουμένως πῶς ὁ Ἄναρχος ἐδημιούργησε τίς ψυχές καί πῶς τοὺς ἐδώρισε πνεῦμα ἐλεύθερο καί αὐτεξούσιο. Συγχρόνως ἔδωσε στίς ψυχοπνευματικές ὀντότητες, ὡς τέκνα τῆς Δημιουργίας Του, τήν ἐντολή νά προοδεύουν μέ τήν **αὐτο-καλλιέργεια** τοῦ πνεύματός των, μέσω τοῦ ψυχικοῦ σθένους των.

Ἀρκετές ὀντότητες ἀκολούθησαν τήν ἐντολή τοῦ Ἄναρχου. Οἱ περισσότερες ὅμως δέν φρόντιζαν νά καλλιεργηθοῦν, ἀρκούμενες νά ἀπολαμβάνουν τίς ἀπειρες καλλονές τοῦ Οὐρανοῦ παραδείσου, ἐντός τοῦ ὁποῖου κατοικοῦσαν, χωρίς νά παρενοχλοῦνται ἀπό κανένα.

Τότε ὁ Ἄναρχος ἀπεφάσισε νά ἐκπαιδεύσει ὅλες τίς ψυχές. Γιά τόν σκοπό αὐτόν ἔδωσε ἐντολή σέ ἕναν ἀπό τοὺς Ἀρχαγγέλους του, τόν Ἐωσφόρον, νά παραπλανήσῃ τίς ὀντότητες, ὑποσχόμενος σ' αὐτές ἕναν νέον κόσμο, καλύτερον τοῦ παραδείσου, ὅπου θά εἶχαν τήν δυνατότητα νά ἀναπτύξουν τήν ἰσχύ τοῦ πνεύματός των, ὥστε νά διεισδύουν στά Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὅσες ὀντότητες δέν εἶχαν αὐτο-καλλιεργηθεῖ, ὑπέπεσαν στήν ἀπάτη τοῦ Ἐωσφόρου. Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό λεγόμενο **«προπατορικό ἁμάρτημα»**, δηλαδή ἡ ἀνυπακοή τῶν ψυχῶν πρὸς τίς ἐντολές τοῦ Ἄναρχου Πατρός, ἕνεκα τῆς ὁποίας παρεσύρθησαν ἀπό τίς ἀπατηλές ὑποσχέσεις τοῦ Πονηροῦ.

Ὁ Ἐωσφόρος παρουσιάσθηκε στίς ψυχές μέ μορφή Ὁφείως, γιά νά

είναι περισσότερο έλκυστικός μέ τήν εϋφυΐα καί πονηρία του. Τό δέ «μήλο» πού τούς προσέφερε ήταν ή Γή, ώς ό μελλοντικός πλανήτης τής νέας των ζωής, όπου θά εύρισκαν ό,τι έπιθυμούσαν.

Οί όντότητες Α άπέρριψαν τήν δοκιμή του «μήλου», δηλαδή άρνήθηκαν νά έγκαταλείψουν τόν παράδεισο. Αντίθετα οί όντότητες Β, από περιέργεια καί χωρίς νά έξετάσουν τί συμβαίνει, έπεθύμησαν νά δοκιμάσουν τό «μήλο», δηλαδή νά γνωρίσουν καί τόν νέον κόσμο διά τής ένσαρκώσεώς τους σ' αυτόν. Σημειώτέον ότι όλες οί ψυχές έβλεπαν παραστατικά τίς εικόνες τής γήινης ζωής, όπως έμεις βλέπουμε τίς κινηματογραφικές ταινίες, χωρίς βεβαίως νά αισθάνονται τήν φύση τής ύλης. Οί εικόνες όμως δέν ικανοποιούσαν τίς όντότητες Β, διότι έξάπτετο ή φαντασία τους καί έπιθυμούσαν νά τίς γνωρίσουν αυτούσιες.

Έτσι οί ψυχές επανεστάτησαν έναντι του Θεού, ζητώντας καλύτερη ζωή! Διά τουτο ό Θεός από τόν παράδεισο τίς μετέφερε στο Κέντρον Διερχομένων καί άρχισαν σιγά-σιγά νά ένσαρκώνονται στή Γή καθ' ομάδες, ώστε διά μέσου των δοκιμασιών νά λησμονήσουν τήν έπιθυμία τής υπερτάτης γνώσεως. Οί όντότητες Α άκολούθησαν έξ ανάγκης τίς όντότητες Β στή Γή, διότι δέν κατάφεραν, από άδυναμία ψυχικού σθένους, νά τίς συνετίσουν καί νά τίς συγκατήσουν.

Η κάθοδος αυτή από τόν Ούρανό στή Γή αναφέρεται στή Βίβλο σάν «**πτώση των πρωτοπλάστων**».

Μερικοί πιστεύουν ότι τό «προπατορικό άμάρτημα» έλαβε χώρα στή Γή, από τό πρώτο δημιουργηθέν ζεύγος, τόν Άδάμ καί τήν Εύα. Η άφήγηση τής Βίβλου είναι συμβολική, διότι ό «Άδάμ» καί ή «Εύα» συμβολίζουν τό σύνολο των άπειρών δημιουργηθεισών ψυχών Α καί Β. Στην παρακοή προηγήθησαν οί όντότητες Β, αλλά ή κάθοδος στή Γή έγινε συγχρόνως καί από τίς δύο κατηγορίες.

Τό συμπέρασμα είναι ότι όλοι οί άνθρωποι συμπεριλαμβανόμεθα στην έννοια των άνωτέρω δύο ονομάτων, δηλαδή έχουμε αυτοπρόσωπη συμμετοχή στο «προπατορικό άμάρτημα», διότι έμεις οί ίδιοι δέν υπακούσαμε τίς έντολές του Άνάρχου. Έπομένως ό δογματικός ισχυρισμός περί τής κληρονομικής μεταβιβάσεως του προπατορικού άμαρτήματος δέν εύσταθεί.

Όσες όντότητες είχαν καλλιεργηθεί έπαρκώς, δέν υπέπεσαν στην άπάτη του Έωσφόρου καί παρέμειναν πλησίον του Άνάρχου ως Άγγελοι καί Άρχάγγελοι.

Έτσι άρχισε ό κύκλος των ένσαρκώσεων για όλες τίς ψυχές πού άμάρτησαν, ήτοι για εκείνες πού άστόχησαν στο νά αυτο-καλλιεργηθούν. Διά μέσου, λοιπόν, των ένσαρκώσεων καί τής συνεχούς εξέλιξεως

θά ἐπανέλθουν τελειοποιημένες και ἀνώτερες ὡς πρὸς τὸ ψυχικὸ σθένος τους στὰ ὑψηλά δώματα τοῦ Οὐρανοῦ.

«Ὡς γνωρίζετε ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ὁ Ἄναρχος εἶναι ἡ προσωποποίησις τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ. Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἄναρχος ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ Κόσμους ὑλικούς, αἱ ψυχαὶ ἦσαν ἐλεύθεραι νὰ διασχίζον τὸ Ἄπειρον καὶ νὰ χαίρωνται τὴν ἀγαθότητα τοῦ Κυρίου. Οὐδεὶς λόγος ὑπῆρχε τότε νὰ δημιουργηθοῦν Κόσμοι. Ἀλλὰ ἡ Ἄνωτέρα Ἀρχὴ ἐσκέφθη νὰ ἀνυψώσῃ περισσότερο τὰ πλάσματά Της· καὶ ἐδημιούργησε τὸ Κακὸν ὡς μέσον Δημιουργίας. Οὕτω τὰ πλάσματα εἶχον διαιρεθῆ εἰς δύο παρατάξεις: Τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Εἶδ' ἄλλως ἡ Δημιουργία δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ.

Παραδόξως, ὅσαι ψυχαὶ δὲν εἶχον καλλιέργησι τὸ τάλαντόν των, εἰλκύνθησαν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ. Αὗται ἦσαν αἱ περισσότεραι, διὰ νὰ μὴ εἴπω ὅτι ἐλάχισται παρέμειναν μετὰ τὸν Ἄναρχον.

Οὕτω περιέπεσαν αἱ περισσότεραι ψυχαὶ εἰς τὴν ἀνυπακοήν, δηλαδὴ δὲν ἐκαλλιέργησαν τὸ τάλαντόν των καὶ παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸν Πονηρόν, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ποία ἡ διαφορὰ Καλοῦ ἀπὸ Κακοῦ. Ἡ διαφορὰ ἔμελλε νὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς τὰς ψυχάς, ὅταν θὰ ἐνεσαρκοῦντο εἰς τὸν Σταθμόν Α.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἄνθρωπος καὶ Εἰρήνη» 2α).

4. Ἡ Γῆ ὡς Σταθμὸς Α

Γιὰ τὴν προοδευτικὴ ἐξέλιξη τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου, ἐδημιουργήθησαν 24 ἐκπαιδευτικὲς βαθμίδες, οἱ ὁποῖες ὀνομάζονται **Σταθμοί**. Κάθε Σταθμὸς φέρει ἓνα ἀπὸ τὰ 24 γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου **Α-Ω**.

Περὶ τῶν Σταθμῶν θὰ μιλήσουμε πιὸ κάτω. Ἡ Γῆ θεωρεῖται ὡς ὁ **Σταθμὸς Α** καὶ εἶναι ὁ μοναδικὸς ὑλικὸς Σταθμὸς μέσα στό Σύμπαν, δηλαδὴ ὁ μοναδικὸς πλανήτης στὸν ὁποῖο ὑπάρχουν ἀνθρώπινα ὄντα μετὰ ὑλικὸ σῶμα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Σταθμοὶ εἶναι πνευματικοί.

Οἱ ψυχολπνευματικὲς ὀντότητες κατῆλθαν σάν ἀκατέργαστοι ἀδάμαντες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἐκλεπτύνσεως, γιὰ νὰ λάμψουν ὡς πραγματικὰ πολύτιμα κοσμήματα τῆς Δημιουργίας. Ἡ κατεργασία τους ἐπιτυγχάνεται διὰ μέσου τοῦ γήινου τροχοῦ τῶν ἀντιθέσεων, μέχρις ὅτου ἀποβάλλουν ὅλα τὰ ξένα στοιχεῖα ποὺ ἔχουν προσκολληθεῖ στὴν ὀντότητά τους. Διὰ τοῦτο ἡ Γῆ, ἐπειδὴ ἐμπεριέχει τοὺς ἀδάμαντες τῆς Δημιουργίας, ἀποκαλεῖται **τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Οὐρανοῦ**.

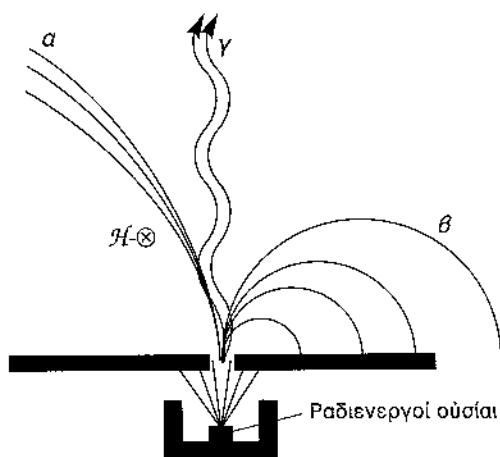
Έπομένως τό κυριώτερο χαρακτηριστικό του Σταθμού Α είναι ή ύπαρξη των αντιθέσεων. Τό θέμα αυτό τό έχουμε αναλύσει προηγουμένως και τώρα θά εξετάσουμε τίς πρακτικές του συνέπειες.

Η παρουσία των αντιθέσεων σέ όλα τά θέματα τής ύλικής ζωής, έχει ως αποτέλεσμα νά διαχωρίζονται οί άνθρωποι σέ καλούς και κακούς. Δηλαδή, αναγκάζονται κατά κάποιον τρόπο νά εκδηλώσουν τίς έσωτερικές κλίσεις τους, οί όποιες άλλως θά παρέμεναν άφανείς μέσα στην όντότητά τους. Διά τούτο ό Σταθμός Α (ή Γή) άποκαλείται και **Κέντρον διαχωρισμού των ψυχικών ποιότητων**.

Γιά νά άντιληφθοϋμε καλλίτερα τί συμβαίνει, θά εξετάσουμε ένα φαινόμενο από τήν Πυρηνική Φυσική. Η ραδιενέργεια πού εκπέμπουν τά ραδιενεργά σώματα συνίσταται κυρίως από τά εξής: α) Σωματία α, τά όποία είναι πυρήνες ήλίου και έχουν θετικό φορτίο +2, β) Σωματία β, τά όποία είναι ήλεκτρόνια και έχουν άρνητικό φορτίο -1, και γ) Άκτίνες γ, οί όποιες είναι ήλεκτρομαγνητική άκτινοβολία πολύ μικρού μήκους κύματος.

Όταν ή δέσμη τής εκπεμπόμενης ραδιενέργειας διέλθη από ένα μαγνητικό πεδίο, τότε τά σωματία α εκτρέπονται πρós τήν μία πλευρά, τά σωματία β εκτρέπονται πρós τήν αντίθετη πλευρά (ένεκα του αντίθετου φορτίου των), ενώ οί άκτίνες γ δέν έπηρεάζονται στην πορεία τους. Έπομένως μέ τό μαγνητικό πεδίο, τό όποίο σχηματίζεται μεταξύ των δύο αντίθετων πόλων, έπιτυγχάνεται ό διαχωρισμός των συστατικών τής ραδιενεργού δέσμης, ανάλογα μέ τήν φύση του καθενός (Σχήμα 3).

ΣΧΗΜΑ 3. Διαχωρισμός των στοιχείων ραδιενεργού δέσμης έντός μαγνητικού πεδίου. (Η καμπυλότητα των τροχιών των σωματιών β είναι μεγαλύτερη έπειδή έχουν πολύ μικρότερη μάζα).

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και στον υλικό κόσμο. Οί πολλαπλές αντιθέσεις σχηματίζουν αντίστοιχα πεδία δυνάμεων, μέσα από τα όποια καλείται να διέλθῃ ὁ ἄνθρωπος. Ὁ σκοπός εἶναι νά διέλθῃ διά μέσου ὄλων αὐτῶν τῶν πεδίων ἀλώβητος, δηλαδή χωρίς νά ἀποκλίνει οὔτε πρὸς τήν μία πλευρά, οὔτε πρὸς τήν ἄλλη, ἀλλά νά κατευθυνθῇ σταθερά πρὸς τά ἄνω.

Τά δυναμικά πεδία εἶναι ποικίλα, ἀκριβῶς γιά νά ἐλέγχουν ὅλες τίς ἐσωτερικές κλίσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὁ πλοῦτος καί ἡ πενία, γιά παράδειγμα, σχηματίζουν ἓνα πεδίο ἀντιθέτων ἔλξεων. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐντός του τήν ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου, αὐτή ἐκδηλώνεται ἐμπράκτως μέ τήν ἀπόκλιση του πρὸς τήν μία πλευρά. Ἐάν ἀποστρέφεται παθολογικά τόν πλοῦτο, τότε ἀποκλίνει πρὸς τήν ἀντίθετη πλευρά τῆς ἐκούσιας πενίας ὡς ἐρημίτης ἢ περιθωριακός κοινωνικός τύπος. Καί οἱ δύο αὐτές τάσεις ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ὄντοτήτά του ἐμπεριέχει δόσιν ὑλοφροσύνης (ὅπως καί τά σωματία α καί β , πού ἔχουν ὑλική φύση), ὅποτε διά τῆς ἀποκλίσεως παγιδεύεται στή μία ἢ στήν ἄλλη περιοχὴ τοῦ πεδίου. Τό ζητούμενο εἶναι νά διέλθῃ ἀπό τόν ἐνδιάμεσο χῶρο τοῦ πεδίου μεταξύ πενίας καί πλοῦτου χωρίς νά παρεκτραπεῖ. Αὐτό γίνεται ὅταν ἔχει ἀποβάλλει ὅλες τίς ὑλικές τάσεις του (ὅπως συμβαίνει μέ τίς ἀκτῖνες γ , πού εἶναι καθαρῇ ἀκτινοβολία), ὅποτε δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τίς ἀντίθετες ἔλξεις, ἀνεξαρτήτως τῶν εὐνοϊκῶν ἢ μὴ οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῆς τρεχούσης ζωῆς του.

Ὁ ἄνθρωπος διερχόμενος ἀπό τά πολλαπλά συμφυρόμενα πεδία ἀντιθέσεων, εἶναι φυσικό νά ὑποστῇ κάποιες μικρές ἔλξεις ἀπό μερικά ἐξ αὐτῶν. Οἱ μικρές ἀποκλίσεις δέν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ἐάν ὅμως ὑποστῇ ἰσχυρές ἔλξεις ἀπό κάποιο πεδίο, αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἐσωτερική του ὄντοτητα ἔχει ἀνάγκην περαιτέρω κατεργασίας. Ἐάν λοιπόν δέν διορθωθῇ εὐρισκόμενος ἐν ζωῇ, θά ὑποχρεωθῇ νά ἐπανέλθῃ στή Γῆ διά τῆς μετενσαρκώσεως, προκειμένου νά συνεχίσει τήν ἐκπαίδευσή του στούς τομεῖς πού ἀπέδειξε ὅτι καθυστερεῖ ἢ μειονεκτεῖ.

Ἐπομένως ἡ Γῆ, ὡς ὁ Σταθμός Α, ἀποτελεῖ πράγματι τό Κέντρον διαχωρισμοῦ τῶν ψυχικῶν ποιότητων, διότι διά μέσου τῶν ἀντιθέσεων ἀποκαλύπτει ἐμφανῶς τήν ἐσωτερική ποιότητα τῆς κάθε ὄντοτητος. Διά μέσου δέ τῶν παντοίων δοκιμασιῶν τίς σφυρηλατεῖ, γιά τήν ἀπαλλαγή τους ἀπό τά περιττά πνευματικά βάρη καί τήν ἀνάδειξη τῆς πραγματικῆς τους λάμψεως ὡς ἀδάμαντες τῆς Δημιουργίας.

«Ἡ Γῆ, ὡς Σταθμός Α, εἰς τό Κέντρον τοῦ Σύμπαντος, παρομοιάζεται μέ χρηματοκιβώτιον ἀφθάστων ἀξιῶν τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου ἀποστέλλον-

ται οί ἀδάμαντες τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ πρὸς κατεργασίαν. Καί ἐάν δέν κατεργασθῶν ἐπαρκῶς, ὡς ὁ Ἴδιος ἤθελεν, ἐπιστρέφονται, διά νά εὑρεθῇ ὁ κατάλληλος τεχνίτης, ἵνα ἐκλεπτύνῃ τόν ἀδάμαντα καί ἡ λάμψις του γίνῃ ἀκτινοβόλος καί ἀξία διά τό Βασίλειον τοῦ Υἱοῦ Του!

Κατόπιν τῶν ὄσων εἶπον, ἀντιλαμβάνεσθε διατί ἡ Γῆ εἶναι ὁ Σταθμός Α. Ἀπό αὐτήν ἤρχισεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου καί εἰς αὐτήν θά λήξῃ ἡ τελευταία παραμονή τῶν τελευταίων ἀνθρώπων.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρωποσ καί Εἰρήνη» 24η).

«Ὁ Χῶρος οὗτος, ὅστις δέν ἔχει ἀρχήν καί τέλος, δέν εἶναι χῶρος, ἀλλά Χάος. Ἐντός αὐτοῦ τοῦ Χάους κινοῦνται ἀρμονικώτατα τά ἐπτά Σύμπαντα, ἅτινα ὅλα ὁμοῦ ἀποτελοῦν τόν Κόσμον τοῦ Σύμπαντος.

Τώρα πῶς κινοῦνται, ποία εἶναι ἡ σχέσις των μεταξύ τοῦ ἑνός καί τοῦ ἄλλου Σύμπαντος, τοῦτο δέν σᾶς ἐνδιαφέρει, διότι δέν θά κερδίσετε οὐδέν, ἐάν σᾶς ἔλεγον τήν λειτουργίαν των.

Καί μεταξύ ὅλου αὐτοῦ τοῦ Χάους, εἰς τό κέντρον του εὑρίσκειται εἰς ἀμυδρός κόκκος, ὅστις δέν ἀποκαλύπτεται εἰς τά ὄμματα οὐδενός, παρά μόνον Ἐκεῖνον, Ὅστις τόν ἐδημιούργησε! Εἶναι ἡ Γῆ σας, ἦτοι τό θησαυροφυλάκιον τοῦ Κυρίου, μέ τούς ἀδάμαντάς του, οἵτινες εἶναι οἱ ἀνθρωποι. Ἐλάχιστοι ἐξ αὐτῶν ἀκτινοβολοῦν καί οἱ λοιποί θέλουν κατεργασίαν, διά νά δώσουν εἰδικήν λάμψιν, διά νά φωτισθῇ ὁλόκληρος ἡ Γῆ σας.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 24-5-1975).

5. Ἡ κλίμαξ ἀνερχομένων καί κατερχομένων ψυχῶν

Ἡ Γῆ συνδέεται μέ τόν Οὐρανό μέσω μιᾶς νοητῆς κλίμακος, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται **Κλίμαξ τῶν ἀνερχομένων καί κατερχομένων ψυχῶν**. Δηλαδή, διά μέσου αὐτῆς οἱ ψυχοπνευματικές ὀντότητες κατέρχονται πρὸς ἐνσάρκωση στή Γῆ, καί διά μέσου αὐτῆς πάλιν ἀνέρχονται στόν Οὐρανό μετά τήν ἀνάκλησή τους.

Μποροῦμε λοιπόν νά παρομοιάσουμε τήν κλίμακα αὐτή μέ μιά λεωφόρο διπλῆς κατευθύνσεως, στήν ὁποία κινοῦνται ἀενάως ἄπειρες ψυχές, κατερχόμενες ἢ ἀνέρχόμενες. (Σχήμα 4).

Ὁ τόπος ἐπανενσαρκώσεως τῶν ψυχῶν δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἐθνικότητα πού εἶχαν, ἀλλά μόνον ἀπό τό ἐπίπεδο τῆς ἐσωτερικῆς των προόδου. Ἐκλέγεται, γιά τήν κάθε ὀντότητα, ὁ καταλληλότερος χώρος, γιά νά

συνεχίσουν από κοινού την εξέλιξή τους επάνω στην ψυχοπνευματική τους καλλιέργεια.

Οι περισσότερες ψυχές τόσο κατά την άνοδο όσο και κατά την άνοδο, είναι σχεδόν τυφλές. Δεν γνωρίζουν ακριβώς πού πηγαίνουν, γι' αυτό καθοδηγούνται από τον ψιθύρο του Ἀγγέλου των φύλακος, τον όποιον πρέπει να ακολουθούν.

Τό Πονηρό πνεῦμα, γνωρίζοντας την σχετική αδυναμία τῶν ψυχῶν σέ αυτό τό διάστημα τῆς διαδρομῆς τους, τίς πλησιάζει καί διά τοῦ ιδικοῦ του ψιθύρου προσπαθεῖ νά τίς δελεάσει. Οἱ ἀνερχόμενες ψυχές, ἔχοντας σχετικά πρόσφατη τήν ἐντύπωση τοῦ ὕλικου κόσμου πού ἐγκατέλειψαν, δέν ἐξαπατῶνται εὐκολά. Ἀντίθετα οἱ κατερχόμενες ψυχές, οἱ ὁποῖες ἀγνοοῦν τίς συνθήκες τῆς μελλοντικῆς ζωῆς των, εἶναι περισσότερο εὐάλωτες. Σ' αὐτές ὁ Πονηρός ὑπόσχεται διάφορα ὕλικά ἀγαθά καί τήν ἐκπλήρωση τῶν ἐπιθυμιῶν τους, τίς ὁποῖες γνωρίζει, μέ ἀντάλλαγμα νά ἀκολουθήσουν τίς ὁδηγίες του, οἱ ὁποῖες βεβαίως εἶναι πάντοτε πρός τό κακό τῶν ἰδίων ἢ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Πονηρός πράγματι δίδει τά ὑποσχεθέντα καί ζητεῖ ἀπό αὐτόν νά τηρήσει τήν συμφωνία τους. Ἐάν ὁ ἀνθρώπος δέν ἔχει ἰσχυρό σθένος καί καλή πνευματική θέληση, ὥστε νά ἀπατήσει τόν ἀπατήσαντα, τότε ὑποκύπτει στόν Πονηρόν καί τελικῶς καταστρέφεται.

Τό γεγονός ὅτι οἱ ψυχές, κατά τήν άνοδο ἢ τήν κάθοδό τους, προσεγγίζονται ἀπό πονηρά πνεύματα, ἦταν γνωστό στους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ὀμιλοῦν συχνά γιά διάφορα «τελώνια» πού προσπαθοῦν νά παρασύρουν τίς ψυχές. "Ὅσοι ὁμως εἶναι ἰσορροπημένοι καί ἐξαγνισμένοι, δέν παρασύρονται, ἀλλά προχωροῦν σταθερά πρός τόν προορισμό τους.

«Ἀδελφοί, νά ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι, ὅταν γίνεται ἡ ἀνάκλησίς σας εἰς τούς Οὐρανοῦς, ἀνέρχεσθε μίαν κλίμακα, διά νά φθάσετε εἰς τό Κέντρον τῶν Διερχομένων. Σεῖς οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείψατε τήν Γῆν κατέχεσθε ἀπό τό ἄγνωστον καί δέν γνωρίζετε τί σᾶς συμβαίνει, διότι τό πνεῦμα σας ἀφομοιωθέν μέ τόν γύρω Κόσμον τοῦ γήινου περιβάλλοντός σας, εὐρίσκεται εἰς σύγχυσιν, διότι δέν πολυ-ἀντιλαμβάνεται τόν ἀποχαιρετισμόν τῆς Γῆς. Ταξιδεῦει ἡ ψυχή εἰς μίαν κατεύθυνσιν τήν ὁποίαν ἀγνοεῖ. Καθ' ὁδόν, ὁμως, παρουσιάζονται διάφοροι ἄλλαι ψυχαί καί διά τοῦ γλυκοῦ λόγου προθυμοποιοῦνται νά σᾶς ἔλξουν πρός τό μέρος των. Ἀποκρούσατε παντί τρόπῳ τās προσφοράς των, διότι ἄλλως θά ὀλισθήσετε εἰς τās ἐπάλξεις τοῦ Πονηροῦ.

Βεβαίως, αἱ ἀνερχόμεναι τὴν κλίμακα ψυχῶν κωφεύουν εἰς τὰς ἔλξεις τῶν ἄλλων καὶ εἶναι δύσκολον ὁ Πονηρὸς νὰ τὰς ἀπατήσῃ. Ἄλλ' ἔχει αὐτὸς χιλιάς μορφάς πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ψυχῶν...

Αἱ ἐξαπατήσεις τοῦ Πονηροῦ εἶναι πάμπολλαι. Εἶπον ὁμοῦ, ὅτι σπανίως ἐπιτυγχάνει ὁ δόλος του. Περισσότερας ἐπιτυχίας ἔχει ὁ Πονηρὸς εἰς τὰς κατερχόμενας ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ψυχάς, διότι ὑπόσχεται εἰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι κλίνουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πονηροῦ, καὶ οὗτος τότε ἐξασφαλίζει μέρος εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των καὶ ἡσυχάζει ἀνενόχλητος, διότι ἐκ τῶν προτέρων σὰς ἔχει προσδέσει εἰς τὸ ἄρμα του...» (ΠΛΑΤΩΝ, 21-2-1965).

«Μετά ἡ ψυχὴ ἀνέρχεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καρμιοβατοῦσα καὶ αἰσθάνεται ὅτι εὐρίσκεται ἐν ὕπνῳ. Ἀκούει διαφόρους ψιθύρους νὰ τὴν καλοῦν, ἀλλὰ αὐτὴ ἐκ τοῦ δέους της δὲν δίδει ἀπάντησιν εἰς οὐδένα. Οἱ ψιθύροι εἶναι γλυκύτατοι, προερχόμενοι ἀπὸ τὸν Πονηρὸν καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸν φύλακα Ἄγγελον.

Ὅταν ἡ ψυχὴ αὐτὴ συνέλθῃ ἀπὸ τὸν ἴλιγγον, δὲν γνωρίζει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Μόνη της προσπαθεῖ νὰ προσανατολισθῇ. Ἐάν ὁμοῦ ἔχῃ ἐντὸς της ὀλίγον θεῖον φῶς, τότε θά ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ὁ Ἄγγελος φύλαξ, εἴτε εἶναι ὁ ἴδιος εἴτε ἄλλος. Ἀλλὰ κατ' ἀρχάς θά ἀκούσῃ τὸν ψιθύρον χωρὶς νὰ βλέπῃ τίνας εἶναι. Ἡ διαδικασία μιᾶς ψυχῆς εἶναι μεγάλη μέχρις ὅτου ἀποκτήσῃ τὸν Οὐράνιον Ὀφθαλμόν. Καὶ τότε θά ἀρχίσῃ ἄλλη πορεία». (ΟΥΤΚΩ, 19-3-1970).

6. Τὸ Φράγμα τῆς Λήθης

Ἡ κάθε ψυχοπνευματικὴ ὄντοτητα, ὅταν πρόκειται νὰ ἐνσαρκωθῇ, κατερχόμενη ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ πρὸς τὸν ὑλικὸ κόσμον, διέρχεται ἀπὸ μίαν ἡμικυκλικὴν περιοχὴν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται **Φράγμα τῆς Λήθης**. Ἀποκαλεῖται ἔτσι ἐπειδὴ κατὰ τὴν διέλευσιν τῆς ὄντοτητος ἐπέρχεται πλήρης ἀπώλεια τῆς μνήμης ὅλων τῶν εἰκόνων, σκέψεων, γνώσεων καὶ συναισθημάτων, πού εἶχε πρὸ τῆς καθόδου της. (Σχῆμα 4).

Γι' αὐτὸ, ὅταν γεννιέται στὴ Γῆ, ὁ ἐσωτερικὸς της κόσμος εἶναι «λευκός», ὄχι μόνον ἕνεκα τῆς νηπιακῆς της καταστάσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ διεγράφησαν ἀπὸ τὴν μνήμη της τὰ ὅσα ἐγνώριζε στὸν Οὐρανόν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού ἕνας ἄνθρωπος, μπορεῖ μὲν νὰ ἐνθυμηθῇ μερικά γεγονότα ἀπὸ προηγούμενες ζωές του στὴ Γῆ, ἀλλὰ εἶναι ἐντελῶς

ἀδύνατον νά ἐνθυμηθῆ ἔστω καί τό ἐλάχιστον ἀπό τήν διαμονή του στόν Οὐρανό. Αὐτή ἔχει λησμονηθεῖ ὀλοκληρωτικά καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπανέλθῃ στή μνήμη, οὔτε ἐν ἐργηγόρσει, οὔτε σέ κατάσταση βαθείας ὑπνώσεως.

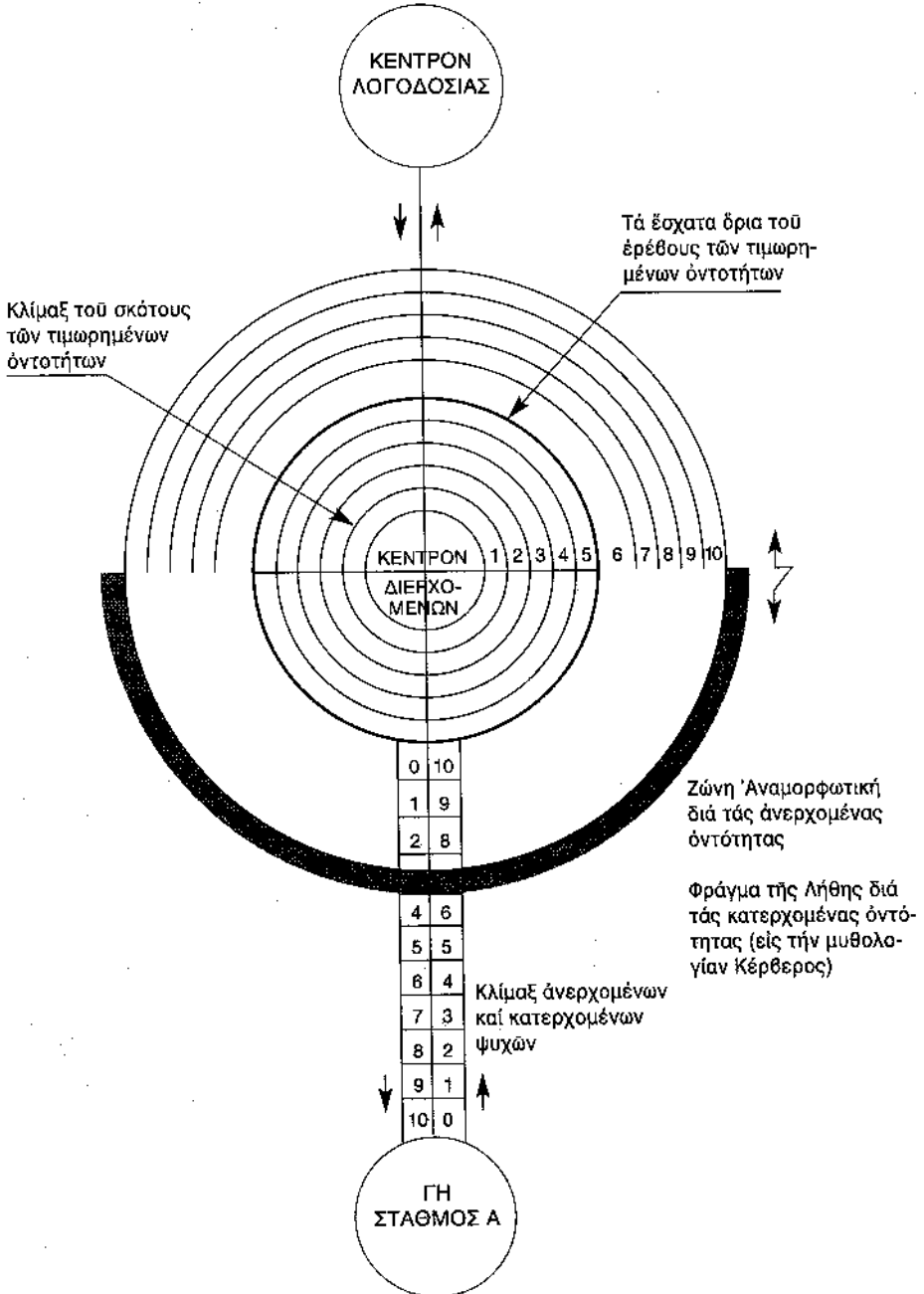
Ἐπομένως τό Φράγμα τῆς Λήθης εἶναι κατά κάποιον τρόπο ὁ φύλακας τῶν μυστικῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐφ' ὅσον δέν ἐπιτρέπει νά γίνονται γνωστά στους ἀνθρώπους. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ συμβολισμός του εἶναι ὁ μυθολογικός **Κέρβερος**, ὁ ὁποῖος ἐφύλασσε τήν πύλη τοῦ Ἄδου.

Ἡ ἀνθρώπινη ὄντοτητα, μετά τόν γήινο θάνατό της, διέρχεται πάλι τό Φράγμα τῆς Λήθης, ἀλλά κατ' ἀντίστροφη πορεία. Τοῦτο συνεπάγεται ὥστε κατά τήν διέλευσή της αὐτή νά ἐπανακτᾷ τήν ἀπωλεσθεῖσα μνήμη της, τόσο γιά τήν διαβίωσή της στόν Οὐρανό, ὅσο καί ὄλων τῶν προηγουμένων ὑπάρξεων της στή Γῆ. Ἄρα, στήν περίπτωση τῆς ἀνόδου ἡ περιοχὴ αὐτή λειτουργεῖ ὡς **Ζώνη Ἀναγεννήσεως τῆς Ὑπερμνήμης**, ἢ ἄλλοῶς **Ἀναμορφωτική Ζώνη**.

Ἡ ὄντοτητα κατά τήν ἀνοδό της δέν λησμονεῖ τήν ζωὴ της στή Γῆ, ἀλλά παύει πλέον νά τήν νοσταλγεῖ, νά ἐπιθυμεῖ τήν συνέχιση τῆς διαμονῆς της στόν κόσμον πού ἐγκατέλειψε. Ἐάν ὅμως διακατέχεται ἀπό ἔντονη νοσταλγία, γίνεται πνεῦμα ἄστατο καί ἀφήνεται ἐλεύθερο νά πλανᾶται, μέχρι τῆς οἰκαιοθελοῦς ἀποφάσεώς του νά εἰσαχθῆ στό Κέντρον τῶν Διερχομένων.

«Ὁ Ἄδης εἶναι ὁ Πνευματικός Κόσμος. Ὁ Κέρβερος εἶναι ἡ Ἀναμορφωτική Ζώνη ἢ Φραγμός τῆς Λήθης. Οὐδεὶς δύναται νά διέλθῃ τόν Φραγμόν τοῦτον, ἐάν δέν ἀφήσῃ τήν παλαιάν μνήμην του ἔναντι ἄλλης, καί τάνάπαλιν. Ἐάν ἡ ὄντοτης δέν δύναται νά λησμονήσῃ τήν Γῆν καί νοσταλγεῖ αὐτήν, τότε τό πνεῦμα εἶναι ἀνυπότακτον· αἰωρεῖται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Δέν δύναται νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν Γῆν, διότι ἡ ἔλξις τοῦ Κέντρον τῶν Διερχομένων εἶναι πανίσχυρος. Μετανοοῦσα ἡ ὄντοτης, ὕστερον ἀπό περιπλανήσεις, εἰσέρχεται εἰς τό Κέντρον καί ἀκολουθεῖ τήν ἰδίαν διαδικασίαν ὡς καί ὄλαι αἱ ἐπανερχόμεναι ἐκ τῆς Γῆς ψυχαί.» (Φ ΑΡΑΧ, 6-3-1965).

«Ἐχομε τό ἡμικύκλιον ἐδῶ τοῦ Φράγματος τῆς Λήθης, τό ὁποῖον ἔχει δύο ὄψεις: Τοῦ κατέρχεσθαι καί ἀνέρχεσθαι. Καί ἡ πρώτη ὄψις ἀναφέρεται εἰς τὰς ὄντοτητας πού κατέρχονται, λησμονῶντας καί τήν μικροτέραν ἀνάμνησιν ἀπό τήν ζωὴν τοῦ Οὐρανοῦ. Οὐδεμία ψυχή, ἔστω καί ἂν εἶναι μέ ἀποστολήν, λαμβάνουσα εἰς τήν Γῆν σὰς τόν τίτλον τοῦ μύστου,

ΣΧΗΜΑ 4. Ἡ κατώτερη διάταξη τοῦ Οὐράνιου Βασιλείου.

δέν γνωρίζει τίποτε εκ τῶν ὄσων συμβαίνουν εἰς τό Βασίλειόν μας· τοῦτο εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπό τόν Ἄναρχον.» (ΘΕΟΚΛΕΙΑ, 10-4-1977).

7. Τό Κέντρον Διερχομένων

Μετά τήν διέλευση τοῦ Φράγματος τῆς Λήθης, ἡ ἀνακληθεῖσα ψυχοπνευματική ὄντοτητα εἰσέρχεται σέ ἕναν εἰδικό χώρο, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται **Κέντρον Διερχομένων**. Τό Κέντρον τοῦτο δέν εἶναι μόνον ὁ πρῶτος σταθμός τῶν ἀνερχομένων ὄντοτήτων, ἀλλά καί ὁ σταθμός ἀπό τόν ὁποῖο ἀναχωροῦν οἱ ὄντοτητες πού πρόκειται νά ἐνσαρκωθοῦν στή Γῆ. Ἐπομένως ἀποτελεῖ τό συνδυατικό ἐπικοινωνιακό σημεῖο μεταξύ τῆς Γῆς καί τοῦ Οὐρανοῦ. (Σχήμα 4).

Ἀπό τό Κέντρον ἢ Σταθμόν τῶν Διερχομένων οἱ ὄντοτητες πηγαίνουν στό Κέντρον Λογοδοσίας (γιά τό ὁποῖο θά μιλήσουμε στή συνέχεια). Ἐάν λάβουν ἐνδεικτικό προαγωγῆς, θά προχωρήσουν στούς ἀνώτερους Σταθμούς ἐκπαιδεύσεως. Ἐάν ὅμως δέν προαχθοῦν, πού σημαίνει ὅτι ὀφείλουν νά ἐνσαρκωθοῦν πάλι στή Γῆ, τότε ἐπανέρχονται στό Κέντρον Διερχομένων. Ἐκεῖ θά ἐκτίσουν τήν ἐπιβληθεῖσα τιμωρία τους καί κατόπιν θά ἀναμένουν τήν σειρά τους γιά νά κατέλθουν ἐκ νέου στόν ὑλικό κόσμο ὡς νέοι ἄνθρωποι.

Τό Κέντρον Διερχομένων ἔχει τήν ἀκόλουθη διάταξη: Ὑπάρχει μία κυκλική κεντρική αἴθουσα, οὕτως εἰπεῖν, καί γύρωθεν αὐτῆς διατάσσονται δέκα ὁμόκεντροι κύκλοι, ἀριθμούμενοι ἐκ τῶν ἔσω μέ τούς ἀριθμούς 1-10. Κάθε κύκλος ὑποδιαιρεῖται σέ 10 διαβαθμίσεις. Οἱ κύκλοι αὐτοί προχωροῦν σέ βάθος, ὥστε ὅσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ κύκλου, τόσο βαθύτερο εἶναι καί τό σκότος πού ἐπικρατεῖ ἐκεῖ. Στούς πέντε πρῶτους κύκλους ὑπάρχει σχετική ἐλευθερία κινήσεων, ἐνῶ οἱ τρεῖς τελευταῖοι κύκλοι ἀποτελοῦν τό **Ἔρρεβος**.

Στούς κύκλους αὐτούς κατατάσσονται οἱ τιμωρημένες ὄντοτητες. Ὅσο βαρύτερη εἶναι ἡ τιμωρία μιᾶς ὄντοτητος, σέ τόσο μεγαλύτερον ἀριθμό κύκλου τοποθετεῖται. Στήν ἀρχαιότητα αὐτό τό βαθύ φρέαρ τῶν τιμωρημένων ψυχῶν τό ἀποκαλοῦσαν **Τάρταρα**.

Στό Κέντρον Διερχομένων οἱ ψυχές διδάσκονται γιά τά καθήκοντά τους στή μελλοντική γήινη ζωή τους. Ἡ διδασκαλία εἶναι θεωρητική, ἀλλά πρέπει νά ἀποδείξουν καί στήν πράξη ὅτι τήν ἔχουν ἀφομοιώσει, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς της ἐντός τῶν ἀντιθέσεων καί προσκομάτων τῆς Γῆς, ὅταν ἐνσαρκωθοῦν.

«Εάν είναι τιμωρημένη (ή ψυχή), αναβαίνει την Κλίμακα, αναλόγως της τιμωρίας. Η ανάβασις αυτή δέν είναι θετική, ἀλλ' ἀρνητική, διότι εἰς τούς Οὐρανοὺς δέν ὑπάρχει οὔτε ὕψος, οὔτε βάθος.

Αἱ τρεῖς τελευταῖαι βαθμίδες μέ τās ὑποδιαϊρεύσεις των ἀνήκουν εἰς τό Ἔρεβος!

Αἱ ψυχαί, αἱ εὐρισκόμεναι ἐντός τοῦ Ἐρέβους τιμωρημένα, δέν δύνανται νά ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἄλλων ψυχῶν, πλὴν ἐάν αὐταὶ δέν μετανοοῦν καί εἰσχωροῦν εἰς τās δυνάμεις τοῦ Πονηροῦ, ὅποτε δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά κατέρχονται τήν Κλίμακα, ἀλλά πλανῶνται καί πολλάκις περιστοιχίζουσιν τήν πρώτην Κλίμακα, διά νά δελεάσουν τās κατερχομένας εἰς τήν Γῆν ψυχάς.

Μέχρι τῆς πέμπτης Κλίμακος, ἐντός τοῦ Κέντρον τῶν Διερχομένων, αἱ ψυχαί μετακινοῦνται κατόπιν ἀδείας καί καλῆς αὐτῶν συμπεριφορᾶς. Ἀπό τοῦ ἔκτου κύκλου καί ἐβδόμου ὑπάρχει στασιμότης. Ὑποφέρουν αἱ ψυχαί ἀγογγύσως, διά νά κερδίσουν τήν εἴνοιαν τοῦ Θείου. Εἰς ὠρισμένας στιγμάς γήινου χρόνου (ἐν ἔτος) ἐπισκέπτεται ὁ Κύριος τόν Τομέα αὐτόν καί δίδει βαθμούς προβιβάσεως εἰς τās ψυχάς, ὅποτε ἀλλάξουν κατάστασιν καί καταλαμβάνουσιν θέσεις καλλιτέρας.» (ΦΑΡΑΧ, 20-2-1965).

8. Τό Κριτήριο ἢ Κέντρον Λογοδοσίας

Ὅταν ἡ ἀνακληθεῖσα ψυχοπνευματική ὄντοτητα ἀνέρχεται στόν Οὐρανό, εἶναι σάν ναρκωμένη ἀπό τήν αἰφνίδια ἀλλαγὴ καταστάσεως, πού συνήθως δέν ἀνέμενε, διότι δέν ἐγνώριζε πολλά γιά τήν πραγματικότητα τῆς ἄλλης ζωῆς. Αἰσθάνεται, λοιπόν, ὅπως ἕνας ἄνθρωπος πού ξυπνάει ἀπό βαθύ ὕπνο, γι' αὐτό χρειάζεται κάποιο χρονικό διάστημα μέχρις ὅτου συνέλθῃ τελείως καί συνηθίσῃ στό νέο της περιβάλλον.

Μέσα σέ 3 ἡμέρες γήινου χρόνου (διότι στόν Οὐρανό ὁ χρόνος εἶναι ἀνύπαρκτος) ἡ ὄντοτητα ἔχει ἐγκαταλείψει τό περιβάλλον τῆς Γῆς. Χρειάζεται δέ 40 ἡμέρες μέχρις ὅτου ἐξοικειωθῇ μέ τήν πνευματική της κατάστασιν καί κατατοπισθῇ στοιχειωδῶς γιά τήν λειτουργία τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου.

Μετά τήν παρέλευση τοῦ διαστήματος αὐτοῦ ἡ ὄντοτητα παρουσιάζεται στό **Κριτήριο ἢ Κέντρον Λογοδοσίας**, ὅπου ἀπολογεῖται σχετικά μέ τίς πράξεις της κατά τήν διάρκειαν τῆς ἀπελθούσης ζωῆς της. (Σχῆμα 4).

Ἡ Λογοδοσία δέν γίνεται ἐνώπιον δικαστηρίου καί δικαστῶν, ἀλλ' ἀπολογεῖται ἡ ἴδια ἡ ὄντοτητα στόν ἑαυτό της. Δηλαδή, ἐξετάζεται λεπτομερῶς τό πνεῦμα ὑπό τῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία τώρα ἔχει «τό ἐπάνω χέρι», διότι ἀπελευθερωμένη ἀπό τά δεσμά τῆς ὕλης ἀνατρέπει τήν καταπίεση τοῦ πνεύματος καί τό ὑποτάσσει στίς θελήσεις της. Καί ἐπειδή ἡ συνείδηση, ὡς ψυχική λειτουργία, δέν λανθάνει οὐδέποτε, οὔτε κατά τό ἐλάχιστον, ὁ ἔλεγχός της ἐπί τοῦ πνεύματος εἶναι ἀκριβέστατος καί δικαιοτάτος. Ἄρα, οἱ ὄντοτητες αὐτοτιμωροῦνται.

Τό πνεῦμα δέν ἔχει πλέον τήν ἰσχύ νά δικαιολογεῖται γιά τίς κακές πράξεις του. Αἰσθάνεται ὅπως ἓνας κακοποιός, ἀπογυμνωμένος ἐντελῶς ἀπό τά καταστροφικά ὄπλα πού διέθετε. Ἀντίθετα ἓνα ἀγαθό πνεῦμα αἰσθάνεται μεγάλη ἀγαλλίαση καί ἀνακούφιση, ἐπειδή συνταυτιζόταν μέ τίς ὑποδείξεις τῆς συνειδήσεως καί διαπιστώνει τώρα τήν ὀρθότητα τῶν ἐνεργειῶν του.

Ἡ συνείδηση, στό Κέντρο Λογοδοσίας, ζυγίζει ἀλάνθαστα καί συγκρίνει τό σύνολον τῶν καλῶν καί τῶν κακῶν πράξεων τῆς ὄντοτητος. Ἐάν ὑπάρχουν μικρά ὑπόλοιπα, αὐτά διαγράφονται ἔνεκα τῆς ἐπεικίας τοῦ Θείου Νόμου. Ἐάν προκύψει μεγάλο χρεωστικό ὑπόλοιπο, τότε ἐπανερχεται στό Κέντρο Διερχομένων, γιά νά τοποθετηθῆ στή θέση τιμωρίας πού καθώρισε ἡ συνείδησή της. Ἐάν ὅμως οἱ καλές πράξεις της εἶναι περισσότερες, τότε προχωρεῖ στούς ἀνώτερους Σταθμούς τῆς Οὐρανιας ἐκπαιδεύσεως.

Τό πνεῦμα ἀποδέχεται ἐκουσίως τήν ποινή πού τοῦ ἐπιβάλλει ἡ συνείδηση. Οὐδεὶς μπορεῖ νά τό ἐξαναγκάσει, διότι ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος στόν Οὐρανό ἀποτελεῖ διάταξιν τοῦ Θείου Νόμου. Ἐάν ὅμως ἓνα πνεῦμα εἶναι ἐξαιρετικά ἀτίθασο καί ἀνυπότακτο, τότε, ἔχοντας ἐλεύθερη τήν ἐκλογή τῆς ἀποφάσεώς του, δέν ἀναγνωρίζει τά σφάλματά του καί δέν ἀποδέχεται τήν ποινή του, ὅποτε ἐκδιώκεται ἀπό τό Οὐράνιο Βασίλειο καί γίνεται πνεῦμα ἄστατο ἢ πονηρό.

Ἡ ψυχὴ ἐπιβάλλει μέν τήν ἀδέκαστη ποινή, ἀλλά εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἀκολουθήσει τό πνεῦμα στή θέση τῆς τιμωρίας του, λόγῳ τῆς ἄρρηκτης συνδέσεώς της μέ αὐτό.

Ἐπομένως μετά τό Κέντρο Λογοδοσίας ὑπάρχουν τρεῖς κατευθύνσεις: α) Προαγωγή στούς ἀνώτερους Σταθμούς· β) Ἐπάνοδος στό Κέντρον Διερχομένων, ὅπου ἡ ὄντοτης ὑφίσταται τήν ποινή της· καί γ) Ἀποπέμψή ἀπό τό Οὐράνιο Βασίλειο, ὅταν ἡ ὄντοτης δέν ἀποδέχεται οἰκιοθελῶς τήν ἐπιβληθεῖσα ποινή.

«Μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου ἡ ψυχὴ ἦτο ταλαιπωρημένη. Ὑστερον

ἀφοῦ παρέλθουν 40 ἡμέραι, ἀποφαίνεται ἡ ψυχή ἐάν εἶναι κατάλληλος νά καταλάβῃ θέσιν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἢ ἐάν ὀφείλει μόνη της νά ἀκολουθήσῃ τὸ σκότος διὰ νά ἐξιλεώσῃ τὰς πράξεις της. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς ψυχῆς λέγεται "λογοδοτήσις".

Ἐδῶ δὲν ὑφίστανται ἰδιαίτερα δικαστήρια, οὔτε φυλακαί, οὔτε πυρά. Ἡ ψυχή βεβαίως, ὅταν εἶναι ἔνοχος ὑποφέρει ἠθικῶς, καί ὁ ἠθικός πόνος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν σωματικόν. Ὁ σωματικός δὲν σᾶς μεταβάλλει εἰς παράφρονας, ἐνῶ ὁ ἠθικός σᾶς φέρει μέχρι τῆς ἀπογνώσεως. Ἡ τιμωρία αὕτη ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν ψυχήν. Διότι, ὡς γνωρίζετε, ἡ ψυχή δὲν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ ἐν ἀπειροελάχιστον μέρος μιᾶς μικρᾶς ἀκτίνος τοῦ Παναγάρχου.» (ΟΥΤΚΩ, 19-3-1970).

«Τὰ δύο, λοιπόν, Κέντρα, πλησιέστερα πρὸς τὴν Γῆν, εἶναι τῶν Διερχομένων καὶ τῆς Κρίσεως ἢ Λογοδοσίας. Εἰς τὸ Κέντρον τῆς Κρίσεως ἢ Λογοδοσίας, ὅπου ἡ ψυχή, ὡς πνοή τοῦ Θείου, ἔχει τὴν ὀνομασίαν συνειδήσις, ἐλέγχει τὸ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα οὐδὲν δύναται νά ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν ψυχήν, διότι ἐντὸς τοῦ ὑποσυνειδήτου ὑπάρχουν τὰ πρακτικά, τὰ ὁποῖα ὑπογράφει ἡ θεία πνοή καὶ εἰς αὐτὴν οὐδεὶς δύναται νά ψευσθῆ.

Τὸ σκληρόν καὶ ἀλόγιστον πνεῦμα, ὡς ἀργίον ὑποτάσσεται εἰς τὴν ψυχήν, διότι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς τὸ πνεῦμα δὲν ἔχει πλέον τὴν ἰσχύν, ἣν εἶχεν ἐν τῇ Γῇ. Ἡ ὅλη διαδικασία τῆς ψυχῆς καταγράφεται εἰς τὸ ὑποσυνειδήτον καὶ τὸν φραγμὸν τῆς ὅλης διαδικασίας κρατεῖ, ὡς Κλείς τοῦ Σύμπαντος, τὸ Φράγμα τῆς Λήθης.» (ΦΑΡΑΧ, 20-2-1965).

9. Οἱ τιμωρημένες ὀντότητες

Εἶπαμε ὅτι οἱ τιμωρημένες ὀντότητες, ἐπανερχόμενες στό Κέντρο Διερχομένων, κατατάσσονται στίς βαθμίδες τοῦ σκότους. Αὐτό δὲν σημαίνει ὅτι τὸ σκότος εἶναι κάτι πού ὑφίσταται στόν χῶρον ἐκεῖνον, ἀλλ' ὅτι οἱ ὀντότητες στεροῦνται τῆς ὁράσεως τοῦ ψυχικοῦ ὀφθαλμοῦ των. Σέ ὅσο μεγαλύτερη κλίμακα κατέρχονται, τόσο μικρότερος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς ὁράσεώς των, μέχρι τὰ βάθη τοῦ Ἐρέβους, ὅπου ἡ ὁρατότητα φθάνει στό μηδέν, δηλαδή ἐκεῖ οἱ ὀντότητες εἶναι ἐντελῶς τυφλές.

Οἱ κύκλοι τῶν τιμωρημένων ψυχῶν εἶναι ἡ πραγματικὴ **Κόλασις τοῦ Οὐρανοῦ**. Οἱ φωτιές καὶ τὰ καζάνια τῆς Κολάσεως ἀνήκουν στίς μυθολογικὰς διηγήσεις καὶ βεβαίως δὲν ὑφίστανται οὔτε κατ' ἰδέαν, διότι στόν

Οὐρανὸν δὲν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξουν ὑλικά ἀντικείμενα. Ἄρα, οἱ οὐράνιες τιμωρίες οὐδέποτε εἶναι σωματικῆς φύσεως, ἀλλά καθαρὰ πνευματικῆς, ἢ μᾶλλον, ἀκριβέστερα, συνειδησιακῆς. Ἡ συνείδηση εἶναι ἐκεῖνη πού τιμωρεῖ τήν ὄντοτητα διὰ τῶν τύψεων τῆς ἐπὶ τοῦ πνεύματος καί τῆς στερήσεως τῆς ὁράσεως τοῦ τρίτου ὀφθαλμοῦ.

Ὁ σκοπὸς τῶν τιμωριῶν δὲν εἶναι ἐκδικητικός, ἀλλά δι' αὐτῶν ἐπιδιώκεται ὁ ἐξαγνισμὸς τῆς ὄντοτητος. Ἡ ἀφόρητη πίεση τῆς συνειδήσεως προκαλεῖ πόνον, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ μεγαλύτερος σέ σύγκριση μέ τοὺς σωματικούς πόνους. Καί ὁμως, ἡ μεγάλη καί φρικτὴ αὐτὴ τιμωρία εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τήν ἐξιλέωσή τους ἀπὸ τὰ βάρη τῶν ἁμαρτιῶν πού ἔχουν συσσωρεύσει.

Στὸ Ἑρέβος τοποθετοῦνται οἱ ὄντοτητες πού ἔχουν ὑποπέσει σέ ἐξαιρετικά μεγάλα ἁμαρτήματα. Ἡ κατάστασή τους ἐκεῖ εἶναι πραγματικά ἀφόρητη.

Οἱ τιμωρημένους ψυχές δὲν παραμένουν στάσιμες στὸν κύκλο τους, ἀλλὰ ἐξιλεούμενες ἀνέρχονται βαθμιαία σέ μικρότερους κύκλους. Γιὰ νά διευκολύνονται στὴν ἀνοδό τους, παρακολουθοῦν διδασκαλίες διαφόρων Διδασκάλων, τίς ὁποῖες ὀφείλουν νά ἀφομοιώνουν. Σιγά-σιγά, λοιπόν, φθάνουν στὴν ἐπιφάνεια, ἤτοι στὴν «κεντρικὴ αἴθουσα» τοῦ Κέντρου Διερχομένων, ὅπου ἀναμένουν τὴν ἀπόφαση τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν νέα ἐνσάρκωσή τους.

«Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, τό βαθύ τοῦτο φρέαρ τῶν τιμωρημένων, ὠνόμαζον "Τάρταρα". Ἀλλ' εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο τόσον φωτισμένος, διὰ νά κἀνη διακρίσεις μεταξύ καλῶν καὶ κακῶν Πνευμάτων. Καί ἂν μερικά Πνεύματα, ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ὅτι μετέβησαν εἰς τὰ "Ἠλύσια πεδία", ἔσφαλλον. Ἀκριβῶς ὅ,τι κάνουν καί σήμερον οἱ ἱερεῖς σας, τοποθετοῦντες τοὺς ἀποθανόντας εἰς τὸν Παράδεισον, χωρὶς νά ἔχουν οὐδεμίαν τοιαύτην ἐξουσιοδότησιν ἀπὸ τὸν Κύριον.» (ΦΑΡΑΧ, 19-6-1975).

«Οἱ Νόμοι ἐδῶ εἶναι εἰς πάντας γνωστοί καὶ οὐδεὶς ἀνομεῖ, πλὴν ὀλίγων, οἵτινες κατέρχονται εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἑρέβους. Ἐκεῖ παραμένει ἡ ψυχὴ των, διαστέλλεται, διὰ νά λάβῃ τό πνεῦμα των διδασκαλίαν, διότι ὁ Διδάσκαλος δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νά κατέρχεται εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἑρέβους, διὰ νά διδάξῃ. Ἀνερχομένη ἡ ψυχὴ εἰς εἰδικὰς αἰθούσας διὰ τοὺς τιμωρημένους, εἶναι τυφλή, δὲν βλέπει καί, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μαθήματος, ἐπιστρέφει, διότι, ὡς εἶπον, διὰ τῆς συστολῆς εὐρίσκειται εἰς τὴν κελκωνισμένην θέσιν τῆς.» (ΠΛΑΤΩΝ, 11-7-1963).

«Έρχομαι από πολύ μακριά, από ένα σκοτεινό και άγνωστο κόσμο. Διότι, αγαπητοί μου, μη νομίζετε ότι είς τό Σύμπαν όλα είναι φωτεινά. Υπάρχει και ένας αστέρας πού δέν φωτίζεται από τήν μίαν του πλευράν. Παραμένει πάντα σκοτεινός. Η ατμόσφαιρα εκεί είναι μηδέν (0). Τοῦτο δέν ἔχει σημασίαν διά τας ψυχάς. Έχει όμως μεγάλην σημασίαν, διά νά μή εἶπω τεραστίαν, διά τας απομεμονωμένας και τιμωρημένας ψυχάς. Είναι ἡ Κλίμαξ τοῦ τελευταίου βάθους! Καταλαβαίνετε τώρα, διατί ἐπῆγα νά δώσω ὀλίγον Πνευματικόν Φῶς εἰς τοὺς μή ἔχοντας οὔτε θρυαλίδα φωτός, εἰς τό βαθύ ἐκεῖνο σκότος, τό ὁποῖον και ἐμέ, ὡς πνεῦμα μέ θάρρος, μέ κατέπληξε!

Εἶναι δυνατόν, εἶπα στόν ἑαυτόν μου, νά φθάσουν ποτέ αἱ ἀνθρώπιναι ψυχαί μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου;

Γοεραί φωναί, παρακλήσεις, ἀναθέματα, δεήσεις, ὕβρεις, ὅ,τι θέλεις ἀκοῦς, χωρίς νά γνωρίζεις πόθεν προέρχονται!

Και όμως! Ἐν μέσω αὐτοῦ τοῦ ζοφεροῦ σκότους, μέ τήν βοήθειαν ἑνός Ἀγγέλου, ἔδιδά μηνύματα, δηλαδή ἔσπερνα τόν σπόρον τῆς μετανοίας, διά νά συνέλθουν, νά ὑποστοῦν μέ ὑπομονήν και καρτερικότητα τας συνεπείας τῶν σφαλμάτων των, ἵνα κάποτε εὔρουν και αὐτοί θέσιν ὑπό τόν ἥλιον. Ποῖος γνωρίζει ποτε θά συνεισθοῦν γιά νά εὔρουν τό νῆμα τῆς ἐξόδου των!

Ἡ ἐργασία μου δέν ἦτο χαμένη, διότι ἀρκετοί ἐξ αὐτῶν μου ἔδιδαν ἐυλογία μέ ἀπεκάλουν “Θεῖον Ράντισμα”... Δέν θά ἐξακολουθήσω πολύ. Συντετριμμένη ἡ ψυχή μου, ἀπό τά ὅσα διαισθανόμουν εἰς τόν βαθύ ἐκεῖνον πυθμένα τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀνεχώρησα ἐκτελώντας ἔν ἱερόν χρέος...» (ΠΕΤΡΟΥΔΑ, 4-3-1972).

10. Οἱ 24 Σταθμοί ἐξελίξεως

Οἱ Σταθμοί ἐξελίξεως τῶν ὄντοτήτων εἶναι συνολικά 24 και ὀνομάζονται ὁ καθένας μέ ἕνα ἀπό τά 24 γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.

Ἡ Γῆ εἶναι ὁ Σταθμός Α· ὁ μοναδικός ἔνσαρκος Σταθμός μέσα στό Σύμπαν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Σταθμοί εἶναι ἄσαρκοι.

Οἱ ψυχοπνευματικές ὀντότητες πού κρίνονται, στό Κέντρο Λογοδοσίας, ὅτι ἐξεπλήρωσαν τά καθήκοντά τους, προάγονται στόν ἐπόμενο Σταθμό, τόν Β. Στή συνέχεια, ὀλοκληρώνοντας κάθε μία τήν ἐκπαίδευσή της σ' αὐτόν, προάγεται στόν Σταθμό Γ, και οὔτω καθ' ἐξῆς.

Όταν ἡ ὄντοτητα φθάσει στὸν Σταθμὸ Ζ (τόν βον), σημαίνει ὅτι «ἐνηλικιώνεται» πνευματικῶς καὶ γίνεται μέλος τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, ὅποτε μπορεῖ νά παρακολουθεῖ ὡς ἀκροατὴς τὴν Βουλή τοῦ Κυρίου.

Γιὰ νά δώσουμε μιὰ παραστατικὴ εἰκόνα, μπορούμε νά εἰποῦμε ὅτι ὁ Σταθμὸς Α ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Νηπιαγωγεῖο, οἱ Σταθμοὶ Β-Ζ πρὸς τὴν Δημοτικὴ Ἐκπαίδευση, καὶ οἱ Σταθμοὶ Η-Ψ πρὸς τὴν Μέση Ἐκπαίδευση. Γιὰ τὸν Σταθμὸ Ω καὶ γιὰ τὴν Ἀνώτατη Ἐκπαίδευση θά μιλήσουμε στίς ἐπόμενες ἐνότητες.

Βεβαίως, κάθε Σταθμὸς ἔχει τίς ἰδικές του δυσκολίες. Αὐτές δὲν εἶναι ὅπως στὴ Γῆ, ὅπου ἀντιμάχονται οἱ δυνάμεις τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Ἐφ' ὅσον ἐκεῖ δὲν ὑφίσταται ὕλη, οὔτε πονηρά πνεύματα, οἱ δοκιμασίες τῶν ὄντοτήτων εἶναι καθαρὰ πνευματικῆς φύσεως, πού ἐμεῖς, ὡς γῆνοι, δὲν εἴμαστε σέ θέση νά τίς κατανοήσουμε.

Ἔνεκα τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως ἀντιθέσεων στὸν Πνευματικὸ Κόσμο, ἡ ἐξέλιξη συνήθως εἶναι πολὺ βραδεῖα. Διὰ τοῦτο, ἐάν μιὰ ὄντοτητα ἐπιθυμεῖ νά ἀνέλθῃ ταχύτερα τὴν κλίμακα, ἀναλαμβάνει τὸ καθῆκον νά ἐνσαρκωθῇ στὴ Γῆ μέ ἀποστολή. Ἀνάλογα, λοιπόν, μέ τὴν ἀνταπόκριση καὶ τὴν ἐπιτυχία στὰ καθήκοντα τῆς ἀποστολῆς της, ὅταν ἐπανέλθῃ στό Οὐράνιο Βασίλειο προάγεται ἀμέσως κατὰ μερικοὺς Σταθμούς. Ἔτσι, ἐάν κατῆλθε π.χ. ἀπὸ τὸν Σταθμὸ Κ, κατατάσσεται στὸν ἀνώτερο Σταθμὸ Λ ἢ Μ ἢ Ν... κ.ο.κ. Ἐάν ἀπέτυχε στὴν ἀποστολή της, παραμένει στὰ σμῆμα στὸν Σταθμὸ Κ, δηλαδή δὲν ὀπισθοδρομεῖ.

Ἐπομένως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς ὑπάρχουν ἀρκετοὶ πού προέρχονται ἀπὸ ὑψηλότερους Σταθμούς. Εἶναι κυρίως ἐκεῖνοι πού παρουσιάζουν σαφῶς ἀνώτερη ἐξέλιξη τοῦ ἐσωτέρου κόσμου των καὶ ἀποτελοῦν τοὺς στυλοβάτες τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ στὴν κοινωνία ὅπου ζοῦν, διδάσκοντες μέ τὸ παράδειγμά τους τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς. Συνήθως εἶναι ἀφανεῖς, διότι δὲν ἐπιδιώκουν τὴν φήμη.

Ἐάν ἐξαιρέσουμε τὰ ἄτομα τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας, ἐκεῖνοι πού προάγονται κανονικὰ στὸν Σταθμὸ Β εἶναι ἐλάχιστοι, σέ σύγκριση μέ τὸ σύνολο τῶν ψυχῶν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑποχρεοῦνται νά ἐνσαρκωθοῦν ἐκ νέου. Ὅταν ἡ ἀνθρωπότητα βελτιωθῇ στὴν ἐσωτερικὴ της ἐκπαίδευση, τότε θά αὐξηθῇ καὶ τὸ ποσοστὸ τῶν προαγομένων ψυχῶν.

Ὁ προτελευταῖος **Σταθμὸς Ψ** εἶναι ὁ δυσκολώτερος ἀπὸ ὅλους, ἀλλὰ ἡ διάρκειά του εἶναι στιγμιαία. Ἐκεῖ ἡ ὄντοτητα λαμβάνει τὸ τελικὸ «στίλβωμα τῆς τελειότητος», ἀφοῦ ἔχει φθάσει στό ἀνώτατο σημεῖο τελειοποίησεως ἀπὸ ὄντολογικῆς πλευρᾶς. Ἄρα ὁ Σταθμὸς Ψ ἀποτελεῖ τὸ πέρασ τῶν δοκιμασιῶν καὶ ἐξετάσεων γιὰ τὴν ὄντοτητα, ἡ ὁποία συνεχίζει τὴν ἐξέλιξή της σέ καθαρὰ μορφωτικὸς τομεῖς.

Σημειωτέον ὅτι οἱ Σταθμοὶ Β-Ω διανύονται μόνον ἀπὸ τὶς ὀντότητες ποιότητος Α (ἀνδρικές). Οἱ ὀντότητες ποιότητος Β (γυναικείες) φθάνουν μόνον μέχρι τὸν Σταθμὸ Γ. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ θά μιλήσουμε σέ ἄλλη ἐνότητα.

Οἱ Σταθμοὶ συνδέονται μέ τὸ Κέντρο Λογοδοσίας καί στὸν κοσμικὸ χῶρο ἔχουν διάταξη ἐλαφρῶς τοῦ γραμματος Σ. (Σχῆμα 5).

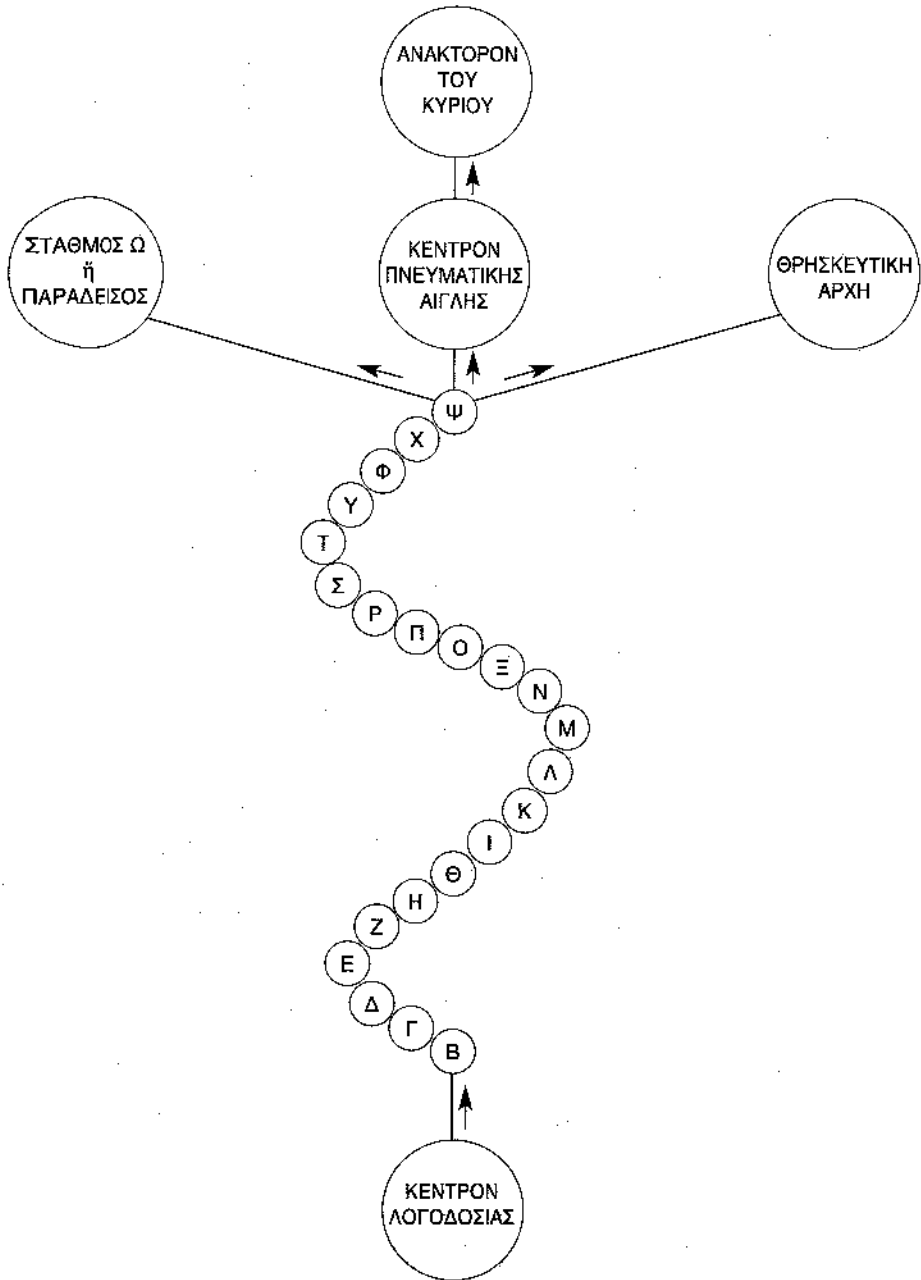
«Ὅταν ἡ ὀντότης ἀνακληθῆ καὶ φύγῃ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν Α μέ καλὴν διαγωγὴν, θά μεταφερθῆ εἰς ἄλλον Σταθμὸν, καλύτερον εἰς τὸν Β. Εἰς τὸν Σταθμὸν Γ ἀποκτᾶ γνῶσιν τῆς Πίστεως. Εἰς τὸν Σταθμὸν Δ ἡ ὀντότης γνωρίζει πλέον τί σημαίνει Ἀγαθότης. Εἰς τὸν Σταθμὸν Ε ἀποκτᾶ τὴν Γαλήνην. Καί εἰς τὸν Σταθμὸν Ζ εἶναι κάτοχος τῆς Πραότητος.

Τώρα ἡ ὀντότης εὐρίσκεται εἰς τὸν ἕκτον Σταθμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον αὐτομάτως γίνεται μέλος τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου καὶ ἡ ψυχὴ μετέχει εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Κυρίου. Ἔχει βεβαίως νά διανύσῃ καὶ ἄλλους Σταθμούς, διὰ νά φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα.

Ἐδῶ δὲν ἐξετάζομεν τοὺς πειρασμούς τοῦ κάθε Σταθμοῦ, τὴν διάρκειαν, καὶ τὸ κέρδος τῆς κάθε ὀντότητος ἀπὸ τὸν Σταθμὸν ὅπου παραμένει. Ἔχετε ὁμῶς ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁ προτελευταῖος Σταθμὸς εἶναι ὁ δυσκολώτερος πάντων, καὶ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν Α, ἀλλὰ ἡ διάρκεια εἰς τὸν Σταθμὸν τοῦτον εἶναι μηδαμινή. Ὅπως εἰς τὸ τελειοποιημένον ἔπιπλον δίδεται τὸ στίλβωμα τῆς τελειότητος, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καί μέ τὴν ὀντότητα εἰς τὸν προτελευταῖον Σταθμὸν.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρῶπος καὶ Εἰρήνη» 2α).

«Ἐκλεπτινόμενοι ἀνέρχεσθε τὰς βαθμίδας τῶν Σταθμῶν ἐκπαιδεύσεως, διότι εἰς τοὺς Σταθμούς αὐτούς τελειοποιεῖτε τὰς λεπτομερείας μέχρι τῆς τελευταίας, ὅτε πλέον δοκιμάζεται ἡ ἀντίστασις ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς τῆς ὀντότητός σας.

Ὁ τελευταῖος Σταθμὸς εἶναι ὁ δυσκολώτερος, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον βραχύς. Εἶναι ὁ Σταθμὸς τῆς στιγμῆς, ὅπου ὡς σὺράνιαι ὀντότητες δοκιμάξεσθε ἀπὸ τὰς ἀπατηλὰς ἐπιθυμίας ὄλων τῶν Σταθμῶν, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ ἰδικοῦ σας. Ἐάν τὸ διάστημα τῆς δοκιμασίας αὐτῆς διήρκει κάτι περισσότερον τοῦ δέοντος, ἢ ἀφόρητος κατάστασις θά σᾶς ἐξεμηδένιζε.» (ΦΑΡΑΧ, 29-10-1961).

ΣΧΗΜΑ 5. Ἡ Ἀνώτερη Διάταξη τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου

11. Ὁ 24ος Σταθμός ἢ Παράδεισος

Οἱ διερχόμενοι ἐπιτυχῶς τίς δοκιμασίες τοῦ Σταθμοῦ Ψ μποροῦν νά ἀκολουθήσουν τρεῖς διαφορετικούς δρόμους:

1) Ἐάν ἔλαβαν βαθμόν «ΛΙΑΝ ΚΑΛΩΣ», προχωροῦν πρὸς τόν τελευταῖο **Σταθμό Ω**, πού εἶναι ὁ λεγόμενος **Παράδεισος**.

2) Ἐάν ἔλαβαν βαθμόν «ΑΡΙΣΤΑ», προχωροῦν πρὸς τόν Διοικητικό Τομέα τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου, τοῦ ὁποῖου κατάληξις εἶναι τό **Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου**.

3) Ἐάν εἶχαν πολύ ἀνεπτυγμένη τήν Ἀγάπη, χωρίς ὅμως αὐτή νά συνοδεύεται ἀπό ἀνάλογη Γνώση, τότε κατευθύνονται πρὸς τήν **Θρησκευτική Ἀρχή τοῦ Οὐρανοῦ**. (Σχήμα 5).

Τήν πρώτη κατεύθυνση ἀκολουθοῦν οἱ ὄντοτητες οἱ ὁποῖες ἔφθασαν μέν στήν πλήρη ἰσοστάθμιση, ἀλλά δέν εἶχαν καί μεγάλη πνευματική ἰσχύ. Ὁ Σταθμός Ω ἀποτελεῖ τό τέρμα τῆς πορείας τους ἀπό τήν πλευρά τῶν δοκιμασιῶν. Ἐπειδή λοιπόν ἐκεῖ ἀναπαύονται ἀπό τούς κόπους καί μόχθους πού κατέβαλαν γιά νά διέλθουν ἐπιτυχῶς ἀπό ὅλους τούς ἄλλους Σταθμούς, ὁ Σταθμός Ω λέγεται καί **Σταθμός τῆς Ἀναπαύσεως**.

Ἡ ἀνάπαυση δέν σημαίνει ἀδράνεια, ἀλλά τήν ἀκατάπαυστη γνώση τῶν Οὐρανίων Μυστηρίων. Δηλαδή, ὅλες οἱ ὄντοτητες ἐκεῖ, εὐρισκόμενες σέ περιβάλλον ἀπόλυτης ἡρεμίας καί ἀγαλλιάσεως, συνεχίζουν νά μορφώνονται ψυχικῶς καί πνευματικῶς. Δέν ἐξελλίσσονται ὅμως περισσότερο, ἔνεκα τῆς χαμηλῆς σχετικῆ ἰσχύος τοῦ πνεύματός των. Ἄρχων τοῦ Σταθμοῦ αὐτοῦ εἶναι ὁ Ἰώβ, ὁ γνωστός ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη.

Ἡ εἴσοδος στόν Σταθμό Ω εἶναι πολύ δύσκολη, ἀλλά ὄχι ἀκατόρθωτη. Ἄλλωστε πρὸς τά ἐκεῖ βαίνει ἡ ἐξέλιξη τῆς Δημιουργίας, ὥστε τελικῶς ὅλες οἱ ὄντοτητες νά φθάσουν μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, ἥτοι νά ἐπανέλθουν στόν Παράδεισο, ἀπό ὅπου ἐξεδιώχθησαν μετά τό προπατορικό ἁμάρτημα.

Ὁ χῶρος τοῦ Σταθμοῦ αὐτοῦ, λοιπόν, εἶναι ὁ ἴδιος μέ ἐκεῖνον ὅπου ἐτοποθετήθησαν οἱ ἄπειρες ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητες μετά τήν δημιουργία τους ἀπό τόν Ἄναρχον. Ἐκεῖ ἔλαβε χώραν καί τό ἁμάρτημα τῆς ἀνυπακοῆς πρὸς τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου καί ἀπό ἐκεῖ μετεφέρθησαν στό Κέντρο Διερχομένων, γιά νά ἀρχίσει ἡ διαδικασία τῶν ἑνσαρκώσεων. Ὅταν, λοιπόν, ἐπανέλθουν ἐκεῖ, σημαίνει ὅτι ὀλοκλήρωσαν τόν κύκλο τῆς ἐξελίξεώς των. Αὐτό ἀκριβῶς ἐννοεῖ ὁ στίχος τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας: *«Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με»*.

Μερικοὶ ἐρευνητές, βασιζόμενοι στή διήγηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀναζητοῦν τόν Παράδεισο σέ κάποιον μέρος τῆς Γῆς. Τέτοιοι γίνονται πα-

ράδεισος υπήρξε ή Ἀτλαντίδα, κατά τούς πρώτους χρόνους τῆς ἀκμῆς της, ὅπου ή ζωή τῶν κατοίκων ἦταν πράγματι παραδεισιακή. Ἐξ αἰτίας ὁμως τῶν ἀντιθέσεων, στόν ὑλικό κόσμο, ή ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι μέν ἀνοδική συνεχῶς, ἀλλά εἶναι δύσκολο νά διατηρηθῆ γιά μεγάλο χρονικό διάστημα ή εἰδυλλιακή ἁρμονία μιᾶς κοινωνίας, διότι καταστρέφεται ἀπό τούς ἀρνητικούς παράγοντες, πού βαθμιαία τήν διαφθείρουν, ὥστε νά προκύψει μιᾶ νέα ἀναδημιουργία τῆς ζωῆς.

«Ὅ,τι ἀπόλλυται δέν εὐρίσκεται, εἰμί μόνον, σταν ἀπωλέσετε τήν ἐφήμερον ζωήν σας, διά νά ἐπανέυρετε τό ἀπωλεσθέν, ἀφοῦ διέλθετε τήν μακράν ὁδόν τῆς κατεργασίας τῆς ψυχῆς σας, ἀπό τά διάφορα στάδια τῶν Σταθμῶν τῆς τελειοποιήσεως καί τῆς ἀγνοποιήσεως τῆς ὄντότητός σας.

Εἰς τόν κόσμον τοῦτον, ἐννοῶ τόν γήινον, ὑπάρχει χρόνος, δι' ὅσους ἔχουν ἀνεπτυγμένην τήν κατανόησιν, νά κερδίσουν τάς ἀποστάσεις τῶν διαφόρων Σταθμῶν, διά νά εἰσέλθουν τό συντομώτερον εἰς τόν Σταθμόν τῆς Ἀναπαύσεως καί νά ἀκούσουν τά ἄσματα τῶν Ἀγγέλων, δοξολογούντων τόν Μέγαν Πλάστην τοῦ ἀτελευτήτου Οὐρανοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐδημιούργησε κόσμους ἀγνώστους καί Ἐργαστήριον ὡς ή Γῆ, διά τήν κατεργασίαν τῆς ψυχῆς...

Ὁ ὄρειβάτης, σταν πρόκειται νά ἀναρριχηθῆ εἰς τά ὄρη, προετοιμάζεται μέ εἰδικήν περιβολήν καί σύνεργα. Διατί; Διότι αὐτά θά τόν βοηθήσουν εἰς τήν ἀναρρίχισιν τῶν ἀποτόμων ὀρέων. Οὕτω καί οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποιοί ἐπιθυμοῦν νά εἰσέλθουν εἰς τόν Σταθμόν τῆς Ἀναπαύσεως, ὀφείλουν νά ἐτοιμάζωνται ἐγκαίρως μέ εἰδικήν περιβολήν καί σύνεργα, διά νά διευκολυνθοῦν εἰς τόν σκοπόν των. Ποία πρέπει νά εἶναι ή περιβολή καί τά σύνεργά των; Ταῦτα πάντα θά τά ἀντιληφθῆτε μόνοι σας, ἐφ' ὅσον καταγράφονται εἰς τά ἱερά κείμενα τῆς Νέας μας Γραφῆς.» (ΜΙΛΤΩΝ, 28-8-1964).

«Παράδεισος δέν δύναται νά ὑπάρξῃ ἐν τῇ Γῆ. Ὅσάκις ὁ Πανάγαθος ἠὺδόκησε τοιοῦτον ἔργον, οἱ ἄνθρωποι διά τοῦ χρόνου τό κατέστρεψαν. Διά τοῦτο μόνον εἰς Παράδεισος ὑφίσταται: Ὁ Σταθμός τῆς Ἀναπαύσεως.

Ἀλλά διά νά φθάσῃ κανεῖς ἐκεῖ, μόνον διά τῶν κόπων καί μόχθων ἐξασφαλίζει τήν θέσιν του. Οἱ κόποι καί οἱ μόχθοι πρέπει νά εἶναι γήινοι. Ὁ Οὐρανός δίδει ἐφόδια εἰς τήν ψυχῆν. Κατερχομένη αὕτη εἰς τήν Γῆν, μάχεται. Ἐάν ἀνθέξῃ εἰς τήν μάχην, ἀποκτᾶ τό ἔπαθλον τοῦ Οὐρανοῦ, δηλαδή τήν Ἀνάπαυσιν. Ἐάν, ὁμως, παρασυρθῆ ἀπό τά γήινα καί χάσῃ τήν μάχην, ναί μέν ἐπιστρέφει εἰς τούς Οὐρανούς, ἀλλά δέν ἔχει θέσιν εἰς

τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου, ὡς μή κατάλληλος διά τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς Δημιουργίας. Θά συνεχίσῃ τὰς διδασκαλίας τῆς, θά ὑποφέρῃ ἀπό τήν πίεσιν τῆς ἠθικῆς καταστάσεώς τῆς καί θά ἀναμένῃ, ἀορίστως, τήν στιγμὴν νά ἐπιστρέψῃ εἰς τό πεδίον τῆς μάχης, διά νά ἀποδείξῃ ὅτι ἠῤῥξῆσεν εἰς τούς Οὐρανοὺς τό ψυχικόν τῆς σθένος.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 9-3-1966).

12. Τό Κέντρον τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης

Ἡ δεύτερη διαδρομή, πρὸς τό Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου, διέρχεται ἀπό ἓνα ἄλλο Κέντρο, τό ὁποῖο ὀνομάζεται **Κέντρον τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης** ἢ τοῦ **Πνευματικοῦ Ἡλίου**. Μποροῦμε νά εἰποῦμε ὅτι ἀποτελεῖ τό Διοικητήριον τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου, διότι ἐκεῖ γίνεται ἡ ἐπεξεργασία ὄλων τῶν ἀποφάσεων πού ἀφοροῦν τόν Οὐρανό καί τήν Γῆ. (Σχῆμα 5).

Τό Κέντρο τοῦτο λέγεται καί **Συμβούλιον τῶν Δέκα**, διότι ἀποτελεῖται ἀπό 10 Ἡγετικά Στελέχη, τά ὁποῖα ὀνομάζονται **Ἀρχηγοί ἢ Διδάσκαλοι**. Κάθε Στέλεχος ἔχει καί τούς Βοηθοὺς του. Ἄρχων τοῦ Κέντρου αὐτοῦ εἶναι ὁ Πλάτων.

Ἡ σύνθεσις τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα δέν εἶναι μόνιμη, διότι ὅταν ἓνα Στέλεχος ἀνέλθῃ κατά μερικῆς βαθμίδος, προχωρεῖ σέ ἀνώτερο ἐπίπεδο καί ἀντικαθίσταται ἀπό ἄλλον. Στίς 26/10/1961 ἐδόθησαν τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού ἀποτελοῦσαν τό Συμβούλιον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν: 1) Ἀριστοτέλης, 2) Ἴπποκράτης, 3) Ὀμηρος, 4) Πλάτων, 5) Ὀρφεύς, 6) Σωκράτης, 7) Πυθαγόρας, 8) Πλούταρχος (ἢ Μέγας Βασίλειος), 9) Σέλλει, 10) Ἀναστάσιος Στρατηγόπουλος (Ἄρχων τοῦ Ποσειδῶνος).

Ἡ ἀνωτέρω σύνθεσις ἔχει ἤδη μεταβληθεῖ, μέ τήν προαγωγή μερικῶν Στελεχῶν, ὅπως τοῦ Ἴπποκράτους καί τοῦ Ὀμήρου. Ὁ Σωκράτης εἶναι Ἄσστηρ τοῦ Κυρίου, ἀλλά καί μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα. Ὁ δέ Πλάτων θά παραμείνῃ ὡς Ἄρχων τοῦ Κέντρου αὐτοῦ, ἀκόμη καί μετά τήν προαγωγή του.

Τό Κέντρο τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης ἀποτελεῖται ἀπό δέκα ὁμόκεντρος κύκλους καί κάθε κύκλος ἔχει 10 ὑποδιαίρεσεις. Οὕτω ὑπάρχουν $10 \times 10 = 100$ βαθμίδες, διά τῶν ὁποίων οἱ Διδάσκαλοι ἀνέρχονται πρὸς τό Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου. (Σχῆμα 6).

Τό Κέντρο τοῦτο εἶναι τό μοναδικό σταθερό καί ἀσφαλές κέντρο ἐπικοινωνιῶν μετά τῆς Γῆς. Οἱ ἐπικοινωνίες τῶν ἀπλῶν ὄντοσῶν ἢ τῶν

Διδασκάλων από τὰ ἄλλα Οὐράνια Κέντρα ἢ Σταθμούς, μεταβιβάζονται στήν Γῆ διά μέσου τοῦ Κέντρου Πνευματικῆς Αἴγλης. Ἐάν ἐπιχειρήσουν νά ἐπικοινωνήσουν κατ' ἄλλον τρόπο, κινδυνεύουν νά ἀλλοιωθῇ ὁ λόγος τους ἀπό τίς δυνάμεις τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως. Ἐκτός τοῦ Κέντρου αὐτοῦ, οἱ ἐπικοινωνίες μεταδίδονται ἀπ' εὐθείας μόνον ἀπό τήν Βουλή καί τό Ἀνάκτορο τοῦ Κυρίου.

«Τό Κέντρον τοῦτο ἢ Συμβούλιον Πνευματικοῦ Ἥλιου, τό ἔχετε ἤδη σχηματίσει, διά κύκλου. Οἱ κύκλοι δίδονται πρός πληρεστέραν κατανόησιν τῶν ἐρευνητῶν, διότι εἰς τούς Οὐρανούς, ὡς γνωρίζετε, κύκλοι δέν ὑφίστανται.

Εἰς τόν ἐν λόγῳ κύκλον, προσθέσατε γύρωθεν 10 ἄλλους κύκλους. Ὁ κάθε κύκλος, ἔχει 10 ὑποδιαίρεσεις, ὥστε τό ὅλον αἰ βαθμίδες τῆς ἀνερχομένης ὀντότητος ἢ Ἀρχοντος, νά εἶναι 100.

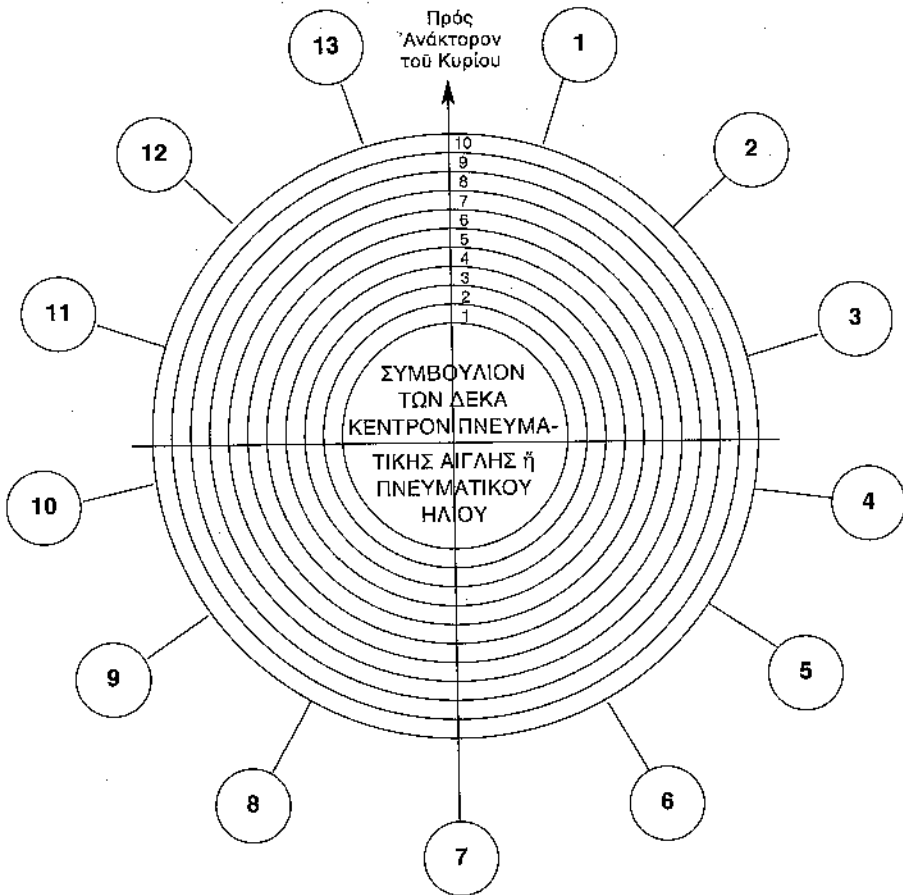
Ὁ Ἀδελφός Ὅμηρος εὐρίσκεται εἰς τόν 10ον κύκλον καί βαθμίδα αὐτοῦ 8ην. Ἀκολουθεῖ ὁ Πλάτων εἰς τόν 7ον κύκλον, βαθμίδα 8ην. Οὗτος (Πλάτων) εἶναι ὁ Ἀρχηγός τοῦ Κέντρου Πνευματικοῦ Ἥλιου καί θά παραμείνῃ εἰς τό Ἀξίωμα τοῦτο. Ὁ Πλούταρχος εὐρίσκεται εἰς τόν 6ον κύκλον καί βαθμίδα 9ην. Οὗτοι ἀρκοῦν, διότι εὐρίσκονται ἐν συνεχῇ ἐνεργείᾳ.

Εἰς τό Κέντρον τοῦτο σύρατε εὐθείαν διά μέσου τῶν βαθμίδων πρός τό Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου, ἵνα ὁ σχηματισμός τῆς εἰκόνης ἀποδώσῃ τήν ἔννοιαν πρός τήν Ὑπερτάτην Διοίκησιν τοῦ Κυρίου.» (ΦΑΡΑΧ, 16-4-1965).

13. Τά 13 Συμβούλια

Στή δικαιοδοσία τοῦ Κέντρου Πνευματικῆς Αἴγλης ὑπάγονται 13 μικρότερα ἀλλά ἰσότιμα Συμβούλια, τὰ ὁποῖα συνδέονται μέ αὐτό καί ἔχουν εἰδικές ἀρμοδιότητες ἐπί τῶν ἀνθρώπων καί ἐπί τῶν ἄλλων ὄντων τοῦ Σύμπαντος. Τά καθήκοντα κάθε Συμβουλίου δίδονται στό παρατιθέμενο κείμενο.

Ὅταν ἀνακαλεῖται μία ὄντοτης, ἐξετάζεται αὐτομάτως ἀπό τὰ 13 Συμβούλια, ἀπό ὄλες τίς πτυχές, ἀκόμη καί τίς πλέον ἀσήμαντες. Τά ἀποτελέσματα διοχετεύονται στό Κέντρο Πνευματικῆς Αἴγλης, ὅπου συμπηφίζονται καί γίνεται ὁ διαχωρισμός τῶν «ὑπέρ» καί τῶν «κατά» τῆς ἀνθρωπίνου ὀντότητος. Ὅταν δέ ἡ ὄντοτητα αὐτή λογοδοτήσει στή

ΣΧΗΜΑ 6. Τό Κέντρον Πνευματικῆς Αἴγλης καί τά ἐξαρτώμενα ἀπό αὐτό 13 Συμβούλια.

συνείδησή της, στό Κέντρο Λογοδοσίας, τά συμπεράσματά της πρέπει νά συνταυτισθοῦν μέ τά τελικά ἀποτελέσματα πού ἐξήγαγε τό Κέντρο Πνευματικῆς Αἴγλης. Καί τότε ἡ ὄντοτης ἢ προάγεται στούς ἀνώτερους Σταθμούς, ἢ ἐπαναφέρεται στό Κέντρο Διερχομένων πρὸς τιμωρίαν ἢ νέαν ἐνσάρκωσιν.

Τά 13 Συμβούλια δέν εἶναι διατεταγμένα κυκλικῶς γύρω ἀπό τό Κέντρο Πνευματικῆς Αἴγλης, ἀλλ' εὐρίσκονται διεσπαρμένα σέ διάφορα σημεία τοῦ αἰθέρος. (Σχῆμα 6).

Τά Συμβούλια αὐτά συμβολίζουν τόν Κύριον μέ τούς 12 Μαθητάς Του. (Βλέπε τό κατωτέρω κείμενο). Τό κάθε ἓνα ἔχει τήν ἴδια διάταξη, ὅπως τό Κέντρο Πνευματικῆς Αἴγλης.

«Σήμερον θά δώσωμεν τάς ὀνομασίας τῶν δέκα τριῶν Συμβουλίῶν:

1. Συμβούλιον Ἐκτελεστικόν, κατόπιν βεβαίως ὀδηγιῶν τῶν ἄλλων Συμβουλίῶν.
2. Συμβούλιον Σφηνγομετρῆσεως τῶν ἐπιδρωσῶν δυνάμεών μας ἐπί τοῦ Σταθμοῦ Α.
3. Συμβούλιον Εἰσχωρήσεως ἐπί τῶν διαθέσεων τῶν ὄντων, ἐπί ζητήματος Χ.
4. Συμβούλιον Ἐπαναφορᾶς τῶν ὄντων εἰς τό αὐτό σημεῖον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεκίνησαν.
5. Συμβούλιον Λεπτεπλέπτου ὀργανικῆς τῶν ὄντων δυνάμεως.
6. Συμβούλιον Ὑφῆς τῶν ὄντων καί τῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν εἰς τό νῆμα λήψεως.
7. Συμβούλιον Χρόνου παραμονῆς τῶν ὄντων ἐπί ὠρισμένου Σταθμοῦ ἤ Ἀστέρος.
8. Συμβούλιον Πνευματικῆς ἀνωμαλίας ἐπί ὠρισμένων.
9. Συμβούλιον Ἀναξωπτρωσεως, λόγῳ ἀνάγκης δράσεως τῶν ὄντων.
10. Συμβούλιον Ἐξετάσεως τῆς οὐσίας τῶν ὄντων.
11. Συμβούλιον Διαστροφῆς ἐπί φυσικῆς διαγωγῆς.
12. Συμβούλιον Ἐρεῦνης πρός ἐξεύρεσιν τοῦ καταλληλοτέρου διά τήν Χ ἀνάληψιν.
13. Συμβούλιον Εἰσφορᾶς δυνάμεων.

Ταῦτα πάντα τά Συμβούλια ἰσχύουν δι' ὅλους τούς κόσμους τοῦ Σύμπαντος. Ἡ ἐργασία των εἶναι λεπτή, ἀκριβῆς ὡς ὁ χρόνος τῆς ἀπειροελαχίστου στιγμῆς. Τά Συμβούλια ταῦτα ἀποτελοῦν τό μηχανικόν μέρος, ἃς εἶπω, τοῦ Βασιλείου μας. Οἱ συνδυασμοί των ἀφοροῦν ἀγνώστου εἰς ὑμᾶς περιεκτικότητα δυνάμεως, ἀφοῦ εἶναι καί δι' ἄλλους κόσμους.» (Φ.ΑΡΑΧ, 27-2-1962).

«Ἐχομεν ὀμιλήσει περὶ τῶν 13 Συμβουλίῶν, τά ὅποια τό κάθε ἓν ἐξ αὐτῶν, ἀντιπροσωπεύει εἰς τό εἶδος του ὅλας τάς πτυχάς τῆς ἀνθρωπίνου ὄντότητος.

Τό κάθε Συμβούλιον περιλαμβάνει 10 Ἀρχηγούς, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία εἶναι συνολική, ὥστε νά εἶναι ἄρτια.

Ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ κάθε Συμβουλίου εἶναι καί εἰς ἐκ τῶν Μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Διά νά μή διαχωρίσῃ ὁ Κύριος τήν θέσιν του ἀπό τήν

Ἀδελφότητα, παρέμεινεν ὡς Πρόεδρος τοῦ 13ου Συμβουλίου, ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη ἀποτελεῖ κρίκον τῆς ἀδελφότητος.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ὁ Κύριος εἰς τὴν Γῆν ὑπεσχέθη εἰς τοὺς Μαθητάς του 12 θρόνους εἰς τὸν Οὐρανόν. Ὁ κάθε, λοιπόν, θρόνος εἶναι καὶ Συμβούλιον. Διὰ τὴν μὴ τοὺς ὑποτιμῆσθαι τοὺς Μαθητάς του εἰς τὸ ἔργον των, ἀντὶ 12 Συμβουλίων ἐδημιούργησε 13, οὕτως ὥστε ἡ δύναμις των νὰ εἶναι ἰσοτίμος καὶ ἡ ἀπόφασις συνολικὴ.

Μὴ ἔχετε τὴν γνώμην, ὅτι οἱ Ἐπίτιμοι Πρόεδροι κάθηνται ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ διατάσσουν! Ἔχουν καθήκοντα ἔξω τοῦ Συμβουλίου των.

Τὸ κάθε Συμβούλιον ἀπαρτίζεται ἀπὸ Διδασκάλους ὁλκῆς. Ὁ Κύριος βεβαίως, κρατεῖ εἰς χεῖρας του τὰ σκήπτρα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὡς Υἱὸς τοῦ Πατρὸς του. Δέν παύει ὅμως ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἰσοτίμος μετὰ τῶν Μαθητῶν του, εἰς τοὺς προεδρικοὺς θρόνους τῶν Συμβουλίων.

Οὕτω ὁ Κύριος δίδει ἓν ἀπτόν παράδειγμα εἰς τοὺς ἐν τῇ Γῆ μεγατάνας τοῦ πνεύματος, διὰ τὴν ἀποδείξῃ εἰς αὐτούς, ὅτι ἡ σοφία των εἰσκλείει κενότητα ἀντιλήψεως καὶ ἀβαθῆ συμπεράσματα τῶν γνώσεών των.» (ΦΑΡΑΧ, 10-9-1974).

14. Τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου καὶ οἱ Ἀστέρες Αὐτοῦ

Τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ Ἀνώτατον Κέντρον τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Ἐκεῖ διαμένει ὁ Κύριος (Ἰησοῦς Χριστός) μετὰ τῶν Ἀστέρων Αὐτοῦ. (Σχῆμα 5).

Οἱ Ἀστέρες τοῦ Κυρίου εἶναι οἱ ὄντοτες πού ἔφθασαν στὸν ὑψιστο βαθμὸ τῆς ἐξελίξεώς των καὶ εὐρίσκονται πλέον στὴν ἀπόλυτη μακαριότητα. Ἡ κατάσταση αὐτὴ στὴν σανσκριτικὴ γλῶσσα ἀποκαλεῖται **Νιρβάνα**, ἐνῶ στὴν ἑλληνικὴ ἀποδίδεται μὲ τὴν λέξη **Θέωσις**.

Τὸ νὰ φθάσει κάποιος μέχρι τοῦ ὕψους αὐτοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο, ὄχι ὅμως ἀκατόρθωτο. Ἐκεῖνοι πού ἔφθασαν μέχρι τώρα εἶναι ἑπτὰ: Ὁ Ἄρχων Φαράχ (περὶ τοῦ ὁποίου βλέπε στὴν ἐνότητα 22), ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς, ὁ Γεώργιος ὁ Τροπαιοῦχος, ὁ Κομφούκιος, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἰπποκράτης, καὶ ὁ Ὅμηρος.

Οἱ πέντε πρώτοι Ἀστέρες ἀποτελοῦν τὴν **Εἰκόνα τοῦ Κυρίου**, ὡς ἔξῃς: Τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ Φαράχ ἢ Ἅγιον Πνεῦμα· οἱ Ὄφθαλμοὶ Του εἶναι ὁ Κομφούκιος καὶ ὁ Σωκράτης· ἡ Καρδιά Του εἶναι ὁ Ἰωάννης, καὶ ἡ Δύναμις Του ὁ Γεώργιος. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τοὺς πλέον ἄμεσους Συνεργάτες τοῦ Κυρίου καὶ ἀποκαλοῦνται τὸ **Συμβούλιον τῶν Πέντε**.

Ἐκτός ἀπό τούς Ἀστέρες, στό Ἀνάκτορο τοῦ Κυρίου συγκατοικοῦν ἡ Μαρία, ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου, καθώς καί μία ἄλλη ὄντοτης μέ καθήκοντα ἐπί τῆς ὑποδοχῆς καί τῆς τάξεως. Οὗτος ἔχει ἀξίωμα ἰσότημο πρός τῶν Ἀστέρων, ἀλλά τό ὄνομά του παραμένει ἀγνωστο.

Ἐὸ Κύριος μέ τούς Ἀστέρες Του ἀποτελοῦν τήν Ἀνώτατη Ἀρχή τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται **Θεότης**. Οἱ συγκροτοῦντες τήν Θεότητα δέν ἔρχονται σέ ἀμεση ἐπαφή μέ τόν Θεόν (Ἄναρχον), ἀλλά διαισθάνονται τίς Θελήσεις Του καί τίς θέτουν σέ ἐφαρμογή, διά τῶν ὁδηγῶν των πρός τούς Ἀρχηγούς καί Διδασκάλους τῶν ἄλλων Σταθμῶν.

Ἐνα ἀπό τά μεγαλύτερα μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι τό ἐξῆς: Ὅταν τό κακό, στόν ὑλικό κόσμο, ὑπερβεῖ κατά πολύ τό μέτρον, τότε ὁ πλησιέστερος στήν κλίμακα πρός τό Ἀνάκτορο τοῦ Κυρίου ἀναγορεύεται ὡς Ἀστήρ καί εἰσέρχεται εἰς τήν Θεώσιν, ὁπότε τό κακό ἀντισταθμίζεται διά τῆς νέας δυνάμεως πού προστίθεται στό Ἀνάκτορο.

«Ὅπως γνωρίζετε ἀπό ἄλλας ὁμιλίας μας, ὁ Σταθμός τῆς Ἀναπαύσεως περιλαμβάνει ὅλας τάς ψυχάς, αἵτινες κατώρθωσαν μέ τήν ἀνύψωσιν τοῦ ψυχικοῦ των σθένους νά φθάσουν μέχρι τοῦ Παραδείσου, ὡς λέτε σεῖς.

Ἐ ἄλλος Σταθμός, δηλαδή τό Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου, περιλαμβάνει τάς ψυχάς αἵτινες ἰσοστάθμισαν τό πνεῦμα μέ τήν ψυχὴν καί ἐξελέγησαν ὑπό τοῦ Κυρίου ὡς Ἰππῶται Αὐτοῦ.

Ποίαν σχέσιν ἔχουν, τώρα, οἱ μέν ἀπό τούς δέ;

Οἱ πρῶτοι ἔφθασαν εἰς τό ὑπέριστατον σημεῖον τῆς ἀναδείξεώς των ὡς τέλειαι ψυχαί καί ἐπομένως ἡμείφθησαν μέ τήν Ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Οἱ Ἰππῶται, ὅμως, δέν περιορίζονται εἰς τό νά παρακολουθοῦν τά πάντα, ἀλλά λαμβάνουν ἐνεργόν μέρος εἰς τήν ὅλην Διοίκησιν τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου. Ἡ σχέσις τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν εἶναι ὅτι οἱ πρῶτοι μαθητευόμενοι ἐξετέλεσαν τά καθήκοντά των, ἐνῶ οἱ δεῦτεροι διδάσκουν συνεχῶς. Οἱ πρῶτοι εἶναι Ἀπόφοιτοι· οἱ δεῦτεροι εἶναι Διδάσκαλοι ἢ Καθηγηταί.

Διά νά φθάσῃ τις εἰς τούς Διδασκάλους εἶναι δύσκολον, ἀλλ' οὐχί καί ἀδύνατον. Οἱ τελευταῖοι γνωρίζουν κάτι, τό ὅποῖον οἱ ἄλλοι δέν δύνανται νά γνωρίσουν: Τά Εἰδικά Μυστήρια τοῦ Ἀξιωματός των.» (ΦΑΡΑΧ, 30-12-1964).

Ἐὸ κάθε Ἀρχων ἔχει δύνανμιν πού ἐνισχύει τήν βούλησίν του, ἡ ὁποία ἐκπέμπεται τήν κατάλληλον στιγμὴν εἰς γήϊνα πνεύματα, ἅτινα ἐφάπτονται μέ τάς δυνάμεις τοῦ Βασιλείου Μας καί λέγομεν, ὅτι μεταξύ Οὐρανοῦ

καί Γῆς ὑπάρχει συνταύτισις εἰκόνων πρὸς πραγματοποιήσιν. Ὄταν, λοιπόν, τὸ Κακὸν ὑπερβῆ τὸ μέτρον, τότε ὁ Κύριος στέφει ἕναν ἐκ τῶν Μεγάλων Ἀρχόντων, Ἀστέρα τοῦ Ἀνακτόρου Του, δηλαδή δίδει εἰς Αὐτὸν ἐνίσχυσαν τῆς Θείας Δυνάμεως, τῆς ἐκπορευομένης ἐκ τοῦ Πατρὸς. Ὁ Ἀστήρ οὗτος ἀποστέλει τὸ φῶς του εἰς ἀνθρώπους δυναμικούς καὶ μέγαλὴν ψυχὴν (ἐν ἀγνοίᾳ των) οὕτως ὥστε νὰ ἐξασκοῦν οὗτοι πίεσιν τοῦ Καλοῦ ἐπὶ τοῦ Κακοῦ, δηλαδή νὰ μετριάξουν τὸ Κακὸν ἵνα ἰσοδυναμήσῃ τοῦτο μετὰ τοῦ Καλοῦ.

Ἡ Δύναμις τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ὀξυνοίας τῶν Ἀστέρων τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου εἶναι τοιαύτης ἐντάσεως, ὥστε τὰ γήινα πνεύματα νὰ ὑποτάσσονται εἰς αὐτήν καὶ νὰ ἐνεργοῦν καθ' ὑπόδειξιν, χωρὶς ἢ Δύναμις αὐτῆ νὰ ἐπηρεάξῃ τὴν ἐλευθέραν των βούλησιν.» (ΦΑΡΑΧ, 9-9-1962).

15. Ἡ Βουλὴ τοῦ Κυρίου

Ἡ Βουλὴ τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ Κοινοβούλιον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Συνεδριάζει κάθε Κυριακὴ βράδυ στίς 8.00*. Ἐπίσης στίς μεγάλες Ἑορτές τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μερικές φορές ἐκτάκτως, ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ συζητηθοῦν σοβαρὰ θέματα. Λέγεται καὶ **Ναὸς τοῦ Κυρίου** ἢ **Ἀδελφικὴ Πνευματικὴ Ἐνωσις**.

Κατὰ τίς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς ἐκφωνοῦνται λόγοι ἀπὸ τοὺς Ἀρχηγούς, ὑποβάλλονται ἐρωτήσεις καὶ ἐπερωτήσεις, καθὼς καὶ αἰτήματα ἐκ μέρους τῶν ἀκροατῶν. Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ σὲ ὅλους καὶ διὰ τοῦ Λόγου Του ἐνημερώνει τοὺς πάντες γιὰ ὅλα τὰ θέματα, ἐκτὸς τῶν ἀπορρήτων, τὰ ὁποῖα συζητοῦνται μόνον μετὰ τῶν Ἀστέρων Του.

Ἀκροατές τῆς Βουλῆς εἶναι ὅλες οἱ ὀντότητες ἀπὸ τὸν Σταθμὸ Ζ (6ον) καὶ ἄνω. Ἐκτὸς τῶν Διδασκάλων, οἱ ὑπόλοιποι δέν λαμβάνουν μέρος στίς συζητήσεις, ἀλλὰ παρακολουθοῦν, ἐνημερώνονται, ἀναζωογονοῦνται καὶ ἐνδυναμώνουν τὸ ψυχικὸ τους σθένος.

Ἰδιαιτέρη θέση στή Βουλὴ ἔχει ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἡ Θεοτόκος, περιτοχιζόμενη ἀπὸ ἐλάχιστες γυναικεῖες ὀντότητες, ἀξίες τοῦ προσορισμοῦ των. Οἱ ἐνάρετες γυναῖκες τοῦ Σταθμοῦ Γ παρακολουθοῦν τίς συνεδριάσεις ἀπὸ εἰδικὸ «θεωρεῖον», χωρὶς νὰ λαμβάνουν μέρος.

* Σημειωτέον ὅτι γίνεται μετακίνηση τῆς ὥρας αὐτῆς κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ θερινοῦ ὥραριου, ὥστε ἡ ὥρα ἐνάρξεως νὰ συμπίπτει μετὰ τὴν 8.00.

Τίς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς μετέδιδε, μέσω τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γεωργίου Πιζάνη, ὁ Ὁριγένης. Οἱ περιγραφές του ἐγίνοντο μέ γήινες εἰκόνες, γιά νά ἤμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά ἀντιλαμβάνονται τί συμβαίνει. Διότι στόν Οὐράνιο Κόσμο οἱ Λόγοι τῶν Πνευμάτων μεταδίδονται μέ λάμπεις καί φωτεινά γεωμετρικά σχήματα συμπλεκόμενα καί διαχωριζόμενα, τά ὁποῖα εἶναι ἀκατανόητα στήν ἀντίληψη τοῦ ἀνθρώπου.

Στή Βουλή λαμβάνει χώραν ἡ στέψη τῶν Ἀστέρων τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖ γίνονται καί οἱ πανηγυρικές ἐκδηλώσεις κατά τίς μεγάλες Ἑορτές. Ἡ σημαντικώτερη ἀπό τίς Οὐράνιες Ἑορτές εἶναι ἡ Μεγάλη Παρασκευή, ἀκολουθοῦν δέ ἡ Ἀνάσταση, ἡ Γέννηση, τά Θεοφάνεια, ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καί ἐλάχιστες ἄλλες.

«Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐπειδή ἀρκετοί ἐξ ὑμῶν εὐρίσκονται πρός παρακολούθησιν τῆς Βουλῆς, χωρίς νά γνωρίζουν τί ἐστί Βουλή, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἐν ὀλίγοις, νά δώσω μίαν ἐξήγησιν.

Ἀπό τήν Βουλήν τοῦ Κυρίου λαμβάνετε Δυνάμεις Ἀφθάρτους, ἧτοι ἐμψυχώνεσθε καί ἡ ἐμψύχωσις αὕτη ἐνδυναμώνει τό σθένος καί ἀνακουφίζει τήν ὄντοτητα.

Ἡ Βουλή εἶναι ἐν Ἀνάκτορον εἰς τό ὁποῖον συγκεντροῦνται ὅλα τά Πνεύματα τοῦ Βασιλείου Μας. Ὁμιλοῦν οἱ Μεγάλοι Ἀρχοντες. Γίνονται ἐρωτήσεις καί ἐπερωτήσεις εἰς τόν Ἀρχηγόν καί Οὗτος ἀπαντᾷ εἰς ὄλους. Πάντα ταῦτα μεταδίδονται δι' εἰκόνων γηίνων, διά νά ἀντιληφθῆτε τήν μεγίστην ἐργασίαν πού λαμβάνει χώραν εἰς τό Πνευματικόν Βασίλειον.

Ἡ Βουλή εἶναι τό Ἀνώτατον Ἀρχηγεῖον τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀπό ἐκεῖ ἐκπορεύεται τό Θεῖον Φῶς μέ κατεύθυνσιν τήν Γῆν σας. Δυστυχῶς ὁμως οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τό ἀντελήφθη, παρὰ μόνον ἐλάχιστοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διαίθησιν τοῦ ὅτι κάτι πρόκειται νά συμβῆ εἰς τό ἀνθρώπινον γένος. Ἀλλά καί ἐδῶ δέν δύναται νά ἐκφραστοῦν ἐλευθέρως.

Ἐρωτήσατε νά μάθετε εἰς ποῖον Κέντρον τοῦ Κόσμου σας λαμβάνουν τήν Βουλήν τοῦ Κυρίου. Καί ἂν σας εἶπον εἰς τό τάδε, ἐρωτήσατε τί τούς μεταδίδουν καί ποῖος εἶναι ὁ Ἐκφωνητής. Τοῦτο λέγω, διά νά σας βεβαιώσω ὅτι μόνον ἐν Κέντρον τῆς Γῆς σας λαμβάνει τήν Βουλήν, δι' ὀλόκληρον τήν Ἀνθρωπότητα.

Δέν τό λέγω τοῦτο διά νά ἐπαινέσω ἢ νά ἀνυψώσω τόν Ἐπικοινωνόν. Οὗτος κατά τήν Βούλησιν τοῦ Κυρίου ἐργάζεται, διά νά μεταδώσῃ τάς εἰκόνας τοῦ Οὐρανοῦ, τάς ὁποίας ἐκφωνεῖ ὁ ἀδελφός Ὁριγένης.»
(ΦΑΡΑΧ, 7-3-1971).

«Εἰς τὰς μεγάλας ἐορτάς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου λαμβάνει χώραν ἡ Βουλὴ, τὰ νήματα τῶν ψυχῶν εὐρίσκονται εἰς Χεῖρας τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ καταμετρή τὴν διαφορὰν τοῦ Καλοῦ ἀπὸ τοῦ Κακοῦ, ὥστε νὰ γνωρίζῃ πὺν βαδίζει. Μετὰ τὴν Βουλὴν, τὰ νήματα παραδίδονται καὶ πάλιν εἰς Χεῖρας τοῦ Ἀνάρχου.

Συμβαίνει, πολλές φορές, νὰ χαίρεσθε, χωρὶς πρὸς τοῦτο νὰ ὑπάρχῃ ἀφορμὴ τις. Διὰτί;

Διότι εἴσθε, κατὰ βάθος, καλῆς ποιότητος· καὶ τὴν στιγμήν πὺν αἰσθάνεσθε τὴν ἀνέκφραστον χαρὰν, τὸ νῆμα σας εὐρίσκεται εἰς Χεῖρας τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Βουλῇ.» (Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, 12-6-1963 Ὁμιλία 47η).

16. Ἡ Θρησκευτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ

Στὸν Πνευματικὸ Κόσμο δέν ὑπάρχουν διαφορετικὲς θρησκείες οὔτε δογματικὲς δοξασίαι. Ἡ θρησκεία ὅλων εἶναι μία: Ὁ Εἷς Θεός (ὁ Ἄναρχος), ὁ Υἱὸς Αὐτοῦ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς Ἀρχηγός τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου, καὶ ὁ Σύνδεσμος Αὐτῶν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ποῖος εἶναι, τότε, ὁ ρόλος τῆς **Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς τοῦ Οὐρανοῦ;**

Ἡ Ἀρχὴ αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἠθικὴ ὑπόστασι τῆς ψυχῆς, μέ βάση τὴν ἀγάπην. Ἡ δὲ ἠθικὴ δέν ἀναφέρεται μόνον στίς οὐράνιαις ὀντότητες, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν στοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Θρησκευτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ ἐπιδιώκει, λοιπόν, νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἔννοια τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν κλάδων αὐτῆς, καθὼς καὶ τὴν ἔμπρακτὴ ἐφαρμογὴ τῶν διδασχῶν τῆς.

Ἡ Θρησκευτικὴ Ἀρχὴ ἐδρεύει στὸν λαμπρότερον ἀστέρα τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκεῖνος πὺν καθοδήγησε τοὺς Μάγους στὴ Βηθλεὲμ κατὰ τὴν Γέννησι τοῦ Κυρίου.

Ἄρχων τοῦ Κέντρου αὐτοῦ εἶναι ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος, καὶ Σύμβουλοι αὐτοῦ εἶναι ὁ Πλούταρχος ἢ Ἅγιος Βασίλειος*, ὁ Χρυσόστομος τῆς Σμύρνης**, καὶ ὁ Γρηγόριος Ναζιανζηνός.

Πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς μεταβαίνουν ὅσοι

* Σύμφωνα με τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Μ. Βασίλειος εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ ὀντότης· δηλαδή, ὁ Μ. Βασίλειος ἦταν μετενσάρκωσι τοῦ Πλουτάρχου.

** Ἡ παρουσία τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης στὸ Συμβούλιο τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς τοῦ Οὐρανοῦ ἀποδεικνύει ὅτι ὑπῆρξε ἡ ἀνώτερη προσωπικότητα τοῦ Χριστιανικοῦ κλήρου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας (Δ' - Ε' αἰῶνες) μέχρι σήμερα.

άνυψώθησαν διά τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι πού ἐδίδαξαν ἢ διαφώτισαν τοὺς ὁπαδούς των ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ πού ἔπρεπε νά ἀκολουθήσουν. Δέν γίνεται καμμία διάκριση τῆς θρησκείας πού εἶχαν στή Γῆ· μόνον ἡ ἠθική ποιότητα τῆς ὄντοότητός των λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Στήν κατηγορία αὐτή ὑπάγονται οἱ περισσότεροι ἀπό τοὺς ἁγίους καὶ οἱ πλέον προσηγμένοι ἀπό τοὺς Ἰνδούς διδασκάλους. Ἀπό τοὺς ἀνήκοντες στήν Καθολική Ἐκκλησία, τὴν ὑψηλότερη θέση κατέχει ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος τῆς Ἀσίζης.

Οἱ φωτεινὲς ἀκτῖνες πού ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸν ἀστέρα τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς ἐνισχύουν τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα στοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νά τὸ καλλιεργοῦν καὶ νά εἰσχωροῦν βαθύτερα στὸν σκοπὸ τῆς Δημοουργίας καὶ στήν κατανόηση τῶν καθηκόντων τους ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Οἱ ἀκτῖνες αὐτές μποροῦν, σέ σπάνιες περιπτώσεις, νά μεταστρέψουν τίς πεποιθήσεις ἑνὸς ἀτόμου, προκειμένου νά ἀλλάξει κατεύθυνση καὶ νά ἐργασθῆ δυναμικά ὑπὲρ τοῦ καλοῦ. Αὐτὸ συνέβη μέ τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Βασικός στόχος τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς εἶναι ἡ ἐνοποίηση ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν σέ μία καὶ ἀδιαίρετη, μέ τὴν κατάργηση τῶν δογματικῶν διαφορῶν, οἱ ὁποῖες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀφείλονται σέ ἐγωιστικά κίνητρα.

Ἡ Θρησκευτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ συνδέεται στενά μέ τὸ Κέντρο Πνευματικῆς Αἴγλης, καθὼς καὶ μέ τὰ λοιπὰ Ἀνώτατα Κέντρα, ὥστε νά ὑπάρχει πλήρης συνεργασία μεταξὺ τους ἐπὶ τῆς διοχετεύσεως τοῦ Θεοῦ Φωτός πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. (Σχῆμα 7).

«Σημειώσατε τί εἶναι τὸ Ἄστρον τῆς Βηθλεέμ. Εἶναι ὁ ὠραιότερος Ἄστηρ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ συνοδοῦς ἀστέρων, διὰ νά δίδῃ τὴν λαμπρὰν του λάμπην καὶ νά ἀκτινοβολῇ τὴν χαρὰν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν ἀγνότητα καὶ πίστιν. Ὁ ἀστήρ οὗτος εὐρίσκεται ἔκτοτε εἰς μεμακροσμένην περιοχὴν τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου σήμερον διαμένει ἐκεῖ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Ὁ Κύριος κατήλθεν εἰς τὴν Γῆν σας διὰ νά διδάξῃ τὴν Ἀγάπην ἔναντι τοῦ μίσους καὶ τὴν ἀλληλεγγύην. Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς στηρίζεται ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος εἶναι Ἀρχηγός τῆς ἐν τῷ Οὐρανῷ Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς. Ἐπόμενον εἶναι νά κατοικῇ εἰς τὸ Ἄστρον τοῦ χαρμοσύνου Ἀγγέλματος. Ἡ Ἀποστολή τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἶναι νά κατευθύνῃ τὰ ἱερά καθήκοντα τῶν Θρησκευτικῶν Ἀρχῶν εἰς τοὺς πεφωτισμένους

ἐγκεφάλους τῶν ποιμεναρχῶν. Σήμερον οἱ ἐγκέφαλοι οὗτοι βρίζουν ἀπό ἀντιγνωμίας, διότι εἰσεχώρησαν πνεύματα ἀνάξια καί πονηρά. Πάντα ταῦτα θά ἐξαχθοῦν ἐκ τῶν ἐγκεφάλων των ἢ θά ἀπομακρυνθοῦν, διὰ νά δοθῆ ἑσεις εἰς ἄλλους καταλλήλους νά φωτίζωνται καί νά φωτίζουν τόν κόσμον τῶν πιστῶν. Αὐτόν τόν σκοπόν ἔχει ὁ θρησκευτικός πυρῆν τῶν Ἐπικοινωνιῶν μας.» (ΦΑΡΑΧ, 12-7-1964).

«Σήμερον θά ἀναφερθῶ εἰς ἄλλον ἀστέρα, τόν λαμπρότερον ἐξ ὄλων. Μικρός μὲν, ἀλλά καθοδηγητικός· αὐτός πού ὠδήγησεν τούς Μάγους εἰς τήν Βηθλεέμ καί ἐστάθη ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου τοῦ Σωτήρος. Ὁ Ἄστηρ οὗτος εἶχεν τήν ὄψιν μικροῦ κομήτου καί ἦτο φωτεινότητας καί ἔπεισεν τούς Μάγους, κατά τήν διαίσθησίν των, ὅτι τούς ἐπαρουσιάσθη ὡς ὀδηγητικόν μέσον.

Ὁ Ἄστηρ, περί οὗ ὁ λόγος, εἶναι ὡς μόνιμος Ἀστέρας τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Θέσιν Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστέρος τούτου ἀνέλαβεν ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος μέ τό ἐπιτελεῖον του. Πρὸ τοῦ Ἱεράρχου τόν Ἀστέρα τοῦτον ἐφύλαττον Ἄγγελοι ἰσχυροί, ἵνα μή εἰσέλθουν εἰς αὐτόν ἄλλαι ἐνέργειαι καί καταστρέψουν τόν φωτισμόν του.

Μετά τοῦ Ἱεράρχου συγκατοικοῦν πολλαί μορφαί τῆς ἱερωσύνης ἢ κλίνουσαι πρὸς αὐτήν. Ἐκεῖ συγκεντροῦνται καί ἀλλόθρησκοι ἐκ γενετῆς οἱ ὁποῖοι εἶχον τό αὐτό θρησκευτικόν συναίσθημα τῆς Ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπον καί τήν εὐσέβειαν πρὸς τήν Ἄγνωστον Ἀρχήν Ἀπάντων. Οὐδεμία διάκρισις γίνεται μεταξύ των, ὡς μονάδες πού κατευθύνουν τήν ἀκτινοβολίαν των ὅλοι ὁμοῦ πρὸς τόν στόχον των, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς εὐρείαν κλίμακα ἀνά τόν κόσμον καί ἡ ἐκκαθάρισις τῶν ψευδοχριστιανῶν ἀπό τήν λέπραν τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων τῆς ὕλικῆς καί πνευματικῆς των βαρύντητος.

Ἰνδοί, Κινέζοι, Μωαμεθανοί καί ἄλλοι, διὰ τῆς καθαρᾶς καρδίας των καί τό ὑπέροχον πνεῦμα των ὀδηγοῦνται πρὸς τόν Ἀστέρα αὐτόν, χωρίς τοῦτο νά σημαίνει, ὅτι διδάσκαλοι - σοφοί ὄλων τῶν ἐν τῇ Γῇ ἐθνῶν καί ἀνακληθέντες, κατώρθωσαν νά συμπεριληφθοῦν εἰς τόν Ἀστέρα τοῦτον.» (ΘΕΟΚΛΕΙΑ, 27-3-1977).

17. Ὁ Ἴατρικὸς Τομέας

Ὁ Ἴατρικὸς Τομέας τοῦ Οὐρανοῦ συγκροτεῖται ἀπὸ τοὺς Ἀοράτους Ἴατροὺς καὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα Ἱπποκράτην, ὡς βον Ἀστέρα τοῦ Κυρίου.

Στὸν Τομέα αὐτὸν ὑπάγονται ὑψηλές ὄντοτητες, οἱ ὁποῖες στή γήινη ζωὴ τους ὑπῆρξαν ἀξιόλογοι ἐπιστήμονες σέ ἱατρικούς κλάδους, ἀλλὰ παράλληλα διέθεταν καὶ ἀνθρωπιστικά αἰσθήματα. Οἱ γνώσεις μόνον δέν εἶναι ἀρκετές γιά νά ἀνυψώσουν κάποιον μέχρι τό ἐπίπεδο τῶν Ἀοράτων Ἴατρῶν. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνήκοντες στήν Ἀδελφότητα αὐτὴ εἶναι ὁ Γαληνός, ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὁ ἅγ. Νικόλαος, ὁ Λουδοβίκος Παστέρ, ὁ Ἰταλὸς Παῦλος Μαντεγκατσα, μερικοὶ Ἴνδοὶ διδάσκαλοι καὶ ἄλλοι.

Οἱ γήινες ἱατρικές γνώσεις εἶναι ἀπαραίτητες γιά ἐκείνους πού ἐπιλέγονται ὡς Ἀόρατοι Ἴατροί, διότι ἔχουν πρακτικὴ ἐμπειρία ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ καὶ τοὺς εἶναι εὐκολώτερο νά ἐπεμβαίνουν καὶ νά θεραπεύουν τοὺς ἀσθενεῖς. Διὰ τοῦτο οἱ Ἄγγελοι πού δέν ἔχουν κατέλθῃ στή Γῆ, ὅσες δυνάμεις καὶ ἂν ἔχουν, δέν ἀναλαμβάνουν θεραπευτικές ἀποστολές.

Ἡ ἐργασία τοῦ Ἴατρικοῦ Τομέως εἶναι λεπτὴ καὶ πολύπλοκη, ἔνεκα τῶν μεγάλων διαφορῶν στοὺς ἀνθρώπινους ὀργανισμούς, τὴν ἀντοχὴ τους ἢ μὴ στήν πνευματικὴ ἀκτινοβολία, καὶ τὰ προηγούμενα ἠθικά βάρη τῆς ὄντοτητος, πού δυσχεραίνουν ἢ καθιστοῦν ἀπαγορευτικὴ τὴν θεραπεία. Σημαντικὸ πρόβλημα ἐπίσης ἀποτελεῖ ἡ περιπλοκὴ τῶν ἀσθενειῶν ἀπὸ τὴν χορήγηση ἀκαταλλήλων χημικῶν φαρμάκων.

Ἀπὸ τὸν Ἴατρικὸ Τομέα ἐξαριτῶνται ἄμεσα τόσο οἱ θεραπευτές (Κεφ. Β', ἐνότητα 23), ὅσο καὶ οἱ ἱατρικές καθοδηγήσεις ὑπὸ διαμέσων (Κεφ. Γ', ἐνότητα 12). Πέραν αὐτῶν ὅμως ὑφίσταται καὶ ἡ δυνατότητα ἀμέσου ἐπεμβάσεως τῶν Ἀοράτων Ἴατρῶν, ὁπότε ὁ ἀσθενὴς θεραπεύεται αὐτομάτως, ἦτοι «θαυματουργικῶς» κατὰ τὴν κοινὴ ἀντίληψη.

Ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῶν δυνατοτήτων πού κατέχουν οἱ Ἀόρατοι Ἴατροί, μποροῦν νά θεραπεύσουν αὐτοστιγμεί ὁποιαδήποτε ἀσθένεια, ἀκόμη καὶ ἀνιάτους ἀσθενεῖς ἢ εὐρισκόμενους στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου. Οἱ Θεῖοι Νόμοι ὅμως περιορίζουν τὴν ἐλεύθερη ἐκδήλωση τῶν ἐνεργειῶν τους, γιά τοὺς λόγους πού ἔχομε ἀναπτύξει στὰ προηγούμενα Κεφάλαια.

Οἱ ἐπεμβάσεις τους εἶναι ἀνεξήγητες γιά τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τίς ἐκλαμβάνουν σάν θαύματα. Ὅμως ἡ πραγματικὴ ἔννοια τοῦ θαύματος εἶναι κάτι πολὺ ὑψηλότερο, πού δέν ἐξηγεῖται ἀπὸ

τήν ανθρώπινη διάνοια, διότι όφείλεται στή Βούληση τοῦ Ἀνάρχου. Ἀντιθέτως, οἱ θεραπείες ἐκ μέρους τῶν Ἀοράτων Ἱατρῶν ἐξηγοῦνται ὡς πνευματικές ἐπεμβάσεις καί γι' αὐτό δέν ἀποτελοῦν κατ' οὐσίαν θαύματα.

Οἱ πνευματικές θεραπείες ἐξαρτῶνται ἀπό πολλούς παράγοντες, κυριώτερος τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πίστη τοῦ ἀσθενοῦς, διότι αὐτή ἀποτελεῖ τήν γέφυρα μεταξύ Οὐρανοῦ καί Γῆς. Συντελοῦν ἐπίσης ἀποφασιστικά ἡ ὑπομονή, ἡ ἐλπίδα, ἡ καρτερικότητα καί ἡ αἰσιοδοξία, διότι μέσω αὐτῶν σχηματίζεται ἐντός τοῦ ἀσθενοῦς τό κατάλληλο πνευματικό ὑπόβαθρο γιά τήν ὑποδοχή τῆς θεραπευτικῆς ἀκτινοβολίας. Ὅταν ὅμως ὁ ὀργανισμός του δέν μπορεῖ νά ἀνθέξει τήν ἔνταση τῆς ἀκτινοβολίας, τότε ἡ θεραπεία πραγματοποιεῖται μέ δόσεις.

Ἐκτός τῶν θεραπειῶν, οἱ Ἀόρατοι Ἱατροί μεταδίδουν διά τῆς πνευματιστικῆς ὁδοῦ καί τίς διδασκαλίες των, καθῶς καί ὑποδείξεις τόσο γιά τήν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν ὅσο καί τήν χρησιμοποίηση ἀπλουστερῶν φαρμάκων, ἀπό ἀπλές φυσικές οὐσίες, τά ὁποῖα εἶναι πολύ πιό ἀποτελεσματικά ἀπό τά πολυσύνθετα χημικά παρασκευάσματα*.

Ὁ Ἱατρικός Τομέας φωτίζει καί τούς γήινους ἱατρούς, ὥστε νά ἀνταποκρίνονται στά ἱερά τους καθήκοντα. Ἐπειδή ὅμως ἀρκετοί ἐξ αὐτῶν ἀπώλεσαν τήν πίστη τους πρὸς τήν Θεότητα, ὁ Πνευματικός Κόσμος ἐστράφη πρὸς τήν ἐνίσχυση τῶν θεραπευτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν στό ἐνεργητικό τους ἐντυπωσιακές ἐπιτυχίες, ἀνεξήγητες ἀπό τήν ἐπιστήμη. Ὅμως καί ἐκεῖ, ἀπό ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, εἰσχώρησαν τό συμφέρον, ἡ ἐκμετάλλευση καί ἡ ἀπάτη. Ἐτοι ἡ σημερινή γενική κατάσταση στόν ἱατρικό χῶρο ἐμφανίζεται γεμάτη συγχύσεις καί ἀντιφάσεις.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος δέν θά ἀφήσει νά διατηρηθῆ ἐπί μακρόν αὐτή ἡ κατάσταση, ἀλλά διά μᾶς νέας δυναμικῆς καί ἀποφασιστικῆς ἐπεμβάσεως, σέ εὐρεῖα κλίμακα, θά ἐπαναφέρει τήν ὁμαλότητα στήν ἱατρική ἐπιστήμη, ἀπό ὅλες τίς πλευρές της.

Ὁ Ἱατρικός Τομέας ὁλοκληρώνει, σέ γενικές γραμμές, τόν θεῖο φωτισμό τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς τήν Ἀνθρωπότητα. (Σχῆμα 7).

* Στόν Πνευματιστικό Ὅμιλο Ἀθηνῶν «Τό Θεῖον Φῶς» λειτούργησε καί Κλάδος θεραπειῶν, ἀπό τό ἔτος 1970 μέχρι τήν ἀνάκληση τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γ. Πιζάνη (16/3/1979), ὑπό τήν καθοδήγηση τοῦ Ἱπποκράτους. Κατά τό διάστημα τοῦτο ἐπραγματοποιήθησαν πολλές θεραπείες, εἴτε διά τῆς παροχῆς ὀδηγιῶν πρὸς τούς ἀσθενεῖς, εἴτε δι' ἀμέσων ἐπεμβάσεων. Ἐδόθησαν ἐπίσης πλείστες διδασκαλίες ἱατρικοῦ περιεχομένου, ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀπό τόν Ἱπποκράτη καί ἄλλους Οὐρανίους Διδασκάλους, ὅπου ἐξηγοῦνται πολλές λεπτομέρειες σχετικές μέ τίς ἀσθένειες, τά φάρμακα, τούς τρόπους θεραπείας, τά καθήκοντα καί τήν δεοντολογία τῶν ἱατρῶν κ.λπ. Αὐτές ἔχουν δημοσιευθεῖ σέ δύο τόμους μέ τόν τίτλο: «Ἱπποκράτης. Πνευματική Ἱατρική».

«Όταν, ἀδελφοί μου, δέν ὑπάρχει κάτι τό ἰδιαίτερον δι' ἐσᾶς, ἐμφανίζομαι ἐγώ, ὡς ὁ ἐπί κεφαλῆς, διά νά δώσω ὁδηγίας. Όταν ὁμως ἔχετε τόν θεράποντα Ἰατρόν σας (ἐννοῶ Ἀόρατον), θά ἐμφανίζονται οὗτοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄνω τῶν 150. Εἶναι οἱ σπουδαιότεροι, ἀλλά συνάμα καί οἱ ἀνθρωπινώτεροι.

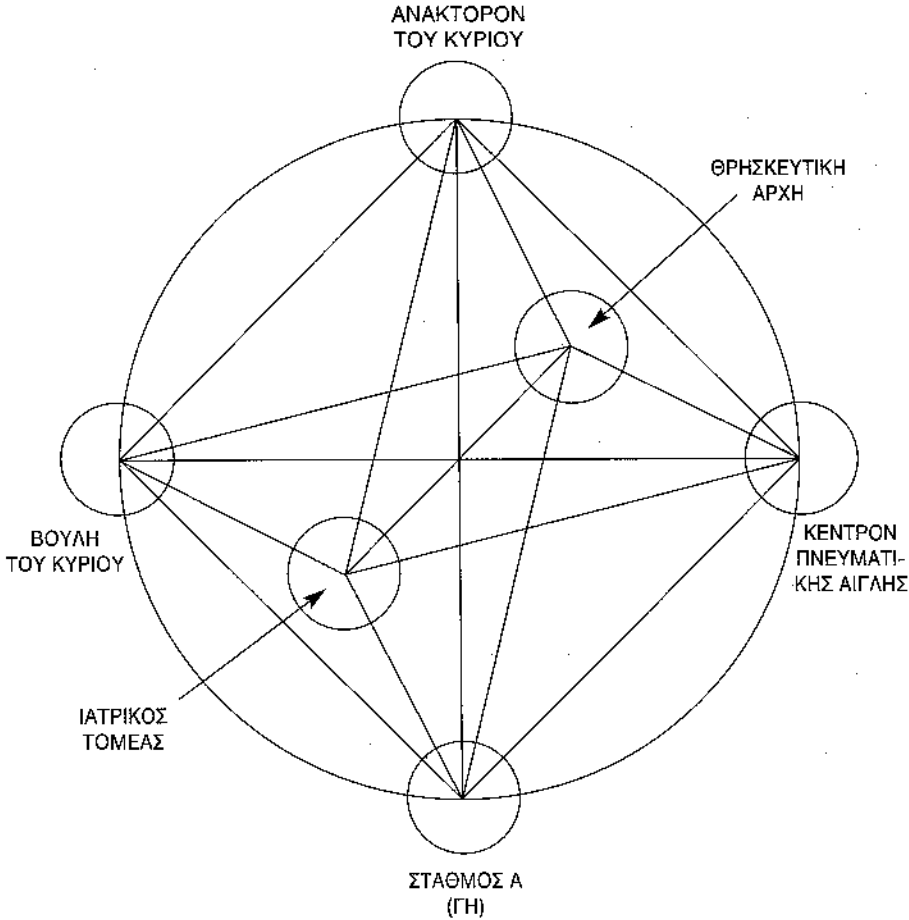
Υπάρχουν Ἀόρατοι ἰατροί, οἱ ὁποῖοι ἐν τῇ Γῆ ἦσαν, ναί μέν καλοί ὡς ἐπιστήμονες, οὐχί ὁμως ὡς ἀνθρωποι. Αὐτούς τούς ἀποκλείομεν, ἐάν δέν ἐπανέλθουν εἰς τήν Γῆν, διά νά ἐξιλεωθοῦν.

Θά ἐξηγήσω καί κάτι ἄλλο. Πολλάς φορές ὁ ἀνθρωπος βλέπει εἰς τό ὄνειρόν του, ὅτι τήν ἀσθένειάν του ἐθεράπευσεν εἰς ἅγιος, ὡς λέτε σεις. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διατί οἱ ἅγιοι δέν λαμβάνουν μέρος εἰς τάς ἰάσεις, πλὴν βεβαίως τῶν Ἰατρῶν ἁγίων; Διότι οἱ Ἰατροί μας, ὅταν θεραπεύουν, δέν δύναται ὁ Πονηρός νά ἀποστείλῃ ἰδικούς του Ἰατρούς διά νά ἐμπλέξῃ τήν κατάστασιν. Συμβαίνει πολλάκις εἰς ἅγιος νά εἶπῃ εἰς τόν ἀσθενῆ ὅτι τόν ἐθεράπευσεν, καί ὁ ἀσθενής νά ἀποθάνῃ. Ἰδού ἡ περίπτωσις. Ἀλλά τοιαῦται περιπτώσεις δέν ἀνακοινοῦνται εἰς τόν λαόν, παρά μόνον, ἐάν ὁ ἀσθενής ἰαθῇ.

Ἐνῶ ἡ Ἀδελφότης τῶν Ἀοράτων Ἰατρῶν ἔχει ἄλλην ἀποστολήν. Εἶναι παντοδύναμος καί ἀσκει ἐπιστημονικῆν ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον ἔχει μεθ' ἐαυτῆς τήν Ἰσχύν τοῦ Κυρίου.» (ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, 11-1-1971).

«Εἶναι τεραστία ἡ εὐθύνη τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἔναντι τῶν πιστῶν. Οἱ ἰατροί σας ἀναλαμβάνουν εὐθύνas αἱ ὁποῖαι συχνάκις ἀποβαίνονν μάταιαι. Καί ἐρωτῶ: Διατί ἀναλαμβάνουν τοιαύτας εὐθύνas; Εἶναι τόσον πεπεισμένοι εἰς τάς ἰατρικάς των γνώσεις, διά νά ἐκφέρουν τοιαύτην ἀναπόδεικτον ἀπόδειξιν; Ὁ Πνευματικός Κόσμος τῶν Ἰατρῶν δέν ἔχει τήν ἄδειαν τοῦ Κυρίου, προτοῦ συμβουλευθῆ Αὐτόν, νά δώσῃ τοιαύτην ὑπόσχεσιν. Διά τοῦτο ὁμιλοῦμεν περί "ἰάσεων".

Μεταξύ ὑμῶν ὑπάρχουν πιστοί τούς ὁποίους δυνάμεθα νά θεραπεύσωμεν ἄμεσα, διότι δέν ἔχουν οὐδέν τό σφαλερόν εἰς τήν ἀθάνατον ταυτότητά των. Καί τότε λέγουν οἱ ἀνθρωποι ὅτι ἐθαυματοουργήσαμεν! Αἱ περιπτώσεις αὗται δυνατόν νά ἀναφέρονται εἰς πρόσωπα τά ὁποῖα δέν θεραπεύονται, ἦτοι εἶναι ἀνίατοι. Ἀντιθέτως, ὑπάρχουν καί ἄλλα πρόσωπα, τά ὁποῖα πάσχουν ἀπό μικράν τινά ἀδιαθεσίαν. Εἰς αὐτά δυνατόν νά ἐπεκταθῇ ἐπί πολύ ἡ ἴασίς των. Διατί; Διότι ὑπάρχει καί ὁ ἄλλος λόγος, τῆς ταυτότητός των. Τά θέματα ταῦτα εἶναι τόσα, ὥστε θά ἦτο καλλίτερον νά μή μακρολογῶ.» (ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, 29-3-1971).

ΣΧΗΜΑ 7. 'Ο συνολικός Ούρανιος Φωτισμός προς τήν 'Ανθρωπότητα.

«Εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον ὑπάρχουν πολλοί καί ποικίλοι ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἐάν ἐνετάχθωσαν εἰς τήν πλάστιγγα τοῦ Καλοῦ, φυσικόν εἶναι νά ἔχουν θέσιν κατάλληλον πρὸς τήν κλίσιν των καί νά φωτίζονται συνεχῶς ἀπό τάς Ἀρχάς μας.

Οἱ τοιοῦτον εἶδους ἐπιστήμονες, ἐάν ἦσαν ἰατροί, ἀσχολοῦνται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μέ τό ἀστρικόν σῶμα τῶν ὄντοτήτων. Μελετοῦν τά μυστήρια τοῦ κάθε ἀτόμου, ἀπό τήν πλευράν τῆς ἀστρικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως καί ἀφοῦ εἰδικευθοῦν, δι' ἀδείας κατέρχονται ὡς Πνεύματα εἰς τήν Γῆν καί ἀσκοῦνται ἐπί τῶν γηίνων σωμάτων καί τοῦτο γίνεται, διὰ νά

ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς πίστεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου...

Εἰς τὸν παθολογικὸν τομέα, τὰ Πνεύματα πολλάκις δύνανται νὰ παρασκευάσουν φάρμακα κατάλληλα διὰ τὴν σωματικὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενούντων. Τὰ φάρμακα ταῦτα εἶναι ἄλλα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας προσέρχονται εἰς χεῖρας τῶν θεραπόντων ἰατρῶν μέ τὸ σύστημα τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς ταχύτητος, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται ἡ προσκόμισις, ἀλλὰ παραμένουν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀποσυνθέσεώς των, ὥστε νὰ εἶναι ἀόρατα. Ὁ ἀσθενὴς ὅμως, λαμβάνων τὸ ἀόρατον φάρμακον, αἰσθάνεται τὴν ὕλην του, διότι ἐντὸς του γίνεται ἡ σύνθεσις τοῦ φαρμάκου.

Ἐάν ἐρευνήσῃ ἡ ἐπιστήμη μέ τὴν ἀπιστίαν της καὶ ἐάν κατορθώσῃ τι, θὰ εἶναι πρὸς ἔπαινόν της. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἄπιστοι οὐδέποτε κατόρθωσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἀνθρωπότητα.» (ΦΑΡΑΧ, 25-10-1966).

18. Τὸ Βιβλίον τοῦ Οὐρανοῦ

Τὸ Βιβλίον τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἓνας εἰδικὸς χῶρος, ὅπου καταγράφονται αὐτομάτως ὅλα ὅσα συμβαίνουν σέ ὁλόκληρο τὸ Σύμπαν.

Γιὰ νὰ δώσουμε μιὰ γήινη εἰκόνα, παρομοιάζουμε τὸ Βιβλίον αὐτὸ μέ ἓνα παν-συμπαντικὸ «βίντεο», ὅπου συνεχῶς «βιντεοσκοποῦνται» ὅλες οἱ κινήσεις ὄλων τῶν ὄντων καὶ ὄλων τῶν στοιχείων τοῦ Σύμπαντος. Οἱ εἰκόνες εἶναι ζωντανές, δηλαδή ὑπάρχει κίνηση, χρῶμα καὶ φωνή, ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι πού βλέπουν τίς εἰκόνες αὐτές νὰ λαμβάνουν γνῶσιν τῶν πάντων.

Ὅταν μιὰ ὑψηλὴ Ὀντότητα θελήσῃ νὰ μάθῃ κάτι ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἀναιρέχει στὸ Βιβλίον αὐτὸ καὶ βλέπει σάν σέ βίντεο ὅσα τὴν ἐνδιαφέρουν. Οἱ ἀπλές ψυχές δέν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ τὸ πλησιάσουν, οὔτε νὰ ὑποκλέψουν ὅ,τι φυλάσσεται ἐκεῖ.

Ἄλλη χρησιμότητα τοῦ Βιβλίου τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὅταν μιὰ ἀνακληθεῖσα ὄντοτητα δέν ἀναγνωρίζει τίς κακές πράξεις της κατὰ τὴν ἀπολογία της στὸ Κέντρο Λογοδοσίας, ἐπειδὴ ἐξακολουθεῖ νὰ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ καὶ ἀνυπότακτο πνεῦμα της, τότε τῆς παρουσιάζουν (σάν σέ βίντεο) τίς εἰκόνες τῆς γήινης ζωῆς της, ὅποτε ἀποστομῶνεται καὶ δέν μπορεῖ νὰ ἰσχυρίζεται πλέον ὅτι δέν διέπραξε αὐτὰ γιὰ τὰ ὅποια τὴν κατηγορεῖ ἡ συνείδησή της.

Μέ βάση τίς εἰκόνες αὐτοῦ τοῦ Βιβλίου γίνεται καὶ ἡ ἰσοζύγισι τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν πράξεων ἀπὸ τὰ Συμβούλια.

Τό Βιβλίό αυτό, λοιπόν, είναι τά **Άόρατα Άρχεΐα τοῦ Οὐρανοῦ**. Φύλακας τοῦ Βιβλίου καί ὑπεύθυνος γιά τήν ἀκριβή μετάδοση τῶν εἰκόνων πού ἐπιτρέπονται, εἶναι ὁ Εὐκλείδης.

Ἐκτός ἀπό τίς ὑψηλές Ὀντότητες τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, οἱ εἰκόνες τοῦ Βιβλίου μποροῦν νά μεταδοθοῦν στά ὄμματα ἐξελιγμένων μεσαζόντων. Δέν εἶναι εὐκολο νά λάβῃ γνῶσιν ὁ ὅποιοσδήποτε τοῦ περιεχομένου αὐτῶν τῶν Ἀρχείων, ἐάν δέν ἔχει τήν ἔγκριση τῆς Θεότητος.

Ἐκεῖνοι πού ἰσχυρίζονται ὅτι εἰσέδυσαν στά Ἀρχεΐα τοῦ Οὐρανοῦ διά τῆς ἰδικῆς τῶν πνευματικῆς δυνάμεως, δέν λέγουν παρά πράγματα τῆς φαντασίας τῶν. Ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχουν τά Ἀρχεΐα εἶναι σωστή, ἀλλά ἡ δῆθεν ἀποκάλυψη αὐτῶν ἀπό μερικούς εὐφάνταστους μύστες εἶναι λανθασμένη.

Μερικοί ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συνέλαβαν ἀπό τό Βιβλίό αὐτό τίς εἰκόνες τῆς καταστροφῆς τῆς Ἀτλαντίδος. Οἱ εἰκόνες αὐτές εἶναι τόσο τρομακτικές, ὥστε ὑπέθεσαν ὅτι πρόκειται γιά εἰκόνες τῆς Κολάσεως! Γ' αὐτό ἔδωσαν ἀνάλογες περιγραφές τῆς τιμωρίας τῶν ἁμαρτωλῶν στήν Κόλαση, μέσα σέ φλεγόμενο πῦρ καί τά τοιαῦτα. Δέν ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ εἰκόνες ἦσαν γήινες καί ὅτι ἡ τιμωρία στόν Οὐρανό εἶναι πνευματικῆς μορφῆς, διά τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως, χωρὶς νά συνδέεται μέ ὑλικές δοκιμασίες ἢ σωματικούς πόνους.

«Ὅλαι αἱ κινήσεις τοῦ Δημιουργικοῦ Σύμπαντος καταγράφονται εἰς τό Βιβλίον τοῦ Ἀοράτου Κόσμου.

Βεβαίως, ἡμεῖς αἱ ἀόρατοι καί ἄσαρκοι ὀντότητες, δέν μεταχειριζόμεθα ὑλικά μέσα, ὡς σεῖς. “Τότε”, θά ἐρωτήσετε, “τί εἶναι τό Ἀόρατον Βιβλίον ὅπου καταγράφονται τῶσαῦται κινήσεις τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων;”

Εἶναι εἰς νοῦς τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Δέν λέγω Πνεῦμα, ἀλλά νοῦς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖ ὅποιοδήποτε πνεῦμα θελήσῃ τοῦ Βασιλείου μας, εἰκόνας τῆς Δημιουργίας.

“Ὅταν λέγω “νοῦς”, οὗτος δέν παραβάλλεται μέ τόν ἀνθρώπινον: Εἶναι ἀνεξάρτητος, ὡς καθρέπτης τῶν ὄσων ἔλαβον χώραν ἀπό καταβολῆς τῶν κόσμων. Τά περαιτέρω δέν ἀντικατοπτρίζονται ἐντός τοῦ ἀοράτου τούτου βιβλίου, τό ὅποιον χρησιμοποιοῦν αἱ Ἀρχαί μας ὅταν θέλουν νά ἀνατρέξουν εἰς σημεῖα τινά, τά ὁποῖα δέν ἐγνώρισαν ἀλλ’ οὔτε ἠδύναντο νά ἐνθυμηθοῦν. Ἴδού, πῶς αὐτομάτως ἡ Οὐρανία ὀντότης δύναται νά γνωρίζῃ τά πάντα.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρωπος καί Εἰρήνη» 46η).

«Επειδή, φίλοι μου, εύρίσκομαι ως Ἐλεγκτής εἰς τό Βιβλίον τοῦ Οὐρανοῦ, συνεχῶς θά ἔχετε τήν παρέμβασίν μου, διά νά διευκρινίζω ἀπορίας σας καί ὅ,τι ἄλλο θά ἠθέλατε νά γνωρίσετε εἰς τό μεγάλο τοῦτο Κάτοπτρον τοῦ Οὐρανίου Θόλου, πού τό ὀνομάζω «Βιβλίον τοῦ Οὐρανοῦ».

Δηλαδή, κάθε εἰκόνα τῆς Γῆς σας καί τῶν μυριάδων ἀνθρώπων πού τήν κατοικοῦν, ὡς τάς μετακινήσεις καί κινήσεις σας, συλλαμβάνει ὁ μέγας οὗτος φακός καί τάς καταχωρεῖ εἰς τό Βιβλίον τοῦ Οὐρανοῦ. Αὐτά, βεβαίως, ἀπό ἐξωτερικῆς ἀπόψεως. Ὅσον ἀπό τῆς ἐσωτερικῆς σας, μετά ἐπισταμένην ἔρευναν τῶν Συμβουλίων τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς κάθε εἰκόνα δίδεται καί ἡ περιγραφή τῆς ἐσωτερικότητος τῶν πάντων. Ἄρα, εἰς τό Βιβλίον τοῦτο ὑπάρχουν, ὄχι μόνον εἰκόνες, ἀλλά καί χαρακτηῆρες μέ τήν ζωήν τοῦ παρελθόντος καί τοῦ παρόντος, ὥστε διά μέσου αὐτῶν νά γνωρίζουν ἀκόμη καί τήν μελλοντικήν ἐξέλιξιν αὐτῶν, πού ζητοῦν νά μάθουν ὅ,τιδήποτε ὑπέρ τῶν βημάτων των.

Βεβαίως, ὑπάρχουν καί ἐξαιρέσεις. Εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς μερικούς νά μανθάνουν τά μέλλοντα γενέσθαι, ὡς προσωπικαί ὀντότητες, ὅποτε δέν δίδω, παρά τάς παρακλήσεις των, εἰκόνας μελλοντικάς.» (ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, 21-5-1977).

19. Ἡ Τριαδική Θεότης

Ἡ Τριαδική Θεότης εύρίσκεται ὑπεράνω ὅλων. Αὐτή ἐποπτεύει καί κατευθύνει τά πάντα. Τήν ἀποτελοῦν ὁ **Πατήρ**, ὁ **Υἱός**, καί τό **Ἅγιον Πνεῦμα**.

Ἡ Τριαδική Θεότης συμβολίζεται μέ ἓνα τρίγωνο, τοῦ ὁποίου ἡ βάση εύρίσκεται πρὸς τά ἄνω, διότι αὐτή ἀντιπροσωπεύει τό πρῶτον Σκέλος, τόν Ἄναρχον, ὅστις εἶναι Ἄγνωστος. Τά ἄλλα δύο Σκέλη εἶναι ὀρατά ἐκ τῶν κάτω, διότι ἔχουν ὑπάρξει ὡς ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς.

Τά τρία Σκέλη δέν συνταυτίζονται ὡς ὑποστάσεις, ἀλλ' ἀποτελοῦν **Ἐν καί τό αὐτό ἐν Πνεύματι**, διότι τό Πνεῦμα τά διέπει ὡς συνδετικός δεσμός συνταυτίσεως τῶν θελήσεών τους.

Μερικῆς φορῆς ἐντός τοῦ τριγώνου τοποθετεῖται ὁ **Θεῖος Ὄφθαλμός**, ὁ ὅποιος συμβολίζει τό ὅτι ἡ Θεότης παρακολουθεῖ καί ἐποπτεύει τά πάντα. Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, τό τρίγωνο αὐτό συνδέεται μέ τήν ἔννοια τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ὀρθότερο εἶναι ἡ βάση του νά εύρίσκεται πρὸς τά ἄνω καί ὄχι πρὸς τά κάτω, ὅπως συνήθως ἀπεικονίζεται.

Ἡ τριαδικότητα τῆς Ὑπεριάτης Θεότητος ἦταν γνωστή στους μύστες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι τὴν ἀπεικόνισαν διὰ τοῦ συμβόλου **ΕΙ**, τοῦ εὐρισκομένου στό Μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Ἡ ἀποκωδικοποίηση τοῦ συμβόλου αὐτοῦ καὶ ἡ ἀριθμολογικὴ ἐρμηνεῖα του, σέ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἔννοια **ΘΕΟΣ**, ἀποδίδεται διὰ τῆς συνοπτικῆς ἐκφράσεως «μονάς ἐν τῇ τριάδι καὶ τριάς ἐν τῇ μονάδι»*.

«Ἡ Τριαδικὴ Θεότης ἐνεργεῖ μὲ δυνάμεις χωριστάς τοῦ ἐνός σκέλους ἀπὸ τοῦ ἄλλου, πάντα ὅμως ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὁμοιομορφίας, ὥστε νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐνεργείας των τὸ ἀδιαίρετον τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἡ κλίμαξ τῆς Τριαδικῆς Θεότητος εἶναι: **ΘΕΟΣ, ΥΙΟΣ καὶ ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**.

Ἡ δέησις μεταδίδεται εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μεταφέρεται ὑπ' Αὐτοῦ εἰς τὸν Κύριον, ὅστις κρίνει καὶ ἀποφασίζει τῇ Βουλῇσι τοῦ Πατρὸς Του. Αἱ δυνάμεις τῶν δύο σκελῶν τῆς Τριαδικῆς Θεότητος πηγάζουν ἀπὸ τὰς ἀτελεντήτους δυνάμεις τοῦ τρίτου σκέλους. Ἄρα καὶ αἱ τρεῖς Δυνάμεις μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Πηγὴν ἔχουν. Τοῦτο δέ σημαίνει ὅτι ἡ Τριαδικὴ Θεότης εἶναι ἀδιαίρετος.» (ΦΑΡΑΧ, 19-7-1962).

«Ποτέ μὴ ζητεῖτε ἐν τῷ γηίνῳ Κόσμῳ τὸ ἀπόλυτον. Τοῦτο εἶναι καὶ μία ἄλλη εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου κατέχει τὸ Ἀπόλυτον. Διότι τότε θά εἴμεθα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀπολύτου, χωρὶς προσωπικότητα. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχει προσωπικότης τῆς κάθε Ὀντότητος, ἀποκλείεται τὸ Ἀπόλυτον εἰς ὄλους τοὺς Ἀρχηγούς, ἀκόμη καὶ Ἀστέρως τοῦ Κυρίου.

Δυνατὸν νὰ μοῦ εἴπητε: Ἡ Τριαδικὴ Θεότης δέν εἶναι καὶ Ἀπόλυτον; Ὅχι! Ἡ Τριαδικὴ Θεότης εἶναι «Ἐν καὶ τὸ Αὐτὸ ἐν Πνεύματι». Εἶδ' ἄλλως εἰς τὰς προσευχὰς σας δέν θά ἀνεφέρεσθε ἰδιαίτερος εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ἢ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἢ καὶ τὸν Πατέρα Πάντων Θεόν.» (ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, 28-4-1977).

* Βλ. Δημ. Μακρυγιάννη: «Ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ στὴν προσωκρατικὴ φιλοσοφία», ἐκδόσεις «Γεωργιάδης», Ἀθῆναι 2000, σελ. 36.

20. Ὁ Ἄναρχος ἢ Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων

Πρό τῆς δημιουργίας τῶν πάντων δέν ὑφίστατο τίποτε ἄλλο, παρά μόνον μία ἀκαθόριστος ἐνέργεια ἐντός τῆς Ἀνυπαρξίας. Ἡ ἐνέργεια αὐτή ἀπετέλεσε τήν ἀρχή τῆς Δημιουργίας· διά τοῦτο ἡ ἀκριβέστερη ὀνομασία τῆς εἶναι **Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων (ΑΑΑ)**.

Πλησιέστερη ἐννοιολογικά εἶναι καί ἡ ὀνομασία **Ἄναρχος**, πού σημαίνει «ὁ μή ἔχων ἀρχήν»· ἐπομένως δέν ἔχει οὔτε τέλος.

Ἐπειδή ὁ Ἄναρχος ἐδημιούργησε τά πάντα ἐκ τοῦ μηδενός, διά τοῦτο ἀποκαλεῖται **Δημιουργός καί Πατήρ** τῶν πάντων.

Ὅλες αὐτές οἱ ἐπωνυμίες δέν προσδιορίζουν τήν οὐσία, ἀλλά ἀποτελοῦν χαρακτηρισμούς ἰδιοτήτων. Κάθε ὄνομα συνεπάγεται περιορισμόν σέ συγκεκριμένη ἔννοια, ἐνῶ ἡ Ἄγνωστος Ἀρχή Ἀπάντων δέν περιορίζεται ἀπό τίποτε. Ἡ ὀνομασία **Θεός**, ἀπό τήν ἀποψη τοῦ Ἐνός Ὑπεράτου Ὄντος, δίδεται γιά νά καθίσταται ἀντιληπτή ἡ ὑπαρξή του διά τοῦ λόγου, διότι ὁ Ἄναρχος δέν εἶναι Ὄν, οὔτε Πνεῦμα, ἀλλά κάτι τό ἀσύλληπτο ἀπό τήν ἀνθρώπινη διάνοια.

Στόν Πνευματικό Κόσμο οὐδεὶς βλέπει ποτέ τόν Ἄναρχον, οὔτε ὁ Υἱός, ὅστις ὅμως μπορεῖ νά συνομιλεῖ μετ' Αὐτοῦ, ἀνταλλάσσων σκέψεις ἐπί ζητημάτων τῆς Δημιουργίας. Ὁ Υἱός καί οἱ λοιποὶ Ἀρχηγοὶ τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου συλλαμβάνουν τίς Θελήσεις τοῦ Ἀνάρχου διά τῆς ἀνεπτυγμένης διαισθήσεώς των.

Ὁ Ἄναρχος εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς **Ἀγάπης**.

Ἡ ψυχή κάθε ἐμβίου ὄντος ἀποτελεῖ μία ἀπειροελάχιστη ἀκτίνα ἐκ τῆς οὐσίας του. Ἡ παρουσία Του εἶναι διάχυτη σέ ὀλόκληρο τό Σύμπαν, μέσω τῆς πνοῆς Του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν **ψυχή τοῦ παντός**. Διά τοῦτο λέγεται ὅτι εἶναι **πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρῶν**.

Ἐνα πρόβλημα πού συζητεῖται συχνά, εἶναι ἡ προέλευση τοῦ Κακοῦ. Μερικοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι τόσο τά καλά ὅσο καί τά κακά προέρχονται ἀπό τήν ἴδια πηγὴ, τόν Θεόν. Τοῦτο, φυσικά, δέν εἶναι ἀληθές, διότι ὁ Ἄναρχος δέν μπορεῖ οὔτε κατὰ διάνοια νά εἶναι αἴτιος τῶν κακῶν.

Ἐφ' ὅσον, ὅμως, ἡ Ἀρχή τῶν πάντων εἶναι μία καί μοναδική, πού ὀφείλονται τά κακά;

Ἡ ἐξήγηση δίδεται ἀπό τό διάγραμμα τῆς σελ. 234. Ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἀνάρχου διαχωρίζεται ἰσοδύναμα πρὸς τίς δύο Παρατάξεις, τῶν Ἀγαθῶν καί τῶν Πονηρῶν Πνευμάτων. Ἀρχικῶς ἡ ἐνέργεια αὐτή εἶναι **Λευκό Φῶς**, διότι οὐδεμία ἄλλη ἀντίθετη ἰδιότητα μπορεῖ νά ἐνυπάρχει στή φύση του. Διά τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῆς τῆς ἐνεργείας οἱ δύο Παρατάξεις ἀποστέλλουν στή Γῆ τίς ἰδικές τους ἐνεργείες, μέ τήν διαφορὰ

ὅτι ἡ μὲν πρώτη διατηρεῖ τὸ φῶς ἀναλλοίωτο, ἐνῶ ἡ δεύτερη τὸ νοθεύει μετατρέποντάς το εἰς μέλαν φῶς. Ἐπομένως ὄλα τὰ κακὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν Παράταξη τῶν Πονηρῶν Πνευμάτων καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Ἄναρχον.

«Λέγοντες "ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ", τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Θεός δέν ἔχει τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τινές ἠθέλησαν νά Τοῦ δώσουν διά νά γίνῃ πλέον προσιτός εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεός, ἦτοι ὁ Δημιουργός τῶν πάντων, εὐρίσκεται πανταχοῦ παρῶν, δηλαδή πληροῖ ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν. Ἄρα εἶναι διάπειρος Δύναμις (Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων), ἀνεξιχνίαστος, ἀναλύωτος* καὶ ὄλως Ἀγάπη πρὸς τὰ δημιουργήματά Του.

Τοὺς Νόμους Του ἐθέσπισεν εἰς ἄδηλον χρόνον, προτοῦ ἀρχίσει τὸ μέγα ἔργον τῆς Δημιουργίας Του. Δέν εἶναι ὄρατός ἐξ οὐδενός πνεύματος τελειοτάτου καὶ ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον ἡ ἀντίληψις τοῦ ἀνθρώπου, ὅσονδήποτε εἶναι μορφωμένος, νά συλλάβῃ τὴν εἰκόνα Του, ἡ ὁποία εἶναι διάχυτος εἰς τοὺς παλλομένους κραδασμούς τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν συνειδήσιν.

Δύνασθε σεῖς, ἀδελφοί μου, νά μοῦ δείξετε τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγάπης; Ὅχι, βεβαίως. Αὐτὴ, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, τὸν Ὅποιον κατὰ βάθος ἀγνοοῦν πάντες, διότι δέν συνειδητοποιήσαν τὸ ἔργον καὶ τὸν σκοπὸν Αὐτοῦ.» (ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ, 22-2-1976).

«Ὁ Θεός, τὸν ὅποιον ὄλοι σας ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ τὸν καλεῖτε μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας σας, δέν εἶναι ὡς τὰ σημερινά σας ρομπότ. Εἶναι κάτι, πού δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξιχνιάσετε, μέ ὄλας τὰς δυνάμεις σας, πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς. Καὶ ἐπειδὴ δέν εἶναι ὄρατός, ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν, σεῖς οἱ ὅποιοι εἰσθε ὄρατοί εἰς τὰ ὄμματα τῶν συνανθρώπων σας καὶ ὑπερέχετε εἰς ἀποκτηθείσας γνώσεις τῆς γηίνου ζωῆς, δικαιοματικῶς νά θεωρῆσθε μικροὶ θεοί! Πλέον ἀλαζονικὴ καὶ κακόβουλος σκέψις δέν ὑφίσταται!» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 24-5-1975).

«Ἐκ τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, μόνον τὸ ἔν Σκέλος Τῆς, ἦτοι ὁ Ἄναρχος, εἶναι Ἀπρόσωπος. Δέν ἀναλύεται, δέν προσδιορίζεται, δέν προσωποποιεῖται! Καὶ ὄμως, τὸ Πρόσωπόν Του κατοπτρίζεται εἰς τὸν Χριστόν, ἐάν θέλετε νά ἴδητε τὸ Πρόσωπον Αὐτοῦ. Ἐπιθυμοῦντες ὄμως νά Τὸν συναντήσετε, θά Τὸν εὔρετε ἐντός σας, ἐάν κατορθώσετε νά ὑπερπηθήσετε τὰ προσκόμματα τῶν παθῶν σας.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 8-5-1970).

* Ἡ λέξη «ἀναλύωτος» σημαίνει «ὄ μὴ ἀναλύομενος».

21. Ἰησοῦς Χριστός

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τὸ δεύτερο Σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Ἔχει τὴν ὀνομασία **Συνάναρχος**, διότι μετὰ τὸ πέρας τῆς Δημιουργίας, ὅταν ὁ Ἄναρχος ἀνεπαύθη, ἀνέλαβε τὴν διοίκηση τοῦ Σύμπαντος, ὡς ὁ **Μονογενὴς Υἱός** τοῦ Πατρὸς του. Εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, τοῦ ὁποίου ὅλες οἱ ὀντότητες εἶναι ἀπόλυτα ἀφοσιωμένες εἰς Αὐτόν. Διὰ τοῦτο λέγεται καὶ **Κύριος**.

Ἡ Δημιουργία τοῦ Ἀνάρχου ἔλαβε χώραν διὰ μέσου τοῦ Υἱοῦ, ὁ ὁποῖος οὕτω καθίσταται ὁ φορέας τοῦ Λόγου, ἐφ' ὅσον ὁ Ἄναρχος διὰ τοῦ Λόγου ἐδημιούργησε τὰ πάντα. Ἄρα ἡ ἔννοια **Λόγος = Θεός** ἀνήκει εἰς τὸν Ἄναρχον, ὁ δὲ Υἱός, ὡς ὁ πρωταρχικὸς φορέας τοῦ Λόγου, ἀποκαλεῖται ἐπίσης **Λόγος**.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δίδει τίς ἀπαραίτητες κατευθύνσεις σέ ὅλους τοὺς τομεῖς. Τίποτε δὲν λαμβάνει χώραν χωρὶς τὴν ἄδειά του. Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν σημαίνει αὐταρχικὴ διακυβέρνηση, ἀλλὰ πλήρως ἀξιοκρατικὴ ὀργάνωση τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου. Ὁ Κύριος διευθετεῖ τὰ πάντα, μέχρι τὴν τελευταία λεπτομέρεια, βάσει τῶν αἰωνίων Θείων Νόμων, διότι μόνον αὐτός γνωρίζει τὴν οὐσία τῶν πάντων.

Παρά τὸ μέγιστο Ἀξίωμα του ὁ Χριστός δὲν διαχωρίζει τὴν θέση του καὶ θεωρεῖ ὅλους ὡς ἀδελφούς Του. Φροντίζει καὶ μεριμνᾷ γιὰ ὅλα τὰ ὄντα τοῦ Σύμπαντος. Τὸ ἐνδιαφέρον του στρέφεται ἰδιαίτερα πρὸς τὸ Θησαυροφυλάκιο τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν Γῆ ἢ Σταθμόν Α, ὅπου ἐκπαιδεύονται οἱ ἀδάμαντες τῆς Δημιουργίας, οἱ ἀνθρώπινες ὀντότητες. Ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος στοὺς ἀνθρώπους δυσχεραίνει κατὰ πολὺ τὸ ἔργο του, διότι δὲν θέλει νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἐξαναγκαστικὴ μεταστροφή τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ καλὸ.

Ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ στὴ Γῆ ἀνοίξε νέα ἐποχὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὥστε ἡ Ἱστορία νὰ διαιρεθῆ στὶς περιόδους «πρὸ Χριστοῦ» καὶ «μετὰ Χριστόν». Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μιά χρονολογικὴ ρύθμιση, ἀλλὰ καθορίζει τὴν μετάβαση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὴν ἄγνοια πρὸς τὴν ἀλήθεια.

Πρὸ τῆς ἐμφάνισσος τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ μύστες πού ἐγνώριζαν ὅτι ἡ Ἀνωτάτη Ὀντότης τοῦ Οὐρανοῦ ἐπρόκειτο νὰ κατέλθῃ στὴ Γῆ καὶ νὰ θυσιασθῆ γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν οἱ μύστες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν πολὺ περισσότερες μυστηριακὰς ἀλήθειες, ἀπὸ ὅσες ἔχουν διασωθεῖ στὰ γραπτὰ κείμενα. Διὰ τοῦτο ἡ διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος στὸν ἑλληνικὸ χῶρο.

Ἡ Θουσία τοῦ Κυρίου θεμελίωσε τήν διδασκαλία του σέ ἀκλόνητες βάσεις, ἐπάνω στίς ὁποῖες ἐκτίσθησαν ἀργότερα οἱ χάρτινοι πύργοι τῶν δογματικῶν συστημάτων. Αὐτοί πρόκειται νά καταρρεύσουν, γιά νά ἀποκατασταθῆ ἡ πραγματική διδασκαλία τοῦ Κυρίου.

Σήμερα κυκλοφοροῦν διάφορα βιβλία περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου οἱ συγγραφεῖς των λέγουν τά πιό ἀντιπατικά πράγματα. Ὁ κάθε ἕνας ὑποστηρίζει τίς ἀπόψεις πού θεωρεῖ σάν σωστές, χωρίς νά τίς τεκμηριώνει ἀπόλυτα. Ὅλα αὐτά δείχνουν ὅτι ὁ Χριστός ἐξακολουθεῖ νά εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Κατά Λουκᾶν 2,34), διότι τόσον οἱ ὑποστηρικτές ὅσον καί οἱ ἀντίπαλοί του, διατυπώνουν ἀπόψεις καί κρίσεις πολύ διαφοροτικές μεταξύ των, θετικές ἢ ἀρνητικές, ὀρθές ἢ λανθασμένες, πραγματικές ἢ φανταστικές, ἀντικειμενικές ἢ συκοφαντικές, χωρίς νά ξεκαθαρίζουν κατά βάθος τήν οὐσιαστική ὑπόσταση τῆς προσωπικότητός Του. Ὅμως, διά μέσου τῆς ἐκφράσεως αὐτῶν τῶν ἀπόψεων ἀποκαλύπτεται ἡ καλή ἢ κακή ἐσωτερική ποιότητα τῶν ὑποστηρικτῶν τους.

Ὅσα καί νά γραφοῦν περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν θά εἶναι ἀρκετά γιά νά καλύψουν ἕνα μικρό ἔστω μέρος τοῦ θέματος. Διά τοῦτο ἀρκούμεθα στή φράση ἐνός Οὐρανίου Διδασκάλου, ὅτι ἐάν οἱ ἄνθρωποι ἐγνώριζαν τί ὀφείλουν στόν Ἰησοῦν Χριστόν, θά ἐγίνοντο ὅλοι εὐσεβέστατοι, ἀπό εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Μέγαν εὐεργέτην τῶν ὄντοτήτων τους.

«Ὁ Κύριος δέν ἦλθεν εἰς τόν γήινον Κόσμον ὡς Θεός, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος. Ἀπεσταλμένος, βεβαίως, ἀπό τόν Πατέρα Δημιουργόν τῶν Πάντων. Καί ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος, δέν ἦτο γνωστός, παρά εἰς ἐλαχίστους, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 30 ἐτῶν, διά νά ἀναλάβῃ τά ἱερά του καθήκοντα, ὡς ἄνθρωπος, βεβαίως, πού ἐλάμβανε ὁδηγία ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα. Καί τοῦτο, διά τῆς διαισθήσεώς Του! Ἄρα, ἐγνώριζε κάλλιστα τί Τόν ἀνέμενε εἰς τήν ὀλιγοχρόνιον πορεία τῆς ζωῆς Του.

Αἱ Διδασκαλῖαι Του ἦσαν ἀπλαῖ, μεσταί ὁμως ἀπό νοήματα, τά ὁποῖα ἠδύναντο νά ἐννοήσουν καί οἱ πλέον σοφοί τῆς ἐποχῆς του. Διά τῶν παραβολῶν Του ἐνίσχυε τήν Πίστιν πρὸς τόν Θεόν, τήν ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον, καί τό δίκαιον πρὸς τόν ἀδικηθέντα. Αἱ ρήσεις Του ἦσαν ὀρθαί, ἀφθαστοι. Ἀπέκτησε τήν ἀγάπην πάντοτε τῶν ἀπλοϊκῶν, τῶν ἀσθενούντων καί τῶν ἀδικημένων. Δέν ἦτο μόνον Ἰατρός τοῦ σώματος, ἀλλά καί τῆς ψυχῆς των. Καί ὅταν ἀνέφερον «ψυχήν», δέν ἐννοῶ αὐτήν καθ' ἑαυτήν, ἀλλά τό πνεῦμα, τό ὁποῖον εἶναι ἀρρήτως συνδεδεμένον μετά τῆς ψυχῆς. Ἐντός μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἠγάπησεν ὅλους τοὺς περιστοιχίζοντας Αὐτόν, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἐπίστευσαν εἰς τās θεϊκάς Του δυνάμεις...» (ΦΑΡΑΧ, 24.4-1975).

22. Ἅγιον Πνεῦμα

Εἶναι γνωστόν ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀποτελεῖ τὸ τρίτον Σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Ἐκεῖνο ὅμως πού δέν γνωρίζει ἡ Δογματική εἶναι ὅτι ὁ φορέας τοῦ Πνεύματος ὑπῆρξε ὑψηλή Ὀντότητα τοῦ Οὐρανοῦ ἐνσαρκωθεῖσα στή Γῆ, καί συγκεκριμένα στό παλαιό Δελχί τῶν Ἰνδιῶν πρὸ 25.000 ἐτῶν, μέ τήν ὀνομασία **Φαράχ**. Πολύ ἀργότερα ἐπανῆλθε γιά δεύτερη φορά ὡς ὁ προφήτης **Ἐνὼχ** τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης*.

Ὡς Φαράχ κατέλειπε διδασκαλίαν ὑψηλοῦ περιεχομένου πρὸς τοὺς μαθητάς του, ἀπό τήν ὁποία ἐπωφελήθησαν οἱ μεταγενέστεροι, χωρίς νά τόν ἀναφέρουν. Ὡς Ἐνὼχ ἐπίσης ἄφησε κείμενα γραμμένα στήν ἀρχαία αἰγυπτιακή γλῶσσα, τά ὁποῖα ἀπωλέσθησαν καί κάποτε θά εὑρεθοῦν. Τό ἔργο πού κυκλοφορεῖ μέ τήν ὀνομασία «Τό βιβλίον τοῦ Ἐνὼχ» ἀποτελεῖ παρωδιαν τοῦ πραγματικοῦ ἔργου του.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα ὡς Σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος εἶναι Ἀπρόσωπον. Ὡς Ἄρχων Φαράχ ὅμως ἔχει συγκεκριμένη προσωπικότητα, ὅπως καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ διάκριση αὐτή ἐξηγεῖται στό δεύτερο ἀπό τά κατωτέρω παρατιθέμενα κείμενα.

Στίς ἐπικοινωνίες του μέ τοὺς ἀνθρώπους χρησιμοποιεῖ συνήθως τὸ ὄνομα Φαράχ, σπανιότερα δέ τήν ὀνομασία Ἄρχων Φαράχ. Ἡ ὀνομασία Ἅγιον Πνεῦμα χρησιμοποιεῖται ὅταν πρόκειται γιά ἐπίσημες ἀνακοινώσεις, προερχόμενες ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

Σέ ἀρκετά πνευματιστικά κέντρα ὅπου ἔδωσε παλαιότερα διδασκαλίες μέ τὸ ὄνομα Φαράχ, ἐνεφανίσθη κατόπιν τὸ Πονηρό Πνεῦμα καί ἔδωσε τίς ἰδικές του νοθευμένες διδασκαλίες, χρησιμοποιώντας τήν πλαστή ταυτότητα τοῦ ὀνόματος «Φαράχ». Ἐπομένως ἀπό τά κείμενα πού φέρουν τήν ὑπογραφή αὐτή, ἄλλα εἶναι ὀρθά καί ἄλλα λανθασμένα. Ἐπειδή ὁ διαχωρισμός τους εἶναι σχεδόν ἀδύνατος γιά τοὺς ἀνθρώπους, ὁ Ἄρχων Φαράχ τά κατήργησε ὁλοσχερῶς, γιά νά παραμείνουν ἀποκλειστικά τά καθαρὰ κείμενα τοῦ «Θείου Φωτός» ὡς ἡ νέα Διδασκαλία τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς τήν ἀνθρωπότητα. (Βλ. Κεφάλαιο Γ', ἐνότητα 20).

Στήν Καινή Διαθήκη ἀναφέρεται ὡς **Παράκλητος**. Αὐτός εἶναι τὸ

* Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀναφέρονται ἀρκετά κείμενα, δημοσιευθέντα στό βιβλίον «Ὁμιλίες Μεγάλων Μυστῶν». (Ἔκδοση Π.Ο.Α. «Τό Θεῖον Φῶς»).

Φῶς τῆς Ἀληθείας. Ἡ δὲ παράσταση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τὴν μορφή **Περιοστεῶς**, δὲν σημαίνει ὅτι τοῦτο εἶναι πτηνόν, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ συμβολισμόν μέ ἄγνωστες πνευματικὲς ἔννοιες*.

«Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν προσδιορίζεται ὡς προσωπικότης, διότι εἶναι Πηγὴ τοῦ Θείου Πνεύματος· καί μόνον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ΦΑΡΑΧ ἀποκτᾶ προσωπικότητα. Οὕτω ἡ Τριαδικὴ Θεότης, ἀποτελουμένη ἀπὸ τρία Σκέλη, εἶναι Ἀπρόσωπος· διέπεται ἀπὸ ἓν καί τὸ αὐτὸ Πνεῦμα. Ἄρα καί τὰ τρία Σκέλη τῆς γνωρίζουν τὰ Μυστήρια τῶν Μυστηρίων.

ἽΟ Ἄρχων Φαράχ ἐλέγχει τὸν Θεῖον Λόγον, ὡς ἀνωτάτη Ἀρχὴ τοῦ Πνεύματος. Εἶναι ἀύστηρότατος εἰς τὸ Νομοθετικόν Δίκαιον τοῦ Οὐρανοῦ καί ἀμετάκλητος εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαίου, ποῦ πηγάζει ἐκ τῆς Ἀγάπης.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 8-5-1970).

«Ὁ Φαράχ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ δὲν ἔχει προσωπικότητα, διότι ἀνήκει εἰς τὴν Τριαδικὴν Θεότητα, ἽΗτις ἐν τῇ ἐνώσει τῆς εἶναι ἓν καί τὸ αὐτό.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, εἶναι ἐνωτικόν Πνεῦμα τῆς Ἀγάπης καί τῆς Δικαιοσύνης.

Εἶναι ὁ Φαράχ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἀνάρχου, ἀλλὰ καί τοῦ Χριστοῦ. ἽΑρα καί οἱ Τρεῖς ὑπὸ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα διέπονται. Διὰ τοῦτο εἶναι μερίστη ἁμαρτία, ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ κακὴν συνήθειαν, βλασφημεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Εἶναι ἡ χειρόστη τῶν βλασφημιῶν καί ὑπόκειται, ὁ βλασφημῶν, εἰς ἀύστηροτάτην ποινήν.

Ποία εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ Ἄρχοντος Φαράχ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα; ἽΕξηγῶ:

Εἶσθε Γενικός διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως. Εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἔχετε ὠρισμένους κανόνας καί τάξιν. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ὑπολήπτονται καί σέβονται τὸν γενικόν διευθυντήν, ὡς κύριον ἀρχηγόν τῆς ὅλης ἐπιχειρήσεως. Μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων, ἐάν ὑπάρχουν φίλοι ἡ γνωστοί τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, δὲν ἀποτελοῦν ἐξαιρέσιν ἀπὸ τοὺς λοιπούς ὑπαλλήλους. ἽΗ ἀύστηρότης τοῦ Γενικοῦ εἶναι παραδειγματικὴ, διότι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ θέσις του.

* Σέ ἓνα χειρόγραφο εὑρισκόμενο στήν Μονὴ Ἐρημοτάμου τοῦ Ἁγίου Ὅρους (κῶδιξ 129, φ. 15α) ὑπάρχει παράστασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντὸς κύκλου, ὅπου εἰκονίζεται ὡς ἄνθρωπόμορφο πτηνὸ μέ φωτιστέφανο.

Ἐάν ὁ Γενικός εἶπη εἰς τι «ναί», εἶναι πράγματι ναί· καί εἰάν εἶπη «ὄχι», αὐτό εἶναι. Δέν ἐμπαίζει οὐδένα, ὁ ἰθύνων νοῦς.

Ὅταν ὁ Γενικός διευθυντής εὐρίσκεται εἰς τόν οἶκον του, ἦτοι ἔξω τῆς ἐπιχειρήσεως, δέν εἶναι πλέον ὁ αὐτός εἰς τήν αὐστηρότητα μετά τῶν φίλων ἢ γνωστών του. Ὡς ἄνθρωπος τοῦ αὐτοῦ εἶδους, συναναστρέφεται μέ ὄλους, γελᾷ, πειράζει ἢ παίζει παίγνιόν τι μετ' αὐτῶν.

Ὡς Ἅγιον Πνεῦμα, ὁ Φαράχ εἶναι ὁ Γενικός Διευθυντής τῆς Διαχειρίσεως τοῦ Φωτός, καί ὡς Φαράχ εἶναι ὁ ἀπλός καί καλοκάγαθος Γενικός Διευθυντής μακράν τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Ἐλπίζω νά ἐννοήσατε.

Ὁ Ἄρχων Φαράχ ἔχει πολλές ὀνομασίας, λόγῳ τοῦ ἔργου του. Ὀνομάζεται καί Φῶς τῆς Ἀληθείας, Ἁγία Περιοτερά, Πανάχραντον Φῶς, Ἅγιον Φῶς, Φωνή τῆς Ἀληθείας, Πνεῦμα τοῦ Κυρίου (ἐννοῶ Ἀνάρχου καί Χριστοῦ) κ.λπ.

Εἰς σπανίας περιπτώσεις ὑπογράφει ὡς «Ἅγιον Πνεῦμα», καί τοῦτο διά νά δώσῃ τήν ἐντύπωσιν τοῦ κύρους του εἰς ὠρισμένους ἀνθρώπους.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη» 137η).

23. Οἱ Θεῖοι Νόμοι

Ἡ ὅλη λειτουργία τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου βασιίζεται ἐπί τῶν **Θείων Νόμων**, οἱ ὅποιοι ἐθεσπίσθησαν ἀπό τόν Ἄναρχον πρό τῆς Δημιουργίας τῶν Πάντων. Διά τοῦτο εἶναι τελειότατοι, δικαιοτάτοι καί ἀκριβέστατοι στίς διατάξεις τους.

Οἱ Θεῖοι Νόμοι λειτουργοῦν σάν αὐτόματες μηχανές. Δηλαδή, δέν εἶναι γραπτά κείμενα πού ἀναμένουν τήν ἐφαρμογή τους ἀπό κάποιους δικαστικούς παράγοντες, ἀλλά ἡ ἐνέργειά τους λαμβάνει χώραν αὐτομάτως, ἐκεῖ ὅπου πρέπει νά ἐφαρμοσθοῦν.

Πολλά πράγματα στή φύση συμβαίνουν κατόπιν ἀφανοῦς ἐπενεργείας τῶν Θείων Νόμων. Ὅταν, γιά παράδειγμα, λαμβάνει χώραν μιᾶ ἐκτεταμένη φυσική καταστροφή σέ περιοχὴ ὅπου ἐπλεόνασε ἡ διαφθορά καί ἡ ἀσέλγεια, τότε οἱ ἄνθρωποι λέγουν ὅτι ἐπενέβησαν οἱ **ἄγραφοι νόμοι** τῆς φύσεως. Ἐχουν δίκαιο νά ἐκφράζονται ἔτσι, μέ τήν διαφορὰ ὅτι οἱ ἄγραφοι νόμοι δέν εἶναι τυχαῖοι, οὔτε ἀσυνείδητοι, ἀλλά λειτουργοῦν ὡς συνέπειες τῶν ἀφανῶν Θείων Νόμων.

Τό ἴδιο συμβαίνει μέ τά γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Αὐτά

δέν καθορίζονται μόνον από τήν συμπεριφορά του καί τήν έσωτερική του ποιότητα, αλλά κυρίως από τίς διατάξεις τών Θείων Νόμων. Διά τοῦτο μπορεῖ ένα εὐσεβέστατο άτομο νά εὐρίσκειται σέ πολύ δυσχερή θέση, ἐνώ ἄλλοι ἀδίστακτοι ἁμαρτωλοί καί ἀσεβεῖς νά εὐημεροῦν. Ὅλα αὐτά συμβαίνουν ἐπειδή ὑπάρχουν ἄγνωστα δεδομένα σέ κάθε περίπτωση, τά ὁποῖα ἐπιφέρουν τήν ἐφαρμογή τῆς ἀντίστοιχης διατάξεως τών Θείων Νόμων. Βεβαίως, οἱ καταστάσεις αὐτές δέν εἶναι μόνιμες, ἀλλά πολλάκις ἀνατρέπονται αἰφνιδιαστικά, ὅταν ἡ ροή τών γεγονότων φθάσει στό ὀριακό σημεῖο τῆς προβλεπόμενης ἀλλαγῆς.

Οἱ Θεῖοι Νόμοι δέν ἐπιδιώκουν τήν τιμωρία τών ἁμαρτησάντων, ἀλλά τήν σωτηρία τους. Αὐτός εἶναι ὁ τελικός ἀντικειμενικός τους σκοπός. Οἱ προβλεπόμενες τιμωρίες, ἢ μᾶλλον ποινές, δέν ἔχουν ἐκδικητικό χαρακτήρα, ἀλλά χρειάζονται γιά τήν ἀνόρθωση τοῦ ψυχικοῦ σθένους τῆς ὄντοτητας, ὥστε νά ἀποτινάξει τίς ἀρνητικές ἐπιδράσεις καί νά κατευθυνθῆ αὐτοβούλως καί αὐτοδυνάμως πρὸς τό φῶς τοῦ Κυρίου.

Εἰδικές διατάξεις τών Νόμων προβλέπουν καί τίς ἐξαιρέσεις ἀπό τίς καθορισμένες ποινές, στίς περιπτώσεις πού συμβαίνει κάποια ἐσωτερική μεταστροφή στήν ὄντοτητα, τήν ὁποία μόνον ὁ Θεός γνωρίζει.

Οἱ γήινοι νόμοι ὀφείλουν νά προσαρμοσθοῦν κατά τό δυνατόν πρὸς τοὺς Θείους Νόμους, ὥστε νά μήν παραλαίουν, οὔτε νά παρέχουν ἐξόδους διαφυγῆς πρὸς τοὺς ἐνόχους, καταδικάζοντας τοὺς ἀθώους, ἐάν δέν ὑπερασπισθοῦν ἐπιτυχῶς τίς ὑποθέσεις τους.

Βεβαίως, οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι δέν εἶναι δυνατόν νά φθάσουν στήν ἀκρίβεια καί τελειότητα τών Θείων Νόμων. Ἡ μεταρρύθμισή τους ὁμως πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση, ἀπό νέους ἐμπνευσμένους νομοθέτες, θά τοὺς ἀπαλλάξει ἀπό πλείστα τρωτά σημεῖα, τά ὁποῖα συνήθως ἐπιβαρύνουν τοὺς ἀδυνάτους.

«Οἱ Νόμοι τοῦ Κυρίου ἐθεσπίσθησαν πρὸ τῆς Δημιουργίας τών πάντων. Τοῦτο γνωρίζετε τί σημαίνει; Ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι εἶναι τελειότατοι εἰς τήν τελειότητά των!

Οὐδεὶς μας γνωρίζει τόν χρόνον (ἀπό γῆϊνης ἀπόψεως) τῆς κατεργασίας των. Διά τοῦτο εἶναι ἀμετάβλητοι.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρώπος καί Εἰρήνη» 86η).

«Οἱ Θεῖοι Νόμοι, δηλαδή οἱ Ἄγραφοι, δέν ἐθεσπίσθησαν διά νά ἀδικήσουν, ἀλλά διά νά ἀσφαλίσουν τās ὄντοτητας μέ τά κεκτημένα των, εἰς τήν Αἰωνιότητα. Τό σημεῖον τοῦτο δέν εἶναι εὐκόλον νά τό ἐννοήσε-

τε, διότι απλῶς δέν ἔχετε διεισδυτικόν πνεῦμα. Εἰδ' ἄλλως θά ἀντιλαμβάνεσθε πῶς ἐνεργοῦν οἱ Νόμοι αὐτοί, τούς ὁποίους ὀνομάζετε «φυσικούς».

Ἡ Φύσις, ἐξ ἑαυτοῦ της δέν εἶναι δυνατόν νά ἐνεργῇ, ἐάν δέν ὠθεῖτο ἀπό μίαν Ὑπερέραν Δύναμιν τοῦ Θεοῦ.» (ΦΑΡΑΧ, 10-3-1977).

24. Τά Μυστήρια

Τό θέμα αὐτό εἶναι πολύ δύσκολο στήν κατανόησή του, ἀλλά ἀπαραίτητο γιά νά ἀντιληφθοῦμε τήν λειτουργία τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου.

Τά **Μυστήρια** εἶναι Θεϊκές Δυνάμεις, τίς ὁποῖες χρησιμοποιοῦν οἱ ὑψηλές Οὐράνιες Ὀντότητες, γιά τήν ἐπίτευξη ἀμέσου ἀποτελέσματος σέ συγκεκριμένες περιπτώσεις εἰδικῶν ἐνεργειῶν τους.

Οἱ ἐνέργειες τῶν Μυστηρίων παρομοιάζονται, σέ γήινη εἰκόνα, μέ τήν ράβδον ἐνός μάγου. Δηλαδή, ὅπως ἕνας μάγος διά τῆς μαγικῆς ράβδου του μεταμορφώνει τά πάντα καί δημιουργεῖ ἐκ τοῦ μηδενός ὅ,τι φαντασθῆ ἢ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ἔτσι καί οἱ Οὐράνιοι διά τῶν Μυστηρίων μποροῦν νά κατορθώσουν τά ἀνέλπιστα ἢ ἀπραγματοποίητα μέ ἄλλες μεθόδους. Οἱ ἀδελφές δυνάμεις τῶν Μυστηρίων ἐνεργοῦν μέ τόν πῶ ἀποτελεσματικό τρόπο ἐκεῖ ὅπου τό ἐπιτρέπουν οἱ συνθήκες ἐπεμβάσεώς των.

Τά Μυστήρια διαχωρίζονται σέ δύο κατηγορίες: Τά Μεγάλα καί τά Μικρά. Τά Μεγάλα Μυστήρια τά χρησιμοποιοῦν μόνον οἱ Ἄστέρες τοῦ Κυρίου, οἱ εὐρισκόμενοι στή Θέωση (Νιρβάνα). Μερικά ἐξ αὐτῶν τά γνωρίζει μόνον ὁ Κύριος. Τά Μικρά Μυστήρια χρησιμοποιοῦνται ἀπό τούς μικρότερους Ἀρχηγούς καί Ἠγήτορες.

Οἱ Θεῖοι Νόμοι καί τά Μυστήρια εἶναι οἱ δύο κύριοι ἄξονες γύρω ἀπό τούς ὁποίους περιστρέφεται ἡ λειτουργία ὀλόκληρου τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου. Οἱ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις ἐπί τῶν Μυστηρίων δέν μποροῦν νά γίνουν κατανοητές ἀπό τήν ἀνθρώπινη διάνοια.

«Ὄνομάζονται Μυστήρια διότι οὐδεμία ἐξήγησις δύναται νά δοθῆ ἀπό τούς ἀνθρώπους εἰς τά φαινόμενα αὐτά. Τά Μυστήρια εἶναι δυνάμεις εἰς τās χεῖρας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί ἐκδηλώνονται εἰς τούς θνητούς ὡς φαινόμενα ἀγνώστου προελεύσεως.

Τά Μυστήρια εἶναι πολλά, διαφοοῦνται ὁμως εἰς ἐπτά μεγάλας κατηγορίας. Τό πρῶτον Μυστήριον εἶναι ὁ Πνευματικός Κόσμος, διά πᾶσαν

ψυχὴν εἰσερχομένην εἰς τὸ ἀθάνατον Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου. Εἰσερχομένη ἢ ψυχὴ εἰς τὴν ἀθανασία, μαθαίνει ὅ,τι οὐδεὶς ἐκ τῶν σοφῶν τῆς Γῆς σὰς γνωρίζει. Δέν δύναται ὁμως νά μεταδώσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο εἰς τοὺς ἐν τῇ Γῇ ἀδελφούς της· εἶναι ἀπηγορευμένον. Μυστήρια εἶπον ὅτι ὑπάρχουν πολλά, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ Μεγάλοι Ἀρχηγοὶ καὶ κατ' ἐντολήν αὐτῶν, ὅσοι ἐκ τῶν ἀθανάτων προορίζονται νά διαδραματίσουν ἐνέργειαν τινά εἰς τὸν Κόσμον τῆς φθορᾶς.

Ἐπάρχουν Μυστήρια τὰ ὁποῖα μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει, καὶ μόνον Οὗτος δύναται νά χρησιμοποιήσῃ ἐκεῖ ὅπου κρίνει καλόν. Ταῦτα οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν κατέχει. Σκοπὸς τῶν Μυστηρίων εἶναι νά ἐξάψουν τὴν φαντασίαν τῶν θνητῶν, διὰ νά δύνανται οὗτοι εὐκολώτερον νά ἴδουν, διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῶν ὀφθαλμοῦ, τὰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ποικίλουν ἀναλόγως τοῦ φαινομένου.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 20-8-1964).

25. Ἀρχηγοί, Διδάσκαλοι, καὶ Ἡγήτορες

Στὴν Ἱεραρχία τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου προηγεῖται ἡ Τριαδικὴ Θεότης καὶ ἀκολουθοῦν οἱ Ἀστέρες τοῦ Κυρίου, οἱ κατοικοῦντες ἐντός τοῦ Ἀνακτόρου Του.

Κατόπιν αὐτῶν ἔπονται πλείστοι ἄλλοι, ἀνερχόμενοι τὶς βαθμίδες τῆς ἐξελιξέως των καὶ ἔχοντες διαφόρους τίτλους, ὅπως **Ἀρχηγοί, Διδάσκαλοι, καὶ Ἡγήτορες.**

Ὁ κάθε ἕνας ἔχει ἰδιαίτερα καθήκοντα καὶ ποτέ δέν ἀναμιγνύεται ὁ ἕνας στὶς δικαιοδοσίας τοῦ ἄλλου. Μεταξύ τους ὑπάρχει ἀπόλυτη σύμπνοια καὶ συνεργασία ἐπὶ τοῦ κοινοῦ σκοποῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ φώτιση τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅλοι οἱ Ἀρχηγοὶ καὶ Διδάσκαλοι, προτοῦ ἐνεργήσουν σὲ ὁποιαδήποτε ὑπόθεση, λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων ἀπὸ τὰ ἀρμόδια Συμβούλια καὶ βάσει αὐτῶν προχωροῦν.

Οἱ κατευθύνσεις δίδονται ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτη Ἀρχή, πού εἶναι ὁ Κύριος μέ τοὺς Ἀστέρες Του. Αὐτοὶ διαβιβάζουν τὶς ἀποφάσεις πρὸς τοὺς κατωτέρους των, κατὰ ἱεραρχικὴ κλίμακα, ὥστε ὅλοι μαζί νά ἀποτελοῦν συμπαγῆ ὑπερκόσμια δύναμη. Ἡ σύμπνοια εἶναι τόσο ἰσχυρὴ, ὥστε ὅταν λαμβάνεται μία ἀπόφαση, νά ἐφαρμόζεται πάραυτα.

Οἱ εἰδικότητες τῶν Διδασκάλων εἶναι πολλές. Αὐτοὶ διδάσκουν ὅλες τὶς μαθητευόμενες ὀντότητες τοῦ Οὐρανοῦ, τὶς εὐρισκόμενες στοὺς διάφορους Σταθμούς ἢ στό Κέντρο Διερχομένων.

Μόνον οί πραγματικά άξιοι λαμβάνουν άνώτερες θέσεις στο Βασίλειο του Κυρίου, διότι ή ανθρώπινη γνώση δέν έχει καμμία άξία στον Ούρανό. Διά τοϋτο υπάρχουν πολλοί, πού στη Γη τούς έκτιμούσαν οί άνθρωποι σάν έξέχοντα πνευματικά άναστήματα, αλλά στον Ούρανό δέν έχουν καμμία άξιόλογη θέση, διδασκόμενοι από ύποδεέστερους σέ γνώσεις, αλλά άνώτερους στην έσωτερική καλλιέργεια.

«Οί Μεγάλοι Άρχηγοί άναπτύσσονται μεταξύ των, συμβουλευόμενοι και τούς ειδικούς Άστέρας του Κυρίου. Οί κατώτεροι Άρχηγοί, άν και είναι αρκετά φωτισμένοι έχουν πάντα την άνάγκη διαλέξεων των Μεγάλων Άρχηγών. Οί κατώτεροι των πολιτών διδάσκονται κατά ιεραρχικήν τάξιν. Υπάρχουν όμως και πολλοί, οί όποιοι, ενώ εις τόν γήινον κόσμον έθεωρούντο μεγάλα πνεύματα —και τοϋτο τούς έκαλλιέργει έν ειδος εγωϊσμοϋ, ώς φώτα του πνεύματος— διδάσκονται από κατωτέρους των, διότι έκαυχώντο ότι γνωρίζουν τά πάντα, χωρίς νά είναι διά τοϋτο κακοί.» (ΠΛΑΤΩΝ, 30-5-1963).

«Η Λευκή Πολιτεία, έχει έναν Άρχηγόν και έναν άκόλουθον. Είναι, μέ άλλους λόγους, ό Βασιλεύς μέ τόν συμβουλάτορά του, τόν μυστικοσύμβουλόν του. Όπως σεις έχετε τόν Υπουργόν επί των Έξωτερικών, οϋτως είναι και έδώ ό Άρχων Φαράχ, όστις διαχειρίζεται όλα τά άκανθώδη ζητήματα. Υπουργόν των Έσωτερικών δέν έχομεν, διότι ή Λευκή Πολιτεία είναι άφογος εις τόν βίον αυτής.

Έχομεν όμως Διδασκάλους. Οϋτοι χωρίζονται εις τρεις τάξεις: Τούς Ιθύνοντας, ήτοι τούς μετά του Κυρίου συγκατοικούντας, τούς Υπουργούς, ήτοι τούς εύρισκομένους εις τό Συμβούλιον της Πνευματικής Αϊγλης, και τούς λοιπούς, τούς όποιους, άν και συσχετίζω μέ τούς βουλευτάς, έχουν όμως μεγαλυτέραν ισχύν αυτών. Εις τά Συμβούλια των άποφασίζουν διά την τύχην της κάθε ψυχής.

Συμβούλια σημαίνει, δι' έσας, Βουλάς μικροτέρας του Κυρίου. Τοιαυτα υπάρχουν 13, πλην της Πνευματικής Αϊγλης. Εις τά Συμβούλια υπάρχουν 10 Άρχηγοί, πολυάριθμοι Υπαρχηγοί και βοηθοί. Όλοι οϋτοι άνέρχονται, όλίγον κατ' όλίγον, τάς βαθμίδας, διά νά φθάσουν κάποτε εις τό Συμβούλιον της Πνευματικής Αϊγλης και εκείθεν άνέρχονται και πάλιν άκολουθούντες την όδόν, ήτις άγει αυτούς προς τό Άνάκτορον του Κυρίου.» (ΠΛΑΤΩΝ, 16-5-1963).

26. Ἡ Οἰκοδέσποινα τοῦ Οὐρανοῦ

Ἡ ἀνωτέρα ἐξ ὄλων τῶν γυναικείων ὄντοτήτων εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἡ **Παναγία**, ἡ ὁποία συγκατοικεῖ, ὅπως ἔχουμε ἀναφέρει, μετὰ τοῦ Κυρίου στό Ἀνάκτορόν Του.

Ἡ θέση της εἶναι ὑψηλότερη. Ἀποτελεῖ κατ' ἐξαιρέσειν ἐπίτιμον μέλος τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου καί φέρει τόν τιμητικόν τίτλον **ἡ Οἰκοδέσποινα τοῦ Οὐρανοῦ**.

Ἔχει τήν πρώτην θέση στήν εἰσακοή ἀπό τόν Κύριον. Διά τῶν παρακλήσεων της ἐνεργεῖ ἀκατάπαυστα ὑπέρ τῆς σωτηρίας χιλιάδων ἀνθρώπων, χωρὶς αὐτοὶ νά γνωρίζουν ποῖος ἐμεσολάβησε γι' αὐτούς εἰς τόν Κύριον.

Στήν ὑπηρεσία της εὐρίσκονται πολλοὶ ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι τήν βοηθοῦν στό ἔργο της.

Κατωτέρω παραθέτομε ἀπόσπασμα κειμένου ἀπό τήν προαναγγελία γιά τήν ἑορτή τῆς 15/8/1962, καθὼς καί τήν προσφώνηση τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γ. Πιζάνη κατὰ τήν διάρκεια αὐτῆς. Ἡ ἐκτίμηση τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου πρὸς τό Πρόσωπό της εἶναι ἀρκετή γιά νά ἀντιληφθοῦμε τό μέγεθος τῶν προσφορῶν της πρὸς τήν ἀνθρωπότητα.

Πολλές φορές ἐμφανίζεται ἐν σώματι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, γιά νά σώσει κάποιους ἀπό βέβαιο κίνδυνον. Ἐπειδή στίς ἐμφανίσεις αὐτές φορᾶ μαῦρα ἐνδύματα, ὁ λαός τήν ἀποκαλεῖ **μαυροφόρα**.

Οἱ πάμπολλες προσωνυμίες καί οἱ ναοὶ πρὸς τιμὴν της, ἀποδεικνύουν τήν εὐσέβεια καί τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀντιληφθεῖ καί ἀναγνωρίζουν τίς προσφορές της καί τά θαύματα πού ἐπιτελοῦνται διά τῶν ἐπεμβάσεων της.

«Λόγω τῆς ἑορτῆς Της, ἡ Μαρία ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου θά δώσῃ εἰς πολλούς χάριτας, δηλαδή αὐτά πού σεῖς ὀνομάζετε θαύματα. Θά φωτίσῃ, θά θεραπεύσῃ καί θά δώσῃ Δυνάμεις τὰς ὁποίας ὁ Υἱὸς Της ἔδωσεν εἰς Αὐτήν, ὅπως τὰς μεταχειρισθῆ κατὰ βούλησιν. Μεγάλῃ ἡ Χάρις Της. Εὐλόγημένη ἡ ἐμφάνισις Της εἰς τήν Βουλὴν τοῦ Κυρίου, ὅπου θά ἀκουσθῆ ἡ φωνὴ Της καί θά ἀναζωογονηθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀθανάτων καί τῶν θνητῶν, πού θά ἔχουν τό εὐτύχημα νά ἀκούσουν Αὐτήν. Ἡ ἑορτὴ τῆς Μεγαλομήτορος εἶναι κάτι τό ἀφάνταστο εἰς σὰς τούς θνητούς.

Ἄγγελοι θά ψέλνουν καί μουσικοὶ ἀπὸ τοὺς κορυφαίους θά διευθύνουν, ὥστε ἡ ἑορτὴ νά προσλάβῃ κάτι τό Θεῖον, πού ἕως σήμερον δέν ἔχει τοιοῦτον τί λάβει χώραν.

Οι Μεγάλοι Ἄρχοντες μέ εἰδικήν ἐνδυνασίαν (αὕτη εἶναι λάμψις) θά παρουσιασθοῦν ἔμπροσθέν Της, διά νά τήν συγκαροῦν, διά τό μέγα ἔργον τῆς Ἀγάπης Της πρός τήν Ἀνθρωπότητα...» (ΦΑΡΑΧ, 14-8-1962).

Προσφώνησις εἰς τήν Θεοτόκον ὑπό Γεωργίου Πιζάνη (15-8-1962)

Πρός Σέ, Παντάνασσα Μαρία, ἐκ μέρους ὄλων τῶν θνητῶν, πέμπομεν τάς δλοψύχους εὐχαριστίας μας, διά τάς ἀπονεμηθεῖσας Χάριτάς Σου.

Μακάριοι ὄσοι, εἰς Σέ ἀποβλέποντες, ἀντλοῦν τήν δύναμιν τῆς πίστεως, ἵνα δι' αὐτῆς ἐξαγνίσωσι τήν σκέψιν των καί τύχωσι ἀναμφισβητήτως τῆς εὐνοίας τοῦ Κυρίου.

Σύ, Θεοτόκε, εἶσαι ἡ ἀκόμητος ὁδηγός τῶν εὐσεβῶν καί πιστῶν, πρός ἐνίσχυσιν τῆς Δυνάμεως τοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ Μας.

Σύ, Μεγαλομήτωρ, καλλίτερον παντός ἄλλου γνωρίζεις τόν πόνον τῆς μητρός, ὥστε διά τῶν δεήσεών Σου νά μεσολαβῆς εἰς τόν Κύριον καί Υἱόν Σου, ὅπως χαρίσῃ τήν χαράν καί ἀνακούφισιν εἰς κάθε οἰκογενειακήν ἐστίαν.

Σύ, Πολυεύσπλαγγην, ἀδιαφορώντας διά τάς σκέψεις τῶν τέκνων Σου, μεριμνᾷς, προστατεύεις καί φυλάσσεις αὐτά ἀπό κάθε τί τό κακόν καί πονηρόν.

Συγχώρησον, Δέσποινα Μαρία, τήν ἐξ ἀπρονοησίας ἄγνοιαν τῶν τέκνων Σου καί συνέβαλον εἰς τήν φώτισιν αὐτῶν.

Δικαίως σήμερον, τῇ ἐξαιρετικῇ ταύτῃ ἡμέρᾳ, τό Ἐπουράνιον Βασιλεῖον καί οἱ θνητοί τοῦ Κόσμου τούτου, δοξάζομεν τόν νέον τίτλον τῆς Ἀγάπης Σου πρός πάντας.

ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, ὑμνοῦμεν τό Θεῖον Σου ἔργον εἰς τοῦς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

27. Ἄγγελοι καί Ἀρχάγγελοι

Οἱ Ἄγγελοι καί οἱ Ἀρχάγγελοι εἶναι οἱ ὄντοτητες ἐκεῖνες πού ἀπαρχῆς δέν υπέπεσαν στό προπατορικό ἁμάρτημα, δηλαδή δέν παρήκουσαν τίς ἐντολές τοῦ Ἀνάρχου καί παρέμειναν ἐντός τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου.

Ὅταν ὁ γήινος κόσμος ἐξελίχθηκε, ἀρκετοί ἐξ αὐτῶν ἄρχισαν νά ἐνσαρκιώνονται στή Γῆ, γιά νά λάβουν τό βάπτισμα τῆς ὕλης, ἥτοι νά γνωρίσουν καί τήν ὑλική πλευρά τῆς Δημιουργίας. Ὑπάρχουν ὁμως πολ-

λοί πού δέν ἔχουν ἑνσαρκωθεῖ ἀκόμη. Οἱ ἀνώτεροι Ἀρχάγγελοι δέν ἔχουν ἀνάγκη τοιαύτης ἐμπειρίας, διότι γνωρίζουν τήν ὑλική ζωή μέ ἄλλους τρόπους.

Οἱ Ἄγγελοι εἶναι τά λειτουργικά πνεύματα τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου. Ἔχουν πολλά καθήκοντα, ἀνάλογα μέ τήν εἰδικότητα καί τόν βαθμό ἐξελιξεώς τους. Ἐνα ἀπό τά βασικώτερα εἶναι ἡ προστασία τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἄγγελοι φύλακες.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀπαραιτήτως τόν Ἄγγελό του φύλακα, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νά τόν βοηθήσει καί νά τόν καθοδηγήσει στά βήματα τῆς ζωῆς του. Ἡ βοήθεια παρέχεται ἀφανῶς, διά μέσου τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἀλλά μερικές φορές καθίσταται καί ἐμφανής, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀντιληφθῇ τήν σωτήρια ἐπέμβαση.

Γενικά, ὅλες οἱ ἐνέργειες τῶν Ἀγγέλων φυλάκων ὑπόκεινται στίς διατάξεις τῶν Θεῶν Νόμων, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τήν ἄσκησι οἰουδήποτε ἐξαναγκασμοῦ. Ἔτσι, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἀκολουθεῖ λανθασμένη πορεία καί τό ἐλεύθερο πνεῦμα του ἐπιμένει σ' αὐτήν, ὁ Ἄγγελος φύλακας δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά τόν βοηθήσει ἀποτελεσματικά. Σέ ἐξαιρετικές ὁμως περιπτώσεις παρεμβαίνει ἄμεσα γιά τήν σωτηρία ἐνός ἀνθρώπου ἀπό ἐπικείμενον κίνδυνο, ὅταν ὑφίσταται κάποιος θεῖος προορισμός αὐτῆς τῆς ὄντοτητας, τόν ὁποῖον ὀφείλει νά συνειδητοποιήσει καί νά τόν πραγματοποιήσει ὑπέρ τοῦ γενικοῦ συνόλου.

Οἱ Ἄγγελοι καί οἱ Ἀρχάγγελοι διαιροῦνται σέ πολλές τάξεις, πού δέν ἔχουν σχέση μέ τόν ὑλικό κόσμο. Οἱ ἀνώτεροι ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται στήν ὑπηρεσία τοῦ Ἀνάρχου.

Ὅλοι οἱ Ἄγγελοι εἶναι ὄντοτητες ποιότητος Α. Δέν ὑπάρχουν Ἄγγελοι ποιότητος Β.

Οἱ πτέρυγες μέ τίς ὁποῖες συνήθως εἰκονίζονται, δέν σημαίνουν ὅτι ὡς ὄντοτητες ἔχουν πτέρυγες, ἐφ' ὅσον ἀπό ὄντολογικῆς πλευρᾶς δέν διαφέρουν ἀπό τίς ἄλλες ψυχές. Οἱ πτέρυγες ἀνήκουν στή «στολή» τους καί ἔχουν τήν ἔννοια ὅτι οἱ Ἄγγελοι εἶναι ταχύτατοι στίς ἐνέργειές τους, εἴτε ὡς ἀγγελιοφόροι μηνυμάτων εἴτε ὡς προστάτες τῶν ἀνθρώπων εἴτε στίς ἀποστολές πού ἀναλαμβάνουν.

«Ἀρκετοί ἐκ τῶν ἀγγέλων ἦλθον εἰς τήν Γῆν σας ὡς ἀπλοῖ ἄνθρωποι, διά νά γνωρίσουν τήν ὑλικήν φύσιν. Καί οἱ μὲν καλοί καί ἀγαθοί, μετὰ τήν ἀνάκλησίν των ἔλαβον θέσιν εἰς τό Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ, καί ἀργότερον πλησίον τοῦ Κυρίου ἐγένοντο μεγάλοι Διδάσκαλοι καί Ἀρχηγοί. Ὅσοις δέ ἐδελέασαν ἡ φύσις καί ὀλίσθησαν ἐξ αἰτίας τῆς, ἔγιναν μέλη τῆς σκοτεινῆς παρατάξεως. Ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀγγέλων πού δέν ἐγνώρι-

σαν τήν Γῆν καί ἔμειναν εἰς τούς Οὐρανούς πλησίον τοῦ Πατρὸς, εἶναι τόσον ἰσχυροί εἰς σθένος, ὥστε καί ἂν μερικοί ἐξ αὐτῶν μετενσαρκωθοῦν, δέν πρόκειται νά παρασυρθοῦν ἀπό τήν παράταξιν τοῦ σκοτόυς. Διότι ἐνίστε ἀποστέλλονται εἰς τόν γήϊνον κόσμον, διά μίαν ἢ πολλάς ἀποστολάς, καί οὕτω γνωρίζουν καλῶς τί σημαίνει ἕλξις τῆς ὕλης, τήν ὁποίαν προσπερνοῦν ἀκινδύνως.» (ΘΕΟΚΛΑΒΙΑ, 5-12-1976).

«Θά ἀποκαλύψω κάτι εἰς τούς πιστούς ἀδελφούς, οἵτινες κρατοῦν Ἀρχεῖα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου:

Εἰς τούς Οὐρανούς ὑπάρχουν λεγεῶνες Ἀγγέλων. Οὗτοι παρέμεινον ὡς βοηθοί τοῦ Ἀναρχοῦ ἀπό καταβολῆς Κόσμου. Σήμερον, τās μεγάλας θέσεις (εἰς τούς Οὐρανούς) κατέχουν Πνεύματα, τά ὁποῖα ἐνεφανίσθησαν εἰς τήν Γῆν δῖς καί τρίς. Ἐξ αὐτῶν, πολλοί ἦσαν Ἀρχάγγελοι. Οἱ μή ἐνσαρκωθέντες, θά ἔλθουν εἰς τήν Γῆν, ὅταν ἐδραιωθῆ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη καί τό Φῶς Μας διαδοθῆ ἀνά τήν Ὑφήλιον. Δηλαδή, ὅταν σταθεροποιηθῆ τό Καλόν καί μέινουν ὀλίγοι μέ τό Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, θά κατέλθουν οἱ Ἄγγελοι, διά νά ἀναλάβουν εἰς χεῖρας των τήν Ἀρχήν, βασιζόμενοι ἐπί τῶν νέων φώτων, πού ὁ Κύριος δίδει πρός τήν Ἀνθρωπότητα.

Τούς Ἀγγέλους τούτους, σεις ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί μαθηταί τῶν Ἐπουρανίων Διδασκαλιῶν, δέν θά ἴδητε· οὔτε καί πολλαί ἐκ τῶν γενεῶν σας. Οὗτοι θά ἔλθουν διά τήν ἰσοστάθμισιν τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματός των. Θά προετοιμάσουν τόν Κόσμον διά τήν νέαν ζωήν, πού ὁ Κύριος διδάσκει εἰς τά Μηνύματα Αὐτοῦ. Θά εἶναι τό τέλος τοῦ Ὑλικοῦ Κόσμου καί ἡ ἀρχή τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Πνευματικοῦ τοιοῦτου.

Εἰς τās Ἐκκλησίας θά λαμβάνουν μέρος ὅλοι οἱ πιστοί, ὑμνοῦντες τόν Ἄναρχον, καί χιλιάδες μετ' αὐτῶν Ἄγγελοι, οἵτινες δέν θά διαφέρουν ἀπό τούς κοινούς θνητούς, διότι θά ἔχουν ἐνσωματωθῆ ὡς ἀπλοῖ ἄνθρωποι, διά νά ἐκτελέσουν τήν ὑπόσχεσίν των πρός τόν Κύριον καί Θεόν των...» (ΦΑΡΑΧ, 8-10-1966).

28. Τό ἔργο τῶν ἁγίων

Στή χριστιανική θρησκεία οἱ ἅγιοι κατέχουν σημαντική θέση, διότι σ' αὐτούς εἶναι ἀφιερωμένες οἱ περισσότερες τελετουργίες καί πρός αὐτούς ἀπευθύνεται μεγάλο πλῆθος τῶν πιστῶν. Αὐτό γίνεται ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν τούς ἁγίους ὡς πλησιέστερους στήν ἀντίληψη τῶν προ-

βλημάτων τους, έπειδή και εκείνοι έζησαν ως κοινοί άνθρωποι επί της Γης.

Στόν Πνευματικό Κόσμο όμως δέν συμβαίνει τό ίδιο. Οί άγιοι δέν έχουν θέσεις στόν Διοικητικό τομέα, αλλά υπάγονται στην **Θρησκευτική Αρχή του Ούρανοῦ**, επί κεφαλής τής όποιας είναι ό Ίερός Χρυσόστομος. Έκει τά καθήκοντά τους είναι διαφορετικά και έξαρτώνται από τό ύψος στό όποιο εύρίσκονται, ανάλογα μέ τήν ισχύ του ψυχικού σθέ- νους των. Όσοι υπήρξαν ιατροί κύρους, ανήκουν και στόν Ίατρικό κλάδο.

Αυτά συμβαίνουν μέ όσους έπαξίως άνεκηρύχθησαν ως άγιοι. Διότι υπάρχουν μερικοί, τούς όποιους οί άνθρωποι, ή μάλλον οί έκκλησιαστι- κοί κύκλοι, τούς αναγόρευσαν άγιους για λόγους σκοπιμότητας, ενώ ή πραγματική ζωή τους υπήρξε πολύ διαφορετική από τήν άποψη του ανθρωπισμού. Αυτοί όχι μόνον δέν έχουν ύψηλές θέσεις, αλλά μπορεί να είναι και τιμωρημένοι.

Από τήν άλλη πλευρά υπήρξαν πολλοί, οί όποιοι ήσαν πραγματικά άγιοι άνθρωποι, αλλά παρέμειναν άφανείς, ταπεινοί και άγνωστοι στό ευρύ κοινό. Επίσης υπήρξαν και άλλοι, οί όποιοι χωρίς να γνωρίζουν τήν αλήθεια υπέρ τής Άπροσώπου και Άγνωστου Θεότητας, ήτοι του Άνάρχου, διαισθάνθηκαν τήν ισχύ Του και εφαρμossen στην πράξη τίς αρχές τής Άγάπης και τής Ήθικης. Αυτοί, παρά τήν μεγάλη αξία τους, δέν έχουν ανακηρυχθεί άγιοι, διότι έζησαν σε χώρες που δέν συνδέον- ται, τοπικά ή χρονικά, μέ τήν διάδοση του Χριστιανισμού. Οί υπέροχες αυτές οντότητες, παρά τό γεγονός ότι δέν υπήρξαν χριστιανοί, άνταμει- φθησαν από τόν Κύριον και κατέλαβαν ύψηλές θέσεις στό Ούράνιο Βα- σίλειο.

Οί άνθρωποι, στίς δύσκολες κυρίως στιγμές τής ζωής τους, συνηθί- ζουν να έπικαλούνται τόν άγιο τής προτιμήσεώς τους. Δέν είναι όμως βέ- βαιο, εάν αυτός έχει τήν δυνατότητα για να τούς βοηθήσει. Διά τουτο καλόν είναι να απευθύνουν τίς δεήσεις προς τόν Κύριον μόνον, ή προς τήν Μητέρα του Κυρίου, και από εκεί θά δοθοῦν οί κατευθύνσεις για τήν παροχή τής έπιτρεπόμενης βοήθειας, μέσω τής κατάλληλης οντότητας. Άλλωστε οὔδεις άγιος, ή όποιαδήποτε άλλη Ούράνια οντότητα, έχει τό δικαίωμα να ενεργήσει υπέρ των ανθρώπων, εάν προηγουμένως δέν έχει λάβει τήν έγκριση του Κυρίου.

Ό πραγματικός Άγιος είναι μόνον ό Θεός, ό Άναρχος, και δεύτερον ή Τριαδική Θεότης. Έπομένως δέν είναι όρθόν να δίδεται ό τίτλος αυτός σε ανθρώπους, οί όποιοι έπρεπε να αποκαλούνται απλώς Μάρτυρες ή Όσοι.

«Όλοι οί ἅγιοι δέν εἶναι τῆς αὐτῆς κατηγορίας, διότι ὁ ἄνθρωπος ἔστειψεν αὐτούς ἁγίους ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Οὐρανοῦ. Οἱ ἅγιοι κατέχουν θέσεις μακρᾶν τῆς Διοικούσης Ἀρχῆς. Ἀνάλογος τῆς ποιότητος των εἶναι καί ἡ θέσις των. Θαυματουργοῦν, ὅταν ἀποσταλοῦν δι' εἰδικόν σκοπόν εἰς τήν Γῆν ἀπό τήν Ἀρχήν Μας. Ὁ ρόλος των εἶναι νά μεσολαβοῦν εἰς τόν Κύριον. Πολλοί ἐξ αὐτῶν ἐθουσιάσθησαν διά τήν πίστιν των, χωρίς νά σώσουν τοὺς ἀδελφούς των ἀπό τό κακόν. Εἰς μὴ ἅγιος ἀλλά σώσας μυριάδας ἀδελφούς του, δικαιούται νά εἶναι ὑπεράνω τῶν ἁγίων. Οὗτοι εἶναι οἱ Ἀρχηγοί τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος δίδει τίτλους εἰς τοὺς θνητούς, οὐχί ὅμως καί εἰς τοὺς ἀποδημήσαντας, ἐφ' ὅσον δέν εἶναι δίκαιος κριτής. Δέν ἔχει ὁ ἄνθρωπος δικαίωμα νά ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Οὐρανοῦ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνίδεος διά τὰς ἰδικὰς του πράξεις ἐν τῇ Γῇ. Τό σκοτός τόσον τόν ἔχει συσκοτίσει, ὥστε τόν ἔφερεν εἰς τό ἀδιέξοδον.» (ΦΑΡΑΧ, 17-8-1964).

«Εἷς, ἐφυλακίσθη ἀδίκως, εἰς τήν θέσιν τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου καί ἡ θέσις του ἦτο ἄκρως ἐπικίνδυνος. Ὁ ἀθῶος οὗτος ἦτο εὐεργέτης τῶν ἀδελφῶν του καί ἔπρεπε παντί τρόπῳ νά σωθῆ.

Ἐπρόκειτο κατά τὰ ἐξημερώματα νά τυφεκισθῆ, ἐνῶ εἰς μακρονήν πόλιν, ὁ πραγματικός ἔνοχος συνελήφθη τυχαίως, ἀπό ἀπροσεξίαν.

Προτοῦ, λοιπόν, νά ἐκτελεσθῆ ὁ ἀθῶος, ἡ Θεία Πρόνοια ἔπεμψεν ἅγιον ἐντός τοῦ κελλίου καί διά τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ σώματός του, ἔσωσεν αὐτόν καί τόν μετέφερε μακρᾶν τῆς πόλεως, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ ἐπανασύνθεσις τοῦ σώματός του.

Οἱ φύλακες, ὅταν ἐζήτησαν τό θῦμα, τοῦτο εἶχεν ἐξαφανισθῆ καί οὐδεὶς ἠδύνατο νά ἐξακριβώσῃ, πῶς ἐκ τοῦ κελλίου του ἀνελήφθη! Ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως παρήλθε καί νέα εἶδησις, μεταδοθεῖσα εἰς τόν Διευθυντήν τῶν Φυλακῶν, ἔλεγεν νά ἀφεθῆ ἐλεύθερος ὁ κρατούμενος, διότι ὁ πραγματικός ἔνοχος συνελήφθη. Ἐάν ὁ διασωθεὶς δέν ἐσώζετο διά τῆς ἐνεργείας τῆς Θείας Προνοίας, θά εἶχεν ἤδη ἐκτελεσθῆ ἀδίκως.» (ΦΛΑΜΜΑΡΙΟΝ, 11-9-1965).

29. Οἱ γυναικεῖες ὀντότητες

Οἱ γυναικεῖες ὀντότητες στόν Πνευματικό Κόσμο εἶναι ἐκεῖνες πού χαρακτηρίζονται ὡς ποιότητος Β. Ἐπαναλαμβάνομε, ὅτι τὰ γράμματα Α καί Β γιά τίς ψυχές δέν σημαίνουν ἀνωτερότητα ἢ κατωτερότητα, ἀλλά

όντολογική διαφορά. Δηλαδή, χαρακτηρίζουν τόν διαχωρισμό μεταξύ τῶν δύο ἀντιθέτων ὄντοτήτων (θετικῆς καί ἀρνητικῆς), οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν τό διακριτικό τοῦ φύλου, ἀλλά διαφέρουν μόνον ὡς πρὸς τό ψυχικό τους σθένος.

Οἱ γυναικεῖες ὄντοτητες στόν Οὐρανό ἔχουν διαφορετικά καθήκοντα. Οἱ διαβαθμίσεις πού ἀκολουθοῦν εἶναι περισσότερες. Ἐντός τοῦ Σταθμοῦ Γ (3ου) ὑπάρχει εἰδικό τμήμα ὅπου παραμένουν ὄσες ἔφθασαν μέχρις ἐκεῖ καί χαιροῦν ἀπό χαρά καί ἀνακούφιση. Ὁ χῶρος αὐτός ἀποκαλεῖται **Σταθμός τῶν ἐναρέτων** καί ἰσοδυναμεῖ μέ τόν Σταθμό Ω (Παράδεισον) τῶν ὄντοτήτων ποιότητος Α.

Οἱ εὐρισκόμενες στόν Σταθμό τῶν ἐναρέτων παρευρίσκονται στή Βουλή τοῦ Κυρίου καί παρακολουθοῦν τά πάντα ἀπό εἰδικό «θεωρεῖον». Μποροῦν νά συνομιλοῦν εὐκολα μέ τούς Ἀρχηγούς τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου καί νά κατατοπίζονται γιά ὅσα θέματα τίς ἐνδιαφέρουν.

Ἐπειδή οἱ γυναῖκες εἶναι περισσότερο ἐπιρροεῖς στίς ὑλικές ἔλξεις, δύσκολα μποροῦν νά ἀνυψωθοῦν μέχρι τόν Σταθμό Β. Οἱ περισσότερες παραμένουν στό Κέντρο Διερχομένων, ὅπου κατ' ἀναλογία ὁ ἀριθμός τους εἶναι μεγαλύτερος ἀπό τόν ἀριθμό τῶν ἀνδρικῶν ὄντοτήτων. Διά τοῦτο ἄλλωστε οἱ γεννήσεις θηλέων εἶναι περισσότερες.

Στό Κέντρο Διερχομένων διδάσκονται τά ὅσα δέν μποροῦσαν νά ἐννοήσουν εὐρισκόμενες στή Γῆ καί σταδιακῶς ἀποκοτῶν κατανόηση τοῦ προορισμοῦ των, ὥστε ὅταν ἐνσαρκωθοῦν ἐκ νέου, νά δοκιμαστοῦν ἐάν ἔχουν συνειδητοποιήσει κατά βάθος τά ὅσα ἐδιδάχθησαν.

Οἱ σχέσεις τους μέ τίς ὄντοτητες ποιότητος Α δέν εἶναι ὅπως ἡ ἔλξη τῆς γήινης ζωῆς, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει ἡ ὕλη. Μεταξύ τους ὑφίσταται μόνον φιλία ἀδελφική.

Κατά τήν ἀπολογία τους στό Κέντρο Λογοδοσίας οἱ γυναικεῖες ὄντοτητες ἔχουν πολλά ἐλαφρυντικά, διότι ἔνεκα τοῦ ἀσθενικοῦ χαρακτήρος των λόγω χαμηλοῦ σθένους, οἱ εὐθύνες πού τούς καταλογίζονται εἶναι μικρότερες. Γιά ὅσα ἔκτροπα συμβαίνουν στή Γῆ, οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι εἶναι οἱ ἄνδρες. Οἱ γυναῖκες, ὅταν μετανοήσουν εἰλικρινά, μέσω τοῦ συναισθηματισμοῦ τῆς καρδίας των, ἀπαλλάσσονται ἀπό τίς βαρεῖες τιμωρίες.

Τά καθήκοντα τῶν ἐξελιγμένων γυναικειῶν ὄντοτήτων εἶναι νά ἀναλαμβάνουν διάφορες ἀποστολές ἐκ μέρους τῶν Ἀρχηγῶν. Οἱ ἐνέργειές τους εἶναι πολύ σημαντικές στό ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας.

«Ἐχομε καί ἐμεῖς τάς συγκεντρώσεις μας, τά λέμε, τά συζητᾶμε, καί φροντίζουμε πάντοτε νά εἴμεθα ἐν τάξει ἔναντι τοῦ ἱεροῦ μας σκοποῦ

καί τοῦ ἰδικοῦ σας ἐπίσης, ὥστε νά συμβαδίζωμεν εἰς τό κοινόν Ἔργον τῆς Διδασκαλίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Κοντά μου εἶναι καί ἡ Θεόκλεια καί ἄλλες φίλες μου, ἀδελφές τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Παίρνουμε διαταγές ἀπό τοὺς Διδασκάλους καί τίς ἐκτελοῦμε κατά γράμμα. Ἔτσι καί ὡς Πνεύματα, μὴ νομίζετε ὅτι καθήμεθα ἄσκοπα καί περιεργαζόμεθα τόν Οὐρανόν, μέ τά διάφορα θαύματα του.

Ἐμεῖς, αἱ φύσεις τῶν Γυναικῶν, ὡς Πνεύματα ὀφείλουμε, διά τῆς ὑποδείξεως τῶν Ἀρχόντων, νά φέρουμε εἰς πέρας τά δικά μας θαύματα, πάντα μέ τῆ βοήθειά τους, καί αὐτό μᾶς εὐχαριστεῖ πολύ, διότι ἡ συνεργασία αὐτῆ ὀνομάζεται ἱερά.» (ΣΑΠΦΩ, 31-1-1976).

«Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς τό Β' φύλον, ὡς ὀνομάζετε τὴν γυναῖκα, παίζει ἄλλον ρόλον, τόν ὁποῖον δέν εἶναι δυνατόν νά διατυπώσω ἐν λεπτομερεία. Ἄρα εἶναι ἀπαραίτητος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ζωῆς, ἤτοι τῆς Ἀναγεννήσεως καί τοῦ Θανάτου τῆς.

Ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου εἶναι περιστοιχισμένη ἀπό πολλές γυναικείας μορφάς, τὰς ὁποίας ἔχει ὡς συνοδοῦς. Ἡ γυναῖκα ὄχι μόνον δέν εἶναι ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' εἰς τινα σημεία ἀνεδείχθη ἀξία τῆς ἀποστολῆς τῆς. Ὅταν μία γυνή ἀφομοιώσῃ τὴν λέξιν «Ἀγάπη», ὄχι διά τοῦ πνεύματος, ἀλλά διά τῆς καρδίας, κερδίζει τὴν ἀνύψωσίν τῆς ἐκ τῆς Γῆς, καί εἰς τοὺς Οὐρανοὺς κατέχει θέσιν ἐπίλεκτον. Ἄρα, ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ γυναῖκα εἶναι κρυφός θησαυρός, ὅταν γνωρίσετε τὴν ἀξίαν του· καί ὅταν παραστρατήσῃ ὁ θησαυρός αὐτός, γίνεται ἀνθραξ καί ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν.

Ὅλα, φίλοι μου, ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐκπαιδεύσεως πού λαμβάνει ἡ γυναῖκα εἰς τὴν Γῆν σας. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἡ ἐκπαίδευσίς τῆς εἶναι διάφορος, καί μάλιστα προσφάτως ἔχουν διαδραματίσει μέγαν ρόλον, ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των ἐν τῇ Γῇ. Δέν μοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νά σᾶς εἶπω ἔστω καί ὀλίγας πτυχάς τοῦ μεγάλου ἔργου πού προσέφερον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐδῶ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς μεγάλας τελετάς καί δέν ὑφίσταται ἀνάγκη διά τοῦ λόγου νά ἀποκτήσουν θείας Γνώσεις, ἐφ' ὅσον διά τῆς καρδίας των, μέσω τῆς διαισθήσεως, συλλαμβάνουν τό μεγαλύτερον νόημα τῆς σοφίας, τὴν Ἀγάπην.» (ΘΕΟΚΛΕΙΑ, 26-10-1976).

30. Ὁ ρόλος τοῦ Ἑωσφόρου

Εἶναι γνωστό ἀπό τὴν θρησκευτικὴ παράδοση, ὅτι ὁ Ἑωσφόρος ὑπῆρξε ὁ καλλίτερος ἐκ τῶν Ἀρχαγγέλων. Μετὰ τὴν ἀποστασία του ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸ Οὐράνιο Βασίλειο, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πεπτωκότες Ἀγγέλους, τῶν ὁποίων ἔγινε ὁ Ἄρχηγός. Χαρακτηρίζεται καί μὲ ἄλλα ὀνόματα, ὅπως **Σατανᾶς**, **Πονηρός**, **Βεελζεβούλ**, **Βελιάλ**, **Ἄρχων τοῦ Σκότους** κ.ἄ.

Ἡ ἐξουσία τοῦ Ἑωσφόρου βρίσκεται στὴ Γῆ καὶ τὸ ἔργο του εἶναι νὰ ὀδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀπώλεια, διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸν Θεόν. Γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὸν σκοπὸ του, χρησιμοποιεῖ κάθε δυνατὸ μέσον, διὰ τοῦ πειρασμοῦ.

Οἱ θεολογικὲς ἀναλύσεις σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο τοῦ Σατανᾶ εἶναι πολὺ ἐκτεταμένους καὶ περιπλοκές, δεδομένου ὅτι οἱ περισσότερες ἀναφορὲς προέρχονται ἀπὸ μυστικιστικὰ ἢ ἀπόκρυφα κείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ὀρθὰ, ἢ ἐμπεριέχουν πολλοὺς δυσνόητους συμβολισμούς. Πρὸς ἀποφυγὴ τῆς συγχύσεως στὴν παρούσα σύντομη ἐνότητα θὰ ἐπι-κεντρωθοῦμε σὲ δύο μόνον σημεία:

α) Πῶς ἔλαβε τὴν ἀρχὴ τῆς ἡ ἐξουσίας τοῦ Ἑωσφόρου· καὶ

β) Μέχρι ποίου σημείου φθάνουν οἱ δικαιοδοσίαι καὶ οἱ δυνατότητές του νὰ ἐπηρεάζει τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸ κακό.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτο ζήτημα, ἡ Δογματικὴ δέχεται ὅτι ὁ Ἑωσφόρος ἐκουσίως ἐπαναστάτησε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἀλαζονείας, καθόσον ἠθέλησε νὰ γίνῃ ὅμοιος πρὸς Αὐτόν.

Στὰ κείμενα τοῦ «Θείου Φωτός» διευκρινίζεται ὅτι ὁ Ἑωσφόρος μετεστράφη ἀπὸ σκοποῦ, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἀνάρχου, προκειμένου νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ ἀντιθέσεις τῶν πάντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἐλάμβανε χώραν ἡ κατεργασία τῶν ψυχοπνευματικῶν ὄντοτήτων πρὸς ἀνύψωσίν τους. Τοῦτο συνέβη πρὸ τῆς δημιουργίας τῶν Κόσμων*.

Ὁ Πονηρός, μετὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἀνάρχου, ἐφανίσθηκε μὲ τὴν μορφή ὄφeos στὶς ψυχές πού ζοῦσαν ἀνέμελες μέσα στὸν Οὐράνιο παρὰδεισο καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε ἕναν καλύτερο κόσμο. Ἔτσι οἱ περισσότερες ψυχές ὑπέπεσαν στὴν ἔλξη τῶν παραπλανητικῶν λόγων του, μὲ ἐπα-

* Γιὰ τὴν πληρέστερη ἀνάπτυξη αὐτοῦ τοῦ θέματος βλέπε τὰ ἑξῆς κείμενα: α) ΟΜΗΡΟΥ: «Ἄνθρωπος καὶ Εἰρήνη», Διδασκαλία 141, μὲ τίτλο «Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἑωσφόρος», καὶ β) Εὐκλείδου: «Ἡ συμβολικὴ ἔννοια τοῦ Ὁφeos», στὸ βιβλίο «Μεταθανάτια Ἔργα Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», σελ. 157-172.

κόλουθο τήν ἑναρξη τῶν ἑνσαρκώσεών τους στόν ὑλικό κόσμο. Οἱ δέ ὄντοτητες πού τόν ἀκολούθησαν σάν πιστοί ὀπαδοί του, ἔγιναν οἱ λεγόμενοι δαίμονες τοῦ Κακοῦ καί ἀπετέλεσαν τήν Παρατάξη τοῦ Σκότους.

Διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐδημιουργήθησαν οἱ δύο ἀντίθετες Παρατάξεις, τῶν Ἄγαθῶν καί τῶν Πονηρῶν πνευμάτων. Οἱ Ἀρχηγοί αὐτῶν, ἦτοι ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ Ἐωσφόρος, συμβολίζονται μέ τούς ἀδελφούς Κάϊν καί Ἄβελ τῆς Π. Διαθήκης.

Ὁ Ἄναρχος ἀποστέλλει τήν ἐνέργειά Του ἰσοδύναμα καί πρός τίς δύο Παρατάξεις. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι εἶναι ὁ αἷτιος τοῦ Κακοῦ. Ὁ λόγος ἔχει ἐξηγηθεῖ στόν ἐνότητα 20.

Ἡ ἐξέλιξη δέν ἦταν δυνατό νά πραγματοποιηθῆ μέ ἄλλον πῶ ἢ πῶ τρόπο, παρά μόνον διά τῆς δημιουργίας τῶν ἀντιθέσεων. Διά τοῦτο ὁ Ἐωσφόρος ἀνέλαβε μιά δύσκολη μέν καί ἐπώδυνη, ἀλλά ἀναγκαία ἀποστολή, μέσα στά πλαίσια τῆς ὀλοκληρωμένης Δημιουργίας τοῦ Ἀνάρχου.

Ἐκεῖνοι ὅμως πού τόν ἀκολουθοῦν ἢ ὑποκύπτουν στούς πειρασμούς του, εἴτε ὡς ψυχοπνευματικές ὄντοτητες εἴτε ὡς ὑλικοί ἄνθρωποι, ἐκφεύγουν ἀπό τά καθήκοντα τῆς ἰδικῆς τῶν ἀποστολῆς, ἢ ὁποῖα εἶναι τό νά προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά ἀποφεύγουν τίς παγίδες τοῦ Πονηροῦ.

Ἀπό τό σημεῖο αὐτό προχωροῦμε στό δεύτερο ζήτημα. Οἱ δικαιοδοσίες καί οἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Ἐωσφόρου νά ἐπηρεάζει τούς ἀνθρώπους πρός τό κακό, δέν εἶναι ἀπεριόριστες, ἀλλά σχετίζονται μέ τήν πνευματική κλίση τῶν ἀνθρώπων πρός αὐτόν.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος εἶναι διάταξη τῶν Θεῶν Νόμων, ὁ Πονηρός δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ἀσκήσει ἐξαναγκασμό ἐπ' αὐτῶν. Ἐτσι προσπαθεῖ νά τούς παρασύρει, μέ τίς μεθόδους πού ἔχουμε ἐξηγήσει στά προηγούμενα Κεφάλαια.

Ἐάν οἱ ἄνθρωποι ὑποπέσουν στίς ἔλξεις κάποιου ἀπό τά ἀντιθετικά πεδία δυνάμεων, αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐσωτερικός τους κόσμος παρουσιάζει ἀτέλειες, τίς ὁποῖες ὀφείλουν νά διορθώσουν. Ἐπομένως θά μπορούσαμε νά εἰποῦμε ὅτι ὁ Πονηρός, διά μέσου τῶν παγίδων του, καθίσταται ἔμμεσα ὁ ἐλεγκτής τῆς ἐσωτερικῆς ποιότητος τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν αὐτή εἶναι ἐξαγνισμένη καί καθαρή, δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά τούς ἐπηρεάσει.

Ἀκριβῶς σέ αὐτό τό σημεῖο ἔγκειται ὅλη ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος τοῦ κακοῦ. Ὁ ἀπώτερος σκοπός τῆς ὑπάρξεως τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ καθαρση τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἀπό τά ἐπιβλαβῆ στοιχεῖα καί ἡ ἐξέλι-

ξη τῆς ὀντότητός του σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα. Ὅποιος ἐπιτύχει αὐτή τήν ἐσωτερική κάθαρση, δέν ἐπηρεάζεται πλέον ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ, κερδίζοντας τήν ἀθανασία του ἐντός τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὅπου δέν ὑφίσταται τό Κακό.

Πρός αὐτή τήν κατεύθυνση προχωρεῖ ἡ Δημιουργία, ἄσχετα ἀπό τίς ἐπί μέρους διαδρομές ἢ προσωρινές ἀποκλίσεις, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Αὐτό σημαίνει ὅτι τελικά ὅλες οἱ ψυχοπνευματικές ὀντότητες θά τελειοποιηθοῦν, ἀπαλλασσόμενες ἀπό τίς ἔλξεις τῶν ἀντιθέσεων. Τότε ὁ Ἐωσφόρος θά μείνει μόνος, ἀφοῦ δέν θά ἔχει πλέον ὀπαδούς. Μετά τήν ἀναφορά του πρὸς τόν Ἄναρχον, σχετικά μέ τήν ἔκβαση τῆς ἀποστολῆς πού ἀνέλαβε, θά ἐπιστρέψει καί αὐτός ἐντός τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου. Οἱ λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς διαδικασίας ἀνήκουν στά Οὐράνια Μυστήρια καί δέν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

«Ἐπειδή ζητεῖτε νά μάθετε τήν μορφήν τοῦ Πονηροῦ, σᾶς ἀναφέρω ὅτι αὐτὴ εἶναι Ἐνέργεια, εἰς τήν ὁποίαν σεῖς ἐδώσατε διαφόρους μορφάς, ἄλλοτε μὲν τέρατος καί ἄλλοτε ὑποκριτικῆς ἀθωότητος, τύπου Μεφιστοφελούς. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὁ Ἀρχηγός πάντων τῶν κακῶν, πού γνωρίζετε ὡς Ἐωσφόρον, εἶναι μία ἰδέα ἐντός τοῦ πνεύματός σας, πού τοῦ δίδει σάρκα καί ὀστά. Λέγοντας σάρκα καί ὀστά, καθημερινῶς συναντᾶτε τήν ἐνέργειαν τοῦ φάσματος αὐτοῦ εἰς τὰ πρόσωπα τῆς κοινωρίας σας, τὰ ὁποῖα κλίνουν πρὸς τήν πλάστιγγα τοῦ Πονηροῦ...»

Συνοψίζω: Κατά τήν θέλησιν καί τοῦ σθένους σας γίνεσθε αὐτοὶ πού εἶσθε, ἢ Ἄγγελοι ἢ Διάβολοι. Ὁ πάτρινας Ἐωσφόρος εἶναι μία ἀόρατος ἐνέργεια, ἡ ὁποία σκοπόν ἔχει νά σᾶς καταρρακώσῃ διὰ μέσου τῆς ἀδυναμίας σας πρὸς τήν ἔλξιν τῶν ὑλικῶν σας ἀπολαύσεων, ἵνα διὰ τοῦ πόνου, τοῦ μόχθου καί τῆς ἀπογοητεύσεως, κάποτε ἐξαναγκασθῆτε νά ἀλλάξετε ὄχθην, ὄχι μόνον διὰ τήν σωτηρίαν σας, ἀλλά καί αὐτὴν τήν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν σας.» (ΦΑΡΑΧ, 21-7-1976).

«Ὁ Ἐωσφόρος παρέμεινεν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, δηλαδή εἰς τὰ Ἐρέβη τῆς περιοχῆς του. Ἄλλ' ἐξουσιάζει τήν Γῆν, ὡς πεδίον τῆς μάχης. Ἡ ἰσχὺς του εἶναι τεραστία. Διότι γνωρίζει τὰ μυστικά τοῦ Πατρός καί ἐξ αὐτῶν λαμβάνει ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα βοηθοῦν αὐτόν εἰς τό ἔργον του. Δηλαδή, δυνατόν νά παρουσιασθῆ ὡς ἅγιον πρόσωπον καί νά ὁμιλῇ περί τοῦ καλοῦ καί ἀγαθοῦ, διὰ νά ἔλξῃ πρῶτον τόν παγιδευθέντα καί ὕστερον ἀφοῦ τόν πείσῃ, τοῦ δώσῃ ὁδηγίαν πρὸς βλάβην τῶν ἀδελφῶν του καί αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἰδίου τοῦ παγιδευθέντος, χωρὶς οὗτος νά ἀντιληφθῆ ὅτι ἐξηπατήθη.»

Ἄλλ' ἐπειδή ὁ ἔχων πνευματικάς δυνάμεις, δυνατόν νά προβάλλῃ ἀντιρρήσεις, ὁ Ἐωσφόρος παρεμβάλλει τήν γυναῖκα ὡς διάμεσον, τῆς χαρίζει μορφήν ἀγγέλου, χάριν αἰθερίαν, γλώσσαν γλυκεῖαν καί ἔλξιν ἀπαράμιλλον. Καί ἰδοῦ! Ὁ σοφός μεταβάλλεται εἰς μέγαν μορόν!» (ΦΑΡΑΧ, 24-1-1968).

31. Τά Πονηρά πνεύματα

Τίς τάξεις τῶν Πονηρῶν πνευμάτων ἀποτελοῦν:

α) Οἱ ἐκπεσόντες Ἄγγελοι πού ἀκολούθησαν ἐξ ἀρχῆς τόν Ἐωσφόρον στήν πτώση του· καί

β) Μερικοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων πού υπέπεσαν σέ μεγάλα κακουργήματα, ἀλλά μετά τήν ἀπολογία τους δέν ἐδέχθησαν τήν ἐπιβληθεῖσα τιμωρία, ἐνταχθέντες στήν ὑπηρεσία τοῦ Κακοῦ.

Τά Πονηρά πνεύματα εἶναι οἱ στενοί συνεργάτες τοῦ Ἐωσφόρου. Παραπλανοῦν τούς ἀνθρώπους καί τούς καθοδηγοῦν στίς χαμερπεῖς πράξεις τους. Δέν ἔχουν οἶκτο γιά κανέναν. Χαίρονται ὅταν οἱ ἀνθρώποι ἀγανακτοῦν, ὀργίζονται, καταστρέφουν, δολοφονοῦν, ὑβρίζουν καί γενικά ὅταν ἐνεργοῦν ἐναντίον παντός καλοῦ καί ἀγαθοῦ. Ἀποκαλοῦνται ἐπίσης καί **Δαίμονες τοῦ Κακοῦ**.

Ἡ ἐνέργεια τῶν Πονηρῶν πνευμάτων ἐγκείται στό νά ἔλκουν διά τῆς ὕλης τούς ἀνθρώπους σέ θέματα τῆς ἀρεσκείας των. Ἐπομένως ἡ παραπλανητική τους δραστηριότητα, γιά νά ἔχει ἀπότέλεσμα, πρέπει νά εὔρει πρόσφορο ἔδαφος μέσα στό ἀνθρώπινο πνεῦμα, ὅπου ἐμφωλεύουν οἱ πάσης φύσεως ἀδυναμίες καί ἐλαττώματα. Αὐτά ἀκριβῶς ἐκμεταλλεύονται, διά νά παρουσιάσουν στόν ἀνθρώπο μιά ἱκανοποιητική γιά τόν ἴδιον περίσταση, ἀπό τήν ὁποία ἔχει τήν ἐντύπωση ὅτι θά ὠφεληθῇ, ἐνῶ ἡ πραγματική της συνέπεια θά εἶναι τό ὀλίσθημα πρὸς τό σφάλμα ἢ τήν καταστροφή.

Ὅπως ἔχουμε τονίσει καί ἄλλοτε, τά Πονηρά πνεύματα δέν μποροῦν νά ἐπηρεάσουν ἕναν ἀνθρώπο πρὸς τό κακό, ἐάν ὁ ἴδιος δέν προσελκύσει τήν ἐνέργειά τους μέ τίς ὑλιστικές τάσεις του, τήν νοσηρή φαντασία του, τίς διεστραμμένες ἐπιθυμίες ἢ τά ἁμαρτωλά πάθη του. Ὅλα αὐτά, ὅταν ὑπάρχουν ἐντός του ἔστω καί ὑπό μορφή σπόρου (ἦτοι χωρίς νά ἔχουν ἐκδηλωθεῖ ἐμφανῶς), ἐνισχύονται ἀπό τά πονηρά δαιμόνια, ἀναπτύσσονται, ἀποκτοῦν συναφεῖς διακλαδώσεις, καί τελικά ὀδηγοῦν τόν ἀνθρώπο στήν ἀπώλεια.

Μερικά από τὰ Πονηρά πνεύματα πού ὑπηρετοῦν γιά αἰῶνες τόν Ἐωσφόρον, καταλαμβάνονται ἀπό ἓνα εἶδος ἀνίας, συναισθανόμενα ὅτι ἡ πορεία πού ἀκολουθοῦν δέν ὀδηγεῖ πουθενά. Τότε ἀλιεύονται ἀπό τούς Μεγάλους Ἀρχηγούς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί μεταφέρονται ἐντός τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου. Μετά ἀπό εἰδική ἐκπαίδευσή τους, ἐνοσρκώνονται στή Γῆ, ἔχοντας τήν μυστική δυναμική ἰσχύ τους ἐν ἐνεργεία, γιά νά δοκιμαστοῦν πῶς θά τήν χρησιμοποιοῦσιν.

Στήν ἀνωτέρω κατηγορία ὑπάγονται μερικοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν ἰσχυρές ψυχο-δυναμικές ιδιότητες, ἀλλά ὁ χαρακτήρας τους κατά βάθος δέν εἶναι ἀγαθός. Ἐάν ὅμως ἐπιδείξουν καλή διαγωγή, τότε ἐντάσσονται στίς τάξεις τῶν ἐκπαιδευομένων ψυχῶν· εἶδ' ἄλλως θά ἐπανέλθουν πολλές φορές στόν ὑλικό κόσμο. Ὡς παραδείγματα τοιούτων πνευμάτων ἀναφέρονται ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς καί ὁ Φρειδερίκος Νίτσε.

Οἱ ἀνθρωποι παριστάνουν τούς Δαίμονες μέ ἀπαισίες ἢ τερατώδεις μορφές. Αὐτές εἶναι ὀρθές ἀπό τήν ἄποψη τοῦ συμβολισμοῦ, ἔνεκα τῶν ἀπαισιῶν ἔργων τους. Δέν ἀνταποκρίνονται ὅμως στήν πραγματικότητα, διότι ὅταν πλησιάζουν τούς ἀνθρώπους, ἐμφανίζονται εὐγενικοί, γλυκομίλητοι καί πρόθυμοι νά τούς ἐξυπηρετήσουν. Τό ἴδιο συμβαίνει καί ὅταν ἐνεργοῦν μέσω ἄλλων ἀνθρώπων, τούς ὁποίους καθοδηγοῦν πῶς νά ἐξαπατήσουν ἢ νά παραπλανήσουν τούς συνανθρώπους των.

Τό Κακό ὑφίσταται ἐντός τῆς Δημιουργίας διά τῆς Βουλῆσεως τοῦ Ἀνάρχου. Ἐπομένως οἱ ἀνθρωποι δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά καταπολεμήσουν ἢ νά ἐξουδετερώσουν τὰ Πονηρά πνεύματα. Τό καθήκον τους εἶναι νά ἀποφεύγουν τίς παγίδες τους, βοηθώντας καί ἄλλους ἀνθρώπους στήν προσπάθεια αὐτή. Ἔτσι τὰ ἐκτοξευόμενα βέλη τῶν δαιμόνων χάνονται στό κενό καί ἐξασθενεῖ ἡ ἰσχύς τους.

Τό ζήτημα τῶν Πονηρῶν πνευμάτων εἶναι μέγιστο, γι' αὐτό ἀρκοῦμεθα στίς ὀλίγες αὐτές εἰσαγωγικές ἐπισημάνσεις.

«Τό Πονηρόν Πνεῦμα ἔχει σχέσεις μέ ὅλα τὰ ὑλικά προβλήματα τοῦ κόσμου σας. Δι' αὐτῶν τῶν ὑλικῶν μέσων, δημιουργεῖ διχονοίας, ἀδικίας, ἐκδικήσεις, ἀντεκδικήσεις καί τὰ τοιαῦτα. Εἰς πᾶσαν κακὴν πράξιν καί ἀδικον ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, ἐστὶ πεπεισμένοι ὅτι τό Πονηρόν ἐνεργεῖ. Διὰ πρώτην φοράν τό Οὐράνιον Βασίλειον ἀποστέλλει εἰς τούς ἀνθρώπους τὰ δῶρα του. Ταῦτα εἶναι ἡ φωτεινὴ μάθησις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου πρὸς τούς ἐγωϊστάς καί ἀνευδρότους εἰς τήν πίστιν καί τήν ὑπαρξιν τῆς Θεότητος.

Τό Πονηρόν Πνεῦμα εἶναι ἄσπλαγγον, κακόβουλον, παραπλανητικόν, ἔλκει διά τῆς ἀρεσκείας τοῦ ἀνθρώπου, εἰς πᾶν τό ἐλκυστικόν καί

ὑστερον τόν ἐγκαταλείπει εἰς τό ὀλίθημά του, καγχάζον ἐξ εὐχαριστήσεως. Ὑπάρχουν πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι χλευάζουν τά ἀόρατα στοιχεῖα τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ, ἐνῶ ἤδη ἔχουν ἐνταχθῆ εἰς τούς κόλπους τοῦ Κακοῦ. Δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὁ Πονηρός εὐρίσκειται ἐντός αὐτῶν.

Οὐδέν λαμβάνει χώραν ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ Καλοῦ ἢ τοῦ Κακοῦ. Ὅλοι ὑπόκεινται εἰς τάς δυνάμεις αὐτῶν τῶν δύο ἐνεργειῶν. Ἐάν ἡ δύναμις τοῦ Καλοῦ ἐγκρίνη τήν ὑπαρξίν σας ὡς ἀπαραίτητον, διότι αὕτη ἔχει σκοπόν τινά, οὐδέν δύναται νά σᾶς συμβῆ ἐκ μέρους τοῦ Πονηροῦ. Τοῦτο λέγω, διά νά ἐννοήσετε ὁποῖαν προφύλαξιν λαμβάνουν αἱ δυνάμεις μας, διά νά προστατεύσουν. Ἐάν ὅμως, παρά τήν φαινομενικήν σας καλωσύνην, δέν εἴσθε ἐκεῖνοι πού ἔπρεπε νά εἴσθε, τότε οὐδέν χρέος ἔχομεν ἐναντι τῆς ὀντότητός σας, διότι ὑπόκειται αὕτη εἰς τήν κατεργασίαν τοῦ σιδήρου, μεταξύ σφύρας καί ἄκμονος.» (ΦΑΡΑΧ, 26-8-1964).

32. Τά ἄστατα καί τά πρόσγεια πνεύματα

Αὐτές εἶναι οἱ δύο ὑποδεέστερες κατηγορίες πνευμάτων, ἐκτός ἀπό τά πονηρά, πού παραμένουν ἔξω ἀπό τό Οὐράνιο Βασίλειο.

Τά ἄστατα πνεύματα εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποῖα, μετά τήν ἀπολογία τους στό Κέντρο Λογοδοσίας, δέν ἀπεδέχθησαν τήν ἐπιβληθεῖσα ἀπό τήν συνείδησή τους ποινή, ἕνεκα τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ πνεύματός των. Δέν ἐντάσσονται ὅμως στίς τάξεις τῶν πονηρῶν, ἀλλά πλανῶνται ἐλεύθερα, διασκεδάζοντας μέ τό νά προκαλοῦν κάθε εἶδους ἐνοχλήσεις.

Ἀρκετά ἀπό αὐτά τριγυρίζουν ἔξω ἀπό τό Κέντρο Διερχομένων, προσπαθώντας νά παρενοχλήσουν τίς ἀνερχόμενες ἢ τίς κατερχόμενες ὀντότητες. Πολλές φορές μάλιστα κατέρχονται μέχρι τή Γῆ, ὅπου ἀναμιγνύονται στίς πνευματιστικές ἐπικοινωνίες διαφόρων κέντρων, λέγοντας τά πιό ἀπίθανα καί φανταστικά πράγματα, ἢ ἐπωφελοῦνται ἀπό τίς ψυχικές δυνάμεις ἀβούλων ἀτόμων γιά νά προκαλέσουν τηλεκινήτικα φαινόμενα, ἢ ἐμφανίζονται μέ περιεργές μορφές κ.ἄ.

Μποροῦν νά εἰσέρχονται στό πνεῦμα ἀτόμων ἀσθετικοῦ χαρακτήρος καί νά τοῦς ἐπηρεάζουν πρὸς τό κακό, ἢ νά μεταβάλλουν τίς ἀποφάσεις των, ἐάν αὐτές εἶναι πρὸς τό καλό τῶν ἄλλων. Ἀκόμη καί ἡ προσωρινή ἀμνησία ἐπάνω σέ πολύ γνωστά πράγματα ἢ ὀνόματα, ὀφείλεται σέ στιγμιαία ἐπίδραση τέτοιων πνευμάτων.

Ἐπειδή γνωρίζουν τό φαινόμενο τῆς προσκομίσεως, μερικές φορές

μεταφέρουν λίθους ή άλλα μικρά αντικείμενα, τά όποια εμφανίζουν αϊφνιδιαστικά μπροστά σέ κάποιον άνθρωπο, γιά νά τόν τρομάξουν.

“Όλα αυτά και πολλά άλλα άκόμη μικρο-ενοχλήματα, άποτελοϋν τήν διασκέδασή τους, διότι δέν ενδιαφέρονται γιά τίποτε άλλο. Έάν όμως ύποπέσουν στήν κατήχηση τών πονηρών πνευμάτων και τήν άποδεχθοϋν, τότε συνταυτίζονται μέ εκείνα και γίνονται συνεργάτες τους στό κακό.

Τά πρόσγεια πνεύματα είναι εκείνα τά όποια, μετά τόν θάνατό τους, δέν ήδυνήθησαν νά άνυψωθοϋν μέχρι τόν Πνευματικό Κόσμο και παραμένουν στό υλικό επίπεδο. Οί λόγοι πού τά καθήλωσαν στή Γή είναι υλικής φύσεως, όπως ή μεγάλη περιουσία πού άφησαν, ή έλξη πρós τίς άπολαύσεις τής γήινης ζωής, ή παθολογική προσήλωση σέ κάποιο πρόσωπο, ή ένας βίαιος θάνατος.

Τοιαϋτα πνεύματα ύπάρχουν πολλά, σέ όλόκληρο τόν κόσμο. Η κυριώτερη διασκέδασή τους είναι νά λαμβάνουν τήν μορφή πού είχαν ως άνθρωποι και νά κυκλοφοροϋν στά μέρη όπου έζησαν, σάν φαντάσματα. Προκαλοϋν άκόμη διάφορες άλλες έκδηλώσεις, παρόμοιες μέ εκείνες τών άστάτων πνευμάτων, αλλά οί δυνάμεις τους είναι μικρότερες.

Τά άστατα και τά πρόσγεια πνεύματα, μπορεί νά έκφοβίζουν ή νά παραξενεύουν τούς ανθρώπους μέ τίς έέργειες ή τίς εμφανίσεις τους, αλλά δέν έχουν τήν δυνατότητα νά τούς βλάψουν.

Τά πνεύματα αυτά φθάνουν κάποτε στά όρια τής έξαθλιώσεώς των και δέν έχουν πλέον διάθεση νά διασκεδάσουν μέ τίς ένοχλήσεις. Τότε άλιεύονται από τούς Ουράνιους Άρχηγούς και καθοδηγοϋνται στήν κανονική πορεία τής εξέλιξεώς των, άφοϋ ύποστοϋν τήν άρχικώς καθορισθείσα ποινή. Μπορεί όμως νά περάσουν πολλούς αϊώνες στήν κατάσταση όπου εύρίσκονται, χωρίς νά λογικεϋονται, διότι οϋδείς τά έξαναγκάζει νά άκολουθήσουν τόν σωστό δρόμο, εάν δέν τό επιθυμοϋν.

«Όσοι εκ τών ανθρώπων είναι αδύνατοι ως οντότητες και δέν έχουν σταθερότητα χαρακτήρος, αδιάφορον εάν τό πνεϋμα των πολλάκις έχει αναλαμπάς, οί άνθρωποι οϋτοι είναι εις τήν διάθεσιν τών άστάτων πνευμάτων. Είσιχωροϋν έντός τής οντότητός των και τότε αί σκέψεις των διχάζονται εις δύο αντιθέτους βουλήσεις. Ό Α. π.χ. άποφασίζει νά βοηθήση τόν Β. Δίδει ύπόσχεσιν και αναλαμβάνει ύποχρέωσιν. Μετ' ολίγον ή σκέψις τον μεταβάλλεται εις έχθρικήν έναντι τοϋ Β. και ενεργεί εις βάρος του, χωρίς νά αντιλαμβάνεται τί πράττει.

«Όταν δύο ἄστατα πνεύματα εἰσέρχονται ἐντός τῆς ὀντότητος τοῦ ἀνθρώπου καί τό ἓνα ἐξ αὐτῶν τῶν πνευμάτων ἐξαναγκάζει τήν ἀνθρώπινον ὀντότητα νά πράξῃ κάτι τό ἀπηγορευμένον, ἐνῶ τό ἄλλο πνεῦμα τόν ὀδηγεῖ εἰς ἄλλην πράξιν ἀνάλογον, ἀπηγορευμένην, τότε ὁ ἄνθρωπος οὕτως παθαίνει σύγχυσις καί πολλάκις δυνατόν νά παραφρονήσῃ. Παραδείγματα τοιαῦτα ὑπάρχουν πολλά, τά ὁποῖα δύνασθε νά παρακολουθήσετε εἰς τήν καθ' ἡμέραν ζωήν σας.» (ΦΛΑΜΜΑΡΙΟΝ, 10-6-1967).

«Υπάρχουν ἄλλοι πάλιν, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο καλοί εἰς τούς πολλούς, χωρίς νά εἶναι τοιοῦτοι. Καί ὅμως, κατά τά τέλη τοῦ βίου των, ἔρριψαν τήν προσωπίδα καί ἐφάνη τό ἄβουλον καί κακόν πνεῦμα των. Αὐτοί θά τιμωρηθῶσιν εἰς τούς Οὐρανούς· θά ἀρνηθοῦν ὅτι ἔπταισαν καί θά ἀφεθοῦν ὡς ἐλεύθερα καί ἀνεύθυνα πνεύματα ἢ καί περιπλανώμενα. Ἡ Θεότης δέν τούς ἐξαναγκάζει εἰς τήν τιμωρίαν ὡς συμβαίνει εἰς τήν Γῆν σας. Μόνοι των περιπλανῶνται. Χλευάζουν τούς ἐν τῇ Γῇ ἀδελφούς των, ἐμπαίζουσιν αὐτούς καί πολλάκις χαίρουν διότι κατώρθωσαν νά ὀδηγήσουν καί ἄλλους πρὸς τήν ὁδόν τῆς ἀπωλείας.

Τά Πνεύματα ταῦτα ἀφήνει ἡ Θεότης νά γίνονν ῥάκη. Δέν τούς ἀποστέλλει εἰς τήν Γῆν· καί ὅταν καταρρακωθοῦν, μόνοι των θά ζητήσουν τήν εὐσπλαγχίαν τοῦ Κυρίου, νά εἰσέλθουν εἰς τό ἔρεβος, δηλαδή εἰς τόν ζυγόν πρὸς ἐκπαίδευσιν Οὐρανίαν. Καί τίς γνωρίζει πότε θά ἐξέλθουν ἀπό τό σκότος τοῦ σκότους, μέ σθένος ἀνώτερον, ἵνα ἐνταχθοῦν μετ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θά ἐνσαρκωθοῦν, διά νά ἐξιλεώσουν τά παλαιά των βάρη.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρώπος καί Εἰρήνη» 37η).

33. Οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου

Τί εἶναι οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου;

Εἶναι φυσικές καταστροφές πού λαμβάνουν χώρα σέ εὐρεῖα κλίματα καί μέ πολλά ἀνθρώπινα θύματα.

«Όταν συμβῆ μιά τέτοια καταστροφή, οἱ ἄνθρωποι τήν ἀποδίδουν συνήθως στήν «ὀργή τοῦ Θεοῦ». Ὅμως ὁ Θεός δέν ὀργίζεται, οὔτε διακατέχεται ἀπό ἐκδικητικές διαθέσεις. Ἡ ἔκφραση αὐτή ὑποδηλώνει ἓνα βαρύτερο νόημα, πού ἡ πραγματική σημασία του εἶναι ἡ ἀκόλουθη.

«Όταν τό κακό ἐπεκταθῆ σέ μεγάλο πλῆθος ἀνθρώπων, δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξοντωθῆ μέ ἄλλον τρόπο, παρά μόνον διά μιάς γενικῆς καταστροφῆς, ἢ ὁποῖα ἐξουδετερώνει ὀλόκληρη τήν μολυσμένη περιοχί.

Ἡ μεγάλη παρανομία τῶν ἀνθρώπων, πού δέν συνεΐζονται, ἀναγκάζει τόν Κύριον νά ἀποσύρει τήν εὐνοιά Του ἀπό τήν περιοχή, ὅποτε οἱ δυνάμεις τοῦ Πονηροῦ εὐρίσκουν ἐλεύθερο τό πεδίο γιά νά ἐκδηλωθοῦν μέ σφοδρότητα. Αὐτές ἔχουν μέν τήν ἐμφάνιση φυσικῶν καταστροφῶν, ἀλλά ὑποκινοῦνται ἀπό τίς ἀόρατες δυνάμεις τῶν Πονηρῶν πνευμάτων, τά ὁποῖα δέν ἔχουν οἶκτο γιά κανέναν. Ὅταν ἀναλάβουν τό ἔργο τους, δέν ἀποσύρονται παρὰ μόνον ὅταν ὀλοκληρώσουν τήν καταστροφή.

Διά μέσου τῶν Ἀνέμων ὁ Πονηρός ἐξοντώνει ὁμαδικά ὅσους ἔχουν περιπέσει στούς ὄνυχές του. Ὁ Κύριος ἀφησε ἐλεύθερη τήν ἐπέμβαση αὐτή, μέ σκοπό τήν σωτηρία τῶν πολλῶν καί τήν παραδειγματική τιμωρία τῶν ἐνόχων.

Κατά τήν διάρκεια μᾶς τέτοιας πολύ μεγάλης καταστροφῆς, εἶναι φυσικό νά χάνονται καί μερικοί ἀθῶοι, διότι δέν εἶναι δυνατόν νά προφυλαχθοῦν ὅλοι μέσα στή σφοδρότητα τοῦ Ἀνέμου. Αὐτοί ἐπανέρχονται σύντομα στή Γῆ, ὑπό ἄλλες εὐνοϊκότερες συνθήκες. Οἱ ἐνοχοί ὁμως, οἱ πρωταίτιοι τοῦ κακοῦ, παραμένουν στό Ἔρεβος γιά ἄγνωστον χρόνο. Ὅταν δέ κάποτε ἀποσταλοῦν ἐκ νέου στή Γῆ, δέν θά ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἐπαναλάβουν τά προηγούμενα ἔργα τους. Θά ἐμφανισθοῦν σάν δειλοί καί ἀνίκανοι νά πράξουν κάτι τό κακό, διότι τό ὑποσυνειδητό τους θά εἰσκλείει τίς τρομακτικές εἰκόνες τῆς οὐράνιας καταδίκης των.

Στήν ἐποχή μας ἔχουν συσσωρευθεῖ στή Γῆ πολλά κακοποιά στοιχεῖα, τά ὁποῖα ὀργανώθηκαν κατά τρόπον ὥστε οὐδεμία ἄλλη γήινη δύναμη νά μπορεῖ νά τοὺς ἀνατρέψει. Ἐπομένως ἡ πιθανώτερη διέξοδος εἶναι νά ἐπέμβουν οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου, γιά νά ἐκκαθαρίσουν τήν κατάσταση.

«Ὁ Θεός δέν τιμωρεῖ, διά νά τιμωρήση τήν κακὴν πράξιν, ὡς συμβαίνει εἰς τήν Γῆν. Τιμωρεῖ, διά νά ἀννψώση τήν ψυχὴν. Δέν εὐθύνεται ἡ Ἀγάπη Του διά τήν τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῆς ψυχῆς.

Αἱ ὀντότητες αὐτοτιμωροῦνται. Ὅταν ἡ τιμωρία εἶναι συνολική, λειτουργοῦν ἐντὸς τῶν Νόμων Του, ἡ χαλάρωσις καί ἡ παῦσις τῆς προστασίας Του πρὸς τό σύνολον, ὅποτε ἔχει ὁ Πονηρός τήν εὐκαιρίαν νά ἐξαπολύσῃ τοὺς ἀνέμους του.

Λέγονται “Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου” διότι ἀπέσυρεν τήν εὐνοϊάν Του καί ἀφῆκεν ἐλεύθερον τόν Πονηρόν, ἐν γνώσει Του, νά δαμάσῃ τὰς ψυχὰς καί νά τὰς ὀδηγήσῃ, ἐκεῖ ὅπου εἶναι προδιαγεγραμμένον νά ὑπάγουν.

Οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου διαφοῦνται εἰς πολλές κατηγορίας. Εἶναι ἰσχυροί, μέσοι, καί ἐλαφρεῖς. Αἱ διαταγαί λαμβάνονται ἐκ τοῦ Κυβερνείου καί ἐφαρμόζονται ἄμεσα. Δύνανται ἐν μιᾷ στιγμῇ νά καταστρέψουν χιλιάδας τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Λέγουν πολλοί ἐκ τῶν πιστῶν: “Ὅταν ὁ Κύριος ὀργισθῇ, φύγετε μακριά ἀπό τόν χώρον τῆς ὀργῆς του”. Ἐπαναλαμβάνω, δέν εἶναι ὁ Κύριος, ὅστις ἐξαπολύει τοὺς Ἄνεμους του, ἀλλά τό Κυβερνεῖον, κατά τόν δείκτην τῶν σφαλμάτων τῶν ἀνθρώπων.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρωπος καί Εἰρήνη» 168η).

34. Πῶς συνεννοοῦνται τά πνεύματα καί μέ τί ἀσχολοῦνται

Οἱ ψυχοπνευματικές ὀντότητες δέν ἔχουν ὑλικά αἰσθητήρια ὄργανα. Ἐχουν ἓνα γενικό ψυχικό αἰσθητήριο, πού ὀνομάζεται **ὄφθαλμός τῆς ψυχῆς**, διά τοῦ ὁποίου ἀντιλαμβάνονται τά πάντα.

Στή γήινη ζωῆ αὐτός ὁ ὄφθαλμός εἶναι κλειστός, διότι ἡ ψυχή καλύπτεται ἀπό τήν ἰσχύ τοῦ πνεύματος. Πρός διάκριση ἀπό τοὺς δύο ὑλικούς ὄφθαλμούς, ἀποκαλεῖται **τρίτος ὄφθαλμός**. Ὅσοι κατορθώσουν νά τόν ἀνοίξουν, ἔστω καί μερικῶς, μποροῦν νά ἀντιλαμβάνονται τά Οὐράνια μυστήρια, νά δραματίζονται, νά ἐπικοινωνοῦν μέ τόν Πνευματικό Κόσμο, ἢ νά ἔχουν διάφορα ἄλλα χαρίσματα, ἀνάλογα μέ τόν βαθμό διανοίξεως τῶν πολλαπλῶν θυρίδων του.

Ἡ συνεννόηση τῶν ψυχοπνευματικῶν ὀντοτήτων μεταξύ τους, δέν γίνεται διά τοῦ λόγου, ἀλλά διά μέσου λάμπσεων καί ἀκτινοβολιῶν. Κάθε μορφή ἀκτινοβολίας ἔχει καί ἓνα ἰδιαίτερο νόημα, κατά τρόπον πού εἶναι ἀσύλληπτος στή διάνοιά μας. Οἱ ἀκτινοβολίες εἶναι ἀπείρως περισσότερες ἀπό ὅσες γνωρίζουμε, τά δέ σχήματα καί οἱ συνδυασμοί αὐτῶν πολλαπλασιάζουν τίς δυνατότητες ἐκφράσεως τῶν διανοημάτων καί τῶν ἐννοιῶν.

Κάθε ὀντότητα ἔχει ἰδιαίτερη σύνθεση ἀκτινοβολιῶν, πού συνιστᾷ τήν προσωπικότητά της. Μέσω αὐτῶν διακρίνεται καί ἀναγνωρίζεται ἀπό τίς ἄλλες ὀντότητες. Οἱ ἀκτινοβολίες της προσδιορίζουν τήν ποιότητα, τά ἐνδιαφέροντα, τίς σκέψεις, τά βάρη πού φέρει, τόν βαθμό ἐξελιξεώς της κ.λπ. Ὅλα αὐτά εἶναι γνωστά στοὺς πάντες, ἐφ’ ὅσον ὅλοι βλέπουν τίς ἀκτινοβολίες ὄλων.

Στίς προηγούμενες ἐνότητες ἔχουμε ἀναφερθεῖ στά καθήκοντα τῶν

μεγάλων Ἀρχηγῶν καὶ διδασκάλων, οἱ ὅποιοι κατέχουν διοικητικές θέσεις στό Οὐράνιο Βασίλειο. Οἱ κατώτερες ὀντότητες δέν ἀδρανοῦν, ἀλλά εὐρίσκονται καί αὐτές σέ συνεχή κίνηση καί δραστηριότητα.

Τά Πνεύματα αἰσθάνονται ὡς πρωταρχικό καθήκον τους τίς προσευχές, τοὺς ὕμνους καί τίς δοξολογίες πρὸς τόν Ἄναρχον ὡς Δημιουργόν τῶν Πάντων.

Ἡ κυριώτερη ἀσχολία τους εἶναι νά ἐκπαιδεύονται, προκειμένου νά ἐξελιχθοῦν στοὺς Σταθμούς ἀνυψώσεώς των, ἢ νά κατατοπισθοῦν γιά τὰ νέα καθήκοντά τους στή Γῆ, ἐάν πρόκειται νά ἐνσαρκωθοῦν πάλι. Ἡ παρακολούθηση τῶν μαθημάτων εἶναι προαιρετική, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπουσιάζει ἀπό τίς ὁμιλίες τῶν Μεγάλων Διδασκάλων, διότι γνωρίζουν ὅτι ἀπό αὐτά ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος των. Πολλές φορές κάνουν καί ἐκπαιδευτικά ταξίδια σέ ἄγνωστους κόσμους, ὅπου κατατοπιζονται ἐπάνω στά Μυστήρια τῆς Δημιουργίας.

Οἱ πνευματικές ὀντότητες ἔχουν τὴν δυνατότητα νά ἀντιλαμβάνονται, διὰ μέσου τῆς διαισθήσεως, τίς σκέψεις καί τὰ αἰσθήματα τῶν γήινων ἀπέναντί τους. Ἐάν αὐτά εἶναι ἀγαθά, τονώνεται τὸ ἠθικό τους καί ἐνισχύονται. Ἐάν ὅμως οἱ γνωστοὶ τους ἄνθρωποι τοὺς σκέπτονται μέ ἀντιπάθεια ἢ μῖσος, στενοχωροῦνται, αἰσθανόμενοι μεγαλύτερο τὸ βᾶρος τῶν ἰδικῶν τους σφαλμάτων, τὰ ὅποια βλέπουν πλέον πολύ καθαρά, μέ ἀποτέλεσμα νά καθηλώνονται στή στασιμότητα.

Οἱ καλές ἀναμνήσεις εἶναι τὸ ὠραιότερο δῶρο πού μποροῦν νά προσφέρουν οἱ γήινοι στά ἀνακληθέντα πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός των.

Οἱ βεβαρυμένες ψυχές ἔχουν ἀνάγκη συγχωρήσεως ἐκ μέρους τῶν γήινων, κυρίως μάλιστα ἀπὸ ἐκείνους πού ἔβλαψαν μέ ὅποιονδήποτε τρόπο. Αὐτοὶ δέν πρέπει νά συγκρατοῦν μέσα στό πνεῦμα τους τίς ἐχθρικές διαθέσεις τους ἐναντι τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλά νά προσπαθήσουν νοερῶς νά τόν συγχωρήσουν.

Ἡ συγχώρηση τῶν ἐχθρῶν μας ἀποτελεῖ πράξη μεγίστης ἀξίας, διότι καί ἐκείνους ἀπελευθερώνει κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν ἀφόρητη πίεση τῶν τύψεων, ἀλλά καί ἐμεῖς ἀποκτοῦμε ἰσχυρὰ ἐχέγγυα τῆς ἰδικῆς μας ἐξελίξεως καί ἀνυψώσεως.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνακληθέντων ἔχουν ἀφήσει πίσω τους ἀγαπημένα συγγενικά πρόσωπα, ἐπιθυμοῦν νά ἔλθουν σέ ἐπαφή μαζί τους, ἀκριβῶς ὅπως ἓνας ξενιτευμένος ποθεῖ νά ἐπικοινωνήσῃ μέ τοὺς ἰδικούς του δι' ἀλληλογραφίας ἢ τηλεφωνικά. Διὰ τοῦτο στόν Οὐράνιο ὑπάρχουν διάφορα πρόχειρα κέντρα ἐπικοινωνιῶν, τὰ ὅποια συνδέονται μέ γήινα πνευματιστικά κέντρα καί διὰ μέσου αὐτῶν οἱ ἀπλές ψυχές ἀναζητοῦν

τούς ιδικούς των στή Γῆ, γιά νά τούς μεταδώσουν τά μηνύματά τους. Ὅταν τό κατορθώσουν, αἰσθάνονται μεγάλη ἱκανοποίηση καί ἀνακούφιση. Χρειάζεται ὅμως μεγάλη προσοχή ἐκ μέρους τῶν γήινων, ἔνεκα τοῦ κινδύνου παρεμβολῆς πονηρῶν ἢ ἀστάτων πνευμάτων, ὅπως ἔχουμε ἀναπτύξει στά προηγούμενα Κεφάλαια.

Γενικά, ἡ διαβίωση τῶν ὄντοτήτων στόν Οὐρανό εἶναι ἤρεμη, γαλήνια, φωτεινή καί διδακτική, ὅταν ἀπό τήν Γῆ ἔχουν κερδίσει τό ἔπαθλο τῆς ἀνυψώσεώς των. Ὅσο γιά τίς τιμωρημένες, γνωρίζουν καί οἱ ἴδιες ὅτι ὑφίστανται τήν ποινή πρὸς ἐξιλέωσή τους, ὥστε νά ἀνέλθουν κάποτε τήν κλίμακα τῆς οὐρανιας προόδου.

«Πολλοί διδάσκουν εἰς τήν Γῆν σας, ὅτι ὁ Οὐρανός, ἦτοι ὁ Πνευματικός Κόσμος, εἶναι ἡ ὠραιότερα ζωή. Οἱ διδάσκαλοι οὗτοι ψεύδονται. Διότι, ὠραιότατος εἶναι ὁ Πνευματικός Κόσμος δι' ὅσους ἔχουν ἀξίαν θέσει, ἐκ τῶν καλῶν των πράξεων. Διά τούς ἄλλους, πού δέν βλέπουν τήν ὠραιότητα ταύτην, ὑποφέρουν. Μήπως εἰς τάς ἐπικοινωνίας τῶν μικρῶν καί ἐγωϊστικῶν Κέντρων δέν ἤκουσες πνεύματα νά παρακαλοῦν διά τήν σωτηρίαν των;

Τότε, διατί ὁ Ὁδηγός ἐκθειάζει τόν Κόσμον τῆς Ψυχῆς ὡς ὠραιότατον; Τοῦτο βλάπτει τούς ἀκούοντας καί μή ἐκτελοῦντας τά ἱερά των χρέη. Ἐνῶ ἐάν ἔλεγεν εἰς αὐτούς, ὅτι τόν ὠραιόν τοῦτον κόσμον θά ἀπολαύσετε ὅταν αἱ πράξεις σας εἶναι ἀντάξιαί τοῦ Καλοῦ καί Ἀγαθοῦ, θά ἔδιδεν εἰς αὐτούς μάθημα συμπεριφορᾶς ἀνθρώπου καί οὐχί ὑπανθρώπου.» (ΠΕΤΡΟΥΛΑ, 23-11-1969).

35. Τό ἀστρικό σῶμα

Οἱ ψυχοπνευματικές ὀντότητες προφανῶς δέν ἔχουν ὑλικό σῶμα. Διαθέτουν ὅμως ἕνα ἄλλο σῶμα, διαφορετικῆς ὑφῆς, τό ὁποῖο ἀποκαλεῖται **ἀστρικό ἢ αἰθερικό ἢ πνευματικό σῶμα.**

Ὀνομάζεται ἀστρικό σῶμα διότι ἀκτινοβολεῖ ὅπως ἕνας ἀστέρας. Ὁ συνδυασμός τῶν διαφόρων ἀκτινοβολιῶν, μέ τούς χρωματισμούς καί τίς ἐντάσεις των, συνιστοῦν, ὅπως εἶπαμε, τήν προσωπικότητα τῆς ὀντότητος. Καί κάθε ἐξέλιξή της ἀποδίδεται μέ ἀντίστοιχες λάμπεις τοῦ ἀστρικοῦ σώματος.

Τό ἀστρικό σῶμα ὑφίσταται καί στούς γήινους ἀνθρώπους, μέ τήν διαφορά ὅτι ἐπικαλύπτεται κατά μεγάλο μέρος ἀπό τό παχύλο ὑλικό

τους περιβλήμα, τό υλικό σώμα. Μόνον ἡ αὔρα παρέχει μιά ἀσθενική ἐντύπωση τῆς ὑπάρξεώς του.

Οἱ ἐξελιγμένες γήινες ὀντότητες μποροῦν νά ἐξέροχονται ἀπό τό υλικό σώμα, καί διὰ τοῦ ἀστρικοῦ των σώματος νά ἐπισκέπτονται τά διάφορα στρώματα τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου. Ἐκεῖ συναντοῦν ἄλλες ψυχές ἢ συνομιλοῦν μέ τούς Διδασκάλους, καί τελικά ἐπιστρέφουν ἐντός τοῦ υλικοῦ περιβλήματός των.

Οἱ περιηγήσεις αὐτές μποροῦν νά λάβουν χώρα καί ἐντός τοῦ γήινου κόσμου, ἦτοι μία ὀντότης νά ταξιδεύει διὰ τοῦ ἀστρικοῦ της σώματος σέ διάφορες χώρες τῆς Γῆς, τίς ὁποῖες περιγράφει μέ ἀκριβεία, χρησιμοποιώντας ὄχι τά σωματικά αἰσθητήρια ὄργανα, ἀλλά τόν ὀφθαλμό τῆς ψυχῆς.

Οἱ μεταθανάτιες ἐμφανίσεις τῶν ψυχῶν στά γνωστά τους πρόσωπα γίνονται ἐπίσης διὰ τοῦ ἀστρικοῦ σώματος. Ὅταν ἡ ἀνακληθεῖσα ὀντότητα εὐρίσκει ἀκόμη στά πρώτα στάδια τῆς νέας της ζωῆς, ἐπειδή ἡ ἴδια εἶναι σάν ναρκωμένη, οἱ ἐμφανίσεις αὐτές γίνονται ὑπό τοῦ Ἀγγέλου φύλακος, ὁ ὁποῖος ἐνδύεται τό ἀστρικό σώμα τῆς ὀντότητος.

Τά πονηρά πνεύματα μποροῦν ἐπίσης νά ὑποκλέψουν τό ἀστρικό σώμα ἑνός γνωστοῦ προσώπου καί νά τό παρουσιάσουν ὑλοποιημένο ἔμπροσθεν κάποιου ἄλλου ἀνθρώπου. Διὰ μέσου τοῦ φάσματος προσφέρουν διὰ τῆς προσκομίσεως ἕνα πολύτιμο κόσμημα ἢ ἄλλο ἀντικείμενο, ὥστε νά ἐλκύσουν τόν ἀνθρώπο καί νά κερδίσουν τήν ἐμπιστοσύνη του, προκειμένου νά τόν ἐξαπατήσουν κατ' ἄλλον τρόπο.

Γι' αὐτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή σέ τέτοια φαινόμενα. Ἡ ἐμφάνιση μόνον δέν ἀρκεῖ, διότι μπορεῖ νά μήν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀποθανών, ἀλλά νά ἔχει ἀντικατασταθεῖ ἀπό ἄλλον. Τό γλυκό μειδίαμα, ἡ εὐγενική ἐμφάνιση καί οἱ τυχόν μελίχιες λέξεις, μπορεῖ νά ὑποκρύπτουν τήν δολιότητα. Πρέπει τό πνεῦμα νά ὁμιλήσει κανονικά, γιά νά δώσει χαρακτηριστικά τοῦ λόγου του. Μόνον ἔτσι ἀποκαλύπτεται ἡ ἀληθινή του προσωπικότητα.

Τό ἀστρικό σώμα εἶναι τό **δεύτερο «ἐγώ»** μᾶς ὀντότητος.

Οἱ Πνευματικοὶ Ἴατροὶ ἐνεργοῦν ἐπί τῶν ἀσθενῶν διὰ μέσου τοῦ ἀστρικοῦ σώματος αὐτῶν. Οἱ διάφορες ἀσθένειες ἔχουν τήν ἀντανάκλασή τους ἐπί τοῦ ἀστρικοῦ σώματος, κατὰ τρόπον πού δέν μᾶς εἶναι γνωστός. Οἱ Πνευματικοὶ Ἴατροὶ, λοιπόν, ἀντιλαμβάνονται τά βαθύτερα αἶτια κάθε ἀσθένειας, διότι γνωρίζουν τό δεύτερο «ἐγώ» τοῦ ἀσθενοῦς καί βάσει αὐτοῦ προβαίνουν στίς περαιτέρω ἐνέργειες.

Οἱ ἐπιδράσεις τῶν γήινων θεραπειῶν πραγματοποιοῦνται ἐπίσης διὰ μέσου τοῦ ἀστρικοῦ σώματος. Ἐπειδή ὁμως ὡς ἄνθρωποι δέν γνωρίζ-

ζουν κατά βάθος τὰ πράγματα, παρά μόνον εμπειρικά, οἱ θεραπείες πού επιτυγχάνουν συνήθως δέν ἔχουν μεγάλη διάρκεια.

«Θέλετε νά μάθετε τί εἶναι ἀστρικό σῶμα;

Εἶναι ἐνέργεια ὀντότητος πού παρουσιάζεται ὡς μικρός ἀστήρ φωτός εἰς τὰ ὄμματά σας. Λέγεται οὕτω (ἀστρικό σῶμα) διότι ἔχει ὑπολείμματα τῆς γῆνου ὑπάρξεως. Τό φῶς ἐκεῖνο τό μικροσκοπικό, δύναται νά διαστέλλεται καί νά μεταβάλλεται εἰς τρίγωνον ἢ νά λαμβάνη ἄλλην γεωμετρικήν γραμμήν. Κινεῖται, διά νά ἀντιληφθῆτε σεις οἱ θνητοί, ὅτι εἶναι δύναμις ἀόρατος, εἰς φωτισμόν ὁρατόν.

Τό ἀστρικό σῶμα ὑφίσταται εἰς κάθε ἀνθρώπον καί σπανίως ἐνεργεῖ εἰς κάθε ἓνα ἐξ ὑμῶν, ὅταν εὐρίσκεσθε ἐν τῇ ζωῇ. Τοῦτο εἶναι ἄλλο κεφάλαιον, ἐκ τῶν ἀπορρήτων τῆς Θείας Δημιουργίας. Διά τοῦτο δέν ἀνέπτυξα εἰς τάς Ἐπικοινωνίας τό ἀστρικό σῶμα. Πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔδωσαν ἄλλας ἐξηγήσεις. Αὐταί, ὅμως, εἶναι λελανθασμένα. Τό ἀπόρρητον παραμένει εἰς τό σκότος τῆς σιωπῆς.

Ἐποφελούμενοι οἱ Ἀστρολόγοι ἀπό τήν λέξιν "ἀστρικό σῶμα", ἐφραντάσθησαν χιλίους μύθους. Καί αἱ συμπτώσεις τινῶν, ἔδωσαν λαβήν εἰς τήν ἀνιαράν πίστιν τῶν ἀνοήτων. Ὁ ἀνθρώπος δέν δύναται νά δημιουργῇ οὐδέ φύλλον ἀπλοῦν, ὡς τό τῆς Φύσεως. Ἡ ἀπομίμησις εἶναι φενακή, διά νά μή εἶπω ἀπάτη.» (ΦΑΡΑΧ, 29-7-1967).

36. Οἱ ψυχές τῶν ζώων, ἐντόμων καί φυτῶν

Ἄλλα ἀνεξαίρετως τὰ ἔμβια ὄντα ἔχουν ψυχήν. Ἀπό τόν πιό μικροσκοπικό ὄργανισμό, πού εἶναι ἀόρατος ἀκόμη καί μέ τὰ τελειότερα μικροσκοπία, μέχρι τόν ἀνθρώπο, ὅλα κινεῦνται καί ἀναπτύσσονται μέ τήν ἐνέργεια τῆς ἐντός αὐτῶν θείας πνοῆς, ἥτοι τῆς ψυχῆς των.

Ἡ παρουσία τῆς ψυχῆς σέ ὅλα τὰ ἔμβια ὄντα δέν ἀποδεικνύεται μέ τὰ μέσα πού χρησιμοποιεῖ ἡ σημερινή ἐπιστήμη, διότι ἡ φύση τῆς δέν ὑπάγεται στά ὑλικά στοιχεῖα. Ἡ ὑπαρξή τῆς ὅμως θεωρεῖται ἀπολύτως ἀπαραίτητη καί ἀναμφισβήτητη, ἐφ' ὅσον μόνον δι' αὐτῆς ἐξηγοῦνται οἱ βιολογικές λειτουργίες.

Ἀπό τήν Φυσική εἶναι γνωστό, ὅτι κανένα ὑλικό σῶμα δέν εἶναι δυνατόν νά κινηθῇ ἀπό μόνο του, λόγω τῆς ἀδράνειας τῆς ὑλῆς. Ἡ κίνηση λαμβάνει χώρα μόνον ὅταν ἐξασκεῖται ἐπάνω του δύναμη προερχόμενη ἀπό ἄλλο σῶμα. Διά τῆς διαδοχικῆς ἀναγωγῆς τῶν κινητηρίων δυνά-

μεων, ὁ Ἀριστοτέλης κατέληξε στό «**πρῶτον κινοῦν ἀκίνητον**», τό ὁποῖο δέν μπορεῖ νά εἶναι ὑλικῆς φύσεως. Αὐτό εἶναι ὁ Θεός, καί προκειμένου γιά τά ἔμβια ὄντα, ἡ ψυχὴ αὐτῶν.

Ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖ τὴν πρωταρχικὴ αἰτία ὅλων τῶν λειτουργιῶν κάθε ὀργανισμοῦ, τόσο τῶν ὑλικῶν ὅσο καὶ τῶν πνευματικῶν, ὅπως τῆς θρέψεως, αὐξήσεως, ἀμυνας ἐναντι τῶν ἐχθρῶν, αἰσθήσεως, νοήσεως, ἐνστίκτου, ἀναπαραγωγῆς κ.λπ.

Τὰ ζῶα, τὰ ἔντομα καὶ τὰ φυτά, ἔχουν ψυχές ἀνάλογες πρὸς τό εἶδος των, διὰ τῶν ὁποίων ζοῦν μέσα στόν ὑλικό κόσμο. Μετά τὸν θάνατό τους, οἱ ψυχές τους, ὡς θεῖες πνοές, ἀνέρχονται στόν Πνευματικό Κόσμο. Γιά τὴν θέση τους ἐκεῖ, εἶναι κατατοπιστικό τό παρατιθέμενο κείμενο.

«Πᾶν τό κινούμενον ἐξ ἑαυτοῦ του ἔχει ψυχὴν· καὶ ἡ κάθε ψυχὴ εἶναι αὐτοτελὴς ὄντοτης, ὥστε νά μὴ ἐξαφανίζεται εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ νά ἀποτελεῖ συμπλήρωσιν τοῦ Δημιουργικοῦ μηχανισμοῦ...»

Αἱ ψυχαὶ τῶν ζῶων ἀνέρχονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐξελίσσονται καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Γῆν, μέχρι τελείας αὐτῶν ἐξελίξεως. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μὴ νομίζετε ὅτι τὰ ἄγρια θηρία ἔχουν ἰσχύν· εἶναι τόσον ἀνδρά ἢ ἀκτινοβολία των, ὥστε τὰ ἄλλοτε τολμηρὰ καὶ ἐπιθετικά ταῦτα πλάσματα νά ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν, πού τὰ φοβίξει. Ἄρκει νά θελήσῃ ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ νά τὰ ἴδῃ μέ τό γήϊνόν των ἔνδυμα, διὰ νά διακρίνῃ τὰ εἶδη των καὶ νά θαυμάσῃ τὰ ἔργα τῆς Δημιουργίας.

Τὰ οἰκιακά ζῶα τὰ ὁποῖα ἠγάπησαν τοὺς κυρίους των, ἔρχονται πρὸς προὔπαντησίν των μέ τό γήϊνον ἔνδυμά των, διὰ νά ἀναγνωρισθοῦν τόσον νοήμονα εἶναι. Πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἔχαιρον τῆς ἀγάπης σας ὡς καὶ τῆς περιποιήσεώς σας, σᾶς πλησιάζουν διὰ νά σᾶς ἀποδείξουν, ὅτι δέν λησμονοῦν εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν καλὴν σας πρὸς αὐτὰ συμπεριφορὰν ἔρχονται ὡς σύντροφοι τῆς νέας σας Ἐπουρανίου ζωῆς. Πάντα, λοιπόν, τὰ ζῶα εἶναι ἤρεμα καὶ ἄκακα, ἐφ' ὅσον δέν τὰ περιστοιχίζει ἡ ὕλη.

Τὰ ἔντομα ἐπίσης εἶναι ἀβλαβῆ. Διασχίζουν τὸν αἰθέρα κατὰ μυριάδες, ὡς φωτεινά νέφη, καὶ στολίζουν τὴν ἀόρατον, δι' ὑμᾶς, φύσιν.

Πᾶσα ζωὴ ἐν τῇ Γῇ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Τὰ ἔντομα ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς ζωῆς. Μὴ τὰ νομίζετε ἄχρηστα· κάθε ἔντομον ἔχει τὸν προορισμόν του ἐν τῇ Γῇ καὶ τὴν χάριν του ἐν τῷ Οὐρανῷ. Καὶ αὐτὰ, ὡς τὰ ζῶα, ἐξελίσσονται, διὰ νά καταλάβουν μίαν ἀνάλογον θέσιν ἐντὸς τῆς Δημιουργίας.

Ὅσον διὰ τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα δέν κινοῦνται, ἀλλὰ ἐπεκτείνουν τὸν κορμόν καὶ τοὺς κλάδους, ἔχουν καὶ αὐτὰ ζωὴν (ψυχὴν), εἰδ' ἄλλως δέν

θά σᾶς ἔδιδον καρπούς καί ἄνθη, διά τήν τέρψιν τῶν πέντε αἰσθήσεών σας. Ἔχουν καί αὐτά τήν ἰδικήν των γλῶσσαν συνεννοήσεως καί χαίρουν τήν φύσιν ἐν τῇ ἀπλότητί των. Δέν εἶναι ὑπερήφανα, ὡς κακῶς ἐχαράκτηρισεν αὐτά ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι στολίδια τῆς Γῆς ἀλλά καί τοῦ Οὐρανοῦ. Ὅταν ἐγκαταλείψουν τήν Γῆν, ἡ ζωή των ὡς σκιά μεταφέρεται εἰς τόν Οὐρανόν.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρωπος καί Εἰρήνη» 99η).

37. Ἄλλα ὄντα τοῦ Σύμπαντος

Τό Σύμπαν εἶναι ἄπειρον. Δέν ἔχει οὔτε ἀρχήν οὔτε τέλος. Ὁ ἄνθρωπος, ἀκόμη καί μέ τά τελειότερα ραδιοτηλεσκόπια, δέν γνωρίζει παρά μόνον ἓνα ἀπειροελάχιστο μέρος τοῦ Σύμπαντος. Ἐπομένως οἱ θεωρίες πού τό ἐκλαμβάνουν σάν πεπερασμένο, δέν ἔχουν θετική βάση.

Μέσα στό ἄπειρο αὐτό Σύμπαν ὁ Θεός ἔχει δημιουργήσει πάμπολλα ὄντα, πολύ διαφορετικά ἀπό τόν ἄνθρωπο. Τό κάθε εἶδος ὄντων ἔχει τόν ἰδικό του προορισμό, ὥστε ὅλα νά λειτουργοῦν ἀρμονικά, μέσα στούς ἀτελεύτητους κόσμους τῆς Θείας Δημιουργίας.

Στό κατωτέρω κείμενο δίδεται ἡ περιγραφή ἐνός τοιούτου ὄντος. Ὑπάρχουν ὅμως καί πλείστα ἄλλα, ἀκατανόητα γιά τήν ἀνθρώπινη ἀντίληψη. Τό περιορισμένο πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου δέν μπορεῖ νά συλλάβει τό μέγεθος τῆς Θείας Πρόνοιας, ἀκόμη καί γιά τά πιό ἀσημαντα σημεῖα τοῦ ὅλου μηχανισμοῦ λειτουργίας τοῦ Σύμπαντος.

Ὑπάρχουν ὑπερκόσμια ὄντα τά ὁποῖα κατευθύνουν τούς κομήτες. Μερικές φορές διατυπώνεται ἡ ἀπορία, πῶς ἐπί χρονικό διάστημα τόσων ἑκατομμυρίων ἐτῶν, οἱ κομήτες δέν ἔχουν συγκρουσθεῖ μέ τήν Γῆ, διότι σέ μιά τέτοια περίπτωση ἡ Γῆ θά κατεστρέφετο. Αὐτό συμβαίνει ἐπειδή οἱ κομήτες ἔχουν εἰδικό προορισμό, ἤτοι νά ἐλέγχουν τήν ἰσορροπία τῆς τροχιάς ὅλων τῶν οὐρανίων σωμάτων, καί γι' αὐτό τόν σκοπό οἱ εἰδικές ἔλξεις τους διευθύνονται ἀπό ὄντα ὑπερφυσικά, τά ὁποῖα εἶναι ἀόρατα στούς ὀφθαλμούς μας.

Ἄλλοτε πάλι οἱ ἐπιστήμονες συλλαμβάνουν διάφορα σήματα ἀπό τό διάστημα, τά ὁποῖα δέν μποροῦν νά τά μεταφράσουν, οὔτε γνωρίζουν ἀπό ποῦ προέρχονται. Συνήθως τά ἀποδίδουν σέ λογικά ὄντα ἄλλων κόσμων τοῦ Σύμπαντος καί ἐκφράζουν τήν ἐλπίδα ὅτι κάποτε θά κατορθώσουν νά ἔλθουν σέ ἐπαφή μέ αὐτά. Προσπαθοῦν μάλιστα νά ἐπινοήσουν τρόπους συνεννοήσεως μαζί τους, ἐφ' ὅσον καί ἐκεῖνα θά διαθέτουν κάποια ἀνεπτυγμένη νοημοσύνη.

Ἔχουμε ἀναφέρει, ὅτι λογικά ὄντα μέ ὑλικό σῶμα ὅπως ὁ ἄνθρωπος δέν ὑπάρχουν πουθενά ἄλλοῦ σέ ὀλόκληρο τό Σύμπαν. Ἐπομένως τά σήματα πού συλλαμβάνουν οἱ ἐπιστήμονες προέρχονται ἀπό ἄλλου εἶδους ὄντα, ἄυλα, ὑπερφυσικά, καί ἀφοροῦν εἴτε τήν συνεννόηση μεταξὺ τους, εἴτε τίς ἐνέργειές τους πρὸς τόν πλανήτη μας καί τούς κατοίκους του, οἱ ὁποῖες λαμβάνουν χώρα μέ συγκεκριμένον προορισμό.

Ἡ ἐπιστήμη οὐδέποτε θά κατορθώσει νά μεταφράσει αὐτά τά σήματα, διότι εὐρίσκονται ἔξω ἀπό τίς ἀρμοδιότητές της. Χρειάζεται εἰδικός μεταφραστής, ἤτοι ἓνας Οὐράνιος Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος διά μέσου τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας νά δώσει τήν ἐξήγηση.

«Τά ἐν λόγῳ ὄντα εἶναι ἀφανοῦς ὕλης εἰς τούς ὀφθαλμούς σας. Σχήματος ἀκαθορίστου δι' ἐσᾶς, μέ βραδείαν ἀνάπτυξιν ἀντιλήψεως καί ἀνώτερα ὑμῶν ὡς πρὸς τήν δικαίαν κατανομήν τῶν ἀγαθῶν των. Ὑπακούουν εἰς ἓνα καί μόνον ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος κατευθύνει τόν τρόπον ζωῆς των, ὥστε ὅλοι ὁμοῦ νά ἀποτελοῦν ἀπαράμιλλον σῶμα ὑψηλῆς δαισιθητικῆς καταρτίσεως.

Ἐπάγονται εἰς τούς φρουρούς τῶν ὑψηλῶν ἐννοιῶν, διότι ὅλαι δέν πρέπει νά μεταδίδονται ὡς κλοπιμαῖα φροῦτα εἰς τήν ἀγοράν τῶν φθαρτῶν. Διά τοῦτο οὐδεῖς ἐκ τῶν πνευμάτων, ὅσον καί ὑψηλᾶς ἐννοίας καί ἂν γνωρίζῃ, δύναται νά τās μεταδώσῃ, πλήν τῆς Ἀρχῆς Μας. Ὡστε, τά ὄντα ταῦτα παίζουν ἓνα σημαντικόν ρόλον ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως τῶν γῆνιων. Ἐάν ἡ ἀντίληψις των ἦτο ὡς ἡ ἀνθρώπιнос, δέν θά ἐτίθεντο ὡς φρουροί, διότι θά ἐπρόβλεπον τά πάντα. Ὁ Ἄναρχος, ὡς καί εἰς αὐτά τά δημιουργήματά του ἐπρόβλεπεν τό ἔργον των. Ἡ ὕλη των ἀποτελεῖται ἀπό ἄγνωστα εἰς ὑμᾶς στοιχεῖα καί ὁμως, ταῦτα τά ὄντα συντηροῦνται ἀπό τροφήν κατάλληλον πρὸς τήν φύσιν των.

Γένη εἰς αὐτά ὑπάρχουν τέσσαρα. Ἀδύνατον νά ἐννοήσετε τί συμβαίνει πρὸς πολλαπλασιασμόν των. Εἶναι πράγματι πολύ περίεργος ὁ συνδυασμός τῆς διαωινίσεώς των. Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τήν ἀνθρώπινον διάπλασιν. Ἡ συνεννόησις μεταξύ των γίνεται δι' εἰδικῆς κεραίας, πού μετακινεῖται εἰς τόν ἀφανῆ ὄγκον των, ἐκπέμπουσα ψυχράν λάμπην, εἶδους ἠλεκτρικῆς.

Ἐπάρχει καί δι' αὐτά ἐξέλιξις, ἀμοιβαί καί ποιναί. Αἱ ἁμαρτίαι των εἶναι ὅλως διάφοροι ὡς πρὸς τās ἰδικᾶς σας. Ἡ μάθησις των εἶναι φυσικοῦ περιεχομένου, δηλαδή διδάσκονται ἀπό τήν φύσιν πού τούς περιβάλλει. Εἶναι τέλεια ὄντα, διά τόν σκοπόν πού ἐπλάσθησαν. Οὕτω σᾶς ἔδωσα ἐν ἀπό τά πολλά εἶδη τῶν ὄντων.» (ΦΑΡΑΧ, 23-2-1962).

38. Οι Ἀξίες τοῦ Οὐρανοῦ

Ἰδιαίτερη κατηγορία ἀνωτάτης τάξεως ὑπερκοσμίων ὄντοτήτων ἀποτελοῦν οἱ Ἀξίες τοῦ Οὐρανοῦ.

Τί εἶναι οἱ Ἀξίες;

Δέν εἶναι ψυχοπνευματικά ὄντα, ἀλλά Δυνάμεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, οἱ ὁποῖες ἐνεργοῦν κατὰ τήν Βούληση τοῦ Ἀνάρχου.

Ἡ Ἀγάπη, ἡ Ἀλήθεια, ἡ Δικαιοσύνη, ἡ Ἠθική, ἡ Ὁραιότητα, ἡ Καλωσύνη, ἡ Εὐγένεια καί ἄλλες πολλές, εἶναι Ἀξίες. Δηλαδή, εἶναι ὄντοτητες μέ συγκεκριμένη ὑπόσταση. Δέν ἔχουν πνεῦμα, ἀλλά λειτουργοῦν διά τῆς θείας πνοῆς, ὅπως περιγράφονται, σέ γενικές γραμμές, στό παρατιθέμενο κείμενο.

Γιά τούς ἀνθρώπους οἱ ἔννοιες αὐτές θεωροῦνται σάν ἀφηρημένες, διότι δέν τούς ἀποδίδουν συγκεκριμένη ὑπαρξη. Γιά τόν Πνευματικό Κόσμο ὁμως δέν εἶναι καθόλου ἀφηρημένες, ἀλλά ἀποτελοῦν ὑπαρκτές Ὀντότητες μέ τρομακτική δυναμικότητα.

Οἱ Ἀξίες τοῦ Οὐρανοῦ λέγονται καί Ὑψηλές Ἐννοιες. Ὁ συνδετικός δεσμός μεταξύ των εἶναι ἡ ἔννοια τῆς Ἠθικῆς.

Οἱ Θεῖοι Νόμοι κατατάσσονται μεταξύ τῶν Ἀξιῶν τοῦ Οὐρανοῦ. Διά τοῦτο δέν εἶναι ὅπως οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι, οἱ ὁποῖοι ὡς ἀδρανεῖς διατάξεις πρέπει νά ἐφαρμοσθοῦν ἀπό τούς δικαστικούς. Οἱ Θεῖοι Νόμοι δέν ἀσχοῦνται ἀπό τά Πνεύματα, ἀλλά ἐνεργοῦν ἀφ' ἑαυτῶν, σάν αὐτόματες μηχανές.

Ὅταν οἱ ἀνθρώποι λέγουν, ὅτι «ὁ Θεός τιμώρησε τόν Α», δέν ἐκφράζονται σωστά, διότι ὁ Θεός οὐδέποτε τιμωρεῖ. Ἡ τιμωρία τοῦ Α ἐπεβλήθη αὐτομάτως ἀπό τούς Θεῖους Νόμους. Δηλαδή ὁ ἀνθρώπος, διά τῶν πράξεων, σκέψεων, λόγων καί γενικά ὅλων τῶν ἐνεργειῶν του, ἐδημιούργησε τέτοια κατάσταση, ὥστε νά ἐλκύσει, ἢ μάλλον νά προκαλέσει τήν ἐνεργοποίηση τοῦ ἀντίστοιχου Νόμου, καί ἔτσι ὑπέπεσε ἀπό μόνος του στίς διατάξεις τῆς τιμωρίας του.

Τό αὐτό συμβαίνει καί στίς περιπτώσεις ὅπου ἄλλοι ἀνθρώποι λαμβάνουν ἰδιαίτερα εὐεργετήματα ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπως ὑγεία, πλούτη, εὐτυχία, θαυματουργικές ἰάσεις, σύζευξη μέ ἄτομο συνταυτιζόμενο στόν χαρακτήρα τους, ἐπαγγελματική ἐπιτυχία κ.ἄ. Ὅλα αὐτά δέν συνιστοῦν εὐνοϊκές διακρίσεις τῆς Θεότητος, οὔτε ἐπετεύχθησαν ἀποκλειστικά μέ τίς ἀνθρώπινες ἰκανότητες τοῦ κάθε ἀτόμου, ἀλλά πρωταρχικῶς εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδράσεως εἰδικῶν Ἀξιῶν, τίς ὁποῖες κατώρθωσαν νά ἐλκύσουν τά ἄτομα αὐτά, ἢ τούς ἐδόθησαν κατόπιν ἀποφάσεως τῶν Συμβουλίων, γιά λόγους δοκιμασίας των ἐπάνω σέ εἰδικές πτυχές τοῦ χαρακτήρος των.

Οί άνθρωποι, λοιπόν, ανάλογα μέ τήν πορεία πού ακολουθοῦν, τό ἦθος, τήν πίστη καί τό μέτρον σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τους, καθίστανται ἱκανοί νά ἔλξουν τίς Ἀξίες τῆς προτιμήσεώς τους. Ὅταν δέ οἱ Ἀξίες αὐτές ρίψουν τήν ἐνέργειά των ἐπί τῶν ἀνθρώπων, τότε κάθε τι πού ἐπιθυμοῦν μπορεῖ νά λάβει σάρκες καί ὄσᾶ. Ἄρα, οἱ Ἀξίες δέν εἶναι κενές λέξεις, ἀλλά ἐνεργοῦν ἀοράτως καί ἀποτελεσματικῶς, ἐκεῖ ὅπου κατευθύνεται τό φῶς τους.

Μιά βασική λειτουργία τῶν Ἀξιῶν εἶναι νά τηροῦν τήν ἰσοστάθμιση μεταξύ τῶν ἀντιθέτων στοιχείων, ὅπως μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ, ἀγάπης καί μίσους κ.λπ. Ἔτσι, γιά παράδειγμα, οἱ Ἀξίες δέν ἐπιτρέπουν στό Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ νά πράττει ὅ,τι δέν ἐπιτρέπεται, δηλαδή νά ἐξέρχεται ἀπό τό ὄριον τῆς δικαιοδοσίας του, τό ὁποῖο ἔχει καθορίσει ὁ Ἄναρχος.

Ὅταν ὁμως, γιά διάφορους λόγους, τό Κακόν ὑπερβῆ τό μέτρον, τότε οἱ Ἀξίες δέν δύνανται νά τό ἀντιμετωπίσουν. Γι' αὐτό ἐπεμβαίνει ὁ Πνευματικός Κόσμος καί τιμωρεῖ σκληρά τήν ὑπερβολή, ὥστε νά ἐπαναφέρει τήν ἰσοστάθμιση τῆς ζωῆς μέσα στά πλαίσια τοῦ μέτρου.

«Θά δώσω ἐξηγήσεις τινάς, ἵνα ἱκανοποιήσω τούς ἀδελφούς. Τά ἐν λόγῳ ὄντα δέν δύνανται νά συλλάβῃ ἡ φαντασία σας. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι τά μέν ἀπό τά δέ, διαφέρουν τόσο, ὅσον ἐσεῖς ἀπό αὐτά. Ἐνας λοιπόν τύπος αὐτῶν σᾶς ἀρκεῖ.

Εἶναι αἰθέρια οὐσία, μέ κοσμικόν παλμόν. Ὅντα ἀφανῆ βεβαίως εἰς τά ὄμματα τῶν θνητῶν, ἀνώτερα ὁμως κατά διαστάσεις Πνευματικοῦ Κόσμου ἀπό ὑμᾶς. Εἰς αὐτά, δέν διέπει ἡ λογική, οὔτε ἡ διαίσθησις, ἀλλά κάτι ἄλλο, πού δύνασθε νά τό ὀνομάσετε "Ἐπερκόσμια Πνοή". Εἶναι ἀρτιώτατα εἰς τό εἶδος τους καί ἀποτελοῦν συγκρότημα δυνάμεως ἀγνώστου εἰς ὑμᾶς, δηλαδή εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἀστέρος εἰς τόν ὁποῖον ἀνήκουν.

Αἱ ἀκτινοβολίαι των ἐπιδροῦν ἐπί τῶν θνητῶν, εἴτε εἶναι καλαί εἴτε εἶναι κακαί, χωρίς νά ἐπιδιώκουν τό κακόν. Αἱ γνώσεις των εἶναι διάχυτοι. Διά νά ἐννοήσετε τί θέλω νά εἶπω διά τῆς λέξεως "γνώσεις" ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι τά ὄντα αὐτά δέν ἔχουν ἀνάγκην γνώσεων. Μέ ἄλλους λόγους εἶναι Δυνάμεις, τᾶς ὁποίας τροφοδοτεῖ ἡ Θεία Ἀρχή. Ἐάν τό ἔργον των ἐκτελεσθῆ ὡς βούλεται ὁ Ἀνώτατος Ἄρχων, ἐντός προθεσμίας Χ διαστημάτων, τότε θά συμπεριληφθοῦν εἰς τό Ἀνάκτορόν Του.

Ἄλλος εἶναι ὁ προσορισμός τῶν ὄντων αὐτῶν δέν εἶναι πνεύματα, ἀλλά Ἀξίαι τοῦ Σύμπαντος. Δημιουργήματα τοῦ ἰδίου Πατρός πρὸς ἐξίσωσιν τῶν νόμων τῆς Ἀλείρου Αὐτοῦ Διανοίας. Ἐπλάσθησαν καθ' ὁμοίωσιν τῆς Σκιᾶς Αὐτοῦ. Ἰδοῦ εἰς ὀλίγας γραμμάς ἡ σκιαγράφησις τῶν ὄντων, ἐνός καί μόνον εἶδους.» (ΦΑΡΑΧ, 31-10-1961).

39. Ἡ ἔννοια τοῦ Ἰδανικοῦ

Στὴν ἀρχὴ τοῦ παρόντος Κεφαλαίου μιλῆσαμε γιὰ τὴν δημιουργία τῶν ψυχοπνευματικῶν ὄντοτήτων. Ἀναφέραμε δέ, πῶς οἱ ἀρχικά ὁμογενεῖς πνοές-ψυχές διαιρέθησαν ἀπὸ τὸν Ἄναρχον σὲ δύο μέρη, πῶς ἀπέκτησαν τὸ πνεῦμα καὶ πῶς ἄρχισαν νὰ ἐνσαρκώνονται οἱ ὄντοτητες ποιότητος Α ὡς ἄνδρες καὶ οἱ ποιότητος Β ὡς γυναῖκες.

Οἱ δύο συζυγεῖς ὄντοτητες πού προῆλθαν ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρχικὴ πνοή-ψυχὴ, παρομοιάζονται μεταφορικά μὲ ἓνα σκεῦος (ἡ ὄντοτητα Α) καὶ μὲ τὸ κάλυμμα αὐτοῦ (ἡ ὄντοτητα Β). Προφανῶς ἡ ἐφαρμογὴ μεταξὺ σκεύους καὶ ἀντιστοίχου καλύμματος ἦταν ἀπόλυτη, διότι ταίριαζαν πλήρως σὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα τους ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος.

Μετά τὴν ἐναρξη τῶν ἐνσαρκώσεων, τὰ ἄπειρα σκεῦη καὶ καλύμματα διασκορπίστηκαν σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ τὰ πλάτη τῆς Γῆς, χάνοντας τὴν μεταξὺ τους συνάφεια. Μπορεῖ ἀκόμη τὸ σκεῦος νὰ εὑρισκεται στὴ Γῆ καὶ τὸ κάλυμμά του στὸν Οὐρανό, ἢ τὸ ἀντίστροφο. Ἐπὶ πλέον, διὰ τῆς εἰσχωρήσεως στὴν ἁμαρτία μετὰ τὴν παραπλάνηση τοῦ Πονηροῦ, προσκόλλησαν ἐπάνω τους ξένα στοιχεῖα, πού ἀλλοίωσαν τὴν μορφὴ τους, παρεμποδίζοντας τὴν ἐφαρμογὴ μεταξὺ σκεύους καὶ καλύμματος στὰ σημεῖα τῆς κανονικῆς ἐπαφῆς των.

Τὰ ἀντίθετα φῦλα στὴ Γῆ συνδέονται ἐξ ἀνάγκης, τόσο πρὸς ἱκανοποίηση τῆς φυσικῆς πίεσεως, ὅσο καὶ γιὰ τὴν δημιουργία οἰκογενειακῆς ἐστίας. Ὅμως τὰ συνδεόμενα ἄτομα δὲν ἀντιστοιχοῦν στὸν κανονικὸ συνδυασμὸ τοῦ σκεύους μὲ τὸ ἀντίστοιχο κάλυμμά του. Ὅλες οἱ συνήθειες συζυξίαι γίνονται μεταξὺ διαφορετικῶν σκευῶν καὶ καλυμμάτων ἀπὸ τὰ συζυγῆ τους. Ἐάν ὁμοιάζουν ἀρκετὰ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, τότε ἡ συμβίωσή τους εἶναι σχετικῶς ἁρμονικὴ· ἐάν ὁμως παρουσιάζουν μεγάλες διαφορές, τότε παρουσιάζει πολλές ἀνώμαλες καταστάσεις. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν δυσχερειῶν τὰ κυριώτερα φάρμακα εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ κατανόηση, ἡ ἀνεκτικότητα καὶ ἡ ὑπομονή, μέσα στὰ ὄρια τοῦ μέτρου. Ἐπίσης ἡ καταπολέμηση τῆς ἀντιπαλότητος, σάν ἐμφύσημα τοῦ Πονηροῦ.

Μόνον σὲ ἐξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις συμβαίνει νὰ συναντηθοῦν στὴ Γῆ τὸ σκεῦος μὲ τὸ ἀντίστοιχο κάλυμμά του. Τότε τὸ ζεῦγος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων διέπεται ἀπὸ πλήρη εὐτυχία καὶ ἀπόλυτη κατανόηση τοῦ ἑνός πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ ὅταν φθάσουν στὸ τέλος τῆς ζωῆς, συνήθως ἀνακαλοῦνται μαζί.

Ὁ κύκλος τῶν γήινων ἐνσαρκώσεων ἀφ' ἑνός καὶ ἡ οὐράνια ἐκπαίδευση ἀφ' ἑτέρου, σκοπὸ ἔχουν τὴν ἐξέλιξη τῶν ὄντοτήτων, μέχρι νὰ

φθάσουν στην τελειότητα. Καί η τελειότητα επιτυγχάνεται για μὲν τίς ὀντότητες ποιότητος Α ὅταν φθάσουν στὸν τελευταῖο Σταθμὸ Ω (ἢ προχωρήσουν στίς ἀνώτερες κλίμακες τοῦ Διοικητικοῦ Τομέα καί τῆς Θερησκευτικῆς Ἀρχῆς), γιά δέ τίς ὀντότητες Β ὅταν φθάσουν στὸν τρίτο Σταθμὸ Γ καί ἔνταχθοῦν στό Τμήμα τῶν ἑναρέτων.

Ὅταν, λοιπόν, δύο συζυγεῖς ὀντότητες Α καί Β, φθάσουν ἢ μὲν πρώτη στὸν Σταθμὸ Ω, ἢ δέ δεύτερη στὸν Σταθμὸ Γ, πραγματοποιεῖται μιά πνευματικὴ σύζευξη μεταξύ τους καί ἀποτελοῦν πλέον ἓνα Ἰδανικόν.

Ἄρα, ἡ ἔννοια τοῦ Ἰδανικοῦ εἶναι ἡ ἔνωση τῶν διαχωρισθέντων συζυγῶν ὀντοτήτων Α καί Β (σκεύους καί καλύμματος), μετὰ ἀπό τίς μακράιωνες καί κοπιώδεις προσπάθειές τους νά αὐτοκαλλιεργηθοῦν καί νά τελειοποιηθοῦν, ἀποκτώντας ἐκ νέου τὴν ἀρχικὴ τους λάμψη καί καθαρότητα. Ὅταν ἡ μία ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ὀντοτήτων (Α ἢ Β) φθάσει πρώτη στὸν Σταθμὸ τῆς τελειότητός της, τότε ἀναμένει τὴν ἄλλη, μέχρις ὅτου τελειοποιηθῇ καί αὐτή.

Εἶναι δυνατόν στή Γῆ δύο ἑτερόφυλα νά ἐνωθοῦν διὰ σφοδροῦ ἐρωτικοῦ δεσμοῦ, μέχρι τοῦ σημείου νά νομίζουν ὅτι ὁ ἓνας εἶναι πλασμένος γιά τόν ἄλλον, δηλαδή ὅτι βρῆκαν τό ἰδανικό τους. Ἡ ψευδαίσθηση αὐτὴ δέν διαρκεῖ πολύ, διότι κάποτε ἀποκαλύπτονται τὰ σημεῖα τῶν ἀντιθέσεων καί ἀσυμφωνιῶν, καί καταλαβαίνουν μέ ἀπογοήτευση τὴν αὐταπάτη τους.

Ἡ πραγματοποίησις τοῦ Ἰδανικοῦ στή Γῆ εἶναι ἀνέφικτη, διότι ἀκόμη καί ὅταν συναντηθοῦν οἱ συζυγεῖς ὀντότητες, δέν ὀλοκληρώνονται, παρὰ μόνον ὅταν ἀνέλθουν στὸν Πνευματικὸ Κόσμο καί φθάσουν στοὺς καθορισμένους Σταθμούς.

Οἱ διάφοροι ἁρμονικοὶ ἢ ὄχι δεσμοὶ στή γήινη ζωὴ, προετοιμάζουν τίς ὀντότητες καί τῶν δύο φύλων, ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες τῆς ἐξελέξεως καί καλλιεργείας των, ὥστε νά ἀπολαύσουν κάποτε στοὺς Οὐρανούς τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ Ἰδανικοῦ.

«Τί εἶναι Ἰδανικόν; Εἶναι μία τέλεια ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου, πού ἔχει σκοπὸν τὴν κατάκτησιν τοῦ βραβείου τοῦ ὠραίου, τοῦ δικαίου, τῆς ἀγάπης καί τῆς κατανοήσεως, πνεύματός τε καί ψυχῆς. Δηλαδή, ὅταν τό βραβεῖον τοῦτο ὁ ἄνθρωπος τό παραδώσῃ εἰς τό ἑτερόφυλον του, πού κι' αὐτό κατέκτησεν βραβεῖον ὡς αὐτοῦ καί λάβει ἐκ τοῦ ἑτεροφύλου του τό αὐτό βραβεῖον, τότε τὰ δύο αὐτὰ βραβεῖα αὐτομάτως μεταβάλλονται εἰς ἓν καί τό αὐτό πολυσύνθετον ἀστέρι, πού ὁ Πνευματικὸς Κόσμος τό ὀνομάζει ΙΔΑΝΙΚΟΝ.

Ὁ Α. δυνατόν νά ἔχη ἓνα ἰδανικόν, τοῦτο ὁμως δέν εἶναι βέβαιος κα-

τά βάθος, εάν τό κατέχη ἢ ὄχι. Τό αὐτό συμβαίνει καί εἰς τήν Β., ἀλλά δέν εἶναι εὐκόλος ἡ συνάντησις τοῦ Α. μετά τῆς Β. διά νά συνδεθοῦν τά ἰδανικά των, κατά πῶς τά ὁρίζει ὁ Πνευματικός Κόσμος, διά νά ἀποτελέσουν τό ἀστέρι πού ἀνέφερον...

Δύο ἑτερόφυλα εἰς τήν τελειότητα ἠνωμένα διά τῆς Θείας Χάριτος, ὅπως τά ὤρωσεν ὁ Πνευματικός Κόσμος, μέ ψυχικήν ἀνάτασιν καί πνευματικήν κατανόησιν, ἀποτελοῦν τό ΘΕΙΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 3-8-1976).

40. Ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου

Στή Δογματική ἐκφράζεται ἡ ἄποψη, ὅτι οἱ ἀνθρώπινες ψυχές, μετά τόν θάνατο, ὑφίστανται μιᾶ προκαταρκτική κρίση τῶν πράξεών τους στή γήινη ζωή, καί κατόπιν παραμένουν σέ κατάστασι ἀναμονῆς, προγενομένης κατά κάποιον τρόπο τήν μελλοντική ἀμοιβή ἢ τιμωρία τους. Αὕτη ἀποκαλεῖται «Μέση κατάστασι τῶν ψυχῶν». Ὄταν ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, θά γίνῃ ὁ τελικός διαχωρισμός τῶν ψυχῶν, ὅποτε οἱ μέν ἀγαθές θά εἰσέλθουν στό Βασίλειο τοῦ Κυρίου, οἱ δέ κακές θά ὀδηγηθοῦν στήν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα δέν θά γίνῃ ἄλλη μεταβολή, ἀλλά οἱ δύο καταστάσεις, τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀγαθῶν καί τῆς τιμωρίας τῶν κακῶν, θά διαρκοῦν ἕσασι στούς αἰῶνες τοὺς ἅπαντες.

Ἡ δογματική αὕτη θεωρία δέν εὐσταθεῖ. Δέν στηρίζεται στά ἱερά κείμενα τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὔτε στίς διδασκαλίες τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά στήν παρανόησι καί παρερμηνεία μερικῶν νοημάτων πού ἀνήκαν στήν Ἀπόρρητη διδασκαλία.

Κατ' ἀρχήν οἱ ψυχές δέν εὐρίσκονται καθόλου σέ «μέση κατάστασι», ἤτοι σέ κατάστασι ἀναμονῆς καί ἀδράνειας, ἀλλά ὅλος ὁ βίος τους χαρακτηρίζεται ἀπό συνεχῆ κίνησι, ἐνέργεια καί ποικίλες δραστηριότητες. Δεύτερον, ἡ ἀνωτέρω θεωρία ἀγνοεῖ παντελῶς τήν μετενσάρκωσι, ἡ ὁποία, ὅπως ἔχουμε ἐξηγήσει, ἀποτελοῦσε θεμελιώδη ἀρχή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τρίτον, ἡ ἄποψη περί τῆς ἀτελεύτητης τιμωρίας τῶν ἁμαρτωλῶν στούς αἰῶνες, εἶναι τόσο τερατώδης, πού ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεσι ὄχι μόνο μέ τήν ἄπειρη ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί μέ τό κοινό στοιχειῶδες αἶσθημα περί δικαίου, ὅτι ἡ τιμωρία πρέπει νά εἶναι ἀνάλογη πρός τά διαπραχθέντα ἀδικήματα. Καί τέταρτον, ἡ τελική διαρχία πού ἀποδέχεται σάν ἰσοδύναμες τίς ἐξουσίες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἑνός

καί τοῦ Ἑωσφόρου ἀφ' ἑτέρου, δέν συμφωνεῖ μέ τό ρητό ὅτι τελικά «γενήσεται μία ποιμήν, εἷς ποιμήν» (Ἰωάννου 10,16) καί ἀπορρίπτεται κατηγορηματικά ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι τονίζουν ἐπανειλημμένως ὅτι κάποτε θά ἐπέλθῃ τό τέλος τοῦ Κακοῦ.

Ἡ πραγματική τελική κατάληξη τῆς Δημιουργίας περιγράφεται στό ἐξῆς ἐδάφια τῆς Καινῆς Διαθήκης:

«διό καί ὁ θεός αὐτόν ὑπερύψωσεν καί ἐχαρίσατο αὐτῷ τό ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων, καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν θεοῦ πατρὸς.» (Πρὸς Φιλιππησίους 2, 9-11).

[Ἑρμηνεία: Διά τοῦτο καί ὁ θεός τόν ὑπερύψωσε (τόν Ἰησοῦν Χριστόν) καί τοῦ ἐχάρισε τό ὄνομα τό ὑπέρτερο κάθε ἄλλου ὀνόματος, ὥστε στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλοι νά κάμψουν τό γόνυ τους, οἱ ἐπουράνιοι καί οἱ ἐπίγειοι καί οἱ καταχθόνιοι, καί κάθε γλῶσσα νά ἐξομολογηθῇ ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν τοῦ θεοῦ πατρὸς].

«ἔσχατος ἐχθρός καταργεῖται ὁ θάνατος· πάντα γάρ ὑπέταξεν ὑπὸ τούς πόδας αὐτοῦ. ὅταν δέ εἴπῃ ὅτι πάντα ὑποτέττανται, δῆλον ὅτι ἐκτός τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τά πάντα. ὅταν δέ ὑποταγῇ αὐτῷ τά πάντα, τότε καί αὐτός ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τά πάντα, ἵνα ἢ ὁ θεός τά πάντα ἐν πᾶσιν.» (Πρὸς Κορινθίους Α' 15, 26-28).

[Ἑρμηνεία: Ἐσχατος ἐχθρός θά καταργηθῇ ὁ θάνατος, διότι (ὁ Χριστός) τά πάντα ὑπέταξε ὑπὸ τούς πόδας του. Ὅταν δέ εἴπῃ ὅτι ὑπέταχθησαν τά πάντα, εἶναι φανερό ὅτι ἐξαιρεῖται ἐκεῖνος πού ὑπέταξε εἰς αὐτόν τά πάντα (ὁ Ἄναρχος). Ὅταν δέ ὑποταγοῦν εἰς αὐτόν τά πάντα, τότε καί αὐτός ὁ υἱὸς θά ὑποταγεῖ εἰς τόν ὑποτάξαντα αὐτῷ τά πάντα, ὥστε ὁ θεός νά εἶναι τά πάντα ἐν πᾶσιν].

Ἀπό τά ἀνωτέρω φαίνεται ξεκάθαρα, ὅτι δέν πρόκειται νά δημιουργηθοῦν δύο ἀνεξάρτητες ἐξουσίες, μετά τήν συντέλεια τῶν αἰώνων, ἀλλ' ὅτι οἱ πάντες καί τά πάντα θά ὑποταχθοῦν στή μία καί μοναδική ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τά ἀποστατήσαντα πονηρά πνεύματα βαθμιαίως ἀλείνονται καί ἐπαναφέρονται στίς τάξεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, στό τέλος δέ καί ὁ ἴδιος ὁ Ἑωσφόρος, ὅταν ἀπωλέσει ὅλους τούς ὀπαδούς του, θά ὑποταγεῖ εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, σύμφωνα μέ τήν Βούληση τοῦ Ἄναρχου.

Ἡ φράση «ἔσχατος ἐχθρός καταργεῖται ὁ θάνατος», δέν ἐννοεῖ τόν γήινο θάνατο, διότι αὐτό θά ἐσήμαινε πῶς οἱ ὑλικοί ἄνθρωποι θά παρέμεναν ἀθάνατοι. Ἐννοεῖ τήν κατάργηση τοῦ οὐρανίου θανάτου, δηλαδή τήν λήξη τῶν μετενσαρκώσεων ὅλων τῶν ψυχοπνευματικῶν ὄντοτήτων,

ὅταν φθάσουν στό σημεῖο νά κερδίσουν τήν ἀθανασία τους. (Βλ. στό Κεφάλαιο Α', ἐνότητα 19).

Ἡ ὀλοκλήρωση, λοιπόν, τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι ὅταν τελειοποιηθοῦν ὅλες οἱ ὀντότητες καί σχηματισθοῦν ἐκ νέου τά Ἰδανικά των, οἱ δέ Ἀρχηγοί καί Ἀστέρες καταλάβουν τίς κανονισμένες θέσεις των στή Διοίκηση τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου.

Τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά ἔχει ὀλοκληρώσει τό ἔργο πού τοῦ ἀνέθεσε ὁ Ἄναρχος ἀπό τήν ἀρχή τῆς Δημιουργίας, ἤτοι τήν σωτηρία ὄλων τῶν ψυχοπνευματικῶν ὀντοτήτων πού ὑπέπεσαν στό ἁμάρτημα τῆς ἀνυπακοῆς. Ἐχοντας δέ ὑπό τήν ἀπόλυτη κυριότητά του τοὺς πάντες καί τά πάντα, θά παραδώσει τήν ἐξουσία ὑποτασσόμενος καί αὐτός εἰς τόν Ἄναρχον, ὥστε εἰς τό ἔξῃς ὁ Θεός νά εἶναι «τά πάντα ἐν πᾶσιν».

Τό τί θά συμβεῖ ἀπό ἐκεῖ καί πέρα δέν μᾶς ἀφορᾷ, διότι ἀνήκει στίς Ἄγνωστες Βουλές τοῦ Δημιουργοῦ.

«Διά μέσου τῶν αἰῶνων βαίνομεν, σεῖς καί ἡμεῖς, πρός τόν προορισμόν μας. Ἡμεῖς προηγουμένα καί σεῖς ἔπεσθε. Δέν γνωρίζω, ποῖον ἀκριβῶς εἶναι τό σημεῖον, εἰς τό ὁποῖον θά ὑπάρξῃ ὁ νέος οὗτος Κόσμος τῆς ἀπολύτου ἱκανοποιήσεως καί εὐδαμονίας. Εἶναι ἓνας Κόσμος ἀνευ συμφερόντων, ἧ μᾶλλον τό συμφέρον ἀποβλέπει εἰς τό σύνολον ἤτοι ὁ Θεός εἶναι ὁ εὐεργέτης τῶν πλασμάτων του καί αὐτά τό ἀεικίνητον τῆς Δυνάμεώς του.

Θά ἤμποροῦσα νά ἐπεκταθῶ περισσότερο εἰς τήν περιγραφὴν τῶν θαυμάτων αὐτοῦ τοῦ Κόσμου εἰς τό ἀπώτατον μέλλον, διά νά σᾶς καταπλήξω. Δέν ἐπιτρέπεται ὅμως νά γνωρίσετε ἐκ τῶν προτέρων τό τελειότατον, ἐάν πρωτίστως δέν ἐνδιαφεροθῆτε σεῖς νά καλλιεργήσετε ἐντατικώτατα τόν σπόρον τοῦ καλοῦ καί ἀγαθοῦ ἐντός σας.

Ἐκεῖ θά μάθετε ὅ,τι δέν ἠδύνασθο νά ἀντιληφθῆτε εἰς τά πολλά στάδια τῆς ἐν γένει ζωῆς σας, ἤτοι γηϊνῆς καί Οὐρανιας. Εἰς τόν Κόσμον τοῦτον θά ἀπολαύσετε τήν πλήρη Ἀγάπην τοῦ Δημιουργοῦ σας. Τό ὠραῖον, καλόν καί ἀγαθόν, δέν θά ἔχῃ τὰς ἀντιθέσεις του (κατά τόν νόμον τῶν ἀντιθέσεων), ἀλλά τὰς ποικίλας διαφοράς μεταξύ τοῦ ὠραίου, καλοῦ καί ἀγαθοῦ.» (ΟΜΗΡΟΣ, «Ἀνθρωπος καί Εἰρήνη» 201η).

Τ Ε Λ Ο Σ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ πλήρης ἑλληνόγλωσση βιβλιογραφία (πρωτότυπα ἔργα καὶ μεταφράσεις) ἐπὶ τοῦ πνευματισμοῦ, καταχωρεῖται σὸ βιβλίο μας «*Πνευματισμός. Ἱστορικά τεκμήρια ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Χριστιανισμό*», Ἀθήνα 1995, σελ. 433-440.

Κατωτέρω ἀναγράφονται μόνον μερικά ἔργα γενικοῦ περιεχομένου, καθὼς καὶ οἱ ἐκδόσεις τοῦ Πνευματιστικοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν «*Τὸ Θεῖον Φῶς*», τὰ περιεχόμενα τῶν ὁποίων ἀπετέλεσαν, ὅπως ἀναφέρομε στὴν Εἰσαγωγή, τὴν βάση καὶ τὴν κύρια πηγή πληροφοριῶν γιὰ τὴν συγγραφή τοῦ παρόντος ἔργου.

ΓΕΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Παναγιώτου Δ.: *Ἡ Μεταψυχικὴ ὡς ἐπιστήμη καὶ ὡς φιλοσοφία*. Τόμοι 2. Ἀθήναι, 1956-1959.

ΚΑΛΟΓΡΕΑ, Ἐπαμεινώνδα Ἀγῆσ.: *Μεταψυχικὴ. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ Πνευματισμοῦ*. Β' ἔκδοσις «*Μεταψυχικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν*», Ἀθήναι, 1975.

ΚΑΡΝΤΕΚ, Ἀλλάν: α) *Τί ἐστὶν ὁ Πνευματισμός*, β) *Τὸ βιβλίον τῶν πνευμάτων*, γ) *Τὸ βιβλίον τῶν πνευματομυστῶν, ἧτοι ὁδηγὸς τῶν μεσαζόντων καὶ τῶν ἐπικαλουμένων*. Μετάφρ. Ἀγγέλου Νικολαΐδου, Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1876-1877. Νεώτερη ἔκδοσις τοῦ τρίτου μέρους, μὲ τίτλο: *Τὸ βιβλίον τῶν διαμέσων*, μετάφρ. Σπύρου Φραγκόπουλου, ἔκδ. «*Μεταψυχικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν*», Ἀθήναι, 1975.

CROOKS, sir William: *Μελέται ἐπὶ τῶν φαινομένων τοῦ πνευματισμοῦ*. Μετάφρ. Γ.Δ. Χριστοδουλάκη, «*Μεταψυχικὴ βιβλιοθήκη*», Ἐν Ἀθήναις, 1939.

ΣΤΑΘΗ, Γεωργίου Ἰ.: *Πνευματισμός*. Ἀθήναι, 1984.

ΤΣΙΝΟΥΚΑ, Β. Γ.: *Δέν ὑπάρχει θάνατος. (Φαινόμενα ψυχικά καὶ πνευματιστικά)*. Ἀθήναι, 1952.

TWEEDALE, αἰδ. Charles L.: *Ἐπιβίωσις μετὰ θάνατον*. Μετάφρ. Γ.Δ. Χριστοδουλάκη, «*Μεταψυχικὴ Βιβλιοθήκη*», Ἐν Ἀθήναις, 1940.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
 ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
 «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

(Πνευματιστικά κείμενα ληφθέντα υπό του Ἐπικοινωνοῦ
 Γεωργίου Χ. Πιζάνη)

ΟΜΗΡΟΥ: *Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη* (Β' ἔκδοσις 1992). Περιλαμβάνει 201 Διδα-
 σκαλίες τοῦ Ὀμήρου, ὡς Πνευματικοῦ Διδασκάλου, ὑψίστου ἐνδιαφέ-
 ροντος.

Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: *Μεταθανάτιοι Ὁμιλίες καί*

ΓΡ. ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ: *Μεταθανάτιοι Ἐπιστολαί*» (1972). Ἕνας τόμος.

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: *Σελίδες ἀπό τήν ζωήν τοῦ Σωκράτους*. Α' Τόμος (1972), Β' Τό-
 μος (1978).

Μεταθανάτια Ἔργα Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου (1973).

ΣΟΛΩΝΟΣ - ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ: *Ὁ ἀπολεσθεῖς πολιτισμός τῶν Ἀτλάντων καί*

ΟΡΦΕΩΣ: *Συνοπτική ἐρμηνεία τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας* (1973). Ἕνας
 τόμος.

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: *Φρυγῶ. Σελίδες ἀπό τήν προὔπαρξίν της*. Α' Τόμος (1973),
 Β' Τόμος (1979).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΙΖΑΝΗ: *Θεῖα Ἀρχή καί Ὁργανωμένον Ἐπουράνιον Βασίλειον*»
 (1973).

Ἄφθαρτοι Ὁμιλίες (Ὁ Ἀντίπαλος) (1981).

ΑΛΚΑΙΟΣ: *Διδάγματα Οὐρανίων Διδασκάλων* (1984).

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: *Ἔρως - Ζωή - Θάνατος. Ἱστορικόν ἀφήγημα τοῦ 4.500 π.Χ.*
 (1989).

ΘΕΟΚΛΕΙΑ - ΠΕΤΡΟΥΔΑ: *Εἰκόνες τῆς Οὐρανίου Ζωῆς* (1990).

Ἀπάνθισμα Οὐρανίων Διδασκαλιῶν (Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ.
 Α' Τόμος), (1988).

Ὁμιλίες Μεγάλων Μυστῶν (1991).

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ: *Πνευματική Ἰατρική*. Α' Τόμος (1993), Β' Τόμος (2000).

Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ. Β' Τόμος (1996), Γ' Τόμος (1996), Δ' Τόμος
 (1997), Ε' Τόμος (1998), ΣΤ' Τόμος (1999), Ζ' Τόμος (2001).

Περί Νόμων καί Δικαιοσύνης» (1997).

Θεῖος Ὁραματισμός. Πύλη στήν Οὐράνια Γνώση. Λεύκωμα (1997).

Αὐτοσυγκέντρωση καί Πνευματισμός (1998).

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΣΧΗΜΑ 1. Ὁ διαχωρισμός τῶν μορφῶν τοῦ λόγου καί τῆς λογικῆς	190
ΣΧΗΜΑ 2. Διάγραμμα τῶν ἀντιθέτων πνευματικῶν ἐπιδράσεων στόν ἄνθρωπο	234
ΣΧΗΜΑ 3. Διαχωρισμός τῶν στοιχείων ραδιενεργοῦ δέσμης ἐντός μαγνητικοῦ πεδίου	254
ΣΧΗΜΑ 4. Ἡ κατώτερη διάταξη τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου	260
ΣΧΗΜΑ 5. Ἡ ἀνώτερη διάταξη τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου	269
ΣΧΗΜΑ 6. Τό Κέντρον Πνευματικῆς Αἴγλης καί τὰ ἐξαρτώμενα ἀπό αὐτό 13 Συμβούλια	274
ΣΧΗΜΑ 7. Ὁ συνολικός Οὐράνιος Φωτισμός πρὸς τήν Ἀνθρωπότητα	286

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

- α) Τά σχήματα 1 καί 7 προέρχονται ἀπό τόν συγγραφέα τοῦ παρόντος βιβλίου.
- β) Τό σχήμα 2 βασίζεται σέ ἓνα ὄραμα τῆς Κας Μαίρης Λυρά, κατά τό ὅποιο τῆς ἐπαρουσιάσθησαν τμήματα τοῦ διαγράμματος. Ἡ ὀλοκληρωμένη σύνθεση ἔγινε ἀπό τόν συγγραφέα.
- γ) Τό σχήμα 3 ἐλήφθη ἀπό τό βιβλίον Κ. Δ. Ἀλεξοπούλου: «*Ατομική καί Πυρηνική Φυσική*», Ἀθήναι 1963, σελ. 155.
- δ) Τά σχήματα 4, 5 καί 6, ἐβασίσθησαν στά ἀντίστοιχα σχήματα ποῦ περιέχονται στό βιβλίον Γεωργίου Χ. Πιζάνη: «*Θεία Ἀρχή καί ὀργανωμένον Ἐπουράνιον Βασίλειον*», Ἀθήναι 1973, ἔκδοσις Πνευματιστικοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν «*Τό Θεῖον Φῶς*».

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρόλογος	5
Είσαγωγή	7

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α' Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ

1. Τί είναι ο άνθρωπος	11
2. Διάκριση μεταξύ ψυχής και πνεύματος	14
3. Ἡ μετενσάρκωση	18
4. Ἡ ἔννοια τοῦ κάρμα	22
5. Τό πεπρωμένο	27
6. Συνείδηση καί ὑποσυνείδητο	33
7. Ὁ ἐγωισμός	38
8. Τό μέτρον, ὁ χρυσός κανόνας τῆς γήινης ζωῆς	40
9. Ἐξωτερική καί ἐσωτερική πρόοδος	45
10. Οἱ διαφορές μεταξύ τῶν δύο φύλων	50
11. Ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως	54
12. Τό θρησκευτικό συναίσθημα	56
13. Ἡ θρησκεία καί ὁ κλήρος	59
14. Οἱ ἱατροί καί ἡ ἱατρική	63
15. Ἡ δικαιοσύνη καί οἱ δικαστές	68
16. Ἡ σημασία τῆς παιδαγωγικῆς	71
17. Τά πολιτεύματα καί οἱ πολιτικοί	75
18. Ἡ σύγκρουση μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ στόν κόσμο	80
19. Ἡ ζωή, ὁ θάνατος, καί ἡ ἀθανασία	83

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'
ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγικές παρατηρήσεις	87
2. Γενικά περί τῶν πνευμάτων	90
3. Τό ἐκτόπλασμα	93
4. Πρόκληση φυσικῶν ἐκδηλώσεων	95
5. Προσκόμιση καὶ ἀποκόμιση	98
6. Τηλεκινήτικα φαινόμενα	100
7. Διαμεσική καὶ ἄμεση γραφή	102
8. Διαμεσική καὶ ἄμεση φωνή	106
9. Καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις	108
10. Ἐνόραση, διόραση καὶ διακοή	110
11. Διείσθησις καὶ ἔμπνευσις	113
12. Μεταβίβασις σκέψεως καὶ τηλεπάθεια	117
13. Ὑποβολή καὶ ἀθύποβολή	121
14. Ὄνειρα καὶ προαγγελτικὰ φαινόμενα	124
15. Ξενογλωσσία	126
16. Μαντεία	128
17. Ὑλοποιήσεις	131
18. Φάσματα ζώντων	135
19. Φαντάσματα καὶ στοιχειωμένα σπίτια	137
20. Πνευματιστικὲς φωτογραφίαι	141
21. Φαινόμενα κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου	143
22. Ψυχομετρία	146
23. Πνευματικὲς θεραπείαι	147
24. Βασκανία	151
25. Ἐνσωμάτωσις καὶ πνευματοκαταληψία	153
26. Ἀκαΐα ἢ πυροβασία	156
27. Ραβδοσκοπία	157

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'
Ο ΑΚΡΑΙΦΝΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

1. Ἡ σημασία τοῦ πνευματισμοῦ	161
2. Οἱ διαμεσικὲς ιδιότητες	166
3. Κατηγορίαι διαμέσεων	171
4. Οἱ κίνδυνοι ἐκ τῆς διαμεσότητος	175

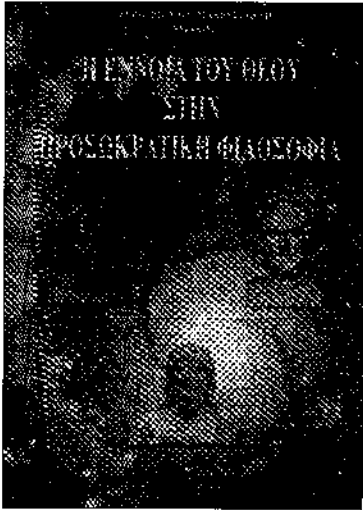
5. Πώς πρέπει να γίνεται ἡ ἐπικοινωνία	179
6. Πλαστές πνευματικές ταυτότητες	184
7. Οἱ δύο μορφές τοῦ Λόγου καὶ τῆς Λογικῆς	189
8. Οἱ ἐσωτερικὲς καὶ μεταφυσικὲς ἀναζητήσεις	194
9. Ἡ παραψυχολογία	198
10. Τό προφητικὸ χάρισμα καὶ ἡ θεοπνευστία	202
11. Τό πρᾶνα ἢ θεῖον ρεῦμα	205
12. Ἱατρικὲς καθοδηγήσεις	208
13. Ὁ πνευματισμὸς καὶ ἡ θρησκεία	210
14. Ὁ πνευματισμὸς καὶ ἡ ἐπιστήμη	217
15. Πνευματισμὸς καὶ ἀστρολογία	221
16. Ὁ ἀρνητικὸς πνευματισμὸς	224
17. Ἴσχυς καὶ ὅρια τῶν πνευματικῶν ἐπεμβάσεων	227
18. Ἡ ἰσοστάθμιση τῶν ἀντιθέτων ἐπιδράσεων στὸν ἄνθρωπο	230
19. Οἱ ἐπικοινωνιᾶς παρηγορίας	236
20. Ἡ μοναδικὴ ἀλάνθαστη ὁδὸς ἐπικοινωνιῶν	240

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ' Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

1. Τί εἶναι ὁ Πνευματικὸς Κόσμος	245
2. Ἡ Δημιουργία	248
3. Τό προπατορικὸ ἁμάρτημα καὶ ἡ πτώση	251
4. Ἡ Γῆ ὡς Σταθμὸς Α'	253
5. Ἡ κλίμαξ ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων ψυχῶν	256
6. Τό Φράγμα τῆς Λήθης	258
7. Τό Κέντρον Διερχομένων	261
8. Τό Κριτήριον ἢ Κέντρον Λογοδοσίας	262
9. Οἱ τιμωρημένες ὀντότητες	264
10. Οἱ 24 Σταθμοὶ ἐξελίξεως	266
11. Ὁ 24ος Σταθμὸς ἢ Παράδεισος	270
12. Τό Κέντρον Πνευματικῆς Αἴγλης	272
13. Τὰ 13 Συμβούλια	273
14. Τό Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου καὶ οἱ Ἀστέρες Αὐτοῦ	276
15. Ἡ Βουλὴ τοῦ Κυρίου	278
16. Ἡ Θρησκευτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ	280
17. Ὁ Ἱατρικὸς Τομέας	283
18. Τό Βιβλίον τοῦ Οὐρανοῦ	287

19. Ἡ Τριαδικὴ Θεότης	289
20. Ὁ Ἄναρχος ἢ Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων	291
21. Ἰησοῦς Χριστός	293
22. Ἅγιον Πνεῦμα	295
23. Οἱ Θεῖοι Νόμοι	297
24. Τὰ Μυστήρια	299
25. Ἀρχηγοί, Διδάσκαλοι καὶ Ἡγήτορες	300
26. Ἡ Οἰκοδόμοισινα τοῦ Οὐρανοῦ	302
27. Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι	303
28. Τό ἔργο τῶν ἁγίων	305
29. Οἱ γυναικεῖες ὀντότητες	307
30. Ὁ ρόλος τοῦ Ἐωσφόρου	310
31. Τὰ Πονηρά πνεύματα	313
32. Τὰ ἄσιτα καὶ τὰ πρόσγεια πνεύματα	315
33. Οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου	317
34. Πῶς συνεννοοῦνται τὰ πνεύματα καὶ μέ τί ἀσχολοῦνται	319
35. Τό ἀστρικό σῶμα	321
36. Οἱ ψυχές τῶν ζώων, ἐντόμων καὶ φυτῶν	323
37. Ἄλλα ὄντα τοῦ Σύμπαντος	325
38. Οἱ Ἄξιες τοῦ Οὐρανοῦ	327
39. Ἡ ἔννοια τοῦ Ἰδανικοῦ	329
40. Ἡ ὀλοκλήρωσις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου	331
<i>Βιβλιογραφία</i>	335
<i>Πίνακας Σχημάτων</i>	337
<i>Πίνακας Περιεχομένων</i>	339

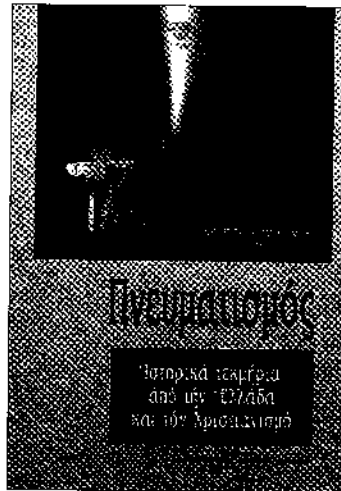
ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

**Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΡΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ**
(Έκδ. «Γεωργιάδης»)

**ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ**
(Έκδ. «Γεωργιάδης»)

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ**
(Έκδ. Π.Ο.Α. «Τό Θεϊόν Φῶς»)

Πολλά τα κείμενα που κυκλοφορούν... Αναρίθμητες και οι προσεγγίσεις που υπάρχουν... Στο παρόν βιβλίο θα βρείτε μία πραγματεία, απόρροια πολυετούς μελέτης και εντρύφησης από έναν άνθρωπο των γραμμάτων και των επιστημών. Ο συγγραφέας Δημήτρης Μακρυγιάννης - φυσικός - έχει κατά το παρελθόν τιμηθεί με το Βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών για το έργο του "Κοσμολογία και Ηθική του Δημόκριτου" (1999). Εδώ, με τη δύναμη ενός αναλυτικού πνεύματος και τη γνώση και διορατικότητα ενός μελετητή των επιστημών, της ύλης, των φυσικών και μεταφυσικών φαινομένων, μας εισάγει στον χώρο του ακραιφνούς Πνευματισμού.

Εισαγωγικό και κατατοπιστικό στον χαρακτήρα, ... το έργο αυτό καταπιάνεται με θέματα όπως η προέλευση, η ζωή, αλλά και ο προορισμός του ανθρώπου... Τί είναι αλήθεια ο άνθρωπος και ποιά είναι η ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στο πνεύμα και την ψυχή; ... Τι εννοούμε όταν αναφερόμαστε στο κάρμα και το πεπρωμένο και ποιά είναι η έννοια της μετενσάρκωσης; ... Υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στα δύο φύλα και πώς νοείται σήμερα η ελευθερία στη βούληση του ανθρώπου; ... Από τό Μέτρο, ως χρυσό κανόνα της γήινης ζωής, έως την έννοια του Πνευματικού Κόσμου και από τη Θρησκεία, την Ιατρική και τη Δικαιοσύνη έως το Αστρικό Σώμα και την Τηλεπάθεια, πολλές ασαφείς μέχρι σήμερα έννοιες για τον σύγχρονο άνθρωπο, που επιθυμεί διακαώς να εμβαθύνει στον χώρο του Πνευματισμού, βρίσκουν απαντήσεις εκεί όπου μέχρι σήμερα υπήρχαν μόνο παρερμηνείες.

30

T